

DEN HEMMELIGE LÆRE

SYNTESEN

AV

VITENSKAP, RELIGION OG FILOSOFI

VED

H. P. BLAVATSKY

”Det er ingen religion høyere enn sannheten.”

Del 4 – MENNESKETS SKAPELSE

Oversatt til norsk av John Bruland fra hundreårsutgaven,
utgitt av *Theosophical University Press*, Pasadena, California i 1988.

**Dette arbeid
tilegner jeg alle sanne teosofere
i alle land
og til alle raser
for de har fremkalt det
og for dem er det nedskrevet**

"Den hemmelige lære" består av 6 deler:

VERDENS SKAPELSE

1. del: Kosmisk evolusjon
2. del: Symbolikkens utvikling
3. del: Vitenskap og den hemmelige lære (1)

MENNESKETS SKAPELSE

4. del: Menneskets skapelse
5. del: Verdensreligionenes symbolisme
6. del: Vitenskap og den hemmelige lære (2)

Innholdet i 4. del: Menneskets skapelse

INNLEDENDE NOTER

De arkaiske sangene og de fire forhistoriske kontinenter.....	1
Det uforgjengelige, hellige land	3
Hyperboreene	4
Lemuria	4
Atlantis	4
Polenes tropeområder	6

SANGER FRA DZYANS BOK

9

1. SANG: STARTEN PÅ SANSENDE LIV	13
Mennesket, den tredje logos	14
Menneskehetens himmelske herskere	17
Foreldrestjerner og søsterplaneter	19
Tre slags lys.....	21
Skapelsens sifre	22
Den første krigen i himmelen	25

TO ANTEDILUVIANSKE ASTRONOMER.....

27

2. SANG: UTEN HJELP FEILER NATUREN	30
Kaos' monstere	30
Den "dobbelte drage"	32
Hvem er flammene?	36

BRAHMINENES TIDSREGNING.....	37
Rasen som aldri dør.....	38
Kosmogoni, en intelligent plan	41

3. SANG: FORSØK PÅ Å SKAPE MENNESKER	43
Ulike klasser av skapere	44
Mennesket, en gud i dyrisk skikkelse.....	46
"Flammer", "gnister" og "luer"	47

4. SANG: SKAPELSE AV FØRSTE RASE	49
Gudenes og demonenes pitrier	50
Hva Prometevs symboliserte	53
Tors hammer	56
Guddommelige opprørere.....	58

Solen, menneskets far	59
5. SANG: EVOLUSJONEN AV ANDRE RASE	62
Hirams hemmelige arbeid	64
Rasenes fremvekst	66
Leda, Kastor og Pollux	69
Jah-Hovah androgyn	70
Det jødiske gudsnavn	73
6. SANG: EVOLUSJONEN AV DE SVEDFØDTE	75
Biseksuell reproduksjon	76
Den jomfruelige, tredje rase	77
Noen ord om syndfloden og Noah-er	79
Ulike syndfloder	80
Arkenes symboler	81
Kunne mennesker eksistere for 18 millioner år siden?	85
Spontan utvikling	86
Solsystemet i puranaene	88
Hav av karbonsyre	91
7. SANG: FRA HALVGUDER NED TIL DEN FØRSTE MENNESKELIGE RASE	92
Monader og runder	95
Foreslått forklaring	97
En hypnotisert helgen	99
Svedfødte og androgyn	100
8. SANG: EVOLUSJONEN AV PATTEDYRENE – DET FØRSTE FALL	103
Arkaisk zoologi	105
De tankeløse mennesker synd	105
Hva er innvendingene til det forestående	105
9. SANG: MENNESKETS ENDELIGE EVOLUSJON	109
De hårete menneskene i Kina	111
Kjønnes atskillelse	112
Urspråket	113
Eden, slanger og drager	115
Edens hage som college	115
Flygende kameler	116
To magiske skoler	120
De flygende drager	124
Guds sønner og den hellige øy	125
Magikere på Atlantis	126
10. SANG: DEN FJERDE RASES HISTORIE	129
Enoks bok	130
Sataniske myter	132
Mahasura og satan	134
Mennesket, en blek skygge av Gud	137
Vasishtas forbannelse	140
Eldgammel lære i puranaene og mosebøkene	142
Fra mark til menneske	144

Likheten mellom menneskets og dyrets embryo	147
Et panoramisk syn på de tidligste raser	149
Det naturlige "fall"	151
Kronos' symbolikk.....	152
Den gylne tidsalder.....	154
Djevlene utenom menneskeheten	155
Er kjemper bare fantasi?.....	156
De syv jomfruelige ungdommer.....	159
Den tibetanske Lilith	161
Menneskeraser som ikke er menneskelige	162
Rasene med det "tredje øye".....	163
Okkult fysiologi.....	166
Øyets evolusjon.....	169
Det tredje øye er nå en kjertel	169
Menneskets opprinnelige manuer.....	173
De fire tidligere raser.....	176
Den esoteriske betydning av "fisk"	177
11. SANG: SIVILISASJON OG ØDELEGGELSE AV FJERDE OG FEMTE RASE	179
Menneskenes degenerasjon	180
Atlantis ligger nå på havets bunn	183
Klimatiske forandringer	186
Hvordan symboler bør leses	189
Buddhaer før syndfloden.....	190
Ruiner fra kykloper og enorme steiner som vitnesbyrd om kjemper	192
Levende, talende og bevegelige steiner.....	194
Det kreves en Gud for å bli menneske.....	196
12. SANG: DEN FØRSTE RASE OG DENS GUDDOMMELIGE VEILEDERE	198
De astronomiske drager.....	199
Slinger og drager i ulike symboler.....	200
De sideriske og kosmiske billedtegn	200
Våre himmelske lærere.....	205
Opphavet for satanmyten.....	213
Noa var en kabir, derfor må han ha vært en demon	219
De eldste persiske legender om polarområdene og de nedsunkne kontinentene.....	221
Vestlige spekulasjoner på grunnlag av greske og puranske legender	226
"Forbannelsen" fra et filosofisk synspunkt.....	230
Tillegg fra en kommentar til versene i 12. sang	238
De eldste registreringer om Atlantis.....	239
Dommen over Atlantis	240
Raser, underraser og familieraser	244
Konklusjon	245

"Min lære er ikke min, men hans som har sendt meg."
Johannes 8,16.

Moderne vitenskap holder fast ved evolusjonslæren. Det gjør også den menneskelige fornuft og "Den hemmelige lære". Forestillingen støttes av gamle legender og myter, og selv av Bibelen når den leses mellom linjene. Vi ser en blomst som langsomt åpner seg fra en knopp, og knoppen fra dens frø. Men hvorifra kommer dette frø, med alle sine forutbestemte programmer for fysisk forvandling, og dets usynlige og derfor *åndelige* krefter som gradvis utvikler dets form, farge og duft? Ordet *evolusjon* taler for seg selv. Frøet til nålevende menneskelige rase må ha pre-eksistert i opphavet til denne rase, like-
som et frø som skjuler blomsten for neste sommer utvikles fra morblomstens frøkapsel. Opphavet kan bare være *litt* forskjellig, for det vil alltid være en forskjell til dets fremtidige avkom. De fortidige forfedre for nålevende elefanter og firkisler var kanskje mammuten og svaneøglen; hvorfor kan ikke forfedrene til den nålevende menneskelige rase ha vært "*kjempene*" i *Vedaene*, *Voluspå* og *Mosebøkene*? Mens det er positivt absurd å tro at "artenes forvandling" har skjedd som evolusjonistenes mer materialistiske vurderinger, er det bare naturlig å tro at hver slekt, som starter med bløtdyrene og slutter med mennesket, har forvandlet sin egen opprinnelige og særskilte form. ("Isis Unveiled", I, side 153.)

INNLEDENDE BEMERKNINGER

TIL DE ARKAISKE SANGENE OG DE FIRE FORHISTORISKE KONTINENTER

"Facies totius universi, quamvis infinitis modis variet, manet tamen semper eadem."
("Selv om universet gjennomgår utallige forandringer, beholder det som helhet stadig samme utseende.")

SPINOZA.

Sangene og tilhørende kommentarer i denne delen, stammer fra de samme arkaiske kilder som sange-
ne om verdens skapelse i 1. del. Så langt som mulig er det gitt en ordrett oversettelse; men noen av
sangene var for uklare til å kunne bli forstått uten forklaring. På samme måte som i 1. del, er de først
oppstilt slik de står, men når de gjennomgås vers for vers med kommentarer er det gjort forsøk på å
gjøre dem klarere ved å tilføye ord i parenteser, før den fullstendige forklaring gis i kommentarene.

Den hemmelige lære fremsetter tre nye påstander om menneskehetens evolusjon, som står i direkte
strid til moderne vitenskap og gjeldende religiøse oppfatninger: (a) en simultan evolusjon av syv men-
neskelige grupper på syv ulike deler av vår klode; (b) utviklingen av den *astrale* før den *fysiske* krop-
pen, hvor den første var modell for den siste; og (c) at mennesket i denne runde utviklet seg før alle
pattedyr i dyreriket – inkludert apene.¹

Det er ikke bare den hemmelige lære som påstår at URMENNESKET ble født simultant på syv deler
av vår klode. I Hermes' *Guddommelige "Pymander"* finner vi de samme syv urmennesker² utviklet
ved naturen og "himmelske mennesker" i samme kollektive forståelse av ordet, nemlig de kreative
ånder. Og på fragmentene av de kaldeiske tavler (samlet av George Smidt), hvor den babylonske ska-
pelseshistorien er innskrevet, omtales i første kolonne av *Cutha*-tavlen syv mennesker med ansikter
som ravner (med svart og kopparret utseende), som "de (syv) store skapte guder". Som det forklares
på 16. og 18. linje – "De vokste opp i midten av jorden og ble store... syv konger, brødre av samme
familie." Dette er de syv konger av Edom som omtales i Kabbalaen. Den første rase var *mangelfull*,
det vil si den ble født før "balansen" (kjønnene) fantes og ble derfor utslettet. (Zohar, *Siphrah Dze-
niouta, Idras Suta, 2928, La Kabbale*, s. 205.) "Syv konger, brødre, kom til syne og fikk barn. Deres
folks antall var 6.000 (Hibbert Lectures, s. 372). Guden Nergas (døden) ødela dem." "Hvordan ødela
han dem?" "Ved å bringe i likevekt (eller balanse) de som ennå ikke eksisterte" (*Siphrah Dzeniouta*).
De ble "ødelagt" som rase ved å bli sammenføyd med deres eget avkom (gjennom utsondring); dvs. at

¹ Se 1. Mosebok 2, 19. Adam skapes i 7. vers, og i 19. vers sies det: "Av jorden skapte herren Gud *alle dyr på
marken, og alle fugler i luften; og brakte dem til Adam* for å se hva han ville kalle dem." Mennesket var altså
skapt før dyrene; for dyrene som nevnes i kapittel 1 er Zodiak-tegnene, mens mennesket, "mann og kvinne" ikke
er *mennesket*, men Sephirots skarer; KREFTER eller engler, som er gjort i hans (Guds) bilde for å være hans
like." Adam, mennesket, er ikke gjort til hans like, og det påstår heller ikke Bibelen. Videre er den andre Adam
esoterisk en syvfoldighet som representerer syv mennesker eller menneskegrupper. Den første Adam – Kadmon
– er syntesen av *ti* Sephirot. Av disse forblir den øvre triade i den arketypiske verden som den fremtidige "tre-
enighet", mens de syv lavere Sephirot skapte den manifesterte, materielle verden; og *denne syvfoldighet er den
andre Adam*. Mosebøkene, og de mysterier den bygger på, kom fra Egypt. "Gud" i 1. kapittel av Mosebøkene er
Logos, og "herren Gud" i 2. kapittel er den skapende *Elohim* – de *lavere* krefter.

² Så sier Pymander – "Dette er mysteriet som frem til denne dag har vært skjult. Naturen i forening med det him-
melske menneske (Elohim, eller Dhyaniene) frembrakte et under....*Syv mennesker*, alle mannlige og kvinnelige
(hermafroditter) ...i samsvar med de syv regenters egenskaper" – (Bok II, v. 20) – eller de syv skarer av *pitrier*
eller Elohim, som planla og skapte ham. Dette er meget tydelig, men legg likevel merke til forklaringene ved
våre moderne teologer, som antas å være intellektuelle og utdannede ! I "*Theological and philosophical works of
Hermes Trismegistus, Christian (?) Neoplatonist*," et verk som er samlet av John David Chambers ved Oriiel
College i Oxford, lurer oversetteren på "hva som menes med disse *syv mennesker*?" Han løser problemet med å
konkludere at "urtypen for mennesket (*Adam Kadmon* i 1. kapittel i Mosebøkene) var maskulin-feminin, mens de
syv må angi de etterfølgende patriarkene som nevnes i Mosebøkene." (side 9) En virkelig teologisk løsning av
denne gordiske knute.

den kjønnsløse rasen reinkarnerte i den (potensielt) biseksuelle, denne i de androgyne og denne i den seksuelle og senere tredje rase. (Ytterlige forklaring blir gitt nedenfor.) Hvis disse tavlene ikke var så ødelagt, ville man finne at de ord for ord inneholdt den samme beretning som er gitt i de arkaiske kildene og av Hermes, i det minste de fundamentale fakta, selv om det ikke gjelder de mindre detaljer; fordi Hermes i stor grad skjemmes av dårlige oversettelser.

Selv om de er allegoriske, er det tilsynelatende overnaturlige ved denne lære så diametralt motsatt Bibelens³ livløse påstander og vitenskapens seneste hypoteser at de vil vekke lidenskapelig motstand. Okkultistene vet imidlertid at den esoteriske filosofitradisjonen må være den korrekte, ganske enkelt fordi den er mest logisk og avklarer ethvert problem. I tillegg har vi de egyptiske *Thotsbøkene* og *Dødeboken*, de hinduiske Puranaer med de syv manuer, og de kaldeisk-assyriske beretningene, som omtaler syv primitive mennesker, eller Adam'er, hvor navnets egentlige mening kan fastlegges gjennom Kabbalaen. De som vet noe om de samotrakiske mysterier vil også erindre at fellesnavnet for kabirerne var de "hellige gnister", som på syv områder av øyen *Electria* (eller Samotrake) skapte "kabiren, født av den hellige Lemnons" (*Vulkans hellige øy*).

Ifølge Pindar (*Se "Philosophomena, "Miller's edition, s. 98)* var denne kabir, hvis navn var Adamis etter Lemnons tradisjon, et primitivt menneske født av jordens skjød. Han var kjønnsmessig arketyper for det første maskuline menneske og en av de syv stedegne stamfedre for mennesket (*ibid, s. 108.*). Hvis vi til dette knytter det faktum at Samotrake ble kolonisert av fönikerne, og før dem av de mystiske pelasgianene, som kom østfra, og vi erindrer identiteten av *mysterie*-gudene for fönikerne, kaldeerne og israelittene, er det enkelt å avdekke hvor den forvirrende historien om Noas syndflod kom fra. I det siste er det blitt umulig å benekte at jødene, som fikk sine opprinnelige ideer om skapelsen fra Moses, som igjen fikk dem fra egypterne, samlet sin skapelsesberetning og første kosmogoniske tradisjoner – når de var avskrevet av Ezra og andre – fra kaldeisk-akkadiske beretninger. Det er derfor tilstrekkelig å undersøke den babylonske og assyriske kileskrift og andre inskripsjoner for også her å finne, utspredd her og der, ikke bare den originale betydningen av navnet Adam, Admi eller Adami⁴, men også skapelsen av de syv Adam'er eller menneskets røtter, født av moder jord, fysisk, og åndelig og astralt med den *guddommelige ild* fra forfedrene. Assyriologene som ikke er interessert i esoterisk lære, kunne neppe forventes å vise større interesse for det mystiske og stadig tilbakevendende 7-tallet på de babylonske sylindere enn de viste overfor det i Mosebøkene og Bibelen. Likevel står antallet av våre åndelige forfedre og deres syv grupper av menneskelige avkom der, uavhengig av fragmentenes vanskjøtsel. De er like åpenbare som de er i *"Pymander"* og i *"Book of the Concealed Mystery"*⁵ i Kabbalaen. I den er Adam Kadmon det sephirotske TRE, og i tillegg "Tree of the Knowledge of Good and Evil"⁶. Og dette *reet*, sier vers 32, "er omgitt av syv piler" eller palasser, som tilhører de syv kreative englene som virker på vår jord fra de syv planetariske sfærer. Da Adam Kadmon er et *kollektivt* navn, er også navnet for mennesket Adam. George Smith skriver i sin *"Chaldean Account of Genesis"*⁷:

"Navnet Adam som ble anvendt i disse legender for det første menneskelige vesen, er åpenbart *ikke et egennavn, men brukes som en fellesbetegnelse for menneskeheten*. Adam synes å være et egennavn i Mosebøkene, men brukes i enkelte avsnitt åpenbart på samme måte som det assyriske navnet". (s. 86)

Verken den kaldeiske eller den bibelske syndfloden (historiene om Xisuthrus og Noa) er basert på den universelle eller den atlantiske syndfloden, som er gjengitt i den indiske allegori om Vaivasvata Manu. De er *eksoteriske allegorier basert på de esoteriske mysterier* på Samotrake. Hvis de gamle kaldeerne kjente den esoteriske sannhet som var skjult i de puranske legendene, så kjente de andre nasjonene bare Samotrakes mysterier og allegoriserte dem. De tilpasset dem til deres astronomiske og antropologiske eller rettere falliske forestillinger. Det er *historisk* kjent at Samotrake ble mye omtalt på grunn av

³ Da det nå er konstatert at de kaldeiske tavlene - som inneholder den allegoriske skapelsesberetningen, fallet og syndfloden, selv legenden om Babels tårn – var skrevet "før Moses' tid" (*Se G. Smith's "Chaldean Account of Genesis", s. 86*), hvordan kan da Mosebøkene kalles en *åpenbaring*? De er bare en annen versjon av samme beretning.

⁴ Se avsnitt om "Adam-Adami" i del 5.

⁵ Boken om det skjulte mysterium, *o.a.*

⁶ Kunnskapens tre på godt og ondt, *o.a.*

⁷ Kaldeisk skapelsesberetning, *o.a.*

en flom, som oversvømte landet opp til toppen av de høyeste fjellene; en hendelse som skjedde før argonautenes tidsalder. Den ble plutselig oversvømt av vannmasser fra Euxine,⁸ som inntil da var regnet som en innsjø.⁹ Men israelittene hadde enda en legende å basere sin allegori på; den "syndfloden" som forvandlet Gobiørkenen *for siste gang* til et hav for omtrent 10.000 til 12.000 år siden, og som drev mang en Noa og deres familier opp i omkringliggende fjellområder. Da de babylonske beretningene nå er satt sammen fra hundre tusener fragmenter (gravhaugen ved *Kouyunjik* har alene tilført Layards utgravninger over tjue tusen inskripsjonsfragmenter), er bevisene for dette relativt sparsomme, men slik de er passer nesten hvert eneste med vår lære, i alle fall tre, som er:

- (1) At den rasen som først forfalt til fysisk forplantning var en *mørk rase* (*Zalmat Gaguadi*), som de kaller *Adami* eller den mørke rase, og at *Sarku*, den lyse rase, enda i lang tid deretter forble ren.
- (2) At babylonerne kjente *to hovedraser* på tiden for "fallet", og at gudenes rase (*pitrienes eteriske dubletter*) hadde levd før disse to. Dette er sir H. Rawlinsons mening. Disse "rasene" er vår andre og tredje rotrase.
- (3) At de syv guder, som hver skapte et *menneske* eller en menneskegruppe, var "de *fengslede* eller inkarnerte guder". Disse gudene var: guden *Zi*; guden *Ziku* (edelt liv, renhetens leder); guden *Mirku* (den edle kronen), "som reddet gudene fra døden" og (senere) ble fengslet og skaper av "den mørke rase hans hånd har laget"; guden *Libzu*, "den vise blant gudene"; guden *Nissi*...og guden *Suhhab*; og *Hea* eller *Sa*; deres syntese, visdommen og dypets gud, identifisert som Oannes-Dagon på fallets tid og (kollektivt) kalt demiurgen, eller skaperen. (Se *Chaldean Account Genesis*, s. 82).

Det er to såkalte "skapelser" i de babylonske fragmenter, og Mosebøkene har tilpasset seg dette. De to første kapitlene gjengir skapelsen i henhold til Elohim og Jehova. Den riktige rekkefølge er ikke beholdt verken i disse eller i noen andre eksoteriske beretninger. Ifølge den okkulte lære gjelder disse to "skapelser" dannelsen av de opprinnelige syv *mennesker* ved forfedrene (pitriene eller Elohim) og av menneskegruppene etter fallet.

Alt dette vil bli undersøkt i lys av vitenskapen og ved sammenligninger av skrifter fra alle de gamle nasjoner, inkludert Bibelen, etter hvert som vi fortsetter. Før vi går løs på skapelsesberetningen av de forhistoriske raser, kan det være hensiktsmessig å være enige om navnene på kontinentene for de fire store raser, som levde før vår *adamiske* rase ble født, levde og døde. Deres arkaiske og esoteriske navn er mange og varierer med språkene i de nasjoner som nevner dem i sine annaler og skrifter. Det som for eksempel i *Vendidad* kalles Airyanem Vaego (se *Bund 79,12*), hvor den originale Zoroaster ble født,¹⁰ som i den puranske litteraturen kalles "Sweta-Swipa", "Meru-fjellet", Vishnus bolig, osv., osv. I den hemmelige lære kalles det simpelthen "Gudenes land" etter sine ledere, denne planetens ånder.

Av hensyn til en mulig og sannsynlig forvirring som kan oppstå, vurderes det som hensiktsmessig å anvende et navn for hvert av de fire kontinenter det stadig henvises til, som er bedre kjent for den kulturelle leser. Derfor foreslås det å kalle det første kontinentet, eller det første *faste land* hvor den første rase ble utviklet av sine guddommelige forfedre:

I. "Det uforgjengelige hellige land."

Grunnen for navnet er: Dette "hellige land" – mer om det senere – er fastslått aldri å ha delt skjebne med de andre kontinentene; fordi det er det eneste som er skjebnebestemt til å vare gjennom hele runden fra manvantaraens begynnelse til dens slutt. Det er det første menneskes vugge og bolig for den siste *guddommelige* dødelige, utvalgt som en *sishta* som frø for en fremtidig menneskehet. Lite kan sies om dette mystiske og hellige land, unntatt kanskje at i henhold til et poetisk uttrykk i kommentarene om at "polarstjernen holder vaktende øye med det, fra daggry til skumringen av "en dag" av DET STORE ÅNDEDRAG".¹¹

⁸ Svartehavet, o.a.

⁹ Se Plinius, 4, c. 12; Strabo 10, Herodot 7, c. 108, Pausanias 7, c. 4, osv.

¹⁰ Med "originale" mener vi "Amshaspend", kalt "Zarathustra, herren og herskeren over det redskap som Yima laget i dette landet." Det fantes mange Zarathustraer eller Zertustrer. Bare Dabistan regner opp tretten; men disse var alle reinkarnasjoner av den første. Den siste Zoroaster var grunnleggeren av ildtempelet i Azareksh og forfatter av verkene om den opprinnelige hellige magiske religion, som Alexander ødela.

¹¹ Som i India kalles "en Brahmas dag".

II. Det "HYPERBOISKE" er det valgte navn for det andre kontinentet, som strakte seg sørover og vestover fra Nordpolen for å motta den andre rasen, som besto av hele det området som nå er kjent som det nordlige Asia. Dette navn ga de eldste grekerne denne fjerne og mystiske region, hvor Apollo ifølge deres legender foretok en "hyperboisk" reise hvert år. *Astronomisk* er Apollo selvsagt solen, som elsket å besøke dette fjerne land hvert år når solen hadde oppgitt de hellenske helligdommer, et land hvor det ble sagt at solen ikke gikk ned halvdelen av året. *Ἐγγύς ἄρ νυκτός τε καί ἡματός εἶσι κέλεθαι*, sier et vers i *Odysseen* (X.86).

Men *historisk*, eller etnologisk og geologisk, er meningen en annen. Hyperboernes land, det land som strakte seg bortenfor Boreas, den hjertefrosne guden for snø og stormer, som elsket å sove tungt på Rhiphaeus-fjellkjeden, var verken et ideelt land, slik mytologien antok, eller et land i nærheten av Skytien og Donau.¹² Det var et virkelig kontinent, et ekte land som ikke var plaget av vinter i disse tidlige tider. Heller ikke nå har de sørgelige restene mer enn en natt og en dag i løpet av året. De nattlige skygger faller aldri på det, sa grekerne; for det er *Gudenes land*, favorittstedet for Apollo, lysets gud, og dets innbyggere er hans elskede prester og tjenere. Dette kan nå betraktes som poetisk *fiksjon*; men det var en poetisk *sannhet* for dem.

III. Det tredje kontinentet foreslår vi kalles "Lemuria". Navnet er funnet på og gitt av hr. P.L. Sclater, som mellom 1850 og 1860 av zoologiske grunner fastslo den faktiske eksistens i forhistorisk tid av et kontinent, som han viste måtte hadde strukket seg fra Madagasker til Ceylon og Sumatra. Det omfattet noen deler av det som nå er Afrika. For øvrig har dette gigantiske kontinentet, som strakte seg fra det indiske hav til Australia, fullstendig forsvunnet under Stillehavets bølger. Bare noen av de høyeste fjelltoppene vi nå kaller øyer er igjen. Naturforskeren A.R. Wallace "utvider Australia for den tertiære periode til Ny Guinea og Salomon-øyene, og kanskje til Fiji". Fra pungdyrene her finner han "en forbindelse til det nordlige kontinentet gjennom den sekundære perioden", skriver hr. C. Gould i *"Mythical Monsters"*, s. 47. Temaet er behandlet mer utførlig annetsteds.¹³

IV. "Atlantis" er det fjerde kontinentet. Det vil bli det første historiske land, om fortidens legender gis større oppmerksomhet enn hittil. Platons berømte øy med dette navnet er bare en liten del av dette store kontinentet. (Se *"Esoteric Buddhism"*.)

V. Det femte kontinent var Amerika; men da det er plassert på den andre siden av kloden, er det Europa og Lille-Asia de indisk-ariske okkultistene peker på som det femte kontinent. Hvis deres lære fulgte kontinentenes tilsynekomst i geologisk og geografisk rekkefølge, må denne klassifikasjonen endres. Men da rekkefølgen av kontinentene må følge evolusjonen av rasene, fra første til vår femte, ariske rotrase, må Europa kalles det femte kontinent. Den hemmelige lære tar ikke hensyn til øyer og halvøyer, heller ikke følges nåværende geografiske fordeling av land og hav. Siden tiden for de første sannheter og ødeleggelsen av det store Atlantis, har jordens overflate blitt endret mer enn en gang. Det var en tid da Egypts delta og det nordlige Afrika var en del av Europa, før Gibraltar-stredet ble til og før en forandring av kontinentet fullstendig endret Europas kart. Den siste store forandring inntraff for omtrent 12.000 år siden¹⁴, og den medførte at Platons lille atlantiske øy sank, som han kalte Atlantis etter dets opphavelige kontinent. I gamle dager var geografi en del av mysteriene. *Zohar* (iii, fol, 10a) sier: "Disse hemmeligheter (om land og hav) ble avslørt for *de mennesker som drev med de hemmelige vitenskaper*, men ikke for geografer."

Påstanden om at det fysiske menneske opprinnelig var en kolossal pretertiær kjempe, som eksisterte for 18.000.000 år siden, vil selvsagt synes vanvittig for de som tror på og er tilhengere av moderne

¹² Se Volcker, "Mythological Geography", sidene 145-170.

¹³ Det bør bemerkes at hr. Wallace ikke aksepterer hr. Sclaters ide og er imot den. Hr. Sclater ser for seg et tidligere land som forente Afrika, Madagaskar og India (men ikke Australia og India); og hr. A.R. Wallace viser i sin *"Geographical Distribution of Animals"* at hypotesen om et slikt land er svært usannsynlig av antatte zoologiske årsaker. Men han medgir at India og Australia måtte ligge mye nærmere hverandre i en så fjern fortid at den "visselig var pre-tertiær". Han tilføyer i et privat brev at "intet navn er gitt dette antatte land". Dette landet fantes virkelig, selvfølgelig *pre-tertiært*, for "Lemuria" (hvis vi aksepterer dette navnet for dette tredje kontinentet) var forsvunnet før Atlantis var fullt utviklet; og Atlantis sank og dets hoveddel hadde forsvunnet før slutten av miocenperioden.

¹⁴ Enda en "tilfeldighet"-

teorier. Den samlede krets av biologer vil avvise forestillingen om denne tredje kjemperase i den sekundære tidsalder, et vesen som med suksess var utrustet til å bekjempe de dalevende gigantiske monstrene i luften, i havet og på jorden, da dens forfedre – den eteriske prototyp for atlanteren – ikke trengte å frykte det som ikke kunne skade dem. Den moderne antropolog kan gjerne le av våre kjemper, på samme måte som han ler av den bibelske Adam, og som teologene ler av hans orangutangliknende forfedre. Okkultistene og deres hardeste kritikere kan nå oppleve at de gjensidig har utkvittert sitt utestående. Den okkulte vitenskap krever mindre og gir mer ved alle anledninger enn både darwinistisk antropologi og bibelsk teologi.

Den esoteriske kronologi bør heller ikke skremme noen. I forhold til tall er de største autoriteter i dag like vakleворne og usikre som en bølge i Middelhavet. Når det gjelder de geologiske periodenes varighet, er de lærde menn i *the Royal Society*¹⁵ håpløst i villrede og hopper fra en million til fem hundre millioner med største letthet, noe som vil fremgå mer enn en gang i denne sammenligningen.

La oss som eksempel se på et tilfelle – hr. Crolls beregninger. Hvis 2.500.000 år ifølge hans autoritet angir tidsrommet siden begynnelsen av den tertiære periode, eller eocenperioden som en amerikansk geolog lar ham si¹⁶, eller om hr. Croll "lar det gå fem millioner siden begynnelsen av eocenperioden", ifølge et sitat ved en engelsk geolog¹⁷, så dekker begge alternativer påstanden i den hemmelige lære.¹⁸ Lar vi det som sistnevnte gå fire til fem millioner år fra begynnelsen til avslutningen av fjerde rotrase på det lemurisk-atlantiske kontinent, og en million år for femte ariske rase til nåværende dato, og omkring 850.000 siden siste del av det store Atlantis forsvant – så kan alt dette ha skjedd innen de 15.000.000 år som hr. Croll tildeler den tertiære tidsalder. I forhold til *kronologi* er periodenes varighet av sekundær interesse, når vi faktisk har visse amerikanske vitenskapsmenn å støtte oss på. Disse herrer, som ikke lar seg påvirke av at deres påstander ikke bare blir kalt tvilsomme men absurde, fastholder at mennesket har eksistert så langt tilbake som i den sekundære tidsalder. De har funnet menneskelige fotavtrykk i fjell fra denne tidsalder, og de Quatrefages finner ingen god *viten-skapelig* grunn til at mennesket ikke skal ha eksistert i den sekundære tidsalder.

"Tidsaldrene" og geologiske periodene er nøkternt vurdert rent konvensjonelle begreper. De er fremdeles vanskelige å fastlå og det er neppe to geologer eller naturforskere som blir enige om tallene. Derfor tilbyr det lærde broderskap okkultisten gode marginer. Skal vi betrakte T. Mellard Reade som en av våre støttespillere? I et notat om "Kalkstein som indeks for geologisk tid", som han foredro i 1878 for *the Royal Society*, påstås at den *minimale* periode for dannelsen av sedimentære arter og avleiringer i kalk må være omtrent 600 millioner år (Se "*Proceedings of Royal Society*", London, vol. XXVIII, s. 281). Eller skal vi be om støtte for vår kronologi i Darwins arbeider, hvor den organiske forvandling ifølge hans teorier strekker seg fra 300 til 500 millioner år? Sir C. Lyell og prof. Houghton var tilfreds med å fastsette begynnelsen av kambriumtiden til henholdsvis 200 og 240 millioner år tilbake. Geologer og zoologer anvender maksimumstider, mens Huxley en gang mente det var gått 1.000 millioner år siden starten av jordskorpens dannelselse og ville ikke gi avkall på et eneste tusenår.

¹⁵ : det engelske, kongelige vitenskapsselskap, o.a.

¹⁶ A. Winchell, professor i geologi, "*World-Life*", s. 369.

¹⁷ Hr. Charles Gould, den nylig avdøde geologiske inspektøren på Tasmania, i "*Mythical Monsters*", s. 84.

¹⁸ Sir Charles Lyell, som er kreditert for "*heldigvis* å ha oppfunnet begrepene eocen, miocen og pliocen", som betegnelser for de tre deler av den tertiære tidsalder, burde ha fastsatt noen omtrentlige tidsaldre for sine "hjernebarn". I stedet er varigheten av disse periodene overlatt til spesialistenes spekulasjoner, og resultatet er stor forvirring og rådløshet som følge av denne lykkelige ideen. Det synes å være en håpløs oppgave å sitere et sett tall fra et arbeid, med risiko for å se det motsagt av samme forfatter i et tidligere eller etterfølgende bind. Sir W. Thomson, en av de mest eminente av de moderne autoriteter, har omtrent et halvt dusin ganger forandret sin mening om solens alder og tidspunktet for jordskorpens konsolidering. I "*Natural Philosophy*" av Thomson og Tait finner vi at det bare er forløpt ti millioner år siden temperaturen på jorden tillot noe planteliv (*App. D. og følgende, samt Trans. Roy. Soc. Edin.* .xxiii, del 1 157, 1862, hvor 847 er avlyst). Hr. Darwin oppgir sir W. Thomsons estimat på fra "minimum 98 til maksimum 200 millioner år siden jordskorpen størknet" (Se Ch. Gould). I samme bok (*Nat. Phil.*) oppgis 80 millioner år fra den innledende dannelsen av jordskorpen til verdens nåværende tilstand. Og i hans siste forelesning påstår sir W. Thomson (i 1887) at solen ikke er eldre enn 15 millioner år! Samtidig fastsetter hr. Croll 60 millioner år siden begynnelsen av den kambriske periode, idet han bygger sine argumenter på grensene for alderen for solens varme, tall som tidligere er fastsatt av sir W. Thomson. Dette gir tilhengere av *eksakt* kunnskap godt håp. Uansett hvilke tall okkult vitenskap gir, vil de sikkert falle sammen med noen fra de moderne vitenskapsmenn, som betraktes som autoriteter.

Hovedsaken for oss er ikke enigheten eller uenigheten blant naturforskerne om varigheten av geologiske perioder, men deres fullkomne enighet som ved et under om en sak, og det er viktig. De er alle enige om at i iocenaldere – for enten en eller ti millioner år siden – hadde Grønland og til og med Spitsbergen, restene av vårt andre eller hyperboiske kontinent, "*et nesten tropisk klima*". Grekerne før Homer hadde bevart levende legender om dette "landet med den evige sol", hvor Apollo reiste hvert år. "I løpet av miocenaldere var det på Grønland (70° n.br.) rikelig trevegetasjon, med barlind, redwood – beslektet med artene i California, bøk, platan, pil, eik, poppel og valnøtt, til og med magnolia og en konglepalme", sier vitenskapen. Grønland hadde kort sagt sydlige planteslag som ikke finnes i nordområdene.

Dette reiser et naturlig spørsmål: Hvis grekerne på Homers tid kjente til et hyperboisk land, et velsignet land bortenfor rekkevidden av Boreas, vinterens og stormenes gud, et ideelt område som de senere grekere og deres klassiske forfattere forgjeves hadde forsøkt å lokalisere ved å søke utenfor Skytia, et land hvor nettene var korte og dagene var lange, og bortenfor dette et land hvor solen ikke gikk ned og palmene grodde fritt – hvis de kjente til alt dette, hvem hadde fortalt dem om dette? Grønland må på deres tid og i flere tidsaldre før helt sikkert ha vært dekket av evig snø og is, akkurat som nå. Alt synes å tyde på at landet med de korte nettene og de lange dagene var Norge eller Skandinavia og at det enda lenger borte fantes et land som var velsignet med evig lys og sommer. For å kjenne til dette måtte deres legender stamme fra et folk som var eldre enn dem selv, som kjente de klimatiske detaljene, som grekerne ikke kunne vite noe om. Selv i vår tid mistenker vitenskapen at det bortenfor polarhavet, innenfor sirkelen av den arktiske pol, finnes et hav som aldri fryser og et kontinent som alltid er grønt. Denne arkaiske lære og puranaene – for en som forstår allegoriene i den – inneholder samme påstand. For oss er det tilstrekkelig at det i løpet av vitenskapens miocenperiode med stor sannsynlighet levde et folk, som ikke er historisk kjent, på en tid da Grønland nærmest var et tropisk område.

NOTE. Leseren bør være oppmerksom på at den første og de etterfølgende delene ikke følger en streng kronologisk rekkefølge. I første del er sangene som danner grunnlaget for fremstillingen angitt, og enkelte viktige forhold er kommentert og forklart. Etterfølgende deler inneholder supplerende detaljer, hvor temaene er forsøkt forklart mer fullstendig.

4. DEL

MENNESKETS SKAPELSE

(Antropogenese)

OVERSATTE SANGER MED KOMMENTARER

FRA

DZYANS HEMMELIGE BOK

I forhistorisk tid,
tilbrakte eterens vakre datter,
en jomfru,
sin tilværelse i lang tid
under himmelens store hvelving.

....

Syv hundre år vandret hun,
syv hundre år arbeidet hun,
før hennes førstefødte ankom.

...

Da viser seg en vakker and,
som hastig nærmer seg vann-moren.

....

Knælende slår hun seg ned,
og finner et passende sted for sitt rede,
hvor hun trygt kan legge sine egg.
Så legger hun med behag sine egg der,
seks gylne egg legger hun,
så et *syvende*, et egg av jern...

(*Kalevala, Rune I.*)

MENNESKETS SKAPELSE I DEN HEMMELIGE LÆRE

(Ordrette utdrag¹⁹)

1. SANG

1. DEN LHA SOM DREIER DEN FJERDE ER UNDERORDNET DE SYV LHAER, SOM KJØRER SINE VOGNER RUNDT SIN HERRE, VÅR VERDENS ENE ØYE. HANS ÅNDE GIR LIV TIL DE SYV. DEN GA LIV TIL DEN FØRSTE.

2. JORDEN SA, ”O HERRE MED DET SKINNENDE ANSIKT. MITT HUS ER TOMT . . . SEND DINE SØNNER FOR Å BEFOLKE DETTE HJULET. DU HAR SENDT DINE SYV SØNNER TIL VISDOMMENS HERRE.. SYV GANGER SER HAN DEG NÆR SEG SELV, SYV GANGER TIL FORNEMMER HAN DEG. DU HAR FORBUDET DINE TJENERE, DE SMÅ RINGENE, Å OPPFANGE DITT LYS, DIN VARME OG DINE STORE GAVER NÅR DU PASSERER. SEND DET SAMME TIL DIN TJENER!”

3. ”HERREN MED DET SKINNENDE ANSIKT” SVARTE: ”JEG SKAL SENDE DEG EN ILD NÅR ARBEIDET DITT ER PÅBEGYNT. HEV STEMME DIN TIL ANDRE LOKAER. BE DIN FAR LOTUSHERREN OM Å FÅ HANS SØNNER . . . FEDRENE SKAL REGJERE DITT FOLK. DINE MENNESKER SKAL VÆRE DØDELIGE. VISDOMSHERRENS MENNESKER, MEN IKKE SOMAS, ER UDØDELIGE. SLUTT Å KLAGE. DU HAR ENNÅ DINE SYV SKINN PÅ DEG . . .DU ER IKKE REDE. DINE MENNESKER ER IKKE REDE.”

4. OG ETTER STORE SMERTER KASTER HUN AV SEG SINE TRE GAMLE OG IKLER SEG SINE SYV NYE SKINN OG STO I SITT FØRSTE.

2. SANG

5. HJULET SNURRET I TRETTI CRORER DET BYGGET RUPAER, BLØTE STEINER, SOM HARDNET; HARDE PLANTER, SOM BLE MYKERE, DET SYNLIGE OG DET USYNLIGE, INSEKTER OG MINDRE LIV. HUN RYSTET DEM AV RYGGEN SIN HVER GANG DE OVERGRODDE SIN MOR. ETTER TRETTI CRORER SNUDDE HUN SEG. HUN LÅ PÅ RYGGEN, PÅ SIDEN . . .HUN KALTE IKKE PÅ HIMMELENS SØNNER, HUN KALTE IKKE PÅ VISDOMMENS SØNNER. HUN SKAPTE FRA SITT EGET SKJØD. HUN UTVIKLET FRYKTELIGE OG ONDE VANNMENNESKER.

6. DE ONDE OG GRUSOMME VANNMENNESKENE SKAPTE HUN SELV. HUN SKAPTE DEM FRA RESTENE AV ANDRE FRA FØRSTE, ANDRE OG TREDJE. DHYANIENE KOM OG SÅ . . .DHYANIENE KOM FRA DEN LYSE FADER-MODER, FRA DE HVITE OMRÅDER, FRA DE UDØDELIG-DØDELIGES HJEMSTED.

7. DE VAR MISFORNØYD. VÅRT KJØTT ER IKKE DER. DETTE ER INGEN EGNET RUPA FOR VÅRE BRØDRE AV DET FEMTE, OG INGEN BOLIG FOR DERES LIV. DE MÅ DRIKKE RENT VANN, OG IKKE GRUMS. LA OSS TØRKE DET.

8. FLAMMENE KOM. ILDEN MED GNISTER; NATTILDEN OG DAGILDEN. DE UTTØRKET DET GRUMSEDE, MØRKE VANNET. DERES HETE UNDERTRYKKET DET. LHAENE FRA DET HØYE; LHAMAYIN FRA DET LAVE, KOM. DE DREPTE FORMENE, SOM HADDE TO OG FIRE ANSIKTER. DE BEKJEMPET GEITEMENNESKENE, MENNESKENE MED HUNDEHODER OG FISKEKROPPER.

9. MODER-VANN, DET STORE HAVET GRÅT. HUN HEVET SEG OPP, HUN FORSVANT I MÅNEN, SOM HADDE OPPLØFTET HENNE, OG SOM HADDE FØDT HENNE.

10. DA DE VAR ØDELAGT, FORBLE MODER-JORD BAR. HUN BA OM Å BLI TØRKET.

¹⁹ Bare førtini vers av mange hundre gjengis her. Alle vers er ikke ordrett oversatt. Der en ordrett oversettelse ville bli helt uforståelig, er det av hensyn til klarhet og forståelse gjort omskrivninger.

3. SANG

11. HERRENES HERRE KOM. FRA HENNES KROPP ATSKILTE HAN VANNET, OG DETTE VAR HIMMELEN OVER, DEN FØRSTE HIMMELEN.

12. DE STORE CHOCHANENE TILKALTE MÅNENS HERRER MED DE LUFTIGE KROPPENE. FREMBRING MENNESKER, MENNESKER MED DERES EGEN NATUR. GI DEM DERES INDRE FORMER. HUN VIL BYGGE DET YTRE HYLSTER. MENN-KVINNER SKAL DE BLI. OGSÅ FLAMMEHERRER."

13. DE DRO, HVER TIL SITT TILDELTE LAND, SYV AV DEM, HVER TIL SIN LOTT. FLAMMEHERRENE BLE TILBAKE. DE VILLE IKKE DRA, DE VILLE IKKE SKAPE .

4. SANG

14. DE SYV HÆRSKARER, DE "VILJEFØDTE" HERRER, DREVET FREM AV DEN LIVGIVENDE ÅND, SKILTE MENNESKENE FRA SEG SELV, HVER I SIN SONE.

15. SYV GANGER BLE SYV SKYGGER TIL FREMTIDENS MENNESKER FØDT, HVER MED SIN FARGE OG ART. HVER AV DEM UNDERLEGEN SIN FAR. DE BENLØSE FEDRENE KUNNE IKKE GI LIV TIL VESENER MED BEN. AVKOMMET DERES VAR BHUTA, VERKEN MED FORM ELLER FORNUFT. DERFOR BLE RASEN KALT CHHAYA.

16. HVORDAN FØDES MANUSHYAER? MANUER MED FORNUFT, HVORDAN LAGES DE? FEDRENE KALTE PÅ HJELP FRA SIN EGEN ILD, SOM ER ILDEN SOM BRENNER PÅ JORDEN. JORDENS ÅNDER BA SOLILDEN OM HJELP. DISSE TRE FREMBRAKTE VED FORENTE KREFTER EN GOD RUPA. DEN KUNNE STÅ, GÅ, LØPE, LEGGE SEG NED OG FLYGE. LIKEVEL VAR DEN ENNÅ BARE EN CHHAYA, EN SKYGGE UTEN SANSER . . .

17. ÅNDEDRETTET TRENGTE EN FORM; FEDRENE BRAKTE DEN. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET GROVT LEGEME; JORDEN STØPTE DET. ÅNDEDRETTET TRENGTE LIVETS ÅND; SOL-LHAENE PUSTET DEN INN I DENS FORM. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET SPEILBILDE AV SIN FORM; "VI GA DEN VÅR EGEN", SA DHYANIENE. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET BEGJÆRETS REDSKAP; "DET HAR DET", SA VANNETS AVLEDERE. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET SINN FOR Å OMFAVNE UNIVERSSET; "VI KAN IKKE GI DET", SA FEDRENE. "JEG HAR ALDRI HATT DET", SA JORDENS ÅND. "FORMEN VIL BLI OPPBRENT HVIS JEG SKULLE GI DEN MIN", SA DEN STORE ILD . . . MENNESKE FORBLE EN TOM, SANSELØS BHUTA . . . SLIK HAR DE BENLØSE GITT LIV TIL DE SOM BLE MENNESKER MED BEN I DEN TREDJE.

5. SANG

18. DEN FØRSTE VAR YOGAS SØNNER. DERES SØNNER VAR BARN AV DEN GULE FAR OG DEN HVITE MOR.

19. DEN ANDRE RASEN VAR ET RESULTAT AV KNOPPSKYTING OG EKSPANSJON; EN UKJØNNET AV DEN KJØNNSLØSE. SLIK BLE, O LANOO, DEN ANDRE RASEN FREMBRAKT.

20. DERES FEDRE VAR DE SELVFØDTE. DE SELVFØDTE, CHHAYAENE FRA DE STRÅLENDE KROPPENE TIL HERRENE, FEDRENE, SKUMRINGENS SØNNER.

21. DA RASEN BLE GAMMEL, BLANDET DE GAMLE VANN SEG MED FRISKERE VANN. DA DRÅPENE BLE GRUMSETE, FORSVANT DE I DEN NYE STRØM, I LIVETS HETE STRØM. DE FØRSTES YTRE BLE DE ANDRES INDRE. DEN GAMLE VINGE BLE EN SKYGGE, VINGENS SKYGGE.

6. SANG

22. SÅ UTVIKLET DEN ANDRE RASE DE SVEDFØDTE, DEN TREDJE. SVETTEN TILTOK, DENS DRÅPER VOKSTE, OG DRÅPENE BLE HARDE OG RUNDE. SOLEN VARMET DEN; MÅNEN KJØLTE OG FORMET DEN; VINDEN NÆRTE DEN TIL DEN VAR MODEN. STJERNEHIMMELENS HVITE SVANE OVERSKYGGET DEN STORE DRÅPEN. EGGET FOR DEN FREMTIDIGE RASE, MENNESKE-SVANEN FOR DEN SENERE TREDJE. FØRST MANNLIG-KVINNELIG, SÅ MANN OG KVINNE.

23. DE SELVFØDTE VAR CHAYAER, SKYGGENE FRA SKUMRINGSSØNNENES LEGEMER. VERKEN VANN ELLER ILD KUNNE ØDELEGGE DEM. SØNNENE DERES BLE.

7. SANG

24. VISDOMMENS SØNNER, NATTENS SØNNER, SOM VAR KLAR FOR GJENFØDELSE, KOM NED. DE SÅ DEN INNLEDENDE TREDJE RASES YNKELIGE FORMER. "VI KAN VELGE", SA HERRENE, "VI HAR VISDOM". NOEN GIKK INN I CHHAYAENE. NOEN PROJISERTE EN GNIST. NOEN AVSTO TIL DEN FJERDE. FRA SIN EGEN ESSENS TILFØRTE DE KAMA. DE SOM BARE MOTTOK EN GNIST FORBLE UTEN KUNNSKAP. GNISTEN BRENTE SVAKT. DE TREDJE FORBLE FORNUFTSLØSE. DERES JIVAER VAR IKKE REDE. DE BLE SATT TIL SIDE BLANT DE SYV. DE BLE TRANGHODEDE. DE TREDJE VAR REDE. I DEM SKAL VI LEVE, SA FLAMMEHERRENE OG DEN MØRKE VISDOMMENS HERRER.

25. HVORDAN OPPTRÅDTE MANASA, VISDOMMENS SØNNER? DE FORKASTET DE SELVFØDTE. DE ER IKKE REDE. DE AVVISTE DE SVEDFØDTE. DE ER IKKE HELT REDE. DE VILLE IKKE GÅ INN I DE EGGFØDTE.

26. DA DE SVEDFØDTE FREMBRAKTE DE EGGFØDTE, DEN TOFOLDIGE SA DE MEKTIGE, DE KRAFTFULLE MED BEN, VISDOMMENS HERRER: "NÅ SKAL VI SKAPE".

27. DEN TREDJE BLE VAHAN FOR VISDOMMENS HERRER. DEN SKAPTE SØNNER MED "VILJE OG YOGA", VED KRIYSAKTI SKAPTE DEN DE, DE HELLIGE FEDRENE, ARHATENES FORFEDRE . . .

8. SANG

28. FRA SVETTEDRÅPENE; FRA STOFFAVFALL; LEVNINGER ETTER DØDE KROPPER OG DYR FRA DET FOREGÅENDE HJUL OG AVKASTET STØV, BLE DE FØRSTE DYRENE FREMBRAKT.

29. DYR MED BEN, DRAGER FRA DYPET OG FLYGENDE SARPAER BLE TILFØYD DE KRYPENDE TINGENE. DE SOM KRØP PÅ JORDEN FIKK VINGER. DE I VANNET SOM HADDE LANGE HALSER BLE STAMFEDRE FOR LUFTENS FUGLER.

30. I LØPET AV DEN TREDJE, VOKSTE DYRENE OG BLE FORANDRET: DE BLE DYR MED BEN, DERES CHHAYAER BLE FASTE.

31. DYRENE SKILTE SEG FØRST. DE BEGYNTE Å FORMERE SEG. DET TOFOLDIGE MENNESKE DELTE SEG OGSÅ. DET SA: "LA OSS SOM DEM FORENE OSS OG LAGE SKAPNINGER". DET GJORDE DE . . .

32. DE SOM IKKE HADDE NOEN GNIST TOK TIL SEG STORE HUNDYR. MED DEM AVLET DE STUMME RASER. STUMME VAR DE SELV. MEN TUNGENE DERES LØSNET. AVKOMMETS TUNGER FORBLE STILLE. MONSTRE AVLET DE. EN RASE AV KRUMBØYDE MONSTRE, DEKKET AV RØDT HÅR, SOM GIKK PÅ ALLE FIRE. EN STUM RASE, SOM IKKE MEDDELTE SKAMMEN.

9. SANG

33. NÅR DE SÅ, GRÅT LHAENE, SOM IKKE HADDE BYGGET MENNESKENE, OG SA:

34. "DE UTEN MANAS HAR FORURENSET VÅRE FREMTIDIGE BOLIGER. DETTE ER KARMA. LA OSS BO I ANDRE. LA OSS LÆRE DEM BEDRE, HVIS NOE VERRE SKULLE SKJE." DET GJORDE DE . . .

35. SÅ FIKK ALLE MANAS. DE SÅ DE FORNUFTSLØSES SYND.

36. DEN FJERDE RASE UTVIKLET TALEEVNEN.

37. DEN ENE BLE TO; SÅ OGSÅ ALLE DE LEVENDE OG KRYPENDE SKAPNINGENE SOM ENNÅ VAR EN, KJEMPEFISKER, FUGLER OG SLANGER MED SKALLDEKKEDE HODER.

10. SANG

38. SÅLEDES GA TO OG TO AV DEN TREDJE I DE SYV SONENE OPPHAV TIL DEN FJERDE. GUDENE BLE IKKE-GUDER.

39. DEN FØRSTE I HVER SONE VAR MÅNEFARGET, DEN ANDRE GUL SOM GULL, DEN TREDJE RØD, DEN FJERDE BRUN, SOM BLE SVART AV SYND. DE SYV FØRSTE SKUDDENE HADDE I BEGYNNELSEN ALLE SAMME HUDFARGE. DE NESTE BEGYNTE Å BLANDE SINE FARGER.

40. SÅ BLE TREDJE OG FJERDE FULLE AV STOLTHET. VI ER KONGER, VI ER GUDER.

41. DE TOK HUSTRUER FAGRE Å SE PÅ. HUSTRUER FRA DE "FORSTANDSLØSE", DE TRANGHODEDE. DE FØDTE MONSTRE, ONDE DEMONER, HANNER OG HUNNER. OGSÅ KHADO MED LITEN FORSTAND.

42. DE BYGGET TEMPLER FOR MENNESKETS KROPP. MANN OG KVINNE DYRKET DE. DA VIRKET IKKE DET TREDJE ØYET LENGER.

11. SANG

43. DE BYGGET STORE BYER. DE BYGGET MED SJELDNE JORDARTER OG METALLER. DET ILDEN UTSTØTTE. FRA FJELLENES HVITE STEIN OG SVARTSTEIN HUGGET DE SINE EGNE SPEILBILDER, ETTER SIN STØRRELSE OG UTSEENDE, OG TILBA DEM.

44. DE LAGET STORE AVBILDNINGER, NI YATIS HØYE – SOM TILSVARTE DERES LEGEMER. LUNAR ILD HADDE ØDELAGT DERES FEDRES LAND. VANN TRUET DEN FJERDE.

45. DE FØRSTE STORE VANNMASSENE KOM. DE SLUKTE DE SYV STORE ØYENE.

46. ALLE HELLIGE BLE REDDET, DE UHELLIGE BLE UTSLETTET. MED DEM DE FLESTE STORE DYR FREMBRAKT AV JORDENS SVETTE.

12. SANG

47. FÅ BLE TILBAKE. NOEN GULE, NOEN BRUNE OG SVARTE OG NOEN RØDE VAR IGJEN. DE MÅNEFAR-GEDE VAR BORTE FOR ALLTID . . .

48. DEN FEMTE RASE BLE FREMBRAKT AV DEN HELLIGE STAMMEN. DEN BLE STYRT AV SINE FØRSTE, GUDDOMMELIGE KONGER.

49. "SLANGENE" STEG IGJEN NED OG SLUTTET FRED MED DEN FEMTE, UNDERVISTE OG VEILEDET DEN . . .

1. sang:¹ **BEGYNNELSEN TIL SANSENDE LIV**

(1) LHA, eller jordens ånd. (2) Jordens påkallelse av solen. (3) Hva solen svarte. (4) Jordens forvandling.

1. DEN LHA (a) SOM DREIER DEN FJERDE (*kloden, eller vår jord*) ER UNDERORDNET DE SYV LHAER (*planetariske ånder*) (b), SOM KJØRER SINE VOGNER RUNDT SIN HERRE, VÅR VERDENS ENE ØYE (*Loka-Chakshub*). HANS ÅNDE GIR LIV TIL DE SYV (*gir lys til planetene*). DEN GA LIV TIL DEN FØRSTE (c). "DE ER ALLE VISDOMSDRAGER", tilføyer kommentaren (d).

(a) Lha er et gammelt ord i det transhimalayiske område for "ånd", eller ethvert himmelsk eller *overmenneskelig* vesen, og det dekker hele serien av himmelske hierarkier, fra erkeengler eller Dhyanier, ned til en mørkets engel eller jordånd.

(b) Dette uttrykket viser i klart språk at den åndelige vokter for vår klode, som er den fjerde i en kjede, er underordnet hovedånden (eller Gud) for de syv planetariske skytsånder eller ånder. Som allerede forklart hadde de gamle i sin samling av guder, syv ledende mysterieguder, hvis leder *eksoterisk* var den synlige sol, eller den åttende, og *esoterisk* den *andre Logos*, demiurgen. De syv (som er blitt "herrens syv øyne" i den kristne religion) var regenter for de syv *hoved*-planetene; men de ble ikke anerkjent etter den oppregning som ble brukt senere av mennesker som hadde glemte, eller som hadde utilstrekkelig kjennskap til de virkelige *mysterier*, som inkluderte verken solen, månen eller jorden. Eksoterisk var solen leder for de tolv store guder eller de zodiakale konstellasjoner; og esoterisk Messias, Christos (som ble *salvet* av det store ÅNDEDRAG, eller den ENE) omkretset av sine tolv underordnede makter, som på sin side var underordnet hver av de syv planetariske "mysterieguder".

"De høyere syv lar de syv Lhaene skape verden", sier kommentaren; som betyr at vår jord, hvis vi utelukker alt annet, ble *skapt* og formet av jordiske ånder, mens "regentene" bare førte tilsyn. Dette er den første kime, frøet som senere vokste og ble stjernedyrnens og stjernedyrkernes tre. De høyere var *kosmokratene*, som bygget vårt solsystem. Dette følger av alle de gamle kosmogonier: fra Hermes, fra kaldeerne, fra arierne, fra egypterne, og til og med fra jødene. Himmelens belte, zodiakkens tegn (de *hellige dyr*) er like mye Bne' Alhim (gudenes sønner eller Elohim) som jordåndene, men de står over dem. Soma og Sin, Isis og Diana, er alle måneguder eller gudinner, og fedre og mødre for vår jord, som er underordnet dem. Men de er på sin side underordnet deres "fedre" og "mødre" – som var ombyttbare og vekslet med hver nasjon – gudene og deres planeter, som Jupiter, Saturn, Bel, Brigaspati, osv.

(c) "Hans ånde ga liv til de syv" gjelder like mye solen, som ga liv til planetene, som til "den høye", *åndelige sol*, som gir liv til hele kosmos. De astronomiske og astrologiske nøkler som åpner porten til teogoniens mysterier kan finnes i senere ordbøker, som ledsager sangene.

I de apokalyptiske strofene i de gamle opptegnelsene er språket symbolsk, men kanskje mindre mystisk enn i puranaene. Uten bistand fra de senere *kommentarene*, som er samlet av generasjoner av adepter, ville det ikke være mulig å forstå dem korrekt. I den gamle kosmogonien er de synlige og usynlige verdener doble lenker for en og samme kjede. Når den usynlige *Logos*, med sine syv hierarkier (representert eller personifisert ved sin hovedengel eller rektor) danner en indre og usynlig MAKT; så utgjør solen og de syv hovedplanetene i FORMENES verden den synlige og aktive makt, hvor dette

¹ Alle ord og setninger som er plassert i parenteser i sangene og kommentarene er forfatterens. Noen steder kan de være ufullstendige og til og med utilstrekkelig fra en hindus synspunkt; men etter den transhimalayiske esoterisme er de anvendte uttrykkene korrekte. Forfatteren tar i ethvert tilfelle skylden for enhver klage. Hun har aldri påstått å være ufeilbarlig, og det hun bringer inn av egen autoritet kan mangle mye som er ønskelig, særlig i kompliserte tilfeller som gjelder dype metafysiske spørsmål. Læren er tilbudt som den er forstått; og da det er syv fortolkningsnøkler for hvert symbol og allegori, vil det som ikke gir mening for eksempel fra psykologisk eller astronomisk synsvinkel, kunne være helt korrekt fra en fysisk eller metafysisk synsvinkel.

"hierarki" er, for å si det slik, den synlige og objektive *Logos* for de usynlige og (unntatt for de laveste grader) alltid subjektive engler.

Derfor – for å forskuttere fremstillingen noe ved en illustrasjon – sies det at hver rase i sin evolusjon er under direkte innflytelse fra en av planetene. Den første rasen fikk livets ånde fra solen, som vil bli påvist senere; mens den tredje menneskehet – som startet den seksuelle formering og forandret seg fra å være androgyne til å bli atskilte kjønnsvesener, en maskulin og en feminin – sies å ha stått under direkte innflytelse fra Venus, "*den lille sol* hvor solsfæren lagrer sitt lys."

Oppsummeringen av sangene i 1. del viste at gudenes og menneskenes opphav² starter i et og samme punkt, som er den ene universelle, uforanderlige, evige og absolutte ENHET. I sitt primære manifesterte aspekt har vi sett at den blir (1) i den objektive og fysiske sfære urstoff og kraft (sentrifugal og sentrifugal, positiv og negativ, maskulin og feminin, osv., osv.), og (2) i den metafysiske verden UNIVERSETS ÅND eller kosmisk ideasjon, som noen kaller LOGOS.

Denne Logos er toppunktet i det pytagoreiske triangel. Når triangelet er komplett blir den tetraktys, eller triangelet i firkanten, som er symbol både for det som skrives med fire bokstaver – *Tetragrammaton* – i det manifesterte kosmos og for dens trefoldige, opphavelige STRÅLE i det umanifesterte – dets *numenon*.

For å uttrykke det mer metafysisk er denne klassifikasjon av de kosmiske grunnprinsipper gjort mer av hensiktsmessighet enn av hensyn til filosofisk presisjon. Ved starten av en stor manvantara manifesterer Parabrahm seg som mulaprakriti og dernest som logos. Denne logos er det "ubevisste, universelle sinn" osv. for de vestlige panteister. Det danner basis for den SUBJEKTIVE side av manifestert væren, og er kilden til all manifestering av individuell bevissthet. Mulaprakriti eller det kosmiske urstoff, er grunnlaget for tingenes OBJEKTIVE side – og basis for hele den objektive evolusjon og skaperverket. Kraften strømmer derfor ikke ut av Parabrahms latente tilstand sammen med urstoffet. Det er *forvandlingen av Logos' overbevisste tanker til energi*, som overføres for å si det slik, til den objektive logos, fra Logos' latente tilstand i den ene virkelighet. Fra dette stammer materiens vidunderlige lover, og de "primære avtrykk" som biskop Temple forgjeves forsøkte å forklare. Kraft utfoldes følgelig *ikke synkront ved mulaprakritis første objektivisering*. Fordi mulaprakriti alene er absolutt og nødvendigvis uvirksom – *en ren abstraksjon* – er det nødvendig å utvikle noen komplisert forklaring om rekkefølgende av de kosmiske grunnprinsipper. Kraften følger *etter* mulaprakriti, mens mulaprakriti *uten* kraften er ikke-eksisterende for alle praktiske formål og intensjoner.³

"Det himmelske menneske" (Tetragrammaton), som er Protogonos, Tikkoun, den passive guddoms førstefødte og den første manifestasjon av denne gudens skygge, er den universelle form og ide, som avler det manifesterte kosmos, Adam Kadmon, eller symbolet i Kabbala med fire bokstaver for *selve universet*, som også kalles *den andre Logos*. Det andre stammer fra det første og utvikler det tredje triangelet (se det sefirotiske tre), og det er fra denne siste (de lavere engleskarer) MENNESKENE blir frembrakt. Det er dette tredje aspekt vi nå skal behandle.

Leseren bør være oppmerksom på at det er stor forskjell på LOGOS og *Demiurgos*, for den ene er *ånd* og den andre *sjel*; eller som dr. Wilder uttrykker det: "*Dianoia* og *Logos* er synonyme, *Nous* er høyere og tett tilknyttet *Tó άγαθόν*, det ene er den høyere oppfatning, den andre forståelsen – en er noetisk og den andre er sjelelig."

I flere systemer ble mennesket betraktet som *den tredje Logos*. Den esoteriske mening med ordet *Logos* (tale eller ord, *verbum*) er å formidle som et objektivt uttrykk, som ved et fotografi, den skjulte tanke. *Logos* avspeiler det GUDDOMMELIGE SINN, og universet avspeiler *Logos*, selv om *Logos* er *essensen* av dette univers. Slik *Logos* avspeiler *alt* i hele universet, slik avspeiler mennesket i seg selv alt han ser og finner i *sitt* univers på jorden. Det er Kabbalaens tre titler: "*Unum intra alterum, et alterum super alterum*" (*Zohar, Idra Sutra, del VII*). "Ethvert univers (verden eller planet) har sin egen *Logos*", sier læren. Egypterne kalte alltid solen for "Osiris' øye", som var *Logos*, den førstefødte, eller verdens manifesterte lys, "som er den skjultes sinn eller guddommelige intellekt". Det er bare ved dette lysets syvfoldige stråle han kan erkjenne *Logos* ved *Demiurgen*, hvor sistnevnte betraktes som

² Ifølge dr. A. Wilders lærde definisjon, er opphav (genesis), γένεσις, ikke forplantning, men "å komme ut av det evige og inn i kosmos og tiden": "å komme fra *esse* til *existere*" eller "fra VÆRENHET til 'å være'" – som en teosof ville si.

³ En klarere fremstilling av opphavet, slik det er fremstilt esoterisk i Bhagavad Gita, finnes i *Theosophist* for februar, mars og juni 1887, Madras.

skaperen av vår planet og alt som finnes på den, mens førstnevnte er den styrende kraft bak denne ”skaperen” – både godt og ondt, opphavet både til det gode og opphavet til det onde. Denne ”skaperen” er verken god eller ond *i seg selv*, mens dens differensierte aspekter overfor naturen gjør at den antar den ene eller den andre av disse to typer. Ingen av solgudene hadde noe å gjøre med det usynlige og ukjente univers som utsprede seg i rommet. Dette er klart uttrykt i ”Hermes’ bøker” og i enhver eldre folkløse. Generelt er det symbolisert ved dragen og slangen – det godes drage og det ondes slange, som på jorden representeres ved høyre- og venstrehånds magi. I det finske episke diktet Kalevala⁴, er opphavet til den onde slange oppgitt: Den er født av ”Suoyatars spytt .. og utstyrt med en levende sjel av det onde prinsipp”, Hisi. Det beskrives en strid mellom de to, ”den onde ting” (slangen eller trollmannen), og Ahti, dragen, den magiske Lemminkainen. Han er en av de syv sønner til Ilmatar, den jomfruelige ”luftens datter”, hun ”som falt i havet fra himmelen” før skapelsen; det vil si ånd forvandlet til stoff for sanselig liv. Det ligger en verden av informasjon og okkult tanke i disse få linjene, som er så utmerket formidlet av dr. J.M. Crawford fra Cincinnati. Lemminkainen, helten og den gode magiker..

hugger i veggen med magisk makt
og bryter palisaden i stykker,
hugger *syv* påler til atomer,
og hakker *slangens vegg* i biter.

...

Når monsteret omsider blir oppmerksom,

...

styrter den sin giftige kjefte
mot Lemminkainens hode.

Men helten, som raskt erindrer,
uttaler *mesterens kunnskapsord*,

ord fra en fjern fortid,

ord hans forfedre hadde lært ham..

(d) I Kina kalles Fohi’s mennesker (eller ”de himmelske mennesker”) de tolv *Tien-Hoang*, Dhyanienes eller englenes tolv hierarkier, med menneskelige ansikter og dragekropper, hvor dragen representerer *guddommelig visdom* eller ånd⁵, og de skapte mennesket ved å inkarnere seg selv i jord som syv skikkelser – jord og vann – laget i form av *Tien-hoang*-ene, en tredje allegori.⁶ De tolv *ÆSENE* i den skandinaviske edda gjorde det samme. I de syriske drusernes hemmelige katekisme – en legende som ble gjengitt ord for ord av de gamle stammene ved og rundt Eufrat – ble mennesket skapt av ”Gudenes

⁴ J.W. Alden, New York.

⁵ Det er fastslått gjentatte ganger at slangen er symbol for visdom og okkult kunnskap. ”Slangen er forbundet med visdommens gud fra de eldste tider vi har historiske beretninger fra,” skriver Staniland Wake. ”Dette dyret var det spesielle symbol for Thot eller Taut ... og for alle *guder*, slike som Hermes (?) og Seth, som kan forbindes med det. Det er også den primitive kaldeiske triade Hea eller Hoa.” Ifølge sir Henry Rawlinson er det viktigste ved denne guddom ”hans funksjoner som kilde for all kunnskap og vitenskap”. Ikke bare er han ”den intelligente fisk”, men navnet hans kan oppfattes å bety både ”liv” og en slange (en innviet adept), og han kan betraktes som ”avbildet av den store slange som opptar en så iøynefallende plass blant gudesymbolene på de sorte steinene, som forteller om Babylons velgjerninger”. Eskulapious, Serapis, Pluto, Knoun og Kneph, er alle guder som forbindes med slangen. Dupuis sier: ”De er alle *healere*, givere av åndelig og fysisk helse, og av *opplysning*”. Slangekronen, *Thermuthis*, tilhører Isis, guden for liv og helse. Upanishadene inneholder en avhandling om *slangens vitenskap* – med andre ord, vitenskapen om okkult kunnskap; og de eksoteriske buddhisters *Nagas* er ikke ”slangeaktige fabeldyr...som er menneskene overlegne og beskyttere av Buddha’s lov”, som Schlagintweit tror, men virkelige, levende mennesker, hvor noen er menneskene overlegne som følge av sine okkulter kunnskaper og *beskytter Buddha’s lov*, fordi *de fortolker hans metafysiske læresetninger korrekt*, mens andre er moralsk underlegne fordi de er *sorte* magikere. Derfor deklarerer det at Gautama Buddha ”sies å ha lært dem et mer filosofisk religiøst system enn til andre, som ikke var tilstrekkelig avansert til å kunne forstå på den tiden han levde”. (Schlagintweit’s ”*Tibetan Buddhism*”).

⁶ Sammenlign med ”*Symbols of the Bonzes*” (Buddhistprestenes symboler).

sønner”, som kom ned til jorden, hvor de etter å ha innsamlet syv *mandragoraer*, tilførte disse røttene liv, og de ble dermed mennesker.⁷

Alle disse allegorier peker mot et og samme opphav – til menneskets duale og trefoldige natur; dual som mann og kvinne; trefoldig som et vesen med sin åndelige og psykiske essens i *sitt indre* med en ytre materiell form.

2. JORDEN SA, ”O HERRE MED DET SKINNENDE ANSIKT (solen). MITT HUS ER TOMT . . . SEND DINE SØNNER FOR Å BEFOLKE DETTE HJULET (Jorden). DU HAR SENDT DINE SYV SØNNER TIL VISDOMMENS HERRE (a). SYV GANGER SER HAN DEG NÆR SEG SELV, SYV GANGER TIL FORNEMMER HAN DEG. DU HAR FORBUDET DINE TJENERE, DE SMÅ RINGENE, Å OPPFANGE DITT LYS, DIN VARME OG DINE STORE GAVER NÅR DU PASSERER (b). SEND DET SAMME TIL DIN TJENER!”(c)

(a) ”Visdommens herre” er Merkur eller *Budha*.

(b) Moderne kommentarer forklarer dette som en henvisning til et velkjent, astronomisk faktum, ”at Merkur mottar syv ganger mer lys og varme fra Solen enn Jorden, eller selv den vakre Venus, som mottar det dobbelte av det vår ubetydelige klode mottar.” At dette faktum var kjent i fortiden fremgår av ”jordåndens” bønn til Solen, slik det fremgår av teksten.⁸ Solen nekter imidlertid å befolke kloden, fordi den ennå ikke er klar til å motta liv.

Merkur er som astrologisk planet enda mer okkult og mystisk enn Venus. Den er identisk med mazdeernes Mithra, geniet, eller guden ”som har etablert seg mellom solen og Månen, den stadige følgesvenn til visdommens sol”. Pausanias forteller at han har alter sammen med Jupiter (Bok V). Han hadde vinger for å følge med solen i dens løp, og han ble kalt *Nuntis*, eller sol-ulven, ”*solaris luminis particeps*”. Han leder og fremmaner sjeler, og er en ”stor magiker” og hierofant. Virgil fremstiller ham når han tar ”sin stav for å oppvekke fra Orcus de sjeler som har styrtet ned dit” – *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco*. (Se også *Vendidads* 21. fargard om den himmelske hærske.) Han er den gylne Merkur, den *χρυσοφαής Ἑρμής*, som hierofantene forbød å nevne. Han er symbolisert i gresk mytologi ved en av *hundene* (vaktsohmhet), som vokter over den himmelske flokk (okkult visdom), eller som Hermes Anubis, eller igjen som Agathodemon. Han er Argus, som vokter over jorden, som sistnevnte forveksler med selve solen. Det er ved Merkurs formidling keiser Julian ber til den okkulte sol hver natt, for, som Vossius sier: ”Alle teologer er enige om at *Merkur og Solen er ett* . . . Han var den klokeste og mest veltalende av alle gudene, som ikke er så merkverdig, da *Merkur er så nær visdommen og Guds* (solens) *ord* at han forveksles med begge”. (*Idolatry*, bind II, side 373.) Vossius gir her uttrykk for en større okkult sannhet enn han visste. Grekernes *Hermes-Sarameyas* er nært tilknyttet de hinduiske *Saram og Sarameya*, den guddommelige vokter, ”som vokter over den gylne flokk av stjerner og solstråler”.

Med kommentarenes tydeligere ord:

”Kloden, fremdrevet av jordens ånd og hans seks hjelpere, mottar all sin vitale kraft, sitt liv og sine krefter fra solens ånd via de syv planetariske *Dhyanyer*. De formidler solens lys og liv.”

⁷ Mandragora er Bibelens *alruner*, som Rakel og Lea ba om (i 1. Mosebok, 30:14). Dette er kjøttaktige, hårete, gaffelformede planterøtter, som har form som et menneskes lemmer, kropp og hode. Røttene magiske og mystiske egenskaper har vært uttalt i fabler og dikt siden de eldste tider. Fra Rakel og Lea, som anvendte dem til trolldom, til Shakespeare, som omtaler *skrikene* -

...Som alruner revet opp av jorden

Hvor de levende dødelige, som hørte dem, ble gale . . .

- har alrunen vært *den magiske plante par excellence*.

Røttene, uten noen stengel, med store blader som vokser ut av toppen av røttene, som en diger samling hår, har liten likhet med mennesket når planten finnes i Spania, Italia, Lille-Asia eller Syria. Men på Candia-øya (Kreta) og i Karamania nær byen Adan, har de en vidunderlig menneskelig form og er høyt verdsatt som amuletter. De bæres av kvinner som middel for fruktbarhet og av andre grunner. De er særlig effektive innen *sort magi*.

⁸ Copernicus skrev sine teorier om ”de himmelske legemers bevegelser” i det 16. århundre, og selv Zohar, som ble samlet av Moses de Leon i det 13. århundre, skriver at: ”I Hammannunah, den gamles bok, får vi vite . . . at jorden snurrer omkring seg selv i en sirkel, at noen er på toppen og andre under, . . . at noen landområder blir opplyst, mens andre ligger i mørke; noen har dag, mens andre har natt. Det finnes landområder hvor det konstant er dag, eller hvor natten bare varer en kort stund.” (*Zohar* iii, fol. 10a ”Qabbalah”, side 139.)

"Som hver av jordens syv områder, mottar hver av de syv ⁹ førstefødte (de opprinnelige menneskegruppene) sitt lys og liv fra sin egen spesielle Dhyani – åndelig, og fra denne Dhyanis palass (hus eller planet) fysisk. På samme måte for de syv store raser som er født på jorden. Den første er født under solen, den andre under Brihaspati (Jupiter), den tredje under Lohitanga ("ild-legemet" Venus, eller Sukra), den fjerde under Soma (Månen, og vår klode, den fjerde sfære som er født under og av Månen) og Sani, Saturn ¹⁰, Krura-lochana (med onde øyne) og Asita (mørket), den femte under Budha (Merkur)".

"På samme vis med mennesket og hvert "menneske"(hvert prinsipp) i mennesket. Enhver mottar sine spesielle egenskaper fra sitt opphav (sin planetariske ånd). Derfor er ethvert menneske syvfoldig (eller en kombinasjon av prinsipper, som hver stammer fra en spesiell Dhyanis egenskaper). Enhver aktiv makt eller kraft på jorden kommer fra en av de syv herrer. Lyset kommer fra Sukra (Venus), som mottar trefoldig og gir en tredel til jorden. Derfor kalles de to "ivillingsøstre", men jordens ånd er underordnet "herren" for Sukra. Våre vise fremstilte de to klodene med dobbelttegnet (den opprinnelige svastika uten dens fire armer, eller korset \oplus) henholdsvis under og over kloden." ¹¹

"Dobbelttegnet" er som enhver okkult studerende vet, symbol for det mannlige og kvinnelige prinsipp i naturen, eller det positive og det negative, for svastikaen eller 卐 er alt dette og mye mer. Helt siden astronomiens og astrologiens fødsel anbefalte en av de guddommelige konger av det guddommelige dynasti den fjerde rase å fremstille Venus i sine astronomiske tabeller som en klode plassert over et kors, og jorden som en klode under et kors. Den esoteriske betydning er: "Jorden er falt ned i forplantning, eller at artene formerer seg gjennom seksuell forening". Men de senere vestlige folkeslagene klarte selvsagt å gi en helt annen fortolkning. De – bistått av lyset fra den latinske kirke – lot sine mystikere forklare at tegnet betydde at jorden og alt som fantes på den skulle frelses ved korset, mens Venus (*Lucifer* eller Satan) trampet på det. Venus er den mest okkulte, mektige og mystiske av alle planetene, hvis virkninger og relasjoner til jorden er svært viktig. Innen eksoterisk brahmanisme er Venus eller *Sukra* – en mannlig guddom ¹² – og Bhrigus' sønn, en av Prajapatiene og en vedisk vismann. Den er også Daitya-guru eller de opprinnelige kjempers prestelærer. Hele fremstillingen av "Sukra" i Puranaene gjelder tredje og fjerde rase.

"Det var ved Sukras hjelp den tredje (rotrases) "tofoldige" (hermafroditter) nedstammet fra de første "svedfødte", sier kommentaren. Derfor blir den fremstilt ved symbolet \ominus (sirkelen med diameter) gjennom tredje (rase) og ved \oplus gjennom fjerde.

Dette krever en forklaring. Når diameteren står isolert inne i en sirkel, symboliseres den feminine natur i den første ideale verden, *selvspekt og selvbefruktet* ved den universelt utspredde livsånd – og henviser dermed også til de opprinnelige rotrasene. Den blir androgyn når rasene og alt på jorden utvikles til fysiske former, og symbolet endres til en sirkel med diameter og fra den en vertikal linje, som uttrykker det maskuline og feminine, ennå ikke atskilt – den første og tidligste egyptiske *tau* T , hvoretter den blir T når det maskuline og feminine er atskilt (se de første sidene av 1. bind) og har falt ned i forplantning. Venus (planet) symboliseres ved tegnet for en klode over et kors, som viser at den kontrollerer menneskets naturlige forplantning. Egypterne symboliserte *Ank*, "livet", ved korset med håndtak, eller T , som bare er en annen form av Venus (Isis) ♀ , som esoterisk betyr at menneskeheten og alt dyrisk liv har trådt ut av den guddommelige, åndelige sirkel og falt ned i fysisk mann-kvinne-forplantning. Fra slutten av tredje rase har dette tegnet samme betydning som "livets tre"

⁹ Vitenskapen hevder at Venus mottar dobbelt så mye lys og varme fra solen som jorden. Derfor sies planeten, som varslar demring og skumring, den mest strålende av alle planetene, å gi jorden en tredel av det den mottar og beholder to tredeler til seg selv. Dette har både en okkult og en astronomisk betydning.

¹⁰ "Som over så under" er et grunnleggende aksiom innen okkult filosofi. Da logos er syvfoldig; det vil si at den gjennom kosmos fremtrer som syv logoi med syv ulike former, eller som de lærde brahminene forklarte, "hver av disse er en sentral skikkelse innen de syv hoveddeler av den gamle visdomsreligionen". Da de syv prinsipper korresponderer med de syv forskjellige *Pragna*-tilstander, eller bevissthet, og er tilknyttet syv stofftilstander og syv typer kraft, må inndelingen bli den samme for alt som gjelder jorden.

¹¹ Venus symboliseres dermed med ♀ og jorden med ♁ .

¹² Innen esoterisk filosofi er den både mannlig og kvinnelig, eller hermafroditisk, som forklarer Venus med *skjegg* innen mytologien.

i Eden. *Anouki*, en form av Isis, er livets gudinne, og *Ank* ble gjennom Moses brakt fra egypterne til hebreerne. Han hadde lært visdommen og en lang rekke mystiske ord av prestene av Egypt. På hebraisk betyr ordet *Ank* med personlig forstavelse ”mitt liv”, min eksistens, som ”er det personlige pronomen Anochi” fra navnet på den egyptiske gudinnen *Anouki*.¹³

I en av de aller eldste katekismene i Sør-India, i Madras-området, er den hermafroditiske gudinnen Adanari (se også den ”*Indiske pantheon*”) sentralt plassert, med et kors med håndtak og svastikaen, det ”mannlig-kvinnelige tegn”, for å angi tredje rases presekuelle tilstand. Vishnu, som nå fremstilles med en lotus som gror ut av hans navle – eller Brahmas univers som utvikler seg fra det sentrale punktet *Nara* – vises i en av de eldste utskjæringer som dobbeltkjønnet (Vishnu og Lakshmi), stående på et lotusblad som flyter på vannet, hvor vannet reiser seg i en halvsirkel og flyter gjennom svastikaen, ”kilden til forplantning” eller til menneskets fall.

Pytagoras kaller Sukra-Venus for *Sol alter*, ”den andre solen”. Av ”solens syv palasser” er Lucifer Venus det tredje i den kristne og jødiske Kabbala, og Zohar gjør det til *Samaels* bolig. Ifølge den okkulte lære er denne planeten vår jords *overhode* og åndelige forbilde. Sukras (Venus-Lucifers) vogn sies å bli trukket av *åtte ”jord-fødte hester”*, mens hestene som trekker de andre planetenes vogner er annerledes.

”Enhver synd som begås på jorden fornemmes av Usanas-Sukra. Daityenes guru er skytsånd for jorden og menneskene. Enhver forandring på Sukra føles og reflekteres av jorden.”

Sukra, eller Venus, fremstilles dermed som veileder for daityene, fjerde rases kjemper, som ifølge hinduiske beretninger på et tidspunkt oppnådde suverenitet over hele jorden ved å nedkjempe de mindre gudene. *Titanene* i vestlige beretninger er tett forbundet med Venus-Lucifer, som senere kristne oppfattet som Satan. Da Venus derfor som Isis ble fremstilt med kuhorn på hodet, symbol for den mystiske natur, som kan sammenlignes med og angir Månen, og da alle disse var lunare gudinner, har teologene plassert denne planetens symbol mellom hornene på den mystiske Lucifer.¹⁴ Det er på grunn av de fantasifulle fortolkningene av den arkaiske tradisjon, som sier at Venus (geologisk) forandres simultant med jorden, og at alt som skjer på den ene også skjer på den andre, og at det fantes mange og samtidige forandringer. Det er av den grunn Augustin gjentar det, og anvender de mange forandringer av form, farge og selv omløpsbane til å beskrive Venus-Lucifers teologisk-oppdiktede karakter. Han går til og med så langt i sin fromme fantasi at han forbinder den siste forandringen på planeten med Noa og den mytiske syndfloden som angivelig skal ha skjedd i år 1796 f. Kr. (Se ”*City of God*”, lxxi, kap. viii.)

Fordi Venus ikke har noen måner, sies det allegorisk at ”Asphujit” (denne ”planeten”) adopterte jorden, Månens avkom, ”som overgikk sin forelder og laget mye bråk”, en henvisning til den okkulte

¹³ Korset med håndtak er det astronomiske tegnet for Venus, som ”angir eksistensen av en *fødende energi* i seksuell forstand. Dette var en av egenskapene til Isis, *moderen*, og Eva, *Hauvak*, eller moder-jord, og ble anerkjent for dette av alle fortidens mennesker i en eller annen uttrykksform.” (Fra et moderne kabbalistisk manuskript.)

¹⁴ Athenaeus viser at den første bokstaven i Satans navn ble fremstilt i gamle dager ved en bue og en halvmåne. Noen gode og vennligsinnede romerskkatolske mennesker søker å overtale offentligheten med at det er for å bære Lucifers måneformede horn at muslimene har valgt halvmånen som sitt nasjonale symbol. Helt siden etableringen av den romerskkatolske dogmatisme har Venus mot enhver fornuft og logikk alltid blitt identifisert med Satan og Lucifer, eller den store drage. Som symbologistene og astronomene har vist har forbindelsen mellom slangen og forestillingen om mørket en astronomisk begrunnelse. Stjernebildet Dragen hadde en gang en posisjon, som viste at denne store slange rådde over natten. Tidligere var stjernebildet plassert midt på himmelen og bredde seg slik at det ble kalt den store drage. Dets legeme spredde seg over syv av zodiakkens tegn, og Dupuis, ”som”, ifølge Staniland Wake, ”betrakter den himmelske slange som den Apokalyptiske drage”, bemerker at ”det er forbausende at et så stort stjernebilde skal fremstilles av forfatteren av boken som en stor drage med syv hoder, som innsamlet en tredel av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden”. (Dupuis, tome III, side 255.) Dupuis visste bare ikke *hvorfor* Draco, en gang *polstjernen* – symbol for ”veilederen”, gurun og lederen – var blitt degradert av ettertiden. ”Våre forfedres guder er våre djevler”, sier et asiatick ordtak. Når Draco ikke lenger var *ledestjernen*, den styrende stjerneguden, delte den skjebne med alle falne guder. Bunsen forteller at Seth og Typhon en gang var ”en stor gud som ble alminnelig dyrket i hele Egypt, og som skjenket regentene for 18 og 19. dynasti liv og makt. Men i løpet av det 20. dynasti, blir han plutselig betraktet som en ond demon, samtidig som hans bilder og navn blir fjernet fra alle monumenter og inskripsjoner”. Den virkelig okkulte begrunnelse vil bli gitt på disse sidene.

forbindelsen mellom de to. Regenten (for planeten) Sukra¹⁵ elsket sitt adopterte barn så høyt at han inkarnerte som Usanas og ga den perfekte lover, som ble neglisjert og forkastet i senere tidsaldre. En annen allegori i Harivansa sier at Sukra gikk til Shiva og ba ham beskytte sine elever, daityene og asuraene, fra de kjempende gudene. For å understreke sin hensikt utførte han en yoga-øvelse ”hvor han med *hodet ned* inhalerte *røken* fra agner i 1000 år”. Dette henspiller på Venus’ store aksehelling (opp mot 50 grader) og at den er omgitt av evige skyer. Men dette gjelder bare planetens fysiske tilstand. Det er med dens regent, dens besjelende Dhyan-Chohan, den okkulte mystisisme må befatte seg med. Den allegori som sier at Vishnu, fordi han drepte Sukras mor, måtte *gjenfødtes syv ganger* på jorden, er full av okkult, filosofisk betydning. Den henviser ikke til Vishnus avatarer, fordi deres antall er ni, hvor den tiende ennå ikke er ankommet, men til rasene på jorden. Planeten Venus, eller Lucifer (og Sukra og Usanas) er lysbringer for vår jord i både fysisk og mystisk henseende. De første kristne visste dette godt, fordi en av de første pavene i Roma er kjent med pavensnavnet Lucifer.

*”Enhver verden har sine foreldrestjerner og søsterplaneter. Jorden er således Venus’ adopterte barn og yngre bror, men dens innvånere er av eget slag . . . Alle komplette sansende vesener (helt syvfoldige mennesker eller høyere vesener) er utrustet fra begynnelsen med former og organismer som er helt i harmoni med den natur og sfære hvor de lever.”*¹⁶

”Alle har en dobbelt fysisk og åndelig natur.”

”Nukleolene¹⁷ er evige og evigvarende, mens kjernene (nuklei) er periodiske og endelige. Nukleolene er del av det absolutte. De er skyteskårene i den sorte, ugjennomtrengelige festning, som for alltid er skjult for menneskers og selv for Dhyanienes syn. Kjernene er det evighetens lys som unnslipper derifra.”

”Det er det LYS som kondenserer i form av ”tilværelsens herrer” – hvor den første og høyeste kollektivt er JIVATMA eller Pratyagatma (som figurlig sies å utgå fra Paramatma. Det er de greske filosofers logos – som kommer til syne ved begynnelsen av hver ny manvantara). Fra disse og nedover – formet av stadig tettere bølger av dette lys, som på det objektive plan blir grovt stoff – fremtrer tallrike hierarkier av kreative krefter, noen uten form; andre med egen bestemt form, mens andre, de laveste (elementalene), ikke har egen form, men antar alle former i forhold til de omgivende betingelser.”

”Det finnes derfor bare en absolutt upadhi (basis) i åndelig forstand, fra, på og i hvilken det av manvantariske hensikter bygges utallige grunnleggende sentre, hvorfra den universelle, sykliske og individuelle evolusjon utvikler seg under den aktive periode.”

”De styrende intelligensen, som animerer disse ulike vesenssentre, benevnes vilkårlig av mennesker bak den store bergkjeden¹⁸ som manuer. rishier, pitrier¹⁹, prajapatier osv.; og som Dhyani Buddhaer, chohaner, melhaer (ildguder), Bodhisattvaer²⁰, og andre på denne siden. De virkelig uvitende kaller dem guder, de profane og lærde den ene Gud, og de vise og innvidde hedrer i dem bare den manvantariske manifestasjon av DET som verken våre skapere (Dhyan-chohanene) eller deres skapte vesener verken kan diskutere eller vite noe om. Det ABSOLUTTE kan ikke defineres, og ingen dødelig eller udødelig har noensinne sett eller forstått det gjennom eksistensens varighet. Det foranderlige kan ikke kjenne det uforanderlige. Heller ikke kan det som lever oppfatte det absolutte liv.”

¹⁵ Sukra er sønn av den store Rishi Bhrigu og en av de syv *Prajapatiene*, grunnleggeren av Bhargavas-rasen, hvor Parasu Rama ble født.

¹⁶ Dette står i direkte motsetning til Swedenborg, som så i ”den første jord i den astrale verden” innbyggere kledd som bønder i Europa – og på den fjerde jord kvinner kledd som hyrder til et *maskeradeball*. Selv den berømte astronomen Huygens hadde den feilaktige forestilling at det i andre verdener og på planeter fantes de identiske samme vesener som levde på vår jord, med de samme skikkelser, sanser, hjernekraft, kunst, vitenskap, boliger og selv samme slags tøy som klær ! (*Theorie du Mond.*) En klarere fremstilling av påstanden om at jorden ”er Månens avkom” finnes i 1. del, 6. sang.

¹⁷ All energi eller stoffs minste bestanddeler; små energibobler *o.a.*

¹⁸ ”Bak” den store bergkjeden betyr i dette tilfelle India, som ligger på andre siden av Himalaya, sett fra den kinesiske siden.

¹⁹ Ordet pitri benyttes her for å lette forståelsen, men det brukes ikke på denne måten i de originale sangene, hvor de har egne, bestemte betegnelser i tillegg til å bli kalt ”fedre” og ”stamfedre”.

²⁰ Det er feilaktig å *dyrke* den menneskelige Bodhisattva eller Manjusri bokstavelig. Det er sant at Mahayana-skolen eksoterisk lærer å tilbe dem uten unntak, og at Huien-Tsang nevner at noen av Buddhas disipler ble tilbedt. Men esoterisk er det ikke disiplene eller den lærde Manjusri *personlig* som blir æret, men de guddommelige Bodhisattvaene og Dhyan-buddhaene som belivet (*Amilakka*, som mongolene sier) de menneskelige formene.

Derfor kan ikke mennesket kjenne høyere vesener enn sine egne "stamfedre". "Han skal heller ikke tilbe dem", men han trenger å lære *hvordan* han kom inn i verden.

(c) Tallet syv, det grunnleggende tall blant alle andre i hver nasjons religiøse system, fra kosmogonien til mennesket, må ha en *begrunnelse*. Det er like viktig for de fortidige amerikanerne som de fortidige arier og egyptere. Spørsmålet vil bli uttømmende behandlet i del 5 av dette verket. I mellomtiden kan noen få fakta gis her. Forfatteren av "*Sacred Mysteries among the Mayas and Quichies, 11.500 years ago*".²¹

"Syv synes å ha vært det hellige tall *par excellence* blant alle siviliserte nasjoner i fortiden. Hvorfor? Hver folkegruppe har gitt ulike forklaringer i henhold til de spesielle læresetningene i deres (*eksoteriske*) religion. *Det kan ikke være tvil om at det var tallet over alle tall blant de som var innviet i de hellige mysteriene*. Pythagoras . . . kaller det "livets kjøretøy", som inneholder kropp og sjel, da det er laget av en firfoldighet, som er visdom og intellekt, og av en *treenighet* eller *handling og materie*. Keiser Julian uttrykker seg slik i "*In matrem, osv.*": "Hvis jeg skulle blande meg bort i innvielsen i våre hellige mysterier, som kaldeerne dyrket i respekt for den *syvstrålige* guden, og fikk opplyst sjelen gjennom ham, ville jeg si ting som var helt ukjent for mobben, men velkjent for de velsignede teurgene", (side 141).

Og ingen som kjenner Puranaene, Dødeboken, Zendavest, de assyriske steintavler og til sist Bibelen, og som har observert de stadige forekomster av tallet syv i disse skrifter, for mennesker som levde for svært lenge siden og langt fra hverandre uten noen kontakt, kan betrakte de følgende fakta som tilfeldige, meddelt av samme utforsker av de gamle mysterier? I en omtale av forekomsten av syv som et mystisk tall blant innbyggerne på det "vestlige kontinent" (Amerika), tilføyer han at det ikke er noe mindre bemerkelsesverdig, fordi –

"Det forekommer ofte i *Popul-vuh* . . . Vi finner det i de *syv familier* som ifølge Sahagun og Clavigero ledsaget en mystisk person ved navnet *Votan*, den velrenomerte grunnlegger av den store byen Nachan, som noen har identifisert som Palenque; i de *syv huler*²² hvorfra forfedrene til Nahuatl skal ha kommet; i *Cibola's syv byer*, som er beskrevet av Cirinado og Niza; .i de *syv Antiller*; i de *syv heltene*, som etter hva er vi er fortalt unnslopp syndfloden . . ."

"Heltenes" antall er det samme i enhver "syndflod"-beretning – fra de syv rishier som ble reddet sammen med Vaivasvata Manu, til Noahs ark, hvor det ble tatt med "syv" av hvert dyr, fugler og levende skapninger. Vi betrakter følgelig tallene 1, 3, 5, 7 som perfekte, for selv om de er mystiske så spiller de en fremtredende rolle i enhver kosmogoni og evolusjon av levende skapninger. I Kina kalles 1, 3, 5, 7 for "himmelske tall" i den kanoniske "*Book of Changes*". (*Yi King*, eller *forvandlingen*, som i "evolusjon".)

Forklaringen for dette blir åpenbar når man undersøker de fortidige symbolene: alle bygger på og starter med de tallene som er hentet fra det eldgamle manuskriptet i prologen i 1. del. \oplus - symbolet for evolusjon og fallet ned i forplantning eller materien kan spores i gamle meksikanske skulpturer og malerier, slik det finnes i Kabbalas Sephirot og den egyptiske *tau*. Undersøkes det meksikanske manuskriptet (*Add. MSS. Brit. Mus. 9789*)²³ vil du der finne et tre hvor stammen er dekket av *ti* frukter, som er modne til å bli plukket av en mann og en kvinne, som står på hver sin side av det. Fra toppen av stammen skyter det ut to horisontale greiner til høyre og venstre, noe som danner en perfekt T (tau). Hver av greinene ender i en bukett på tre mindre greiner og mellom de to greinene finnes en fugl – udødelighetens fugl, atman eller det guddommelige ånd – som derved blir den *syvende*. Dette inneholder den samme forestilling som det sephirotiske tre, *ti i alt*, men når den øvre triade holdes utenfor, gjenstår syv. Dette er de himmelske frukter, de ti eller \bigcirc 10, født av de usynlige mannlige og kvinnelige frøene, til sammen 12, eller universets dodekaeder. Det mystiske systemet inneholder • , det sent-

²¹ Forfatteren av verket er Augustus Le Plongeon. Han og hans kone er godt kjent i USA for deres utrettelig arbeide i Sentral-Amerika. Det var de som oppdaget graven til den kongelige Kan Coh ved Cichen-Itza. Forfatteren synes å tro og søker å påvise at arierne og egypternes esoteriske lære stammet fra mayaene. Selv om de var samtidige med Platons Atlantis, tilhørte mayaene det femte kontinent, som kom etter Atlantis og Lemuria.

²² Disse *syv huler*, *syv byer*, osv., osv. representerer i alle tilfeller de syv sentra eller soner, hvor de syv opprinnelige gruppene av den første rottrasen ble født.

²³ Inskripsjonen er gjengitt i "*Sacred Mysteries of the Mayas and Quiches*" på side 134.

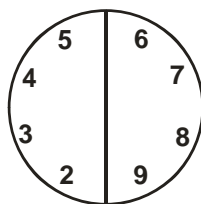
rale punkt, 3 eller \triangle , 5 eller \star , og 7 eller eller igjen , trekanten i firkanten eller det syntiserende punkt i to trekanter. Dette gjelder arketypenes verden. Den fenomenale verden kulminerer og avspeiler alt i MENNESKET. Derfor er mennesket den mystiske firkant – i sitt metafysiske aspekt – *tetraktis*, og blir en *kubus* på det kreative plan. Menneskets symbol er den utfoldede kubus²⁴, hvor 6

blir 7 eller , *tre* på tvers (kvinnen) og *fire* vertikalt; som er mannen, kulminasjonen av guddommen på jorden, hvis legeme er et kors av kjøtt, hvor han *på, gjennom* og *i* stadig er korsfestet og avliver den guddommelige logos eller sitt HØYERE SELV.

Enhver filosofi og kosmogoni sier at "universet har en hersker (herskerne kollektivt), som kalles ORDET (logos). Den fremstillende ånd er dets dronning, og de to er de *første makter* etter den ENE".

Disse er ånden og naturen, og de to former vårt illusoriske univers. Disse to uatskillelige forblir i *ideenes univers* så lenge det varer, og vender deretter tilbake til Parabrahm, den ene evig uforanderlige. "Ånden, den ene, hvis essens er evig og selveksisterende", utstråler et rent, eterisk LYS – et dualt lys som ikke kan oppfattes med elementære sanser – i henhold til Puranaene, Bibelen, Sepher Jezirah, greske og latinske hymner, Hermes' bok, den kaldeiske tallenes bok, Lao-tse's esoterisme og overalt. I Kabbalaen, som beskriver den esoteriske betydning av 1. Mosebok, er dette lyset det DUALE MENNESKE, eller de androgyne (eller kjønnsløse) engler, hvis fellesnavn er ADAM KADMON. Det er de som fullfører mennesket, hvis eteriske form er utskilt av andre guddommelige, men mye lavere vesener, som tettet kroppen med leire, eller med "jordens støv" – riktignok en allegori, men like vitenskapelig og mer *sannferdig* enn noen Darwins evolusjonslære.

Forfatteren til "*Sources of Measures*" sier at grunnlaget for Kabbala og alle dens mystiske bøker er de *ti Sephirot*, en grunnleggende sannhet.²⁵ Han viser disse ti Sephirot eller de ti tallene i følgende diagram:

hvor sirkelen er *null*, og en vertikale diameter er den første eller primære ENE (*ordet* eller *Logos*), som er kilden for alle de andre tallene opp til 9, det siste av tallene. 10 er den første guddommelige manifestasjon²⁶, som inneholder "alle muligheter for å uttrykke forhold eksakt". Ved denne kabbalistiske spekulasjon blir vi fortalt at Sephirot "var antallet eller utstrålingene av det himmelske lys (tallene 20612 til 6561), og at de var de 10 "ordene", DBRIM, 41224, at lyset de formidlet var det himmelske menneske, Adam KDM (144-144), og at lyset ifølge det nye testamentet eller pakten (eller 41224) skapte Gud, akkurat som det gamle testamentets Gud (Alhim, 31415) skapte lys (20612 til 6561)."

I okkultismen er det tre typer lys, slik som i Kabbala. (1) Det abstrakte og absolutte lys, som er mørke. (2) Lyset fra det manifesterte-umanifesterte, som noen kaller Logos, og (3) dette lys slik det reflekteres av Dhyān-chohanene, de mindre *logoi* (Elohim kollektivt), som på sin side sprer det i det objektive univers. Men i Kabbalaen – som kabbalistene i det 13. århundre reviderte og nøye tilpasset den kristne lære – blir de tre lys beskrevet som: (1) Jehovas klare og gjennomtrengende lys, (2) reflektert lys, og (3) *abstrakt* lys. "Dette abstrakte lys (i metafysisk eller symbolsk forstand) er Alhim (Elohim Gud), mens det klare, gjennomtrengende lys er Jehova. Alhims lys tilhører den generelle verden, i sin helhet og generelle totalitet, mens Jehovas lys gjelder den viktigste skapelsen, mennesket, som dette lys gjennomtrengte og skapte." Forfatteren av "*Source of Measures*" henviser leseren passende til Inman's "*Ancient Faith embodies in Ancient Names*", 2. bind, side 648. Der vil en gravering av "Maria med *vesica piscis*"²⁷ og det feminine emblemet, som er kopiert fra en bønnebok til den hellige jomfru . . . trykt i Venezia i 1542" og, som Inman bemerker: "med Inkvisisjonens godkjennelse og

²⁴ Se "*Sources of Measures*", sidene 50 til 53 og Bok II, del 2.

²⁵ Se "*Masonic Review*", Cincinatti, juni 1886, Art. Kabala nr. 6.

²⁶ Se "*Isis Unveiled*", 2. bind, side 300, som inneholder et bevis for desimalsystemets høye alder.

²⁷ Glorie omkring hodet på hellige personer – som Maria. *O.a.*

følgelig ortodoks”, vise leseren hva den katolske kirke forsto ved denne ”gjennomtrengende lyskraft og dens virkninger”. Hvor sørgelig forkvaklet har ikke den østlige filosofis edleste, største og mest opphøyde forestillinger om guddommen blitt ved kristen fortolkning, slik de er anvendt i den groveste antropomorfske oppfatning !

Okkultisten kaller dette lys *Daiviprakriti* i Østen og *Kristuslyset* i Vesten. Det er LOGOS’ lys, den direkte refleks av den evig ukjente på planet for universell manifestasjon. Men her er fortolkningen gitt av moderne kristne fra Kabbalaen ifølge sistnevnte forfatter:

”Begrepet Elohim-Jehova betegner hele verden generelt med dens viktigste innhold, mennesket. For å bevise at Kabbalaen fremmer treenighetslæren, uttaler pastor dr. Cassell (en kabbalist) med sitater fra Zohar blant annet følgende: ”Jehova er Elohim (Alhim) . . . ved tre steg ble Gud (Alhim) og Jehova den samme, og selv om de er atskilt eller sammen, er de den samme”. På samme måte blir Vishnu Solen, det synlige symbol for den upersonlige guddom. Vishnu beskrives som ”å skride gjennom universets syv regioner med *tre steg*”. Men for hinduene er dette en *eksoterisk* fremstilling, en overfladisk lære og en allegori, mens kabbalistene fremstiller den som den esoteriske og endelige fortolkning. Men la oss fortsette:

”Nå er lyset”, forklarer forfatteren, ”som vist er fra 20612 til 6561, den riktige fremstilling av heltallet og det numeriske forholdet mellom diameter og omkrets av en sirkel. Gud (Alhim, det vil si 3,1415 til en, en modifisert form av ovenstående) er kvotienten av dette, hvis standardenhet *en* skal være den generelle basis for all kalkulasjon og alle mål. Men for fremstillingen av animalsk liv og særlig for *tidsmåling* eller for det lunare år; den påvirkning som fremkaller befruktning og fosterutvikling, må tallene for Jehova-målet (”*menneske-som-Jehova*”-målet), det vil si 113 til 355, anvendes.²⁸ Men dette siste forholdstallet er bare en modifisert form av lyset eller 20612 til 6561, som π -verdi og er dermed bare en variasjon av det samme (fordi 20612 over 6561 er 3,1415 til 1, eller Alhim eller Gud) – på en slik måte at den ene kan sies å flyte inn i og bli avledet av den andre, og dette er de tre steg hvor *enheten* og likheten av de guddommelige navnene kan vises. Det vil si, de to er bare variasjoner av det samme forhold – av ” π ”. Hensikten med denne kommentaren er å vise at det samme mål som brukes i Kabbala også ble anvendt i de tre paktene i Bibelen, og i frimurenes symboler, slik som påpekt.”

”Først beskrives Sephirot som *lys*; det vil si de er selv en funksjon av og i realiteten det samme som manifestasjonen av Ain-Soph, og det er de på grunn av det faktum at *lys* representerer forholdet mellom 20612 og 6561, som del av ”ordene”, DBRIM, 41224, eller i forhold til ordet, Debar, 206 (= 10 cubitter²⁹). *Lys* anvendes i så stor grad som bevis i Kabbala ved forklaring av Sephirot at den mest berømte bok om Kabbala kalles *Zohar* eller *Lys*. I den finner vi formuleringen som dette: Uendeligheten var fullstendig ukjent og spredde intet lys før det lysende punktet trengte seg voldsomt frem til synlighet . . . ”Da han først tok form (som kronen, den første Sephira), forårsaket han at 9 strålende lys skinte fra den og spredde lyset i alle retninger”: det vil si disse 9 og hans ene (som var opphavet til de ni) til sammen var 10, det er \bigcirc eller \otimes , eller *de hellige ti* (*tall eller Sephirot*), eller *Jod* – og disse tall var ”*lyset*”. Akkurat som i Johannesevangeliet var Gud (Alhim, 3,1415 til 1) lyset (20612 til 6561), som skapte alt.”

I *Sepher Jezirah*, eller skapelsens tall, blir hele skapelsesprosessen beskrevet med tall. I dens ”visdommens 32 steg” blir tallet 3 gjentatt fire ganger og tallet 4 fem ganger. Derfor inneholder tallene Guds visdom (Sephirim eller Sephirot), for Sepher (eller S-ph-r uten vokaler) betyr ”å sifre”³⁰. Og derfor påstår Platon at guddommen *geometriserer*³¹ når universet skapes.

Den kabbalistske boken *Sepher Jezirah* innledes med en påstand om *Alhims* skjulte visdom i *Sephirim*; det vil si Elohim i Sephirot.

”Med trettito steg etablerte den skjulte visdom Jah, JHVH, Tzabaot, Israels Elohi, livets Alhim, nådens og barmhjertighetens El – en eksaltert, opphøyet beboer i det høye, og evigvarende konge, og hans navn – hellig ! I tre Sephirim: henholdsvis B-S’ph-r, V-S’ph-r, V-Sip-o-r,”

²⁸ Se ”*Source of Measures*”, siden 276 og deretter. App. VII.

²⁹ 1 cubit er ca. 18 tommer eller 44 cm. *O.a.*

³⁰ = å regne ut, *o.a.*

³¹ = utmåler, *o.a.*

”Denne kommentaren fremstiller originaltekstens ”*skjulte visdom*” ved skjult visdom, det vil si ved å anvende ord som bærer med seg spesielle tallserier og en særlig fraseologi, som viser den spesielle forklaring som passer så nøyaktig til hebreernes bibel . . . Ved å fremstille denne forklaring, påtvinge den og avslutte sin detaljerte fremstilling av sitt generelle postulat; det vil si det ene ordet *Sephrim* (*Sephirot*) fra tallet Jezirah, forklarer forfatteren delingen av dette ordet på tre underordnede, et ordspill med fellesordet *s-ph-r*, eller tall.”

Prins Al-Chazari sier til rabbi³²: ”Jeg ønsker at du nå kunne meddele meg noen av de viktigste og ledende prinsipper i naturfilosofien, som du sier ble utviklet i fortiden av dem (de gamle og vise)”. Til dette svarer rabbi: ”Til disse prinsipper hører skapelsestallet for vår stamfar Abraham (Abram eller Abraham, eller tallene 41224 og 41252). Deretter sier han at denne tallenes bok omhandler læren om *Alhim*-het og *En-het* gjennom ”DBRIM, i forhold til tallet for ordet ”ord”. Det vil si at den lærer bruken av forholdet 3,1415 til 1 gjennom 41224, hvor dette tall i en inskripsjon på Paktens ark var delt i to deler ved to steintavler, hvor DBRIM, eller 41224 var skrevet eller inngravert – eller 20612 ganger 2. Han kommenterer så de tre underordnede brukte ord og særlig ett av dem: ”Og *Alhim* (3,1415 til 1) sa: La det bli lys (20612 til 6561).”

De tre ordene teksten inneholder er: הפך הפך הפוך . I sine kommentarer til dem sier rabbi: ”De viser *Alhim-heten* (31415) og *en-heten* (diameteren i forhold til *Alhim*) gjennom ord (DBRIM, 41224), hvor de på den ene siden er uendelige uttrykk for ulike skapelser, og på den andre siden en tendens mot avsluttende harmonisk *en-het* (som alle vet er den matematiske størrelsen π i skolene, som måler, veier og teller himmelens stjerner, og likevel oppløser dem til universets avsluttende enhet ved hjelp av ord). ”Deres siste samklang perfeksjoner seg til enhet som ordner dem og som består av הפך פד הפוך (*Al-Chazaris* bok). Det innebærer at rabbi i sin første kommentar utelater jod, eller *i*, fra et av ordene, og bringer det tilbake etterpå. Ser vi på verdiene av disse underordnede ordene, finner vi at de er 340, 340 og 346, til sammen 1026. Delingen av det generelle ord til disse er gjort for å frembringe disse tallene, som Temurah kunne forandre på ulike måter av forskjellige hensyn.” (Kabbala.)

Leseren bes se på 4. sang i 1. del med dets 4. kommentar for å finne at 3 og 4 (= 7), og tre ganger 7, eller 3 ganger 7 eller 1065, Jehovas tall, er tallet for de 21 Prajapatiene som nevnes i Mahabharata, eller de tre *Sephrim* (ord i sifre eller tall). Denne sammenligningen mellom den arkaiske filosofis skapende krefter og den *eksoteriske* jødedomms antropomorfiske skaper (da deres esoterisme er identisk med den hemmelige lære) vil bistå den studerende til å oppfatte og forstå at, i realiteten, er Jehova en *lunar* og ”forplantnings”-gud. (Se 2. del, ”*Deus Lunus*”). Dette faktum er godt kjent for enhver som studerer Kabbalaen grundig, at jo dypere den studeres, jo sterkere er overbevisningen om at med mindre Kabbalaen – eller det som er igjen av den – leses i lys av den østlige esoteriske filosofi, så leder studiene bare til oppdagelse av at monoteismen i den *eksoteriske* jødedom og kristendom ikke er mer opphøyd enn gammeldags stjernedyrking, som nå er rettfærdiggjort ved moderne astronomi. Kabbalisten opphører aldri med å gjenta at den *opphavelige intelligens* aldri kan forstås. Den kan ikke oppfattes, heller ikke lokaliseres og derfor må den forbli navnløs og negativ. Derav *Ain-Soph* – den ”UKJENNELIGE” og ”UBESKRIVELIGE” – som, siden *den* ikke kunne manifesteres, ble antatt å utstråle de manifesterende krefter. Derfor er det bare dens *utstrålinger det menneskelige intellekt må og kan behandle*. Fordi den kristne teologi har forkastet læren om utstrålinger og erstattet den med en direkte, bevisst skapelse av engler og alt det andre ut av *ingenting*, har den nå håpløst strandet mellom overnaturlighet eller mirakler, og materialisme. En *utenom*-kosmisk gud er fatal for filosofien, og en *innom*-kosmisk guddom – det vil si at ånd og materie ikke kan skilles fra hverandre – er en filosofisk nødvendighet. Atskill dem og det som gjenstår er grov overtro under en maske av emosjonalitet. Hvorfor skal Platon ”geometrisere”? Hvorfor fremstille disse utstrømninger i form av en diger aritmetisk tabell? Spørsmålet er godt besvart av den forfatter som nettopp er sitert. Hans bemerkninger er gjengitt i 5. del, ”*De skapende gudenes teogoni*”.

”For at mental oppfatning skal bli fysisk oppfatning”, sier han, ”må det tilføres *lysets* kosmiske prinsipp. Lyset gjør at vår mentale sirkel blir synlig, eller for å manifestere seg fullstendig må sirkelen bli fysisk synlig eller i seg selv lys. Oppfatninger som er formulert som dette, ble grunnlag for filosofien om at det guddommelige manifesterer seg i universet.”

Dette er filosofi. Det er noe annet når vi i *Al-Chazari* finner at rabbi sier ”med *s’ph-r* mener *kalkulasjon* og *veiging* av skapte legemer. For den *kalkulasjon* som kreves for at et legeme skal konstrue-

³² I ”*Book Al-Chazari*” av Jehuda-ha-Levi, oversatt av dr. D. Cassell.

res med harmoni og symmetri, og som gjør at den skal bli korrekt og korresponderer med skapelses-hensikten, må bestå av *tall, omfang, masse og vekt*, koordinert i sine relative bevegelser og musikalsk harmonisk, og samlet bestå av tall, som er (S'ph-r) . . . Med Sippor (s'phor) menes Alhims ord, som gjør at skissen eller konstruksjonsformen tilpasser seg planen; som for eksempel når det sies "La det bli lys". *Arbeidet skjedde etter hvert som ORDENE ble uttalt*, det vil si etter hvert som arbeidets tall fremkom. Dette er uten skrupler å *materialisere det åndelige*. Men Kabbalaen var ikke alltid så godt tilpasset den antropo-monoteistiske oppfatningen. Sammenlign dette med noen av Indias seks skoler. I for eksempel Kapila's "Sankhya"-filosofi med unntak av de allegoriske uttalelsene, stiger Purusha opp på skuldrene til Prakriti, som er irrasjonell, men Purusha blir passiv uten henne. Derfor må (menneskets) natur bli en kombinasjon av ånd og materie før det kan bli som det er, og det åndelige som er latent i materien må gradvis vekkes til liv og bevissthet. Monaden må passere gjennom mineralske, vegetabiliske og animalske former, før Logos' lys vekkes i dyremennesket. Inntil da kan ikke skapelsen bli kalt "menneske", men må betraktes som en monade innestengt i stadig vekslende former. *Evolusjon* og ikke *skapelse* ved hjelp av ORD anerkjennes i Østens filosofier, selv i eksoteriske fremstillinger. *Ex oriente lux*. Selv det første menneskets navn i den mosaiske bibel hadde sitt opphav i India, selv om professor Max Müller benekter det. Jødene fikk sin Adam fra kaldeerne, og Adam-Adami er et sammensatt ord og derfor et mangfoldig symbol som beviser det okkulte dogme.

Dette er ikke stedet for en filologisk avhandling. Men leseren gjøres oppmerksom på at ordene *Ad* og *Adi* på sanskrit betyr "den første"; på arameisk "den ene" (*Ad-ad*, "den eneste ene"); på assyrisk "far" og derved *Ak-Ad* eller "skaperfaren".³³ Straks denne påstanden oppfattes korrekt blir det svært vanskelig å begrense Adam til den Mosaiske bibel alene og betrakte det bare som et jødisk navn. Se del 5 om "Adam-Adami".

Det er ofte forvirring om gudenes egenskaper og slektskap, når teogonien formidles til verden av halvinnvidde brahmanske og bibelske forfattere, hvor dette er alfa og omega i denne symbolske vitenskap. Slik forvirring forekom ikke de aller eldste folkeslag, som var elever og etterkommere av guddommelige lærere, for både egenskapene og slektskapet var uatskillelig tilknyttet de kosmologiske symbolene, hvor "gudene" var livet og det vitaliserende "sjelsprinsippet" i ulike deler av universet. Spekulasjonene ble ingen steder eller for noe folk tillatt å gå *utover de manifesterte gudene*. Den ubegrensede og uendelige ENHETEN forble i hver nasjon en jomfruelig, forbudt mark, uberørt av den menneskelige tanke og av fruktesløse spekulasjoner. Den eneste henvisning til den var en kort fremstilling av dens diastoliske og systoliske forhold, dens periodiske utvidelser og sammentrekninger. I universet hvor dets talløse myriader av systemer og verdener forsvant og kom til syne i evighet, måtte de antropomorfe makter, eller gudene og deres sjeler, forsvinne av syne med sine legemer: "Åndedraget vender tilbake til det evige skjød, som utånder og innånder dem", sier vår katekisme.

"*Idealnaturen*", det abstrakte rom hvorfra alt i universet så mystisk og usynlig blir skapt, er den samme feminine side av naturens skapende krefter i vediske som i alle andre kosmogonier. Aditi er Sephira, og Sophia-Ashamothe hos gnostikerne, og Isis, Horus' jomfrumor. Bak og høyere enn den *kreative* guddom er det i alle kosmogonier en høyere guddom, en planlegger og en arkitekt, og skaperen er *i forhold til ham* bare en utførende agent. Og enda høyere, *over* og *rundt*, *innenfor* og *utenfor*, finnes det UKJENNELIGE og det *ukjente*, kilden og årsaken til alle disse utfoldelser. . .

Det er dermed enkelt å redegjøre for grunnen til at "*Adam-Adami*" finnes i kaldeiske manuskripter og avgjort tidligere enn Mosebøkene. På assyrisk er *Ad* faren, på arameisk er *Ad* "en" og *Ad-ad* den "eneste ene", mens *Ak* på assyrisk er "skaper". Dermed ble *Ad-am-ak-ad-mon* Adam Kadmon i Kabbalaen (*Zohar*), hvor meningen er den guddommelige fars eller skaperens ene (sønn), for ordene "*am*" og "*om*" betydde på et tidspunkt på nesten alle språk det *guddommelige* eller *guddommen*. Dermed kom Adam Kadmon og Adam-Adami til å bety: "Fader-moderens eller den guddommelige naturs første utfoldelse", eller bokstavelig "den første guddommelige". Og det er enkelt å innse at *Ad-Argat* (eller *Aster't*, den syriske gudinnen, ektemaken til *Ad-on*, overguden for syrerne og den jødiske Adonai), og

³³ Navnet *Ak-ad* (eller Akkadier) er i samme klasse som *Ad-med mer Ha-va* (Eva), *Æd-en* (eden). *Ak-Ad* betyr "Ad's sønn" (som sønn av Ad i gammelarabisk). *Ad-ad*, den "eneste ene" og den første, var *Ad-on* eller "herre" over Syria og gift med *Ad-ar-gat* eller *Aster't*, den syriske gudinne. *Gan-Æden* (eden) eller *Dandunia* var Babylonias og Mesopotamias. På assyrisk betyr *Ak* skaper, hvor bokstaven K uttales Kh (Ah) gutturalt. Ifølge Swedenborgs mystisisme var ikke Adam et menneske men en kirke (?) av et opprinnelig lys. I vedaene er *Ad-it* dette opprinnelige lys, den fenomenale verdens Akasa.

Venus, Isis, Ister, Mylitta, Eva, osv., osv., er identisk med hinduenes *Aditi* og *Vach*. De er alle ”mødre til alt som lever” og til ”gudene”. På den andre side ble alle de maskuline gudene – kosmisk og astronomisk – først ”solguder”, så teologisk ”rettferdighetens soler” og alle de logoi solen symboliserer.³⁴ De er alle *protogonia* (førstefødte) og *mikroprosopoi*. Adam Kadmon var for jødene den samme som Athamaz, Tamaz eller Adonis var for grekerne – ”den ene *med*, og *av sin far*” – hvor ”far” i senere raser ble *Helios* solen, som for eksempel Apollo *Karneios*³⁵, som var ”født av solen”. Osiris, Ormazd osv. ble alle etterfulgt av og senere forvandlet til mer jordiske typer, som Prometevs, som var korsfestet på fjellet Kajbee, Herkules, og mange andre solguder og helter, inntil de alle ikke hadde større betydning enn falliske symboler.

I *Zohar* sies det: ”Mennesket ble skapt av Sephirot (og Elohim-Javeh), og de avlet i fellesskap den *jordiske Adam*.” Derfor sier Elohim i 1. Mosebok: ”Se, mennesket er blitt *som en av oss*.” Men i den hinduiske kosmogoni eller ”skapelse”, *skaper* Brahmâ-Prajapati åndelig Viraj og rishiene. Derfor kalles disse spesielt for ”Brahmâs tankefødte sønner”, og denne spesielle form for *forming* utelukker enhver tanke om *falliskhet*, i alle fall blant de første folkeslagene. Dette tilfellet illustrerer godt de to folkeslagenes ulike *åndelighet*.

3. ”HERREN MED DET SKINNENDE ANSIKT” SVARTE: ”JEG SKAL SENDE DEG EN ILD NÅR ARBEIDET DITT ER PÅBEGYNT. HEV STEMME DIN TIL ANDRE LOKAER. BE DIN FAR LOTUSHERREN (*Kumuda-Pati*) (a) OM Å FÅ HANS SØNNER . . . FEDRENE (*Pitri-Pati*) SKAL REGJERE DITT FOLK. DINE MENNESKER SKAL VÆRE DØDELIGE. VISDOMSHERRENS (*Budha, Merkur*) MENNESKER, MEN IKKE SOMAS (*Månens*), ER UDØDELIGE. SLUTT Å KLAGE (b). DU HAR ENNÅ DINE SYV SKINN PÅ DEG . . . DU ER IKKE REDE. DINE MENNESKER ER IKKE REDE” (c).

(a) *Kumuda-Pati* er Månen, jordens forelder, i sitt Soma-loka-område. Selv om pitriene (Pitar eller ”fedre”) er gudesønner, og andre steder sønner av Brahmâ og selv rishiene, kjennes de generelt som ”måneforfedre”.

(b) Pitri-Pati er herren eller kongen over *pitriene*, Yama, dødens gud og dommer over de dødelige. Budhas (Merkurs) mennesker er metaforisk *udødelige* på grunn av sin visdom. Dette er den generelle oppfatning blant alle som tror at hver stjerne eller planet er bebodd. (Og det finnes vitenskapsmenn – blant andre M. Flammarion – som på grunnlag av astronomiske data og rent logisk er brennende tilhengere av dette.) Da Månen er mindre enn Jorden, for ikke å nevne andre planeter, kunne ikke de jordiske mennesker som ble frembrakt av hennes sønner – de lunare menneskene eller ”forfedrene” – være udødelige. De kan ikke ha håp om å bli virkelig selvbevisste og intelligente mennesker, uten at de *fullføres*, for å uttrykke det slik, av andre skapere. Derfor er *Budha* (Merkur) i de puranske legendene Månens (*Somas*) sønn, ”den intelligente” og vise, fordi han er avlet av Soma, ”herskeren” over den synlige Måne og ikke Indu, den fysiske Måne. Merkur er dermed Jordens eldre bror, metaforisk hans stebroder så å si, født av *ånden* – mens hun (Jorden) er avlet av *kroppen*. Disse allegorier har en dypere og mer vitenskapelig betydning (astronomisk og geologisk) enn moderne fysikere er villig til å medgi. Hele perioden med ”den første strid i himmelen”, Taraka-maya, er like full av filosofiske som av kosmogoniske og astronomiske sannheter. I dette kan man finne alle planetenes biografi og histori-

³⁴ Adam-Jehova, Brahmâ og Mars, er i en forstand identiske. De er alle symboler for primitive og initialt *forplantende makter* til fordel for menneskelig *forming*. Adam er rød og det er også Brahmâ-Viraj og Mars – en gud og en planet. Vann er jordens blod; derfor er alle disse navnene forbundet med jorden og vann. ”Det kreves *jord og vann* for å skape en *menneskelig sjel*”, sier Moses. Mars er (i en forstand) identisk med krigsguden *Kartikeya* – som er født av Shivas svette, *Siva Gharmaja* og jorden. I Mahabharata fødes han uten bistand fra noen kvinne. Han kalles også ”Lohita”, den *røde*, som Adam og de andre ”første menneskene”. Derfor har forfatteren til ”*The Source of Measures*” helt rett i å tro at Mars (og alle andre guder med samme egenskaper), som er ”*krigens og blodsutgytelsens guder*, bare var en sekundær ide som følge av det inntrykk blodspillet ved den første *unnfangelsen* skapte. Derfor ble Jehova senere en *kjempende* gud, ”hærskarens herre”, en som befalte i krig. Han er den aggressive *Zodh* eller etter permutasjon Kain som *slår i hjel* sin (kvinnelige) ”*bror*”, hvis ”blod skriker fra bakken”, hvor *jorden* har åpnet *sin munn* for å motta *blodet*. (1. Mosebok, 4, 10.)

³⁵ Apollo *Karneios* er helt sikker en gresk utgave av den hinduske Krishna *Karna*. ”Karna” betyr *utstråling* av ”karn”, ”en stråle”, og *Karneios*, som både kelterne og grekerne kalte Apollo, betyr ”født av solen”.

en om deres guder og herskere. Usanas (Sukra eller Venus), Somas bestevenn og fiende av Brihaspatis (Jupiter), gudenes lærer, hvis kone Tara (eller Taraka) ble røvet av Månen, *Soma* – ”som resulterte i sønnen Budha” – deltok også aktivt i denne striden mot ”gudene” og ble omgående degradert til en *demonisk* (Asura) guddom, og det er han fremdeles.³⁶

Her henviser ordet ”menneske” til himmelske mennesker eller det som i India kalles PITAR eller *pitriene*, fedrene, som avlet menneskene. Dette fjerner ikke den tilsynelatende vanskelighet, på bakgrunn av moderne hypoteser om denne læren, som viser at disse fedrene skapte den første menneskelige Adam av sine egne astrale skygger. Selv om det er en forbedring i forhold til Adams ribbein, fremstår likevel geologiske og klimatiske problemer. Dette er imidlertid okkultismens lære.

(c) Menneskets organisme ble i hver rase tilpasset omgivelsene. Den første rotrase var like eterisk som vår er materiell. De syv skaperes avkom, som utviklet seg gjennom de syv opprinnelige Adamer³⁷, trengte visselig ikke rensede gasser for å puste og leve. (Se del 6.) Uansett hvor sterkt tilhengerne av moderne vitenskap mener denne lære umulig kan være korrekt, så står okkultisten fast på at forholdene var som påstått *æoner av år* før utviklingen av Lemuria og det første fysiske menneske, som skjedde for 18.000.000 år siden.³⁸

Den innledende evolusjonen er beskrevet i en av DZYANS BØKER og kommentarene til den på denne måte:

De eldste skriftene forteller at ved begynnelsen av en hver lokal kalpa eller runde, blir Jorden gjenfødt; ”da den menneskelige *Jiva* (monade), når den overgår til et nytt skjød, blir gjendekket med en ny kropp, så gjelder det også Jordens *jiva*; den får et mer fullkomment og solid dekke for hver runde etter å ha oppstått enda en gang fra rommets livmor til objektivitet. Denne prosessen ledsages selvsagt av fødselssmerter og geologiske omveltninger.

Den eneste henvisning til dette finnes i et vers av det bind av *Dzyans bok* som ligger foran oss, som sier:

4. OG ETTER STORE SMERTER KASTER HUN (*Jorden*) AV SEG SINE TRE GAMLE OG IKLER SEG SINE SYV NYE SKINN OG STO I SITT FØRSTE (*a*).

(a) Dette henviser til Jordens vekst, mens det i de sanger som behandler den første runden sies (i kommentarene):

”Etter at den uforanderlige (avikara) *bestående natur* (essens, sadaikarupa) hadde våknet og forandret (differensiert) seg til (en tilstand av) *kausaltet* (avayakta), og ved årsak (Karana) blitt sin egen atskilte effekt (vyakta), og fra det usynlige var blitt synlig. Den minste av de minste (den mest atomiske av atomene, eller aniyamsam aniyasam) ble en og de mange (ekanekarupa) og ved å frembringe

³⁶ Usanas-Sukra eller Venus er vår ”Lucifer”, selvsagt morgenstjernen. Oppfinnsomheten av denne allegori er virkelig mangfoldig. *Brihaspati* (planeten Jupiter) eller *Brahmanaspati* er i Rig Veda en guddom som er symbol og prototyp for *eksoterisk* eller rituell dyrkelse. Han er den ydmyke offerpresten og mediet som sørger for at de dødeliges bøtter rekke frem til gudene. Han er *Purohita* (familie- eller hoffpresten) i den hinduiske Olympos og gudenes åndelige *guru*. Soma er mysterieguden og hersker over den mystiske og okkulte natur i mennesket og i universet. Tara, prestens kone, som symboliserer tilbederen, foretrekker esoteriske sannheter fremfor bare deres skall, eksoterismen. Derfor fremstilles hun som bortført av Soma. Nå er Soma den hellige juice av dette navnet, som gir mystiske visjoner og transeavsløringer. *Resultatet av denne unionen er Budha* (visdom), Merkur, Hermes, osv., osv. ; i korthet den vitenskap som frem til denne dag er proklamert av teologiens Brihaspatis som djevelsk og *satanisk*. Hvilket under er det ikke da at ved å utvide allegorien så finner vi at den kristne teologi slutter seg til krangelen mellom de hinduiske guder og betrakter *Usanas* (Lucifer), som hjalp Soma mot denne fortidige rituelle dyrkelse (*Brahmanaspati*, herren over *Brahmanene*, ble nå ”Jupiter-Jehova”), personifisert som SATAN, ”Guds fiende”!

³⁷ Som vist andre steder, er det bare det ”himmelske menneske”, Adam Kadmon i 1. Moseboks 1. kapittel som er gjort ”i bildet av og lik Gud”. Adam i 2. kapittel sies ikke å bli gjort i dette *bilde* og heller ikke lik Gud, før han åt av den forbudte frukt. Den første Adam er den sefirotiske hærske; den andre Adam er den fornuftsløse, første menneskelige rotrase, mens den tredje Adam er den rasen som ble delt i to kjønn, hvis øyne ble åpnet.

³⁸ Leseren henvises til tillegget, del 6, for diskusjon av de vitenskapelige innvendingene til det syn og tall som er nevnt.

*universet frambraktes også den fjerde loka (vår Jord) i kransen av de syv lotusene. Achyuta ble dermed Chyuta.*³⁹

Jorden sies å kaste av seg sine *tre* gamle skinn. Dette henviser til de tre foregående rundene hun allerede har gjennomgått, mens nåværende runde er den *fjerde* av i alt syv. Ved starten av hver ny RUNDE, etter en ”formørkelsesperiode”, kaster Jorden (som de andre seks Jord-ene) av seg sine gamle skinn, eller forutsettes å gjøre det, slik slanger gjør. Derfor blir hun i *Aitareya-Brahmana* kalt *Sarpa Rajni* ”slangenes dronning” og ”mor til alt som beveger seg”. De ”syv skinn” og herav det første hun nå står i, henviser til de syv geologiske forandringene som ledsager og korresponderer med evolusjonen av menneskehetens syv rotraser.

Den andre sangen som omtaler denne runden, starter med noen få informerende ord om vår Jords alder. Kronologien vil bli gitt på rett sted. I kommentaren til denne sangen nevnes to personligheter: Narada og Asura Maya, særlig den siste. Alle beregninger gjelder denne fortidige berømt. Det etterfølgende vil gi leseren et overfladisk kjennskap av noen av disse skikkelsene.

TO ANTEDILUVIANSKE⁴⁰ ASTRONOMER

For den som studerer okkultisme i Østen er to skikkelser uløselig tilknyttet mystisk astronomi, kronologi og disse perioder. To store og mystiske skikkelser tårner seg som to giganter fra en fjern fortid hver gang yugaer og kalpaer vurderes. Bare noen få mennesker i verden vet og kan noensinne vite med den sikkerhet som eksakt kronologi krever, når og i hvilken fortidig periode de levde. Det kan ha vært 100.000 år eller 1.000.000 år siden for alt hva den ytre verden noensinne kan vite. Vestlige mystikere og frimurere snakker høylytt om Enok og Hermes. Østlige mystikere taler om NARADA, den gamle, vediske rishi, og om ASURAMAYA, atlanten.

Det er allerede antydnet at av alle de ufattelige skikkelsene i Mahabharata og Puranaene, er Narada, sønn av Brahmâ i Matsya Purana, avkommet etter Kasyapa og Dakshas datter i Vishnu Purana, den mest mystiske. Han omtales med den ærverdige tittelen Deva Rishi (guddommelig Rishi og dermed mer enn en halvgud). Likevel forbannes han av Daksha og enda av Brahmâ. Han informerer Kansa om at Bhagavat (eller Vishnu esoterisk) vil inkarnere i Devakis åttende barn, og dermed bringe den indiske Herods vrede over Krishnas mor. Deretter, fra skyen hvor han sitter – usynlig som en sann *Manasaputra* – lovpriser han Krishna i glede over avatarens bragd med å drepe monsteret Kesim. Narada er her, der og overalt; likevel gir ikke noen av Puranaene noen sann beskrivelse at denne store fiende av fysisk formering. Uansett hvilken beskrivelse som finnes i den hinduiske esoterisme, så er Narada – som i den tibetanske okkultisme kalles *Pesh-Hun*, ”budbæreren” eller den greske *Angelos* – den eneste fortrolige og utøver av de universelle påbudene om karma og *Adi-Budh*: et slags aktivt og stadig inkarnerende logos, som styrer og leder menneskets forhold fra begynnelsen til kalpaens slutt.

”Pesh-Hun” er et generelt og ikke noe spesielt hinduisk navn. Han er den mystiske, styrende intelligente kraft, som gir impulsen til og som regulerer periodenes, kalpaenes og de universelle hendelsesforløp.⁴¹ Han er den synlige som generelt korrigerer karma, *inspiratoren* og lederen av alle de største heltene i denne manvantaraanen. I eksoteriske bøker omtales han med noen meget nedsettende betegnelser, som ”Kali-Karaka”, *urostifter*, ”Kapi-vaktra”, *apeansikt*, og enda ”Pisuna”, spionen, selv om han ellers kalles Deva-Brahmâ. Selv sir W. Jones ble meget imponert over denne mystiske skikkelsen etter sine sanskritstudier. Han sammenligner ham med Hermes og Merkur og kaller ham ”gudenes veltalende budbringer” (se *Asiat. Res*, I, side 264). På grunn av at hinduene tror han er en stor Rishi, ”som evig vandrer omkring på jorden og gir gode råd”, ledet dette den nylig avdøde dr. Kenealy (”*Book of God*”) til å betrakte ham som en av sine tolv *Messias*’er. Han var kanskje ikke så langt fra sannheten som noen tror.

³⁹ Achyuta er et nesten uoversettelig ord. Det betyr det som ikke forfaller eller forandres til det verre: det *ufallbare*; det motsatte av *chyuta*, det som forfaller. Dhyaniene som inkarnerte i menneskelige skikkelser i tredje rotrase og tilførte dem intellekt (manas), kalles *chyuta*, fordi de henfalt til seksuell formering.

⁴⁰ Antediluviansk: (fra tiden) før syndfloden; *o.a.*

⁴¹ Dette er kanskje grunnen til at vi i Bhagavad Gita fortelles at Brahmâ i begynnelsen hadde kommunisert til Narada at alle mennesker, selv *Melechchaene*, utstøtte og barbarer, skulle få vite Vasudevas sanne natur og lære å ha tillit til denne guddommen.

Hva Narada *virkelig* er, kan ikke forklares på trykk. Heller ikke vil vår tids profane generasjon forstå mye av slik informasjon. Men det kan bemerkes at hvis det i det hinduiske panteon finnes en guddom som likner Jehova, som frister ved tankeforslag og ”hardner” hjertene til de han vil gjøre til sine redskaper og ofre, så er det Narada. Hos ham finnes imidlertid ikke noe ønske om å ha anledning til å ”hjemsoke” og dermed vise at ”Jeg er Herren Gud”. Dette skjer heller ikke gjennom ambisiøse og selviske motiver, men faktisk bare for å tjene og lede den universelle fremgang og evolusjon.

Narada er en av de få fremtredende skikkelsene i Puranaene, med unntak av noen guder, som besøker de såkalte nedre og infernalske regionene, Patala. Om Narada lærte alt han vet gjennom sitt samvær med den tusenhodete Sessa, slangen som bærer de syv Patalaene og hele verden som et diadem på sine hoder, og som er en fremragende lærer i astronomi,⁴² så overgikk han Garga’s guru med sine kunnskaper om alt det innviklede ved periodene. Det er han som har ansvar for vår fremgang og det nasjonale ve og vel. Det er han som frembringer krigene og sørger for at de avslutter. I de gamle sangene sies det at Pesh-Hun har beregnet og registrert alle de astronomiske og kosmiske perioder som skal komme, og for å ha lært vitenskapen videre til de som først tittet opp på stjernehimmelen. Og Asuramaya sies å ha bygge alle sine astronomiske arbeider på disse registreringene og ha bestemt lengden av alle tidligere geologiske og kosmiske perioder, samt lengden av de perioder som kommer, inntil slutten av denne livsperioden eller til avslutningen av den syvende rase.

Det finnes et verk blant de hemmelige bøker som kalles ”Fremtidens speil”, hvor alle kalpaene innen kalpaer og periodene innen Seshas skjød eller uendeligheter, er registrert. Dette verk tilskrives *Pesh-Hun* Narada. Det finnes et annet gammelt verk som tilskrives flere atlantere. Det er disse to verkene som gir oss tallene for periodene våre og muligheten for å beregne tidspunktet for kommende perioder. De kronologiske kalkulasjoner som nå vil gis, stammer imidlertid fra brahminene, slik det forklares senere, men de fleste svarer til de som gis i den hemmelige lære.

De brahminske innviddes kronologi og beregninger bygger på zodiakregistreringer i India og verkene til ovennevnte astronom og magiker – Asuramaya. De atlantiske zodiakregistreringer kan ikke være uriktige, fordi de ble utarbeidet under ledelse av de som først lærte menneskeheten blant annet astronomi.

Med her står vi tilsiktet og ubekymret overfor en ny vanskelighet. Man vil fortelle oss at vår påstand motsies av *vitenskapen* ved en som betraktes som en stor autoritet (i Vesten) om alle emner innen sanskritlitteraturen – professor Albrecht Weber i Berlin. Dette kan vi dessverre ikke gjøre noe med, og vi må derfor stå ved det vi nå fremlegger. Asuramaya, som den episke tradisjon sier er den eldste astronom i Aryavarta, og som ”har mottatt kunnskapen om stjernene av Solguden” i *egen person*, som dr. Weber uttrykker det, identifiserer han på en meget mystisk måte som grekernes ”Ptolemaios”. Det gis ikke noen bedre begrunnelse for denne identifikasjonen enn at ”dette navnet (Ptolemaios), som vi ser fra Piyadasis inskripsjoner, ble til det indiske ”Turamaya”, som lett *kunne* endres til ”Asuramaya”. Det ”*kunne*” uten tvil ha skjedd, men det vitale spørsmål er – finnes det noe godt bevis for at det *har skjedd*? Den eneste forklaring som gis er at det *måtte* være slik ”fordi denne Maya bestemt er tilknyttet Romaka-pura i Vesten”.⁴³ Mayaen er åpenbar, fordi det ikke finnes noen sanskritforsker blant europeerne som kan fortelle hvor ”Romaka-pura” var, bortsett fra at det fantes et eller annet sted ”i Vesten”. Da intet medlem av den asiatiske foreningen eller vestlige orientalist vil lytte til den brahminske lære, er det nytteløs å ta hensyn til de europeiske orientalisters innvendinger. ”Romakapura” var visselig ”i Vesten”, da det var en del av det forsvunne ATLANTIS-kontinentet. Og det er like sikkert at det er Atlantis, som ifølge Hindu Puranaene, er fødestedet for Asuramaya, ”som var en like stor magiker som han var astrolog og astronom”. Professor Weber nekter å tildele den indiske zodiak noen særlig høy alder og er tilbøyelig til å mene at hinduene ikke visste om zodiaken før ”de hadde mottatt den fra grekerne”.⁴⁴ Denne påstanden strider mot de aller eldste legendene i India og må derfor ignoreres. (Se ”*The Zodiac and its Antiquity*”). Det er enda større grunn for å ignorere den, fordi den lærde tyske professor selv forteller oss i introduksjonen til sitt verk (*History of Sanskrit Lit-*

⁴² Sessa, som også er Ananta, den uendelige og ”evighetens periode” i esoterismen, sies å ha delt sine astronomiske kunnskaper med Garga, Indias eldste astronom, som blidgjorde ham og deretter visste alt om planetene og kunsten å lese tegn.

⁴³ Se ”*Lectures on the Indian Literature*”, side 253 av prof. A. Weber i Trübners asiatiske serie.

⁴⁴ Selv mayaindianerne i Guatamala kjente til zodiaken fra de eldste tider. Og ”det primitive menneske har opptrådt på samme måte i enhver tidsalder uavhengig av tid og sted”, observerte en fransk forfatter.

terature) at ”i tillegg til de naturlige hindre som står i veien for undersøkelser (i India), så hviler det fortsatt en tykk tåke av fordommer og forutinntatte meninger over landet, som innhyller det som i et slør”. Innhylling i dette slør, er det ikke så merkelig at dr. Weber selv ble forledet til utilsiktede feil. La oss håpe han vet bedre i dag.

Om Asuramaya skal betraktes som en moderne myte, en personlighet som blomstret i det madeonske Hellas, eller som den okkultistene påstår han er, så svarer i ethvert fall hans beregninger fullstendig til de hemmelige opplysningene..

Av fragmenter fra de atlantiske astronomers svært gamle verker, som er funnet i Sør-India, ble den kalender som nevnes andre steder sammensatt av to meget lærde brahmin⁴⁵ i 1884 og 1885. De fremste punditer påstår den er uten feil – fra et brahmanisk synspunkt – og relaterer seg så langt til kronologien i den ortodokse lære. Sammenligner vi oppgavene med de som ble gjort mange år tidligere i ”Isis Unveiled”, sammen med visse tillegg som er offentliggjort av noen teosofere, og med de nåværende data fra okkultismens hellige bøker, vil alt bli funnet å samsvare perfekt, bortsett fra noen detaljer som ikke kan forklares. For hemmelighetene ved de høyere innvielser – som er like ukjente for forfatteren som de er for leseren – måtte da avsløres, og det *kan ikke gjøres*. (Men se ”*Brahminenes kronologi*” mot slutten av 2. sang.)

⁴⁵ ”*Tirukkanda Panchanga*” for *Kali Yug* 4986 av Chintamany Raghana-charya, sønn av den kjente regjeringsastronomen i Madras, og Tartakamala Venkata Krishna Rao.

2. sang: UTEN BISTAND MISLYKKES NATUREN

(5) Etter enorme perioder skapte Jorden monstre. (6) "Skaperne" er misfornøyd. (7) De uttørre Jorden. (8) De ødelegger formene. (9) Det første store tidevann. (10) Jordskorpen begynner å dannes.

5. HJULET SNURRET I TRETTI CRORER.¹ DET BYGGET RUPAER (*former*), BLØTE STEINER, SOM HARDNET (*mineraler*); HARDE PLANTER, SOM BLE MYKERE (*vegetasjon*), DET SYNLIGE OG DET USYNLIGE, INSEKTER OG MINDRE LIV (*sarisripa, swapada*). HUN (*Jorden*) RYSTET DEM AV RYGGEN SIN HVER GANG DE OVERGRODDE SIN MOR (*a*). ETTER TRETTI CRORER SNUDDE HUN SEG. HUN LÅ PÅ RYGGEN, PÅ SIDEN . . . HUN KALTE IKKE PÅ HIMMELENS SØNNER, HUN KALTE IKKE PÅ VISDOMMENS SØNNER. HUN SKAPTE FRA SITT EGET SKJØD. HUN UTVIKLET FRYKTELIGE OG ONDE VANNMENNESKER (*b*).

(*a*) Dette omhandler jordaksens helning – som ble endret flere ganger – med tilhørende oversvømmelser og kaos på jorden (som imidlertid ikke gjelder det opphavelige kaos), hvor det ble skapt monstre som var halvt dyr og halvt menneske. Vi finner det nevnt i "Book of the Dead"² og i de kaldeiske fremstillingene av skapelsen på Kutha-steintavlene, selv om de er sterkt ødelagt.

Dette er ingen allegori. Det er *fakta*, som finnes gjentatt i *Pymanders* fremstillinger og i skapelsens fremstilling på de kaldeiske steintavlene. Versene kan nesten sjekkes mot den kosmogoni som gis av Berosus, som er forkvaklet til det ukjennelige av Eusebius, men noen av hovedlinjene kan finnes i fragmenter etter fortidige greske forfattere – Apollodorus, Alexander Polyhistor, osv., osv. "De fryktelige og onde vannmenneskene", som naturen frembrakte alene, var et resultat av den "evolusjonære impuls" og det første forsøk på å skape *mennesket*, "kronen" og målet for det dyriske liv på Jorden – viser denne sangen var mislykket. Finner vi ikke det samme i Berosus' kosmogoni, stemplet med heftighet som kulminasjonen av hedensk absurditet? Og hvem av evolusjonstilhengerne kan si at tingene i begynnelsen ikke skjedde slik de er beskrevet? Slik det fastslås i Puranaene, i egyptiske og kaldeiske fragmenter, og selv i 1. Mosebok, har det ikke bare vært to men flere "skapelser" før den siste dannelsen av vår klode; som ikke bare forandret dens geologiske og atmosfæriske forhold, men som også endret dens flora, fauna og mennesker. Denne påstand svarer ikke bare til enhver fortidig kosmogoni, men også til moderne vitenskap, og til en viss grad med evolusjonsteorien, som kan påvises med noen få ord.

Det finnes ingen "mørk skapelse", ingen "ond drage", som nedkjempes av en solgud i de eldste verdenskosmogonier. Selv hos akkadeerne var det store dyp (det bunnløse vann, eller ROMMET) fødested og hjemmet til Ea, visdom, den uerkjennelige, uendelige guddom. Men hos senere kaldeere, ble det bunnløse visdomsdyp grov materie og syndefull substans, og Ea forvandles til Tiamat, dragen som Merodach, eller Satan, slo i hjel i de astrale bølgene.

I de hinduiske Puranaene ser vi at Brahmâ, skaperen, starter med nye skapelser flere ganger etter like mange ganger å ha mislykket, og to store skapelser nevnes,³ Padma og Varaha, den nåværende, da Jorden ble løftet ut av vannet av Brahmâ, i skikkelse av et villsvin, eller "Varaha Avatar". Skapelse fremstilles som en sport og underholdning (Lila) for de kreative gudene. Zohar taler om de opprinnelige verdener, som forsvant like raskt som de fremkom. Det samme sies i Midraish, hvor rabbi Abahu tydelig forklarer (i Berechith Rabba, Parscha IX) at "den hellige" fortløpende hadde skapt og ødelagt flere verdener, før han lyktes med den nåværende. Dette henviser ikke bare til andre verdener i rommet, men til et mysterium ved vår egen klode som omtales i lignelsen om "Edoms konger". For ordene "denne behager meg" er gjentatt i 1. Mosebok 1, 31, i forkvaklet form som vanlig. De kaldeiske fragmentene om skapelsen på Kuneiform-inskripsjonene, og andre steder, viser to forskjellige skapelser av

¹ 300 millioner år, eller tre okkulte tidsaldere. Rig Veda har samme inndeling. I "Pysician's Hymn" (X. 97, 1) sies det at "plantene fremkom *tre tidsaldere* (Triyugam) før gudene " på vår Jord (Se "Brahminenes kronologi" ved slutten av denne sangen.)

² "De dødes bok", *o.a.*

³ Disse to må ikke sammenblandes med de syv skapelser eller inndelinger i hver kalpa. (Se 1. del, "De syv skapelsene"). Her menes den *primære* og *sekundære* skapelsene.

mennesker og dyr, hvor den første ble ødelagt fordi den var mislykket. Fragmentene viser at vår nåværende skapelse skjedde etter andre skapelser (se "Hibbert Lectures", side 390); og som forfatteren av "The Qabbalah" viser i Zohar, Siphrah Dzeniouta, i Jovah Rabbah, 128a, osv., osv. Kabbala fastslår det samme.

(b) Oannes (eller dragen, den kaldeiske "menneskefisk") delte sin kosmogoni og skapelse i to deler. Først det bunnløse vann og mørke, hvor de mest avskyelige vesener oppholdt seg – mennesker med vinger, mennesker med fire og to ansikter, menneskelige vesener med to hoder med bein og horn som en geit (våre "geitemennesker")⁴, kentaurer, okser med menneskehoder og hunder med fiskehaler. I korthet ulike kombinasjoner av mennesker og dyr, fisker, slanger og andre skrekkelige dyr med blandede form og utseende. Det feminine element de oppholdt seg i, er personifisert ved Thalath – havet, eller "vannet" – som til slutt ble nedkjempet av Belus, det mannlige prinsipp. Polyhistor sier: "Belus kom og kuttet kvinnen i stykker. Av hennes ene halvdel dannet han Jordan, og av den andre himmelen. Samtidig ødela han dyret i henne." Som I. Myer relevant bemerket: "hos akkaderne hadde hver ting og makt i naturen sin *zi*, ånd. Akkaderne skapte sine guddommer som triader, vanligvis mannlige (kjønnsløse kanskje?). Semittene hadde også treenige guddommer, men innførte kjønnsbestemmelse" (side 246) – eller fallisisme. Hos ariene og de tidligste akkaderne var alle ting utstrømninger *gjennom*, ikke *ved*, en skaper eller logos. Hos semittene var alt *fremavlet*.

6. DE ONDE OG GRUSOMME VANNMENNESKENE SKAPTE HUN SELV. HUN SKAPTE DEM FRA RESTENE AV ANDRE (*mineralske, plante- og dyrerester*) FRA FØRSTE, ANDRE OG TREDJE (*runde*). DHYANIENE KOM OG SÅ . . . DHYANIENE KOM FRA DEN LYS FADER-MODER, FRA DE HVITE (*sol-lunare*) OMRÅDER,⁵ FRA DE UDØDELIG-DØDELIGES HJEMSTED (*a*).

(a) De forklaringene som gis i sangene våre er langt klarere enn den skapelsesberetning som *Kutha*-steinen kan gi, enda om den skulle være komplett. Det som gjenstår av den, bekrefter dem imidlertid. Ifølge steinen tilintetgjør "englenes herre" menneskene i dypet, og "verken likene eller noen rester ble etterlatt" etter at de var drept. Deretter skapte de store gudene mennesker med kropp som ørkenfugler, menneskelige vesener, "syv konger, brødre fra samme familie," osv., som er en henvisning til bevegelsesevnen for menneskenes første eteriske legemer, da de kunne flyve like godt som de kunne gå,⁶ men som "ble tilintetgjort" fordi de ikke var "*perfekte*", da de "var kjønnsløse som kongene av Edom".

Om den ble rensket for alle metaforer og allegorier, hva vil vitenskapen si om denne fortelling om en opphavelig skapelse av arter? Den vil benekte at "engler" og "ånder" hadde noe som helst å gjøre med den. Men hvis det er naturen og de fysiske evolusjonslover som er skaperne av alt som nå finnes på jorden, hvorfor kunne det ikke være noe dyp, da kloden var dekket av vann, hvor en mengde vanskapte vesener kunne frembringes? Er det "menneskelige vesener" og dyr med menneskelige hoder og to ansikter diskusjonen gjelder? Hvis mennesket bare er et avansert dyr og har utviklet seg fra dyriske arter gjennom en uendelig rekke forvandlinger, hvorfor kunne da ikke et "missing link" ha menneskelig hode festet på en dyrekropp, eller hatt to hoder, ha dyrehode og *vice versa*, tidlig i naturens utvikling? Kjenner vi ikke fra tidlige geologiske perioder, fra reptilenes og pattedyrenes periode, øgler med

⁴ Hvor kommer disse forestillinger fra? Kineserne hadde samme tradisjon. Ifølge kommentaren Kwoh P'oh, i et verk som kalles *Shan-Hai-King*, "Undere på sjø og land", som ble skrevet av historikeren Chung Ku fra inskripsjoner på ni urner laget for keiser Yü, (2255 f. Kr.), nevnes et intervju med mennesker som hadde to ulike ansikter på sine hoder, et foran og et bak, monstre med geitekropper og menneskelige ansikter, osv. Gould navngir noen forfattere av naturhistorie og nevner *Shan-Hai-King*. Ifølge Kwoh P'oh (276-324 e.Kr.) ble dette verket samlet tre tusen år eller syv dynastier tidligere. Yang Sun i Ming-dynastiet (som startet 1368 e.Kr.) fastslår at det ble samlet av Kung Chia og Chung Ku (som nevnt ovenfor). Chung Ku som fryktet at den siste keiseren av Hia dynastiet (181 f.Kr.) skulle ødelegge bøkene som omhandlet fortiden, flyktet og brakte bøkene til Yin. (Se *Mythical Monsters*" av C. Gould, side 27.)

⁵ Guder og planetånder, særlig Ribhuere. "De tre Ribhuere" som ble "tre ganger syv i antall" på grunn av deres talenter.

⁶ Husk Platons "bevingede raser", og *Popol-Vuh*-fortellingene om den første menneskelige rase, som kunne gå, flyve og se alle ting, uansett avstand.

fuglevinger, og dyr med slangehoder? ⁷ Og for å følge vitenskapens argumentasjon, forsyner ikke også vår moderne menneskehet oss med monster-eksemplarer, som barn med to hoder, dyr med menneskelige hoder, barn med hoder som hunder, osv., osv.? Når naturen fremdeles kan ha slike nykker etter at den nå i mange tidsaldre har stabilisert seg med sitt evolusjonære arbeid, må monstre, slik Berosus beskriver, ha vært en mulighet i åpningsprogrammet, som muligvis en gang kan ha eksistert som en lov, før naturen foretok en sortering av artene og begynte å arbeide med dem, som nå tillater et klart bevis gjennom det vitenskapen kaller "REVERSJON".

Dette er hva vår lære sier som kan påvises ved tallrike bevis. Men vi trenger ikke å vente på anerkjennelse verken fra den dogmatiske teologi eller den materialistiske vitenskap, men fortsette med sangene våre. La dem tale for seg selv, med den hjelp som finnes i kommentarene og deres forklaringer. De vitenskapelige aspekter av disse spørsmål kan behandles senere.

Når den fysiske natur alene skaper dyr og mennesker, ser vi at den mislykkes. Den kan frembringe de første to og de lavere dyrearter, men når turen kommer til mennesket, kreves åndelige, uavhengige og intelligente makter i tillegg til "det animale livs åndedrett" og "kjortler av skinn". Den menneskelige monade fra foregående runder trenger noe mer enn rent fysiske stoffer for å utruste sine personligheter, med mindre den skal straffes til å forbli lavere enn noe Frankensteins dyr. ⁸

7. DE VAR MISFORNØYD. VÅRT KJØTT ER IKKE DER (*sa de*). DETTE ER INGEN EGNET RUPA FOR VÅRE BRØDRE AV DET FEMTE, OG INGEN BOLIG FOR DERES LIV. ⁹ DE MÅ DRIKKE RENT VANN, OG IKKE GRUMS (*a*). LA OSS TØRKE DET (*vannet*).

(*a*) Katekismen (kommentarene) sier;

"*Det er fra den materielle verden de nedstiger, de som skal danne det fysiske menneske for den nye manvantara. De er mindreverdige Lhaer (ånder) som besitter en dual kropp (et astralt innen en eterisk form). De danner og skaper vårt illusjonslegeme.*" . . .

"*I de former som Lhaene (pitriene) hadde projisert nedsteg to bokstaver (monaden kalles også "den dobbelte drage") fra forventningenes sfære.* ¹⁰ *Men de er som tak uten vegger eller søyler å hvile på.*" .

"*Det kreves fire flammer og tre typer ild for å bli et menneske på jorden, og det kreves essensen av førtini typer ild* ¹¹ *for å bli perfekt. Det er de som har forlatt de høyeste sfærer, viljens guder* ¹², *som*

⁷ Se "Mythical Monsters" av Charles Gould.

⁸ I første bind av den nylig utgitte "Introduction à l'étude des Races Humaines" av M. de Quatrefages, finnes det bevis for at mennesket siden den post-tertiære periode og selv før den tid – da mange raser allerede var utbredd over hele jorden på den tiden – ikke har endret en tøndel av sin fysiske struktur. Og om mennesket var omgitt i lange tidsaldre av en fauna som stadig endret form fra en periode eller syklus til en annen, som døde ut og ble gjenfødt i nye former – slik at det nå ikke finnes et eneste dyr på jorden, stort eller lite, som var samtidig med mennesket i den perioden – hvis da ethvert dyr er forvandlet med unntak av mennesket, så beviser ikke dette faktum bare menneskets høye alder, men at det utgjør et *eget naturrike*. Hvorfor skulle bare mennesket unngå å bli forvandlet? Fordi, sier de Quatrefages, de våpnene mennesket anvendte overfor naturen og de stadige geologiske forandringer, var "hans psykiske krefter, og ikke hans fysiske styrke eller kropp", slik tilfellet var med dyrene. Hvis mennesket med nåværende legeme bare hadde samme fornufts- og intelligensutrustning som andre pattedyr, ville det vært et av de mest hjelpeløse skapninger på jorden. Og da alt synes å påvise at *den menneskelige organisme med alle sine karakteristika, spesialiteter og særegenheter eksisterte på vår klode allerede ved disse fjerne geologiske perioder, da det ennå ikke fantes et eneste eksemplar av de nå eksisterende pattedyrformene*, hva er da den unngåelige konklusjonen? Jo, at alle de menneskelige rasene tilhører en og samme art, og at denne arten er *den eldste av alle* nålevende pattedyr. Den er derfor den mest stabile og varige av alle, og var allerede fullt utviklet slik den er nå da alle andre pattedyr, som vi nå kjenner, ennå ikke hadde gjort et første forsøk på å fremtre på jorden. Dette er den store franske naturforskers syn, noe som derved rammer Darwinismen meget sterkt.

⁹ Monadene til den første fremtreden av mennesker i den *tredje* runde, store apeliggende former.

¹⁰ I det esoteriske system er menneskets syv prinsipper representert ved syv bokstaver. De to første er *helligere* enn de fire bokstavene i Tetragrammaton.

¹¹ Dette forklares andre steder. De tre typene av ild, Pavaka, Pavamana og Suchi, hadde førtifem sønner, som sammen med sine fedre og deres far Agni utgjør de 49 typer av ild. Pavamana (ild frembrakt ved friksjon) er forelder til *Asuras ild*. Suchi (sol-ild) er forelder til gudenes ild, og Pavaka (elektrisk ild) er far til *pitrienes* ild

fullbyrder illusjonens Manu, da den "dobbelte drage" ikke har noen kontroll over den rene form. Den er som en bris uten at det finnes noe tre eller greiner som kan motta og beholde den. Den kan ikke påvirke formen når det ikke finnes noe mellomledd (manas, "sinn") og formen kjenner den ikke."

"I den høyeste verden er de tre ett¹³. På jorden blir den ene (første gang) to. De er som to sider i et triangel som mangler bunnlinje – som er den tredje typen ild." (Katekismen, bok III, sec. 9)

Dette krever en del forklaring før vi fortsetter. For å imøtekomme særlig våre ariske, hinduiske brødre – hvis esoteriske forklaringer avviker fra våre – trenger vi å forklare dem en del avsnitt fra deres egne eksoteriske bøker, nemlig Puranaene. I disse sies Brahmâ, som kollektivt er universets kreative kraft, å være "ved starten av yugaene (syklusene) . . . besatt av begjæret og makten til å skape, og drevet frem av kraften av det som skulle skapes. Igjen og igjen ved starten av en kalpa setter han i gang en lignende skapelse".¹⁴ Det foreslås nå å undersøke den eksoteriske fremstillingen i Vishnu Purana og se hvor mye den passer eller ikke passer til vår okkulte versjon.

SKAPELSE AV GUDDOMMELIGE VESENER I HENHOLD TIL EKSOTERISKE FREMSTILLINGER

I *Vishnu Purana* – som visse er det eldste av alle skrifter med det navnet – finner vi, som i alle andre, at Brahmâ som mannlig guddom, ikler seg "fire legemer med tre egenskaper"¹⁵ for å kunne skape. Det sies: "På denne måte er Maitreya *Jyotsna* (daggry), *Ratri* (natt), *Ahan* (dag) og *Sandhya* (skumring) Brahmâs fire legemer" . . . (side 81, 1. bind, Wilsons oversettelse). Ifølge Parasâra, samler Brahmâ yoga-aktig (Yiyuje) sitt sinn ved sin vilje når han ønsker å skape verden på nytt og konstruere avkom i firfoldig tilstand (eller de fire vesenstilstander), som kalles guder (dhyan chohanene), demonene¹⁶ (det vil si mer materielle devaer), stamfedre (pitrier) og mennesker.

Merkverdig nok skaper han DEMONENE først, som derved får rang over englene og gudene. Dette er ingen uoverensstemmelse, heller ikke skyldes det ustadighet, fordi det sammen med alt det resterende, har en dyp esoterisk betydning, som er helt klar for en som har frigjort seg fra kristne, teologiske fordommer. Den som erindrer at prinsippet MAHAT, eller intellektet, det "universelle sinn" (bokstavelig "den store"), som esoterisk filosofi forklarer som den "manifesterte allvitenskap – Pradhanas (urstoffets) "første produkt" som Vishnu Purana sier, men det første kosmiske aspekt av Parabrahm eller den esoteriske SAT, den universelle sjel¹⁷, som okkultismen lærer – er roten til SELV-bevisstheten, vil forstå grunnen. De såkalte "demonene" – som (esoterisk) er de selvmarkerende og (intellektuelt) aktive prinsipper – er *skapelsens positive poler*, så å si, og blir derfor skapt først. Dette er i korthet prosessen slik den allegorisk fremstilles i Puranaene:

"Etter å ha konsentrert sitt sinn i seg selv og egenskapen mørke hadde gjennomtrengt Brahmâs antatte legeme, ble asuraene først frembrakt ved å bli skilt ut fra lårene hans, hvoretter han forlot den kroppen, som ble forvandlet til NATT." (Se del 5 om *De falne engler*.)

To viktige poeng er involvert her: (a) Opprinnelig ble "asuraene" i *Rig-Veda* fremstilt som *åndelige, guddommelige vesener*. Betegnelsen er hentet fra *asu* (åndedrettet), "Guds åndedrett", og betyr det samme som den høyeste ånd eller zoroasternes *ahura*. Det er av hensyn til teologien og dogmene at det senere fremstilles at de utgår fra Brahmâs låre, og navnet begynte å bli avledet av *a* (negasjon), og *sura*, en gud (solguder), eller *ikke-gud*, da de ble gudenes fiender. (b) Enhver teogoni uten unntak – fra

(se *Vayu Purana*). Men dette er en forklaring for det materielle og jordiske plan. Flammene er flyktige og bare periodiske, mens typene av ild er evige i deres trefoldige enhet. De svarer til de *fire* lavere og de *tre* høyere menneskelige prinsipper.

¹² *Suraene*, som senere ble asuraer.

¹³ Atma, buddhi og manas. I devachan trenges høyere del av manas for at den ulegemlige monaden skal kunne oppfatte og være bevisst.

¹⁴ Se *Vishnu Purana*, bok I, kap. V, det siste verset, også "*Manaca Dharma Shastra*" I, 30.

¹⁵ I *esoterismen* henviser dette til den manifesterte Brahmâs syv prinsipper, eller universet, i samme rekkefølge som i mennesket. Eksoterisk er det bare fire prinsipper.

¹⁶ *Demoner* er et svært løselig ord å bruke, da det henviser til et stort antall lavere – det vil si mer materielle – ånder, eller mindre guder, som kalles så fordi de "kjemper" med de høyere, men de er ikke djevler.

¹⁷ Menneskers prinsipper følger i samme rekkefølge: *atma* (ånd), *buddhi* (sjel), dens redskap når materien er åndens *vahan*, og *manas* (sinnet), det tredje, eller det femte mikrokosmisk. På *personlighetens plan* er *manas* det første.

den ariske og egyptiske og ned til Hesiods – plasserer, i rekkefølge av den kosmologiske evolusjonen, natten foran dagen, enda i Mosebøkene, hvor "det var mørke over det store dyp" før "den første dagen". Forklaringen på dette er at alle kosmogonier – unntatt den hemmelige lære – starter med den såkalte "sekundære skapelse", nemlig det *manifesterte* univers, hvis skapelse må starte med en markert differensiering mellom den *primære* skapelsens evige lys, som evig må forbli "mørke" for den profanes søkende, konkrete sinn, og den manifesterte, synlige naturs sekundære evolusjon. Vedaene inneholder hele filosofien om denne oppdelingen uten noensinne å være blitt korrekt forklart av våre orientaler, fordi de *aldri har forstått* den.

Idet han fortsetter å skape antar Brahmâ en annen form, som dagen, og skaper ved sitt åndedrett gudene, som er utrustet med godhetens (passivitetets) egenskap.¹⁸ I sitt neste legeme dominerte egenskapen passivitet, som også er (negativ) godhet, og fra denne skikkelsen utgikk pitriene, menneskenes stamfedre, fordi som teksten forklarer – "Brahmâ betraktet seg selv (gjennom denne prosessen) som verdens far".¹⁹ Dette er *kriya-sakti* – den mystiske *yoga*-kraften som er forklart annetsteds. Når Brahmâ hadde frigjort seg fra dette legeme, ble det *sandhya* (skumring), overgangen fra dag til natt.

Til sist antok Brahmâ sin siste form gjennomsyret av *egenskapen urenhet* "og av dette ble MENNESKET frembrakt, hvor urenheter og begjær dominerer." Når dette legeme ble kastet bort, ble det demring, eller morgengry – menneskehetens morgengry. Her representerer Brahmâ esoterisk *pitriene*. Han er kollektivt pitar, "faderen".

Den sanne esoteriske mening av denne allegorien må nå forklares. Brahmâ symboliserer her personlig de kollektive skapere av verden og mennesker – universet med alle sine tallrike frembringelser av rørlige og (tilsynelatende) urørlige ting.²⁰ Han er kollektivt Prajapatiene, værens herrer, og de fire kroppene angir de fire klasser av kreative makter eller dhyan chohanene, som er beskrevet i kommentaren til 1. vers av 7. sang i 1. del. Hele filosofien om den såkalte "skapelsen" av godt og ondt i denne verden og i hele den manvantariske periode resulterer fra dette og hviler på en korrekt forståelse av Brahmâs fire legemer.

Leseren er nå forberedt til å kunne forstå den sanne, esoteriske betydning av det som følger. Men det finnes et viktig poeng som må oppklares. Fordi den kristne teologi egenmektig har fastslått at Satan med sine falne engler tilhører den første skapelse, og at Satan var den førstefødte, den viseste og nydeligste av alle Guds erkeengler, var saken klar og fortolkningen ferdig. Derfor ble alle *hedenske* skrifter vurdert å bety det samme, og alle ble vist å være demoniske, og det *ble og blir* påstått at *sannhet og fakta* tilhørte og startet med kristendommen. Selv orientaler og mytologer, selv om flere ikke var kristne men "fritenkere" og vitenskapsmenn, sluttet seg ubevisst for dem selv og ved den blotte kraften av vane og tankeforbindelser, til dette teologiske sporet. Rent brahmanske betraktninger, basert på maktbegjær og ambisjon, gjorde at massene forble uvitende om de store sannheter, og den samme grunn gjorde at de innvidde blant de første kristne forble tause, mens de som aldri hadde kjent til sannheten misforsto forholdene og bedømte "englenes" hierarki etter deres eksoteriske form. Fordi *asuraene* var blitt de opprørske lavere guder som etter folkelig tro kjempet mot de høyere, ble den høyeste erkeengelen, i realiteten Agathademon, den eldste velvillige logos, ved teologien til "djevelen" eller *Satan*. Blir dette rettferdiggjort av en korrekt fortolkning av de eldste skrifter? Svaret er *absolutt nei*. Da de mazdeiske skriftene *Zend-Avesta*, *Vendidad* og andre korrekt viser de senere listige krumspring blant gudene i den hinduiske panteon, og gjeninnsetter ved AHURA *asuraene* i deres legitime plass i teogoniet, så forsvarer de senere oppdagelser av de kaldeiske steintavler den første guddommelige utstrømnings gode navn. Dette kan enkelt bevises. Den kristne englelære er direkte og alene hentet fra fariseernes lære, som fikk sin tro fra babylonerne. Saddukeerne, som er de virkelige voktere av Moses' lov, kjente ikke til og forkastet enhver engel, og motsatte seg enda den menneskelige *sjels* (ikke den upersonlige ånds) udødelighet. De eneste "engler" som omtales i Bibelen er "Guds sønner",

¹⁸ Derfor sier kommentarene at uttrykket "gudene er de mektigste om dagen, og demonene om natten" er rent allegorisk.

¹⁹ Dette å *betrakte seg selv* som det ene eller det andre, er en hovedfaktor ved fremstillingen av ethvert psykisk og enda fysisk fenomen. Ordene "enhver som ber dette fjellet flytte seg og kaste seg på havet og *ikke tviler*, men tror . . . så vil det skje" er ingen tomme ord. Men ordet "tror" bør oversettes med "vil". Tro uten vilje er som en vindmølle uten *vind* – resultatene uteblir.

²⁰ Den samme forestilling finnes i de første fire kapitlene av 1. Mosebok med dens "Herre" og "Gud", som er *Elohim* og den androgyne *Eloha*.

som omtales i 1. Moseboks 7. kapittel (som nå betraktes som *Nefilim*, de falne engler), samt flere engler med menneskelige form, den jødiske Guds "budbringere", hvis posisjon krever en bedre analyse enn tidligere gitt. (Se foran om 1. sang, punktene 2, 3 osv., hvor det vises at de første akkaderne kalte *Ea*, visdom, til det som av de senere kaldeere og semitter forandret til *Tismat*, Tislat og Besorus' Thal-lath, den kvinnelige sjødrage, som nå er Satan.) Visselig – "Hvor dypt har du falt du lyse stjerne og morgensønn" (som følge av menneskene) !

Hva forteller så den babylonske fremstilling av "skapelsen" oss, slik den kan finnes i de assyriske steinfragmenter, den fremstilling som lå til grunn for fariseernes englelære? Sammenlign her G. Smiths "*Assyrian Discoveries*", side 398, og hans "*Chaldean Account of Genesis*", side 107. På "*Tavlen med historien om de syv onde guder eller ånder*" finnes følgende fremstilling – og vi setter viktige deler med uthevet skrift:

1. I de *første dagene* de onde guder,
2. *englene, som var opprørske*, som i den *lavere del av himmelen*
3. *var blitt skapt*,
4. de forårsaket de onde handlinger
5. planla med sine onde tanker . . . osv.

Dermed vises det, så klart som mulig, på et fragment som er komplett, slik at teksten ikke kan være tvilsom, at de "opprørske englene" var skapt i den *lavere del av himmelen*, det vil si at de tilhørte og tilhører det *materielle evolusjonsplan*. Da dette plan ikke er åpent for våre sanser, forblir det i alminnelighet usynlig for oss og blir dermed betraktet som subjektivt. Tok gnostikerne feil når de fastslo at denne vår synlige verden, og særlig jorden, var skapt av *lavere* engler, de mindreverdige Elohim, og at Israels Gud etter deres lære var en av dem. Disse gnostikere sto på sin tid nærere opptegnelsene i den gamle hemmelige lære og burde derfor oppnådd større anerkjennelse enn de ikke-innvidde kristne, som hundrevis av år senere, påtok seg å forandre og *korrigere* det som ble sagt. Men la oss se hva tavlen sier videre:

7. Det fantes syv (onde guder) . . . (så følger en beskrivelse av dem, hvor den fjerde var en "slange", det falliske symbol for den menneskelige evolusjons *fjerde* rase).
15. Det var syv, budbringere fra guden Anu, deres konge.

Anu tilhørte den kaldeiske treenighet og er den samme som Sin, et aspekt av "Månen". Månen er i den hebraiske Kabbala Argha, frøet for alt materielt liv, og er enda tettere forbundet, kabbalistisk, med Jehova, som likesom Anu er tvekjønnet. De inngår begge i esoterismen og betraktes fra et dualt perspektiv som mannlig og åndelig, kvinnelig og materialistisk, eller ånd og materie, de to antagonistiske prinsippene. Derfor vises "Anus budbringere" (som er Sin, "Månen") i versene 28 til 41 til slutt å bli overvunnet av den samme Sin ved hjelp fra Ble (Solen) og Ishtar (Venus). Dette betraktes som en selvmotsigelse av assyrerne, men er etter den esoteriske lære bare *metafysikk*.

Det er mer enn en fortolkning, for det finnes syv nøkler til fallets mysterium. I teologien er det to "fall": erkeenglenes opprør og deres "fall" og Adam og Evas "fall". Dermed anklages både de lavere og de høyere hierarkier for en antatt forbrytelse. Ordet "antatt" er en korrekt beskrivelse, for i begge tilfeller gjelder det misforståelser. Begge betraktes i okkultismens som karmiske virkninger, og begge tilhører evolusjonens lov: intellektuell og åndelig på den ene siden, fysisk og psykisk på den andre. "Fallet" er en universell allegori. På den ene siden av evolusjonsstigen fremstilles "opprøret", hvor intellektet eller bevisstheten differensieres på ulike plan og søker forening med materien; og på den andre, lavere side, materiens opprør mot ånden, eller handlinger mot åndelig passivitet. Og her ligger kimen til den feiltakelse som har hatt en så ulykksalig virkning for intelligensen i de siviliserte samfunn i mer enn 1800 år. I den opprinnelige allegorien var det materien – og dermed de mer materielle englene – som ble betraktet som åndens seierherrer, eller erkeenglene som "falt" på dette planet. "De med *flammende sverd* (eller animalske begjær) hadde drevet mørkets ånder på flukt." Likevel var det de siste som kjempet for den bevisste og guddommelige makt på jorden og mislyktes overfor materiens makt. Men i de teologiske dogmer ser vi det motsatte. Det er Michael, "som er som Gud", Jehovas representant, som leder de himmelske herskarene – likesom Lucifer i Miltons forestilling leder de lavere herskarene – som har overtaket på Satan. Det er sant at Michaels egenskaper beror på hans skaper og herre. Hvem denne siste er kan man finne ut ved et nøye studium av allegorien om "krigen i himme-

len" ved hjelp av en astronomisk nøkkel. Som Bentley viser er Hesiods "titanenes krig mot gudene" og asuraenes (eller Tarakamaya) krig mot devaene i puranske legender identisk med unntak av navnene. Himmellegemenes aspekter, (Bentley bruker år 945 f.Kr. som det nærmeste for en slik konjunksjon) hvor "alle planetene med unntak av Saturn var på samme side av himmelen som Solen og Månen", viser at de var hans motstandere. Likevel er det Saturn, og den jødiske "Månegud" som seirer, både hos Hesiod og Moses, hvilket ikke ble forstått. Dermed ble den virkelige mening ødelagt.

8. FLAMMENE KOM. ILDEN MED GNISTER; NATTILDEN OG DAGILDEN (a). DE UTTØRKET DET GRUMSEDE, MØRKE VANNET. DERES HETE UNDERTRYKKET DET. LHAENE (*åndene*) FRA DET HØYE; LHAMAYIN (*de*) FRA DET LAVE, KOM. (b) DE DREPTE FORMENE, SOM HADDE TO OG FIRE ANSIKTER. DE BEKJEMPET GEITEMENNESKENE, MENNESKENE MED HUNDEHODER OG FISKEKROPPER.

(a) "Flammene" er et Hierarki av ånder parallell til, om ikke identisk med, de "brennende" ildserafer (Serafin), som omtales av Kesaja (vi, 2-6), de som ifølge hebraisk teogoni er tilstede ved "den allmektiges trone". Melha er herren over "flammene". Når han kommer til syne på jorden, antar han Buddhas personlighet, sier en populær legende. Han er en av de eldste og mest avholdte av lhaene, en buddhistisk St. Michael.

(b) Uttrykket "det lave" må ikke forstås som lavere regioner, men et åndelig, eller eterisk, vesen av lavere grad, fordi det er nærmere jorden, eller et steg høyere enn den jordiske sfære; mens lhaene er ånder fra den høyeste sfære – derav navnet for Tibets hovedstad, *Lha-ssa*.

I tillegg til en konstatering om en rent fysisk natur og utviklingen av livet på jorden, er det en annen allegorisk mening knyttet til dette verset, eller faktisk flere i henhold til læren. FLAMMENE, eller "ilden" representerer ånd, eller det mannlige element, og "vann", materien, eller det motsatte element. Her finner vi igjen, når ånden bekjemper den rent materielle form, en henvisning til den evige kamp på det fysiske og psykiske plan, mellom ånd og materie, som i tillegg er et vitenskapelig, kosmisk faktum. For, som det sies i det neste verset:

9. MODER-VANN, DET STORE HAVET GRÅT. HUN HEVET SEG OPP, HUN FORSVANT I MÅNEN, SOM HADDE OPPLØFTET HENNE, OG SOM HADDE FØDT HENNE (a).

(a) Hva kan dette bety? Er det ikke åpenbart en henvisning til tidevannsbevegelsene i de tidligste stadier av vår planets historie i dens fjerde runde? Moderne forskning har i det siste vært travelt opptatt med sine spekulasjoner om høyvannet i den paleozoiske tidsalder. Darwins teori var at for ikke mindre enn 52.000.000 år siden – muligens enda lengre – oppsto Månen fra jordens plastiske masse. Idet han starter fra det punkt hvor Helmholtz, Ferrel, sir William Thompson og andre hadde kommet, beregnet han den retardasjon tidevannet måtte ha hatt for jordens rotasjon helt tilbake til tidenes morgen og plasserte Månen ved vår planets fødsel til bare "en brøkdel av dens nåværende avstand". Hans teori var i korthet at Månen var utskilt fra jorden. Tidevannssøkningen kombinert med den klodeaktige massens rotasjon – hvor sentrifugaltendensen var omtrent lik gravitasjonen – gjorde at gravitasjonen ble sveket, og at den masse som tidevannet hevet dermed ble fullstendig atskilt fra jorden.²¹

Den okkulte lære er det motsatte av dette. Månen er langt eldre enn jorden, og som forklart i 1. del er det jorden som skylder sin eksistens til Månen, uansett hvordan astronomien og geologien måtte forklare det. Det er dette som forklarer tidevannsbevegelsene og tiltrekningen til Månen, når klodens flytende del forsøker å heve seg mot sin forelder. Dette er forklaringen på setningen "Moder-vannet hevet seg og forsvant i Månen, som hadde oppløftet henne, og som hadde født henne".

10. DA DE (*rupaene*) VAR ØDELAGT, FORBLE MODER-JORD BAR. HUN BA OM Å BLI TØRKET (a).²²

²¹ Flere geologer har senere pekt på problemer med denne teorien. Sammenlign sir R.S. Bull's artikkel i "Nature" (1. des. 1881) og hva amerikanske geologer uttaler.

²² Gudinnen som fødte disse fortidige monstere var ifølge Besorus Tallath, på gresk *Thalassam* "havet".

(a) Tiden for å danne jordskorpen var kommet. Vannene hadde skilt seg og prosessen var begynt. Det var starten på et nytt liv. Dette er hva en nøkkel avslører for oss. En annen nøkkel viser vannets opphav, dets blanding med ild (flytende ild kalles det),²³ og innleder en alkymistisk beskrivelse av deres avkom – fast materie som mineraler og jord. Fra "rommets vann" hadde avkommet fra den mannlige ånd-ild og det kvinnelige (gassaktige) vann blitt de oseaner som utbrer seg på jorden. Varuna blir trukket ned fra det uendelige rom for som Neptun å regjere over det endelige havet. Som vanlig viser de folkelige fremstillingene seg å være basert på strengt vitenskapelig grunnlag.

Vann er overalt symbol for det feminine element. *Materie*, som bokstaven M stammer fra, er billedlig avledet fra , en vannhieroglyf. Det er det universelle moderskjød eller "det store dyp". Venus, den store moder-jomfru, ble frembrakt av havets bølger, og Cupid eller *Eros* er hennes sønn. Men Venus er en senere mytologisk variant av *Gaia* (eller *Gæa*), jorden, som i et høyere aspekt er naturen (*Prakriti*) og metafysisk Aditi, og enda Mulaprakriti, roten og opphavet til Prakriti.

Derfor er Cupid eller kjærlighet i primitiv forstand Eros, den guddommelige vilje, eller *begjæret etter å manifestere seg gjennom en synlig skapelse*. Derfor blir Fohat, prototypen for Eros, på jorden den store makt for "livselektrisitet" eller "ånden som gir liv". La oss erindre den greske teogoni og gå inn i ånden i deres filosofi. Grekerne forteller oss (se *Illiaden* IV, 201, 246) at alle ting, guder inkludert, skylder havet og hans kone Tethys sin eksistens, hvor sistnevnte er Gæa, jorden eller naturen. Men hvem er *havet*? Havet er det umåtelige ROMMET (ånden i kaos), som er guddommen (se 1. del), og Tethys er ikke jorden, men urmaterien, som er i ferd med å formes. I vårt tilfelle er det ikke lenger Aditi-Gæa som føder *Ouranos* eller Varuna, den viktigste Aditya av de syv planetariske guder, men Prakriti, materialisert og lokalisert. Månen, som er maskulin i teogoniske forstand, er i sitt kosmiske aspekt bare det feminint avlende prinsipp, mens Solen er det mannlige element. Vann er Månens avkom, og Månen er en androgyn guddom for alle folkeslag.

Evolusjonen skrider frem etter analogiens lover i kosmos som ved dannelsen av den minste klode. Derfor gjelder det som er beskrevet som *modus operandi* da universet kom til syne, også tilfellet med vår jords dannelselse.

Denne sangen åpnet med omtale av tretti crorer, 30.000.000 år. Vi kan spørre: Hva kunne fortidens mennesker vite om varigheten av geologiske perioder, når ingen moderne vitenskapsmann eller matematiker er i stand til å kalkulere deres varighet med omtrentlig nøyaktighet? Om de hadde eller ikke hadde bedre hjelpemidler (og det er fastslått at de hadde slike i sin zodiak), så vil de tidlige brahminers tidsregning nå oppgis som oppriktig som mulig.

BRAHMINENES TIDSREGNING

Det finnes ingen større gåte innen vitenskapen, intet problem som er mer håpløst uløselig enn spørsmålet: Hvor gammel – selv omtrentlig – er Solen og Månen, Jorden og mennesket? Hva vet den moderne vitenskap om varigheten av verdensaldrene eller bare de geologiske periodenes lengde?

Ingenting; *absolutt ingenting*.

Vender man seg til vitenskapen for å få tidsmessig informasjon, er svaret fra de som er sannferdige og direkte, som for eksempel Pengelly, den eminente geologen: "Vi vet ikke."²⁴ Man vil forstå at hittil kan intet pålitelig tallmessig estimat lages om verdens alder og når mennesket fremsto. Både geologien og antropologien svever i det uvisse. Men hvis en som studerer esoterisk filosofi drister seg til å frembringe den okkulte vitenskaps lære, vil han straks møte motstand. Hvorfor skjer dette, når de største vitenskapsmenn, som tyr til sine egne fysiske metoder, ikke makter å ende opp med selv omtrentlig enighet?

Vitenskapen kan i sannhet neppe klandres for dette. I de beksvarte forhistoriske tidsaldrene går forskerne seg vill i labyrinthene, hvis store korridorer er uten dører, og det er dermed ingen synlig utgang til forhistorisk tid. Selv om de er forvirret av egne konfliktfylte spekulasjoner, forkaster de, slik

²³ Se for å sammenligne Besorus' fremstilling (*Alexander Polyhistor*) og de grufulle vesenene som ble født fra det tofoldige prinsipp (jord og vann) i dypet av urskapelsen: Neras (kentaureer, mennesker med hestekropp og menneskehoder) og Kimnaras (mennesker med hestehoder), som ble skapt av Brahmâ ved begynnelsen av kalpaen.

²⁴ En lignende innrømmelse gir professor Lefevre i sin *Philosophy* på side 481.

de alltid har gjort, vitnesbyrdene fra Østens tradisjon, uten noe, selv ikke et eneste funn som veiledning. Hva kan geologer og antropologer gjøre annet enn å plukke opp Ariadnes tynne tråd der de oppdager den og så fortsette med perfekt vilkårlighet? Derfor får vi høre at den fjerneste dato de dokumenterte kildene omfatter blir av antropologene generelt vurdert som "den tidligste synlige del av den prehistoriske periode". (*Encyclopædia Britannia*.)

Samtidig innrømmes det at "det før denne perioden finnes en stor, ukjent serie av forhistoriske tidsaldre". (*Samme sted*.)

Vi skal starte med disse spesielle "tidsaldrene". Det er bare for rent materialistiske øyne de er "forhistoriske". For de synske og hver rases profeters ørneblikk, strekker Ariadnes tråd seg til før denne "historiske periode" uten brudd eller mangler, sikkert og støtt, helt inn i tidens nattemørke; og den hånden som holder den er for mektig til å slippe den, eller la den brytes. Det finnes oppteignelser, som forkastes av de profane for å være for fantasifulle, selv om mange av dem stilltiende aksepteres både av filosofer og lærde og bare blir forkastet av den offisielle samling av *ortodoks* vitenskap. Og da disse siste ikke er i stand til å gi oss selv et omtrentlig anslag på varigheten av geologiske perioder – unnatt med noen få konfliktfylte og motsetningsfylte hypoteser – la oss derfor se hva arisk filosofi kan lære oss.

Beregningene som gis i Manu og Puranaene er – bortsett fra noen mindre og åpenbart *tilsiktete* overdrivelser – som allerede påpekt, er omtrent identiske med de som inngår i den esoteriske filosofi. Dette kan bekreftes ved å sammenligne de to med enhver hinduisk kalender av anerkjent kvalitet.

Den beste og mest komplette av eksisterende slike kalendere, som anerkjennes av de lærde brahminene i sørlige India, er den allerede nevnte Tamil-kalenderen, som kalles "Tirukkanda Panchanga", som vi er meddelt er blitt utarbeidet i fullstendig samsvar med de hemmelige fragmenter av Asuramaya-dataene. Da Asuramaya sies å ha vært den største astronom, så viskes det at han også var den mektigste "trollmann" på den "HVITE ØY, som var blitt SVART av synd", det vil si Atlantis.

Den "hvite øy" er et symbolsk navn. Asuramaya sies (ifølge Jhana-bhaskara-tradisjonen) å ha levd i *Romaka-pura* i Vesten, fordi dette navnet er en hentydning til opphavslandet for den "svedfødte" tredje rase. Dette land eller kontinent var forsvunnet mange tidsaldre før Asuramaya levde, da han var en atlanter, men han var en direkte etterkommer av den *visse rase, den rase som aldri dør*. Det finnes mange legender om denne helteskikkelsen, som var elev av Surya (Sol-guden) selv ifølge indiske beretninger. Det betyr lite om han levde på den ene eller andre øya, men han er ingen myte slik dr. Weber vil gjøre ham til. Det at "*Romaka-pura* i Vesten" oppgis som fødested for denne helten fra de tidligste tider, er svært interessant, fordi det bringer tanken hen på den esoteriske lære om de "svedfødte" raser, de mennesker som ble født ut av *foreldrenes porer*. "ROMAKUPAS" betyr "hårporer" på sanskrit. I *Mahabharata XII 10.308* omtales et folk som ble kalt Raumyene, som sies å være blitt skapt fra porer til Virabhadara, den grusomme kjempen som ødela Dakshas offer. Andre stammer og folk blir også forklart å være født på denne måten. Alle disse gjelder den senere andre og tidlige tredje rotase.

Følgende tall er hentet fra den nylig omtalte kalender, og fotnoter viser hvor Arya Samaj-skolen anvender andre tall.

I.	Fra den kosmiske evolusjons begynnelse ²⁵ til det hinduiske året <i>Tarana</i> (eller 1887)	1.955.884.687 år
II.	Det (astralt) mineralske, plante- og dyreriket og frem til menneskeriket ²⁶	300.000.000 år

²⁵ Den esoteriske lære sier at denne "kosmiske evolusjon" bare gjelder vårt solsystem, mens den eksoteriske hinduisme omfatter, hvis vi ikke tar feil, hele det universelle system.

²⁶ Her er det uenighet. Okkultismen sier: "De astrale prototyper for mineral-, plante- og dyreriket har brukt denne tiden (300 millioner år) for å utvikles fra restmaterialene etter foregående runde, som selv om de var svært tette og fysiske i sin egen syklus, var relativt eterisk sammenlignet med materien i vår någjeldende midtrunde. Ved slutten av disse 300 millioner år, begynner naturen – på den fysiske og materielle synkende bue – med menneskelheten og arbeider nedover med å hardne og materialisere formene etter hvert som den skrider frem. Derfor vil fossiler som finnes i jordlag som går tilbake ikke med 18 men med mange hundre millioner år, i realiteten tilhøre former fra tidligere runder, da det som levde da var langt mer eterisk enn fysisk, slik *vi kjenner det fysiske*. Det at vi oppdager og graver dem frem som konkrete former skyldes den krystalliserings- og materialiseringsprosess som er nevnt, som fant sted ved begynnelsen av fjerde runde og nådde sitt maksimum etter menneskets fremtreden og fortsatte parallelt med dets evolusjon. Dette illustrerer det faktum at materialiseringsgraden på jorden forandres sideløpende med dens innbyggere. På denne måten finner mennesket som konkrete fossiler det som engang (i forhold til nåværende sanser) var de lavere naturrikers eteriske former. De brahmske tallene ovenfor gjelder fra evolusjonens begynnelse på klode A i første runde. I dette bindet omtales bare fjerde runde."

III.	Perioden fra "menneskehetens" første fremtreden (i vår planetkjede) ²⁷	1.664.500.987 år
IV.	Perioden fra " <i>Vaivasvata Manvantara</i> " ²⁸ – eller den <i>humane</i> periode – og frem til 1887, er bare	18.618.728 år
V.	En full <i>manvantara</i> -periode utgjør	308.448.000 år
VI.	14 " <i>manvantaraer</i> " <i>pluss</i> en <i>Satya-yuga</i> -periode utgjør EN BRAHMÂS DAG, eller en komplett <i>manvantara</i> og utgjør	4.320.000.000 år
	Derfor er én <i>maha-yuga</i> ²⁹	4.320.000 år
	Fra starten av <i>Kali-yuga</i> til 1887	4.989 år

For å gjøre det enda klarere i alle detaljer vises følgende beregninger av Rao Bahadur P. Sreenivas Row, hentet fra "*Theophist*" for november 1885:

	<u>Jordiske år</u>
360 jordiske dager utgjør et år	1
Krita yuga inneholder	1.728.000
Treta yuga inneholder	1.296.000
Dwapara yuga inneholder	864.000
Kali yuga inneholder	432.000
Summen av disse fire yugaer utgjør en <i>maha yuga</i>	4.320.000
Syttien slike <i>maha-yugaer</i> tilsvarer regjeringsperioden for en <i>Manu</i>	306.720.000
Regjeringsperioden for 14 <i>Manuer</i> omfatter varigheten av 994 <i>maha-yugaer</i>	4.294.080.000
Legg til <i>sadhiene</i> , som er intervallene mellom hver <i>Manus</i> regjeringstid, som utgjør seks <i>maha-yugaer</i> , som er	25.920.000
Summen av disse regjeringsperioder og intervall for 14 <i>Manuer</i> er 1000 <i>maha-yugaer</i> , som utgjør en <i>kalpa</i> eller en <i>Brahmâs dag</i>	4.320.000.000
Da <i>Brahmâs</i> natt har like lang varighet, vil <i>Brahmâs dag</i> og natt utgjøre	8.640.000.000
360 slike dager og netter utgjør et <i>Brahmâs år</i>	3.110.400.000.000
100 slike år utgjør hele <i>Brahmâs alder</i> , en <i>maha-kalpa</i>	311.040.000.000.000

Dette er de eksoteriske tall som aksepteres i India, og de stemmer ganske godt med de tilsvarende i de hemmelige verkene. De sistnevnte utdyper dem ved å inndele i et antall esoteriske perioder, som ikke nevnes i brahminske, folkelige skrifter. Et av disse som gjelder delingen av en *yuga* i perioder for hver rase meddeles på annet sted som et eksempel. Det øvrige har selvsagt med sine detaljer aldri vært offentliggjort. De kjennes imidlertid av enhver brahmin "*som er født på ny*" (*Dwijâ* eller *innvidd*), og *Puranaene* henviser til dem i tilslørte vendinger, som ingen av våre realistiske orientalistene ennå har forsøkt å utrede. De ville ikke klare det om de ønsket det.

²⁷ Forskjellen og ulikheten i de tre siste sifferne av dette tallet, kan ikke forfatteren forklare. Ifølge enhver beregning burde dette tallet, etter fratrekk fra det første med 300 millioner, vært 1.655.884.687. Men tallene oppgis her slik de fremgår etter oversettelse av nevnte tamilske kalender. *Arya Samaj-skolen*, som ble grunnlagt av avdøde *pandit Dayanand Saraswati* oppgir 1.960.852.987. Se "*Arya Magazine*" fra *Lahore*, hvor forsiden viser ordene: "*Aryan era 1.960.852.987*".

²⁸ *VAIVASVATA Manu* er det eneste menneskelige vesen - i noen versjoner suppleres han med de syv *Risjier* - som ifølge *Matsya*-avatar-allegorien reddes fra syndfloden i en båt, som *Noah* med arken. Denne *Vaivasvata-manvantara* skulle dermed være den "post-diluvianske" periode. Dette henviser imidlertid ikke til den senere "atlantiske" eller *Noahs syndflod*, heller ikke til en kosmisk *syndflod* eller den *formørkelsespralaya* som skjedde før vår runde, men til menneskehetens fremtreden i den siste runden. Det er imidlertid stor forskjell mellom "*Naimitika*", den tilfeldige, "*Prakritika*", den elementale, "*Atyantika*", den absolutte, og "*Nitya*", den vedvarende *pralaya*, hvor den siste beskrives som "*Brahmâs midlertidige gjenforening med universet ved slutten av Brahmâs DAG*." Spørsmålet ble fremsatt av en lærd brahminsk teosof: "Om det skulle finnes noe slikt som *kosmisk pralaya*, må *logos* (*Krishna*) bli gjenfødt, og han er *aja* (ufødt)." Vi kan ikke være enig. *Logos* sies å være født bare metaforisk, slik *Solen* fødes hver dag, eller rettere at en stråle fra denne solen blir født om morgenen og sies å dø når den forsvinner, mens den bare gjenabsorberes i forelderessensen. Kosmisk *pralaya* gjelder synlige ting og ikke *arupa*, den formløse verden. Den kosmiske eller universelle *pralaya* kommer bare ved slutten av *Brahmâs* et hundre år, når den universelle oppløsning sies å skje. Så antar *Avyaya*, det evige liv som ifølge eksoteriske skrifter symboliseres av *Vishnu*, egenskapene til *Rudra*, ødeleggeren, som slutter seg sammen med solens syv stråler og drikker opp alt vannet i universet. "Etter denne ernæring ekspanderer de syv solstrålene til de syv *soler* og setter fyr på hele kosmos . . ."

²⁹ Fordi en *maha-yuga* er en 1000-del av en *Brahmâs dag*.

Disse hellige, eksoteriske tall er meget gamle, og de fleste av dem tilhører, som oppgitt, beregningene gjort av Narada og Asuramaya. Sistnevnte ble betraktet som en kjempe og en trollmann. Men de antediluvianske kjempene (Bibelens Gibborim) var ikke alle onde eller trollmenn, slik den kristne teologi vil ha det til, som i enhver okkultist ser den ondes tjener. Heller ikke var de verre enn mange av "kirkens trofaste sønner". En Torquemada og en Katherina av Medici gjorde sikkert mer skade i sine dager og i sin herrer navn enn noen atlantisk kjempe eller fortidig halvgud noensinne gjorde, selv om hans navn var Kyklop, eller Medusa, eller den orfiske titan, det monster med *ormeføtter* som var kjent som Efiates. Det fantes gode "kjemper" i gamle dager, som det finnes *onde* "pygmeer" nå, og Lankas Rakshasaer og Yakshaer var ikke verre enn våre moderne dynamittsprengere, eller visse kristne og siviliserte generaler i felten. De er heller ikke myter. "Den som tør å le av Briareus og Orion burde avholde seg fra å oppsøke, eller snakke om, Karnac eller Stonehenge", bemerker en moderne forfatter.

Da de oppgitte brahmanske tall svarer omtrentlig til de grunnleggende beregningene i vårt esoteriske system, bes leseren å huske dem godt.

I "*Encyclopædia Britannia*" finner vi som vitenskapens siste ord at det fortidige menneske har eksistert *bare litt mer enn* "ti tusener år".³⁰ Da antall dermed kan fluktuere mellom 10.000 og 100.000 år, er det åpenbart at anslaget nærmest er meningsløst og bare kaster enda mer mørke over spørsmålet. Dessuten, hva betyr det om vitenskapen plasserer mennesket fødsel til "pre- eller post-istiden", når vi samtidig fortelles at den såkalte "istiden" er en lang suksessjon av tidsaldre, som "overlappet hverandre uten store skift frem til den menneskelige eller nåværende periode . . . og at overlapping av geologiske perioder har vært regelen siden tidenes begynnelse". Til denne "regel" tilføyes en enda mer forvirrende informasjon, selv om den er strengt *vitenskapelig* og korrekt, at "selv i dag lever mennesket samtidig med en istid i Alpene og i Finnmark".³¹

Hadde det derfor ikke vært for *Den hemmelige lære* eller legendene i den eksoteriske hinduisme, ville vi i dag svevet i forvirret usikkerhet mellom en vitenskapsskoles ubestemte tidsaldre, til de "ti tusener" fra en annen, til Bibelfortolkernes 6.000 år. Med all respekt for de konklusjoner våre moderne lærde finner frem til, er dette en av mange grunner til at vi er tvunget til å ignorere dem når det gjelder alle spørsmål om førhistoriske hendelser.

Moderne geologi og antropologi vil selvsagt ikke være enig med vårt syn. Men okkultismen disponerer like mange våpen mot disse to vitenskaper som den gjør overfor astronomiske og fysiske teorier, til tross Laings forsikring om at³² "når det gjelder (kronologiske) beregninger av denne type, for eldre og senere formasjoner, finnes ingen *teori*. De bygger på positive *fakta*, med en viss mulig (?) feilmargin til hver side". Okkultismen vil påvise, med støtte i vitenskapelige uttalelser, at geologien tar mye feil og svært ofte i større grad enn astronomien. I Laings sitat, som gir geologien et fortrinn foran astronomien når det gjelder korrekthet, finner vi et avsnitt som åpenbart strider med hva de beste geologer vil akseptere. Forfatteren skriver:

I korthet er konklusjonene for geologien, iallfall frem til den siluriske periode³³ da tingenes nåværende ordning var noenlunde etablert, tilnærmelsesvis (og sannelig) *fakta* og ikke *teorier*, mens de astronomiske konklusjonene er *teorier* som bygger på *så usikre data* at de i noen tilfeller gir svært kortsiktige resultater . . . og i andre utrolig langsiktige resultater."

Deretter anbefales leseren at det sikreste "er å *anta* at geologien virkelig kan bevise *varigheten av tingenes nåværende ordning* til å ha vært noe mer enn 100 millioner år", da "astronomien oppgir en enorm men ukjent fortidig tidsperiode for solsystemets fødsel, utvikling, modning, tilbakegang og død, hvor vår Jord er en liten planet som nå gjennomgår en beboelig fase". (side 49.)

Etter tidligere erfaringer er vi ikke i minste tvil om at når de oppfordres til å ytre seg om "den eksoteriske (og esoteriske) ariske tidsregnings absurde uvitenskapelige og vanvittige påstander", vil de vitenskapsmenn som er tilhengere av "den utrolige korte periode" på bare 15.000.000 år, og de som mener det "kreves 600.000.000 år", sammen med de som aksepterer Huxleys tall på 1.000.000.000", siden "sedimenteringen startet i Europa" (*World Life*), alle være like dogmatiske. De vil heller ikke

³⁰ Se artikkelen "Geology" i "*Encyclopædia Britannia*",

³¹ Dette åpner enda muligheten for Bibelens "Adam-kronologi" innen 6.000 år. (*Samme sted*).

³² Se hans "*Modern Science and Modern Thought*."

³³ Frem til den siluriske periode for bløtdyr og dyrelivet – aksepteres; men hva vet de om mennesket?

unnlate å minne okkultistene og brahminene om at det bare er den moderne vitenskap som representerer eksakt vitenskap, og som ser det som sin plikt å bekjempe *unøyaktigheter* og *overtro*.

Jorden passerer gjennom en "beboelig fase" bare på grunn av tingenes *nåværende tilstand*, i forhold til vår nåværende menneskehets bekymring for sine "skinnklær" og behov for fosfor til bein og skalle.

Vi er rede til å være enig i de 100 millioner år som geologien tilbyr, fordi vi har lært at vår nåværende fysiske menneskehet – eller *Vaisvasvata*-menneskeheten – startet for bare 18 millioner år siden. Men som vi har vist kan ikke geologien gi noen fakta for varigheten av geologiske perioder, like lite som astronomien. W. Pengellys autentiske brev, som er sitert annet sted, sier: "For øyeblikket og kanskje alltid, vil det være UMULIG å spesifisere geologisk tid i år eller årtusener". Og da ingen hittil har funnet et fossilt menneske med annen form enn det nåværende – hva kan geologien da vite om mennesket? Den har funnet soner og strata og i disse tidligere dyreliv, ned til den siluriske tidsalder. Når den på samme måte har oppsporet mennesket ned til dets opprinnelige protoplasmiske urform, da vil vi vedgå at den vet noe om urmennesket. Om "virkningen fra den moderne vitenskaps oppdagelser på moderne tenkning" ikke er av stor betydning for om "mennesket har utviklet seg langsomt og stabilt de siste 50.000 år av en periode på 15 millioner, eller de siste 500.000 av en periode på 15 millioner" ("Modern Science, osv, side 49), som hr. S. Laing forteller sine lesere, så betyr det mye for okkultismens påstander. Om ikke sistnevnte viser at det er en *mulighet for*, om ikke helt sikkert, at mennesket har eksistert de siste 18 millioner årene, så kunne "Den hemmelige lære" like godt forblitt uskrevet. Derfor må det gjøres et forsøk for å oppnå dette, og det er våre moderne geologer og vitenskapsmenn som generelt vil måtte erkjenne dette på bakgrunn av del 6 av dette verket. I mellomtiden og til tross for det faktum at orientalistene fremstiller den hinduiske tidsregning som en fiksjon som ikke bygger på noen *faktiske* beregninger,³⁴ "men bare "barnslig skryt", blir den likevel ofte forvrent til det ukjennelige for å underordnes og tilpasses vestlige teorier. Ingen tall er noensinne blitt mer forvrent og mishandlet mer enn de berømte 4, 3, 2 og tilhørende 0-tall for en yuga og en maha-yuga.

Da hele fremstillingen av forhistoriske hendelser, slik som evolusjonen og forandringen av rasene og menneskets høye alder, bygger på nevnte tidsregning, er det svært viktig å jevnføre den med andre eksisterende beregninger. Hvis den østlige tidsregning forkastes, vil vi i alle fall ha den trøst at ingen andre – verken vitenskapens eller kirkens tall – er et gram mer pålitelig. Som professor Max Müller uttrykker det, er det ofte nyttigere å bevise hva noe ikke er enn å vise hva det må være. Og når vi lykkes i å påpeke svakhetene både ved de kristne og de vitenskapelige beregningene – ved å gi dem en ærlig sjanse til å sammenligne med vår tidsregning – vil ingen av dem å ha noen fornuftig grunn for å uttale at de esoteriske tallene er mindre pålitelige enn sine egne.

Vi henviser her leseren til vårt tidligere vekt "*Isis Unveiled*", 1. bind, side 32, hvor det finnes noen kommentarer til de tallene vi gjenga for noen sider siden.

I dag kan vi tilføye noen flere fakta til de informasjonen som gis der, som allerede er velkjent for enhver orientalist. Helligheten av perioden 4320 med tilhørende 0-tall, bygger på det faktum at de tall perioden består av, når de atskilles og settes sammen i ulike kombinasjoner, alle er symboler for et av naturens største mysterier. Om vi betrakter 4 for seg selv, eller tallet 3, eller de to til sammen som blir 7, eller alle tre sammen som blir 9, så sier tallene noe om de mest hellige og okkulte ting og gjengir naturens evige, periodiske fenomener. De er ufeilbare, stadig tilbakevendende tall og avslører for den som studerer naturens hemmeligheter et virkelig guddommelig system, en kosmisk *intelligent* plan, som resulterer i en naturlig kosmisk inndeling av tid, årstider, usynlige innflytelser, astronomiske fenomener, med sine virkninger og reaksjoner overfor både den jordiske og moralske natur; på fødsel, død, vekst, helse og sykdommer. Alle de naturlige hendelsene bygger på og er avhengig av kosmos sykliske prosesser, som frembringer periodiske krefter, som fra utsiden påvirker jorden og alle som lever og ånder på den, fra en manvantaras begynnelse til dens slutt. Årsaker og virkninger er esoteriske, eksoteriske og *endexoteriske*, for å si det slik.

I *Isis Unveiled* skrev vi noe som vi her gjentar: "*Vi er i bunnen av en periode og dermed åpenbart i en tilstandsforandring*". Platon deler universets intellektuelle utvikling i hver periode i en fruktbar og en ufruktbar fase. I de sublunare områdene forblir de ulike elementenes sfærer i perfekt harmoni med den guddommelige natur, sier han, men delene deres, som på grunn av sin nærhet til jorden og deres samvirke med det *jordiske* (som er materie og derfor innen det ondes område), er noen ganger i samsvarende med og andre ganger i et motsetningsforhold til (den guddommelige) naturen. Når dette kretsløp

³⁴ Wilson's "Translation of Vishnu Purana", 1. bind, side 50-51.

pet – som Eliphas Levi kaller "strømmer av astralt lys" – i den universelle eteren som i seg selv inneholder ethvert element, skjer i harmoni med de guddommelige ånder, så nyter jorden og alt som tilhører den en fruktbar periode. Plantenes, dyrenes og mineralenes okkulte krefter sympatiserer magisk med "høyere makter", og menneskets guddommelige sjel står i perfekt forhold til de "laverestående". Men i de ufruktbare periodene, tapes denne magiske sympatien, og majoriteten av menneskeheten blir så forblindet at den mister enhver fornemmelse av høyere makter eller sin egen guddommelige ånd. Vi befinner oss nå i det attende århundre i en ufruktbar fase, hvor en uimotståelig, ondsinnet feber av skeptisisme har brutt ut, som vil påføre det nittende århundre enn arvelig vantro. Menneskets guddommelige intellekt er tilslørt, bare hans dyriske hjerne *filosoferer*." Hvordan kan den bare ved å filosofere forstå "SJELENS LÆRE"?

For ikke å gjøre et avbrudd i fremstillingen her skal vi gi noen slående bevis av disse periodiske lover i del 5, og vi fortsetter derfor med vår forklaring av de geologiske og rasemessige periodene.

3. sang: FORSØK PÅ Å SKAPE MENNESKET

(11) Demiurgens nedstigning. (12) Månegudene befales å skape. (13) De høyere guder nekter.

11. HERRENES HERRE KOM. FRA HENNES KROPP ATSKILTE HAN VANNET, OG DETTE VAR HIMMELEN OVER, DEN FØRSTE HIMMELEN (*atmosfæren, eller luften, himmelvelvingen*) (a).

(a) Her blir tradisjonen igjen det universelle, og den eldste versjonen, som gjentas i puranaene, er som den siste beretningen i Mosebøkene. I den første sies det: "Da verden var blitt et hav (*Harivamsa I, 36*), antok han herren" (guden med form som Brahmâ) "at jorden lå inne i vannet, og da han ønsket å heve den opp", og utskille den, "skapte han seg i en annen form. Slik han i foregående kalpa (manvantara) hadde tatt form av en skilpadde, tok han i denne form av et villsvin, osv., osv." I den elohistiske "skapelsen" (1. Mosebok, 1. versene 6, 7, 8 og 9) skapte "Gud" en hvelving midt i vannene ... og sier "la *det tørre land* komme til syne". Og nå kommer den tradisjonelle kroken hvor den esoteriske del av den kabbalistiske fortolkning henges.

12. DE STORE CHOCHANENE (*herrene*) TILKALTE MÅNENS HERRER MED DE LUFTIGE KROPPENE (a). FREMBRING MENNESKER (*ble de befalt*), MENNESKER MED DERES EGEN NATUR. GI DEM (*d.v.s. jivaene eller monadene*) DERES INDRE FORMER. HUN (*Moder jord eller naturen*) VIL BYGGE DET YTRE HYLSTER (*den ytre kropp*). (*For*) MENN-KVINNER SKAL DE BLI. OGSÅ FLAMMEHERRER."

(a) Hvem er Månens herrer? I India kalles de *pitriene* eller våre "lunare forfedre", men i de hebraiske ruller er det Jehova selv som er "Månens herre", kollektivt som engleskarene og som en Elohim. Hebreernes astronomi og deres observasjoner av *tiden* ble bestemt av Månen. En kabbalist som har påvist at "Daniel ... inndelte Guds pålagte skjebne i *bestemte tidsperioder*" og at Johannes "åpenbaring omtaler en nøye beregnet *kubisk* by som synker ned fra himmelen", osv., tilføyer:

"Men himmelens vitaliserende kraft stammet hovedsakelig *fra Månen* . . . Den var den hebraiske יהוה (Jehova) og Paulus foreskriver: "La ingen dømme dere for deres hellighold av den syvende dag eller av *dagen for nymåne, som er en skygge av det som skal komme*; for legemet (eller stoffet) tilhører Kristus"¹ eller Jehova, den kraftutfoldelse fra ham som "gjorde en ufruktbar kvinne til . . . en mor . . . for de (barna) er Jehovas gaver" . . . Dette forklarer den innvending mannen hennes gjorde overfor sunemittene, om at hun skulle henvende seg til en mann av Gud – "for det er verken den syvende dag eller *dagen for nymåne*. . . (2. Kongebok 4, 23). Stjernebildenes levende, åndelige krefter anga mektige kriger ved bevegelsene og posisjonen for stjerner og planeter, særlig ved konjunksjoner med Månen, jorden og solen. Bentley sier om hinduenes "krig mellom guder og kjemper" at den skjedde ved solformørkelsen ved stigende Måneknute i år 945 f.Kr. (!), da tiden ble født² eller utgikk fra havet, SRI (Sarai, S-r-i, den hebraiske A-brams kone³). Sri er også Venus-Afrodite, et vestlig symbol for "Månens luni-solare år (da Sri er Månens kone; se fotnoten), forøkningens gudinne⁴ . . ." Derfor . . ." det store minnesmerke og landemerke for det lunare år og måned, som tillot beregning av denne periode (på 19

¹ Brevet til kolosserne, 2,16.

² Ifølge Bentleys usedvanlige kronologi, som stammer fra de dager da den bibelske kronologi ennå ikke var omdiskutert. Heller ikke ifølge de moderne orientalist, som forringer de hinduiske datoene så sterkt de kan.

³ Sri er datter av Bhrigu, en av prajapatiene og rishiene, bhriguenes leder, "de som fortærer", gudenes luftige klasse. Hun er Lakshmi, Vishnus kone, og hun er "Shivas (Gauris) brud", og hun er Sarasvati, "den vandige", Brahmâs kone, fordi de tre guder og gudinner er den samme i tre aspekter. Les Parasaras forklaring i *Vishnu Purana* i 1. bok, kap. viii (1. bind av Wilsons oversettelse, side 119) og du vil forstå. "Sri's herre" er Månen, sier han og "Sri er Narayanas kone, gudenes Gud". Sri eller Lakshmi (Venus) er Indrani, og hun er Sarasvati, for ifølge Parasara: "Hari (eller Iswara, "Herren") er alt det som kalles maskulint i universet. Lakshmi er alt som betegnes feminint. Det finnes intet annet enn de to." Derfor er hun "feminin" og "Gud" maskulin.

⁴ Sri er gudinne for og representerer "fremgang og lykke".

tropiske år eller 235 Måneomløp) var Sinaifjellet i Arabia – hvor herren Jehova steg ned . . . Paulus taler (da) som en mystagog, når han taler om Abrahams befridde og lenkede kvinne: "For denne Hagar (den lenkede kvinnen) er Sinaifjellet i Arabia." Hvordan kunne en kvinne være et fjell – og et slikt fjell? Likevel . . . det var hun . . . Hennes navn var Hagar, hebraisk חַגָּר, hvis siffer er 235, akkurat det antall lunare måneder som utgjør de nitten tropiske år denne syklusen varer. . . I det esoteriske visdomsspråk blir Sinaifjellet monument for det eksakte lunare år og måneder, som gjorde det mulig å beregne denne åndelige, vitaliserende periode – og fjellet ble selvsagt kalt (se Fuerst) "Månens (Sins) fjell". Derfor kunne ikke Sarai (SRI), Abrahams kone, få barn før navnet hennes ble endret til Sara, שָׂרָה, fordi hun dermed ble gjenstand for Månens innflytelse."⁵

Dette kan betraktes som en digresjon i forhold til vårt tema, men den er nødvendig i forhold til kristne lesere. For hvem kan, etter objektivt å ha studert de respektive historier om Abram eller Abraham, Sarai eller Sara, som var "vakker å se på", og historiene om Brahmâ og Sarasvati, eller Sri, Lakshmi-Venus, med alle deres relasjoner til Månen og vannet – og særlig en som forstår den virkelig kabbalistiske betydning av navnet Jehova og dets relasjon til og forbindelse med Månen – hvem kan betvile at beretningen om Abraham bygger på historien om Brahmâ, eller at skapelsesberetningen i 1. Mosebok bygger på eldre skrifter som var kjent i alle fortidige nasjoner? Alt i de gamle skriftene er allegorisk. Alt bygger på og er uløselig tilknyttet astronomi og kosmolatri.

13. DE (*Månegudene*) DRO, HVER TIL SITT TILDELTE LAND, SYV AV DEM, HVER TIL SIN LOTT. FLAMMEHERRENE BLE TILBAKE. DE VILLE IKKE DRA, DE VILLE IKKE SKAPE (*a*).

(*a*) Den hemmelige lære viser at våre guddommelige forfedre skapte mennesker på syv deler av kloden "hver på sin lott" – hvor hver i de ulike sonene var en egen menneskerase eksternt og internt. Denne polyfyletiske påstand blir vurdert annet sted (se 7. sang). Men hvem er "de" som skapte, og "flammeherrene", "som ikke skapte"? Okkultismen deler "skaperne" i tolv klasser, hvorav fire har oppnådd *befrielse* inntil slutten av den "store tidsalder", mens den femte er på terskelen til å oppnå det samme men er fremdeles aktiv på de intellektuelle planer, mens syv fremdeles er under direkte karmisk lov. Disse siste er aktive på de menneskebærende klodene i vår kjede.

Eksoteriske hindubøker nevner syv klasser av pitrier og blant dem to ulike typer skapere og forfedre: *barhishadene* og *agnisvattaene*; eller de som innehadde den "hellige ild" og de som ikke hadde. De hinduiske ritualer synes å forbinde dem med offerild og med *grihasta*-brahminene i tidligere inkarnasjoner: de som har og de som *ikke* har pleiet husstandens hellige ild i sine tidligere liv. Denne oppdelingen er som sagt hentet fra *vedaene*. Den første og (esoterisk) høyeste klasse, *agnisvattaene*, er representert i eksoteriske allegorier som *grihasta* (brahmansk husstand), som i tidligere liv i andre manvantaraer ikke maktet å opprettholde sin hjemlige ild og gi brennofre, og dermed har tapt all rett til å bli tilbudt offerild. Mens *barhishadene*, brahmniner som har opprettholdt sin hellige, hjemlige ild, hedres til denne dag. Derfor representerer *agnisvattaene* de som mangler og *barhishadene* de som innehar ilden.

Men esoterisk filosofi forklarer de to klassers ulike kvalifikasjoner på grunnlag av ulike egenskaper: *agnisvattaene*-pitriene manglet ild (det vil si skapende begjær), fordi de var for rene og guddommelige (se formuleringen ovenfor i vers 13), mens *barhishadene*, som var lunare ånder sterkere forbundet med jorden, ble de skapende elohimer for formene eller for den jordiske Adam.

Allegorien sier at Sanandana og andre *vedhaer*, Brahmâs *førstefødde sønner*, "var uten begjær og lidenskaper, inspirert av den høyeste visdom, fremmed for universet og *uten ønsker om avkom*" (*Vishnu Purana*, 1. bok, vii). Det er dette som er meningen med ordene: "De ville ikke skape" i vers 13, som forklares slik: "De skapende maktens første utsondring er for nær den absolutte årsak. De er forbigående og latente krefter, som først vil utvikle seg i neste og etterfølgende slektsledd." Dette klargjør. Derfor sies Brahmâ å ha følt vrede når han så at disse "legemlige ånder, frembrakt fra hans egne lemmer (*gatra*), ikke ville formere seg". Deretter skaper han ifølge allegorien syv andre *hjernefødte sønner* (se "*Moksha-Darma*" og "*Mahabharata*"), nemlig *Marichi*, *Atri*, *Angiras*, *Pulastya*, *Pulaha*, *Kratu* og *Vasishta*, hvor sistnevnte ofte blir forvekslet med *Daksha*, den mest fruktbare av skaperne. I de fleste tekstene blir disse *Vasishta-Dakshas* syv sønner kalt den *tredje* manvantaras syv rishier, som

⁵ "*Masonic Review*", Cincinnati, juni 1886, "The Cabbalah".

henviser både til den tredje runde og til fjerde rundes tredje rotrase og dens underrase. Disse er alle skapere, Prajapatier, av ulike vesener på denne jord, samtidig som de kommer til syne i ulike inkarnasjoner i de første manvantaraene eller raser.

Dermed er det klarlagt hvorfor *agnisvattaene*, som ikke hadde den grove *skapende ilden* og derfor ikke var i stand til å skape det fysiske menneske, og som ikke hadde noen *dublett* eller astralt legeme å projisere, da de ikke hadde noen *form*, fremstilles i eksoteriske allegorier som yogier, kumaraer (kyske ungdommer), som ble "opprørere", *asuraer*, kjempende og opposisjonelle guder⁶, osv., osv. Likevel er det bare de som kan fullkommengjøre mennesket og gjøre det til et selvbevisst og nesten guddommelig vesen – en gud på jorden. Selv om *barhishadene* innehadde kreativ ild, så manglet de det høyere MAHATISKE element. Fordi de var på nivå med de lavere prinsipper – de som kommer før grov, objektiv materie – kan de bare frembringe det ytre menneske, eller modellere det fysiske, astrale menneske. Selv om vi derfor ser at Brahmâ (den kollektive *Mahat* eller det universelle, guddommelige sinn) har betrodd dem oppgaven med å skape, så gjentas "skapelsesmysteriet" på jorden, bare på en invertert måte, som i et *speil*. Det var de som ikke var i stand til å skape det åndelig, udødelige menneske, som projiserte den sanseløse (*astrale*) modellen for det fysiske vesen, mens det var de som ikke ville formere seg, som vi skal se, som ofret seg til beste for og for å redde den *åndelige menneskehet*. For å fullkommengjøre det *syvfoldige menneske*, for forbinde tre lavere prinsipper med den åndelige monaden – som aldri kunne forbundet seg med en slik form på annen måte enn i en *absolutt latent tilstand* – var det nødvendig med to forbindende prinsipper: *manas* og *kama*. Dette fordrer en levende *åndelig ild* som midtprinsipp fra Pleromaens *femte* og *tredje tilstand*. Men denne ilden forvaltes av *triangelene* og ikke (de perfekte) *kubene*, som symboliserer englevesener.⁷ Fra den første skapelse har triangelene fått tak i den og sies å anvende den for seg selv, som i Prometevs-allegorien. Disse er de aktive og derfor – i himmelen – ikke lenger "rene" vesener. De er blitt uavhengige og frie intelligenser, som i enhver teogoni sees å kjempe for uavhengighet og frihet, og derfor – vanligvis er – "opprørsk mot den guddommelige, passive lov". Dette er de "flammer" (*agnisvattaene*) som i 13. vers "forble tilbake" istedenfor å skape mennesker på jorden sammen med de andre. Men den sanne esoteriske betydning er at de fleste av dem var forutbestemt til å inkarnere som *egoer* i den kommende menneskehet. Det menneskelige *ego* er verken atman eller buddhi men høyere *manas*: den intellektuelle oppblomstring og frukten av intellektuell, selvbevisst *egoisme* – i høyere åndelig forstand. De gamle skriftene henviser til den som *karana sarira* på *sutratma*-planet, som er den gyldne tråd hvor ulike personligheter er festet som perler. Hvis leseren som i de *halvesoteriske* allegoriene ble fortalt at disse vesener var tilbakevendende *nirvanere* fra tidligere *mahamanvantaraer* – tidsaldre av uberegnelig varighet som har forsvunnet inn i en enda vanskelig beregnbar evighet – ville han neppe forstå teksten korrekt, da noen vendatinere kunne si: "Dette er ikke korrekt, nirvanerne kan aldri vende tilbake"; som er sant gjennom den manvantaraen de tilhører, men feilaktig når evigheten vurderes. For det sies i de hellige versene:

"Den strålende tråden som er uforgjengelig og bare oppløses ved nirvana, gjenoppstår fullstendig den dag da den store lov kaller alle ting tilbake til virksomhet . . ."

Fordi de høyere "pitriene eller dhyaniene" ikke deltok i den fysiske skapelsen, finner vi det opprinnelige menneske, som var utgått fra dets *åndelig ildløse* forfedres legemer, beskrevet som en luftig form uten kompakthet og TENKEEVNE. Det manglet et midtprinsipp som kunne forbinde det *høyeste* med det *laveste*, det åndelige menneske og den fysiske hjerne, fordi det manglet *manas*. De monader som inkarnerte i disse *tomme SKALLENE* forble like ubevisste som da de var atskilt fra sine tidligere uferdige former og legemer. Det er ikke mulig å skape eller å bli selvbevisst gjennom *ren* ånd på dette vårt plan, med mindre den homogene, perfekte, og dermed guddommelige natur så å si er blandet med og bestyrket av en essens som allerede er differensiert. Det er bare den nedre del av triangelen – som representerer den første triade som utgår fra den universelle MONADE – som kan tilføre denne ønskede

⁶ Fordi, som allegorien viser, de guder som ikke hadde noen egne personlige meritter, fryktet helligheten hos de selvstrebende inkarnerte vesener som hadde blitt *asketer* og yogier, og som dermed truet med å velte deres *selvoppnådde* makt. Derfor anklaget de dem. Alt dette har en dyp filosofisk betydning og henviser til evolusjonen og oppnåelsen av guddommelige krefter gjennom *selvutfoldelse*. Puranaene viser at noen yogier er langt mektigere enn gudene. Sekundære guder og temporære krefter i naturen (naturkreftene) er dømt til å forsvinne. Det er bare menneskets åndelige potensialer som kan gjøre det ett med det UENDELIGE og ABSOLUTTE.

⁷ Se 1. bind, 3. til 5. sang. Triangelen blir en (femfoldig) pentagon på jorden.

bevissthet på naturens differensierte plan. Men hvordan kunne disse rene utsondringer, som opprinnelig selv må ha vært *bevisstløse* (i vår betydning) være til nytte for å tilføre den ønskede prinsippet, når de neppe kunne ha hatt det selv? Svaret er vanskelig å forstå med mindre man er godt kjent med den filosofiske metafysikk om en begynnelseløs og en endeløs serie av kosmiske gjenfødslar, og blir be- kjent med og påvirket av naturens tidløse lov om EVIG BEVEGELSE, syklisk og spiralformet og derfor progressiv selv om den synes å være regressiv. Det ene guddommelige prinsipp, vedaenes navnløse DET, er det totale univers, som verken ved sine åndelige aspekter og utsondringer eller ved sine fysiske atomer noensinne kan være i "*absolutt i ro*", unntatt ved Brahmås "netter". Derfor er de "førstefødte" de som først settes i bevegelse ved en manvantaras begynnelse og dermed de første som faller ned i de lavere materielle sfærer. De som i teologien kalles "tronene" og er "Guds sete" må være de første inkarnerte mennesker på jorden, og det blir uforståelig hvis vi tenker på den endeløse rekke av fortidige manvantaraer, å finne at den siste måtte komme først og den første sist. Kort sagt finner vi at de høyere englene talløse æoner tidligere hadde brutt seg gjennom de "syv sirklene" og *stjålet* den hellige ilden; som i klar tale betyr at de i tidligere inkarnasjoner hadde assimilert, i de nedre som i de høyere verdener, all den visdom de fant – avspeilet i mahat med ulik intensitetsgrad. Intet vesen, verken engler eller mennesker, kan nå nirvanatilstanden eller absolutt renhet, uten gjennom æoner av lidelser og *kunnskap* om DET ONDE som det gode, som ellers ville forblitt uforståelig.

Mellom mennesket og dyret – hvis monader (eller jivaer) er fundamentalt identiske – finnes en uoverstigelig avgrunn av mentalitet og selvbevissthet. Hva er det menneskelig sinn i dets høyeste aspekt, hvor kommer det fra, om det ikke er en del av den essens – og i noen sjeldne inkarnasjoner *selve essensen* – av et høyere vesen: en fra et høyere og mer guddommelig plan? Kan mennesket – en gud i dyrisk form – være et resultat bare av den materielle naturs evolusjon, slik dyret er, som avviker fra mennesket ved sin eksterne form men på ingen måte ved de stoffer som utgjør dets fysiske legeme, som belives av den samme, om enn underutviklede monade – når vi registrerer at de tos intellektuelle potensialer avviker like mye som solen i forhold til ildfluen. Og hva er det som skaper denne forskjellen om ikke mennesket er et dyr *pluss en levende gud* innen sitt fysiske skall? La oss stanse opp og stille oss selv seriøst spørsmålet, uansett påfunn og ordkløveri både fra den materialistiske og psykologiske moderne vitenskap.

I en viss grad må det innrømmes at selv den esoteriske lære er allegorisk. For å gjøre denne lære forståelig for den gjennomsnittlige intelligens, er det nødvendig å anvende symboler utformet i en fattbar form. Derav de allegoriske og halvmystiske eksoteriske beretningene og den (eneste) halvmetafysiske og objektive fremstilling i den esoteriske lære. For de rene og transcendentalt åndelige begrepene kan bare oppfattes av de som "ser uten øyne, hører uten ører og oppfatter uten sansorganer" ifølge kommentarenes grafiske uttrykk. Den idealist som er altfor puritansk, er fri til å åndeliggjøre våre læresetninger, mens den moderne psykolog ganske enkelt vil forsøke å trylle vekk vår "falne" – men likevel guddommelige – menneskelige sjel og dens forbindelse med *buddhi*.

Mysteriet om de høye, åndelige forfedrene for det *guddommelige* menneske innen det jordiske menneske er meget stort. Menneskets tofoldige skapelse antydes i Puranaene, selv om den esoteriske mening krever at flere beretninger settes sammen og at de leses i deres symbolske og allegoriske form. Det samme gjelder Bibelen, både *skapelsesberetningen* og Paulus' brev. For den *skaper* som i 1. Mo seaboks 2. kapittel kalles "herren Gud" er originalt *Elohim*, eller *guder* (herrene) i flertall; og mens en av dem skaper den jordiske adam av støv, blåser den andre inn i ham livets ånde, mens den tredje gjør ham til en *levende sjel* (ii,7), noe som fremgår av flertallsformen for Elohim.⁸ "Det første menneske er av jorden, det andre (det siste eller det høyeste) er av himmelen", sier Paulus i 1. Korinterbrev 15, 47.

I de ariske allegorier blir Brahmås opprørske sønner representert ved hellige asketer og yogier. De gjenfødtes i hver kalpa og forsøker generelt å forhindre arbeidet med menneskelig formering. Når Daksha, lederen for *Prajapatiene* (skaperne), frembringer 10.000 sønner for å befolke verden, så blan-

⁸ Set er, som Bunsen og andre har vist, ikke bare semittenes – inkludert de tidligere jødene – *eldste gud*, men også deres "halvguddommelige stamfar". Fordi, sier Bunsen ("*God in History*", 1. bind, sidene 233 og 234) "Set i skapelsesberetningen, faren til Enok (mennesket) må opprinnelig betraktes å ha tilsvart den som er avledet fra Elohim, Adams far." "Ifølge Bunsen var guddommen (guden Set) den *eldste gud* for nordlige Egypt og Palestina", sier Staniland Wake i "*The Great Pyramid*". Set ble i egypternes senere teologi betraktet som "EN OND DEMON", sier den samme Bunsen, fordi han er den samme som Tyfon og som logisk følge av det den samme som de hinduiske demoner.

der Narada – sønn av Brahmâ, den store Rishi og *i virkeligheten* om ikke i navnet en "kumara" – seg inn og to ganger forhindrer Daksha å oppnå sitt mål ved å overtale sønnene til å forbli hellige asketer og unngå ekteskap. Av denne grunn forbanner Daksha Narada til å bli *gjenfødt som et menneske*, som Brahmâ hadde forbannet ham tidligere fordi han nektet å gifte seg og få avkom, og sa: "Opphør med din nåværende (*deva-* eller *engle-*)form og ta bolig i livmoren", det vil si bli et menneske (*Vayu Purana; Harivamsa*, 170). Til tross flere motstridende versjoner av samme historie, er det lett å innse at Narada tilhører klassen av Brahmâs "førstefødte", som alle har gjort opprør mot loven om dyrisk formering og derfor må inkarnere som *mennesker*. Av alle de vediske risjier, er Narada, som allerede vist, den mest uforståelige på grunn av sin nære forbindelse med de okkulte doktriner – særlig med de hemmelige syklusene og kalpaene.

Noen motsetningsfylte påstander om denne vismannen har forvirret orientalistene. Det fortelles at han positivt nektet å *skape* (få avkom), og kalte sin far Brahmâ "en falsk lærer", fordi han rådet ham til å gifte seg ("*Narada-Pancha-Ratra*"). Likevel omtales han som en av Prajapatiene eller "stamfedrene"! I *Naradya Purana* beskriver han lover og plikter for de sølibate adeptene, og da disse okkulte plikter ikke kan finnes i de skrifter med omtrent 3000 vers som finnes i europeiske museer, blir brahminene beskyldt for å være løgnere. Orientalistene glemmer at *Naradya* sies å inneholde 25.000 vers, og at det er lite sannsynlig at slike skrifter kan finnes hos verdslige hinduer, som er villige til å selge enhver verdifull tingest for en bolle med suppe. Det er tilstrekkelig å si at Narada er okkultismens *deva-Rishi par excellence*, og at den okkultist som ikke tenker på, analyserer og studerer Narada fra hans syv esoteriske aspekter, aldri vil bli i stand til å forestille seg visse antropologiske, kronologiske og enda kosmiske mysterier. Han er en av de tidligere nevnte *flammer* og spiller en rolle i evolusjonen av denne kalpaen fra dens begynnelse og til dens avslutning. Han er en skuespiller som kommer til syne i hver av de suksessive aktene (rotasene) i det nåværende manvantariske drama, og i verdens allegorier som angir esoterismens grunntone, og er nå blitt en bekjent for leseren. Men skal vi nå vende tilbake til andre eldgamle skrifter og dokumenter for å få bekreftet fremstillingen av "flammer" og "gnister"? De er rikholdige, om vi bare søker etter dem på de rette stedene. I "*Book of the Concealed Mystery*" er de klart uttalt, også i "*Ha Idra Zuta Qadisha*" eller den mindre hellige samlingen. Språket er meget mystisk og tilsørt men likevel forståelig. Der inne, blant gnistene av tidligere verdener, hvor "flammer og gnister flimrer" fra den guddommelige flint, holdt *arbeidere* på å skape mennesket, "mannlig og kvinnelig" (427); hvor "flammene og gnistene" (engler og deres verdener, stjerner og planeter), figurativt, sies å "dø ut", det vil si, forbli *umanifestert* inntil en bestemt naturprosess var fullført. For å vise hvor sterkt tilsørt de viktigste fakta om menneskets skapelse er fra offentlighetens innsyn, siteres her fra to kabbalistiske bøker. Det første sitatet er hentet fra *Book of the Concealed Mystery*:

(429.) Fra en lysbærer (en av de syv hellige planter) utgikk en strålende flamme med uutholdelig lysstyrke og lik en mektig hammer slo de gnister som ble de tidligere verdener.

(430.) Med den mest subtile eter ble disse blandet og gjensidig sammenbundet, men *bare når de var forent*, selv med den store far og den store mor.

(431.) Fra *Hoa* selv er AB, faren; og fra *Hoa* selv er RUACH, ånden, som er skjult i Den gamle av dage, og der inne er eteren gjemt.

(432.) Og den ble forbundet med en lysbærer (en planet og dens engel eller regent), som utgikk fra lysbæreren med uutholdelig lysstyrke, som er gjemt i skjødet til *Aima*, den store mor.⁹

Følgende sitat fra Zohar¹⁰ gjelder det samme mysterium – "De før-adamittiske kongene": Vi har lært fra Siphrah D'Tzniotha: at *At-tee'kah D'At-tee'keen*, den eldste av de gamle, før han gjorde ferdig sin form, bygget konger, utmeislet konger og skisserte konger (mennesker, dyrenes konger), og at de ikke kunne få eksistens før han styrte dem og *gjemte dem en tid*. Derfor er det skrevet: "Og dette er kongene som regjerte i landet Edom". . . De kunne ikke eksistere før *Resha'Hiv'rah*, den hvite leder, *At-tee'kah D'Ar-tee'keen*, den eldste av de gamle, hadde ordnet seg selv . . . og dannet alle formene over og under . . . Før han ordnet seg i sin form ble ikke alle de han ønsket å forme dannet, og alle verdener var blitt ødelagt . . . de forble ikke på sine plasser, fordi kongenes form ikke var blitt slik den burde ha vært, og *den hellige by var ikke gjort ferdig*". (Zohar iii, 135 a; 292a *Idra Zootak*. Brody, osv.)

⁹ Se hr. Mathers "*Kabbalah Unveiled*."

¹⁰ Oversatt i I. Myers *Qabbalah*.

Den enkle mening med disse to allegoriske og metafysiske avhandlinger er dette: Verdener og mennesker ble stadig skapt og ødelagt *under evolusjonens lov av preeksisterende stoffer*, inntil både planeter og mennesker, i vårt tilfelle vår jord og dens dyriske og menneskelige raser, ble det de er i vår nåværende syklus: motstående polare krefter, en likevektig blanding av ånd og materie, av det positive og det negative, og av det maskuline og feminine. Før mennesket kunne bli mann og kvinne *fysisk*, måtte dets prototyp, de skapende Elohimer, danne dets form på dette seksuelle plan *astralt*. Det vil si at atomer og organiske krefter måtte senkes ned til et gitt differensieringsplan og organiseres slik naturen hadde til hensikt for derved å oppfylle, på en plettfri måte, den loven som i kabbala kalles *balanse*, som sørger for at alt som eksisterer på nåværende materielle stadium blir som det mannlige og kvinnelige i sin endelige fullkommenhet. *Chochmah*, visdom, den mannlige sephiroth, måtte utbre seg *i* og *gjennom Binah*, den intelligent natur eller forståelsen. Derfor måtte menneskets første rotrase, som var kjønnsløs og uten fornuft, styrtes og "gjemmes en tid"; det vil si at den første rase, istedenfor å dø, kom til syne som *den andre rasen*, slik visse lavere arter og planter gjør. Det var en komplett forvandling. Den første ble den andre rotrase uten å føde den, frembringe den eller dø. "*De fortsatte sammen*", som det er skrevet: "Og han døde og en annen regjerte i hans sted" (1. Mosebok xxvi, 31 osv. *Zohar* iii, 292a). Hvorfor? Fordi den "den *hellige by* ikke var gjort ferdig". Og hva er den "hellige by"? *Maquom* (det hellige *sted* eller helligdommen) på jorden: med andre ord den menneskelige livmor, den mikrokosmiske kopi og speilbilde av det *himmelske skjød*, det feminine rommet eller urkaoset, hvor den maskuline ånd befrukter kimen til sønnen, det synlige univers.¹¹ I en slik grad at i avsnittene om "utviklingen av de mannlige og kvinnelige prinsipper" i *Zohar*, sies det at på denne jord viste ikke VISDOMMEN fra den "hellige gamle" seg "uten i det mannlige og kvinnelige". "*Hohmah*, visdom, er faren, og BINAH, forståelse, er moren . . . og når de forbindes med hverandre frembringer de og utbrer sannheten. Ved rabbi Je-yeva Sabah den gamle's uttalelser fikk vi vite hvorfor Binah er forståelse: Når de forbindes med hverandre, ך (yod) med ך (heh), blir de befruktet og får en sønn. Derfor kalles *Binah* forståelse, fordi BeN YaH betyr YaH's sønn. Det er det heles kompletthet."¹²

Dette er også fallisismens "kompletthet" for rabbiene, dens perfekte apoteose, hvor det guddommelige dras ned i det dyriske, det sublime til jordisk grovhet. Grovere beskrivelser finnes ikke i østlig okkultisme, heller ikke i den opprinnelige kabbalah – den kaldeiske tallenes bok. Dette har vi skrevet om i "Isis Unveiled":

"Vi synes det er temmelig uklokt av de katolske forfatterne å utgyte sin vrede med setninger som denne: "I flere pagoder finnes falliske steiner, som alltid, lik en gresk *batylos*, brutalt har form av en uanstendig *lingam* . . . maha deva." Før de kommer med nedsettende bemerkninger om et symbol hvis grunnleggende metafysiske betydning ikke forstås av disse moderne forkjempere av sensualismens religion *par excellence*, den romerske katolisismen, burde de være forpliktet til å ødelegge alle de gamle kirkene og forandre formen på kuplene på sine egne templer. Mahody på Elephanta, det runde tårn i Bhangulpore, de islamittiske minareter – enten de er runde eller spisse – er alle forbilder for *Campanilen* i Venezias San Marco-kirke, Rochester-katedralen og den moderne duomo i Milano. Alle disse spir, tårn, kupler og kristne templer er alle gjengivelser av den opprinnelige forestilling om *lithos*, den oppstående fallus." (2. bind, side 5.)

Hvordan det nå er så er det et faktum at alle disse hebraiske elohimer, gnister og kjeruber er identisk med de gamle arieners devaer, rishier, flammer, rudraer og førtini agnier, noe som er tilstrekkelig påvist ved og i kabbalahaen.

¹¹ Se den esoteriske mening av "Det aller helligste" i del V.

¹² *Zohar*, iii, 290a, gjengitt i Isaac Myer's Qabbalah, side 387.

4. sang: SKAPELSEN AV FØRSTE RASE

(14) Skapelse av mennesket. (15) De er tomme skygger. (16) Skaperne er i villrede om hvordan de skal skape et TENKENDE menneske. (17) Hva kreves for å skape et perfekt menneske.

14. DE SYV HÆRSKARER, DE "VILJE (eller fornufts-)FØDTE" HERRER, DREVET FREM AV DEN LIVGIVENDE ÅND (*Fohat*), SKILTE MENNESKENE FRA SEG SELV, HVER I SIN SONE (*a*).

(*a*) De avkastet sine "skygger" eller *astrale legemer* – hvis et slikt eterisk vesen som en "lunar ånd" kan antas å ha glede av et astralt i tillegg til et knapt håndgripelig legeme. I en annen kommentar sies det at "stamfedrene" *utåndet* det første menneske, slik Brahmâ sies å ha utåndet *suraene* (gudene), da de ble "*asuraer*" (etter *asu*, ånde). I en tredje sies det at de nyskapte menneskene "var skyggenes skygger".

Det kan sies noen få ord om setningen "De var skyggenes skygger" for å gi bedre forståelse. Første del av menneskehetens evolusjon er langt enklere å akseptere enn det som følger senere, selv om både denne og de etterfølgende vil forkastes og bli betvilt av noen kabbalister, særlig de vestlige som studerer de nåværende virkninger uten å ha studert deres opprinnelige årsaker. Forfatteren anser seg heller ikke kompetent til å forklare en formeringsmåte, som er svært vanskelig å forstå unntatt for de østlige okkultister. Derfor er det nytteløst å gå inn på detaljer om prosessen, selv om den er nøye beskrevet i de hellige bøkene, da det bare ville føre til omtale av fakta som hittil har vært ukjent for den profane verden og dermed gitt muligheter for misforståelser. En "Adam" som blir laget av jordens støv vil alltid bli foretrukket av en bestemt type studenter i forhold til en som blir projisert ut av skaperens eteriske legeme, selv om man aldri har hørt tale om den første prosessen, mens sistnevnte som alle vet er velkjent for mange spiritualister i Europa og i Amerika, som av alle burde forstå den. Alle som har beskuet fenomenet hvor en materiell form strømmer ut av mediets porer eller, til andre tider, ut av mediets *venstre side*, kan i det minste ikke benekte muligheten av en slik *fødsel*? Hvis det i universet finnes slike vesener som engler og ånder, som med sin *ulegemlige* essens utgjør et intelligent vesen, selv om de (for oss) ikke har en synlig organisme, og hvis det finnes mennesker som tror at gud skapte det første menneske av støv og blåste inn i ham en levende sjel – og det finnes millioner på millioner som tror dette – hva er da så umulig ved vår fremstilling? Den dag vil ganske snart opprinne, hvor verden må velge om den vil akseptere den mirakuløse skapelsen av mennesket (og kosmos) ut av *ingenting*, ifølge fremstillingen i *Moseboken*, eller at det første menneske ble født ved et fantastisk "link" – som absolutt er "*missing*" hittil – fra en felles stamfar for mennesket og den "virkelige ape".¹ Overfor disse villfarelser² trer den okkulte filosofi støttende til. Den forklarer at den første menneskestammen ble projisert frem av høyere og halvguddommelige vesener fra deres egen essens. Hvis denne prosessen blir vurdert som unormal og ufattelig – fordi den ikke lenger forekommer i naturen på nåværende evolusjonsstadium – kan den likevel påvises å være mulig på grunnlag av visse "spiritualistiske" FAKTA. Hvilke av disse tre hypoteser eller teorier er mest fornuftig og minst absurd, må vi spørre. Med mindre det gjelder en materialist uten tanke for det sjelelige, kan ingen forkaste den okkulte forklaring.

¹ ". . . Huxley, som støttes av de klareste oppdagelsene i komparativ anatomi, kan uttale den skjellsettende påstand at den anatomiske forskjell mellom mennesket og de mest avanserte aper er mindre enn avstanden mellom disse og de mest lavstående apene. I forhold til menneskets genetiske tre blir den nødvendige konklusjon at den menneskelige rase har utviklet seg gradvis fra de virkelige aper." ("*The Pedigree of Man*" av Ernest Hæckel, oversatt av Ed.B. Aveling, side 49).

Hva kan den vitenskapelige og *logiske* innvending være til denne konklusjonen? – kan vi spørre. Den anatomiske likheten mellom mennesket og menneskeapene – som de Quatrefages viser darwinistene sterkt overdriver – kan svært enkelt "forklares" om vi tar hensyn til menneskeapenes opphav.

Ingen steder i de gamle funnene, er det funnet en ape som nærmer seg mennesket, eller et menneske som nærmer seg en ape . . ."

² ". . . Den samme kløft som i dag finnes mellom mennesket og apen, strekker seg med uforminset bredde og dybde tilbake til den tertiære periode. Alene dette faktum er tilstrekkelig til klarlegge dens uholdbarhet." (Dr. F. Pfaff, professor i naturvitenskaper ved Erlangen universitet.)

Dette viser at mennesket ikke ble "skapt" så komplett som det er nå, uansett hvor ufullkomment mennesket fremdeles er. Det skjedde en åndelig, psykisk, intellektuell og dyrisk evolusjon, fra det høyeste til det laveste, også som fysisk utvikling – fra det enkle og homogene opp til det mer komplekse og heterogene, likevel ikke helt langs de linjer som er trukket opp av våre moderne evolusjonsteoretikere. Den dobbelte evolusjon i to motsatte retninger, krevde ulike tidsaldre med ulik natur og grader av åndelighet og intellektualitet for å utvikle det vi nå kjenner som mennesket. Dessuten, den ene absolutte, alltid aktive og ufeilbare lov, som virker på samme måte fra en evighet (eller manvantara) til en annen – som stadig skaper en stigende skala for det manifesterte, eller det vi kaller den store illusjon (*Maha-Maya*), som bringer ånden dypere og dypere ned i materien på den ene siden, for så å *forløse den gjennom kjødet* og frigjøre den – denne loven sier vi, anvender hensiktsmessig vesener fra andre og høyere plan, mennesker eller *intelligensen* (Manuer), i samsvar med deres karmiske krav.

På dette punkt bes leseren igjen å vende seg mot den indiske filosofi og religion. Begges esoterisme sammenfaller med den himmelige lære, uansett hvor mye de enn avviker i formen.

DE INKARNERENDE MAKTERS EGENART OG ULIKHETER

Menneskets stamfedre, som i India kalles "fedre", pitara eller pitrier, skapte våre legemer og lavere prinsipper. De er oss selv, våre *første personligheter*, og *vi er dem*. Urmennesket ville være "ben av deres ben og kjød av deres kjød", hvis de hadde hatt en kropp av kjød. Som forklart var de "*lunare vesener*".

De som forsynte mennesket med dets bevisste, udødelige EGO, er "solenglene" – både metaforisk og bokstavelig. Mysteryene omkring det bevisste EGO og den menneskelige sjel er store. Det esoteriske navn for disse "solenglene" er bokstavelig "herrene" (*nath*) for "evig utholdende hengivenhet" (*pranidhana*). Derfor synes disse vesener av det *femte* prinsipp (*manas*) å være forbundet med, eller å ha startet det yogasystem som gjør *pranidhana* som sin *femte* regel (se *Yoga Shastra* II, 32). Det er allerede forklart hvorfor de transhimalayiske okkultistene betrakter dem som åpenbart identiske med de som i India kalles *kumaras*, *agnishvattas* og *barnishader*.

Hvor presis og sann er Platons ord, hvor dyp og filosofisk er hans bemerkning om (den menneskelige) sjelen eller EGOET, når han definerer den som "en blanding av det *samme* og det *andre*". Og hvor lite dette vinket enn er blitt forstått, siden verden begynte å oppfatte det som at sjelen var Gud Jehovas åndedrett. Det er "det *samme* og det *andre*" som den store innvidde filosof sa, for EGOET (det "høyere selv" når det er forent med og i den guddommelige monade) er mennesket, og likevel det *samme* som det "ANDRE", engelen som er inkarnert i ham, som er forent med den universelle MAHAT. De store klassikerne og filosofene følte denne sannheten, da de uttalte at "det må være noe inne i oss som frembringer våre tanker. Noe meget subtilt; det er et pust, det er ild, det er eter, det er kvintessens, det er en svak likhet, det er intellektualisering, det er et tall, det er harmoni . . ." (*Voltaire*).

Alt dette er *manasaer* og *rajasaer*, *kumaraer*, *asuraer* og andre herskere og *pitrier*, som inkarnerte i den tredje rasen, og på denne og andre måter forsynte menneskeheten med fornuft.

Som vist nedenfor er det syv pitriklasser, tre uten kropp og fire med kropp, og to grupper, *agnishvattaene* og *barhishadene*. Og vi tilføyer at på samme måte som det er to slags pitrier, så finnes det et dobbelt og tredobbelt sett av *barhishader* og *agnishvattaer*. *Barhishadene*, som har avfødt sine astrale dubletter, blir gjenfødt som *Atris sønner* og er "demonenes pitrier" eller kroppslige vesener ifølge opplysninger fra *Manu* (III, 196), mens *agnishvattaene* blir gjenfødt som *Marichis*³ sønner og er gudenes pitrier (*Manu* igjen, *Matsya* og *Padma Puranas* og *Kalluka* i *Manavas lover*, III, 195).⁴ Dessuten deklarerer *Vayu Purana* at alle de syv klassene opprinnelig var de *første gudene*, *vairajaene*, som *Brahmâ* "med sitt yoga-øye så i de evige sfærene, som er *gudenes guder*". *Matsya* tilføyer at gudene tilba dem, mens *Harivansa* (S. I, 935) betrakter *virajaene* som bare en av pitrikllassene – en uttalelse som sammenfaller med den himmelige lære, som imidlertid identifiserer *virajaene* som de *eldste ag-*

³ Marichi er sønn av *Brahmâ*.

⁴ Vi er helt klar over at *Vayu* og *Matsya Puranas* identifiserer (passende med den vestlige fortolkningen) *agnishvattaene* med årstidene og *barhishad-pitriene* med månedene, og at de tilfører en fjerde klasse – *kavyaene* – sykliske år. Identifiserer ikke kristne, romerskkatolske sine engler med planeter, og er ikke de syv rishier blitt *saptarshi* – et stjernebilde? De er guddommer som regjerer over alle de sykliske inndelingene.

*nishavattaene*⁵ og *rajasaer*, eller *abhutarajasaer*, som er uten kropp og uten selv en astral skygge. I de fleste skriftene sies det av Vishnu har inkarnert i og gjennom dem. "I *Raivata-manvantaren* ble Hari, den beste av gudene, på ny født av *Sambhuti*, som en guddommelig manasaer – oppstått blant de guder som kalles *rajasaer*." *Sambhuti* var datter av Daksha, gift med Marichi, *agnisvattaenes* far, som sammen med *rajasaene* alltid assosieres med *manasaer*. Som Fitzedward Hall, en langt dyktigere sanskritforsker enn Wilson, bemerker: "Manasaer er intet upassende navn for en guddom som assosieres med *rajasaene*. Det synes å inneholde *manasam* – det samme som *manas* – med en forandret endelse som trenges for å uttrykke en maskulin personlighet" (*Vishnu Purana*, Bok III, kap. I, side 17 fotnote). Alle *Virajas* sønner er *manasaer*, sier *Nilakantha*. Da *Viraja* er *Brahmâ* og fordi de er sønner av *Viraja* kalles de *ulegемlige* *pitriene* *vairajaer*, sier *Vayu Purana*.

Vi kan mangedoble vår dokumentasjon *ad infinitum*, men det er nytteløst. Den vise vil forstå vår mening, mens den *uvise* ikke trenger den. Det finnes trettitre crorer, eller 330 millioner guder i India. Men som en lærd foreleser i *Bhagavad Gita* bemerket: "De kan alle være devaer, men de er på ingen måte "guder" i den høyere åndelig betydning av ordet". "Dette er en uheldig tabbe", bemerket han, "som vanligvis gjøres av europeere. Devaene er en slags åndelige vesener, og selv om ordet til vanlig brukes i betydningen gud, betyr ikke det at vi må tilbe trettitre crorer guder". Og han tilføyer: "Som man naturlig kan innse har disse vesenene en *viss forbindelse* med en av de tre *Upadhi*-delene (hovedprinsippene), som vi har inndelt mennesket i." (*Se Theosophist* for februar 1887.)

De navn som gis guddommer av en bestemt mystisk klasse forandres ved hver *manvantara*. Derfor kalles de tolv store guder, *jayaer*, som ble skapt av *Brahâ* for å hjelpe ham med skapelsesarbeidet ved *kalpaens* begynnelse, og som fortapt i *samadhi* nektet å skape – hvoretter de ble dømt til å bli født gjentatte ganger i hver *manvantara* frem til den syvende – blir respektivt kalt *Ajitas*, *Tushitas*, *Satyas*, *Haris*, *Vaikunthas*, *Sadhyas* og *Sdityas*. De er *Tushitas* (i den andre *kalpaen*) og *Adityas* i denne *Vaiavasvata*-perioden (se *Vayu Purana*), i tillegg til andre navn i hver tidsalder. Men der er de samme som *manasa* og *rajasaene*, og disse igjen med våre inkarnerende *dhyan chohaner*. De er alle ulike klasser av *gnana-devaene*.

Ja, i tillegg til disse vesener, som lik *yakshaer*, *gandharvaer*, *kinaraer* osv., osv., som med sine *individualiteter* bor på det astrale plan, finnes det virkelige *devagnanamer* og til denne *deva*-klassen hører *adityaene*, *vairajaene*, *kumaraene*, *asuraene* og alle disse høyeste himmelske vesener som den okkulte lære kalles *manaswin*, de vise, fremst av alle, som kunne gjøre alle mennesker til *selvbevisste* åndelig intellektuelle vesener som de vil bli, om de ikke fordi de neglisjerte sine plikter, var blitt "dømt" til å falle ned til forplantingens nivå og bli gjenfødt som dødelige.

15. SYV GANGER BLE SYV SKYGGER (*chhayaer*) TIL FREMTIDENS MENNESKER (*eller amanasaer*) (*a*) (*dermed*) FØDT, HVER MED SIN FARGE (*hud*) OG ART (*b*). HVER AV DEM (*også*) UNDERLEGEN SIN FAR (*skaperen*). DE BENLØSE FEDRENE KUNNE IKKE GI LIV TIL VESENER MED BEN. AVKOMMET DERES VAR BHUTA (*skygger*), VERKEN MED FORM ELLER FORNUFT. DERFOR BLE RASEN KALT CHHAYA (*speilbilder eller skygger*). (*c*)

(*a*) Som allerede bemerket stammer *manu* fra roten "man", å tenke, og betyr dermed "en tenker". Det er meget sannsynlig at dette sanskritordet er grunnlag for det latinske "mens", fornuft, det egyptiske "menes", mestersinnet, det pytagoreiske *monas* eller bevisst "tenkende enhet", også det engelske "mind" og selv vårt "manas" eller fornuft, menneskets femte prinsipp. Derfor kalles disse skyggene *amanasa*, "fornuftsløse".

Blant brahminene er *pitriene* meget hellige, fordi de er menneskets stamfedre⁶ eller forfedre – de første *manyshyene* på denne jord – og brahminene gir dem offergaver hver gang de har fått en sønn. De hedres mer og ritualer for dem er viktigere enn tilbedelsen av gudene (se "*Laws of Manu*", bok iii, side 203).

⁵ *Vaya Purana* omtaler en region kalt *viraja-loka* som er bebodd av *agnishvattaer*.

⁶ Dette ble antydnet i *Isis Unveiled*, 1. bind, side xxxviii, selv om ikke den fulle forklaringen kunne gis da. "*Pitriene* er ikke forfedre for nåværende, levende mennesker, men for de som tilhørte den første menneskelige eller adamittiske rase; de *menneskelige* rasers ånder, som på den store skala av nedstigende evolusjon eksisterte før vår menneskerase og var fysisk og åndelige langt overlegne våre moderne pygmeer. I *Manava-Dharma-Sastra* kalles de *lunare* forfedre."

Trenger vi ikke nå å finne en filosofisk betydning for denne tofoldige gruppe stamfedre?

Pitriene deles i *syv klasser*, og vi har her igjen det mystiske tallet. Nesten alle Puranaene samstemmer i at tre av dem var *arupa*, formløse, mens fire var legemlige, hvor de første var intellektuelle og åndelige, mens de siste var materielle og manglet intellekt. Esoterisk var det *asuraene* som dannet de tre første klasser av pitrier – "født i nattens legeme" – mens de andre fire ble født fra skumringens legeme. Gudene, fedrene deres, ble dømt til å fødes som idioter på jorden, ifølge *Vayu Purana*. Legendene er med hensikt sammenblandet og dunkelt fremstilt, hvor pitriene var gudenes sønner, og i en annen Brahmås sønner, mens en tredje gjør dem til lærere for sine egne fedre. Det er skarene av de fire materielle klassene som skaper mennesker simultant i syv soner.

Og nå et ord til studentene og et spørsmål til de profane med henblikk på de syv pitrikllassene, som hver igjen kan deles i syv. Klassen med "ild-dhyanier", som vi av ubestridelige grunner identifiserer som agnishvattaene, kalles i vår skole "hertet" i det dhyan-chohanske legeme, som sies å ha inkarnert i den tredje menneskelige rase og gjort den perfekt. Den esoteriske mysteriefortolkning taler om den mystiske relasjonen mellom dette englehjertets syvfoldige essens eller stoff og menneskets hjerte, hvor ethvert fysisk organ med sin psykiske eller åndelige funksjon er en avspeiling eller en slags kopi på det jordiske plan av modellen eller prototypen *ovenfor*. Hvorfor, kan det spørres, er det en slik merkelig gjentakelse av tallet syv i menneskets anatomiske struktur? Hvorfor har hjertet *fire lavere* "rom og tre høyere inndelinger", som så merkelig tilsvarende den syvfoldige inndeling av de menneskelige prinsipper, delt i to grupper, den høyere og den lavere, og hvorfor skal den samme inndelingen kunne finnes i pitrienes ulike klasser og særlig for våre ildhyanere? Som allerede påpekt inneles disse vesener i fire legemlige (eller grovere) og tre ulegemlige (eller subtile) "prinsipper" eller gi dem hvilket navn som måtte passe deg. Hvorfor deler de syv nervenettverkene i syv retninger? Hvorfor finnes disse syv nervenettverkene og hvorfor kan den menneskelige hud deles i syv lag?

"Etter å ha projisert sine skygger og gjort mennesker av bare et element (eter), steg forfedrene opp til maha-loka, hvorfra de nedstiger periodisk for å skape nye mennesker hver gang verden fornyes.

De subtile kroppene forble uten forståelse (manas) inntil ankomsten av suraene (gudene), som nå kalles *asuraene* (ikke-guder)", sier kommentaren.

"Ikke-guder" kanskje for brahminene, men de høyeste *utåndinger* for okkultisten, da disse stamfedrene (*pitarer*), formløse og intellektuelle, nektet å bygge mennesket men utstyrte ham med fornuft, mens de fire legemlige klassene skapte hans kropp.

Dette fremgår klart av flere tekster i *Rig Veda* – den høyeste autoritet for hinduer uansett sekt. Der betyr *asura* "åndelig guddommelig", og ordet brukes som et synonym for den høyeste ånd. Ordet "asura" i betydningen "gud" tillegges Varuna og Indra og i særlig grad Agni. Disse tre var i gamle dager de *tre høyeste gudene*, før brahmansk teo-mytologi ødela den sanne mening av omtrent alt i de arkaiske skriftene. Da nøkkelen nå er tapt, nevnes knapt *asuraene*.

I *Zendaveste* finnes det samme. I mazdeanske eller magiske religioner er "asura" herren *Asura Visvavedas*, den "allvitende herre", og *Asura-Mazdha*, som senere ble *Ahura-Mazdha*, er, som Bentley viser, "herren som *gir intelligens*" – Asura Medha og Ahura-Mazdao. Andre steder i dette verket vises det, med samme pålitelighet, at den indo-iranske asura alltid ble betraktet som *syvfoldig*. Dette faktum kombinert med navnes Mazdha, som ovenfor, gjør den syvfoldige Asura til "herre" eller "herrene" som kollektivt " *gir intelligens*", og forbinder *amshaspendene* med *asuraene* og med våre inkarnerende dhyan chonanere, med elohimene og Egypts, kaldeenes og alle andre lands syv besjelende guder.

Grunnen til at disse "gudene" nektet å skape mennesker er ikke, slik det fremgår av eksoteriske tekster, fordi de var for stolte til å dele sine himmelske krefter med jordens barn, men som følge av de grunner som er fremsatt. Allegorien har imidlertid ført til endeløse fantasier, og teologien har dratt nytte av dette i ethvert land ved å lage sin egen versjon av disse førstefødte, eller *logoi*, og presentere den som sannhet for alle uvitende og lettroende. (Sammenlign også med hva som sies om Makara og kumaraene i forbindelse med zodiakken.)

De kristne systemene er ikke de eneste som har nedgradert dem til demoner. Zoroastrianismen og selv brahmanismen har hatt fordeler av det ved å få kontroll over folks sinn. Selv i den kaldeiske eksoterismen blir vesener som *nekter å skape*, som dermed sies å motsette seg *Deniurgos*, også nedvurdert som mørkets ånder. Suraene, som vinner sin intellektuelle frihet, bekjemper de suraer som ikke har den, som det vises tilbringer sine liv i utbyttesløs seremoniell tilbedelse av blind tro – et vink som nå ignoreres av de *ortodokse* brahminene – og de første blir straks *a-suraer*. De første og *fornufts fødte* guddommens sønner nekter å få avkom og blir *forbannet* av Brahmâ til å bli *født som mennesker*. De

kastes *ned på jorden*, som senere blir forvandlet i de teologiske dogmene til en *djevelsk* region. Ahri-man ødela den oxen Ormazd skapte – som symboliserer det jordisk *illusoriske* livet, "lidelsenes kim" – og glemmer at frøet må nedbrytes og dø for at den udødelige plante med åndelig og evig liv skal blomstre og leve. Ahri-man blir utropt til fiende, den oppopperende kraft, og djevel. Tyfon kutter Osiris i fjorten biter for å forhindre ham i å befolke jorden og skape lidelser, og Tyfon blir i teologisk, eksoterisk betydning mørkets makt. Men alt dette er et eksoterisk skall. Det er de som dyrker dette skall som ser ulydighet og opprør blant de som gjennom innsats og selvoppofrelse hjalp menneskene ved *selvbevisst* innsats å oppnå sin opprinnelige, guddommelige status, og det er disse formens dyrkere som har gjort lysets engler til demoner.

Esoterisk filosofi lærer oss imidlertid at *en tredel*⁷ av dhyaniene – de tre *arupa*-pitriklasse, som var intelligente, "som er formløs ånde, sammensatt av *intellektuelle* og ikke elementære stoffer" (se *Harivamsa*, 932) – helt enkelt var *dømt av karmas lov og evolusjon til å bli gjenfødt* (eller inkarnert) på jorden.⁸ Noen av disse var *nirmanakayaer* fra andre manvantarer. Derfor finner vi at de i alle Pura-naene kommer til syne på denne kloden i den *tredje manvantara* (tredje rotrase) som konger, rishier og helter. Denne lære som var for filosofisk og metafysisk til å kunne bli forstått av mengden, var som allerede påpekt, fordreid av presteskaper for å kunne holde kontroll gjennom overtro og frykt.

De antatte "opprørerne" var dermed ganske enkelt de som foranlediget av karmisk lov måtte drikke kruset med galle til siste bitre dråpe, og som *måtte inkarnere* på ny og dermed gjøre de astrale skikkelsene som deres underlegne brødre hadde projisert om til ansvarlige, tenkende vesener. Noen sies å ha nektet, fordi de ikke besto av de nødvendige stoffene – bare et astralt legeme – da de var *arupa*. Andre nektet fordi de hadde vært adepter og yogier i manvantaraer langt tilbake, et annet mysterium. Som *nirmanakayaer* ofret de seg selv senere til frelse for de *monader* som ventet på tur, og som ellers hadde måttet drøye i talløse tidsaldre ansvarsløst og dyrisk om enn i tilsynelatende menneskelige former. Dette kan være en liknelse og en allegori *innen en allegori*. Løsningen overlates til de studerendes intuisjon, hvis de bare leser det som følger med sine *åndelige øyne*.

Når det gjelder "stamfedrene" og skaperne – de engler som ifølge eksoteriske beretninger adlød loven – så er de identiske med bahishad-pitriene, eller pitar-devataene, de som *hadde fysisk, kreativ ild*. De kunne bare skape eller bekle den menneskelige monade med deres eget astrale selv, men de kunne ikke gjøre mennesket lik seg selv eller i sitt eget bilde. "Mennesket må ikke bli lik oss", sa de *kreative* gudene, som hadde i oppdrag å lage det lavere dyriske men ikke det høyere (se *skapelsesberetningen* og *Platons Timæus*). Det at de skapte noe som liknet på mennesket ut av sin egen guddommelige essens betyr esoterisk at det var de som ble den første rasen og dermed delte dens skjebne og fremtidige evolusjon. De *ville* ikke ganske enkelt fordi de ikke *kunne* gi mennesket den hellige gnist som brenner og ekspanderer til blomsten av menneskelig fornuft og selvbevissthet, fordi de ikke hadde noe å gi. Det ble overlatt til den devaklasse som i Hellas ble symbolisert ved Prometeusnavnet, til de som ikke hadde noe å gjøre med den fysiske kroppen men alt å gjøre med det rent åndelige menneske (*Se del V av dette verket, "De falne engler og "Lysets guder utgår av mørkets guder."*)

Hver klasse av skaperne utstyrte mennesket med det de hadde å gi. Den første bygget dets eksterne form, den andre ga det essens, som senere ble det menneskelige *høyere selv* som følge av *individets personlige utfoldelse*, men de kunne ikke gjøre mennesket slik de selv var – perfekt fordi de var fri for

⁷ Derfor den påfølgende påstand om Johannes visjon, gjengitt i hans Åpenbaring, om at "den store røde dragen hadde syv hoder og ti horn, og syv kroner på sitt hode", hvis "hale trakk med seg en *tredel* av himmelens stjerner og kastet dem på jorden" (kap. 12).

⁸ Uttrykket "kastet dem på jorden" viser klart sin opprinnelse i de største og eldste allegoriene i den ariske mystikk, som etter ødeleggelsen av de atlantiske *kjemper* og *trollmenn* skjulte sannheten – *astronomisk, fysisk* og *guddommelig*, da det er en side av *før-kosmisk* teogony – i forskjellige allegorier. Dets esoteriske, sanne fortolkning er en sann teodice om såkalte "falne engler", de *villige* og de *uvillige, skaperne* og de som *nektet å skape*, som nå ble blandet sammen på den mest forvirrende måte av katolske kristne, som glemte at deres høyeste erkeengel, st. Michael, som påvises å erobre (å mestre og assimilere) VISDOMMENS DRAGE for guddommelig selvoppofrelse (som nå forfeilet og nedrig kalles satan) VAR DEN FØRSTE SOM NEKTET Å SKAPE! Dette førte til endeløs forvirring. Den kristne teologi forstår så lite av Østens paradoksale språk og dens symbolisme at den til og med forklarer *helt bokstavelig* at de kinesiske buddhistene og hinduiske eksoteriske riter øker støyen ved solformørkelser for å skremme bort den "store, røde dragen", som hadde til hensikt å bære bort lyset! Men her betyr "lys" esoterisk visdom, og vi har forklart tilstrekkelig den hemmelige meningen med uttrykkene *drage, slange* osv., osv., som alle henviser til adepter og innvidde.

synd, eller fri for synd fordi de ennå bare hadde de første, bleke skyggeaktige skisser av egenskaper og alle disse var perfekte – fra et menneskelige synspunkt – hvite, rene og kalde som jomfruelig snø. Uten strev ingen fortjeneste. Den "av jorden jordiske" menneskehet var ikke forutbestemt til å bli skapt av det første guddommelige åndedretts engler. Derfor sies det at de *hadde nektet* å gjøre det og mennesket måtte dermed formes av mer materielle skapere ⁹, som på sin side bare kunne gi dem hva de hadde i sin egen natur og intet mer. Underlagt den evige loven kunne de rene gudene bare projisere ut av seg selv *skyggeaktige* mennesker, noen mindre eteriske og åndelig, mindre *guddommelig og perfekte* enn seg selv – men likevel skygger. Den første menneskehet var derfor en blek kopi av sine stamfedre; for materiell selv i sin eteriskhet til å være et hierarki av guder; for åndelig og ren til å være MENNESKER, utstyrt som den var men alle slags *negative (Nirguna)* fullkommenheter. Det fullkomne, for å bli helt slik, må fødes av det ufullkomne, det *ufordervelige* av det fordervelige ved å ha det siste som dets redskap, basis og kontrast. Absolutt lys er absolutt mørke og *vice versa*. Det finnes faktisk verken lys eller mørke innen sannhetens område. Det gode og det onde er tvillinger, rommets og tidens avkom, som følge av mayas virkninger. Skill dem, ved å kutte den ene fra den andre, og de vil begge dø. Ingen av dem eksisterer *alene*, da hver av dem må skapes ut av den andre for å få eksistens. Begge må kjennes og verdsettes før de blir objektivt oppfattet, og derfor må de i de dødeliges sinn bli skilt fra hverandre.

Da det illusoriske skille likevel eksisterer så trengs en *lavere orden av skapende engler* for å "skape" bebodde kloder – særlig vår – eller behandle materie på dette jordiske plan. De filosofiske gnostikere var de første som tenkte på dette innen den historiske periode, og som laget ulike systemer av denne teorien. I deres skapelsesopplegg finner man alltid at deres *skapere* opptar en plass lavest nede på stigen av åndelige vesener. Hos dem var de som skapte vår jord og dens dødelige plassert helt ved grensen av *mayavisk* materie, og deres etterfølgere ble opplært til å tenke – til kirkefedrenes store avsky – siden ingen høy guddommelighet kunne gjøres ansvarlig for skapelsen av de bedrøvelige raser som smykker vår jord, i åndelig og moralsk forstand, men bare engler av et *lavere hierarki*,¹⁰ hvor de også plasserte Jehova, jødernes gud.

Menneskeheter som atskiller seg fra nåværende nevnes i alle de tidligere kosmogonier. Platon omtaler i *Faidros* en *menneskerase med vinger*. Aristofanes (i *Platons Symposium*) taler om en androgyn rase med runde legemer. I *Pymander* er alle dyrerikene til og med dobbeltkjønnet. Derfor sies det i § 18: "Da omløpet er fullført, ble knuten løst. . . og alle dyr, som var like androgyne, ble *sluppet fri* (skilt i to kjønn) *sammen med mennesket*. . ." fordi . . ."årsakene skulle skape virkninger på jorden."¹¹ I det gamle quiche-manuskriptet *Popol Vuh* – offentliggjort av nylig avdøde Abbe Brasseur de Bourbourg – er de første mennesker beskrevet som en rase "hvis syn var ubegrenset og som visste alt straks", noe som viser den *guddommelig kunnskap som tilhører guder* og ikke dødelige. Den hemmelige lære som korrigerer de unngåelige overdrivelsene i folkelige fantasifortellinger, gir fakta slik de er registrert i de arkaiske symboler.

⁹ Til tross alle anstrengelser for det motsatte, kan ikke den kristne teologi – som har belastet seg selv med hebraiske, esoteriske beretninger om menneskets skapelse, som er oppfattet *bokstavelig* – finne noen fornuftig unnskyldning for at dens "*Gud skaper*" har frembrakt mennesket uten fornuft og sanser. Heller ikke kan den rettferdiggjøre straffen etter en handling hvor Adam og Eva må sies å ha vært *utilregnelige*. Hvis de to innrømmes å ha vært uvitende om godt og ondt før de åt den forbudte frukt, hvordan kan det forventes at de visste om *ulydighet var galt*? Hvis urmennesket var ment å forbli et halvdumt eller fornuftsløst vesen, så var hans skapelse formålsløs og *grusom*, hvis den skyldtes en allmektig og perfekt Gud. Men det fremgår, selv av skapelsesberetningen, at Adam og Eva ble skapt av en klasse lavere guddommelige vesener, *elohimene*, som er så forfengelige på grunn av sine personlige fortrinn som fornuftige og intelligente vesener at de ikke vil tillate mennesket å bli "som en av oss". Dette er tydelig selv etter Bibelens bokstavelige mening. Gnostikerne hadde dermed rett i at den jødiske guden tilhørte en klasse lavere, materielle og ikke de mer hellige innbyggerne i den usynlige verden.

¹⁰ I *Isis Unveiled* finnes flere av disse gnostiske systemene. En er hentet fra *Codex Nazaræus*, nazareenes skrifter, som selv om de eksisterte før Kristus' dager og selv før Moses lover, var gnostiske og flere blant dem var innvidde. De oppbevarte sine "livsmysterier" i Nazara (det gamle og nåværende Nazareth) og deres lære er et tro ekko av den hemmelige lære – og vi skal nå forsøke å forklare noen av dem.

¹¹ Se oversettelsen fra gresk av Francois, Monsieur de Foix, Evesque d'Ayre; et arbeid dedisert til Marguerite de France, Reine de Navarre. Edition 1579, Bordeaux.

(b) Disse "skyggen" ble født "hver med sin farge og art", som var "underlegne sin skaper", fordi sistnevnte var et komplett vesen av sitt slag. Kommentarene henviser i første setning til fargen eller huden til hver menneskerase som ble utviklet. I *Pymander* får de syv opprinnelige menneskene som ble skapt av naturen fra de "himmelske menneskene", egenskapene til de "syv regentene" eller herskerne, som elsket mennesket – et speilbilde og syntese av dem selv.

I de norrøne legender gjenkjenner man i Asgard, gudenes bolig, og i *asene* selv, de samme mystiske lokaliteter og personligheter innvevd i den folkelige mytologien som i vår hemmelige lære; og vi finner dem i vedaene, Puranaene, mazdeiske skrifter og i kabbalahen. De skandinaviske *asene*, som hersket over verden før oss, hvis navn bokstavelig betyr "verdens søyler" eller dens "støtter", er derfor de samme som de greske *kosmokrater*, Pymanders "syv arbeidsmenn eller rektorer", de syv rishier og pitrier i India, de syv kaldeiske guder og syv onde ånder, de syv kabbalistiske Sephirot samlet i den høyere triade, og selv de kristne mystikers syv planetariske ånder. Asene skapte jorden, havene, himmelen og skyene, hele den synlige verden fra levningene etter den slagne kjempen Ymir, men de skapte ikke MENNESKET, bare hans form fra *Ask* eller asketreet. Det er Odin som forsyner ham med liv og sjel etter at Lodur har gitt ham blod og bein, og til sist er det Høinir som forsyner ham med intellekt (*manas*) og med hans bevisste sanser. Den norrøne Ask, det hesiodiske asketreet, hvorfra bronsealderens mennesker – den tredje rotrase – stammer, og *Tzite*-treet i *Popul-Vuh*, hvorfra den meksikanske tredje rase ble skapt, er det samme.¹² Dette burde enhver leser innse. Men hvilke vestlige forskere kan gi den okkulte forklaring på hvorfor den norrøne Yggdrasil, din hinduiske Aswatha, Gogard-treet, det hellenske livstree og den tibetanske Zampun, er det samme som det kabbalistiske Sephirot-tre eller det hellige tre som ble laget av Ahura Mazda og treet i Edens hage?¹³ Likevel er frukten av alle disse "trærne", om de er Pippala eller Haoma eller et mer prosaisk eple, faktisk og i realiteten "livsfrø". Prototypene for rasene våre var alle innesluttet i dette mikrokosmiske treet, som vokste og utviklet seg *innenfra og under* det store makrokosmiske verdenstree.¹⁴ Mysteriet avsløres halvveis i *Dirghotamas*, hvor det sies: "Pippala, den søte frukten fra det tre, hvor det kommer ånder som elsker vitenskapen, og hvor gudene frembringer alle vidunderene." Så vel i Gogard-treet som blant de yppige greinene på alle disse verdenstrær oppholder også "slangen" seg. Mens det makrokosmiske tre er evighetens slange og absolutt visdom selv, så er de som oppholder seg i det mikrokosmiske treet den manifesterte visdoms slanger. Den første er den ene og alt, mens de andre er dens *reflekterte* deler. "Treet" er mennesket selv, og slangen som oppholder seg der er den bevisste *manas*, forbindelsesleddet mellom ånd og materie, himmel og jord.

Det er det samme overalt. De *skapende* maktene frembringer mennesket men mislykkes i å fullføre sitt verk. Alle disse logoi strever med å utstyre mennesket med *bevisst* udødelig ånd, som bare avspeiles i sinnet (*manas*), men de mislykkes. Ifølge beretningene blir de alle straffet for resultatet, om ikke for forsøket. Hvilken straff får de? Å være fengslet i de lavere og nedre regioner, som er *vår jord, den laveste i kjeden* i en "evighet" – det vil si en livsperiodes varighet – i materiens *mørke*, eller *innen det dyriske menneske*. De halvt uvitende og halvt utspekulerte kirkefedrene har hatt glede av å forandre dette grafiske symbol. De utnyttet metaforer og allegorier i enhver gammel religion og endret dem til fordel for den nye tro. Således ble mennesket forvandlet til det materielle helvetes mørke; dets guddommelige bevissthet, som var oppnådd ved hjelp av det manasiske prinsipp eller den inkarnerte deva, ble til de grelle flammer fra djevleske regioner; og vår klode til selve helvete. *Pippala, Haoma*, treets frukter, ble stemplet som *forbuden* frukt, og "visdommens slange", fornuftens og bevissthetens stemme, ble i tidsaldre identifisert som den falne engel, den gamle drage, djevelen! (Se del V, "De onde ånder, hvem eller hva?")

Det samme gjaldt de andre høyere symbolene. *Svastikaen*, det helligste og mest mystiske symbol i India, "jaina-korset" som det nå kalles av frimurerne, selv om det har en direkte forbindelse med og er identisk som det kristne korset, ble vanhellighet av samme grunn. Det er "djevelens tegn" ble vi fortalt av de indiske misjonærene. "Lyser det ikke på hodet til Vishnus store *slange*, på den tusenhodede Sessa-Ananta, i dypet av Parala, hinduenes *Naraka* eller helvete"? Det gjør det, men hva er Ananta? Som Sessa er det den nesten endeløse manvantariske tidsperioden og blir selv *uendelig* tid når den kalles Ananta, den store syvhodede slange, hvor Vishnu - den *evige guddom* – hviler ved *pralayisk*

¹² Se Max Müllers *Review of the Popul-Vuh*.

¹³ Hr. James Darmesteter, oversetteren av Vendidad, omtaler det og sier: "*Treet, hva det nå er. . .*" (side 209).

¹⁴ Platons "*Timæus*".

inaktivitet. Hva har satan å gjøre med dette høye metafysiske symbol ? *Svastikaen* er det mest filosofisk vitenskapelige av alle symboler og det mest forståelige. Med noen få linjer oppsummerer det hele *skapelsesarbeidet*, eller evolusjonen som vi heller burde si, fra de kosmiske guder og ned til mennesket, fra den usynlig ukjente Parabrahm og ned til den materialistiske vitenskap *monera*, hvis *opphav er like ukjent* for denne vitenskap som den altomfattende guddommens. *Svastikaen* var det fremste, religiøse symbol for alle gamle nasjoner. Det er "byggmesterens hammer" i den kaldeiske *Tallenes bok*, samt nevnte hammer i "*Book of Concealed Mystery*" (kap. I, §§ 1,2,3,4 osv.), "som slår gnister fra flintten" (rommet), gnistene til de kommende verdener. Det er "Tors hammer", det magiske våpen, som ble smidd av dvergene mot kjempene eller de *pre-kosmiske* titanske naturkreftene, som gjør opprør, og så lenge de er i live i materiens rike ikke kan kues av gudene, den universelle harmoniens agenter – og derfor må utslettes. Dette forklarer hvorfor verden blir skapt av levningene fra den drepte Ymir. *Svastikaen* er Mjølner, "storm-hammeren". Derfor sies det at når asene, de hellige gudene, etter å ha blitt rensert av ild (begjærets ild og lidelsene i deres livsinkarnasjoner) blir egnet til å oppholde seg i evig fred i Ida, da blir Mjølner ubrukkelig. Det vil skje når Hel (guddomsdronningen i de dødes regioner) ikke binder dem lenger, fordi det ondes kongerike da vil være forsvunnet. "Surturs flammer hadde ikke tilintetgjort dem, heller ikke det frådende vannet" fra flere syndfloder . . . De brakte *Mjølner* med seg, ikke lenger som et krigsvåpen, men med denne hammer å innvie den nye himmel og den nye jord . . .¹⁵

Den har virkelig mange betydninger! I det *makrokosmiske* arbeidet henviser "SKAPELSENS HAMMER" med sine fire rettvinklede bøyde armer til den kontinuerlige *bevegelse* og omdreining av det usynlige kosmos' krefter. I forhold til det manifesterte kosmos og vår jord peker den på verdensaksenes og ekvatoriebeltets rotasjon med tidsperiodene, hvor de to linjene som former *Svastikaen* betyr ånd og materie, mens de fire hakene viser bevegelsen i de omdreieende periodene. I forhold til *mikrokosmos*, mennesket, viser det han som et mellomledd mellom himmelen og jorden, hvor høyre hånd heves ved enden av en horisontal arm, mens den venstre peker mot jorden. I *Smaragdine Tablet of Hermes* er det på den hevede høyre hånden innskrevet ordet "*Solve*" og den venstre med ordet "*Coagula*". Det er på en og samme tid et alkymistisk, kosmogonisk, antropologisk og magisk tegn, med syv nøkler til dets indre mening. Det er ikke for mye å si at den samlede symbolisme i dette universelle og mest tankevekkende tegn inneholder nøkkelen til de syv store kosmiske mysterier. Født ved en mystisk unnfangelse av de tidlige ariene, og av dem plassert på selve terskelen av evigheten, på hodet til slangen Ananta, fant det sin åndelige død ved de middelalderlige antropomorfishenes skolas-tiske tolkninger. Det er de universelt skapende krefters *alfa* og *omega*, utviklet av ren ild til grov materie. Det er også nøkkelen til vitenskapens syklus, guddommelig og menneskelig. Den som forstår dets fulle mening er for alltid frigjort fra slitet med *Mahamaya*, den store illusjon og bedrager. Lyset som skinner under den guddommelige hammer, som nå er degradert til en formannsklubbe for stormestrene i frimurerlosjene, er tilstrekkelige til å skille mørket fra ethvert menneskelige påfunn og innbilning.

Hvor profetisk er ikke de tre norrøne gudinnenenes sanger, til hvem Odins ravner visker om fortid og fremtid, når de flagrer rundt sin krystallbolig nedenfor den strømmende elven. Alle sangene er nedskrevet i "*visdomsrullene*", men mange er tapte og noen fremdeles finnes. De gjentar med poetiske bilder lærdommen fra arkaiske tider. "Fornylse av verden" er en oppsummering fra dr. Wagners bok "*Asgard and the Gods*", som gir et profeti om den syvende rasen i vår runde fortalt i fortidig form.

Mjølner hadde utført sine plikter i denne runden, og:

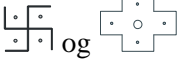
". . . på Idas marker, området for oppstandelse (for den femte runde), samlet sønnene av de høyeste gudene seg, og *i dem reiste deres fedre seg på ny* (*egoene* fra alle deres fortidige inkarnasjoner). De snakket om fortid og nåtid og erindret deres forfedres visdom og profetier, som hadde gått i oppfyllelse. I nærheten av dem, men *usett av dem*, var den sterke og mektige, som hersker over alle ting . . . som bestemmer de evige lovene som styrer verden. De *visste alle at han var der, de følte hans nærvær og makt, men de kjente ikke hans navn. På hans befaling hevet den nye jord seg av rommets vann*. Mot syd over Ida-markene laget han en annen himmel som ble kalt Audlang og lenger borte en tredje, Widblain. Over Gimles grotte ble det reist et vidunderlig slott, dekket av gull som strålte skinnende i

¹⁵ Se "*Asgard and the Gods*": "The renewal of the World."

solen." Dette er de gradvis tre stigende klodene i vår "kjede". Der ble gudene kronet, slik *de pleide*. . . Fra Gimles høyde (den *syvende* planet eller klode, den høyeste og reneste) så de ned på de lykkelige etterkommerne av LIF og LIFTRASIR (den rensede *menneskehet*s Adam og Eva) og ga dem tegn til å KLATRE *høyere*, å *skaffe seg mer visdom og kunnskaper*, steg for steg, fra en "himmel til den neste", inntil de til sist var egnet til å bli forent med gudene i allfaderens hus. (side 305).

Den som kjenner esoterisk *budhisme* (eller visdom), selv om den hittil er ufullstendig beskrevet, vil klart se den allegorien dette inneholder.

Svastikaens filosofiske mening vil forstås bedre hvis leseren tenker nøye over Prometheus-myten. Den fremgår enda bedre i lyset fra den hinduiske *Pramantha*. Nedgradert til et rent *fysiologisk* symbol av noen orientalistene og bare tilknyttet jordisk ild, er deres fortolkning en fornærmelse av enhver religion, inkludert kristendom, hvis største mysterium dermed trekkes ned i materien. Bare for de tyske materialisters usiviliserte oppfatning – det finnes ingen verre – kunne forholdet mellom guddommelige *Pramantha* og *Arani* oppfattes som "frikisjon". Det er sant at det guddommelige barnet, *Agni* med den sanskrittalende rasen, som ble *Ignis* hos latinerne, ble født gjennom en forening av *Pramantha* og *Arani* (svastika) ved en offerseremoni. Men hva så? *Twashtri* (Viswakarman) er den "guddommelige kunstner og *snekker*"¹⁶. Han er også gudenes far og vedaenes *skapende ild*. Så gammelt og hellig er symbolet at det knapt finnes utgravninger av gamle byer uten at det finnes. Et stort antall slike *terra-cotta*-tallerkener, såkalte *fusaiolos*, ble funnet av dr. Schliemann *under* ruinene av det gamle Troya.

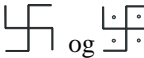
Både formene ble gravd frem i store antall, et av bevisene for at de gamle troyanerne og deres forfedre var rene ariere.

(c) Chhaya er, som allerede forklart, det astrale bilde. Det har dette navnet i sanskritverker. Derfor trekker Sanjna (åndelig bevissthet), Suryas eller solens kone, seg tilbake til jungelen for å leve et asketisk liv og etterlater hos sin ektefelle sin Chhaya, sin skygge eller speilbilde.

16. HVORDAN FØDES (*de virkelige*) MANUSHYAER? MANUER MED FORNUFT, HVORDAN LAGES DE? (a) FEDRENE (*Barhishadene* (?) KALTE PÅ HJELP FRA SIN EGEN ILD (*Kayavahana, elektrisk ild*), SOM ER ILDEN SOM BRENNER PÅ JORDEN. JORDENS ÅNDER BA SOLILDEN (*Suchi, solens ild*) OM HJELP. DISSE TRE (*pitriene og de to typer ild*) FREMBRAKTE VED FORENTE KREFTER EN GOD RUPA. DEN (*formen*) KUNNE STÅ, GÅ, LØPE, LEGGE SEG NED OG FLYGE. LIKEVEL VAR DEN ENNÅ BARE EN CHHAYA, EN SKYGGE UTEN SANSER (b) . . .

(a) Her er det igjen nødvendig med en forklaring i lys av hva de eksoteriske og esoteriske skriftene angir. "*Manushyene*" (menneskene) og *manuene* er her de samme som den kaldeiske "Adam" – et uttrykk som ikke betyr det første menneske som hos jødene, eller et enkelt individ, men *menneskeheten* kollektivt, som hos kaldeerne og assyrerne. Av i alt syv er det fire ordener eller klasser Dhyana Chohanere, sier kommentaren, "som var stamfedre til det *skjulte* menneske", det subtile, indre menneske. "Lha"-ene fra Månen, de lunare ånder, var som allerede fastslått bare *forfedre til menneskets form*, eller den modell som naturen kunne starte sitt ytre arbeide med. Urmennesket var derfor, da det kom til syne, bare en sanseløs *Bhuta*¹⁷ eller et "fantom". Denne "skapelsen" var mislykket, og grunnen vil bli forklart i kommentaren til vers 20.

¹⁶ Den "hellige ilds far", skriver prof. Jolly, "er *Twashtri* . . . hans mor var Maya. Han ble titulert *Akta* (den salvede, *χριστός*) etter at presten hadde helt *alkoholholdig* (?) SOMA over hans hode og smør som var rensed ved offerhandlinger på hans kropp". ("*Man before Metals*", side 190). Kilden til denne opplysningen gis ikke av de franske darwinistene. Men sitatet er tatt med for å vise at lyset begynte å demre selv for materialistene. Adalbert

Kühn, i hans "*Die Herabkunft des Feuers*", identifiserer de to regnene med *Arani*, og omtaler dem ved dette navnet. Han tilføyer: "Prosessen med å tenne opp ild ledet menneskene naturlig til tanken på seksuell reproduksjon", osv. Hvorfor kunne ikke en mer opphøyd og okkult tanke ha ledet menneskene til å oppfinne symbolet, selv om den i et av sine aspekter forbindes med menneskelige reproduksjon? Men dets viktigste symbolisme henviser til kosmogonien.

¹⁷ Det er ikke klart hvorfor orientalistene brukte "*Bhuta*" i betydningen "onde ånder" i Puranaene. I *Vishnu Purana*, 1. bind, kap. 5, sier verset bare: "Bhutaer – demoner, fryktelige på grunn av at de var kjøttetende og apefarget". Ordet betyr nå *spøkelse* i India, et eterisk og *astralt* fantom, mens det i den esoteriske lære betyr *elementært*

(b) Dette forsøk var også mislykket. Det viser billedlig den *fysiske* naturs manglende evne til etter gjentatte forsøk å konstruere selv et perfekt *dyr* – og enda mindre et menneske. For "fedrene", de lave- re englene, er alle naturånder og selv om de høyere elementare har en viss egen intelligens, er den ikke tilstrekkelig til å konstruere et TENKENDE menneske. Til det trengs "levende ild", den ild som gir den menneskelige fornuft dens selvoppfattelse og selvbevissthet, eller *manas*. *Parvakas* og *Suchis* avkom er den *dyrisk-elektriske* og solilden, som skaper dyrene og den kunne derfor bare gi den fysisk levende konstitusjon til menneskets første astrale modell. De første skaperne var derfor urmenneskets Pygmalion, men de mislykkes i å animere skikkelsen *intellektuelt*.

Vi skal se at denne sangen er meget tankevekkende. Den forklarer mysteriet ved og fyller gapet mellom menneskets besjelende prinsipper – det HØYERE SELV eller den menneskelige monade – og den dyriske monade, som er en og den samme, selv om den første er utstyrt med *guddommelig* intelligens og den siste bare med *instinktive* evner. Hvordan kan denne forskjellen og eksistensen av menneskets HØYERE SELV forklares?

"MAHATS sønner livgir den menneskelige plante. De er vannet som faller ned på den tørre jord av latent liv, og gnisten som levendegjør det dyriske menneske. De er herrer av det evige, åndelige liv." . . . I begynnelsen (av den andre rasen) blåste bare noen (av herrene) sin essens inn i *Manushya* (mennesket); og noen gjorde mennesket til sin bolig."

Dette viser at ikke alle mennesker var inkarnasjoner av de "guddommelige opprørerne", men bare en del av dem. De gjenstående fikk sitt femte prinsipp levendegjort ved den gnisten som ble kastet inn i dem. Dette forklarer den store forskjell i intellektuell kapasitet mellom mennesker og raser. Hadde ikke "Mahats sønner", billedlig talt, sløfjet de mellomliggende verdener i sitt strev etter intellektuell frihet, ville det dyriske menneske aldri blitt i stand til å heve seg over denne jord og ved selvtutfoldelse nå sitt endelige mål. Den sykliske pilgrimsferd måtte da blitt gjennomført via alle tilværelsesplanene halvt og ikke helt ubevisst, slik forholdene er for dyrene. Det er på grunn av dette intellektuelle livs opprør mot den rene ånds usunne passivitet at vi er det vi er – selvbevisste, tenkende mennesker, og med gudenes muligheter og egenskaper i oss, på godt og ondt. Derfor er OPPRØRERNE våre redningsmenn. La filosofen tenke godt over dette og mer enn et mysterium vil klarne for ham. Det er bare gjennom kontrastenes tiltrekkende krefter at de to motsetningene – ånd og materie – kan bli forbundet på jorden, og ved å bli smeltet i ilden av selvbevisste erfaringer og lidelser, finne seg sammenviet i evigheten. Dette vil avsløre betydningen av mange hittil uforståelige allegorier, som tåpelig kalles "fabler". (Se "*Satans hemmeligheter*" i 10. sangen.)

Som en begynnelse forteller dette opplysningen i *Pymander* om at de "himmelske MENNESKENE", "faderens sønner", som hadde samme natur og essens som de syv regentene, eller *skaperne* og *herskerne* av den materielle verden – "kom til syne fra *harmonien* og brøt seg gjennom de *syv ildsirklene* og manifesterte sin nedadgående natur".¹⁸ Det forklarer ethvert vers i den hermetiske beretningen, samt den greske allegorien om Prometheus. Og det aller viktigste, den forklarer alle de allegoriske beretningene om "krigen i himmelen", innbefattet den i *Åpenbaringen* med henblikk på det kristne dogme om de *falne engler*. Den forklarer de eldste og høyeste englenes "opprør", og forklaringen på at de ble kastet fra himmelen og ned til helvetes dyp, i MATERIE. Den løser selv den nylige forvirring blant assyriologene som uttrykker sin forundring gjennom nylig avdøde George Smith.

"Min første tanke om denne delen" (opprøret), sier han, "var at krigen mot de onde maktene *skjedde før skapelsen*. Nå tror jeg den skjedde etter det omtalte syndefallet" ("*Chaldean Account of Genesis*, side 92). I samme bok viser George Smith en inskripsjon fra en tidlig babylonsk sylinder av det hellige treet, slangen, mannen og kvinnen. Treet har syv greiner, *tre* på mannens side og *fire* på kvinnens. Slike greiner er typisk for de syv rotasene, hvor atskillelsen av kjønnene fant sted mot slutten av tredje rotase med det såkalte FALLET ned i forplantning. De første tre rasene var kjønnsløse, så hermafroditiske, mens kvinner og menn er atskilt i de siste fire. "Dragen", sier hr. G. Smith, "som i de kaldeiske skapelsesberetningene fører mennesket ut i synd, er skapningen Tiamat, det levende prinsipp for havet eller kaos. . . som sto i opposisjon til gudene da verden ble skapt." Dette er ikke riktig. Dragen er det mannlige prinsipp, eller fallos, personifisert eller *animalisert*; og Tiamat, "legemliggjørelsen av kaos' ånd" fra dypet, eller avgrunnen, er det feminine prinsipp, livmoren. Uttrykket "*kaos og forvirringens*

stoff, noe som er laget av svekket, ikke-sammensatt essens, og særlig den astrale *dublett* for mennesker og dyr. I dette tilfellet er disse urmennesker *dubletter* av de første eteriske dyaniene eller pitriene.

¹⁸ Se "*Pymander*", bok II, versene 17 til 20.

ånd" henviser til den mentale forvirring som oppsto. Det er det sensuelle, tiltrekkende, magnetiske prinsipp som fascinerer og forfører, det alltid levende aktive element som kaster hele verden ut i forvirring, kaos og synd. Slangen forfører kvinnen, men det er hun som forfører mannen og begge utsettes for den karmiske forbannelsen som en naturlig følge av de årsaker som var satt i gang. George Smith sier: "Det er klart at dragen er inkludert i forbannelsen etter fallet og at gudene (elohimene, som misunnelig ser at støvets menneske og senere også dyrene i sin tur blir en skaper,) nedkaller over menneskets hode alle de ulykker som rammer menneskeheten. Visdom og kunnskap skal såre dem, de vil oppleve familiekrangel, de vil vekke gudenes vrede, de vil underkaste seg tyranni . . . deres begjær vil skuffe dem, de skal utøse *unyttige bønner*, de skal begå fremtidige synder . . . Uten tvil fortsetter teksten på denne måten, men kildematerialet er brutt her og fortsetter ikke før gudene har forberedt seg på krigen med de onde maktene, som ledes av Tiamat (kvinnen) . . ." (*Babylonian Legend of Creation*, side 92.)

Denne beretningen er utelatt i Mosebøkene skapelsesberetning av monoteistiske grunner. Men det er ikke særlig klokt – og skyldes uten tvil frykt og hensyn til en dogmatisk religion og dens overtro – å forsøke å komplettere kaldeiske bruddstykker fra Mosebøkene, når det er Mosebøkene, som er langt yngre enn bruddstykkene, som burde forklares av dem.

17. ÅNDEDRETTET (*den menneskelige monade*) TRENGTE EN FORM; FEDRENE BRAKTE DEN. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET GROVT LEGEME; JORDEN STØPTE DET. ÅNDEDRETTET TRENGTE LIVETS ÅND; SOL-LHAENE PUSTET DEN INN I DENS FORM. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET SPEILBILDE AV SIN FORM (*ast-rale skygge*); "VI GA DEN VÅR EGEN", SA DHYANIENE. ÅNDEDRETTET TRENGTE ET BEGJÆRETS REDSKAP (*kama rupa*); "DET HAR DET", SA VANNETS AVLEDERE (*Suchi, begjærets og det dyriske instinkts ild*). ÅNDEDRETTET TRENGTE ET SINN FOR Å OMFAVNE UNIVERSET; "VI KAN IKKE GI DET", SA FEDRENE. "JEG HAR ALDRI HATT DET", SA JORDENS ÅND. "FORMEN VIL BLI OPPBRENT HVIS JEG SKULLE GI DEN MIN", SA DEN STORE (*solare*) ILD . . . (*det vordende*) MENNESKE FORBLE EN TOM, SANSELØS BHUTA . . . SLIK HAR DE BENLØSE GITT LIV TIL DE SOM (*senere*) BLE MENNESKER MED BEN I DEN TREDJE (*rase*) (*a*).

Da den fulle forklaring gis i 5. sang (*se (a)* i 18. vers), får det her rekke med noen få bemerkninger. "Far" for det opprinnelige fysiske menneske, eller dets kropp, er det vitale, elektriske prinsipp som finnes i Solen. Månen er moren, fordi Månen har en mystisk makt over det menneskelige svangerskap og forplantningen, som den regulerer på samme måte som plantenes og dyrenes vekst. "Vinden" eller eteren som i dette tilfellet representerer formidleren av påvirkningen fra de to lyskildene, som bringes ned og utbres på jorden, omtales som "ammen", men bare "åndelig ild" kan gjøre mennesket til et guddommelig og perfekt vesen.

Hva er så "åndelig ild"? Innen alkymien er det vanligvis HYDROGEN, mens det esoterisk faktisk er utstrålingen fra den stråle som stammer fra hydrogenets *numenon*, "det første elementets dhyani". Hydrogen er en *gass* bare på vårt jordiske plan. Men selv innen kjemien er hydrogen "den eneste eksisterende form for materie i vår forståelse av begrepet"¹⁹ og nært forbundet med *protolyn*, som er vår *laya*. Det er så å si far og frembringer, eller *upadhi* (grunnlaget) for både LUFT og VANN og er faktisk "ild, luft og vann", *en* med tre aspekter og derfor den kjemiske og alkymetriske treenighet. Det er i manifestasjonens eller materiens verden det objektive symbol og den materielle utstrømning fra den subjektive og rent åndelige vesenstilstand i den *numenale* verden. Godfrey Higgins kunne gjerne sammenligne hydrogen og faktisk identifisere det med TO ON, grekernes "enhet". For som han bemerker, hydrogen er *ikke* vann, selv om det frembringer det. Hydrogen er ikke ild, selv om det manifesteres som og skaper den. Heller ikke er den luft, selv om luft kan betraktes som et produkt av kombinasjonen av vann og ild – da hydrogen finnes i den vannholdige del av atmosfæren. Det er tre i ett.

Hvis man studerer sammenlignende teogoni, er det enkelt å innse at hemmeligheten ved disse ulike typer av "ild" inngikk som en del av *mysteriene* for alle de gamle folkeslagene, spesielt i Samothrake. Det er ikke den minste tvil om at kabirerne, de eldste av alle de tidligere guddommer, som var guder og mennesker, guddommelige makter og titanere, er identisk med kumaraene og rudraene med deres leder Kartikeya – også han en kumara. Selv esoterisk er dette svært tydelig. Disse hindu-gudene var

¹⁹ Se "Genesis of the Elements" av professor W. Crookes, side 21.

som kabirerne de *personfiserte hellige typer ild fra naturens mest okkulte makter*. Ulike grener av den ariske rasen, den asiatiske og den europeiske, hinduene og grekerne, gjorde sitt beste for å skjule sin sanne natur, om ikke deres viktighet. Som tilfellet er for kumaraene, er antall kabirere usikkert. Noen sier det bare var tre eller fire, andre sier det var syv. Aschieros, Aschiosersa, Aschiochersus og Camillus kan meget godt representere de fire kumaraenes *alter egoer* – Sanat-Kumara, Sananda, Sanaka og Sanatana. De førstnevnte guddommene, hvis antatte far var Vulkan, ble ofte forvekslet med Dioscuri, Corybantes, Anaces, osv. akkurat som kumaraene, hvis antatte far var Brahmâ (eller "vredens flamme", som stimulerte ham til å gjennomføre den niende eller kumara-skapelsen, som resulterte i Rudra eller Nilalohita (Shiva) og kumaraene) ofte ble forvekslet med asuraene, rudraene og pitriene av den enkle grunn at de alle er det samme – gjensidig forbundne krefter og ildformer. Det er ikke plass til å beskrive disse "ildformene" og deres reelle betydning her, selv om vi kan forsøke om et tredje eller fjerde bind av dette verket noensinne blir utgitt. I mellomtiden kan det gis noen flere forklaringer.

Dette er mysterier som mer enn å bli forklart må overlates til de studerendes personlige intuisjon å avklare. For å lære noe om hemmeligheten ved ILDFORMENE bør de vende seg mot noen av alkymistenes arbeider, som likesom okkultistene helt korrekt forbinder ild med hvert element. Leseren bør erindre at de gamle betraktet religion, naturvitenskapene og filosofi som uatskillelig sammenknyttet. Asklepios var sønn av Apollo – Solen eller livets ILD, på samme tid *Helius*, *Pythius* og gud for oraklenes visdom. I eksoteriske religioner som innen esoterisk filosofi ble elementene – særlig ild, vann og luft – betraktet som opphav til våre *fem fysiske sanser* og derfor (på en okkult måte) direkte forbundet med dem. Disse fem sansene tilhører en enda lavere skapelse enn den som i Puranaene kalles *Pratisarga* eller den sekundære skapelse. "Flytende ild kommer fra udelt ild", sier et gammelt okkult aksiom.

"Sirkelen er TANKEN, diameteren (eller linjen) er ORDET, og deres forening er LIVET." I kabbalaen er Bath-Kol datter av den *guddommelige stemme* eller urlyset, Shekinah. I Puranaene og den hinduiske eksoterisme er Vach (stemmen) Brahmâs feminine *logos* – en utgave av Aditi, *urlyset*. Og hvis Bath-Kol i den jødiske mystisisme er en tydelig stemme fra himmelen, som åpenbarer de hellige tradisjoner og lover for det "utvalgte folk", så er forklaringen at Vach før jødedommen ble kalt "vedaenes mor", som besatte rishiene og inspirerte dem med sine åpenbaringer, akkurat som Bath-Kol sies å ha inspirert de jødiske yppersteprester og Israels profeter. Begge eksisterer fremdeles med deres respektive hellige symboler, fordi de gamle forbandt lyd eller tale med rommets eter, hvor lyd er det karakteristiske. Derfor er ild, vann og luft den opprinnelige kosmiske treenighet. "Jeg er din tanke, din Gud, eldre enn det våte element, *lyset som skinner i mørket* (kaos), og Guds skinnende *ord* (lyd) er guddommens sønn." ("Pymander", §6.)²⁰

Derfor må vi studere den "primære skapelse" grundig før vi kan forstå den sekundære. Den første rasen hadde tre *rudimentære* elementer men ennå *ingen ild*, fordi de gamle mente at menneskets evolusjon, veksten og utviklingen av dets åndelige og fysiske sanser, måtte være underordnet utviklingen av elementene på denne jords kosmiske plan. Alt stammer fra *Prabhavapyaya*, evolusjonen av gudenes kreative og sansende prinsipper, og enda av evolusjonen av den såkalte kreative guden selv. Dette fremgår av de navn og uttrykk som brukes om Vishnu i eksoteriske skrifter. Som (den orfiske) *første logos* kalles han *Purvaja*, "pregenetisk", og de andre navnene forbinder ham i nedstigende orden mer og mer med materien.

Parallelt med dette viser følgende oppstilling evolusjonen av elementene og sansene for det kosmisk, jordiske "MENNESKE" eller "ånd" og det dødelige, fysiske menneske:

1. Eter	Hørsel	Lyd
2. Luft	Følelse	Lyd og følelse
3. Ild eller lys	Syn	Lyd, følelse og farge
4. Vann	Smak	Lyd, følelse, farge og smak
5. Jord	Lukt	Lyd, følelse, farge, smak og lukt

²⁰ Opponenten av hinduismen kan kalle dette panteisme, polyteisme eller hva de vil. Om vitenskapen ikke er helt forblindet av sine fordommer, vil den i denne fremstillingen finne en grunnleggende kunnskap om *fysikk og naturvitenskaper*, samt av metafysikk og psykologi. Men for å forstå dette må man studere personifikasjonene og så konvertere dem til kjemiske atomer. Dette vil da tilfredsstillende både fysisk og selv den rent materialistiske *vitenskap*, og selv de som i evolusjonen ser resultater av en "stor ukjent årsak" i sine fenomenale og illusoriske aspekter.

Som oppstillingen viser, tilføyer hvert element sine egenskaper til forgjengernes, slik hver rotrase tilføyer sin karakteriske sans til de tidligere rasers. Det samme gjelder den *syvfoldige* skapelsen av mennesket, som utvikler seg gradvis gjennom syv stadier langs de samme prinsipper, som vil bli vist senere.

Mens gudene og dhyan-chohanene (devaene) utgår av den første årsak – som ikke er Parabrahm, som er ALL ÅRSAK og følgelig ikke kan omtales som den "første årsak" – hvor første årsak i brahmanske bøker kalles Jagad-Yoni, "verdens livmor", så utgår mennesket fra disse aktive kreftene i kosmos. Men gjennom første og andre rase var ikke mennesket fysiske skapninger men bare *rudimenter* av det fremtidige menneske, *bhutaer*, som utgår av bhutadi, "opphav" eller "opprinnelsesstedet for elementene". Derfor utgikk de sammen med alle andre fra *Prabhavapyaya*, "stedet hvor alt oppstår og hvor alt avsluttes", som kommentarene forklarer. Det gjelder også våre fysiske sanser. Det gjelder også den høyeste "skapte" guden i vår filosofi. Selv om han er ett med universet og vi kaller ham Brahmâ, Iswara og Purusha, så er han en manifestert guddom – og derfor skapt, begrenset og betinget. Dette kan enkelt bevises, selv etter eksoterisk lære.

Når den *ufattbare*, evige Brahma (intetkjønn og abstrakt), Punda-Rikaksha, "den enestående og uforgjengelig herlighet", blir omtalt som *Ekanaka-Rupa*, "både enkel og mangfoldig", istedenfor *Sadaika-Rupa*, den "uforanderlige" natur, så smelter Brahma, årsaken, sammen med sine egne virkninger og betegnes esoterisk i følgende nedadgående rekkefølge:

1. Mahapurusha eller Paramatman	Høyeste ånd
2. Atman eller Purvaja (Protologos)	Naturens levende ånd
3. Indriyatman, eller Hrishikesa	Åndelig eller intellektuell sjel (ett med sansene)
5. Bhutatman	Det levende, eller livssjelen
6. Kshetrajna	Legemlig sjel, eller det åndelige og materielle univers
7. Bhrantidarsanatah	Feilaktig sansning – det materielle univers

Den siste betegnelsen betyr at noe som følge av feilaktig sansning oppfattes som en materiell form, men som faktisk bare er *maya*, slik hele det fysiske univers er.

Det er i streng overensstemmelse med DETS egenskaper både i de åndelige og materielle verdener at evolusjonen av de dhyan-chohanske essenser skjer, hvor disse egenskaper gjenspeiles i sin tur i *mennesket* kollektivt og i hver av dets prinsipper, *hvor hver eneste i seg selv, i samme stigende rekkefølge, inneholder en del av de ulike elementene og "ildtypene"*.

5. sang: EVOLUSJONEN AV ANDRE RASE.

(18) Yogas sønner. (19) Den kjønsløse andre rase. (20) Skumringssønnenes sønner. (21) "Skyggen" eller det astrale menneske trekker seg inn, og mennesket utvikler en fysisk kropp.

18. DEN FØRSTE (*rase*) VAR YOGAS SØNNER. DERES SØNNER VAR BARN AV DEN GULE FAR OG DEN HVITE MOR.

I den senere kommentaren er setningen omskrevet til:

"Solens og Månens sønner, eterens (eller vindens) spebarn (a) . . .

"De var skygger av herrenes skygger. (b) De (skyggene) utvidet seg. jordens ånder kledde dem, sol-lhaene varmet dem (dvs. bevarte den vitale ilden i de vordende fysiske formene). Åndedrettene hadde liv, men ingen forståelse. De hadde verken ild eller vann selv (c).

(a) Husk i denne sammenheng Hermes' *Tabula Smaragdina*, hvor dens esoteriske mening krever syv nøkler. Den astro-kjemiske er velkjent for studerende, og den antropologiske skal gis nå. Den "ene ting" som nevnes i den er MENNESKET. Det heter: "Far til DEN ENE TINGEN er Solen; dens mor er Månen; vinden bærer den i sitt fang, og dens amme er den åndelige jord." I en okkult fremstilling av det samme er det tilføyd: "og åndelig ild er dens lærer (guru)."

Ilden er det høyere selv, det åndelige ego, eller det som evig inkarnerer etter påvirkning fra sitt lavere, personlige selv, som endres for hver gjenfødelse, full av *Tanha* eller begjær etter å leve. Det er en merkelig naturlov som på dette plan lar den høyere (åndelige) natur så å si være fanget av den lavere. Med mindre egoet søker tilflukt i atman, ALL-ÅNDEN, og smelter fullstendig sammen med dens essens, kan det personlige egoet lede det til en bitter slutt. Dette kan ikke forstås skikkelig før den studerende gjør seg kjent med evolusjonens mysterium, som utvikler seg langs tre linjer – åndelig, psykisk og fysisk.

Det som driver frem evolusjonen, dvs. det som fremtvinger vekst og utvikling av mennesket mot perfektjon, er (a) MONADEN, eller det som virker ubevisst på den ved en iboende kraft, og (b) det lavere astrale legeme eller det *personlige* SELV. Den første, enten den er fengslet i en plante eller i en dyrisk kropp, er utstyrt med og er i seg selv denne kraften. På grunn av dens identitet med ALL-KRAFTEN, som er iboende i monaden, er den allmektig på det formløse *arupa*-planet. På vårt plan er dens essens for ren. Den forblir allmektig, men blir inaktiv individuelt, lik Solens stråler, som bidrar til vegetasjonens vekst, men som ikke velger den ene eller den andre plante å skinne på. Rykk planten opp med røttene og sett den i et jordstykke hvor solstrålene ikke når den, og strålene vil ikke følge den. På samme måte med atman: med mindre det høyere selv eller EGOET graviterer mot sin sol – monaden – vil det lavere *ego* eller *det personlige* selv i hvert tilfelle ha overtaket. For det er dette egoet, med dets voldsomme selvishet og dyriske begjær etter å leve et bevisstløst liv (*Tanha*), som "bygger tabernaklet", slik Buddha sier i *Dhammapada* (153 og 154). Derav formuleringen "Jordens ånder kledde skyggene og utvidet dem". De menneskelige astrale selv-ene tilhører midlertidig disse "ånder", og det er de som gir, eller bygger menneskets fysiske tabernakel, for å huse monaden og dens bevisste prinsipper, manas. Men sol-lhaene, åndene, varmer skyggene. Det er fysisk og bokstavelig sant. Metafysisk, eller på det psykiske og åndelige plan, er det tilsvarende sant at bare atman *varmer* det indre menneske; dvs. opplyser det med en stråle av guddommelig liv og alene er i stand til å meddele det indre menneske, eller det reinkarnerende ego, dets udødelighet. Derfor finner vi for de første tre og en halv rotrase frem til midten eller vendepunktet at det er "forfedrenes", de lunare pitriers astrale skygger, som er rasenes formgivende krefter, som bygger og gradvis tvinger evolusjonen av den fysiske form frem mot perfektjon – til kostnaden av et tilsvarende tap av åndelighet. Så, fra vendepunktet, regjerer det høyere ego, eller det reinkarnerende prinsipp, *nus* eller *sinnnet*, over det dyriske egoet – og styrer det såfremt det ikke trekkes ned av dette egoet. Kort sagt, åndeligheten er på sin stigende bue, og det dyriske og fysiske hindrer det fra stabilt å stige på sin evolusjonsvei bare når *personlighetens* selvishet infiserer det *indre* menneske med sitt dødelige *virus*, slik at tiltrekningen fra oven taper sin kraft på det tenkende, fornuftige menneske. Den faktiske sannhet er at umoral og ondskap er en *unormal og unaturlig*

væremåte på dette stadiet av den menneskelige evolusjon. Det burde i det minste være slik. Det faktum at menneskeheten aldri har vært mer selvisk og ondskapsfull enn den er nå, hvor siviliserte nasjoner har gjort selvishet til en etisk egenskap og ondskap til en kunst, er ytterligere et bevis på disse fenomeners uvanlige karakter.

Hele oppstillingen finnes i "*Chaldean Book of Number*" og selv i *Zohar*, hvis man bare forstår betydningen av de apokalyptiske vinkene. Først kommer En-Soph, den "skjulte og de skjulte", så *punktet*, Sefhira og senere Sefhirot; så den *atzilatiske* verden, en *utstrømmende verden* som føder tre andre verdener – som kalles tronen, de rene ånders bolig; den andre *formgivende verden* eller Jetzira, englenes oppholdssted, som fremsender den tredje, vår handlingsverden, den asiatiske *verden*, som er jorden og *vår* verden. Likevel sies det om denne verden, som også kalles *Kliphoth*, som inneholder de (seks andre) sfærene, כלכליכו og materie at den er oppholdssted for "mørkets fyrste". Dette er så klart uttrykt som det er mulig; for *Metatron*, engelen for den andre eller den *briatiske* verden, betyr budskaps- ἀγγελος engel og kalles den store lærer. Under ham står englene i den tredje verden, *Jetzira*, hvis ti og syv klasser er Sefhirot.¹ Om disse sies det at "de bebor og gir liv til denne verden som uunnværlige *vesener* og *intelligenser*, hvis *motsvarende motsetning* bebor den tredje eller den *asiatiske* verden". Disse "motsetningene" kalles "*skall*", כלפיפה, eller *demonene*,² som bor på de syv områdene som kalles *Sheba Hachaloth*, som helt enkelt er syv soner på vår klode. Deres fyrste kalles i kabbalaen Samael, dødens engel, som også er den forførende slangen Satan. Denne Satan er også Lucifer, lysets strålende engel, *lyset* og *lysbringeren*, den "sjel" som har fjernet seg fra de *hellige*, de andre englene, som allerede en stund har *forutsett tiden* da de må stige ned på jorden og i sin tur inkarnere.

"*Sjelene* (monadene) pre-eksisterer i utstrømmingenes verden" (*Book of Wisdom* viii, 20), og *Zohar* forteller at inne i "sjelen" finnes "det virkelige menneske, dvs. egoet og det bevisste JEG ER: *manas*."

"De stiger ned fra den rene luft for å bli *lenket til legemer*", sier Josephus og gjentar dermed esseernes tro (*De Bello Judæo*, 11, 12). "Luften er full av sjeler", konstaterer Philo, "*de stiger ned for å bli bundet til dødelige legemer fordi de begjærer å leve i dem*". (*De Gignat*, 222 c.; *De Somniis*, side 455)³, fordi gjennom og i den menneskelige form kan de bli *progressive vesener*, mens englenes natur er rent *upåvirkelige*. Derfor innehar mennesket potensialer til å overgå englenes egenskaper. Derfor sier de innvidde i India at det er den dobbeltfødte brahminen som hersker over guder og devaer, og Paulus gjentar dette i 1. brev til korinterne, 6,3: "Vet dere ikke at vi (de innvidde) skal dømme engler?"

I alle de gamle skriftene og kosmogoniene vises det at mennesket primært utviklet seg av en *skinrende ulegemlig form*, og at den fysiske rammen av menneskets kropp ble bygget – på samme måte som smeltet messing rundt skulptørens modell av leire – ved, gjennom og fra de lavere former og typer av dyrisk jordisk liv. "Da lyden og *formen* senket seg ned på jorden, iførte den seg en jordisk kledning", sier *Zohar*. Dens protoplastiske kropp var ikke dannet av samme stoff som våre dødelige skikkelser. "Da Adam oppholdt seg i Edens hage, var han iført himmelske klær, som er det himmelske lys' kledning. . . *lys av det lys som ble brukt i Edens hage*", (*Zohar* II, 229, B). "Mennesket (den himmelske Adam) ble skapt av den jetziriske verdens ti Sefhirot, og gjennom *felles innsats frembrakte* de (de syv englene av en enda lavere verden) *den jordiske Adam* . . . Først falt Samael, og så ved å *forlede* (?) mennesket, falt også det."

(b) Setningen: "De var skygger av herrenes skygger", dvs. forfedrene skapte mennesket av sine egne astrale legemer, angir en universell tro. I Østen sies det at *devaene* ikke har skygger. "Devaene kaster ingen skygge", og det er et sikkert tegn på en *god og hellig ånd*.

Hvorfor hadde de "verken ild eller vann selv"?⁴ Fordi –

¹ Se del III "*Guder, monader og atomer*". De er symbolisert i Pythagoras' trekant med de ti indre punkter og de syv punktene av trekanten og kvadratet.

² Derav det kabbalistiske navnet *skall* for den astrale form, det legeme som kalles *kama-rupa*, som de høyere englene i form av høyere *manas* etterlot seg da de overgikk til devachan.

³ Som viser at esseerne trodde på gjenfødsel og flere inkarnasjoner på jorden, slik Jesus gjorde, et faktum vi kan bevise også fra Nytestamentet.

⁴ Dette bekreftes, som vi har vist, med Mosebøkens esoterisme. Ikke bare skapes dyrene der etter "støvets Adam", men vegetasjonen i jorden vises før "himmelen og jorden ble skapt". "Hver plante på marken (før den dag da himmelen og jorden ble skapt, 2,4) var i jorden" (2,5). Med mindre den okkulte fortolkning aksepteres,

(c) Hva hydrogen er for elementene og gassene på det objektive plan, er dens numenon i verdenen av mentale eller subjektive fenomener, da dens treenige latente natur avspeiles i de tre aktive utstrømninger fra menneskets tre høyere prinsipper, nemlig "ånd, sjel og sinn", eller *atma*, *buddhi* og *manas*. Det er den åndelige men også den materielle menneskelige basis. Det rudimentære menneske, som ble ammet av "luften" eller "vinden", blir senere det perfekte menneske ved utviklingen av "åndelig ild", *numenon* for de "tre i en" innen dets selv. Fra sitt indre selv eller læremesteren tilegner han seg selvbevissthetens visdom, som han ikke har i begynnelsen. Her er igjen guddommelig ånd symbolisert ved Solen eller ilden, og den guddannelige sjel ved vann og Månen, hvor begge betegnes som far og mor til *pneuma*, den menneskelige sjel eller sinnet, symbolisert ved vinden eller luften, da *pneuma* betyr "åndedrett".

Derfor finner vi i *Smaragdine Tablet*, selv om det er forvansket av kristne hender:

"Det høyere forener seg med det lavere, og det lavere med det høyere, for å fullføre det virkelig vidunderlige arbeid" – som er MENNESKET. For Chirams hemmelige gjerning, eller kong Hiram som han kalles i kabbalaen, "en i essens, men tre som aspekter", er å være den universelle formidler eller *Lapis Philosophorum*. Kulminasjonen av denne hemmelige gjerning er det åndelig, perfekte menneske ved slutten av en utviklingslinje, og forening av de tre elementene er den okkulte oppløsning i "verdens sjel", den *kosmiske* sjel eller astralysert ved den andre linjen, og på det materielle plan er det *hydrogen* og dets relasjoner til andre gasser. I sannhet TO ON, den ene "ingen har sett uten sønnen". Denne setningen gjelder både det metafysiske og det fysiske kosmos, og for det åndelige og materielle menneske. For hvordan kunne vel det materielle menneske forstå TO ON, den "ene fader", om hans *manas*, "sønnen", ikke ble "ett med faderen" og gjennom denne sammensmelting mottok opplysning fra sin "guddommelige læremester", eller guru – *atma-buddhi* ?

"Om du ikke forstår den ANDRE (såkalte "skapelsen") o *lanoo*, bør du først studere dens relasjon til den PRIMÆRE." (Kommentaren, Dzyans bok, III, 19.)

Den første rasen hadde tre elementer men ingen *levende* ild. Hvorfor? Fordi:

"Vi sier *fire* elementer, min sønn, men burde omtale tre", sier Hermes Trismegistus. "I den primære

sirkelen" (skapelsen) skal det som betegnes med $\begin{array}{c} \overline{\text{3}} \\ \text{3} \\ \text{=} \end{array}$ leses som "rot" og tilsvarende i den andre.

Derfor finner vi i alkymien eller den vestlige hermetisme (en variant av den østlige esoterisme):

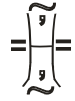
X.	$\begin{array}{c} \overline{\text{3}} \\ \text{3} \\ \text{=} \end{array}$	X.
Svovel	Flamma	Spiritus
Hydrargyrum	Natura	Aqua
Sal	Mater	Sanguis

Og alle disse tre er kvaterniteter når de komplettert med deres rot, ilden. Bak den manifesterte natur står ånden som det ildaktige ÅNDEDRETT i dets absolutte enhet. I det manifesterte univers er det den sentrale, åndelige sol, alt livs elektriske ild. I vårt system er det den synlige sol, naturens ånd, den jordiske gud. Og i, på og omkring jorden finnes de ildaktige åndene – luft, gassaktig ild; *vann*, flytende ild og *jord*, fast ild. Alt er i siste instans ild – *ignis*, eller I (det ene), hvis rot er 0 (*null*) etter vår oppfatning, altet i naturen og dets sinn. *Pro-mater* er guddommelig ild. Det er skaperen, ødeleggeren og bevareren. De opprinnelige navn for gudene var alle forbundet med ilden, med AGNI, arieren, og med

som viser at i denne 4. runde var kloden dekket av vegetasjon, og den første (*astrale*) menneskehet ble frembrakt før omtrent alt annet kunne vokse og utvikle seg, hva kan den rene tekst bety? At gresset var på klodens jord før kloden var skapt? Likevel er meningen med det 6. verset, som sier at "det steg opp en damp av jorden og vannet hele jordens overflate" før det regnet, som gjorde at trærne osv. vokste, tydelig nok. Det viser også i hvilken geologiske periode det skjedd og hva som menes med "himmel og jord". Det betydde himmelhvelvingen og den tørre *jordskorpen*, atskilt og uten damp og utdunstinger. De studerende må også huske at som Adam Kadmon er ikke "mannen og kvinnen" i skapelsesberetningens 1. kapittel et fysisk, menneskelig vesen, men Elohim's hærskarere og blant dem Jehova selv. De dyr som i dette kapittel blir "skapt" før mennesket ifølge den rene tekst, var ingen dyr, men de zodiakale tegn og andre himmelske legemer.

den jødiske gud som "er en fortærende ild". I India kalles Gud med ulike dialekter *Eashoor*, *Esur*, *Iswur* og *Is'Vara*, på sanskrit herre av *Isa*, som opprinnelig er navnet for Shiva, ødeleggeren. De tre vediske hovedguder er Agni (*ignis*), Vayu og Surya – ild, luft og solen, ildens tre okkulte grader. På hebraisk betyr אָזָא (*aza*) å illuminere, og אָשָא (*asha*) er ild. Innen okkultismen er "å tenne på" synonymt med å vekke en av de tre, store ild-maktene, eller "å påkalle Gud". På sanskrit er *osch* og *asch* ild eller hete, og det egyptiske ord Osiris er (som Schelling har påvist) sammensatt av de to *aish* og *asr*, eller en "ild-fortryller". For de gamle etruskerne betydde *aesar* Gud (muligens hentet fra vedaenes *asura*). *Aeswar* og *Eswara* er analoge former, som dr. Kenealy trodde. I *Bhagavad Gita* kan vi lese: "Iswara bor i ethvert dødelig vesen og setter i bevegelse, ved sine overnaturlige krefter, alt som drives frem av tidens hjul". Det er virkelig skaperen og ødeleggeren. "Ur-ilden ble antatt å ha en umettelig appetitt etter å fortære. Maximus fra Tyr forteller at de gamle perserne kastet brennbare ting inn i ilden mens de ropte: "Fortær, herre!". På irsk betyr *easam* eller *asam* "å skape", og *Aesar* var navn på en tidligere irsk gud og betyr "å tenne ilden". (Kenealy.) De kristne kabbalistene som forkvaklet Pymander – hvor den fremste var François de Tours, biskop av Ayre, i det 16. århundre – delte elementene på denne måte:

De fire elementer som er dannet av de guddommelige substanser og natursaltenees ånder er representert ved –

	Matteus	Englemennesket	Vann	(Jesus-Kristus, englemennesket, Mikael)
A – ω	Markus	Løven	Ild	
E - Y	Lukas	Tyren	Jord	
I - O	Johannes	Ørnen	Luft ⁵	

H, KVINTESSENSEN, 'H ΦΛΟΞ, FLAMMA-VIRGO (jømfruelig olje), FLAMMA DURISSIMA, VIRGO, LUCIS ÆTERNA MATER.

Den første menneskerasen var dermed bare speilbilder og astrale dubletter av sine fedre, som var pionerene eller de mest avanserte vesener fra den foregående men *lavere* sfære, hvis rest nå er vår Måne. Men selv denne rest er allmektig, for etter å ha født Jorden, søkte Månens *fantom*, tiltrukket av magnetisk affinitet, å skape dens første beboere, de før-humane monstrene (se 2. sang foran). For å forsikre seg om dette må den studerende igjen vende seg til de kaldeiske skriftene og lese hva Besorus sier. Besorus forteller at han fikk sine informasjoner fra *Ea*, visdommens mannlig-kvinnelige gud. Da gudene ble frembrakt fra det androgyne skjød (svabhavat, moder-rommet) ble dens (visdommens) speilbilde på jorden kvinnen Omoroka, som er den kaldeiske Thavatth eller den greske Thalassa, dypet eller havet, som esoterisk og til og med eksoterisk er *Månen*. Det var Månen (Omoroka) som kontrollerte den monstrøse skapelsen av de ubestemmelige vesener som ble utslettet av dyaniene. (Se *Hibbert Lectures*, side 370; også del V av dette verket, "Adam-Adami".)

Som følge av evolusjonens lover måtte de lunare "fedrene", i sin monadiske tilstand, gjennomgå alle livsformer og vesener på denne klode. Men ved slutten av tredje runde var de allerede menneskelige i sin guddommelige natur, og ble da påkalt for å bli skapere av de former som skulle bli legemer for mindre utviklede monader, som sto på tur til å inkarnere. Disse "formene" ble kalt "yogas sønner", fordi yoga (eksoterisk en forening med Brahmâ) er den passive, uendelige guddoms høyeste tilstand, da den inneholder alle de guddommelige energier og er Brahmâs essens, som sies (som Brahmâ) å skape alt ved sine yoga-krefter. Brahmâ, Vishnu og Shiva er guden Brahmas (intetkjønn) mektigste energier, sier en puransk tekst. Yoga er her det samme som Dhyâna, et ord som igjen er synonymt

⁵ Til de som spør: "Hva har hydrogen å gjøre med luft og oksygentilførsel?" svares det: "Studer først den okkulte alkymis ABC." I sin iver etter å identifisere Pymander, "mysterienes utløp", profetisk med døperen Johannes, identifiserte de *de 7 kabirerne* og de assyriske oksene med apostlene og jødernes kjeruber. Når de så måtte trekke en delelinje mellom *de fire* og *de tre* – hvor de siste var *de falne engler*; og dessuten måtte unngå å forbinde disse med "ansiktets syv ånder", erkeenglene, så kastet de usermonielt bort alt de valgte ikke å anerkjenne. Derav elementenes nye rekkefølge for å tilpasse dem til evangeliens rekkefølge og for å identifisere englemennesket med Kristus. Hos kaldeerne, egypterne – som Moses hentet *Chroub* (kjeruber i deres dyriske form) og ofitene fra – var englene, planetene og elementene mystisk og alkymetrisk symbolisert ved *løven* (Mikael), *tyren* (Uriel), *dragen* (Rafael), *ørnen* (Gabriel), *bjørnen* (Thot-Sabaoth), *hunden* (Erataoth), *muldyret* (Uriel eller Thartharaoth), som alle har en spesiell betydning.

med yoga i tibetanske skrifter, hvor "yogas sønner" kalles "Dhyânas sønner", eller ved den abstrakte meditasjon hvor Dhyani-Buddhaene skaper sine himmelske sønner, Dhyani-Bodhisattvaene. Alle verdens skapninger har hver en høyere motsvarighet. "Disse høyere, hvis indre glede er å *inngyte seg i dem*, kan ikke dele sin utstrømning før de har tilbedt" – det vil si mediteret slik som i yoga. (Sepher *M'bo Sha-arim*, oversatt av Isaac Myer, *Qabbalah*, sidene 109-111.)

19. DEN ANDRE RASEN (*var*) ET RESULTAT AV KNOPPSKYTING OG EKSPANSJON; EN UKJØNNET (*form*) AV DEN KJØNNSLØSE (*skygge*). SLIK BLE, O LANOO, DEN ANDRE RASEN FREMBRAKT (*a*).

(*a*) Det som vil bli mest omstridt i forhold til vitenskapelige autoriteter er denne ukjønnede rasen, den andre, fedrene til de såkalte "svedfødte", og kanskje enda mer den tredje rasen, de androgyne "eggfødte". Det er svært vanskelig å fatte disse to formeringsformene, særlig for det vestlige sinn. Det er åpenbart at det ikke nytter å forklare dette for de som ikke studerer okkult metafysikk. Europeiske språk mangler ord for å forklare ting naturen ikke lenger repeterer på dette utviklingsstadium, ting som derfor ikke har noen mening for materialisten. Med det finnes analogier. Det er ikke benektet at det ved starten av den fysiske evolusjon må ha forekommet prosesser i naturen, som for eksempel spontan formering, som nå ikke finnes, men som gjentas i andre former. Således meddeles det oss fra mikroskopisk forskning at en spesiell formeringsmåte ikke viser noen permanens. "Den viser at samme organisme kan gjennomgå flere forvandlinger i sin livssyklus, hvor den i noen er *kjønn* og i andre *ukjønn*; det vil si den kan formere seg alternativt gjennom forbindelse mellom to vesener av motsatt kjønn, men også ved spaltning eller *knoppskyting* fra bare et vesen, som er kjønnsløs." ⁶ "Knoppskyting" er det samme ord som brukes i denne sangteksten. Hvordan skulle disse chhayaene formere seg på annet vis; det vil si frembringe den andre rasen, da de var eteriske, ukjønnede og ennå uten et redskap for begjær, eller kama rupa, som først ble utviklet i den tredje rasen? De utviklet den andre rasen ubevisst, slik noen planter gjør. Eller kanskje som *amøben*, bare mer eterisk, storslaget og i større målestokk. Hvis celleteorien kan anvendes både innen botanikken og zoologien, og utvides til morfologien, og likedan til organismenes fysiologi, og hvis de mikroskopiske cellene kan betraktes av den fysiske vitenskap som uavhengige, levende vesener – slik okkultismen betrakter "ild-livene"⁷ – så er det ikke problematisk å akseptere denne primitive formeringsprosessen.

La oss betrakte det første stadium i utviklingen av en frøcelle. Dens *kjerne* vokser, forandres og danner en dobbelt kjegle eller spole *innen* cellen. Denne spolen nærmer seg cellens overflate, og halvparten av den *skyter ut* i en form som kalles "*polarceller*". Så dør disse polarcellene og embryoet utvikler seg fra veksten og delingen av den gjenblivende del av kjernen som *ernæres* av cellens substans. Så hvorfor kan ikke vesener ha levd og formert seg på *denne* måten – ved begynnelsen av *meneskets og pattedyrenes evolusjon*?

Dette kan muligens tjene som en analogi og gi en forestilling om hvordan den andre rasen ble skapt av den første.

Den astrale form som omkledd monaden var omgitt, slik den fremdeles er, av dens eggformede *aura*-sfære, som her svarer til frøcellens eller *eggets* stoff. Selve den astrale form var cellekjernen, nå som da fylt av livsprinsippet.

Når tiden for reproduksjon var inne, "*skjød det ut*" fra dette *sub*-astrale en miniatyr av det selv fra det omgivende *aura*-egget. Dette frøet vokser og ernærer seg fra *auraen* til det blir helt utviklet, da det gradvis skiller seg fra sin forelder og bærer med seg sin eget *aurasfære*; akkurat som vi ser levende celler produsere sin like ved vekst og etterfølgende todeling.

Analogien med "*polarcellene*" passer godt, da deres død *nå* korresponderer med den forandring som inntraff ved delingen i to kjønn, da svangerskap *i livmoren*, det vil si *innen cellen* ble regelen.

"*Første del av andre (rot-)rase var de "svedfødtes" fedre; siste del av andre (rot-)rase var de "svedfødte" selv.*"

Denne setningen fra kommentarene gjelder evolusjonsarbeidet fra rasens begynnelse til dens slutt. "Yogas sønner" eller den første, astrale rasen gjennomgikk *rasemessig* eller kollektivt syv evolusjons-

⁶ Se Laing's "*Modern Science and Modern Thought*", side 90.

⁷ Se kommentaren til 7. sang i del I.

trinn, som ethvert individuelt vesen gjorde og gjør nå. Det er ikke bare Shakespeare som deler menneskets tidsaldre i serier på syv. Det gjør også naturen. Første underrase av den andre rase ble født ved den prosess som er beskrevet ved analogiens lov, mens den siste gradvis begynte, *parallelt* med utviklingen av det menneskelige legeme, å bli dannet på annen måte. Reproduksjonsprosessen utviklet seg over syv trinn i hver rase og dekket store tidsperioder. Hvilken fysiolog eller biolog kan si om nåværende formeringsform, med alle fostertidens faser, er eldre enn en halv eller på det meste en million år, da deres observasjoner knapt dekker et halvt hundreår.

Urtidige, menneskelige hermafroditter er et faktum i naturen, som var velkjent for fortidens mennesker, men det skaper stor forvirring for Darwinismen. Det er slett ikke umulig men faktisk svært sannsynlig at det eksisterte hermafroditter i de første rasenes evolusjon; for på grunn av analogi og eksistensen av én universell lov for den fysiske evolusjon, som omfatter både planter, dyr og mennesker, må det være slik. De feilaktige teoriene om ukjønnnet forplantning og at mennesket nedstammer fra pattedyrene istedenfor omvendt, er fatale for hele den evolusjonslære som det ifølge Darwin undervises etter i moderne skoler, og de vil måtte oppgis overfor de uoverstigelige vanskeligheter de vil møte. Bare den okkulte tradisjon – om vitenskap og kunnskaper i dette tilfelle ikke inngis fortiden – kan forene motsetningene og fylle tomrommet. "Hvis du vil kjenne det usynlige, så åpne dine øyne for det synlige", sier et talmudisk aksiom.

I "*Descent of Man*"⁸ finnes følgende avsnitt, som viser hvor nær Darwin var til å akseptere den gamle lære.

"Det er blitt kjent at blant virveldyrene bærer det ene kjønn rudimenter av tilhørende deler til forplantningssystemet, som egentlig tilhører det andre kjønn . . . En eller annen fjern stamfar for virveldyrene synes å ha vært hermafrodit eller androgyn⁹ . . . Men her støter vi på en *enkelt vanskelighet*. Blant *pattedyrene har hannene rudimenter av en livmor med tilstøtende kanaler i prostatablæren; de bærer også rudimenter av spener, og noen hanndyr blant pungdyrene har spor av en pungdyrsekk*. Andre analoge fakta kan tilføyes. Skal vi anta at et ekstremt tidlig pattedyr fortsatte å være androgyn etter at det hadde utviklet de viktigste kjennetegn for sin klasse og derfor etter at det hadde avveket fra de lavere klasser blant virveldyrene? Dette synes svært usannsynlig,¹⁰ for *vi må ty til fiskene, de laveste av alle klasser, for å finne enda eksisterende androgyne former*."

Darwin har åpenbart sterke motforestillinger mot å akseptere den hypotese disse fakta så kraftig angir, nemlig at pattedyrene har utgått fra en fortidig androgyn stamme. Hans forklaring er: "Det faktum at ulike tilhørende organer til hvert kjønn finnes i rudimentær tilstand i det motsatte kjønn kan forklares ved at disse organer gravis er utviklet av det ene kjønn og så overført i en mer eller mindre ufullstendig tilstand til det andre." Som eksempler nevner han "sporer, fjær og strålende farger, som hanfugler har skaffet seg for kamp eller til utsmykning", som bare *delvis* er arvet av hunfuglene. Overfor dette problemet er det åpenbart behov for en mer tilfredsstillende forklaring, da fakta er så mye mer fremtredende og tydelige enn de nokså overfladiske detaljer som Darwin sammenligner dem med. Hvorfor ikke åpent akseptere argumentene som taler for den hermafroditismen som kjennetegnet den gamle fauna? Okkultismen foreslår en løsning som bekrefter fakta på en enkel og overbevisende måte. Disse restene fra en tidligere androgyn stamme må plasseres i samme kategori som pinealkjertelen og andre tilsvarende mystiske organer, som gir oss et stille vitnesbyrd om eksistensen av funksjoner som for lenge siden er blitt atrofiert i løpet av den dyriske og menneskelige utvikling, men som en gang spilte en viktig rolle i det fortidige livet.

Den okkulte lære kan med fordel sammenlignes med det som fremmes av de mest liberale blant vitenskapsmennene, som har spekulert over det første menneskes opphav.

Lenge før Darwin hadde Naudin, som ga navnet *blastema* til det darwinistene kaller protoplasma, fremmet en teori som var halvt okkult og halvt vitenskapsmaterialistisk. Han gjorde Adam, den *ukjønnede* som plutselig oppsto fra *leire*, som det heter i Bibelen, til vitenskapens *blastema*. "Det var fra denne menneskelige larveform de evolusjonære krefter fullførte arten. For å gjennomføre denne store forvandling måtte Adam gjennomgå en fase av urørlighet og ubevissthet, som var meget analog til den nymfetilstand dyrene gjennomgår i sin forvandling", forklarer Naudin. Overfor denne dyktige botani-

⁸ Andre utgave, side 161.

⁹ Hvorfor ikke alle de første rasers stamfedre, menneskelige så vel som dyriske, og hvorfor bare *en* "fjern stamfar"?

¹⁰ Åpenbart etter denne type evolusjon, som sporer pattedyrene fra en amfibisk stamfar.

ker var ikke Adam bare et menneske, men *menneskeheten* "som forble skjult innen den midlertidige organismen. . . ulik alle andre og uten å forbinde seg med noen andre". Han forteller at kjønnsdelingen ble gjennomført ved "en modningsprosess som for manetene og sjøpungdyrene". Menneskeheten som ble fysiologisk konstituert på denne måten, "ville inneha en tilstrekkelig evolusjonær kraft til rask formering i de ulike, store menneskelige rasene".

De Quatrefages kritiserer dette standpunktet i "*Human Species*". Det er *uvitenskapelig*, sier han, eller for å uttrykke det bedre; Naudins ide "skaper ingen vitenskapelig teori", så lenge den opprinnelige *blastema* i hans teori er forbundet med den *første årsak*, som regnes i blastema potensielt å ha dannet alle fortidige, nåtidige og fremtidige vesener og dermed i realiteten å ha *skapt* alle disse vesener *en masse*. Dessuten vurderer ikke en gang Naudin de *sekundære årsakene*, eller deres virkning i evolusjonen av den organiske verden. Vitenskapen, som bare er opptatt av sekundære årsaker, har derfor "ingen kommentarer til Naudins teori" (side 125).

Den vil neppe si noe mer om den okkulte lære, som Naudin i noen grad nærmer seg. Betrakter vi nemlig hans "ur-blastema" som den dhyan-chohanske essens og *pitrienes chhayaer* eller dubletter, som i seg inneholder potensialet til alle former, så er vi helt samstemte. Men det er to reelle og vitale forskjeller mellom våre teorier. Naudin sier at evolusjonen har skjedd ved plutselige sprang og skiftninger, istedenfor å utvikles langsomt over millioner år, og hans ur-blastema er utrustet bare med blinde instinkter – en slags *ubevisst første årsak* i det *manifesterte kosmos* – hvilket er en absurditet. Det er vår dhyan-chohanske essens – *kausalteten* for den *første årsak* som skaper det *fysiske* menneske – som er det levende, aktive og potensielle stoff, innpreget *per se* med en høyere, dyrisk bevissthet, slik vi finner i mauren og beveren, som frembringer de lange serier av fysiologiske differensieringer. Med unntak av dette er hans "urgamle og generelle *skapelsesprosess*" fra *proto-organismer* like okkult som en enhver av Paracelsus' eller Khunraths teorier.

Kabbalistiske bøker er fulle av bevis for dette. *Zohar* sier for eksempel at enhver type i den synlige verden har sin prototyp i det usynlige univers. "Alt som finnes i den lavere (vår) verden finnes i den høyere. Den lavere og den høyere agerer og reagerer på hverandre." (*Zohar*, side 186. Se også del V av dette verk, "*Esoteriske læresetninger bekreftes av alle hellige skrifter*".)

20. DERES FEDRE VAR DE SELVFØDTE. DE SELVFØDTE, CHHAYAENE FRA DE STRÅLENDE KROPPENE TIL HERRENE, FEDRENE, SKUMRINGENS SØNNER (a).

(a) "Skyggene" eller *chhayaene*, kalles sønnene til de "selvfødte", da sistnevnte betegnelse gjelder alle de guder og vesener som ble født enten ved en guddoms eller adepts VILJE. Paracelcus' *homunculi* kunne muligens gis en slik betegnelse, selv om hans prosess gjelder et langt mer materielt plan. Betegnelsen "skumringens sønner" viser at de "selvfødte" forfedrene etter vår lære er identisk med pitriene i det brahmanske system, da det viser hvordan de ble født, fordi det sies at disse pitriene utgikk fra Brahmås "skumringskropp". (Se *Puranaene*.)

21. DA RASEN BLE GAMMEL, BLANDET DE GAMLE VANN SEG MED FRISKERE VANN (a). DA DRÅPENE BLE GRUMSETE, FORSVANT DE I DEN NYE STRØM, I LIVETS HETE STRØM. DE FØRSTES YTRE BLE DE ANDRES INDRE (b). DEN GAMLE VINGE BLE EN SKYGGE, VINGENS SKYGGE (c).

(a) Den gamle (opprinnelige) rasen fløt inn i den andre rasen og ble ett med den.

(b) Dette er en mystisk forvandlingsprosess og evolusjon av menneskeheten. De første – skyggeaktige, eteriske og negative – formene ble dratt inn i eller absorbert i, og inngikk dermed i den andres rases former. *Kommentaren* forklarer dette ved å si at den første rasen besto av deres kreative forfedres astrale skygger, som verken hadde egne astrale eller fysiske legemer – og denne rasen *døde aldri*. Dens "mennesker" smeltet gradvis bort og ble absorbert i kroppene til deres eget "svedfødte" avkom, som var mer solid enn dem. Den gamle form forsvant og ble absorbert eller oppslukt i den nye form, mer menneskelig og fysisk. Det fantes ingen død i de dager i en periode mer lykksalig enn den gylne tidsalder; men det første, eller foreldrestoffet ble anvendt ved dannelsen av de nye vesener, kroppene og selv deres indre og *lavere* prinsipper.

(c) Når skyggen trekker seg tilbake; det vil si når det astrale legeme blir dekket av mer solid kjød, utvikler mennesket en fysisk kropp. "Vingen" eller den eteriske form som frembrakte dens skygge og speilbilde ble det astrale legemes skygge og sitt eget avkom. Formuleringen er merkverdig men original.

Da det antagelig ikke vil bli anledning til å komme tilbake til dette mysteriet senere, kan like godt den dobbelte mening i den greske myten som gjelder denne særlige evolusjonsfase, påpekes straks. Den finnes i ulike varianter i allegorien om Leda og hennes to sønner Kastor og Pollux, hvor hver variant har en særlig betydning. I XI. Bok av *Odyséen* omtales Leda som Tyndarus' ektemake, som fikk "to sønner med tapre hjerter" – Kastor og Pollux – med ham. Jupiter skjenker dem en vidunderlig gave og privilegium: de er halvt udødelige. De lever og dør skiftevis annenhver dag; (ἐτερήμεροι¹¹). Som Tyndarider er tvillingsbrødrene et astronomisk symbol og representerer *dag* og *natt*. Deres to ektemaker, Phoebé og Hilasira, Apollos' eller Solens døtre, personifiserer demring og skumring.¹² Men i den allegori hvor Zevs er de to heltenes far – født av et egg som Leda legger – er myten fullstendig teogonisk. Det gjelder den gruppe allegorier hvor verden blir beskrevet som å være født av et egg. I denne antar Leda formen av en hvit svane når hun forener seg med den guddommelige svanen.¹³ Leda er den mytiske fugl, som ifølge tradisjonene blant ulike folkeslag innen den ariske rase, er utstyrt med ulike ornitologiske fugleformer, som alle legger gylne egg.¹⁴ I *Kalevala* (et finsk episk dikt) skaper eterens vakre datter, "vann-moderen", verden sammen med en "and" (en annen form av svanen eller gåsen, Kalahansa), som legger seks gylne egg, og et syvende, "et jern-egg" i fanget hennes. Men den variant av Leda-allegoriene som henviser direkte til det mystiske menneske finnes bare i Pindar¹⁵, med en mindre henvisning til den i de homeriske hymnene.¹⁶ I denne er ikke Kastor og Pollux lenger *dioscuri* (fra *Apollodorus* iii, 10,7), men blir det svært viktige symboler for det duale menneske, det dødelige og det udødelige. Ikke bare det, men som det vil fremgå blir de også symbol for den tredje rase og dens forvandling fra dyremenneske til gudemenneske bare med en dyrisk kropp.

Pindar viser at Leda samme natt forener seg både med sin ektemake og gudenes far – Zevs. Således er Kastor sønn av den dødelige og Pollux av den udødelige. I den allegorien som ble laget for denne anledning sies det at i et hevntokt mot *aféridene*¹⁷ dreper Pollux Lynceus – "han som blant de dødelige har det mest gjennomtrengende blikk" – men Kastor såres av *Idas*, "han som ser og vet". Zevs gjør slutt på striden ved å kaste en lynstråle mot og drepe de to siste kjempende. Pollux finner sin bror døde.¹⁸ I sin fortvilelse påkaller han Zevs og ber ham drepe også seg. "Du kan slett ikke dø" svarer gudenes herre, "for du tilhører den guddommelige rase". Men han gir ham et valg: Pollux kan enten forbli udødelig og leve i evighet på Olympen, eller, om han i alle forhold vil dele sin brors skjebne, så vil han tilbringe halvdel av sin eksistens i undergrunnen og den andre halvdel i den gylne, himmelske bolig. Denne halvt udødelighet, som dermed også skal omfatte hans bror Kastor, aksepteres av Pollux.¹⁹ *Derfor lever de to brødrene alternativt, en om dagen og den andre om natten.*²⁰

Er dette bare et poetisk dikt, en allegori, en av disse "sol-myte"-fortolkninger, som er det mest avanserte moderne orientalistiske makter å prestere? I virkeligheten er det mye mer. Vi har her en henvisning til den "egg-fødte" *tredje* rase, hvorav første halvdel er dødelig, dvs. med ubevisste personligheter, som ikke inneholder noe som overlever,²¹ mens siste halvdel individuelt blir udødelig, fordi

¹¹ "Odyssey", xi, 298 til 305; "Iliad", iii, 243.

¹² *Chants Cypriques, Hyg. Tal.*, 80. Ovid, "Fasti", osv. Se Decharme's *2 Mythologie de la Grèce Antique.*"

¹³ Se Brahma Kalahansa i 3. sang i 1. bind, side 78.

¹⁴ Se Decharmé's "Mythologie" osv., side 652.

¹⁵ *Nem.*, x, 80 og deretter. *Theocras*, xxiv, 131.

¹⁶ Xxxiv, v.5; *Theocritus*, xxiv, 131.

¹⁷ *Apollodorus III*, ii, 1.

¹⁸ I gamle dager ble Kastors grav fremsynt i Sparta, sier Pausanias (III, 13.1), og Plutark sier at han i Argos ble kalt den halvt udødelige eller den delvis helteaktige μιζαρχαγέτης. (Se Plutark, *Quæstiones Græcæ*, 23.)

¹⁹ *Pindar. Nem.* X, 60, *Dissen.*

²⁰ *Schol. Eurip. "Orestes"*, 463, *Dindorf.* Se Decharmé's "Mythol." osv., side 654.

²¹ *Monadene* er upersonlig og en gud i seg selv, selv om den er ubevisst på dette plan. Så lenge den ikke er forbundet med dens tredje (ofte kalt det femte) prinsipp, manas, som utgjør den horisontale linje i forhold til det første manifesterte triangel eller triaden, kan den ikke ha noen bevissthet eller oppfattelse av ting på det jordiske plan. "Den høyeste ser gjennom den lavestes øyne" i den manifesterte verden. *Purusha* (ånden) forblir blind på det materielle plan uten bistand fra prakriti (materie), og det gjør også atma-buddhi uten manas.

deres femte prinsipp blir vekket til live av de *besjælende gudene*, som på denne måten forbinder monaden med det jordiske. Dette er Pollux, mens Kastor representerer det *personlige*, dødelige mennesket, et dyr som ikke en gang er av noe avansert slag, så lenge det ikke er forbundet med sin guddommelige individualitet. I sannhet "tvillinger", likevel for alltid atskilt av døden, med mindre Pollux, beveget av tvillingskapets stemme, skjenker sin mindre favoriserte bror en del av sin egen guddommelige natur og således gjør ham delaktig i sin egen udødelighet.

Dette er den okkulte meningen av allegoriens metafysiske aspekter. Den vidt utbredte moderne fortolkning av den – som ifølge Plutark ble så feiret i antikken²² som symbol for broderlig kjærlighet – nemlig at dette var en kopi hentet fra naturens skuespill – er svak og utilstrekkelig for å forklare den hemmelige meningen. Foruten det faktum at Månen ifølge grekernes eksoteriske mytologi var feminin og derfor neppe kunne betraktes som Kastor – som også ble identifisert med Diana – så mente fortidens symbologer at Solen, himmellegemenes konge, var det synlige speilbilde av den høyeste guddom, som de derfor ikke kunne personifisere som Pollux, som bare var en halvgud.²³

Om vi fra gresk mytologi går over til de mosaiske allegorier og symboler, vil vi finne et slående samsvar om det samme tema med en annen form. Selv om vi i *skapelsesberetningen* ikke finner de "eggfødte", finner vi ufeilbarlig de androgyne. De første tre rasene i Den hemmelige lære er skjult med den mest oppfinnsomme symbologi i *skapelsesberetningens* fire, første kapitler.

DEN GUDDOMMELIGE HERMAFRODITT

Et ugjennomtrengelig, hemmelig slør ble kastet over de underviste okkulte og religiøse mysterier, etter undergangen av siste del av den atlantiske rase for omtrent 12.000 år siden, for å unngå at de ble gjort kjent for de uverdige og deretter vanhelliget. Blant disse vitenskaper er flere nå blitt eksoteriske – slik som for eksempel astronomien i sin rene matermatiske og fysiske form. Derfor er læren og prinsippene glemt. De er i dag symbolisert og inngår bare i lignelser og allegorier, og deres meningsinnhold er blitt pervertert. Likevel finnes hermafroditter i nesten enhver nasjons skrifter og tradisjoner. Hvorfor en slik forent samstemmighet hvis påstanden bare er en fantasi ?

Det er denne hemmeligheten som ledet den femte rase til å etablere, eller gjenetablere, de religiøse mysteriene, hvor tidligere tiders sannheter kunne bli undervist for kommende generasjoner under allegoriens og symbolikkens slør. La den egyptiske sfinx, tidenes gåte – være det uforgjengelige vitnesbyrd for den menneskelige rases evolusjon fra det guddommelige og særlig fra den androgyne rase! Guddommelig visdom inkarnerte på jorden og ble tvunget til å smake de personlige erfaringers bitre frukt av smerte og lidelser, fremkalt i skyggen av kunnskapens tre på godt og ondt – en hemmelighet som først var kjent bare blant Elohim, de SELV-INITIERTE "*høyere gudene*" – bare på jorden.²⁴

I Enoks bok finner vi Adam,²⁵ den første guddommelig androgyne atskilt i mann og kvinne, som blir JAH-HEVA i en form eller *rase*, og Kain og Abel²⁶ (mann og kvinne) i en annen form eller *rase* – den dobbeltkjønnede Jehova²⁷ – et ekko av dens ariske prototyp, Brahmâ-Vâch. Deretter kommer

²² "*Morals*", side 484 f.

²³ Denne merkelige forestilling og fortolkning ble akseptert av Decharme i hans "*Mythologie de la Grèce Antiqu*". "Kastor og Pollux", sier han, "er intet annet enn Solen og Månen, unnfanget som tvillinger . . . Solen, det udødelige og mektige vesen som forsvinner hver aften under horisonten og går under Jorden, som for å skape plass for en brodersfære som vekkes til live hver natt, er Pollux, som ofrer seg for Kastor. Kastor, som er sin bror underlegen, skylder ham sin udødelighet, for Månen, sier Theoprastus er bare en annen og svakere Sol." (*De Ventis* 17. Se Decharme, side 655.)

²⁴ Se "*Book of Enoch*".

²⁵ Adam (Kadmon) er, som Brahmâ og Mars, symbol for den *formerende* og *skapende kraft*, symbolisert ved vann og jord – en alkymetrisk hemmelighet. "Det kreves jord og vann for å skape en menneskelig sjel", sa Moses. Mars er hinduenes *Mangala*, planeten Mars, identisk med *Kartikya*, "krigsguden", født av *Gharma-ja* (Shivas *svette*) og av jorden. Han er *Lohita*, den røde, som Brahmâ og Adam. Hinduenes Mars er som Adam, ikke født av noen mor eller kvinne. Hos egypterne var Mars det *opprinnelig formerende prinsipp*, som Brahmâ ifølge eksoterisk lære og Adam i kabbalaen.

²⁶ Abel er Chebel, som betyr en "smertefull fødsel".

²⁷ Se 2. bind av "*Isis Unveiled*", side 398, hvor Jehova vises å være Adam og Eva forent, og *Hevah*, og Adam, den *feminine slange*.

menneskehetens tredje og fjerde rotrase²⁸ – det vil si raser med menn og kvinner eller individer med motsatte kjønn og ikke lenger kjønnsløse halvånder og androgyne, som i de to forutgående rasene. Dette faktum er antydning i enhver antropogoni. Det finnes i fabler og allegorier, i myter og *åpenbarte* skrifter, i legender og tradisjoner. Av alle de store mysteriene som de innvidde arvet fra den eldste fortid, er dette *et av de største*. Det forklarer det dobbeltkjønnede element som finnes i enhver skapende guddom, i Brahmá-Virâj-Vâch, som i Adam-Jehova-Eva og i "Kain-Jehova-Abel". For "Boken om Adams slekt" nevner ikke en gang Kain og Abel, men sier bare: "Til mann og kvinne skapte han dem . . . og ga dem navnet menneske"²⁹. Deretter fortsetter den med å si: "Og Adam fikk en sønn *som liknet ham*, hans avbilde, som han kalte Set" (5, 3); hvoretter han får andre sønner og døtre, som viser at Kain og Abel er egne allegoriske varianter av ham selv. Adam representerer den opprinnelige *menneskelige* rase, særlig i dens kosmisk sideriske forstand – og ikke i dens teo-antropologiske betydning. Det sammensatte Jehova-navnet, eller *Jah-Hovah*, som betyr *mannlig liv* og *kvinnelig liv* – først androgynt, så atskilt i kjønn – anvendes i denne forstand i *skapelsesberetningen* fra kapittel 5 og deretter. Som forfatteren av "The Source of Measures" sier (på side 159): "De to ordene Jehova er sammensatt av utgjør den opprinnelige forestilling om mann-kvinne, som de fødtes opphav", for den hebraiske bokstaven *Jod* var *membrum virile* og *Hovah* var Eva, alt levendes mor eller frembringeren, jord og natur. Forfatteren tror derfor at "Det viser seg at den *perfekte ene*" (den perfekte feminine sirkel eller *Yoni*, 20612 *numerisk*), "som *målenes opphav* også har et *fødsels*-opphav, som den *hermafroditiske ene*; derav den falliske form og anvendelse."

Nettopp; bare at "den falliske form og anvendelse" tilkom tidsaldre senere. Den første og opprinnelige betydning av Enos, Sets sønn, var at den første *rase* var født på nåværende vanlige måte fra mann og kvinne – for Set er intet menneske men en *rase*. Før ham var menneskeheten hermafroditter. Da Set er det første (fysiologiske) resultat etter FALLET, er han også det *første menneske*. Derfor omtales hans sønn Enos som "menneskets sønn". (Se nedenfor.) Set representerer *siste* del av den tredje rase.

For å trekke frem det virkelig mysterienavnet AIN-SOPH – det grenseløse og endeløse *ingen-ting* – har kabbalistene brakt frem det sammensatte *egenskap*-kallenavnet for en av deres personlig kreative elohimer, hvis navn var *Yah* og *Jah*, hvor bokstavene *i* eller *j* eller *y* brukes om hverandre, eller *Jah-Hovah*, *det vil si mannlig og kvinnelig*; den *hermafroditiske Jah-Eva*, eller *menneskehetens første form*, den opprinnelige jordens Adam, og ikke en gang *Adam Kadmon*, hvis "sjelsfødte" sønn, mystisk sett er den jordiske *Jah-Hovah*. Med kjennskap til dette har den utspekulerte kabbalistiske rabbineren laget et så hemmelig navn at det ikke kunne meddeles uten å avsløre hele systemet. Derfor ble han nødt til å gjøre det *hellig*.

Hvor nært forholdet mellom Brahmâ-Prajâpati og Jehova-Sefirot, mellom Brahmâ-Virâj og Jehova-Adam er, kan bare en sammenligning mellom Bibelen og Puranaene vise. Analysert og lest i samme lys, frembyr de overbevisende belegg for at de er to kopier fra samme original – som er laget i to perioder som ligger langt fra hverandre. Sammenlign enda en gang i relasjon til dette temaet *skapelsesberetningens* kapittel 4, versene 1 til 26 og *Manu* I., og de vil begge avsløre sin betydning. I *Manu* (1. bok, 32) står Brahmâ – som både er menneske og gud og som deler kroppen sin i mannlig og kvinnelig – i esoterisk betydning som Jehova eller Adam gjør i Bibelen, og som den symbolske personifikasjon av den kreative og *formerende* kraft, både guddommelig og menneskelig. Zohar tilbyr et enda mer overbevisende bevis for hans identitet, mens noen rabbinere gjentar ord for ord bestemte puranske uttrykk. "Skapelsen" av verden er for eksempel i brahmanske bøker generelt betraktet som å være den høyeste skapers *Lilâ*, fornøyelse, lyst eller sport. "Vishnu som er begrenset og ubegrenset stoff, ånd og tid, morer seg som en spøkefull, lekende gutt." (Vishnu Purana, 1. bok, kap. ii.) Sammenlign dette med det som sies i boken "Nobelet' Hokmah": "Kabbalistene sier at verdens eksistensielle fremkomst skyldtes *fornøyelse*, ved at Ain-Soph (? !) *frydet* seg over seg selv, lyste opp og strålte fra seg selv til seg selv . . . som alt kalles fornøyelse," osv. (Sitert fra Myers "*Qabbalah*", side 110.) Dette er således ikke en av "kabbalistenes merkelige ideer", som den nettopp siterte forfatteren bemerker, men en rent puranisk, arisk ide. Men hvorfor gjøre Ain-Soph til skaper?

Den "guddommelige hermafrodit" er dermed Brahmâ-Vâch-Virâj, og semittenes eller jødernes er Jehova-Kain-Abel. Bare "hedningene" var, og er, ærligere og åpnere enn de senere israelitter og rabbiner, som unektelig kjente den virkelige betydning av sin eksoteriske guddom. Jødene betraktet det nav-

²⁸ Se 1. bind av "*Isis Unveiled*", side 305: "Foreningen av de to skapte en *tredje* rase, osv."

²⁹ = *Adam* på hebraisk. 1. mosebok 5,2.

net som ble gitt dem – Yah-oudi – som en fornærmelse. Likevel har de, og kunne ha hvis de bare ønsket det, en unektelig rett til å kalle seg selv de gamle Yah-oudi, "Jah-hovianerne", slik brahminene kaller seg selv brahminere *etter sin nasjonale guddom*. For Jah-Hovah er slektsnavn for den gruppe eller hierarki av kreative, planetariske engler, under hvis stjerne deres nasjon har utviklet seg. Han er en av de planetariske *Elohim* innen Saturns styrende gruppe. Vers 26 i *skapelsesberetningens* kapittel 4, hvis det leses korrekt, ville alene gi dem en slik rett, for det kaller den nye menneskerase som ble frembrakt av Set og Enos *Jehova*, som er noe helt annet enn den oversettelsen som nyttes i Bibelen: "Og Set fikk en sønn og kalte ham Enos. Da begynte menneskene å kalle seg *Jah* eller Yah-hovah", det vil si *menn og kvinner*, "skapelsens herrer". Man trenger bare å lese dette verset etter sin originale, hebraiske tekst og i lys av kabbala, for å innse at istedenfor de ord de når er oversatt med, betyr de: "Da begynte menneskene å kalle seg selv *Jehova*", som er den korrekte oversettelsen, og ikke "Da begynte menneskene å påkalle herrens navn", som er en feil oversettelse, bevisst eller ikke. Likedan bør den velkjente formuleringen: "Jeg har fått et menneske av herren", leses: "Jeg har fått et menneske, nemlig *Jehova*".³⁰ Luther oversatte teksten på én måte, de romerske katolikker helt annerledes. Biskop Wordsworth formulerer det til: "Kain – jeg har fått Kain, fra *Kanithi*, jeg har fått". Luther: "Jeg har fått et menneske – nemlig herren" (*Jehova*), og forfatteren av "The Sources of Measures": "Jeg har utmålt et menneske, nemlig *Jehova*." Det siste er den korrekte fremstilling, fordi (a) en berømt rabbiner, en kabbalist, forklarte formuleringen til forfatteren på nøyaktig denne måten, og (b) fordi denne fremstillingen er identisk med østens hemmelige lære med henblikk på Brahmâ. I "*Isis Unveiled*" forklarte forfatteren det med "Kain . . . er sønn av "herren" og ikke av Adam (*skapelsesberetningen* 5, 1.) "Herren" er Adam Kadmon, *Yodcheva's* far, "Adam-Eva", eller *Jehova*, sønnen av de syndefulle tanker, og ikke avkommet av kjøtt og blod. Set er på den andre siden *leder og stamfar for jordens raser*, for han er sønn av Adam, eksoterisk, men esoterisk er han avkommet etter Kain og Abel, da Abel eller Hebel er kvinnelig, motstykket og den kvinnelige halvdel av den maskuline Kain, og Adam er det kollektive navn for mann og kvinne: "mann og kvinne (*Zachar va Nakobeh*) skapte han dem . . . og kalte dem Adam." *Skapelsesberetningens* vers fra kapitlene 1 til 5 er av kabbalistiske grunner med hensikt omblendet. Straks Adam og Eva ble atskilt, etter MENNESKET i *skapelsesberetningens* kapittel 1, 26 og *Enos*, menneskets sønn i kapittel 4, vers 26, etter Adam, den første androgyne og etter Adam Kadmon, den (første) kjønnsløse *logos*, kommer endelig *Jehova-Eva* og Kain-*Jehova*. De representerer ulike rotraser, fordi det passerte millioner av år mellom dem.

Derfor er den ariske og den semittiske fremstilling av guder og mennesker to blad av samme grein; deres respektive personifikasjoner er symbolske personligheter som forholder seg til hverandre på følgende måte:

I. Den *uerkjennelige*, som det henvises til på flere måter i *Rig Vedas* vers, slik som "*intet fantes*", senere kalt "Parabrahm", אֵין (*Ain*, ingenting, eller kabbalistenes "Ain-Soph"), og igjen, (Guds) "ånd", som i *skapelsesberetningen* svever over vannene. Alle disse er *identiske*. Videre er kap. 1, 2. vers i *skapelsesberetningen* plassert som 1. vers i kabbalistenes *hemmelige* tekster, hvor det etterfølges av at *Elohim* "skapte himmelen og jorden". Denne bevisste endring av versenes rekkefølge var nødvendig av *monoteistiske* og kabbalistiske grunner. Jeremias forbannelse av de *Elohim* (guder) som *ikke hadde skapt* himmelen og jorden, kap. x, vers 11, viser at det var flere andre *Elohim* som hadde vært skapere.

II. De "himmelske" *Manu-Swâdyambhuva*, som utgikk fra Swâdyambhu-Narayana, den "selveksisterende", og kabbalistenes Adam Kadmon, og det androgyne menneske i *skapelsesberetningens* kapittel 1 er også identiske.

III. *Manu-swâdyambhuva* er Brahmâ, eller *logos*, og han er Adam Kadmon, som i *skapelsesberetningens* kap. 4, 5, deler seg i to halvdel, mannlig og kvinnelig, og dermed blir Jah-Hovah eller *Jehova-Eva*, slik *Manu Swâdyambhuva* eller Brahmâ deler seg og blir "Brahmâ-Virâj og Vâch.Virâj", mannlig og kvinnelig. Resten av teksten og versjonene er *påskudd*.

IV. *Vâch* er datter av Brahmâ og kalles *Sata-Rupa*, "den hundregangerformede", og *Savitri*, "*frembringeren*", mor til alle guder og alt levende. Hun er identisk med Eva, "mor (til alle herrer eller guder eller) alt levende". I tillegg er det flere okkulte betydninger.

Det som er skrevet i "*Isis*", selv om det er utspredt og meget forsiktig uttrykt på det tidspunkt, er korrekt:

³⁰ Se "*Sources of Measures*", side 227.

Når Ezekiels hjul esoterisk skal forklares³¹, sies det om *Jodhevah* eller Jehova:

"Når det trefoldige tas i begynnelsen av tetragrammet, uttrykker det den guddommelige skapelsen *åndelig*, uten noen kjødelig synd. Når det tas fra motsatt ende uttrykker det kjødeligheten: den er feminin. Eva's navn består av tre bokstaver, mens det for den opprinnelige og himmelske Adam skrives med en bokstav, Jod eller Yodh. Derfor bør den ikke lese som Jehovah men Ieva, eller Eva. Adam i det første kapittel er åndelig og derfor den rene, androgyne Adam Kadmon. Når kvinnen utgår fra den andre (eller stoffets) Adams ribbein, deles den rene *Jomfru* og faller ned "i forplantning" på en synkende syklus og blir *Skorpionen*, symbolet for synd og materie. Mens den stigende syklus peker mot rent åndelige raser, eller de ti patriarkene før syndfloden, blir prajâpatiene og Sefirot styrt av den kreative guddom selv, som er Adam-Kadmon eller Yod-cheva. Åndelig sett er de lavere (Jehova) de jordiske rasene, som styres av Enok eller *Vekten*, den syvende; som fordi han er halvt guddommelig og halvt jordisk sies å ha blitt opptatt av Gud levende. Enok, Hermes og Vekten er en."

Dette er bare en av flere betydninger. Det er neppe behov for å informere våre forskere om at *Skorpionen* er det astrologiske tegnet for forplantningsorganene. Som de indiske rishier, er alle patriarkene numerisk konvertible og ombyttbare. I forhold til det tema de relaterer seg til blir de ti, tolv, syv eller fem, og selv *fjorten*, og de har den samme esoteriske betydning som *manuene* eller rishiene.

Ennvidere kan det vises at Jehova har en mengde opprinnelsesformer, men bare de er *sanne* som finnes i kabbalaen. יהוה (*Ieve*) brukes i Det gamle testamentet og ble uttalt *Ya-va*. Inman foreslår at det er sammensatt av de to ordene יהוה *Yaho-Iah*, *Jaho-Jah*, eller *Jaho er Jah*. Punktert er det יהוה - et rabbinisk påfunn for å assosiere det med navnet *Adoni* eller אֲדֹנָי, som har de samme punktene. Det er merkelig og neppe forståelig at de fortidige jødene leste navnet יהוה (*Adoni*), når de hadde så mange navn hvor *Jeho* og *Jah* og *Iah* inngår. Men slik var det, og Philo Byblus, som ga oss det såkalte Sanchoniathon-fragmentet, skrev det med de greske bokstavene Ἰεῦω, *Javo* eller *jevo*. Theodoret sier at samaritanerne uttalte det *Yahva* og jødene *Yaho*. Professor Gibbs mener imidlertid at punktueringen bør være: יהוה (*Ye-hou-vih*), og dermed kutter han den gordiske knuten fra den sanne okkulte betydning. I denne siste formen som et hebraisk ord betyr det "han vil – være".³² Det ble også avledet fra det kaldeiske verbet הוּא eller הוּה *eue* (*eva*) eller *eua* (*Eva*) "å være". Og slik var det, for først etter *Enosh*, "menneskesønnen", skulle de virkelig menneskelige rasene starte og "være til" som menn og kvinner. Denne påstanden bestyrkes ytterligere ved at Pankhurst lar verbet הוּה bety: (1) "Å falle ned" (i forplantning eller i materien), og (2) "Å være og å fortsette – som en rase. Da ambisjonen for ordet *eua* (*Eva*) "å være" er הוה *Heve* (*Eva*), som er den feminine del av יהוה og det samme som Hebe, den greske ungdomsgudinnen og Herakles olympiske brud, fremstår navnet Jehova enda klarere i sin opprinnelige dobbeltkjønnede form.

Når vi i sanskrit finner slike orddeler som *Jah* og *Yah*, som *Jah* (*navi*) "Ganges" og *Jagan-natha* "verdens herre", forstår vi hvorfor Rawlinson er så overbevist om en *arisk* eller *vedisk* påvirkning overfor Babylons eldste mytologi. Heller ikke kan det forundre at Israels antatte ti stammer forsvant i fangenshipsperioden uten å etterlate seg noen spor, når vi får vite at jødene rent faktisk bare hadde to stammer – *Judas* og *Levis*. *Levittene* var heller ingen stamme med en prestekaste. Etterkommerne hadde bare fulgt sine forfedre, de ulike patriarkene, opp i den tynne luft. I gamle dager fantes det *Brahmer* og *A-brahmer* før den første jøde ble født. Alle folkeslag mente at deres første gud eller guder var androgyne. Det kunne heller ikke være annerledes, da de oppfattet sine fjerne opprinnelige stamfedre, deres dobbeltkjønnede forfedre, som guddommelige vesener og guder, slik kineserne gjør i dag. Og de var guddommelige i en forstand, slik deres første menneskelige avkom, den "tankefødte" opprinnelige menneskeheten, som helt sikkert var dobbeltkjønnet, slik alle gamle symboler og tradisjoner viser. "Med de symbolske virkemidler og spesielle formuleringer de gamle prestene anvendte, skjultes henvisninger til vitenskaper som ennå ikke er oppdaget. Uansett hvor kjent forskeren måtte være med egypternes hieratiske skrift og det hieroglyfiske system, må han først lære å granske nedtegnelsene. Utstyrt med passer og linjal må han forsikre seg om at den billedskrift han undersøker passer helt nøyaktig med *bestemte, faste geometriske figurer*, som er de skjulte nøkler for slike nedtegnelser, før han går løs på fortolkningen."

"Men det finnes myter som snakker for seg selv. Blant slike kan vi inkludere de tokjønnede, første skaperne i enhver kosmologi. Den greske Zevs-Zen (eter) og Chthonia (den kaotiske jorden) og Metis

³¹ "Isis Unveiled", 2. bind, side 462.

³² Se som sammenligning *Hosea*, xii, 6, hvor det er punktuert slik.

(vann), hans hustruer; Osiris og Isis-Latona – hvor også Osiris representerer eter, den første utstrømning fra den høyeste guddommen, Amun, lysets opprinnelige kilde; gudinnen jord og vann igjen; Mitras, den klippefødte guden, symbolet for den maskuline verdensilden, eller det personifiserte urlyset, og Mitra, ildgudinnen, både hans mor og hustru; ildens rene element (det aktive eller maskuline prinsipp) betraktet som lys og varme, sammen med jord og vann, eller materie, det feminine eller passive element for kosmisk formering" – alt dette vitner om den opprinnelig, guddommelige hermafroditten.

6. sang: DE "SVEDFØDTES" EVOLUSJON.

(22) Fortsettelsen av de tre rasenes evolusjon. (23) Den andre rase skaper den tredje og forsvinner.

22. SÅ UTVIKLET DEN ANDRE RASE DE SVEDFØDTE, DEN TREDJE (*rase*). SVETTEN TILTOK, DENS DRÅPER VOKSTE, OG DRÅPENE BLE HARDE OG RUNDE. SOLEN VARMET DEN; MÅNEN KJØLTE OG FORMET DEN; VINDEN NÆRTE DEN TIL DEN VAR MODEN. STJERNEHIMMELENS HVITE SVANE (*Månen*) OVERSKYGGET DEN STORE DRÅPEN. EGGET FOR DEN FREMTIDIGE RASE, MENNESKE-SVANEN (*Hamsa*) FOR DEN SENERE TREDJE (*a*). FØRST MANNLIG-KVINNELIG, SÅ MANN OG KVINNE (*b*).

(*a*) Sangens tekst gir tydelig uttrykk for at det menneskelige embryo ble ernært *utenfra* av kosmiske krefter, og at "fader-moder" åpenbart forsynte frøet inntil det var modent: høyst sannsynlig et "svedfødt egg", som ble utklekket på en eller annen mystisk måte etter at det var skilt ut fra sine "dobbelte" foreldre. Det er forholdsvis lett å forestille seg en eggleggende menneskehet, da mennesker fremdeles i en viss forstand blir "eggfødt". Magendie omtaler i sin *Précis Élémentaire de Physiologie* "et tilfelle hvor navlestrengen var punktert og full av arr", men hvor barnet likevel ble født levende, og stiller følgende relevante spørsmål: "Hvordan skjedde sirkulasjonen i dette organet?" På neste side sier han: "Ingenting er inntil nå kjent om fosterets fordøyelse", og med henblikk på ernæringen stiller han dette spørsmål: "Hva kan vi fortelle om ernæringen av fosteret? Fysiologiske bøker gir bare *vage antagelser* om dette." Men skeptikeren kan innvende: "Magendies bok tilhører forrige generasjon. Siden da har vitenskapen gjort så mange gjennombrudd at hans uvitenhetsstempel ikke lenger kan ha gyldighet for denne profesjonen." Nettopp, så la oss vende oss til en stor autoritet når det gjelder fysiologi, nemlig sir M. Foster (*Text-Book of Physiology*, tredje utgave, 1879, side 623), hvor vi til ulempe for den moderne vitenskap finner ham si: "Når det gjelder veksten og utviklingen av embryoets funksjonelle aktiviteter, så vet vi så godt som ingenting. Vi vet knapt noe om de ulike skritt som de opprinnelig, grunnleggende egenskapene i eggets protoplasma gjennomgår og hvordan de utvikles til de komplekse fenomener vi har forsøkt å forklare i denne boken." Studentene ved Trinity college i Cambridge besværligst å dekke Hygeas statue med slør og bandasjere øynene på bystene for Galen og Hippokrates, slik at de ikke kaster bebreidende blikk på sine degenererte etterfølgere. Vi noterer enda et faktum. Sir M. Foster holder diskret stilt om tilfellet med den punkterte navlestrengen, som hans franske kollega omtaler.

(*b*) Slik den forklares i kommentarene er dette en svært merkelig formulering. For å klargjøre: Den første rase hadde skapt den andre ved "knoppsskyting", som nettopp forklart, og den andre rase føder den tredje – som er delt i tre ulike avdelinger av mennesker frembrakt på ulik måte. De to første er frembrakt ved en eggleggingsmetode, sannsynligvis ukjent for moderne naturhistorikere. Mens de første underrasene av den tredje mennesket frembrakte sitt avkom gjennom utskilling av en slags væske eller vitalt fluidum, dråper som vokste sammen og skapte en eggformet ball – eller skal vi si egg? – som fungerte som et ytre redskap for en indre utvikling av et *foster* og et barn, så endret formeringsmetoden seg for de senere underrasene, i alle fall hva gjelder resultatet. Småbarna hos de første rottrasene var kjønnsløse – og uten form for alt man vet ¹, mens de i senere raser ble født androgyne. Det var i tredje rase kjønnsdelingen skjedde. Fra først å ha vært aseksuell, ble menneskeheten tydelig hermafroditisk og biseksuell. Til sist begynte de menneskeskapte eggene, gradvis og nærmest umerkelig i sin evolusjonære utvikling, først å frembringe vesener hvor et kjønn dominerte over det andre, og der nest å atskille kvinner og menn. La oss nå søke etter bekræftelser på disse påstandene i Østens og Vestens religiøse legender. La oss starte med den "eggfødte rasen". Tenk på Kasyapa, den vediske vismannen, og den mest fruktbare blant skaperne. Han var sønn av Marichi, Brahmâ's tankefødte sønn, og han gjøres til far for *nagaene*, eller slangene, blant flere vesener. Eksoterisk er *nagaene* halvt guddommelige vesener med menneskelige ansikter og med en slanges hale. Men det fantes en rase blant *nagaene*, i et antall på bare tusen, som ble født av eller sprang ut av Kadra, Kasyapas hustru, med *den*

¹ Se "Timæus".

hensikt å befolke Patala, som det vil bli vist unektelig er Amerika; og det fantes et NAGA-Dwipa, en av de syv inndelingene av Bhârata-Varsha i India, som er befolket av mennesker som bærer samme navn, som selv blant enkelte orientalistene blir tillatt å være *historiske*, og som har etterlatt seg mange spor inntil denne dag.

Det som er viktig nå er at uansett hvilket opphav mennesket måtte ha, så skjedde menneskets evolusjon i denne rekkefølgen: (1) kjønnsløs, som alle tidlige former er; så (2) gjennom en naturlig forvandling ble det "en ensom hermafrodit", et biseksuelt vesen; for (3) til sist å bli atskilt og bli slik det er nå. Vitenskapen forteller oss at alle primitive former, selv om de er kjønnsløse, "likevel har evne til å gjennomføre en ukjønnnet formeringsprosess". Hvorfor skulle da mennesket være unntatt fra denne naturens lov. Tokjønnnet formering er en evolusjonsgrad, en spesialisert og perfekt form på materiens utviklingsstige hvor formeringen skjer ved deling. Okkult lære er hovedsakelig tilhenger av den teori at livet på jorden ble til ved frø fra himmelrommet. Menneskehetens tidlige historie er skjult bare for "vanlig dødelige". Heller ikke er de primitive rasers historie nedgravd i tidens grav for de innvidde, slik den er for den profane vitenskap. Derfor, med støtte på den ene siden fra det vitenskapen viser oss er en progressiv utvikling og en indre årsak til enhver ytre forandring; og med på den andre siden støtte fra en innforstått tro på den visdommen – man kan enda si allvisdommen – i de universelle tradisjoner, som er samlet og bevart av de innvidde, som har perfektionert dem til et nærmest ufeilbart system – så våger jeg tydelig å fremføre denne teorien.

En kunnskapsrik artikkel, skrevet for fem år siden av vår lærde og respekterte venn professor Alex. Wilder i New York, viser den absolutte logikk og nødvendighet av å tro at "De første raser var dobbeltkjønnet", og han gir flere vitenskapelige begrunnelser for det. Han argumenterer først med "at en stor del av planteriket er biseksuelt . . . og at Linné gir denne klassifikasjon for nesten alle planter. Det er tilfelle både for de avanserte deler av planteriket som for laverestående arter, fra hamp til lombar-diske popler og ailanthus (kinesisk himmeltre). Innen insektenes verden føder sommerfuglen en larve, som føder en sommerfugl, slik den store hemmelighet ble uttrykt i *Mysteriene*: "*Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco.*"² Den korallproduserende familien, som ifølge Agassiz, "har brukt hundre tusener av år gjennom nåværende geologiske periode på å bygge Florida-halvøyen . . . frembrakte sitt avkom fra seg selv ved knoppskyting og som forgreninger på et tre." For biene gjelder omtrent det samme. Lus på planter lever (like kysk) som amasonene, og *jomfruelige foreldre* opprettholder rasen gjennom ti etterfølgende generasjoner.

Hva sier de gamle vise, antikkens filosof-lærere? Aristofanes sier dette om temaet i Platons *Gjeste-bud*: "Vår tidligere natur var ikke den samme som nå. Den var *androgyn*, da formen og navnet var det samme for menn og kvinner. . . . Kroppene deres var runde, og de beveget seg som et hjul.³ De hadde forferdelig styrke og makt og sterke ambisjoner. Derfor *delte Zevs hver av dem i to* og gjorde dem svakere. Under hans ledelse tettet Apollo igjen huden."

Blant de gamle persere var Meshia og Meshiane bare et enkelt individ. "De lærte også at mennesket var et resultat av livets tre, som vokste i androgyn par, inntil de ble delt ved en etterfølgende tilpassning av den menneskelige form."⁴

I *Toleduth*, (boken) om Adams slekt, vil verset: "Gud skapte (*bara*, frembrakte) mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han dem, som mann og kvinne skapte han dem," hvis det leses esoterisk angir den sanne mening, nemlig: "*Elohim* (gudene) frembrakte fra seg selv (ved modifisering) mennesket i sitt bilde . . . og skapte *ham* (menneskeheten, eller *Adam*). Som mann og kvinne skapte *han* (den kollektive guddom) dem."⁵ Dette viser den esoteriske meningen. Den *kjønnsløse* rase ble først frembrakt, som en modifikasjon *av* og *fra* dem selv, de rent åndelige eksistenser, og dette var den *første* Adam.

² O.a.: "En tyr har født en drage, og dragen en tyr."

³ Sammenlign med Ezekiels visjon (1. kapittel) av de fire guddommelige vesener, som "liknet et menneske" og likevel hadde utseende av et hjul; "når de beveget seg gikk de på alle fire sider . . . for de levende veseners ånd var i hjulet."

⁴ Se professor Wilder's essay: "*The Primeval Race Double-Sexed.*"

⁵ Eugibinus, en kristen, og rabbinerne Samuel, Manasseh ben Israel og Maimonides, lærte at "Adam hadde *to* ansikter og *en* person, og at han fra begynnelsen av både var mann og kvinne – mann på den ene siden og kvinne på den andre (som Manu's Brahman), men senere ble delene atskilt." Davids 139. salme, slik den ble fremført av rabbi Jeremiah ben Eliazar, vitner om det. "Du har *skapt* meg foran og bak", ikke *prydet* som i Bibelen, som er absurd og uten mening. Dette viser ifølge professor Wilder "at menneskehetens opprinnelige form var androgyn".

Så kom den *andre* rasen: Adam-Eva eller *Jod-Heva*, passivt androgyne; og til sist den *tredje* eller "de *atskilte* hermafroditter", Kain og Abel, som frembrakte den fjerde, Set-Enos, osv. Det var denne tredje, den siste halvt åndelige *rase*, som ble den siste bærer av den guddommelige, indre visdom, som var medfødt blant Enok'ene, seerne blant denne menneskehet. Den *fjerde*, som hadde smakt fruktene fra livets tre på godt og ondt – visdom som allerede var forent med det jordiske og derfor *uren* intelligens⁶ – og hadde følgelig skaffet seg visdom ved innvielse og store anstrengelser. Foreningen av visdom og intelligens, hvor førstnevnte *hersket over* sistnevnte, kalles i hermetiske bøker "den Gud som innehar begge kjønns fruktbarhet". Den mystiske Jesus ble antatt å være mann-kvinne. I de *orfiske hymnene*, som ble sunget under mysteriene, finner vi: "Zevs er en mann, Zevs er en udødelig pike." Den egyptiske Amon var gudinnen Net, i sin andre halvdel. Jupiter hadde kvinnelige bryster. Venus er på noen statuer avbildet med skjegg, og gudinnen Ila, som er etterkommer etter Vaivasvata, er også guden Sudyumna.

"Navnet *Adam*," sier professor A. Wilder, "eller menneske, impliserer i seg selv en form for dobbel eksistens. Det er identisk med *Athamas*, eller *Thomas* (det tamilske *Tam*), som er sammenfallende med det greske *Didumos*, en tvilling. Hvis derfor den første kvinnen ble skapt etter den første mannen, må hun med logisk nødvendighet være "tatt ut av mannen" . . . og det er *det* Elohim tok fra mannen som ble anvendt "til å skape kvinnen". (*Skapelsesberetningens* 2, 22.) Det hebraiske ord som anvendes her er *tzala*, som har den betydningen vi her har gitt. Det er lett å finne den samme legenden i Berosus, som sier at *Thalath* (*Omoroka*, Urkas kvinne) var skapelsens begynnelse. Hun var også Melita, Månens dronning. . . . De to tvillingfødsleene i *Skapelsesberetningen*, Kain og Abel, og Esau og Jakob, viser samme tanke. Navnet "*Hebel*" er det samme som *Eva*, og dets egenskaper synes å være feminine," fortsetter forfatteren. "Til deg skal hans attrå stå," sa herren Gud til Kain, "og du skal herske over ham." Det samme hadde han sagt til Eva: "Til din mann skal din attrå stå, og han skal herske over deg." . . .

Derfor er den menneskelige *tredje* rotrases opprinnelige biseksuelle enhet et aksiom i den hemmelige lære. Dens jomfruelige individer ble oppdratt som "guder", fordi rasen representerte "det guddommelige dynasti". Moderne mennesker er tilfreds med å dyrke den fjerde rases mannlige helter, som skapte guder etter sitt eget seksuelle bilde, mens den opprinnelige menneskehets guder var "mann og kvinne".

Som forklart i 1. bind ble menneskeheten utviklet i koordinasjon og parallelt med de fire elementene, hvor hver ny rase fysiologisk ble tilpasset et nytt element. Vår femte rase nærmer seg raskt det femte elementet – kall det rommets eter om du ønsker – som har mer å gjøre med psykologi enn fysikk. Vi mennesker har lært oss å leve i ethvert klima, om det er kjølig eller tropisk, mens de to første rasene ikke hadde noe å gjøre med klimaet. Heller ikke måtte de tilpasse seg temperaturrens svingninger. Og slik, har vi lært, levde menneskene helt til slutten av tredje rotrase, da en evig vår hersket over hele kloden, slik som innbyggerne på Jupiter nå nyter; en "verden", sier Flammarion, "som ikke som vår er underkastet årstidenes vekslinger eller raske temperaturforandringer, men som er beriket av alle fordelene ved en evig vår". (*Pluralité des Mondes*,", side 69.) De astronomer som påstår at Jupiter befinner seg i en flytende tilstand, i vår forstand av dette begrepet, inviteres til å avgjøre denne disputten med denne lærde, franske astronom.⁷ Vi må imidlertid alltid huske på at denne "evige vår" bare er

⁶ Se foreningen av *Chochmah*, visdom, med *Binah*, intelligens, eller Jehova, *demiurgen*, som kalles *forstanden* i Salomos ordspråk, kap. 7,4. Og i kapittel 8 roper *visdommen* (den guddommelige, okkulte visdom) til menneskeheten: "Forstå visdom dere enfoldige, og bevar *et forståelsesfullt hjerte* dere *dårer*." (I den norske Bibeloversettelsen lyder kap. 8, 5: "Lær klokskap, I enfoldige, og lær forstand, I uforstandige!") Det er *ånd* og *materie*, *nus* og *psyke*, hvor sistnevnte ifølge apostelen Jakob er "jordisk, sensuell og djevlsk".

⁷ En hypotese utviklet i 1881 av hr. Mattieu Williams synes å ha påvirket astronomene lite. I artikkelen "*The Fuel of the Sun*", inntatt i *Knowledge* for 23.12.1881, sier han: "Ved å anvende dr. Andrews forskningsresultater på solens eksistensielle tilstand . . . konkluderer jeg at solen ikke har *noen kjerne*, verken fast, flytende eller gassaktig, men består av atskilte stoffer i en kritisk tilstand, som nærmest er omgitt av et flammende hylster, som følge av rekombinasjon av de atskilte stoffene. Utenfor dette er det et annet hylster med væske som følge av denne kombinasjonen."

Dette er en ny teori i tillegg til andre hypoteser, som *alle er vitenskapelige og ortodokse*. Meningen med den "kritiske tilstand" er forklart av hr. M. Williams i samme tidsskrift (9.12.1881) i artikkelen "Solids, Liquids, and Gases". Etter en omtale av dr. Andrews eksperimenter med kullsyre, sier vitenskapsmannen at "når temperaturen når 88°, forsvinner grensen mellom flytende og gassaktige stoffer, og *det flytende og det gassaktige blander seg i*

en tilstand *som oppleves slik at beboerne på Jupiter*. Det er ingen "vår" *slik vi kjenner den*. I dette forbehold finnes forsoningen mellom de to siterte teorier. Begge inneholder *delvise sannheter*.

Det er derfor en universell tradisjon at menneskeheten har utviklet seg gradvis til sin nåværende tilstand fra en nærmest transparent stofftilstand, og det verken ved mirakler eller seksuell omgang. Dette er også helt i samsvar med de eldste filosofier; fra den egyptiske og indiske med sine guddommelige dynastier og helt frem til Platon. Og alle disse universelle oppfatninger må bli klassifisert som "anelser" og "hardnakkete holdninger", hvor noen er rotfestet i folketroen. Louis Figuiet bemerker at slike oppfatninger "ofte er et resultat av et stort antall menneskelige slekters visdom og observasjoner". For "*en tradisjon som har en ensartet og universell eksistens, har den fulle vekt av vitenskapelig berettigelse*".⁸ Og som vi har påvist finnes det mer enn en slik tradisjon i de puraniske allegorier. Læren om at menneskehetens første rase ble formet av pitrienes *chayaer* (astrale avspeilinger) er helt i samsvar med *Zohar*. "I Elohim's (pitrienes) *tzalam* (skyggebilde) ble Adam (mennesket) skapt."⁹

Gjentatte ganger er det fremkastet en innvending om at uansett hvor avansert den metafysiske tekningen var i det gamle India, så hadde de gamle egyptere intet annet enn grov overtro og dyretilbedelse å skryte av, hvor det i tillegg påstås at Hermes var resultatet av greske mystikere som levde i Egypt. Til dette kan det gis et svar – som er et klart bevis på at egypterne trodde på den hemmelige lære, fordi de lærte den under innvielsene. Kritikerer bør titte i "*Eclogæ Physicæ et Ethicæ*" av *Stobæus*, den greske samler av gamle dokumenter, som levde i det femte århundre e. Kr. Det følgende er en av hans avskrifter fra et gammelt hermetisk dokument, som viser egypternes sjelelære. Oversatt ord for ord, sier den:

"Fra en sjel, ALLSJELEN, utgår alle sjeler, som spres som om de ble hensiktsmessig fordelt utover verden. Disse sjelene gjennomgår mange forvandlinger. De som allerede er krypdyr forvandles til

en mystisk, midlertidig, flytende substans; et ubestemt fluktuerende noe fyller hele røret – noe eterisk flytende eller en synlig gass. Hold en rødglødende ildrake mellom øynene dine og lyset, og du vil se en oppadgående bølgebevegelse som synes som flytende luft. Den hybride substansen i røret ser likedan ut, men den er merkbart tettere og står åpenbart mellom materiens flytende og gassaktige tilstand, slik bek og sirup står mellom det faste og det flytende."

Den temperatur hvor dette inntreffer kaller dr. Andrews den "kritiske temperaturen, hvor de gassaktige og flytende tilstander er "kontinuerlige", og det er sannsynlig at alle stoffer som kan eksistere i disse to tilstander har sin egen særlige kritiske temperatur.

Ved fortsatte spekulasjoner om denne "kritiske" tilstanden, fremkommer hr. Mattieu Williams med noen helt okkulte teorier om Jupiter og andre planeter. Han sier: "*Vår oppfatning om faste, flytende og gassaktige stoffer stammer fra erfaringer med materiens tilstander her på jorden. Flyttet vi oss til en annen planet, kan dette bli merkelig forandret. På Merkur kunne vann fremstå som en kondenserbar gass; på Mars som en et smeltbart fast stoff, men hva på Jupiter ?*"

"Nyere observasjoner berettiger oss til å betrakte den som en miniatyr-sol, med et eksternt hylster av tåkete stoffer, tilsynelatende delvis kondensert vann, men rødglødende og antagelig mye varmere innenfor. Dens dampfylte atmosfære er åpenbart svært dyp, og da gravitasjonskraften på den synlige ytre overflaten er to-og-en-halv ganger større enn på jordens overflate, må det atmosfæriske trykket under den synlige overflaten snart gjøre at vanddampen bringes til sin kritiske tilstand. Av dette kan vi slutte at *Jupiters hav verken er frossent, flytende eller gassaktig vann, men hav eller atmosfære av kritisk vann. Om noen fisk eller fugl svømmer eller flyr i dette, må de være svært kritisk organisert.*"

Da Jupiters masse er 300 ganger større enn jordens, og den sammentrykkende energien mot senteret er proporsjonalt med dette, må de av dens stoffer som likner de jordiske, om ikke å være varmere være betydelig tettere, og hele planeten burde ha høyere egenvekt; men vi vet fra bevegelsene av dens måner at dens egenvekt er mindre enn en fjerdedel av jordens. Dette begrunner konklusjonen om at den er svært varm, for selv vannstoff vil i kjølig tilstand bli langt tettere enn Jupiter under et slikt trykk.

"Da elementære stoffer må eksistere i fast, flytende eller gassaktig tilstand, eller i kritisk tilstand i samsvar med temperatur- og trykkforholdene, ser jeg meg berettiget til hypotetisk å konkludere at *Jupiter verken er en fast, flytende eller gassaktig planet, men en kritisk planet, eller en sfære som i det indre er sammensatt av forbundne elementer i kritisk tilstand, som er omgitt av en tett atmosfære av dampen fra disse elementene* og noen av deres forbindelser slik som vann. Det samme resonnementet gjelder Saturn og andre store og sjeldne planeter."

Det er gledelig å registrere hvordan de *vitenskapelige spekulasjonene* for hvert år nærmer seg grenselandet for vår okkulte lære.

⁸ "*The Day After Death*", side 23.

⁹ Cremona, Ed. iii, 76a; Brody, Ed.iii, 150a; "Qabbalah", Isaac Myer, side 420.

vanndyr, og fra disse vanndyrene stammer landdyrene og fra dem fuglene. Menneskene stammer fra de vesener som lever høyt oppe i luften (i himmelen). Når sjelene når opp til den menneskelige tilstand, mottar de (bevisst) udødelighet og blir ånder og overgår så til gudenes rekker."

23. DE SELVFØDTE VAR CHAYAER, SKYGGENE FRA SKUMRINGSSØNNENES LEGEMER. VERKEN VANN ELLER ILD KUNNE ØDELEGGE DEM. SØNNENE DERES BLE (*så ødelagt*) (*a*).

(*a*) Dette verset kan ikke forstås uten bistand fra kommentarene. Det betyr at den første rotrasen, stamfedrenes "skygger", ikke kunne skades eller ødelegges ved død. Fordi de var så eteriske og så lite menneskelig i sin konstitusjon, kunne de ikke bli påvirket av noe element – verken flom eller ild. Men "sønnene" deres, den andre rotrasen, kunne og ble også ødelagt. Likesom "stamfedrene" ble forent med sine egne astrale legemer, som var deres avkom, så ble dette avkommet absorbert av sine etterfølgere, de "svedfødte". De var den andre menneskehet – og besto av de mest ulike, gigantiske halvt menneskelige monstere – den materielle naturs første forsøk på å bygge menneskelige legemer. Det andre kontinentets evig blomstrende landområder (blant annet Grønland) ble forvandlet fra et Eden med sin evige vår til et hyperboreisk hades. Denne forvandlingen skyldtes omplassering av klodens vannmasser, hvor havene ble flyttet, og størstedelen av den andre rasen forsvant i denne første, store evolusjonsforandring og fortetting av kloden i den menneskelige periode. Det har allerede vært fire slike store katastrofer.¹⁰ Vi kan forvente en femte når tiden er inne.

NOEN FÅ ORD OM "SYNDFLODER" OG "NOA-ER".

Beretningene i ulike puranier om våre forfedre er *i sine detaljer* like motsetningsfylte som alt annet. Når Ida (eller Ila) i *Rig Veda* kalles Vaivasvata Manus lærerinne, gjør Sayana henne til en gudinne som hersker over jorden, mens Sathapatha Brāhmana fremstiller henne som Manus datter, en *gave han ofret*, og senere som hans (Vaivasvatas) *hustru, som fødte ham Manus rase*. I puraniene er hun igjen Vaivasvatas datter, likevel Budhas (visdommens) hustru, den uekte sønn av Månen (Soma) og planeten Jupiters (*Brihaspati's*) hustru, Tara. Alt dette som synes som et sammensurium for den profane, er full av filosofisk betydning for okkultisten. Selv etter sitt utseende kan det oppfattes at denne fremstillingen har en hemmelig og hellig mening. Alle detaljer er imidlertid med hensikt så sammenblandet at bare en innviets erfarne øye kan forstå og plassere hendelsene i riktig rekkefølge.

Fremstillingen i "Mahabhārata" slår an grunntonen, men det er nødvendig å forklare den ved den hemmelige betydning som finnes i Bhagavad Gitā. Det er en *prolog til dramaet* med vår (femte) menneskehet. Mens Vaivasvata var opptatt med andaktsøvelser på elvebredden, ba en fisk om beskyttelse for en større fisk. Han redder den og plasserer den i en krukke, hvor den vokser seg større og større og gir ham nyheter om den forestående syndfloden. Det er den velkjente "Matsya avatar", Vishnus første avatar, den kaldeiske Xisuthrus *Dagon*¹¹ og mye annet i tillegg. Historien er for godt kjent til å bli gjentatt. Vishnu beordrer at et skip skal bygges, som redder Manu sammen med de syv rishiene, hvor de sistnevnte ikke inngår i andre tekster. Her er de syv rishier de *syv rasene*, de syv prinsippene og forskjellige andre ting. Igjen finnes et dobbelt mysterium i denne mangfoldige allegorien.

Vi har sagt andre steder at den store (synd-)flommen hadde flere betydninger, og at den henviste til FALLET, og til både åndelige og fysiske, kosmiske og jordiske hendelser: som ovenfor, så også nedenfor. Skipet eller arken – i korthet *navis* – som symboliserer det kvinnelig formerende prinsipp, fremstilles på himmelen av Månen og på jorden av livmoren, som begge oppbevarer og bærer livets og tilværelsens frø, som Solen, eller Vishnu, det mannlige prinsipp, befrukter og levendegjør. Den første kosmiske flommen henviser til den opprinnelige skapelse, eller dannelsen av himmelen og jordene; hvor kaos og det store dyp representerer "flommen" og Månen "moderen", hvorfra alle livsfrø kom-

¹⁰ Den første inntraff da det som nå er nordpolen ble skilt fra de etterfølgende kontinentene.

¹¹ Vi må huske at *Ea*, Anu og den opprinnelige Bel, sto i spissen for alle babylonske guder, og at *Ea*, den første, var visdommens gud, den store "lysguden" og DYPETS gud, og at han ble identifisert med Oannes, eller den bibelske Dagon – menneskefisken, som steg opp fra den persiske gulf.

mer.¹² Men den jordiske syndfloden og dens historie har også en dobbelt betydning. I det ene tilfelle henviser den til mysteriet med at menneskeheten ble reddet fra total utslettelse ved at den dødelige kvinne ble i stand til å motta det menneskelige frø ved slutten av den tredje rase,¹³ og i det andre Atlantis faktiske og historiske undergang. I begge tilfellene kalles den "hærskare" – eller Manu som red-det *sæden* – Vaivasvata Manu. Derav forskjellen mellom puraniske og andre versjoner; mens Vaivasvata i Sathapatha Brâhmana frembringer en datter og avler gjennom henne Manus rase; som er en henvisning til de første menneskelige *manushyaene*, som måtte skape kvinner ved viljen (*kriyasakti*), før de ble født naturlig av hermafrodittene som et selvstendig kjønn, og som derfor ble betraktet som *døtre* av sin skaper. De puraniske beretningene gjør henne (*Ida* eller *Ila*) til Budhas (visdommens) hustru, som henviser til hendelsene med den atlantiske flommen, da Vaivasvata, jordens store vismann, reddet den femte rotrase og restene av den fjerde fra å bli utslettet.

Dette fremgår tydelig av *Bhagavad Gitâ*, som lar Krishna si:

"De syv store rishier, de *fire forutgående Manuer*, som er en del av min essens, ble født fra mitt sinn, og fra dem sprang (født) de menneskelige rasene og verden." (10. kapittel, 6. vers.)

Her er de fire forutgående "Manuene" av de syv, de fire rasene¹⁴ som allerede har levd, da Krishna tilhører den femte rase, og hans død innledet Kaliyuga. Dermed blir Vaivasvata Manu, Sûryas (solens) sønn og vår rases redningsmann, forbundet med *livets sæd*, både fysisk og åndelig. Men selv om vi her omtaler alle, må vi nå konsentrere oss om de to første.

"Syndfloden" er unektelig en *universell tradisjon*. Det har vært tallrike "istider" og "syndfloder" av ulike grunner. Stockwell og Croll regner med seks istider med etterfølgende syndfloder – hvor den første ble datert til 850.000 og den siste til omtrent 100.000 år siden.¹⁵ Men hvem av dem var *vår* syndflod? Ganske sikkert den første, den som hittil har vært registrert i alle folkeslags legender, helt fra den fjerneste fortid: den som til sist feide bort de siste av Atlantis' halvøyer, som startet med Ruta og Daitya og som ble avsluttet med den (forholdsvis) lille øyen Platon nevnte. Det fremgår av overensstemmelsene i enkelte detaljer i alle beretningene. Det er den siste med så omfattende dimensjoner. Den lille syndfloden, som Baron Bunsen fant spor av i Sentralasia, som han daterte til omkring 10.000 f.Kr., hadde ingenting å gjøre verken med de *halvt* universelle syndflodene, eller Noas flom – som er en rent mytisk gjengivelse av gamle tradisjoner – eller med undergangen av den siste atlantiske øy; i beste fall finnes bare en moralsk forbindelse.

De mange syndfloder vår (ikke innvidde del av den) femte rase hørte om, forvirret dem, og nå kjenner de bare en. Denne ene forandret hele kloden ved forflytting og endring av land og hav.

¹² Det er lenge deretter at Månen blir en mannlig gud. Med hinduene var det Soma, med kaldeerne Nannak eller Nannar, og Sin, sønn av Mulil, den eldre Bel. "Akkadiene" kalte ham "skyggenes herre", og i det nordlige Babylon var han Nipoors (Niffers) gud. Det er Mulil som fikk flommens vann til å falle fra himmelen og ned på jorden, som førte til at Xisuthrus ikke tillot ham å nærme seg sitt alter. Som moderne assyriologer har fastslått, var nordlige Nipoor senter for spredning av kaldeisk (sort) magi, og (det sørlige) Eridu var det opprinnelige sete for dyrkelsen av avlingens gud, guden for guddommelig visdom – solguden som overalt var den høyeste guddom. Blant jødene er Månen forbundet med Israels Jehova og hans sæd, fordi Ur var hovedsete for dyrkelsen av Måneguden, og fordi Abraham sies å ha kommet fra Ur, mens han blir Abraham om han kom fra A-bra(h)m.

¹³ Da Narada, jomfru-asketen, truet med å gjøre ende på den menneskelige rase ved å forhindre Dakshas sønner å frembringe den.

¹⁴ Dette er bekreftet av en lærd brahmin. I en utmerket forelesning om *Bhagavad Gitâ* (se "*Theosophist*", april 1887, side 444) sier foreleseren: "Det er en merkverdighet som krever oppmerksomhet. Han (Krishna) taler om fire Manuer. Hvorfor omtaler han fire? Vi er nå i den syvende manvantara, Vaivasvatas. Omtaler han de fortidige Manuene, bør han tale om seks, men han nevner fire. Noen kommentatorer har forsøkt å forklare dette på merkverdige måter. Ordet "Chatvaraha" er skilt fra ordet "Manavaha" og gjøres til Sanaka, Sanandana, Sanat-kumâra og Sanatsujata, som også omfattes av Prajâpatis tankefødte sønner. Med denne fortolkningen leder til de mest absurde konklusjoner og gjør setningen selvmotsigende. De personer teksten henviser til gir setningen et begrenset preg. Det er velkjent at Sanaka og de andre tre nektet å skape, selv om de andre sønnene hadde samtykket i å skape. Når derfor de personer som menneskene stammer fra omtales, vil det være absurd å inkludere disse fire. Fremstillingen må forstås uten å splitte det sammensatte ordet i to. Antall Manuer blir da fire, og påstanden vil da motsi den puraniske fremstilling, men være i samsvar med okkult lære. Som dere vet er det fastslått (i okkultismen) at vi nå er i femte rotrase. Hver rotrase betraktes som en bestemt Manus *Sathathi*. Det har nå vært fire raser, eller det har med andre ord vært fire fortidige Manuer. . ."

¹⁵ "*Smithsonian Contribution to Knowledge*", xviii; "*American Journal of Science*", iii, xi, 456; og Croll's "*Climatic and Time*". Lemuria gikk ikke under ved en flom men ble ødelagt av vulkansk aktivitet og sank deretter.

Vi kan sammenligne med peruvianernes legender: "Inkaene, i et antall av syv, har gjenbefolket jorden etter syndflodene," (*Coste* 1, IV, side 19). Humboldt omtaler den meksikanske versjonen av den samme legenden, men sammenblander detaljene i legenden med den amerikanske Noa, som fremdeles er bevart. Ikke desto mindre nevner den dyktige naturforskeren *to ganger syv* ledsagere og den *guddommelige fugl*, som fløy foran aztekernes båt og får dermed femten utvalgte istedenfor syv og fjorten. Dette ble sannsynligvis nedskrevet under en ufrivillig erindring av Moses, som sies å ha nevnt at Noa hadde femten sønnesønner, som overlevde sammen med sin farfar. Videre blir Xisuthrus, den kaldeiske Noa, reddet og overført *levende* til himmelen – som Enok – med de syv gudene, *kabirim*, eller de syv guddommelige titanere. Likeså har den kinesiske *Yao* syv figurer seilende med seg, som han *animerer* når han når land for å fremskaffe "menneskelig sæd". Osiris bringer med seg syv stråler, når han går inn i arken eller solbåten, osv., osv.

Sanchoniathon lar *aletene* eller titanerne (kabirerne) være samtidige med Agruerus, den store fønikiske gud (som Faber søkte å identifisere som Noa ¹⁶). Videre mistenkes navnet "titan" å stamme fra *Tit-Ain* – "det kaotiske dyps kilder"¹⁷ (Tit-Theus eller Tityus er "den *guddommelige syndflod*"); og dermed ble titanerne, som det er syv av, forbundet med flommen og de syv rishier, som ble reddet av Vaivasvata Manu.

De er sønner av Kronos (tid) og Rhea (jorden), og da Agruerus, Saturn og Sydyk er en og samme person, og da de syv kabirerne sies å være sønner av Sydyk eller Kronos-Saturn, er kabirerne og titanerne identiske. For en gangs skyld hadde den fromme Faber rett i sine konklusjoner da han skrev: "Jeg er ikke i tvil om at de syv titanerne og kabirerne er de samme som de syv rishiene i hinduenes *mytologi* (?), som det sies unnsjapp i en båt sammen med Manu, familiens overhode (?)." ¹⁸

Men han er ikke så heldig med sine spekulasjoner når han tilføyer: "Hinduene hadde i sine *ville* legender *på ulike måter forvrent noachidaenes* (!) *historie*. Likevel er det bemerkelsesverdig at de religiøst synes å ha holdt fast ved tallet syv." ¹⁹ Dette gjør at kaptein (oberst) Wilford meget forstandig observerer: at kanskje de syv Manuene, de syv Brahmadikaene og de syv rishiene er de samme, og at det derfor bare er syv individuelle personer. ²⁰ De syv Brahmadikaene var prajâpatier, eller herrer over prajaene eller vesenene. Fra dem fødtes menneskeheten, og de er antagelig de samme som de syv Manuene . . . Disse syv store stamfedre til den menneskelige rase ble skapt for fylle jorden med innbyggere. ²¹ Faber tillegger at: "den gjensidige likheten mellom kabirerne, titanere, rishiene og Noas familie er for slående til å være en ren tilfeldighet." ²²

Forklaringen på Fabers misforståelse, som han bygget hele sin teori om kabirerne på, skyldtes at navnet for den bibelske Jafet fantes på listen over de titanere som inngikk i et vers i de orfiske hymnene. Ifølge Orfevs var navnene for de syv "ark"-titanere (som Faber nekter å identifisere med deres etterkommere, de *gudløse* titanerne) Kæus, Kræus, Phorcys, Kronos, Oseanus, Hyperion og *Iapetus*:

Κοῖόν τε, Κροίου τε μέλαν, Φορκύν τε κραταίον,
Καί Κρόνον, Ὀκεανόν δ', Ὑπερίοα τε, Ταπετόντε. ²³

Men hvorfor kunne ikke den babylonske Ezra bruke navnes *Iapetus* for en av Noas sønner? Kabirerne, som er titanere, kalles også Manes og deres mor Mania, ifølge Arnobius. ²⁴ Hinduene kan derfor med langt større grunn kreve av Manes betyr deres Manuer og at Mania er den *kvinnelige* Manu. (Se *Ramayana*.) Mania er Ila eller Ida, Vaivasvata Manus hustru og datter, som "han fikk Manus rase"

¹⁶ Agruerus er *Kronos* eller Saturn og prototypen for den israelittiske Jehova. Ved å være forbundet med *Argha*, Månen eller redningsarken, er Noa mytologisk den samme som Saturn. Men denne kan i så fall ikke henvises til den jordiske flom. (*Men se Faber's "Kabiri", 1. bind, side 35, 43 og 45.*)

¹⁷ Se samme, 2. bind, side 240.

¹⁸ Sanchoniathon sier at titanerne var Kronos' sønner i et antall på syv, og han kaller dem ilddyrkere, aletæ (Agnis sønner) og diluvianere. Al-ait er ildens gud.

¹⁹ Hvor de syv, la oss tillegge, kom fra arierne og ikke fra semittene, mens jødene fikk dette tallet fra kaldeerne.

²⁰ Syv individuelle gudesønner, eller pitarer og pitrier, som i dette tilfelle også er sønner av Kronos eller Saturn (*Kâla* "tid") og *Arkites*, som kabirerne og titanerne, som navnet deres – *Mâne*-forfedrene – viser, da Månen er arken, eller *Argha*, i rommets vannaktige dyp.

²¹ *Asiatic Researches*, 5. bind, side 246.

²² Se "Kabiri", 1. bind, side 131.

²³ *Orpheus apud Proclum. I Tim.lib.v, side 295.*

²⁴ *Adversum Gentes, lib. III, side 124.*

med. Som *Rhea*, titanenes mor, er hun jorden (Sayana gjør henne til jordens gudinne), og hun er bare en ny utgave og gjentakelse av *Vâch*. Både *Ida* og *Vâch* endres til mann og kvinne. *Ida* blir *Sudyumna*, og *Vâch*, "den kvinnelige *Virâj*", blir kvinne for å kunne straffe *gandharvene*. Den ene versjonen henviser til kosmisk og guddommelig teogoni, den andre til en senere periode. *Arnobius'* *Manes* og *Mania* er navn av indisk opphav, som grekere og romere overtok og forvansket.

Derfor er det ikke noe uhell men et resultat av arkaisk lære som var felles for alle, som israelittene ved *Ezra*, forfatteren av de moderniserte *Mosebøkene*, var de siste til å anvende. De var så uformelle med andres menneskers eiendom at *Besorus* (*Antiquitates Libyæ 1,8*) viser at *Titea* – som *Diodorus* gjør til titanernes eller diluvianernes mor (Se *Bibl. III, side 170*) – var *Noas hustru*. Av denne grunn kaller *Faber* ham "*pseudo-Berosus*", men aksepterer likevel informasjonen for å registrere enda et bevis på at hedningene hadde lånt sine guder fra jødene ved å forvandle sitt patriarkalske opphav. Etter vår ringe mening er dette det best mulige bevis på nøyaktig det motsatte. Det viser så klart som det faktisk er mulig at det er de bibelske *pseudo*-personene som er lånt fra hedenske myter, om de så er myter. Det viser i ethvert fall at *Besorus* var godt kjent med *Skapelsesberetningens* opphav og at den hadde det samme kosmisk-astronomiske preg som *Isis-Osiris-allegoriene* om arken og andre gamle ark-symboler. For *Besorus* sier at "*Titeam agna*" senere ble kalt *Aretia*²⁵ og dyrket sammen med jorden, som identifiserer "*Titea*", *Noas hustru* med *Rhea*, titanenes mor, og med *Ida* – hvor begge er gudinner som rår over jorden og som er mødre til *Manuene* og *Manes* (eller *Tit-an-Kabiri*). Og "*Titea-Aretia*" ble dyrket som *Horchia* sier den samme *Besorus*, som er en benevnelse for *Vesta*, jordens gudinne. "*Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam linguâ Janigenâ Horchiam.*"²⁶

Det var få tidligere forfattere i historisk eller prehistoriske tider som unnlot å nevne senkningen av de to kontinentene – ofte kalt øyer – i en eller annen form. Derav ødeleggelsen av *Atlantis* og *Flegia*. (Se *Pausanius* og *Nonus*, som begge forteller hvordan:

Fra sin dyptliggende grunn ble den flegiske øy
ristet av den barske *Neptun*, og styrtet under bølgene
med sitt gudløse folk . . .
(*Dionysius, xviii, 319*)

Faber var overbevist om at "*insulæ Phlegyæ*" var *Atlantis*. Men alle slike allegorier er mer eller mindre ødelagte ekkoer av den hinduiske tradisjon om den store katastrofen, som rammet den fjerde rase, den virkelig menneskelige, selv om den var gigantisk; den som var før den ariske. Men som nettopp nevnt, som alle andre legender hadde den om syndfloden mer enn en betydning. Den henviser i teogonien til *førkosmisk forvandling* og til *åndelig gjensidighet* – uansett hvor absurd dette må lyde for et vitenskapelig øre – og til den etterfølgende kosmogoni; til den store FLOM AV VANN (materie) i KAOS, vekket og befruktet av de åndelige stråler som ble oppslukt av og *forsvant* ved en mystisk differensiering – et førkosmisk mysterium, prologen til eksistensens drama. *Anu*, *Bel* og *Noa* var før *Adam Kadmon*, den røde *Adam* og *Noa*, akkurat som *Brahmâ*, *Vishnu* og *Shiva* var før *Vaivasvata* og de andre.²⁷

Alt dette viser at den *semi*-universelle syndfloden som geologien kjenner (den første istid) må ha inntruffet akkurat på den tid som den hemmelige lære angir, nemlig 200.000 år (i runde tall) etter starten av vår FEMTE RASE, eller omtrent på den tiden herrene *Croll* og *Stockwell* angir for den første istid; omtrent for 850.000 år siden. Da denne forstyrrelsen forklares av geologer og astronomer ved "den sterke helningen av jordens bane", og da den hemmelige lære forklarer den på samme måte, men med tillegg av en annen faktor, nemlig skifte av jordens akser – hvor beviset kan finnes i *Book of Enoch*²⁸

²⁵ *Aretia* er den kvinnelige form av *Artes* (den egyptiske *Mars*). Derav det kaldeiske (og nå hebraiske) ordet אֶרֶץ (*Aretz*) "jord". Forfatteren av "*Beiträge zur Kenntniss*" (artikkel om "*Artes*" *Mars*) siterer: "*Addit Vedrenus* (Salem 1, 3): *Stella Martis ab Egyptiis vocatur Ertosi (plantare, genare). Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque et materiae naturam et vim ordinantem arque procreantem.*" Det er jorden som "eksistensens kilde", eller som forklart av forfatteren til "*The Source of Measures*", *Arts* er det samme på hebraisk og egyptisk og begge kombinerer den opphavelige forestilling om jorden som *en kilde*; akkurat som på hebraisk og i en annen form, *Adam* og *Madim* (*Mars*) er den samme og kombinerer forestillingen om jorden med *Adam* med formen *H-Adam-H*.

²⁶ Samme sted V, 64.

²⁷ Se "*Isis Unveiled*", 2. bind, sidene 420 og deretter, hvor det henvises til en eller to av de syv betydningene.

²⁸ Kapittel lxiv, avd. xi.

hvis det slørede språket i puranaene ikke forstås – så burde alt dette vise at tidligere tiders mennesker viste noe om vitenskapens "moderne oppdagelser". Enok uttaler seg svært klart, når han omtaler "jordens store helning" og at den er "i fødselssmerter".

Er ikke dette tydelig? Noah er Noa, som *flyter* på vannet med arken sin, hvor arken er symbol for argha eller Månen, det feminine prinsipp. Noa er "ånden" som går ned i materien. Så snart han stiger ned på jorden, finner vi at han planter en vingård, drikker vinen og blir beruset av den; det vil si den rene ånd blir besmittet så snart den blir fengslet av materien. *Skapelsesberetningens* syvende kapittel er en annen versjon av det første. Derfor sies det i første: ". . . det var mørke over det store dyp, og Guds ånd svedde over vannene", og i 7. kapittel: ". . . og vannet steg og løftet arken (med Noa, ånden); og den ble hevet over jorden". Derfor er Noa, som er identisk med den kaldeiske Noah, den ånd som vitaliserer *materien*, som er kaos, som er representert ved DYPET, eller flommens vann. I den babylonske legende (hvor det førkosmiske er sammenblandet med jordiske hendelser) er det Istar (Astaroth eller Venus, månegudinnen) som er stengt inne i arken, som sender ut "en *due* på søk etter tørt land".²⁹

I "*Tablets*" omtaler George Smith først skapelsen av Månen, dernest skapelsen av Solen: "Dens skjønnhet og fullkommenhet er lovprist, og regulariteten av dens bane gjorde at den ble betraktet som en slags dommer og verdens regulator." Hvis denne fortellingen bare dreier seg om den kosmogoniske katastrofen – selv om den var universell – hvorfor skulle da gudinnene Ishtar eller Aroreth, Månen, tale om *Solens skapelse* etter syndfloden? Vannet kan ha nådd så høyt som til *Nizir*-fjellene (i den kaldeiske versjonen), eller Jebel Djudi (syndflodsfjellene i den arabiske legenden), eller til Ararat (i den bibelske fremstillingen), eller selv til Himalaya (etter hinduisk tradisjon), og likevel ikke nå opp til Solen. Bibelen inneholder ikke noe slikt mirakel! Det er åpenbart at syndfloden for de mennesker som først registrerte den hadde en annen betydning, mindre problematisk og langt mer filosofisk enn en *universell* syndflod, som det ikke finnes noe geologisk spor etter.

Da alle slike katastrofer er sykliske og periodiske, og da Manu Vaivasvata figurerer som en *slekts*-person, under forskjellige situasjoner og hendelser³⁰, finnes det ikke noen innvending til forslaget om at den første "store flommen" hadde en allegorisk og en kosmisk betydning, og at den inntraff ved slutten av Satya Yuga, "sannhetens tidsalder", da den *andre* rotrasen, "Manuen med bein", første gang kom til syne som "de svedfødte".³¹

Den andre flommen – den såkalt "universelle" – som påvirket den fjerde rotrasen (nå passende betraktet av teologien som "den forbannede gigantrasen", KAINITTENE og Hams sønner) er den første flommen som geologien har registrert. Hvis man nøye sammenligner beretningene i ulike fremstillinger av kaldeisk og andre eksoteriske nasjonale verker, vil vi finne at de alle samstemmer med den ortodokse fremstillingen i brahmanske bøker. Og vi vil registrere at mens det i den første beretningen "ennå ikke finnes noen Gud eller dødelig på jorden" når Manu Vaivasvata lander på Himavan, så er han sammen med syv rishier i den andre beretningen, som derved viser at mens noen beretninger gjelder den himmelske og kosmiske floden før den såkalte skapelsen, så gjelder de andre en av de store flommer på jordens overflate og virkelige, vandige syndfloder. I *Satapatha Brâhmana* finner Manu at "flommen har feid med seg alle levende skapninger og at bare han alene var igjen" – det vil si, bare *livets sæd* var tilbake fra den tidligere oppløsning av *universet*, eller *mahapralaya*, etter en "Brahmås dag"; og *Mahabhârata* henviser simpelthen til den geologiske katastrofen som feide bort nesten hele den fjerde rase for å gi plass for den femte. Derfor fremstår Vaivasvata Manu på tre ulike måter i vår esoteriske kosmogoni:³² (a) som "rot-Manu" på klode A i første runde; (b) som "livets sæd" på klode

²⁹ "*Isis Unveiled*", 2. bind, sidene 423 og 424.

³⁰ Se nedenfor "*Menneskehetens syv Manuer*".

³¹ Alle slike uttrykk er forklart i "*Menneskets skapelse*" i denne boken.

³² Man bør huske at i hindu-filosofien er hver enhet bare atskilt gjennom Mayas periode, selv om den i sin essens er ett med den høyeste og ene ånd. Derved oppstår den tilsynelatende forvirring og uoverensstemmelse i ulike Puranaer, og noen ganger i samme Purana om det samme individ. Vishnu – som den mangleformede Brahmâ, og som Brahma (intetkjønn) – er en, og likevel sies han å være alle de 28 Vyasaene (*Vishnu Purana*). "I hver dvapara (tredje tidsalder, deler *Vishnu*, som *personen Vyasa*, Vedaen, som er en, i fire og flere deler. Åtteogtyve ganger har Vedaene blitt ordnet av de store rishier i dvapara yuga i Vaivasvatas manvantara . . . og dermed har åtteogtyve Vyasaer forsvunnet . . . som alle hadde *Veda-Vyasaenes form*, og som var Vyasaer for deres respektive tidsaldrer . . ." (*Bok III, III*.) "Denne verden er Brahmâ i Brahmâ, fra Brahmâ. . . og noe mer vites ikke." Så igjen . . . "I første manvantara fantes syv feirede sønner av Vasishta, som i den *tredje* manvantara var sønner av Brahmâ (det vil si rishier), Urjas berømte avkom." Dette er enkelt: den første manvantaras menneskehet er den samme

D i fjerde runde; og (C) som "menneskets sæd" ved begynnelsen av hver rotrase – og særlig vår femte. De første representanter for denne ble gjennom dvapara yuga³³ vitne til utslettelsen av de motbydelige trollmennene "på øyen (Platon omtaler bare den siste øyen) bortenfor Herkules søyler i Atlanterhavet, hvorifra det var kort avstand til andre tilleggende øyer på et annet *stort kontinent*" (Amerika). Det er dette "atlantiske" landområde som var forbundet med den "hvite øy", og denne hvite øy var Ruta; men den var ikke oberst Wilfords³⁴ Atala og "hvite djevel", som allerede påvist. Det kan tilføyes her at dvaparayuga varer i 864.000 år ifølge sanskritekstene. Da *kaliyuga* startet for bare 5.000 år siden, er det bare 869.000 år siden disse ødeleggelsene skjedde. Disse tallene er ikke mye forskjellig fra geologenes, som plasserer sin "istid" 850.000 år tilbake.

Så "ble en kvinne frembrakt, som kom til Manu og erklærte *seg som hans datter, og hun levde med ham og fødte ham Manus ætlinger.*" Dette henviser til kjønnenes fysiologiske forandring gjennom den tredje rotrase. Allegorien er for gjennomskuelig til å trenge mye forklaring. Som allerede bemerket, ble det selvsagt antatt at et androgynt vesen ved kjønnsdelingen delte sin kropp i to halvdelar (slik tilfellet var for Brahmâ og Vâch, og for Adam og Eva), og dermed er kvinnen i en viss forstand, hans datter, akkurat som han vil bli hennes sønn, "kjød av hans (og hennes) kjød og ben av hans (og hennes) ben." La det også bli påpekt at i forhold til de "selvmotsigelser og det forbausende nonsens", som noen kalles Puranaene, har ingen av våre orientalistar hittil klart å innse at en henvisning til en yuga kan bety en runde, en rotrase og ofte en *underrase*, eller en enkelt side revet ut av en fortidig teogoni. Denne dobbelte og tredobbelte betydning fremgår av ulike henvisninger til åpenbart et og samme individ, med det samme identiske navn, mens henvisningen faktisk gjelder hendelser som kan være atskilt av en hel kalpa. Et godt eksempel er Ila. Hun fremstilles først på en måte og dernest på en annen. I de eksoteriske legendene sies det at Manu Vaivasvata ønsket å skape sønner og derfor gjorde et offer til Mitra og Varuna, men ved en feiltakelse ved den tjenestegjørende brahmanen oppnådde han bare en datter – Ila. Men "ved en gunst fra gudene" endres *kjønnen hennes* og hun blir en mann, *Su-dyumna*. Så forvandles hun igjen til en kvinne, og slik fortsetter det; hvor fabelen tilføyer at Shiva og hans hustru var tilfreds med at "hun var mann en måned og kvinne en annen". Dette henviser direkte til tredje rotrase, da menneskene var androgyne. men noen meget lærde orientalistar tror (se "*Hindu Classical Dictionary*") og har påstått at "Ila opprinnelig var mat, føde, eller en melkedrikk; av den grunn en strøm av lovord, personifisert som taleevnens gudinne". De "profane" blir imidlertid ikke fortalt grunnen til at en "melkedrikk" eller "en strøm av lovord" henholdsvis skal være *mann* og *kvinne*, med mindre det finnes et "indre bevis" som okkultistene ikke makter å oppfatte.

I sin mest mystiske betydning, betegner foreningen av Swâyambhûva Manu og Vâch-Sata-Rupa, hans egen datter, (dette er den første forskjønnende betegnelse av det duale prinsipp som Vaivasvata Manu og Ila er en sekundær og tredje form av) i kosmisk symbolisme rotlivet, frøet, som er opphav til alle solsystemer, verdener, engler og guder. For som Vishnu sier:

Fra Manu må all skapelse, guder, asuraer og mennesker være frembrakt.

Fra ham må verden være blitt skapt, det som beveger og ikke beveger seg . .

Men vi kan finne verre opponenter enn de vestlige vitenskapsmenn og orientalistene. Selv om brahminene er enige i vår lære når det gjelder spørsmål om tall, er vi ikke så sikre på om noen av dem, de ortodokst konservative, ikke har innvendinger til den formeringsform som tilskrives deres *pitar devataer*. Vi vil bli bedt om å vise de kildekrifter vi siterer, mens vi vil be dem studere sine egne Purânaer grundigere med et øye til deres esoteriske mening. Og da, gjentar vi igjen, vil de finne, under et slør av mer eller mindre gjennomskuelige allegorier, at enhver påstand vi har gjort stemmer med deres egne verker. Et eller to eksempler er allerede gitt med henblikk på fremkomsten av den andre rase, som

som i den syvende og alle de mellomliggende. Menneskene i første rotrase er menneskene i *andre, tredje, fjerde, femte*, osv. Frem til den siste danner den en syklisk og konstant reinkarnasjon av de monader som tilhører vår planetariske kjedes Dhyan Chohaner.

³³ Dvaparayugaen endres for hver rase. Alle rasene har sine egne perioder, og det gir store forskjeller. For eksempel var den atlantiske fjerde underrase i sin kaliyuga da den ble ødelagt, mens den femte var i sin satya eller *krita* yuga. Den ariske rase er nå i sin kali yuga og vil fortsatt være det i enda 427.000 år, mens ulike "familieraser", som kalles semittiske, hamittiske osv. er i deres spesielle perioder. Den forestående sjettede underrase – som vil starte meget snart – vil være i sin satya (gylne) alder, mens vi høster fruktene av våre synder i vår kaliyuga.

³⁴ Se "*Asiatic Researches*", 7 bind, side 280.

kalles de "svedfødte". Denne allegorien betraktes som et eventyr, og likevel skjuler den et psykisk-fysiologisk fenomen og et av naturens største mysterier.

Men på bakgrunn av de kronologiske påstandene som er gjort, er det naturlig å spørre:

KUNNE MENNESKER EKSISTERE FOR 18.000.000 ÅR SIDEN ?

Til dette gir okkultismen, til tross alle vitenskapelige innvendinger, et bekreftende svar. Men dette dreier seg bare om Vaivasvata Manu-*mennesket*, hvor den mannlige og kvinnelige enhet allerede var skilt i to ulike kjønn. De to og en halv rasene som levde før denne hendelsen kan ha levd for 300.000.000 år siden for alt vitenskapen vet, fordi de geologiske og fysiske besværligheter i forhold til teorien ikke fantes for det *opprinnelig, eteriske* menneske i den okkulte lære. *Hele problemstillingen mellom de profane og esoteriske vitenskaper beror på en tro og demonstrasjon av eksistensen av et astralt legeme innen det fysiske*, hvor det astrale er uavhengig av det fysiske. Positivisten Paul d'Assier synes å ha bevist dette faktum ganske klart,³⁵ for ikke å snakke om tidsaldrenes akkumulerte vitnesbyrd, og de moderne spiritualister og mystikere. Det må være vanskelig å forkaste dette faktum i vår tidsalder med bevis, tester og synlige demonstrasjoner.

Den hemmelige lære fastholder, på tross av alle katastrofene og forstyrrelsene på vår klode, som – fordi det var perioden for den største fysiske utvikling, da fjerde runde er midtpunktet i livets utvikling – var mye kraftigere og intens enn gjennom noen av de tre tidligere rundene (perioder med det første psykiske og åndelige liv og dets halveteriske tilstand) at den fysiske menneskehet har eksistert på kloden i minst 18.000.000 år.³⁶ Før denne perioden kom 300.000.000 år med utvikling i mineral- og planteriket. Alle som nekter å akseptere en teori om et "benløst" og rent eterisk menneske vil motsette seg dette. Vitenskapen, som bare anerkjenner fysiske organismer, vil bli indignert, og den materialistiske teologi i enda større grad. Vitenskapen vil ha logiske og rasjonelle innvendinger, basert på forutsetning om at alle dyriske organismer alltid har eksistert på det samme materialisasjonsnivå gjennom alle tidsaldre, mens teologien bygger på en samling av de mest absurde forestillinger. Teologene bringer vanligvis frem den tåpelige påstanden at menneskeheten (les de kristne) på denne planeten har æren av å være de eneste mennesker i hele kosmos, som bor på noen klode og at de dermed er de beste av sitt slag.³⁷

Okkultistene, som tror fast på moderfilosofiens lære, forkaster innvendingene både fra teologene og vitenskapen. De fastholder på sin side at gjennom de periodene hvor det må ha vært uutholdelig varmt, selv ved de to polene, uopphørlig flom, hevelser av lavtliggende områder og stadige forandringer av de store havene, var ingen av disse omstendigheter noe hinder for menneskelig liv og organisering, *slik okkultistene beskriver den første menneskehet*. Verken de ulike omgivelser, fulle av giftige gasser, eller farene ved en jordskorpe som knapt var fast, kunne hindre den første og andre rase fra å gjøre sin opptreden gjennom karbontiden eller selv silurtiden.

³⁵ "Posthumous Humanity" – oversatt av H.S. Olcott, London, 1887.

³⁶ Professor Newcomb sier: "Varmen som ble utviklet ved sammentrekning vil vedvare i minst 18.000.000 år" ("*Popular Astronomy*", side 500); men "en temperatur som tillot eksistensen av vann kunne ikke oppnås før for 10.000.000 år siden" (*Winchell's "World-Life"*, side 356). Men sir W. Thomson sier at jordskorpen ble dannet i løpet av 18.000.000 år, selv om han dette året har endret mening og nå mener Solens alder er 15.000.000 år. Som del VI av dette verket vil vise, er det så store avvik i de vitenskapelige synspunktene at vi ikke kan ha noen tillit til disse *vitenskapelige* spekulasjonene.

³⁷ Essayet "*The Plurality of Worlds*" (1853) – et anonymt arbeid, som likevel er for godt kjent til å være utarbeidet av dr. Whewell – beviser dette på en god måte. Ingen kristen trenger å tro verken på flere verdener eller klodens geologiske tidsalder, argumenterer forfatteren; fordi – hvis det kan forsikres at denne verden er den eneste blant mange av dets slag, som alle er Guds verk; at alle gir opphav for liv og muligheter for intelligente skapninger med vilje, som er underkastet lovmessigheter men likevel er i stand til å anvende sin frie vilje; så ville det være urimelig å tro av *vår* verden skulle favoriseres av Gud og av Hans spesielle inngripen, av Hans budskaper og av Hans *personlige besøk* . . . Kan Jorden betraktes som senter for et moralsk og religiøst univers, spør han, når den ikke utmerker seg på noen måte i det fysiske univers? Er det ikke absurd å opprettholde en slik antagelse (om flere bebodde verdener), som om man i dag skulle bevare Ptolemeus' hypotese om at Jorden er sentrum i vårt system? . . . Dette er gjengitt fra hukommelsen, men *nesten ordrett*. Forfatteren makter ikke å innse at han stikker hull på sin egen såpeboble med dette forsvaret.

De *monader* som således skulle animere fremtidige raser var rede for en ny forvandling. De hadde passert mineral-, plante- og dyrelivet, fra det laveste til det høyeste, og ventet på sin menneskelige og mer intelligente form. Kunne disse formbyggerne gjøre noe annet enn å følge naturens evolusjonære lover? Kunne de, slik det påstås etter Bibelens fremstilling, la "herren Gud", eller som Pygmalion i den greske allegorien, skape Adam-Galatea av vulkansk støv og puste en *levende sjel* inn i mennesket? Nei, fordi sjelen allerede var der, latent i *monaden*, som ikke trengte annet enn å bli *bekledd*. Pygmalion, som mislykkes i å *animere sin statue*, og de gnostiske nazarenes Bahak-Zivo, som mislykkes i å frembringe "en menneskelig sjel i vesenet", er som forklaringer langt mer filosofiske og vitenskapelige enn de bibelske Elohimskapernes bokstavelige fremstilling av Adam. Esoterisk filosofi, som lærer at levende organismer kan oppstå uten foreldre (spontan formering) – etter at Sishta og Prajapati hadde spredt livets frø på jorden – viser at de lavere englene bare maktet å *frembringe det fysiske menneske*, selv med hjelp fra naturen, etter å ha utviklet den eteriske form ut av seg selv, hvor den fysiske form gradvis utviklet seg av den eteriske, eller hva som nå kan kalles den *protoplastiske* modell.

Også dette vil møte innvendinger. "Spontan formering" er en forlatt teori, vil vi bli fortalt. Pasteurs eksperimenter forkastet den for tjue år siden, og professor Tyndall er imot den. Vel, anta at han er imot den, så burde han vite at hvis spontan formering bevislig skal vises å være umulig i vår nåværende verdensperiode og faktiske tilstand – noe okkultistene benekter – så ville det ikke være noe bevis for at det ikke kunne ha skjedd under andre kosmiske omstendigheter, ikke bare i havene i den laurentiske periode, men selv på landjorden som da gjennomgikk store rystelser. Det ville være interessant å få vite hvordan vitenskapen noensinne kan forklare utviklingen av arter og liv på jorden, særlig av *mennesket*, når den forkaster både den bibelske lære og spontan formering. Pasteurs observasjoner er verken fullstendige eller bevist. Blanchard og dr. Lutaud nedvurderer dem og viser at de ikke er viktige. Spørsmålet er så lang ubesvart, og det er også spørsmålet om "når og i hvilken periode livet oppsto på jorden". Med henblikk på ideen om at Hæckels monera – en klype salt – skulle ha løst spørsmålet om livets opphav, så er teorien absurd. De materialister, som er tilbøyelige til å avfeie teorien om det "selveksisterende", "selvfødte himmelske menneske", representert ved et eterisk, astralt menneske, må unnskyldes at selv en nybegynner innen okkultismen vil le av noen av den moderne tids spekulasjoner. Etter på den mest lærde måte å ha bevist at den opprinnelige *protoplasma*-flekken (moneron) verken er noe dyr eller en plante, men begge deler, og at den ikke stammer fra noen av dem, da det er moneron som er utgangspunktet og opphavet til alt organisk liv, så fortelles vi til sist at *monererne er sine egne stamfedre*. Dette er muligens vitenskapelig, men det er også meget metafysisk; for mye selv for okkultister.

Hvis spontan formering skjer ved andre metoder nå, kanskje på grunn av alt oppsamlet materiale, slik at det ikke blir avdekket, så var den svært aktiv under fødselen av jordisk liv. Selv de enkle fysiske formene og utvikling av artene viser hvordan naturen utvikler seg. De skjellete kjempeøglene, de bevingede pteridaktylene, megalosauriene og de hundrefotlange iguanoder fra den senere perioden, er dyr som er utviklet fra de eldste representanter av dyreriket i sedimentene fra de første epoker. Det var en tid da alle disse oppregnede primitive monstrene fremtrådte som trådaktige infusjonsdyr uten skall eller skorpe, med verken nerver, muskler, organer eller kjønn, som reproduserte seg ved knoppskyting; slik mikroskopiske dyr også gjør, som ifølge vitenskapelig lære har utviklet og bygget våre fjellkjeder. Hvorfor skulle ikke dette også gjelde mennesket? Hvorfor skulle ikke mennesket være utviklet etter de samme lover – gjennom en gradvis fortetting? Ethvert fordomsfritt menneske vil foretrekke å tro at menneskeheten opphavelig hadde en eterisk – eller hvis det foretrekkes – en stor trådaktig, geleaktig form, utviklet av guder eller "naturkrefter", som vokste og fortettet seg gjennom millioner av år, og ble gigantisk med sine fysiske egenskaper, inntil den resulterte i fjerde rases enorme, fysiske form – enn å tro seg (*bokstavelig*) skapt av jordens støv, eller fra et ukjent, forhistorisk apemenneske.

Vår esoteriske teori strider heller ikke med vitenskapelige data, unntatt ved første blick, som dr. A. Wilson sier i et brev til "*Knowledge*" (av 23.12.1881): "Evolusjonen – eller naturen i lys av evolusjonen – er bare studert i *omtrent fem-og-tyve år*. Det er selvsagt bare en brøkdel av den menneskelige idéhistorie." På grunn av dette mister vi ikke troen på at den materialistiske vitenskap skal komme på bedre tanker og gradvis akseptere den esoteriske lære – selv om den innledningsvis atskiller seg fra deres vitenskapelighet ved for mange metafysiske elementer.

Har det siste ord om den menneskelige evolusjon blitt uttalt? "Enhver . . . som besvarer det store spørsmål (om menneskets virkelige plass i naturen), uttaler seg som tilhenger av en eller annen, om det ikke er ham selv, en forklaring som skal være *fullstendig og endelig*, og som kan gjelde og respekteres

kanskje i et århundre eller tyve år," skriver professor Huxley, "men tiden vil uunngåelig vise at enhver forklaring bare er *en tilnærming til sannheten – som bare aksepteres på grunn av uvitenhet blant de som støtter den, men som er totalt uakseptabel i lys av etterkommernes større kunnskaper*" !! Vil denne dyktige darwinist innrømme muligheten av at hans egen teori om apeliknende stamfedre tilhører listen av "totalt uakseptabel" i lys av okkultistenes "større kunnskaper" ? Men *hvorifra stammer det primitive menneske* ? Det å "utvikle seg til en sivilisert tilstand" forklarer ikke formens evolusjon.

I det samme brevet, "Menneskets evolusjon", kommer dr. Wilson med en annen merkelig uttalelse. I et svar på spørsmål i "*Knowledge*" ved "G. M.", skriver han:

"Har evolusjonen forandret mennesket ? Om så er, hvilke forandringer ? I motsatt fall, hvorfor ikke? . . . Hvis vi benekter (som vitenskapen gjør) at mennesket ble skapt som et fullkomment vesen, for så å bli fornedret, så gjenstår bare en mulighet – evolusjonen. Hvis mennesket har utviklet seg fra å være en villmann til en sivilisert tilstand, så skyldes det evolusjonen. *Vi vet ikke, fordi det ikke er så enkelt å innhente kunnskaper om det, om menneskets utseende påvirkes på samme måte som lavtstående dyr.* Men det er liten tvil om at utviklingen fra et primitivt til et sivilisert liv betyr og innebærer "evolusjon", og det i betydelig grad. Menneskets mentale utvikling kan ikke betviles. Den stadig utvidede tankesfære har utviklet seg fra en begrenset og grovkornet begynnelse, slik språket har. Men menneskets livsstil, dets evne til å kunne tilpasse seg omgivelsene og tallrike andre omstendigheter har gjort at fakta og veien for dets "evolusjon" er meget vanskelig å avdekke."

Disse vanskeligheter burde gjøre evolusjonistene mer varsomme med sine påstander. Men hvorfor er evolusjonen *umulig*, hvis "mennesket ble skapt som et fullkomment vesen, for så å bli fornedret" ? I beste fall kan det bare gjelde *menneskets fysiske ytre*. Som omtalt i "*Isis Unveiled*", starter Darwins evolusjon fra et midtpunkt, istedenfor å utvikle mennesket, som alt annet, fra det universelle. Den fremgangsmåte som Aristoteles og Bacon fulgte kan ha sine fordeler, men den har unektelig allerede vist sine svakheter. Pytagoras og Platon, som startet fra det universelle og nedover, fremtrer nå – i lys av moderne vitenskap – å være mer lærd enn Aristoteles. Han motsatte seg og forkastet teorien om jordens rotasjon og kuleform. "Omtrent alle", skrev han, "som påstår å ha studert himmelen i all dens ensartethet, påstår at jorden er i sentrum, mens den italienske skoles filosofer, som også kalles pytagoreere, påstår det helt motsatte . . ." – fordi (a) pytagoreerne var innvidde, og (b) de anvendte den deduktive metode. Mens Aristoteles, det induktive systemets far, beklaget seg over de som mente at "solen står i sentrum av vårt system, og at jorden bare er en stjerne, som ved å rotere omkring sin egen akse frembringer natt og dag". (Se *De Cælo*, bok II, 13.) Det samme gjelder mennesket. Den teori som den hemmelige lære fremmer og som nå er forklart, er den eneste som – uten på absurd måte "mirakuløst" å være skapt av jordens støv, eller den enda større misforståelse at mennesket har utviklet seg fra en klype salt (det eksprotoplastiske moneron) – kan forklare menneskets tilsynekomst på jorden.

Analogi er en veiledende lov i naturen, og bare den sanne Ariadnes tråd kan lede oss gjennom de ugjennomtrengelige deler av hennes rike, henimot de opprinnelige og endelige mysterier. Naturen, som et kreativt potensial, er uendelig, og ingen generasjon av fysiske vitenskapsmenn vil noensinne kunne skryte av å ha avslørt alle naturens veier og metoder, uansett hvor ensartet naturlovene er. Hvis vi kan forestille oss en kule av ildtåke som gradvis – ettersom den passerer æoner av tid i himmelrommet – blir en planet, en selvlysende klode, som omsider blir en *menneskebærende* verden eller jord, som dermed har forandret seg fra å være et bløtt, plastisk legeme til å bli en klippefast klode; hvis vi kan se at alt på den utvikler seg fra en kjernefri geleklump til å bli *moneronets* sarkod³⁸, som så overgår til en *protistisk*³⁹ tilstand og videre til en dyreform, for så å vokse til en enormt reptilsk monster i den mesozoiske tidsalder, for så å minskes til en (i forhold) dvergliknende krokodille, som nå bare finnes i tropiske strøk, og den universelt kjente firfislen⁴⁰ – hvordan kan mennesket som den eneste unnslipe denne generelle lov? "Det fantes kjemper på jorden i de dager", sier *skapelsesberetningen*,

³⁸ ..eller det som vanligvis oppfattes som *protoplasma*. Denne substansen fikk navnet *sarkod* langt tidligere av professor Dujardin Baumez.

³⁹ Moneraene er virkelig *protister*. Der er verken dyr "eller planter", skriver Hæckel; ". . . hele moneronets legeme er ikke noe annet enn en enkel, fullstendig homogen partikkel av egghvitestoff i en fast, sammentrengt tilstand". ("*Journal of Microscopical Science*", januar 1869, side 28.)

⁴⁰ Legg merke til den mesozoiske tidsalders *iguanodon* – et monster som var 100 fot lang – som nå er forvandlet til Syd-Amerikas små iguana-krypdyr. De folkelige beretningene om tidligere tiders kjemper som finnes i enhver mytologi, inkludert Bibelen, vil en dag fremstå som et faktum. Når det gjelder naturen burde analogiens logikk alene gjøre at vi aksepterer disse *overleveringer* som vitenskapelige sannheter.

som dermed gjentar en påstand som finnes i alle østlige skrifter; og beretningen om *titaner* bygger på antropologiske og fysiologiske fakta.

Liksom et skalldyr med hardt skall en gang var en geleklump, "en enkel, fullstendig homogen partikkel av eggehvitestoff i en fast, sammentrengt tilstand", slik var også det opprinnelige menneskes ytre dekke, dets første "kjortel av skinn", *pluss* en udødelig åndelig monade og et psykisk midlertidig legeme innen dette skallet. Det moderne, faste, muskulære menneske, som er ufølsom for nesten ethvert klima, var for kanskje 25.000.000 år siden det samme som Hæckers moneron, "en organisme uten organer", en fullstendig homogen substans som omga et legeme av ustrukturert eggehvitestoff, bare med en ytre, menneskelig form.

Ingen vitenskapsmann har i dette århundre rett til å påstå at brahminenes tall for tidsregningen er latterlige, for deres egne beregninger overskrider svært ofte de påstander den esoteriske vitenskap fremholder. Det er enkelt å vise.

Helmholtz har beregnet at nedkjølingen av jorden fra 2.000° til 200° Celsius minst må ha krevd 350.000.000 år. Den vestlige vitenskapen (inkludert geologien) synes generelt å være enige om at vår klodes alder er omtrent 500.000.000 år. Sir W. Thomson begrenser imidlertid tilsynekomsten av det første plantelivet til for 100.000.000 år siden – en påstand som i all ærbødighet motsies av alle forhistoriske nedtegnelser. Spekulasjonene varierer daglig innen det vitenskapelige område, samtidig som noen geologer sterkt motsetter seg slike begrensninger. "Volger . . . beregner at nødvendig tid for å utvikle de jordavsetninger vi kjenner minst må oppgå til 648 millioner år . . ." Både tid og rom er uendelig og evig. "Jorden som en materiell eksistens er visselig evig, men de forandringer den har gjennomgått kan bli fastslått til bestemte tidsperioder" (*Burmeister*). "Vi må derfor anta at stjernehimmelen ikke bare er i rommet, noe ingen astronomer betviler, men også i tiden, uten begynnelse og slutt; at den aldri ble skapt og er evigvarende." (Se *Czolbe*.)⁴¹

Czolbe sier nøyaktig det samme som okkultistene. Men de ariske okkultistene, blir vi fortalt, kjente ikke noe til disse senere spekulasjoner. "De kjente ikke en gang til jordens kuleform." (Coleman). Til dette gir Vishnu Purâna et svar, som har tvunget enkelte orientalistene til å åpne sine øyne ganske vidt.

. . ."Solen er hele tiden plassert i midten av dagen og igjen ved midnatt i alle *dwipaer* (kontinenter), Maitreya ! Men da *solens* oppgang og nedgang alltid er *motsatt hverandre* – og på samme måte alle kardinale og kryssende punkter, Maitreya; så taler folk om soloppgangen som de ser den, og når solen forsvinner er det for dem solnedgang. Men solen er alltid på *ett og samme sted* og går verken opp eller ned, og det som kalles oppgang og *nedgang* er et resultat av å se og *ikke se solen*." (*Vishnu Purâna, bok II, kap. viii.*)

Til dette bemerker Fitzedward Hall: "Det heliosentriske syn som fremholdes i dette avsnittet er bemerkelsesverdig. Det motsies imidlertid, noe lenger nede." Det motsies *med hensikt*, fordi det var hemmelig tempel-lære. Martin Haug fant den samme læren i et annet avsnitt. Det er nytteløst å fortsette å baktale ariene.

For å vende tilbake til geologenes og antropologenes tidsregning. Vi er redd vitenskapen ikke har noen grunn til å motsette seg okkultistenes syn om dette. Unntatt for "mennesket, skapelsens høyeste organiske vesen, hvor ingen rester ble funnet i de første avsetningene, men bare i de øverste, i de såkalte alluviale avleiringer" – er det eneste som kan innvendes hittil. At mennesket *ikke var det siste medlem av pattedyrfamilien*, men det første i *denne runden*, er noe vitenskapen vil bli tvunget til å anerkjenne en dag. Et tilsvarende syn er allerede fremført av anerkjente eksperter i Frankrike.

Vitenskapen *kan ikke* benekte at det kan påvises at mennesket levde i midten av den tertiære periode, i en geologisk tidsalder *da det ikke fantes et eneste eksemplar av de kjente pattedyrartene*. Dette er påvist av de Quatrefages.⁴² Men selv om menneskets eksistens i den eocenske periode ennå ikke er påvist, hvilken periode har forløpt siden den krittiden ? Vi er klar over det faktum at bare den dristigste geolog tør å plassere mennesket så langt tilbake som til den miocenske tidsalder. Men hva er, spør vi, lengden av de tidsaldre og perioder siden den mesozoiske tid ? Etter en god del spekulasjoner og polemikk holder vitenskapen stilt om dette, og hvis de største autoritetene ble presset til å besvare spørsmålet, ville de svare: "Vi vet ikke." Det viser at vitenskapens mennesker ikke er større autoriteter om denne sak enn de profane. Om, ifølge professor Huxley: "tidsrommet siden kulldannelsen er seks

⁴¹ "Force and Matter", av L. Büchner, utgitt av J.F. Collingwood, side 61.

⁴² "Introduction à l'Etude des Races Humaines."

millioner år",⁴³ hvor mange flere millioner år ville kreves for å dekke juratiden, eller til midten av den såkalte "reptilalder" (da den tredje rase fremtrådte) opp til miocentiden, da hovedparten av den fjerde rase ble oversvømt?⁴⁴

Forfatteren er godt kjent med at de spesialister, hvis beregninger av klodens og menneskers alder er mest liberale, alltid har hatt den mer reserverte majoriteten imot seg. Men det beviser svært lite, da majoriteten svært sjelden, om noen gang, viser seg å ha rett på lang sikt. Harvey sto alene i mange år. De som i sin tid foreslo å krysse Atlanteren med dampbåter sto i fare for å ende sine dager på asyl. Mesmer er fremdeles (i leksikon), sammen med Cagliostro og St. Germain, klassifisert som en sjarlatan og bedrager. Og nå da herrene Charcot og Richet har rettferdiggjort Mesmers påstander og "mesmerisme" med sitt nye navn hypnose – en falsk nese på et meget gammelt ansikt – er akseptert av vitenskapen, så styrker det ikke ens respekt for majoriteten, når man ser hvor lett og ubekymret den behandler tema som "hypnose", "telepatiske virkninger" og andre slike fenomener. De omtaler dem i korthet som om de har trodd på dem siden Salomos dager og aldri, bare for få år siden, har kalt deres tilhengere "sinnsyke og bedragere"!⁴⁵

Den samme tankeomveltning forestår for lange tidsperioder, som den esoteriske filosofi påstår er menneskets seksuelle og fysiologiske tidsalder. Derfor sier selv sangen:

"De tankefødte, de benløse, ga liv til de viljefødte med ben" – og tilføyer at dette fant sted i midten av den *trede* rase for 18.000.000 år siden – har fremdeles en sjanse til å bli akseptert av fremtidens vitenskap.

Når det gjelder det 19. århundre, vil vi bli fortalt selv av våre personlige venner som innehar en unormal respekt for vitenskapens skiftende standpunkter, at en slik påstand er absurd. Hvor mye mer usannsynlig vil ikke da vår neste påstand være, at den *første* rase daterer seg millioner av år tidligere. Selv om det eksakte tallet holdes tilbake, og det ikke kan komme på tale å fastsette starten på den første guddommelige rasen med *sikkerhet*, verken til den tidlige sekundære eller geologiens primære tidsalder, så er en ting klar: at de 18.000.000 årene, som omfatter varigheten av det *seksuelle, fysiske* menneske, må utvides enormt for å omfatte hele den åndelige, astrale og fysiske utvikling. Det finnes faktisk mange geologer, som på grunn av varigheten av de kvartære og tertiære tidsaldre, krever innrømmelse av et slikt estimat, og det er helt sikkert at den jordiske tilstand uansett hvor negativ den synes for et eocensk menneske, ikke er til hinder for en slik mulighet om reelle bevis ble fremlagt. Okkultister, som fastholder at disse dateringer bringer oss så langt tilbake som til den sekundære eller reptilske tidsalder, kan henvise til de Quatrefages som støtte for menneskelig eksistens i denne tidlige fortid. Når det gjelder de første rotrasene er saken helt annerledes. Om den tette vanddampen, som iblandet karbonsyre steg opp fra jorden ble bevart i atmosfæren siden starten av sedimenteringen, var et fatalt hinder for et menneskelig organisk liv slik vi i dag kjenner det; hvordan, vil spørsmålet bli stilt, kan det forhistoriske menneske ha overlevd? Denne innvendingen er faktisk saken uvedkommende. De jordiske tilstander som da virket var ikke i berøring med det plan hvor evolusjonen av den *eterisk-astrale* rasen foregikk. Bare i de forholdsvis senere geologiske periodene har den spiraledgående, sykliske lov brakt menneskeheten ned til den laveste grad av den fysiske evolusjon – det grovt, materialistiske årsaksplan. I de første tidsaldre foregikk bare en *astral* evolusjon, og de to planene, det astrale og det fysiske,⁴⁶ selv om de ble utviklet parallelt, så hadde de ingen direkte kontakt med hverandre. Det er åpenbart at et skyggeaktig *eterisk* menneske med sin organisering – om den kan kalles det – må tilhøre det plan som stoffene av dets *upadhi* tilhører.

⁴³ "Moderen Science and Moderen Thought", ved S. Laing, side 32.

⁴⁴ "Esoteric Buddhism", side 70.

⁴⁵ Samme skjebne venter de spiritualistiske fenomenene og alle andre psykologiske manifestasjoner fra det *indre* menneske. Siden Hume's dager, hvis forskning kulminerte i nihilistisk idealisme, har psykologien gradvis endret standpunkt henimot usmakelig *materialisme*. Hume blir vurdert som psykolog og likevel benektet han *a priori* muligheten av fenomener som millioner nå tror på, inkludert mange fra vitenskapen. Våre dagers hylo-idealister betraktes som *tilintetgjørere*. Spencers og Bains skoler er henholdsvis positivistisk og materialistisk og slett ikke metafysisk. Det er *psykisme* og ikke *psykologi*. Det minner like lite om vedalæren som Schopenhauers og von Hartmanns pessimisme avviker fra den esoteriske filosofi, hjertet og sjelen i den sanne buddhismen.

⁴⁶ Det bør noteres at selv om det astrale og det fysiske stoffplan løp parallelt med hverandre også i de tidligste geologiske tidsaldrene, så var de ikke i de samme manifestasjonsfaser som de er *nå*. Jorden oppnådde ikke sin nåværende *tetthetstilstand* før for 18.000.000 år siden. Siden da har *både* det fysiske og det astrale plan blitt tettere.

Det finnes muligens ting som har forbigått våre moderne naturforskeres *vidtskuende* – men ikke *altskuende* – øyne, men det er naturen selv som påtar seg å fremskaffe de manglende mellomledd. De agnostisk, spekulerende tenkerne må velge mellom den versjon Østens hemmelige lære byr på, eller den håpløst materialistiske darwinistiske eller bibelske fremstilling av menneskets opphav; uten sjel og uten åndelig evolusjon, og den okkulte lære som forkaster både "evolusjonistenes" skapelsesforklaring og teologenes spesielle skapelsesmodell.

For å komme tilbake til spørsmålet om "spontan formering"; livet – slik vitenskapen påviser – har ikke alltid eksistert på dette jordiske plan. Det var en tid da selv det Haeckelske moneron – den enkle protoplasmaklumpen – ennå ikke var kommet til syne i havdypene. Hvorifra kom *impulsen* som forårsaket at karbon-, nitrogen- og oksygenmolekyler samlet seg til Okens *urschleim*, det organiske "slim", som nå er omdøpt til protoplasma? Hva var moneraens prototyp? De kunne i det minste ikke ha falt ned med meteoritter fra andre kloder som allerede var dannet, til tross W. Thomsons ville teori om dette. Hvis *de hadde falt ned* på denne måten, og hvis vår jord fikk sin forsyning av livsfrø fra andre planeter; hvem eller *hva* hadde brakt dem til disse planetene? Med mindre vi aksepterer den okkulte lære er vi igjen tvunget til å akseptere et *mirakel* og akseptere en teori om en *personlig, menneskelig skaper*, hvis definisjon og egenskaper slik de er formulert av monoteistene kolliderer like mye med filosofi og logikk, som de degraderer idealet om en uendelig, universell guddom med en ufattelig, imponerende storhet, som gjør at det mest avanserte menneskelige intellekt føler seg ubetydelig. La ikke den moderne filosof, som egenrådig plasserer seg selv på det høyeste nivå det menneskelige intellekt hittil har nådd opp til, vise seg å være åndelig og intuitivt langt lavere enn selv de gamle grekere, som når det gjaldt disse tema sto på et langt lavere nivå enn fortidens østlige, ariske filosofer. Hylozoismen, når den forstås filosofisk, er det høyeste aspekt av panteismen. Det er den eneste mulige redningen fra idiotisk ateisme basert på dødelig materialisme, og monoteistenes enda mer idiotiske, menneskeskapte guddom. Mellom de to syn står hylozoismen på sin egen fullstendige, nøytrale grunn. Hylozoismen *krever* en absolutt, guddommelig tanke, som kan *gjennomtreng* det store antall aktive, skapende krefter, eller "skapere"; hvis *vesener* blir beveget av, og har sitt liv i, fra og gjennom denne guddommelige tanke; som likevel ikke har større personlig omtanke for *sine* skapelser enn solen har for solsikken og dens frø, eller generelt for vegetasjonen. Slike aktive "skapere" er kjent for å eksistere og bli trodd på, fordi de blir registrert og sanset av okkultistens *indre* menneske. Derfor sier okkultistene at en ABSOLUTT guddom, som må være ubetinget og urelatert, ikke kan forestilles på samme tid som en aktiv, skapende, levende gud, uten umiddelbart å degradere idealet.⁴⁷ En guddom som manifesteres i *tid* og *rom* – hvor disse to helt enkelt er former av DET som er det absolutte ALT – kan bare være en brøkdel av det hele. Og da dette "alt" ikke kan deles i sin absolutthet, så kan den *sansede* skaper (vi sier *skapere*) bare utgjøre et *aspekt* av dette "alt". For å anvende den samme metaforen – som er utilstrekkelig for å uttrykke det hele, men godt tilpasset foreliggende tilfelle – så er disse skaperne lik tallrike stråler fra solen, som ikke er bevisst om, og uberørt av, sitt arbeid; mens dens forbindende formidlere, strålene, hver vår – jordens manvantariske morgengry – befrukter og vekker den slumrende vitaliteten i naturen og dens differensierte stoff. Dette ble så godt forstått i antikken at selv en moderat religiøs som Aristoteles bemerket at et slikt direkte skapelsesarbeid var helt *upassende* for Gud – ἀπρεπὲς τῷ θεῷ. Platon og andre filosofer lærte det samme; guddommen kan ikke ta sine hender i skapelsen - αὐτοῦρνεῖν ἅπαντα. Dette kaller Cudworth "hylozoisme". Ifølge Laertius skal gamle Zeno ha uttalt: "Naturen har for vane å bevege seg bort fra seg selv, etter fruktbarhetens prinsipper; den inneholder og perfeksjonerer alt det som til bestemte tider blir resultatet av den, og virker i overensstemmelse med sitt opphav."⁴⁸

La oss vende tilbake til vårt tema, gjøre et opphold og tenke over det. Hvis det virkelig fantes planteliv i de perioder som kunne ernære seg av de daværende skadelige elementer; og hvis det også fantes et dyreliv som kunne utvikles i vann, uten hensyn til den antatte oksygenmangelen, hvorfor kunne det ikke også finnes menneskelig liv, i sin spirende, fysiske form; det vil si i en rase som var tilpasset den-

⁴⁷ Kardinal Cusas oppfatning og definisjon av det *absolutte* kan bare tilfredsstillende det vestlige sinn, som er så innestengt og ubevisst i seg selv, fullstendig degenerert av flere århundrer med skolastiske og teologiske spissfindigheter. Men denne "Nye filosofi om det absolutte", som sir W. Hamilton finner hos Cusa, kan aldri tilfredsstillende de hinduiske vedantinernes skarpere, metafysiske sinn.

⁴⁸ Cudworth's "Intellectual System", I, side 338.

ne geologiske perioden og dens omgivelser ? Dessuten innrømmer vitenskapen at den ikke vet noe om den virkelige lengden av "geologiske perioder".

Men vårt hovedspørsmål er, om det fra den tid som kalles den "azoiske" tidsalder fantes en slik atmosfære som naturforskerne antar. Ikke alle fysikere er enige i det. Hvis forfatteren ivret etter å få bekreftet den hemmelige lære av den eksakte vitenskap, vil det være enkelt å påvise med støtte fra mer enn en fysiker, at atmosfæren har endret seg lite, om noe, siden havene ble kondensert – det vil si fra den laurentiske perioden, den *pyrolitiske* tidsalder. Dette er i alle fall oppfatningen til Blanchard, S. Meunier og selv Bischof – som hans eksperimenter med basalter har vist. Skal vi bygge på det vitenskapelige flertall hva angår mengden av dødelige gasser, og av elementer fullstendig mettet av karbon og nitrogen, hvor plante- og dyreriket er påvist å ha eksistert, trivdes og utvikles, må man trekke den merkelige konklusjon at det i de dager fantes hav av *flytende kullsyre* i stedet for vann. Innen et slikt element er det tvilsomt, slik Blanchard har påvist, om ganoider⁴⁹, eller selv primitive trilobitter kunne i leve i havene i denne tidsalderen – for ikke å snakke om silurtiden.

De nødvendige betingelser for den første menneskerase krevde ingen elementer, verken enkle eller sammensatte. Det som ble påstått innledningsvis fastholdes. Det åndelig, eteriske vesen som levde på et plan som er ukjent for jorden, før den første sideriske "geleklump" utviklet seg i havenes grove, kosmiske stoff – milliarder og billioner av år før den klodeklump i uendeligheten, som kalles Jorden, kom til og fremkalte *moneraene* ved sine dråper, havene – trengte ingen "elementer". "Manuen med bløte ben" kunne godt unnvære kalsiumfosfat, da han ikke hadde noen bein, annet enn i figurlig betydning. Og selv om moneraene, uansett hvor homogene deres organismer er, trenger det fysiske livs betingelser som hjelp for sin videre evolusjon, så kunne det vesen som ble det første menneske og "menneskets stamfar", etter å ha utviklet seg på et eksistensplan som vitenskapen ikke aner noe om, godt forbli ufølsom for enhver atmosfærisk tilstand i sine omgivelser. Den opprinnelige stamfaren, i Brasseur de Bourbourgæs "*Popul.Vuh*", som – ifølge meksikansk folkløse – kunne leve og utfolde seg med like stor letthet under vannet som på jorden, svarer bare til den andre og den tidlige tredje rase i vår lære. Og hvis de tre naturrikene var så forskjellige i de *pre-diluvianske* tidsaldre, hvorfor kunne ikke mennesket ha vært sammensatt av stoffer og kombinasjoner av atomer som nå er helt ukjent for den fysiske vitenskap ? De planter og dyr vi kjenner, i nesten talløse varianter og arter, har alle utviklet seg ifølge vitenskapelige hypoteser, fra primitive og langt færre organiske former. Hvorfor kan ikke det samme ha skjedd for mennesket, elementene, og alt annet ? Ifølge kommentaren "starter universets fødsel fra den ene, deles i tre, så i fem, og kulminerer til sist med syv, for så å vende tilbake til fire, tre og en".

For ytterligere bevis henvises leseren til del V av dette verket, "Syvtallet i naturen".

⁴⁹ :fisk med ruteskjell

7. sang: FRA DE HALV-GUDDOMMELIGE TIL DE FØRSTE MENNESKELIGE RASER.

(24) De høyere skaperne forkastet i sitt hovmod de former som var utviklet av "yogas sønner". (25) De ville ikke inkarnere i de første "egg-fødte". . . (26) De valgte de senere androgyne. (27) Det første fornuftsutrustede menneske.

24. VISDOMMENS SØNNER, NATTENS SØNNER (*utgått fra Brahmås kropp, da det ble natt*), SOM VAR KLAR FOR GJENFØDELSE, KOM NED. DE SÅ DEN INNLEDENDE TREDJE (*fremdeles fornuftsløse*) RASES (*intellektuelt sett*) YNKELIGE FORMER (*a*). "VI KAN VELGE", SA HERRENE, "VI HAR VISDOM". NOEN GIKK INN I CHHAYAENE. NOEN PROJISERTE EN GNIST. NOEN AVSTO TIL DEN FJERDE (*rasen*). FRA SIN EGEN ESSENS TILFØRTE (*intensiverte*) DE KAMA (*begjærsløse*). DE SOM BARE MOTTOK EN GNIST FORBLE UTEN (*høyere*) KUNNSKAP. GNISTEN BRENTE SVAKT (*b*). DE TREDJE FORBLE FORNUFTSLØSE. DERES JIVAER (*monader*) VAR IKKE REDE. DE BLE SATT TIL SIDE BLANT DE SYV (*opprinnelige menneskerasene*). DE (*ble de*) TRANGHODEDE. DE TREDJE VAR REDE. I DEM SKAL VI LEVE, SA FLAMMEHERRENE OG DEN MØRKE VISDOMMENS HERRER (*c*).

Denne sangen inneholder hele nøkkelen til det ondes mysterium, det såkalte englenes fall, og alle de problemer som har forstyrret filosofenes hjerner fra den tid man kan erindre. Den løser hemmeligheten ved ulikheten av den etterfølgende intellektuelle kapasitet, av fødsel eller sosial posisjon, og gir en logisk forklaring på det ufattelige karmiske forløp i etterfølgende tidsaldre. I forhold til temaets vanskeligheter vil det bli gjort forsøk på å gi den best mulige forklaring.

(*a*) Frem til fjerde runde, og selv til den senere delen av tredje rase i denne runden, var *mennesket* – hvis de stadig-skiftende formene som kledde monadene gjennom de første tre rundene og de første to og en halv rasene av denne kan gis et så misvisende navn – bare et dyr intellektuelt. Det er først i den faktiske *midt*-runden at mennesket fullstendig utvikler i seg selv det fjerde prinsipp, kama, som et passende redskap for det femte, manas. Men manas vil først bli relativt *fullt* utviklet i etterfølgende runde, og den vil ha anledning til å bli fullstendig guddommelig mot slutten av rundene. Som Christian Schættgen sier i *Hora Hebraicæ* – den første jordiske Adam " hadde bare livets ånde", *nepshesh, men ingen levende sjel*.

(*b*) Her menes de *laverestående* rasene, som det ennå finnes noen representanter for – australnegrene (som nå raskt dør ut) og noen afrikanske og oseanske raser. "*De var ikke rede*" angir at disse monaders *karmiske* utvikling ikke gjorde dem velegnet til å anvende menneskeformer som var bestemt for inkarnasjon av høyere intellektuelle raser. Dette forklares senere.

(*c*) *Zohar* taler om "svart ild", som er *absolutt* lys – visdom. Til de som følger de gamle teologiske fordømmene og som sier: "Men *asuraene* var de opprørske devaene, *gudenes opposenter* – og derfor djevler og onde ånder", svarer vi: esoterisk filosofi tillater verken godt eller ondt *i seg selv*, som selvstendig eksisterende i naturen. Grunnen for begge finnes, når det gjelder kosmos, i nødvendigheten av motsetninger eller kontraster, og når det gjelder mennesket, i dets humane natur, dets uvitenhet og begjær. Det finnes ingen *djevler* eller fullstendig fordervede, heller ikke engler som er absolutt perfekte, selv om det finnes mange lyse og mørke ånder. Derfor er LUCIFER – den intellektuelt opplyste og tankefrihetens ånd – metaforisk ledestjernen, som hjelper mennesket til å finne veien gjennom livets klipper og sandbanker, for Lucifer er logos i sin høyeste og dens motsetning i dets laveste aspekt – hvor begge avspeiles i vårt *ego*. I sin omtale av Kristus' vesen gjør Lactantius LOGOS, *ordet, til Satans førstefødte bror, den "første av alle skapninger"*. (*Inst.div.* bok II, kap. viii, "Qabbalah", 116.)

Vishnu Purana beskriver disse urskapninger (*arvaksrota*) med *skjeve* fordøyseskanaler: De var "utstyrt med indre manifestasjoner, men gjensidig uvitende om *deres type og egenskaper*". De åtteogtytte typer *badha*, eller ufullkommenheter, passer ikke, slik Wilson trodde, for de dyrene som nå er

kjent og spesifisert av ham¹, for de eksisterte ikke i de geologiske periodene. Dette fremgår helt klart i nevnte verk, hvor det første som ble skapt (på denne kloden) var de "femfoldige ubevegelige skapelsen", mineraler og planter; så kommer de fantastiske dyrene, *tiryaksrota*, (dypets monstre som ble drept av "herrene", se 2 og 3. sang); så *urdhwasrotaene*, de lykkelige, himmelske vesenene, som levde av ambrosia; og til sist, *arvaksrotaene*, de menneskelige vesener – Brahmâ's såkalte syvende skapelse. Men disse "skapelsene", inkludert den siste, skjedde ikke på denne kloden, hvor enn det ellers må ha skjedd. Det er ikke Brahmâ som skaper ting og mennesker på denne jord, men lederen og herren over prajâpatiene, herren over livet og den jordiske skapelsen.² Ved å utføre Brahmâ's ordre, skapte Daksha (syntesen, eller aggregatet av de jordiske skaperne og stamfedrene, inkludert pitriene) høyere og lavere (*vara* og *avara*) ting "med henblikk på avkommet av *putra*", og "tofotinger og firfotinger og etter hvert ved sin vilje (viljens og yugaens sønner) hunkjønnsvesener"; de androgyne ble delt i to kjønn. Her blir igjen de "tofotede" eller mennesker skapt før de "firfotede" som i den esoteriske lære.³

Da *asuraene* ifølge eksoteriske beretninger er de første som skapes fra "nattens legeme", mens *pitriene* stammer fra *skumringen*, og "gudene" av Parâsara (*Vishnu Purana*) blir plassert mellom de to og forklart å være utviklet fra "dagens legeme", er det lett å avdekke en bestemt hensikt med å tilsløre rekkefølgen av skapelsen. Mennesket er *arvaksrota* som stammer fra "daggrjets legeme". Andre steder henvises det igjen til mennesket når verdens skaper, Brahmâ, forklares å "skape ville vesener, kalt bhûtaer og kjøtteterer" eller som teksten lyder, "fryktelig udyr som var apefarget og kjøttetende".⁴ Mens *rakshasaene* vanligvis oversettes med "onde ånder" og "gudenes fiender", som identifiserer dem med *asuraene*. I Ramâyana, når Hanuman oppdager fienden i Lanka, finner han *rakshasaer*, noen avskyelige, "mens andre var vakre å se på", og i *Vishnu Purana* er det en direkte henvisning til at de blir "menneskehetens" eller Brahmâ's redningsmenn.

Allegorien er meget oppfinnsom. Et stort intellekt og for mye kunnskaper er et tveegget sverd i livet, og et instrument både for det gode og det onde. Kombinert med selviskhet vil de gjøre hele menneskeheten til en fotskammel for å opphøye ham som eier dem og et middel for å oppnå hans mål; men i forhold til altruistiske, humane hensikter kan de bli et middel til å redde mange. I ethvert tilfelle vil fravær av selvbevissthet og intellekt gjøre mennesket til en idiot, et dyr i menneskelig form. Brahmâ er *mahat* – det universelle sinn. Derfor viser de for selviske av *rakshasaene* begjær etter å eie alt – å "fortære" *mahat*. Allegorien er åpenbar.

Uansett identifiserer den esoteriske filosofi de før-brahmaniske *asuraene*, *rudraene*,⁵ *rakshasaene* og alle gudenes "motstandere" i denne allegorien, med egoene, som ved å inkarnere i det tankeløse tredje rases menneske, gjorde det *bevisst* uødelig. De er derfor gjennom inkarnasjonsperiodene det sanne *duale logos* – menneskets konfliktfylte og tosidede guddommelige prinsipp. Kommentaren som følger og den neste sangen kan uten tvil kaste mer lys over dette meget vanskelige tema, men forfatteren føler seg ikke kompetent til å forklare det fullstendig. Om rasenes rekkefølge sier de:

"Først kom de SELV-EKSISTERENDE på denne jord. De er de "åndelige liv", projisert av den absolutte VILJE og LOV, ved demringen av enhver verdens gjenfødelse. Disse LIVENE er de guddommelige "Sish-ta" (sæd-Manuene, eller Prajâpatiene og pitriene)."

Fra disse utgår:

1. Den første rase, de "selv-fødte", som er de (astrale) skyggene av sine stamfedre.⁶ Kroppen manglet enhver forståelse (fornuft, intelligens og vilje). Selv om det indre vesen (det høyere selv eller monaden) var innen det jordiske legeme, var det uforbundet med det. Forbindelsesleddet, *manas*, fantes ikke ennå.

2. Fra første (rase) utgikk den andre, som kalles de "svedfødte"⁷ og "benløse". Dette er den andre *rotrase*, utrustet av beskytterne (*rakshasaene*)⁸ og de inkarnerende guder (*asuraene* og *kumaraene*) med den første enkle og svake *gnist* (intelligensfrøet) . . . Og fra disse utgår i rekkefølge:

¹ Se bind I, kap. v, side 71.

² "Vishnu Purana", bok I, kap. xv av del 2.

³ Se foran og forklaringen til 12. sangen.

⁴ "Vishnu Purana", bok I, kap. v.

⁵ Som Manu kaller "våre forfedre på farsiden" (III, 284). Rudraene er de syv manifestasjoner av Rudra-Shiva, "den ødeleggende gud", men *også* den store yogi og asket.

⁶ Se § II, § 1, kommentaren.

⁷ Å si at *livet* har oppstått, og at den menneskelige rase har fremkommet på denne *absurde uvitenskapelige* måten, i lys av menneskets moderne slektstavle, er å utsette seg for umiddelbar forkastelse. Den esoteriske lære tar

3. Den tredje rotrase, de "tofoldige" (androgynne). De første rasene er bare skall, til den siste er "bebodd" (det vil si opplyst) av dhyaniene.

Som konstatert ovenfor var den andre rase kjønnsløs og utviklet av seg selv den tredje, androgynne rase ved en analog, men allerede mer komplisert prosess. Som beskrevet i *kommentarene*, var de første av denne rasen:

"Den passive yoga's sønner.⁹ De utgikk fra den andre manushyaer (menneskerase) og ble eggleggende. Det som kom ut av kroppene deres i forplantningstiden var eggformet, en liten kuleformet kjerne som utviklet seg til et stort, bløtt, eggliknende formål, som gradvis hardnet og etter en modningsperiode sprakk, slik at det unge menneskedyret kunne tre frem fra det uten bistand, slik fuglene gjør i vår rase."

For leseren kan dette fremstå som latterlig og absurd. Ikke desto mindre er det helt i overensstemmelse med den evolusjon vitenskapen observerer for dyreartenes utvikling. Først kommer den *moneron*-liknende formering ved selvdeling (*konferer Hæckel*). Så etter noen mellomledd de eggleggende, slik reptilene gjør, som etterfølges av fuglene, og til sist pattedyrene hvor egget klekkes før avkommet fødes.

likevel risikoen, og går til og med så langt som å spørre den upartiske leser om å sammenligne ovenstående hypotese (om det er en) med Hæckels teori – som nå raskt blir et vitenskapelig aksiom – som her gjengis ordrett:

". . . Hvordan oppsto livet og den levende verden av organismer ? Og for det andre, det spesielle spørsmålet: Hvordan oppsto den menneskelige rase? Det første av disse to spørsmål, det om den første tilsynekomst av levende vesener, kan bare besvares empirisk (! !) gjennom bevis av de såkalte archebiosis, eller usikker formering, eller en spontan frembringelse av organismer av det aller enkleste, tenkbare slag. Slik er moneraene (protogener, protamoeba, osv.) svært enkle mikroskopiske masser av protoplasma, uten struktur eller organisasjon, som tar til seg næring og formerer seg ved deling. Et slikt moneron som den urorganismen som ble oppdaget av den kjente engelske zoolog Huxley og døpt Bathybius Hæckelii, fremtrer som et kontinuerlig, tykt protoplastisk dekke på de største havdypene, mellom 3.000 og 30.000 fot. *Selv om slike moneraer opptil nå faktisk ikke er observert*, er det intet usannsynlig ved en slik evolusjon." ("*Pedigree of Man*", Aveling's oversettelse, side 33.)

Bathybius-protoplasmaet har nylig vist seg å ikke være noen organisk substans i det hele tatt, så det er ikke mye som gjenstår å si. Etter å ha lest dette trenger man heller ikke bruke mer tid på å imøtegå påstanden om . . ." i det tilfelle har også mennesket *uten tvil* (hos Hæckel og hans like) utviklet seg fra de lavere pattedyrene, apene og de tidlige apelignende dyrene, de enda tidligere pungdyrene, amfibiene, fiskene, gjennom progressive forvandlinger", alt som følge av "en rekke *naturkrefter som arbeider i blinde . . . uten mål og uten plan*" (side 36).

Dette sitatet inneholder sin egen kritikk. Vitenskapen belærer i det, som opptil nå "*faktisk ikke er observert*". Den benekter muligheten av en *intelligent* natur og en vitalkraft som er uavhengig av form og stoff, og synes det er mer vitenskapelig å belære oss om en mirakuløs hendelse som følge av "*naturkrefter som arbeider i blinde . . . uten mål og uten plan*". Dette gjør at vi ledes til å tro at *fysisk-mekaniske* krefter har påvirket eminente vitenskapsmenns hjerner til blindt å ofre logikk og fornuft på alteret av gjensidig beundring. Hvorfor skal det protoplastiske *moneronets* frembringelse av den første levende skapning gjennom *selv-deling* betraktes som en meget vitenskapelig hypotese, mens en eterisk *før-menneskelig* rases frembringelse av mennesket på samme måte blir tilbakevist som *uvitenskapelig* overtro ? Har materialismen fått enerett på vitenskap ?

⁸ *Rakhasaene*, som i indisk folkelig teologi er demoner, kalles hinsides Himalaya for "beskyttere". Denne dobbelte og motsetningsfylte betydning har sitt opphav i en filosofisk allegori, som Puranaene formidler på forskjellig måte. Det påstås at da Brahmâ skapte demonene, som kalles yakshaer (av *yaksh*, å spise) og rakhasaene, som begge var en slags demoner, så ønsket de så snart de var født å fortære sin skaper. Men da ropte de blant dem som kaltes rakhshasaer: "ikke gjør det, la ham bli spart (beskyttet)". (*Vishnu Purana Bok I, kap. v.*) *Bhahavata Purana (III, 20, 19-21)* formidler allegorien på en annen måte. Brahmâ forvandlet seg til natt (eller uvitenhet) med en kropp, som yakshaene og rakhasaene grep tak i og utbrøt "Spar den ikke, fortær den." Brahmâ ropte da: "Ikke spis meg, skån meg". Dette har selvsagt en indre betydning. "Nattens kropp" er uvitenhetens mørke, og det er et stille og hemmelig mørke. Nå fremstilles rakhasaene i nesten alle tilfeller å være yogier, fromme sadhuer og innviede, som er en ganske uvanlig tilstand for *demoner*. Betydningen er da at selv om vi har makt til å splitte uvitenhetens mørke, "*fortære den*", må vi også beskytte den hellige sannhet fra vanhelligelse. "Brahmâ er bare for brahmniner" sier den stolte kasten. *Fabelens* moral er åpenbar.

⁹ Menneskets gradvise evolusjon i den hemmelige lære viser at alle de senere (de første for de profane) rasene hadde sitt *fysiske* opphav tidlig i den fjerde rasen. Men det er underrasen som var foran den hvor kjønnene ble atskilt, som må betraktes som de *åndelige* forfedre for vår nåværende slekt, og særlig for de østlige, ariske rasene. Weber's forestilling om at den indogermanske rase kom før den ariske, *vediske* rase, er for okkultisten helt vanvittig.

Det samme gjelder noen fisker og reptiler, som klekker eggene sine inne i kroppen, så hvorfor skulle ikke dette gjelde hunddyrene og kvinnene? Frøet som etter forplantningen utvikles til et foster, er et egg.

I ethvert tilfelle er denne oppfatningen mer filosofisk enn den om Eva, som med en plutselig skapt placenta skulle føde Kain, som følge av eplet, når det eldste av pattedyrene, pungdyret, *fremdeles ikke har noen placenta*.

Den *progressive* rekkefølge av reproduksjonsmetodene, som vitenskapen har avslørt, er en glitrende bekræftelse av den esoteriske etnologi. Det trengs bare å stille opp dataene i ordnet rekkefølge for å bevise vår påstand. (Konferer særlig *Schmidt's "Doctrine of Descent and Darwinism"*, side 39 og *deretter*, og *Laing's "A Modern Zoroastrian"*, sidene 102-111.)

I. Spaltniing:

(a) Når en homogen protoplasmaklump, kjent som moneron eller amøbe, deles i to.

(b) Når en kjernecelle deles i to underkjerner, som enten utvikler seg innen den opprinnelige celleveggen eller bryter gjennom den og formerer seg på utsiden som uavhengige vesener. (Konferer den første rotrasen.)

II. Knoppskyting:

En liten del av foreldrestrukturen sveller ut på overflaten og skilles til sist ut og vokser til den er like stor som den opprinnelige organismen, slik flere planter og sjøanemonene gjør. (Konferer den andre rotrasen.)¹⁰

III. Sporer:

En enkelt celle skilles ut av foreldreorganismen, som utvikler seg til en flercellet organisme som gjenskerer den opprinnelige organismen, slik bakterier og mose gjør.

IV. Hermafroditisk mellomstadium:

Mannlige og kvinnelige organer finnes i det samme individ, slik som i de fleste planter, mark, snegler, osv., som er beslektet med knoppskyting. (Konferer de andre og tidlige del av tredje rotrase.)

V. Seksuell forening:

(Konferer den senere del av den tredje rotrase.)

Vi kommer nå til et viktig poeng med henblikk på menneskerasens dobbelte evolusjon. Visdommens sønner, eller de *åndelige* dhyaniene, var blitt "intellektuelle" gjennom sin kontakt med materien, fordi de allerede i tidligere inkarnasjonsperioder hadde nådd et intellektuelt nivå som gjorde dem til uavhengige og selvbevisste vesener på *dette stoffplan*. De ble gjenfødt bare på grunn av karmiske virkninger. De gikk inn i de som var "rede" og ble arhater, eller *vismenn*, som antydnet ovenfor. Dette må forklares.

Det betyr ikke at *monadene* gikk inn i former hvor det allerede fantes monader. De var "enheter", "intelligenser" og *bevisste ånder*, vesener som søkte å bli enda mer bevisste ved å forene seg med mer utviklet materie. Deres essens var for ren til å kunne atskilles fra den universelle essens, men deres "egoer" eller *manas* (da de kalles *manasaputra*, født av Mahat, eller Brahmâ) måtte gjennomgå det jordiske menneskes erfaringer for å bli *allvitende* og bli i stand til starte på den tilbakevendende stigende fasen. *Monadene* er ikke *atskilte* prinsipper, som er begrenset og betinget, men stråler fra det ene universelle *absolutte* prinsipp. Om en solstråle skinner inn i et mørkt rom og etterfølges av en annen gjennom den samme åpning frembringes ikke *to* stråler, men *en* intensivert stråle. Det inngår ikke i naturens lover at mennesket skal bli et *perfekt* syvfoldig vesen innen den syvende rase i den syvende runde. Mennesket inneholder alle disse prinsipper latent i seg siden fødselen. Heller ikke er det en del av evolusjonsloven at det femte prinsipp (*manas*) skal utvikles fullstendig før *femte* runde. Alle disse for tidlig utviklede intellekter (på det *åndelige* plan) er i vår rase *unormale*. De er det vi kaller "femterundes mennesker". Selv i den kommende syvende rase ved slutten av denne fjerde runden, vil *manas* bare delvis være utviklet, selv om våre fire lavere prinsipper vil være fullt utviklet. Denne begrensningen gjelder bare den *åndelige* utvikling. Den intellektuelle på det fysiske plan ble oppnådd i løpet av fjerde rotrase. De som bare "halvveis var rede", som bare mottok "en gnist", består

¹⁰ Enhver helbredelses- og arrdannelsesprosess blant de høyere dyrearter – selv i tilfeller med å gjenskape amfibienes ødelagte lemmer – skjer gjennom *spaltniing* og *knoppskyting* av de opprinnelige morfologiske delene.

av den vanlige menneskehet, som nå oppnår sin intellektualitet gjennom den nåværende manvanta-
riske evolusjon, hvoretter de i den neste vil være rede til den fulle mottakelse av "visdommens søn-
ner". De som ikke "var rede", de siste monadene, som knapt hadde utviklet seg fra sine siste, lavere
dyreformer ved slutten av den tredje runden, forblir de "tranghodede" i denne sangen. Dette forklarer
den tallrike variasjon av intellektualitetsgrader blant de ulike menneskerasene – de ville buskmenneske
mot europeerne – selv nå. Disse villmannsstammer, hvis resonneringsevne ligger lite over dyrenes
nivå, er ikke urettferdig utsatt for dårlig arv eller *ubegunstiget* slik noen tror – slett ikke. De er *de sist
ankomne* av de menneskelige monadene, de som *ikke var rede*, som må utvikle seg i nåværende runde
og videre på de tre gjenværende klodene (og derved på fire ulike eksistensplan) for å nå opp til gjen-
nomsnittsklassens nivå, når de når den femte runden. En tilføyelse som kan vise seg å bli nyttig, som
næring for den studerendes tanke i denne forbindelse: MONADENE som tilhører de laveste arter av
menneskeheten (de "tranghodede"¹¹ ville øyboere i Stillehavet, afrikanere og australnegrene) *hadde
ingen karma å arbeide med da de første gang ble født som mennesker, slik deres brødre med større
intelligens hadde*. De utvikler karma først nå, mens sistnevnte er belastet med fortidig, nåtidig og
fremtidig karma. I denne henseende er de stakkars ville langt heldigere enn det største geni i de *sivili-
serte landene*.

La oss ta en pause før vi fortsetter med disse merkelige forklaringene. La oss forsøke å finne ut i
hvilken grad fortidige skrifter, eller vitenskapen, gir muligheten for, eller tydelig bekrefter de ville
påstander som inngår i vår lære om menneskets utvikling.

Hvis vi rekapitulerer det som er sagt finner vi at den hemmelige læren påstår at mennesket (1) har
et polygenetisk opphav, (2) viser stor variasjon av formeringsmetoder før menneskeheten endte på den
vanlige formeringsmetoden, og (3) at dyrenes evolusjon – i alle fall for pattedyrene – ikke skjedde før
men etterfulgte menneskets evolusjon. Dette er diametralt motsatt de nå allment aksepterte teorier om
evolusjonen og menneskets opphav fra dyriske forfedre.

La oss, ved å gi keiseren hva keiseren tilhører, først undersøke sjansene for en polygenetisk teori
blant vitenskapens medlemmer.

Flertallet av de darwinistiske evolusjonstilhengerne tenderer mot en polygenetisk forklaring på
rasenes opphav. Når det gjelder dette spesielle spørsmålet, er vitenskapens medlemmer, som i så mye
annet, enige om å være uenige.

"Stammer mennesket fra et *enkelt par* eller fra *flere grupper* – monogenisk eller polygenisk ? Så
langt man kan våge å uttale seg om noe som i mangel av vitner (?) aldri vil bli kjent (?), er den andre
hypotesen den mest sannsynlige."¹² Abel Hovelacqui kommer i sin "Science og Language" til samme
konklusjon, hvor han argumenterer fra det bevismateriale som er tilgjengelig for en språkforsker.

I et foredrag for "the British Association" uttalte professor W.H. Flowers om dette spørsmålet:

"Det syn som synes å passe best med hva vi nå kjenner om egenskapene og fordelingen av men-
neskerasene . . . krever en justering av den monogeniske hypotesen (!). Uten å gå inn på det vanskelige
spørsmål om hvordan mennesket gjorde sin første tilsynekomst i verden, må vi anta at det skjedde for
svært lenge siden, i ethvert fall målt med noen slags historisk standard. *Hadde vi noe tilnærmet en
fullstendig paleontologisk registrering, kunne menneskets historie bli gjenskapt, men noe slikt forelig-
ger ikke.*"

En slik innrømmelse må sies å være fatal for de fysiske evolusjonstilhengernes dogmatisme, og den
åpner et stort rom for okkult spekulering. Motstanderne mot Darwins teori var og forblir polygenetike-
re. "Intellektuelle kjemper" som John Crawford og James Hunt har vurdert spørsmålet og foretrekker
polygenetikken. På deres tid var det mye sterkere følelser til fordel for enn imot teorien. Det var først i
1864 at darwinistene begynte å knytte seg til enhetsteorien med herrene Huxley og Lubbock som de
første forkjempere.

¹¹ Dette uttrykket betyr verken lang eller kort hodeskalle, heller ikke at skallen har lavere volum, men at hjernen
generelt mangler intellekt. Den teori som bedømmer et menneskes intellektuelle kapasitet ved skallens størrelse,
er fullstendig ulogisk for en som har studert dette tema. Skallene i steinalderen var heller større enn mindre enn
gjennomsnittet for det moderne menneske, mens skallene for de afrikanske rasene (inkludert buskmennene) var
generelt (som tilfellet er for papuanerne og polyneserne generelt) en kubikkotomme større enn for den gjennoms-
nittlige franskmann. Skallen for dagens pariser representerer et gjennomsnitt på 1437 cm³ sammenlignet med
1523 for auvergnaren.

¹² A. Lefèvre, "Philosophy", side 498.

Når det gjelder det andre spørsmålet, om at mennesket skulle utvikle seg før dyrene, kan svaret gis straks. Hvis mennesket virkelig er mikrokosmos i makrokosmos, inneholder denne lære ingen umulighet og er bare logisk. For da blir mennesket makrokosmos for de tre lavere naturrikene. Om vi ser det fra et fysisk synspunkt, så er alle de lavere naturrikene med unntak av mineralriket – som er lyset selv, krystallisert og stoffliggjort – fra planter til de skapninger som oppsto før de første pattedyrene, blitt tilført sin fysiske struktur fra "avfallsstoffer" fra mineraler og mennesker, både fra levende og døde kropp, som de ernærte seg av og som tilførte dem deres ytre legemer. På sin side vokste mennesket fysisk ved å gjenoppta i sitt system det som var utskilt, som var transformert i den levende, dyriske smeltingen den hadde passert, som følge av naturens alkymistiske forvandlinger. I de dager fantes det dyr som våre moderne naturforskere ikke kan drømme om, og jo sterkere det fysiske menneske ble, den tidens giganter, desto sterkere ble dets utstråling. Da denne androgyne "menneskehet" skilte seg i to kjønn og ble forvandlet av naturen til barnefødende enheter, sluttet den å frembringe sin like ved å utskille dråper av vital energi fra kroppen. Men så lenge mennesket ikke kjente sin formerings-evne på det menneskelige plan, (før syndefallet, slik de som tror på Adam vil si,) ble all vital energi som det utspredde vidt omkring seg, anvendt av naturen for å frembringe de første pattedyrformene. Evolusjonen er en *evig frembringende prosess* har vi lært, og naturen lar aldri et atom forbli unyttet. I tillegg tenderer alt i naturen, fra begynnelsen av denne runde, til å bli menneske. Alle impulsene fra de tofoldige, sentripetale og sentrifugale krefter er innrettet mot ett punkt – MENNESKET. Rækkefølgen av utviklingen av vesenene, sier Agassiz, "viser en tiltakende likhet i den levende fauna, og særlig blant virveldyrene en økende likhet med mennesket. Mennesket er det mål som hele den *dyriske* verden tenderer mot siden den første tilsynekomst av de paleozoiske fiskene." ¹³

Nettopp, men da "de paleozoiske fiskene" tilhørte den synkende kurven av *formen* evolusjon, startet denne runden med det astrale menneske, *speilbildet av dhyan chohanene, de som kalles "byggmesterne"*. Mennesket er *alfa og omega i den objektive skapelsen*. Som det sies i "*Isis Unveiled*", så hadde alle ting sitt opphav i ånden – hvor evolusjonen har startet ovenfra og beveget seg nedover, i motsetning til darwinismen, som påstår det motsatte. ¹⁴ Den tendens som den dyktige naturforsker uttaler i sitatet ovenfor, gjelder hvert eneste atom. Men skulle man anvende tendensen til begge sider av evolusjonen, ville resultatet i høy grad stride mot moderne teorier, som nå nærmest er blitt en (darwinistisk) teori.

Sitatet fra Agassiz' bok med anerkjennelse må ikke oppfattes som at okkultistene gjør *noen innrømmelser* til teorien om at mennesket stammer fra dyreriket. Det faktum at mennesket i denne runden kom før pattedyrene står åpenbart ikke i strid med at pattedyrene fulgte i menneskets spor.

25. HVORDAN OPPTRÅDTE MANASA, VISDOMMENS SØNNER? DE FORKASTET DE SELVFØDTE (*de benløse*). DE ER IKKE REDE. DE AVVISTE DE (*første*) SVEDFØDTE. ¹⁵ DE ER IKKE HELT REDE. DE VILLE IKKE GÅ INN I DE (*første*) EGGFØDTE. ¹⁶

For en teist eller en kristen burde dette verset fremkalle en nokså teologisk forestilling: at englene falt som følge av hovmod. I den hemmelige lære er imidlertid forklaringen til uviljen mot å inkarnere i *halvferdige* fysiske kropp i større grad fysisk enn metafysisk. Ikke alle organismene var tilstrekkelig ferdige. De inkarnerende makter valgte de mest modne fruktene og avviste de andre. ¹⁷

Da det skulle velges et vanlig navn for kontinentet for de første androgyne, den tredje rotrasen, valgte forfatteren etter geografiske vurderinger ved et merkelig tilfelle "Lemuria" etter hr. P.L. Sclaters forslag. Senere ved lesning av Hæckel's "Pedigree of Man" ble det avdekket av denne tyske "animalisten" hadde valgt det samme navn for sitt tidligere kontinent. Han sporer, ganske riktig, senteret for den menneskelige evolusjon til "Lemuria", men med et viss vitenskapelig avvik. I det han taler om

¹³ "*Principles of Zoology*", side 206.

¹⁴ Bind I, side 154.

¹⁵ Dette forklares i et etterfølgende (27.) vers i allegorien fra Puranaene om Kandu, den hellige vismannen, og Pramlochâ, nymfen, som skal ha hypnotisert ham; en tankevekkende allegori vitenskapelig, da svettedråpene hun utskilte er symbol for vitenskapens sporer.

¹⁶ Dette vil bli forklart i det etterfølgende. Denne uvilje mot å skape mennesker symboliserer i Puranaene av Daksha, som må forholde seg til Narada, den "stridbare asketen".

¹⁷ Se vers 24.

"menneskehetens vugge", forestiller han seg en gradvis forvandling av de menneskelignende pattedyrene til tidligere villmenn !! Vogt påstår at mennesket i Amerika utgikk fra en grein av de brednesede apene, *uavhengig* av opprinnelsen til de afrikanske og asiatiske opphav fra den gamle verdens smalnesede aper. Antropologene strides som vanlig om dette spørsmålet. Vi skal undersøke spørsmålet i lys av esoterisk filosofi i 8. sang. La oss i mellomtiden rette blikket mot de ulike formeringsmetodene ifølge evolusjonens lov.

La oss starte med formeringsmetoden for de senere underraser av den tredje menneskelige rase, de som var utstyrt med *den hellige ild* ved gnisten fra de høyere og da uavhengige vesenene, som var menneskets psykiske og åndelige foreldre, slik de lavere *pitari devata* (pitriene) var stamfedre for dets fysiske kropp. Denne tredje og hellige rase besto av mennesker, som på sitt høydepunkt beskrives som "kjempehøye giganter med gudeliknende styrke og skjønnhet, som kjente alle himmelens og jordens mysterier". Har også disse *falt*, og hvis så, var inkarnasjonen *fallet* ?

Dette kommer vi snart tilbake til. Det eneste som nå bør noteres er at hovedgudene og heltene for den fjerde og femte rase, helt frem til antikken, var *gudegjorte forbilder av tredje rases mennesker*. Deres fysiologiske renhet og tiden for det såkalte fallet har overlevd i hjertene og minnene til etterfølgere. Derfor viste den tofoldige natur med disse guder både dyd og synd opphøyet til høyeste grad i de biografier som er utformet for ettertiden. De var de *før-adamittiske* og guddommelige raser, som selv teologien, som betrakter dem som de "forbannede kainittiske stammer", nå begynner å interessere seg for.

Men først må vi belyse handlingene til den rasens "åndelige forfedre". Et meget vanskelig og dunkelt spørsmål trenger å besvares ved versene 26 og 27.

26. DA DE SVEDFØDTE FREMBRAKTE DE EGGFØDTE, DEN TOFOLDIGE (*androgynne tredje rase*)¹⁸, SA DE MEKTIGE, DE KRAFTFULLE MED BEN, VISDOMMENS HERRER: "NÅ SKAL VI SKAPE".

Hvorfor "nå" og ikke tidligere? Det vil neste vers forklare.

27. (*Så*) BLE DEN TREDJE (*rase*) VAHAN (*redskap*) FOR VISDOMMENS HERRER. DEN SKAPTE SØNNER MED "VILJE OG YOGA", VED KRIYSAKTI (*b*) SKAPTE DEN DE, DE HELLIGE FEDRENE, ARHATENES FORFEDRE . . .

(a) Hvordan *skapte* de, da "visdommens herrer" er identisk med hinduenes devaer, som nektet "å skape" ? De er åpenbart *kumaraene* i Puranaene og i det hinduiske panteon, Brahmås eldre sønner, "Sannandana og de andre *Vedhaenes* sønner, som var skapt av ham tidligere, "uten begjær eller lidenskap, som forble kyske, full av visdom og uten lyst til avkom."¹⁹

Kraften de brukte til å skape er akkurat det som siden gjorde at de ble degradert fra deres høye status til posisjonen som onde ånder, Satan og hans hærskarer, som på sin side ble skapt av de eksoterisk troendes urene fantasi. Det var ved *kriyasakti*, denne mystiske og guddommelige kraft som ligger latent i ethvert menneskes vilje, som om den ikke kalles til liv, blir stimulert og utviklet ved yogatrening, forblir sovende og atrofiert i 999.999 av en million mennesker. Denne kraften blir forklart i "The Twelve Signs of the Zodiac"²⁰ på følgende måte:

(b) "*Kriyasakti* – den mystiske *tankekraft* som gjør det mulig å frembringe eksterne, fattbare, fenomenale resultater ved sin egen iboende energi. Fortidens mennesker mente at enhver ide ville manifestere

¹⁸ Evolusjonisten professor Schmidt antyder at "alle (med unntak av tilhengerne av skapelsesberetningen) er enige om at kjønnsdelingen skjedde fra arter som *en gang var hermafroditiske*". Det er et ubestridelig bevis på grunnlag av de rudimentære organers utseende. (*Konferer hans "Doctrine of Descent and Darwinism"*, side 159.) I tillegg til klare spor av tidligere hermafroditisme kan det noteres, som Laing skriver: "studier av embryologi . . . viser at i de *høyere, menneskelige dyreartene* blir ikke de to kjønnssegenskaper utviklet før det har funnet sted en *betydelig fremgang* i embryoets vekst". (*A Moderen Zoroastrian*", side 106.) Retardasjonsloven – som er like virksom for menneskeraser, dyrearter, osv., når en høyere type først er utviklet – beholder fremdeles hermafroditisme som formeringsmetode for flesteparten av plantene og mange laverestående dyr.

¹⁹ Se "*Vishnu Purana*", Bok I, kap. 7, para. 1.

²⁰ Se "*Five Years of Theosophy*", side 777.

seg *eksternt*, hvis ens oppmerksom (og vilje) var sterkt konsentrert på den. Tilsvarende ville en intens viljekraft bli etterfulgt av det ønskede resultat. En yogi utfører generelt sine mirakler ved itchasakti (viljekraft) og kriyasakti".

Den tredje rase hadde således skapt de såkalte YOGAENS OG VILJENS SØNNER, eller "stamfedrene" (de *åndelige* forfedrene) til alle de etterfølgende og nålevende arhater, eller mahatmaer, på en virkelig *ren* måte. De var virkelig *skapt* og ikke *født* som deres brødre av den fjerde rase, som var frembrakt seksuelt etter kjønnsdelingen og *menneskets fall*. Skapelsen er et resultat av viljens virkninger på den fenomenale materie, hvor det opprinnelige guddommelige *lys* og det evige *liv* blir fremkalt fra den. Disse var menneskehetens fremtidige frelseres "hellige såkorn".

Her må vi igjen gjøre et opphold for å forklare visse vanskelig punkter, som det fins mange av. Det er omtrent umulig å unngå slike avbrytelser. Forklaring og en filosofisk beretning av egenskapene til de vesener, som vi nå vurderer som "onde" og opprørske ånder, de som skapte ved kriyasakti, vil leseren finne i kapitlene om "De falne engler" og "De mystiske dragene" i del V.

Rekkefølgen av menneskerasenes evolusjon finnes i kommentarenes femte bok og er allerede oppgitt:

De første mennesker var chhayaer (1); de andre de "svedfødte" (2), de tredje "de eggfødte" og de hellige fedre født ved kriyasaktis kraft (3); de fjerde var Padmapanis (Chenresis) barn (4).

Disse tidlige formeringsmetoder – ved evolusjon av ens speilbilde, gjennom svettedråper, deretter ved yoga, og så ved hva folk vil betrakte som magi (kriyasakti) – er selvsagt dømt på forhånd til å bli betraktet som eventyr. Likevel, hvis vi starter med den første og slutter med den siste, er det egentlig intet mirakuløst ved dem, eller noe som ikke kan vises helt naturlig. Dette trenger å bevises.

1. *Chhaya-fødsel*, eller den opprinnelige metode med *kjønnsløs* formering, hvor den første rase ble *utskilt* så å si av pitrienes kropp, er antydning i en kosmisk allegori i Puranaene.²¹ Det er den vakre allegorien og fortellingen om Sanjnâ, Viswakarmans datter – som var gift med solen, og som "ikke orket sin herres brennende iver", og ga ham sin *chhaya* (skygge, speilbilde eller *astrallegeme*), mens hun selv bega seg til villmarken for å utøve sin religiøse hengivenhet, eller *tapas*. Solen som antok at "chhayaen" var hans kone fikk flere barn med henne, som Adam med Lilith – også hun er i legenden en *eterisk skygge*, men et faktisk levende kvinnelig monster som levde for millioner av år siden.

Kanskje beviser ikke dette tilfellet annet enn de puraniske forfatteres sprudlende fantasi. Men vi har et annet bevis. Hvis de materialiserte former, som noen ganger kan sees blir utskilt fra visse mediers legemer, istedenfor å forsvinne, kunne bli fast og solid – så ville *skapelsen* av den første rase bli helt forståelig. Denne form for skapelse kan ikke unngå å være tankevekkende for den studerende. Verken mysteriet eller *umuligheten* ved en slik fremstillingsmåte kan visselig ikke være noe større – og langt mer forståelig for den sanne metafysiske tenker – enn mysteriet ved fosterets unnfangelse, vekst og fødsel som nyfødt, slik vi kjenner den.

La oss vende oss til den merkverdige og dårlig forståtte bekreftelse i Puranaene om de "svedfødte".

2. Kandu er en vismann og en yogi, fremragende i den hellige visdom og from askese, som til sist vekker gudenes sjalusi, som ifølge Hindu-skriftene befinner seg i en evig strid med asketene. Indra, "gudenes konge",²² sender til sist en av sine kvinnelige apsarasaer for å friste vismannen. Dette er ikke verre enn når Jehova sender Sara, Abrahams kone, for å friste farao; men i virkeligheten er det disse gudene (eller guden), som alltid forsøker å forstyrre asketene og dermed la dem tape fruktene av sin askese, som burde betraktes som "fristende demoner" istedenfor å anvende begrepet på rudraene, kumaraene og asuraene, hvis store hellighet og kyskheter synes å være en stående bebreidelse for de donjuanske guder i vårt panteon. Men det er det omvendte vi finner i alle de puraniske allegorier, og ikke uten god esoterisk begrunnelse.

Gudenes konge (eller Indra) sender en nydelig apsarasa (nymfe), som heter Pramlochâ, for å forføre Kandu og forstyrre hans botsøvelser. Hun lykkes med sin uhellige hensikt og "907 år, seks måneder og tre dager"²³ i hennes selskap synes å være som en dag for vismannen. Når denne psykologiske og

²¹ Se "*Vishnu-Purana*" bok III, kap. 2.

²² I et av de eldste skriftene i "*Vishnu-Purana*", som eies av en innviet i Syd-India, er ikke guden Indra, men Kama, guden for kjærlighet og lyst. Se teksten lengre frem.

²³ Dette er de eksoteriske tall som hensiktsmessig gis på en omvendt og uriktig måte, da de angir perioden mellom den første og andre menneskelige rase. Hva orientalistene enn måtte mene, finnes det ikke et ord i noen av Puranaene som ikke har en særskilt esoterisk betydning.

hypnotiske tilstand opphører, forbanner munien bittert denne skapningen som forførte ham og forstyrret hans øvelser. "Forsvinn, gå din vei!", roper han "din sjofle samling av illusjoner!" . Og Pramlochâ, skremt, flykter sin vei, og *tørker svetten av kroppen sin* med trærnes blader når hun passerer gjennom luften. Hun beveget seg fra tre til tre og tørket lemmene sine med de dunkle skuddene som fantes i toppen. Barnet hun hadde avlet med rishien kom ut av porene på huden hennes som svettedråper. Trærne tok imot den levende duggen, og vinden samlet dem til en masse. "Dette", sa Soma (Månen), "modner jeg med mine stråler, og gradvis økte de i størrelse, inntil den utdunstningen som fantes i tretoppene ble den skjønne piken Mârishâ." ²⁴

Kandu representerer her den *første rase*. Han er pitrienes sønn og *mangler derfor fornuft*, noe som antydes ved at han ikke makter å skille en periode på nesten et tusen år fra en dag. Derfor fremgår det at han lett lar seg villedes. Dette er en variant av allegorien om Adam i *skapelsesberetningen*, som skapes av støv, som "Gud herren" blåser *livets ånde* inn i men ikke intellekt og skjelneevne, som utvikles først etter at han har spist frukten av kunnskapens tre; eller når han med andre ord har skaffet seg en spirende fornuft og fått implantert *manas*, hvis jordiske aspekt på Jorden er jordisk, selv om dets høyere fakulteter forbinder det med ånden og den *guddommelige sjel*. Pramlochâ er den hinduiske Lilith for den ariske Adam, og Mârishâ, datteren som ble født som følge av svetten gjennom porene, er de "svedfødte" og symboliserer menneskehetens andre rase.

Som opplyst i fotnote 22 er det ikke Indra som nå figurerer i Puranaene, men Kamadeva, kjærlighetens og lystens gud, som sender Pramlochâ til jorden. I tillegg til den esoteriske lære viser ren logikk at det må være slik. For Kama er konge og herre over apsarasaene, som Pramlochâ er en av. Når derfor Kandu forbanner henne og utbryter: "Du har fullført det oppdrag gudenes konge ga deg, gå!", må han med konge mene Kama og ikke Indra, som ikke rådde over apsarasaene. For Kama er, i Rig Veda (x, 129), personifikasjonen av den følelse som fører til og stimulerer skapelse. Han var den *første beveger* som oppildnet den ENE til å skape, etter dennes manifestasjon fra et rent abstrakt prinsipp. "Først oppsto begjæret i den ENE, og dette var *det første frø til et sinn*; som vismenn med sitt søkende intellekt har oppdaget er det bånd som forbinder vesenet med ikke-vesenet." En hymne i *Atharva Veda* opphøyer Kama til den høyeste guden og skaperen, og sier: "Kama var den første som ble født. Verken guder, fedre (pitaraer) eller mennesker var hans like." . . . Atharva Veda identifiserer ham med *Agni*, men gjør ham overlegen denne guden. *Taittiriya Brahmana* gjør ham allegorisk til sønn av Dharma (religiøs-moralsk pliktfølelse, fromhet og rettferdighet) og Sraddha (tro). Andre steder blir Kama født av Brahmâs hjerte. Derfor er han *Atma-Bhu* "selveksisterende" og *Aja*, den "ufødte". Det at han sendte Pramlochâ har dyp filosofisk betydning. Var hun sendt av Indra har beretningen ingen slik betydning. Slik Eros i tidlig gresk mytologi ble forbundet med verdens skapelse og først deretter ble den seksuelle Cupid, så skjedde det samme med Kama i den opprinnelige vediske fremstilling. (Harivansa gjør ham til sønn av Lakshmi, som er Venus.) Som sagt viser allegorien hvordan det psykiske utvikler det fysiologiske, før *Daksha's* fødsel, *det fysiske menneskes stamfar*, som fødes av Mârishâ. Før den tid ble levende vesener og mennesker frembrakt "ved vilje, syn, berøring og yoga", som vil bli vist.

Dette er dermed allegorien om frembringelsesmetoden for *den andre* eller "svedfødte" rasen. Det samme gjelder den *tredje rase* i sin avsluttende utvikling.

Mârishâ ble ved bistand fra Soma, Månen, tatt til hustru av *Prachetasaene*, også de "tankefødte" sønner av Brahmâ, ²⁵, som fødte patriarken Daksha, også en sønn av Brahmâ i en tidligere *kalpa* eller liv, forklarer og tilføyer Puranaene, for å villedes, selv om den uttrykker sannheten.

3. De første av den tredje rasen ble således formet av "svettedråper", som etter mange forvandlinger vokste til menneskelige kropper. Dette er ikke mer problematisk å forestille seg eller innse enn veksten

²⁴ "Vishnu Purana", bok I, kap. 15. Konferer også Vivien's fristelse av Merlin (Tennyson), som er den samme legende i irsk folklore.

²⁵ Teksten sier: "Fra Brahmâ fødtes et tankeskapt avkom, hvis former og egenskaper ble hentet fra hans kroppslige natur, *forkroppsligede ånder* frembrakt fra lemmene (*gâtra*) til *Dhimat* (allvitende guddom). Disse vesener hadde tre egenskaper som *deva-sarga* (guddommelig skapelse, som lik den femfoldige skapelsen *mangler klar oppfatningsevne, uten refleksjon*, av natur sløv). Men da *de ikke formerte seg*, skapte Brahmâ "andre sønner som ham selv", nemlig Brahmâ-rishiene eller prajapatiene (til og syv). Sanandana og andre av Vedhas (Brahmâs) sønner var skapt tidligere, men som påvist andre steder, var de "*uten begjær eller lidenskaper*, inspirert av hellig visdom, fremmedgjort fra universet og uten ønske om avkom". (Bok i, kap. 7.) Disse sanandanaene og andre kumaraer er da de guder, som etter å ha nektet å "skape avkom" ble tvunget til å inkarnere i fornuftsløse mennesker. Leseren må unnskyldes de unngåelige gjentakelsene i lys av det store antall fakta som gis.

av fosteret fra et umerkelig frø, utviklingen av fosteret til et barn, og deretter til et stort og tungt menneske. Men ifølge kommentarene endret denne rasen sin formeringsmetode. Den sies å ha utviklet en formativ evne til å endre svettedråpene til større dråper, som vokste og utvidet seg til en eggform – digre egg. I disse utviklet det menneskelige foster seg over flere år. I Puranaene, blir Mârishâ, datter av Kandu, vismannen, *Prachetasaenes* hustru og mor til Daksha. Daksha, som er født på denne måte, er igjen far til de første *menneskelignende* stamfedre. Han omtales også senere. Evolusjonen av mennesket, mikrokosmos, er analog til evolusjonen av universet, makrokosmos. Hans evolusjon står mellom universets og dyrets, som mennesket på sin side er makrokosmos for.

Så blir rasen:

4. Androgyn, eller hermafroditter. Denne formeringsmetoden forklarer, kanskje, hvorfor Aristofanes²⁶ beskriver den gamle rasen som *androgyn*, hvor hvert individs form var avrundet, "med rygg og sider som *en sirkel*", og som "beveget seg som et hjul . . . med fryktelig kraft og styrke, og med forbløffende ærgjerrighet". For derfor å gjøre dem svakere "delte Zevs dem (i tredje rotrase) i to, og under hans ledelse sammenføyde Apollo (solen) huden". Innbyggerne på Madagaskar (øya var en del av Lemuria) har en tradisjonell beretning om det første menneske, som først levde uten å spise. Da han senere tok til seg føde, oppsto det en utposing på leggen hans, som ble til en kvinne, som ble deres rases mor. . . "Vi har vår vitenskap om *heterogenese* og *partenogenese*, som viser at forskningsfeltet ennå er åpent. . . Polypene . . . frembringer sitt avkom fra seg selv, som knopper og forgreninger på et tre . . ." Hvorfor da ikke den enkle *menneskelige* polypp? Den meget interessante polyppen *Stauridium* anvender alternativt knoppkyting og en seksuell formeringsmetode. Selv om den merkelig nok vokser som en polypp på en stilk, frembringer den knopper eller skiver, som etter hvert utvikler seg til frittsvømmende maneter. Maneten er helt ulik foreldreorganismen, *Stauridium*. Den formerer seg også annerledes, ved seksualitet, og fra de resulterende eggene kommer *Stauridiaen* igjen til syne. Dette slående faktum kan hjelpe mange til å forstå at en form kan utvikles – som de *seksuelle* lemurerne fra *hermafroditiske* foreldre – og være helt ulik sine nærmeste forfedre. I tillegg er det for de *menneskelige* inkarnasjonene karmaloven, både individuelt og for rasene, som dominerer over de underliggende tendenser av "arvelighet", som er karmaens tjener.

Betydningen av den siste setningen i det ovenstående sitatet fra kommentarene til det 27. verset, nemlig at den fjerde rasen var barn av Padmapani, kan forklares ved et bestemt brev fra inspiratoren av "*Esoteric Buddhism*", hvor det står: "Hoveddelen av menneskeheten tilhører den syvende underrase av den fjerde rotrase – de nevnte kinamenn og deres utskudd og forgreninger (malayere, mongoler, tibetanere, ungarere, finner og selv eskimoer er alle rester av denne siste forgreining)."

Padmapani, eller Avalôkitêsvara på sanskrit, er i Tibet Chenresi. Avalôkitêsvara er den store *Logos* i sitt høyere aspekt og i mange guddommelige religioner. Men på de manifesterte planer er han, som Daksha, stamfar (i åndelig forstand) for menneskene. Padmapani-Avalôkitêsvara kalles *esoterisk* Bodhisatva (eller Dhyani-Chohan) *Chenresi Vanchug*, "den mektige og alt-seende". Han betraktes nå som den største beskytter av Asia generelt og i særdeleshet av Tibet. For å rettlede tibetanerne og lamaene i hellighet og beskytte de store arhatene i verden, heter det at dette himmelske vesen manifesterer seg fra tid til tid i menneskelig form. Ifølge den folkelige tradisjonen heter det at når troen begynner å dø ut i verden, så sender Padmapani Chenresi, "lotusbæreren", ut en skinnende lysstråle og deretter lar seg inkarnere i en av de to store lamaer – Dalai og Tasji lama. Og til sist, så tror man han vil inkarnere som "den helt perfekte Buddha" i Tibet, i stedet for i India, hvor hans forgjengere, de store rishiene og manuene har kommet til syne ved begynnelsen av vår rase, men som nå ikke lenger åpenbarer seg. Selv Dhyani Chenresis eksoteriske utseende henviser til den esoteriske lære. Han er åpenbart, som Daksha, syntesen av alle de forutgående rasene og stamfar for alle de *menneskelige* raser etter den tredje, den første komplette rase, og representerer derfor *kulminasjonen av de fire forutgående* rasene i sin form *med elleve ansikter*. Det er en søyle med fire deler, som hver har tre ansikter eller hoder av ulik farge, og hvor de tre ansiktene for hver rase er typiske for dens tre grunnleggende fysiologiske forandringer. Den første er hvit (månefarget), den andre gul, den tredje rødbrun, den fjerde, hvor det bare er to ansikter fordi den tredje er tom – (en henvisning til den endelige slutten av atlantene) – er brunsvart. Padmapani (Daksha) sitter på søylen og danner dens topp. Sammenlign dette med det 39. verset. Dhyani-Chohanen fremstilles med fire armer, en annen hentydning til de fire rasene. Mens to er foldet, holder den tredje hånden en lotus (*Padmapani*, "lotusbæreren"). Denne blomsten

²⁶ Se Platons "*Gjestebedet*".

symboliserer formering. I den fjerde holder han en slange, symbol for visdommen i hans makt. På nakken er det en rosenkrans og på hodet vannets – materiens og syndflodens – tegn , mens han i pannen har det tredje øye (Shivas øye for åndelig innsikt). Navnet hans er "beskytter" (av Tibet), "menneskehetens frelser". I andre tilfeller når han bare har to armer er han Chenresi, Dhyani og Bodisatva, *Chakna-padma-karpo*, "han som holder en lotus". Et annet navn for ham er Chantong, "han med 1000 øyne", når han har tusen armer og hender, hvor det i hver håndflate finnes et visdommens øye, hvor armene stråler ut fra kroppens hans som en skog av stråler. Et annet navn er Lokapati og Lokanâtha (sanskrit), "verdens herre", og Jigtengonpo (tibetansk), "beskytter og frelser fra det onde" av alle slag.

Padmapani er imidlertid symbolsk "lotusbærer" bare for de profane. Esoterisk betyr det opprettholderen av kalpaen, hvor den siste, nåværende mahakalpa (Varaha) kalles Padma, som representerer en halvdel av Brahmâs liv. Selv om det er en mindre kalpa, kalles den maha, "stor", fordi den omfatter den tid da Brahmâ oppsto fra lotusen. Teoretisk er kalpaene uendelige, men i praksis deles de flere ganger i rom og tid, og hver inndeling ned til den aller minste har sin egen Dhyani som beskytter og fører. Padmapani (Avalôkitêsvara) blir i Kina i sitt kvinnelige aspekt Kwan-yin, "som etter behag antar enhver form for å redde menneskeheten". Kjennskap til stjernebildenes astrologiske aspekter på disse Dhyanienes respektive "fødselsdager" – Amitabha (Kinas O-mi-to Fo) inkludert; det vil si på den 19. dag av den andre måneden, på den 17. dag av den ellefte måneden og på den 7. dag av den tredje måneden, osv., osv. – gir okkultisten den største mulighet for å utføre det som kalles "magiske" prestasjoner. Individets fremtid sees, med alle kommende hendelser oppstilt i rekkefølge, i et *magisk* speil plassert under strålen fra bestemte stjernebilder. Men – vær på vakt for medaljens bakside, SVART MAGI.

8. sang: PATTEDYRENE EVOLUSJON – DET FØRSTE FALLET.

(28) Hvordan de første pattedyrene ble frembrakt. (29) En kvasi-darwinistisk evolusjon. (30) Dyrene får faste legemer. (31) Kjønnssdelingen. (32) De fornuftsløse menneskers første synd.

28. FRA SVETTEDRÅPENE (*a*); FRA STOFFAVFALL; LEVNINGER ETTER DØDE KROPPER OG DYR FRA DET FOREGÅENDE HJUL (*den forutgående, tredje runden*) OG AVKASTET STØV, BLE DE FØRSTE DYRENE (*i denne runden*) FREMBRAKT.

(*a*) Den okkulte lære fastholder at i denne runden ble pattedyrene utviklet senere enn mennesket. Evolusjonen skjer i perioder. Den store manvantariske periode med syv runder, starter i første runde med mineral-, plante- og dyreriket og bringer det evolusjonære arbeid på en synkende kurve til et slutt punkt i midten av den fjerde *rase*, ved slutten av den første halvdel av den fjerde *runde*. Det er da på vår Jord (i den fjerde og laveste sfære) og i denne *runden* at dette midtpunktet ble nådd. Og da monaden etter sin første stoffliggjøring på klode A, har passert gjennom de mineralske, vegetabiliske og dyriske verdener i en hver grad i disse tre stofftilstander, unntatt den siste grad av den tredje eller faste tilstand, som den når bare ved "*evolusjonens midtpunkt*", er det bare logisk og naturlig at mennesket ved starten av fjerde runde på klode D skulle være den første som kom til syne, og at dets kropp skulle være av det mest fortynnede stoff som er forenlig med objektivitet. For å gjøre det enda tydeligere: hvis monaden starter sine inkarnasjonsperioder gjennom de tre objektive naturrikene på en synkende kurve, må den nødvendigvis overgå til en stigende kurve også som menneske. På den synkende kurven blir det åndelige gradvis forvandles til det materielle. På bunnen i midten av kurven er ånd og materie i likevekt for mennesket. På den stigende kurven hevder ånden seg stadig sterkere på bekostning av det fysiske, eller materien, slik at monaden ved slutten av den syvende rase i den syvende runden er like fri fra materie og alle dens egenskaper, som den var ved begynnelsen. Men i tillegg har den oppnådd erfaringene, visdommen og fruktene av alle dens personlige liv, uten deres fristelser og ondskap.

Denne evolusjonsrekkefølge finnes også i *skapelsesberetningens 1. og 2. kapittel*, om man leser dem med virkelig esoterisk forstand, for 1. kapittel gir historien om de første tre rundene, og om de første tre rasene av den fjerde runden, frem til det øyeblikk da mennesket kalles til bevisst liv av visdommens Elohim. I første kapittel blir dyr, hvaler og luftens fugler skapt før den androgyne Adam.¹ I det andre kommer (den kjønnsløse) Adam først, og dyrene kommer etter ham. Selv tilstanden av mentalt apati og ubevissthet i de første to rasene, og i første halvdel av tredje rase, blir symbolisert i andre kapittel ved *Adams dype søvn*. Det var den mentale passivitets drømmeløse søvn, sjelens og sinnets søvn, som ble ment med denne søvnen og slett ikke hele den fysiologiske prosess med kjønnssdeling som den lærde franske teoretiker (M. Naudin) forestilte seg.

Puraniske, kaldeiske og egyptiske manuskripter samt kinesiske sagn viser alle det samme som den hemmelige lære når det gjelder evolusjonsprosessen og dens innretning. De viser et samsvar med omtrent hele vår lære. For eksempel påstanden om at den tredje rase formerte seg via egg, og selv en hentydning til at de første pattedyrene formerte seg på en noe mindre uskyldig måte. "Gigantiske, gjennomsiktige, stumme og uformelige var de", sier kommentaren. Studer historiene om alle rishiene og deres mangfoldige avkom. Pulastya var for eksempel far for *alle slangene og nagaene* – en eggleggende skokk. Kasyapa var gjennom sin kone Tamra stamfar til fuglene og Garuda, konge over de fjærkleddede, mens han ved sin kone Surabhi var foreldre for kyr og bøffelokser, osv., osv.

I den hemmelige lære blir de første *nagaene*, "viljens og yogaens sønner" – som var klokere enn slangene – født før kjønnenes fullstendige deling, "modnet som menneskebærende egg,"² frembrakt ved de hellige vismennenes kraft (Kriyasakti)" i begynnelsen av den tredje rase.³

¹ En allegorisk henvisning til Zodiakens "hellige dyr" og andre himmelske legemer. Noen kabbalister betrakter dem som dyrenes prototyper.

² I "Hesiod" skaper Zevs sin *tredje* menneskerase av asketreet. I "Popol Vuh" blir menneskets tredje rase skapt av treet *Tzita* og marginen av den rørlignende planten *Sibac*. Men *Sibac* betyr "egg" i *Artufas* (eller innvielsesgrotenes) mysteriespråk. I en rapport som ble sendt i 1812 til Cortes av don Baptista Pino sies det: "Alle indianer-

". . . I disse inkarnerte herrene for de tre (øverste) verdener, "ulike klasser av rudraer, som hadde vært *tushitaer*, som hadde vært *jayaer*, som er *adityaer*". Som forklart av Parâsara: "Det finnes hundre betegnelser for de umåtelig mektige rudraene."

Noen av de opprinnelige nagaenes – visdommens slanger – etterkommere befolket Amerika, da dette kontinentet hevet seg i det store Atlantis' blomstringstid. (Amerika er *Pâtâla* eller den rake motsetning av Jambu-Dwipa, og ikke av Bharata-Varsha.) Hvorifra kom ellers sagnene og legendene – som *alltid er sannere enn historien*, sier Augustin Thierry – og selv identiteten for navnene til bestemte "medisinmenn" og prester, som fremdeles finnes i Mexico? Vi trenger å si noe om *nargalene* og *nagalaene* og om *nagalisme*, som misjonærene kalte "djevledyrking".

I omtrent alle Puranaene fortelles historien om "Dakshas offer". Den eldste beretningen finnes i *Vayu Purana*. Allegorisk som den er, har den større betydning og er mer biologisk avslørende for naturforskeren, enn alle de *pseudo-vitenskapelige* påfunn som betraktes som lærde teorier og hypoteser.

Daksha, som betraktes som hovedstamfaren, pekes ut som skaperen av det *fysiske menneske* i en "fabel", som lar ham miste hodet fra kroppen i den alminnelige striden mellom gudene og *raumaene*. Dette hode som brennes opp i ilden, blir erstattet av et *bukkehode* (Kasi-Khanda). Bukkens hode og horn har alltid vært symbol for formeringsevne og forplantningskraft og er *fallisk*. Som vi har vist, er det Daksha som etablerer den tidsalder da mennesket formerer seg seksuelt. Men denne formeringsmåte inntraff ikke plutselig, som man kan tro, men krevde flere tidsaldre før den ble den "naturlige" måte. Derfor vises Dakshas offer til gudene å bli motarbeidet av Shiva – den *ødeleggende* guden, *evolusjonen* og *FREMSKRITTET personifisert*, som samtidig er *fornyeren* – som ødelegger ting i en form for å kalle dem tilbake til livet i en annen mer fullkommen form. Shiva-Rudra skapte den fryktelige Virabhadra (født av hans åndedrett), et monster med "tusen hoder, tusen armer," osv. – og ga ham i oppdrag å ødelegge det offer Daksha hadde forberedt. Virabhadra, "som oppholdt seg i skyggenes (eteriske mennesker) område", *skapte da fra porene i huden (romakupaer)* mektige *raumaer*⁴ (eller *raumaer*). Uansett hvor mytisk denne allegorien er, så forteller Mahabhârata⁵ – som er historie like mye som Illiaden – at *raumaene* og andre raser fremkom på samme måte som *romakupaene*, fra hår eller hudporer. Den allegoriske forklaring med "offeret" er full av betydning for den som studerer den hemmelige lære og som vet om de "svedfødte".

I *Vayu Puranas* fremstilling av Dakshas offer, sies det ytterligere å ha skjedd i nærvær av skapninger *født av egg*, fra utdunstning, plantevekst, hudporer og til sist fra livmoren.

Daksha representerer første del av tredje rase, hellig og ren, med fremdeles uten et individuelt *ego*, og hadde derfor bare passive egenskaper. Brahmâ beordrer ham derfor (i de eksoteriske tekstene) til å skape. Under utførelsen skapte han "laverestående og høyerestående" (*avara og vara*) avkom (*putra*), med *to og fire føtter*, og ved sin *vilje* fødte han kvinner . . . og til gudene *daityaene* (den fjerde rases kjemper), slangeguder, dyr, kveg og *danavaene* (titaner og demoniske magikere) og andre skapelser".

. . ."Siden den tid *har levende skapninger fremkommet ved seksuelt samvær. Før Dakshas tid ble de frembrakt på mange måter* – ved *viljen*, ved synet, ved berøring og ved *yogakraft*.⁶ Og nå følger den zoologiske fremstillingen.

29. DYR MED BEN, DRAGER FRA DYPET OG FLYGENDE SARPAER (*slanger*) BLE TILFØYD DE KRYPENDE TINGENE. DE SOM KRØP PÅ JORDEN FIKK VINGER. DE I VANNET SOM HADDE LANGE HALSER BLE STAMFEDRE FOR LUFTENS FUGLER (*a*).

landsbyene har sine *Artufas* – det navn de innfødte kaller underjordiske rom med bare en enkelt dør hvor de samles (hemmelig) . . . og dørene er alltid stengt for spanjolene . . . De tilber solen og månen . . . ilden og den store SLANGEN (den skapende kraft), hvis egg kalles *Sibac*."

³ Det er en bemerkelsesverdig *esoterisk* forskjell mellom ordene *sarpa* og *naga*, selv om de begge anvendes om hverandre. *Sarpa* (slange) kommer fra roten *Srip, serpo*, å krype – og kalles også "ahi" fra *ha*, å oppgi. "Sarpen var laget av Brahmâs hår, som falt fra hans hode på grunn av frykt da han fikk se yakshaene, som han hadde skapt så grusomme, og hvert hårstrå ble en slange. De kalles *sarpa* fordi de kryper og *ahi* fordi de hadde forlatt hodet" (Wilson). Men *nagaene* krøp ikke til tross sin slangehale. De kunne gå, løpe og kjempe ifølge allegoriene.

⁴ Wilson oversetter ordet med "halvguder" (se hans *Vishnu Purana, side 130*), men *raumaer* eller *raumaer* er en rase eller en stamme.

⁵ xii, 10308.

⁶ "Vishnu Purana".

(a) Om dette er læren og moderne biologiske spekulasjoner helt enige. Det manglende ledd gjelder overgangsprosessen fra reptiler til fugler, som er tydelig selv for den mest trangsynte, særlig for artene *ornithoscelidæ*, *hesperornis* og Vogts *archæopteryx*.

30. I LØPET AV DEN TREDJE (*rasen*), VOKSTE DYRENE OG BLE FORANDRET: DE BLE DYR MED BEN (a), DERES CHHAYAER BLE FASTE.

(a) Virveldyr, og deretter pattedyr. Før det hadde dyrene også eteriske proto-organismer, som mennesket.

31. DYRENE SKILTE SEG FØRST (*i hanner og hunner*). (a) DE BEGYNTE Å FORMERE SEG. DET TOFOLDIGE MENNESKE DELTE SEG (*deretter*) OGSÅ. DET (*mennesket*) SA: "LA OSS SOM DEM FORENE OSS OG LAGE SKAPNINGER". DET GJORDE DE . . .

(a) Det faktum at de tidligere hermafroditiske pattedyrene og den etterfølgende kjønnsdeling nå ikke lenger er diskutabel, selv fra biologiens standpunkt. Som professor Oscar Smidt, en erklært darwinist, sier: "Bruk og manglende bruk kombinert med utvalg kaster lys over (?) *kjønnsdelingen* og den fullstendig uforståelige eksistensen av rudimentære kjønnsorganer. Særlig blant virveldyrene *inneholder hvert kjønn så klare spor av det motsatte kjønns forplantningsorganer* at man selv i antikken antok at hermafroditisme var en naturlig tilstand for urmennesket . . . Varigheten som karakteriserer arven av rudimentære kjønnsorganer er bemerkelsesverdig. Når det gjelder pattedyrene er faktisk hermafroditisme ukjent, selv om de gjennom hele sin utviklingsperiode har dradd med seg disse rester fra *en ukjent fortid*, som ingen kan anslå tidsepoken for." ⁷

32. DE SOM IKKE HADDE NOEN GNIST (*de "tranghodede"*) ⁸ TOK TIL SEG STORE HUNDYR (a). MED DEM AVLET DE STUMME RASER. STUMME VAR DE (*de "tranghodede"*) SELV. MEN TUNGENE DERES LØSNET (b). AVKOMMETS TUNGER FORBLE STILLE. MONSTRE AVLET DE. EN RASE AV KRUMBØYDE MONSTRE, DEKKET AV RØDT HÅR, SOM GIKK PÅ ALLE FIRE. ⁹ EN STUM RASE, SOM IKKE MEDDELTE SKAMMEN. ¹⁰

(a) Dyrene "skilte seg først", sier vers 31. Ta hensyn til at i den perioden var mennesket, selv fysiologisk, ikke det samme som nå, når vi har passert midtpunktet av den femte rase. Vi blir ikke fortalt hva de "store hunddyrene" var, men de var ganske sikkert like forskjellige fra de dyr vi i dag kjenner, som dagens menneske atskiller seg fra den tids mennesker.

Dette var det første fysiske "fall ned i materien" for noen av de da eksisterende og laverestående raser. Konferer vers 24. "Visdommens sønner" hadde avvist den tidlige *tredje* rase; dvs. de ikke-utviklede, men viste seg å inkarnere i den *senere* delen av tredje rase, som derved ble utstyrt med intellekt. De hjerneløse eller "fornuftsløse" raser hadde ingen "gnist" og var derfor ikke ansvarlig for sin synd, som dermed falt på de som ikke gjorde sin karmiske plikt.

(b) Utviklingen av menneskets taleevne gjennomgås senere.

HVILKE INNVENDINGER KAN RETTES MOT DET FOREGÅENDE

Okkultismen forkaster altså ideen om at naturen utviklet mennesket fra apen, selv at de har felles opphav, men sporer helt motsatt de mest menneskelignende artene til tredje rases menneske fra den tid-

⁷ "Doctrine of Descent and Darwinism", sidene 186-7. Den "ukjente fortid" som omtales, gjelder de *opprinnelige* astrale prototyper.

⁸ Se vers 24.

⁹ Disse "dyrene" er monstre og ikke menneskeaper eller andre aper, men faktisk det som antropologene vil kalle "the missing link", det primitive, laverestående menneske.

¹⁰ Skammen med deres dyriske opphav som moderne vitenskapsmenn ville understreke om de kunne.

ligste atlantiske perioden. Da dette standpunkt vil bli opprettholdt og forsvart andre steder, er det bare nødvendig med noen få ord for øyeblikket. For å gjøre det tydeligere skal vi imidlertid gjenta i korthet det som ble sagt tidligere i del I og 6. sang.

Selv om det er helt korrekt å si at naturen rundt den menneskelige astrale form en gang har bygget en *apeliknende ekstern* form, så viser vår lære at det er like korrekt at denne formen ikke mer var en "missing link" enn alle de ytre former denne astrale del gjennomløp i sin naturlige evolusjon gjennom alle naturrikene. Heller ikke var det, noe som vil bli vist på det rette sted, på denne fjerde-rundes planet denne evolusjonen fant sted, men gjennom første, andre og tredje runde, da MENNESKET på sin side var "en stein, en plante og et dyr", inntil det ble hva det ble i første rotrase av nåværende menneskehet. Den virkelige evolusjonslinjen avviker fra Darwins, og de to systemene er uforenlige, med mindre dogmet om det "naturlige utvalg" og tilsvarende fjernes fra den darwinske. Mellom Hæckels *monera* og *Manus sarisripa* ligger det i realiteten en uoverstigelig kløft i form av *jivaen*; for den "menneskelige" monade, om den så ikler seg mineralatomets, plantens eller dyrets form, er den likevel alltid guddommelig, og derfor også en MENNESKELIG monade. Den opphører å være menneskelig først når den blir *absolutt guddommelig*. Begrepene "mineralsk", "vegetabilsk" og "dyrisk" *monade* er ment å gi en overfladisk forskjell. Det finnes ikke noen annen monade (jiva) enn den guddommelige, som derfor har vært eller vil bli menneskelig. Denne setningen vil være meningsløs med mindre forskjellen forstås. Monaden er en dråpe fra det grenseløse hav bortenfor, eller for å være mer korrekt, *innen* det første differensieringsplan. Den er guddommelig i sin høyere og *menneskelig* i sin lavere tilstand – hvor adjektivene "høyere" og "lavere" anvendes i mangel av bedre ord – og som monade forblir den til alle tider, unntatt i nirvanske tilstander, uansett betingelser og uansett ekstern form. Slik logos gjenspeiler universet i det guddommelige sinn, og det manifesterte univers gjenspeiler seg i hver av sine monader, slik Leibnitz sa det og dermed gjentok den østlige lære, må MONADEN gjennom alle sine inkarnasjonsperioder gjenspeile seg i enhver *rotform* i ethvert naturrike. Derfor sier kabbalistene helt korrekt at "MENNESKET blir en stein, en plante, et dyr, et menneske, en ånd og til sist Gud – og fullfører dermed sin omløpsperiode og vender tilbake til startpunktet som det *himmelske* MENNESKE." Men med "MENNESKE" menes den guddommelige monade og ikke det tenkende vesen og enda mindre dets fysiske legeme. Etter å ha forkastet den u dødelige sjelen, søker vitenskapens mennesker nå å finne den gjennom en lang rekke dyriske former fra den laveste til den høyeste, mens sannheten er at hele nåværende fauna er etterkommere av de fortidige monstrene sangene omtaler. Dyrene – både krypdyrene så vel som de vanndyr som kom før mennesket i denne fjerde runde, og de samtidige med den tredje rase, og igjen pattedyrene som kom etter tredje og fjerde rase – er alle (fysisk) direkte eller indirekte gjensidig avhengig av og et resultat av mennesket. Det er korrekt å si at mennesket i denne manvantaraan; det vil si gjennom de tre forutgående rundene, har gjennomløpt alle naturrikene, og at det var "en stein, en plante og et dyr". Men (a) disse steiner, planter og dyr var prototypene, de foreløpige presentasjoner av de i den fjerde runde; og (b) selv de i begynnelsen av fjerde runde var bare de astrale skygger av de nåværende, slik okkultisten vil uttrykke det. Og til sist, verken formene eller slektene for både mennesker, dyr eller planter var slik de ble senere. De astrale prototypene for de laverestående artene av dyreriket i den fjerde runde, som *kom før menneskenes* chhayaer, var de faste, men ennå meget eteriske *slør* av de enda mer eteriske former eller modeller som ble utviklet på slutten av tredje runde på klode D.¹¹ Frembrakt "fra stoffavfall; levninger etter døde kropp og dyr fra det foregående hjul" eller den forutgående tredje runde – som vers 28 forteller oss. Når derfor de ubestemmelige "dyr", som kom før det astrale menneske ved starten av denne livsperioden på vår Jord enda var så å si etterkommere etter tredje rundes menneske, så skylder også pattedyrene i denne runde mennesket i stor grad sin eksistens. "Stamfaren" til de nåværende menneskelignende aper er enn videre en direkte etterfølger av det da fornuftsløse *menneske*, som vanhelliget sin menneskelige verdighet ved å sette seg selv fysisk på et dyrs nivå.

Ovenstående forklarer noen av de påståtte fysiologiske bevisene, som antropologer har brakt frem for å demonstrere at mennesket nedstammer fra dyrene.

Det evolusjonistene understreker sterkest er at "Embryoets historie er et sammendrag av rasens historie". Det at "enhver organisme i sin utvikling fra egget, gjennomløper en rekke former, som dens

¹¹ Konferer "Esoteric Buddhism".

stamfedre har gjennomgått i Jordens lange historie i samme rekkefølge.¹² Embryoets historie . . . er et lite bilde og en skisse av rasens. *Denne oppfatning danner kjernen i vår grunnleggende biogenetiske lov, som vi er tvunget til å plassere øverst i studiet av den grunnleggende lov om organisk utvikling.*¹³

Denne moderne teori var kjent som et faktum for vismenn og okkultister i de fjerneste tidsaldre og var av dem langt bedre filosofisk uttrykt. Et sitat fra "*Isis Unveiled*" vil kunne gi oss noen punkter til sammenligning. I 1. bind, på sidene 388-9, blir det spurt hvorfor fysiologene med alle deres kunnskaper, ikke var i stand til å forklare tilfeller av fosterskader. Enhver anatom som har gjort utvikling og veksten av embryoet til sitt "spesialstudium", kan fortelle uten mye hjernearbeid hva daglige erfaringer og hans egne øyne forteller ham, at frem til en bestemt periode er det menneskelige embryo en tro kopi av en ung frosk i sin første bevegelse bort fra egget – et rumpetroll. Men ingen fysiolog eller anatom synes i forhold til den menneskelige utvikling – fra dets første fysiske tilsynskomst som et egg til dets endelige form og fødsel – å anvende den pytagoreiske, esoteriske lære om sjelevandring, som fortolkes så feilaktig av kritikerne. Meningen med aksiomet: "En stein blir en plante; en plante et dyr; et dyr et menneske, osv." ble nevnt annet sted i forhold til menneskets åndelige og fysiske utvikling på jorden. Vi vil nå tilføye noen ord for å gjøre saken klarere.

Hva er det blivende menneskets opprinnelige form? Et frø og en celle, sier noen fysiologer; et molekyl, et egg av egget, sier andre. Hvis dette kunne analyseres – ved et mikroskop eller på annen måte – hva kunne vi da forvente å finne? Ifølge analogien ville vi si en kjerne av uorganisk stoff, som er avsatt fra kretsløpet på det punkt det dannes, forent med avsetninger av organisk stoff. Denne lille kjerne til det blivende menneske er med andre ord sammensatt av de samme elementene som en stein – av de samme elementer som jorden, som mennesket er bestemt til å bo på. Moses siteres av kabbalistene som en autoritet for bemerkningen om at det trengs jord og vann for å skape et levende vesen, og derfor kan det sies at mennesket først kommer til syne som en stein.

Etter tre eller fire uker har egget antatt et plantelignende utseende, hvor den ene ekstremitet er kuleformet og den andre spisser seg til som en gulrot. Ved disseksjon viser den å inneholde, som en løk, meget fine skiver eller lag, som omslutter noe flytende. Skivene slutter seg sammen i den ene enden, og embryoet henger i navlestrengen omtrent som en frukt fra greinen. Steinen er nå forandret, ved "sjelevandring", til en plante. Så begynner den embryoniske skapningen å skyte ut sine lemmer, fra innsiden og utover og utvikle sine trekk. Øynene kommer til syne som to svarte flekker. Ørene, nesen og munnen starter som fordypninger, som punkter på en ananas, før de begynner å vokse ut. Embryoet utvikler seg så til et dyrelignende foster – i form av et rumpetroll – og som amfibiske reptiler lever det i vann og utvikler seg fra det. Dens monade har ennå ikke blitt verken menneskelig eller udødelig, for kabbalistene forteller oss at dette første skjer i den "fjerde time". Trinn for trinn utvikler embryoet karakteristika for det menneskelige vesen, den første vibrasjon av et udødelig åndedrag flyter gjennom dens vesen, den beveger seg, og den guddommelige essens fester seg til fosteret, hvor den vil oppholde seg inntil øyeblikket for den fysiske død, da mennesket blir en ånd.

Denne mystiske ni-måneders formasjonsprosess kaller kabbalistene fullførelsen av den "individuelle evolusjonsperiode". Slik fosteret utvikles i livmorens fostervann, slik spirer klodene ut av den universelle eter, eller den astrale væske i universets skjød. Disse kosmiske barn, som deres ørsmå beboere, er først en kjerne, som utvider seg og gradvis modnes og blir i sin tur mødre og utvikler mineralske, vegetabiliske, dyriske og menneskelige former. Fra sentrum til periferi, fra den umerkelige, lille blære til kosmos' ytterste fattbare grenser, sporer disse fantastiske tenkerne, okkultistene, perioder som smelter sammen med perioder, som inneholder og inneholdes i et uendelige forløp. Embryoet som utvikles fra sin prenatal tilstand, individet i sin familie, familien i staten, staten i menneskeheten, Jorden i vårt

¹² "Et meget sterkt argument for variasjoner kommer fra den embryologiske vitenskap. Er ikke mennesket i livmoren . . . en enkel celle, en plante med tre eller flere blader, et rumpetroll med gjeller, et pattedyr med hale, til sist en primat (?) og en tofoting? Det er knapt mulig i embryoets utvikling ikke å registrere en rask skisse, en troverdig oppsummering av hele den organiske utvikling." (*Lefevre, Philosophy*, side 484.)

Den oppsummering det hentydes til er imidlertid bare det *lager av typer* som finnes i mennesket, mikrokosmos. Denne enkle forklaring imøtekommer alle innvendinger, som fosterets primitive hale – et faktum som Hæckel og Darwin triumferende fremholdt som avgjørende for teorien om våre ape-forfedre. *Det kan også påpekes at plantestadiet med blader i den embryologiske utvikling ikke kan forklares* ved normale evolusjonistiske prinsipper. Darwin har ikke sporet mennesket tilbake til planteriker, men det har okkultistene. *Hvorfor har embryoet dette preget*, og hvordan vil de to nevnte forklare det?

¹³ "*The Proofs of Evolution*", et foredrag av Hæckel.

system, systemet i sitt sentrale univers, universet i kosmos, og kosmos i den ENE ÅRSÅK . . . slik forløper *deres* evolusjonsfilosofi, helt ulikt det vi ser som Hæckels:

"Alle er bare deler av et fantastisk hele.
hvis legeme er naturen, og (Parabrahm) sjelen . . ."

Dette er okkultismens bevis, og de forkastes av vitenskapen. Men hvordan skal det bygges bro over avgrunnen mellom menneskets sinn og dyret i dette tilfellet? Selv om menneskeapen og urmennesket *for argumentets skyld* skulle ha en felles stamfar (slik moderne spekulasjoner antar), hvorfor atskilte de to gruppene seg så vidt når det gjelder mental kapasitet? Det er sant at okkultismen i ethvert tilfelle gjør det vitenskapen gjentar, når den gir apen og mennesket en *felles* stamfar, når den lar apen stamme fra et urmenneske. Men dette "urmennesket" var *menneske* bare ved sin ytre form. Det var både *fornuftsløs* og *sjelløst* da det avlet, sammen med et feminint dyrisk monster, apenes forfedre. Denne spekulasjonen – om den skal kalles det – er i alle fall logisk og fyller fornuftskløften mellom mennesket og dyret. Den forteller og forklarer det hittil ubegripelig og uforklarlige. Det faktum at vitenskapen på nåværende evolusjonsnivå er omtrent sikker på at en forening mellom menneske og dyr ikke kan resultere i avkom, skal vurderes og forklares annet sted.

Hva er den fundamentale forskjell mellom den (omtrent) allment aksepterte teori, som fremføres i "*The Pedigree of Man*" – at mennesker og apen har felles stamfar – og okkultismens lære, som benekter denne teorien men aksepterer at alle ting og alle vesener stammer fra samme kilde? Den materialistiske vitenskap lar mennesket utvikle seg gradvis til hva *det er nå*. Ved å starte med den første protoplasmiske klump kalt *moneron*, (som vi fortelles "utviklet seg som alt annet gjennom umåtelige tidsaldre fra noen få, eller fra en enkelt, *spontan forekommende* form, som fulgte en av evolusjonens lover") passerte gjennom "ukjente og ukjennelige" typer opp til apen, og så til menneskelige vesener. Vi fortelles ikke hvor overgangsformene finnes – av den enkle grunn at slike "missing links" mellom mennesket og apen ennå ikke er funnet, selv om dette faktum ikke forhindrer menn som Hæckel å oppfinne dem etter behag.

De vil heller ikke finnes; av den enkle grunn at det som forbinder mennesket med dets virkelige opphav søkes etter på det objektive plan og i formenes materielle verden, mens det trygt er skjult fra mikroskopet og disseksjonskniven *innen* menneskets dyriske kropp. Vi gjentar hva vi allerede har sagt i Isis Unveiled:

". . . Alt stammer fra ånden. Evolusjonen starter ovenfra og fortsetter nedover, istedenfor omvendt slik darwinismen lærer. Det har med andre ord foregått en tiltakende materialisering av formene inntil det laveste materielle nivå nås. Det er fra dette punkt spekulasjonene i de moderne evolusjonsteoriene starter. På denne bakgrunn finner vi det lettere å forstå Hæckel's *Antropogeny*, som sporer menneskets opphav til dets "protoplasmiske rot, nedsunket i det mudderets hav som fantes før de eldste fossilførende lag ble avleiret", ifølge professor Huxleys fremstilling. Vi finner det enda lettere å tro at (tredje rundes) menneske utviklet seg "ved en gradvis forvandling av et (astralt) apeliknende pattedyr", når vi erindrer at (selv i en mer sammentrukket og mindre elegant, men like fullt i forståelig form) at Besorus fortalte at samme teori var meddelt mange tusen år før hans tid av menneskefisker Oannes eller Dagon, den babylonske halvdemonen¹⁴ (selv om den til en viss grad var modifisert).

Men hva ligger bak Darwins nedstammingslære? I hans tilfelle ikke noe annet enn "hypoteser som ikke kan bevises". Slik han fremstiller det ser han alle vesener "som lineære etterkommere av noen få vesener som levde lenge før de første avtrykk i det siluriske system ble gjort".¹⁵ Han gjør ingen forsøk på å vise oss hvem disse "få vesener" var. For vårt formål spiller det ikke noen rolle, for ved i det hele tatt å akseptere at de eksisterte og søke tilflukt til fortiden etter bekreftelse og utdyping gir ideen et stempel av vitenskapelige godkjennelse . . ."

Derfor, som vi også uttalte i vårt første verk: "Aksepterer vi Darwins teori om artenes utvikling, vil vi finne at hans utgangspunkt ligger foran en åpen dør. Som han har vi frihet til enten å være utenfor eller overskride terskelen, hvor vi finner det grenseløse og ufattelige, eller mer det *uutsigelige*. Hvis vårt dødelige språk ikke makter å uttrykke hva vår ånd dunkelt aner av dette store "*bortenfor*" – mens den er her på jorden – *må* den fatte det en eller annen gang i den tidløse evighet." Men hva ligger "*bortenfor*" Hæckels teori? Kanskje *Bathybius Hæckel*, og ikke noe annet!

Ytterligere forklaring gis i tillegget i del VI.

¹⁴ Cory: "Ancient Fragments."

¹⁵ "Origin of Species", første utgave, sidene 448 og 489.

9. sang: MENNESKETS AVSLUTTENDE EVOLUSJON.

(33) Skaperne angrer. (34) De retter opp sine forsømmelser. (35) Mennesket utstyres med fornuft. (36) Den fjerde rase utvikler perfekt tale. (37) Alle androgyne enheter deles og blir tokjønnnet.

33. NÅR DE SÅ (*den synd som var begått mot dyrene*), GRÅT LHAENE (*åndene, "visdommens sønner"*), SOM IKKE HADDE BYGGET MENNESKENE (*som ikke ville skape*), OG SA:

34. "DE UTEN MANAS (*de fornuftsløse*) HAR FORURENSET VÅRE FREMTIDIGE BOLIGER (*a*). DETTE ER KARMA. LA OSS BO I ANDRE. LA OSS LÆRE DEM BEDRE, HVIS NOE VERRE SKULLE SKJE." DET GJORDE DE . . .

35. SÅ FIKK ALLE MANAS (*fornuft*). DE SÅ DE FORNUFTSLØSES SYND.

Men de var allerede *delt* og hadde *syndet* før den guddommelige fornuftsstrålen opplyste deres inntil da sovende sinn. Det vil si, de hadde ubevisst gjort seg skyldige i ondskap ved å frembringe unaturlige virkninger. Likevel vil denne syvende degenererte rase, som på grunn av den *synd* som er gjort vil få utsatt sin avsluttende utvikling – som de andre seks primitive brødrene eller medrasene *til sist befinne seg* på en av de syv veiene. For "de vise¹ vokter naturens hjemlige orden og antar utmerkede former i hemmelighet".² Men vi må undersøke om de "dyrene" de involverte seg med var av samme slag som de som er kjent for zoologien.

(*a*) "Fallet" inntraff ifølge urgammel visdom og de eldste nedtegnelser, så snart dakshaene (den reinkarnerende skaperen av mennesker og ting i første del av tredje rase) forsvant for å gi plass for den del av menneskeheten som var hadde "delt seg". Kommentarene forklarer detaljene om det som skjedde før "fallet" slik:

"I første del av menneskets fjerde evolusjon forgreنت menneskeriket seg i flere og varierte retninger. De første eksemplars ytre form var ikke ensartet, for redskapet (de eggliknende, eksterne skallene, hvor det fremtidige menneske modnet) ble før de hardnet ofte tuklet med av store dyr av ukjente arter, som tilhørte naturens eksperimentelle forsøk. Resultatet ble frembringelsen av en midlertidig monsterrase, halvt dyrisk og halvt menneskelig. Men da de var mislykket, ble de ikke tillatt å puste og leve lenge. Da deres iboende psykiske makt over deres fysiske natur enda var meget svak og knapt etablert, tok de "eggfødte" atskillige hundyr til seg som maker og fødte andre menneskelige monstre. Senere da de dyriske artene og menneskerasene ble holdt i likevekt, skiltes de og paret seg ikke lenger. Mennesket skapte ikke lenger – det avlet. Men det avlet på denne tiden også dyr så vel som mennesker. Derfor talte vismennene sannferdig og klokt om menn som ikke lenger fikk viljefødt avkom, men som fødte ulike dyr og danavaer (kjemper) med hunvesener fra andre arter – dyr som formodentlig var som sønner for dem; og de (de menneskelige hannene) nektet med tiden for å bli betraktet som (formodentlige) fedre for de stumme skapningene. Da kongene og lederne for de siste raser (den tredje og fjerde) så dette (tingenes tilstand) plasserte de et forbudsstempel på dette syndige samvær. Det påvir-

¹ Dette verset i vedaene (X, 5-6): "de syv vise (visdomsstråler, dhyaniene) danner syv veier (eller utviklingslinjer men også *raser* i en annen forstand). På en av disse kan den nedtrykte dødelige komme – som fortolkes fra et rent astronomisk eller kosmisk aspekt – er et av de mest betydningsfulle i okkult forstand. "Veiene" kan bety utviklingslinjer (*maryadah*), men de er primært lysstråler som viser veiene mot visdom. (Se *Rig Veda* IV, 5-13.) De er i korthet de syv stråler som stammer fra det makrokosmiske senter, de syv metafysiske prinsipper, i fysisk forstand de syv rishiene. Det beror på hvilken nøkkel som anvendes.

² "*Rig Veda*", X, 10,5,2.

*ket karmaen og utviklet ny (karma).³ De (de guddommelige kongene) påførte synderne sterilitet. De ødela de røde og blå rasene."*⁴

I en annen finner vi:

"*Det fantes dyremennesker med blå og røde ansikter selv i senere tider, ikke som følge av samleie (mellom menneskelige og dyriske arter), men som følge av avstamming."*

Et annet avsnitt nevner:

"*Rødhårede, svartmuskete mennesker som gikk på alle fire, nedbøyd eller oppreist (stående oppreist for å falle ned på hendene igjen), som talte om sine forfedre og løp på hendene som deres kjempemessige formødre."*

Kanskje gjenkjenner Hæckels tilhengere i disse artene, om ikke *homo primigenius*, så noen av de laverestående stammene, slik som de ville australnegrene. Likevel nedstammer ikke de fra menneskeaper men fra menneskelige fedre og halvmenneskelige mødre, eller for å beskrive det mer korrekt, fra menneskelige monstre – de som i den første kommentaren ble omtalt som "mislykket". De virkelig antropoidene, Hæckels *catarrhini* og *platyrrhini* kom langt senere, på slutten av Atlantis. Orangutanen, gorillaen, sjimpansen og cynocephalus er den siste, rent fysiske evolusjon etter de lavere menneskeaktige pattedyrene. De har en gnist av rent menneskelig essens i seg. Mennesker har på den andre siden ikke en dråpe apeblod⁵ i sine årer. Slik lyder den gamle visdom og universelle tradisjon.

Hvordan skjedde atskillelsen av kjønnene? spørres det. Skal vi tro på den gamle jødiske fabelen om at Eva stammer fra Adams ribben? Men selv en slik tro er mer logisk og fornuftig enn at mennesket nedstammer fra quadrumana uten noen reservasjoner, fordi jødernes fabel skjuler en esoterisk sannhet i en fantasifull versjon, mens den andre versjonen ikke skjuler noen dypere fakta enn et ønske om å påtvinge mennesker en materialistisk fiksjon. Et ribben er et ben, og når vi leser i skapelsesberetningen at Eva ble skapt av et ribben, så betyr det at *rasen med ben* ble skapt av en forutgående rase eller raser, som var "benløse". Dette er en esoterisk tese, som er kjent vidt omkring, da den i ulike former nesten er universell. Ifølge tahitisk tradisjon ble mennesket skapt av *aræa*, "rød jord". Taaroa, den skapende kraften og hovedguden, "lot menneskene falle i søvn i mange år, i flere liv", som betyr raseperioder, og er som vist andre steder en henvisning til menneskets *mentale søvn*. I løpet av den tiden trakk guden et *ivi* (ben) ut av mennesket, som ble en kvinne.⁶

Uansett hva allegorien betyr, nødvendiggjør selv en eksoterisk fortolkning et *guddommelig* vesen som bygget mennesket – "en opphavsmann". Tror vi på slike "overnaturlige" vesener? Vi gjør det ikke. Okkultismen har aldri trodd på noe, verken levende eller livløst, *utenfor* naturen. Vi er heller ikke kosmosdyrkere eller polyteister som tror på "himmelske mennesker" eller guddomlige mennesker, for vi har tidsaldrenes akkumulerte vitnesbyrd med dets uforanderlige bevis på ethvert viktig punkt til støtte for vårt syn, den fortidige visdom og den UNIVERSELLE tradisjon. Vi forkaster imidlertid enhver tradisjon, som ikke er begrunnet eller skikkelig motivert, som har vokst utover de strenge

³ Det er omtrent umulig å oversette ordrett noen av disse gamle kommentarene. Vi er ofte nødt til bare å formidle meningen og dermed oversette den ordrette oversettelsen.

⁴ Rudra er som kumara *lilalohita* – rød og blå.

⁵ Dette på tross av den moderne, materialistiske evolusjon, som spekulerer på dette viset: "Den opprinnelige menneskelige form, som vi tror var opprinnelsen til alle menneskearter, har forsvunnet for lenge siden." (Dette benekter vi. Den er bare redusert i størrelse og blitt mindre grov.) "Flere fakta peker på at den var håret og langskallet." (Afrikanske raser er selv *nå* langskallet i stor grad, mens den paleolittiske neandertalskallen, den eldste vi kjenner, er stor og står ikke nærere gorillaens kranium enn ethvert nålevende menneskes.) "La oss inntil videre kalle dette hypotetiske vesen for *homo primigenius* . . . Denne første arten, eller apemenneske, stamfaren for alle andre, utviklet seg SANNSYNLIGVIS i den gamle verdens *tropiske deler* fra MENNESKEAPENE." Når det spørres om bevis, svarer evolusjonistene uten den minste forlegenhet: "DET FINNES INGEN FOSSILER om dem SOM VI KJENNER TIL, MEN DE LIKNET *sannsynligvis* PÅ VÅR TIDS GORILLAER OG ORANGUTANGER." Deretter nevnes Papua-negeren som en sannsynlig etterkommer i første ledd. (*Pedigree of Man*, side 80.)

Hæckel holder fast ved Lemuria, som sammen med Øst-Afrika og Sør-Asia er det primitive apemennesket mulige vugge. A.R. Wallace innrømmer dets realitet i sin "*Geographical Distribution of Animals*", skjønt i en temmelig moderert forstand. Men la ikke evolusjonistene tale så lett vint om den komparative størrelse av menneskers og apers hjerner, for dette er meget *uvitenskapelig*, særlig når de later som de ikke ser noen – eller svært små – forskjeller mellom de to. For Vogt selv viste at mens den høyeste blant apene, gorillaen, har en hjerne på bare 30 til 51 kubikktommer, så kunne hjernen til den laveste australneger være opptil 99'35 kubikktommer. Gorillaens hjerne er følgelig "ikke halvparten av hjernen til en nyfødt barn", sier Pfaff.

⁶ "*Polynesian Researches*", Ellis, bind II, side 38.

allegorier og tilhørende symbolisme, men som er blitt akseptert som eksoterisk tro. Bare den som med vilje er blind kan forkaste de tradisjoner som bygger på *samstemmighet*. Derfor tror vi på andre vesensraser enn vår egen i fjerne, geologiske perioder; på eteriske raser, som etterfulgte mennesker "*arupa*" – *uten kropp*, som hadde form med ingen fast substans, kjemper som eksisterte før oss pygmeer; på dynastier av guddommelige vesener, den tredje rases konger og læremestere i kunst og vitenskap, som vår tids vitenskap til sammenlikning forholder seg som elementær regning til geometri.

Nei, slett ikke. Vi tror ikke på det *overnaturlige*, bare på det *overmenneskelige* eller retttere på de *indremenneskelige* intelligenser. Man kan lett forstå den motvilje en utdannet person vil føle ved å bli klassifisert med de overtroiske og uvitende – og innse den store sannhet i det Renan sa: "Det overnaturlige er liksom arvesynden blitt en skjønnhetsflekk som alle skjemmes over – selv de mest religiøse som enda i våre dager nekter å akseptere selv et *minimum* av de bibelske mirakler med all deres grovhet, og som søker å *minimalisere* dem og skjule dem i fortidens fjerneste hjørne."⁷

Men Renans "overnaturlige" tilhører dogmene og deres døde paragrafer. Det har ingenting å gjøre med dens ånd eller med realiteten av naturens fakta. Hvis teologien ber oss å tro at det for fire eller fem tusen år siden levde mennesker på 900 år eller mer, og at en del av menneskeheten, nemlig fiendene til Israels folk, var kjemper og monstre, så nekter vi for at noe slikt kunne finnes i naturen for 5000 år siden. For naturen utvikler seg aldri ved hopp og sprang. Logikk og sunn fornuft i tillegg til geologi, antropologi og etnologi har med rette gjort opprør mot slike påstander. Men hvis den samme teologi, ved å oppgi sin fanatiske kronologi, hadde påstått at mennesker levde 969 år – Metusalems alder – for fem millioner år siden, ville vi ikke ha sagt noe til en slik påstand. I disse dager var menneskets fysiske størrelse sammenliknet med menneskets nåværende kropp som en megalosaurus i forhold til en vanlig firfirsle.

En naturforsker fremkaster et annet problem. Menneskene er den eneste art, uansett hvor ulike rasene er, som bare kan formere seg sammen. "Det finnes ikke noe spørsmål om seleksjon mellom de *menneskelige rasene*", sier anti-darwinisten, og ingen evolusjonist kan benekte argumentet, som meget triumferende beviser *artens enhet*. Hvordan kan da okkultismen påstå at en del av fjerde rases menneskehet avlet barn med hunvesener fra en annen *halvt menneskelig*, om ikke en helt dyrisk rase, og at de hybrider som ble resultatet ikke bare selv forøkte seg men frembrakte forfedrene til de moderne menneskeapene? Den esoteriske vitenskap svarer til dette at det skjedde helt ved starten av det fysiske menneske. Siden da har naturen endret sine fremgangsmåter, og sterilitet er det eneste resultat av menneskets dyriske forbrytelse. Vi har fremdeles beviser på dette. Den hemmelige lære forteller at det selv i dag finnes unntak i forhold til *menneskehetens spesifikke enhet*. For det finnes, eller eksisterte for noen få år siden, etterkommere etter disse halvdyriske stammene eller rasene, som stammet både fra lemurisk og lemurisk-atlantisk tid. Verden kjenner dem som tasmanere (nå utdødd), australnegre, Andaman-øyboere, osv. Tasmanernes avstamning kan nesten bevises ved et faktum, som i stor grad rammet Darwin uten at han maktet å forklare det. Dette faktum fortjener oppmerksomhet.

De Quatrefages og andre naturforskere som søker å bevise monogenese⁸ ved det faktum at enhver menneskelig rase er i stand til å kryssavle med en annen, har utelatt de *unntak* fra sine beregninger, som i dette tilfelle ikke bekrefter regelen. Kryssavl mellom mennesker kan ha vært en alminnelig regel siden kjønnetes atskillelse, men likevel kan en annen lov ha virket, nemlig sterilitet mellom to menneskeraser, som mellom to dyrearter av ulikt slag, i slike sjeldne tilfeller som når en europeer nedlater seg til å velge et medlem av en vill stamme til make og tilfeldigvis velger et medlem av en slik blandet stamme.⁹ Darwin omtaler et slikt tilfelle i en tasmanisk stamme, hvor kvinnene plutselig *en masse* ble

⁷ *Chaire d'Hébreu au collège de France*, side 20.

⁸ monogenese: ukjønnnet forplantning, som ved sporeplanter. *o.a.*

⁹ De eneste gjenværende representanter for slike halvdyriske skapninger som etnologien kjenner til er tasmanerne, en *del* av australnegrene og fjellstammer i Kina, hvor både menn og kvinner var fullstendig dekket av hår. De var de siste etterkommerne i *direkte* linje fra de nevnte halvdyriske lemuriene. Det finnes imidlertid et stort antall blandede lemurisk-atlantiske mennesker frembrakt gjennom kryssavl med slike halvmenneskelige arter – for eksempel Borneos ville mennesker, vedhaene på Ceylon, som professor Flower klassifiserte som ariere (!), de fleste av de gjenværende australnegrene, buskmenn, negritoer, Andaman øyboere, osv.

De australnegre som lever ved St.Vincent-gulven og i nærheten av Adelaide er *meget hårete*, og det brune kruset på huden til gutter på fem og seks år gir dem en *pelsaktig utseende*. De er imidlertid degraderte *mennesker* – og ikke engang noe tilnærmet likt *ape*-mennesket, som Hæckel så skråsikkert påstår. Bare en del av disse mennesker er av lemurisk avstamning. (Konferer "*Esoteric Buddhism*", side 55.)

sterile, en tid etter at europeiske kolonister hadde ankommet blant dem. Den store naturforskeren forsøkte å forklare dette fenomenet ved forandringer i kosthold, mat, omstendigheter, osv., men ga til sist opp å kunne forklare mysteriet. For okkultisten er forklaringen åpenbar. "Kryssavl", som det kalles, mellom europeere og tasmanske kvinner – det vil si representanter for en rase, hvis forfedre var "sjelløse"¹⁰ og et fornuftsløst monster med et virkelig humant skjønt fornuftsløst menneske – førte til sterilitet. Og ikke bare som konsekvens av en fysiologisk lov, men også ved et *karmisk* påbud i forhold til evolusjonen av en unormal rase. Vitenskapen er ikke i stand til å akseptere noe av dette *ennå* – men det vil den gjøre i det lange løp. La oss huske at esoterisk filosofi bare fyller vitenskapens tomrom og korrigerer dens feilaktige premisser.

Når det gjelder akkurat dette, så støtter geologi og selv botanikk og zoologi den esoteriske lære. Flere geologer har foreslått at de australske innfødte – som lever i en *fortidig fauna og flora* – må nedstamme fra en enorm, fjern fortid. Alle omgivelsene til denne mystiske rase, hvis opphav etnologien ikke sier noe om, beviser sannheten i det esoteriske syn.

"Det er et meget merkelig faktum", sier Jukes,¹¹ "at ikke bare disse pungdyrene (pattedyr funnet i Oxforshires skiferstein) men flere av skalddyrene – for eksempel *Trigonia* og selv noen av plantene som er funnet som fossiler i øolitiske fjell – likner mye mer på det som nå finnes i Australia enn på noe annet sted på kloden. Dette kan forklares ved en antagelse om at, siden den øolitiske (jura-) periode, *har det skjedd langt mindre forandringer på Australia enn andre steder*, og at den australske flora og fauna dermed har bevart noe av det øolitiske preget, *mens det på resten av kloden helt og holdent er erstattet av andre former.*" (! !)

Men hvorfor har det skjedd mindre forandringer på Australia enn andre steder? Hva er forklaringen på en slik "retarderende forbannelse"? Den er ganske enkel at omgivelsene utvikles *pari passu* med den gjeldende rase. Korrespondansen gjelder på alle områder. De overlevende lemuriene, som unnslopp de ødeleggelser som rammet de andre da det store kontinentet sank under havet, ble forfedre for en del av de nålevende stammene. Da de var en meget lavtstående underrase, opprinnelige avlet av dyr eller monstre, hvis fossiler i dag ligger langt under havets bunn, har deres ætt levd i omgivelser som er blitt sterkt påvirket av *retardasjonens lov*. Australia er et av de eldste landområder over havets overflate. Til tross sin "*jomfruelige jord*", befinner det seg i alderdommelig forfall. Det kan ikke frembringe nye former uten hjelp fra nye og friske raser, kunstig foredling og oppdyrking.

For igjen å vende tilbake til den tredje rases historie, de "svedfødte", de "eggbærende" og de "androgynne". Ved i begynnelsen å være nesten kjønnsløs, ble den tokjønnnet og androgyn, selvsagt svært gradvis. Overgangen fra den første til den siste tilstanden krevde talløse generasjoner, hvor den enkle cellen som ble utskilt fra de første foreldrene (de to i en), først utviklet seg til et tokjønnnet vesen. Deretter ble cellen et normalt egg og frembrakte en enkjønnet skapning. Tredje rases menneskehet er den mest mystiske av alle hittil utviklede raser. Spørsmålet om "hvordan" utviklingen av de to kjønn foregikk vil selvsagt være meget uklart her og vil være et tema for embryologer og spesialister, hvor dette verket bare gir en skisse av prosessen. Men det er åpenbart at enhetene av tredje rases menneskehet begynte å skille seg i sin ufødte tilstand, eller i eggene,¹² og fra dem frembringe ulike maskuline og feminine barn, mange tidsaldre etter deres første forfedres tilsynekomst. Etter hvert som tiden og de geologiske periodene rullet videre, begynte de nyfødte underrasene å miste sine medfødte egenskaper. Mot slutten av fjerde *underrase* hadde de nyfødte mistet evnen til å gå like etter de var kommet ut av skallet, og ved slutten av femte ble menneskene født med de samme betingelser og gjennom den samme prosess som vår generasjon. Dette krevde selvsagt millioner av år. Leseren er gjort kjent med de omtrentlige tallene, i alle fall når de eksoteriske beregningene, i 2. sang.

¹⁰ Ved å kalle et dyr "sjelløst", berøver vi ikke dyret, fra de enkleste til de høyeste artene, en "sjel", men bare en bevisst, overlevende *ego-sjel*, det vil si det prinsipp som lever videre etter et menneskes død og inkarnerer på nytt i et menneske. Dyret har en astralkropp, som for en kort periode overlever den fysiske form, men dets (dyriske) monade re-inkarnerer ikke i den samme, men i en høyere art og opplever dermed selvsagt ingen "devachan". Det inneholder *frøene* til alle de menneskelige prinsipper, men de er *latente*.

¹¹ "*Manual of Geology*", side 302.

¹² "Fablene" og "mytene" om Leda og Jupiter og tilsvarende, kunne aldri ha utviklet seg fra folks fantasi, om ikke lignelsen hadde bygget på naturens fakta. Evolusjonen som gradvis forvandlet mennesket til et pattedyr, gjorde i dette tilfelle hva den gjorde for alle andre dyr. Men dette hindrer ikke mennesket i å stå på toppen av dyreverdenen og alle andre organiske arter, og fra å vært deres forgjenger.

Vi nærmer oss nå vendepunktet i rasenes evolusjon. La oss se hva okkult filosofi sier om språkets opphav.

36. DEN FJERDE RASE UTVIKLET TALEEVNEN.

Kommentarene forklarer at den første rase – de eteriske eller astrale yogasønnene – i vår forstand var uten tale, da den manglet bevissthet på vårt plan. Den andre rasen hadde et "lyd-språk", syngende lyder som bare besto av vokaler. Den tredje rasen utviklet i begynnelsen et slags språk, som bare var en liten forbedring av naturens lyder, som skrikene fra enorme insekter og de første dyrene, som neppe eksisterte på de "svedfødtes" tid (*tidlig* i tredje rase). I dens andre halvdel, når de "svedfødte" hadde utviklet de "eggfødte" (*midtre* del av tredje rase), og disse istedenfor å bli "utklekket" (leseren må unnskyldte den nokså latterlige uttrykksmåten i forhold til menneskelige vesener i vår tidsalder) var blitt androgyne vesener, og så begynte å utvikle seg til menn og kvinner, og den samme evolusjonsloven gjorde at de reproduserte seg seksuelt, en handling som etter karmisk lov tvang de kreative gudene å inkarnere i de *fornuftsløse* menneskene – først da begynte taleevnen å utvikles. Men selv da var den ikke bedre enn et famlende forsøk. Hele den menneskelige rase talte på den tiden "ett språk med en stemme". Dette forhindret ikke tredje rases to siste underraser ¹³ å bygge byer og under veiledning av sine guddommelige ledere ¹⁴ og sitt eget allerede oppvåkne sinn å så sivilisasjonens første frø vidt omkring. Leseren bør også huske at hver av de syv rasene deles i fire tidsalder – gull-, sølv- bronse- og jernalderen – og det gjelder også enhver underinndeling av slike raser.¹⁵ Ifølge okkult lære utviklet taleevnen seg i denne rekkefølge:

I. Enstavelsspråk, som ble anvendt av de første omtrentlig fullt utviklede menneskelige vesener ved slutten av tredje rotrase, de "gullfargede", mennesker med gul hud, etter kjønnsdelingen og den fulle oppvåkning av deres forstand. Før dette kommuniserte de ved hva vi nå vil kalle "tankeoverføring", selv om – med unntak av den rasen som kalles "viljens og yogaens sønner", de første som "visdommens sønner" inkarnerte i – tankeevnen var svært lite utviklet i det tiltagende, fysiske menneske og ikke hevet seg over det lave, jordiske nivå. Da deres fysiske legemer tilhørte jorden, forble monadene deres helt og holdent på høyere planer. Språket kunne ikke bli godt utviklet før de hadde tilegnet seg og utviklet sin resonneringsevne. Dette enstavelsspråket var det vokale moderspråk, så å si, til enstavelsspråket oppblandet med harde konsonanter, som ennå anvendes av de gule raser, slik antropologene er kjent med.¹⁶

II. Disse språklige forhold utviklet seg til et agglutinert språk.¹⁷ Det ble anvendt av noen atlantiske raser, mens andre deler av den tidlige, fjerde rase beholdt moderspråket. Og da språket har sine evolusjonsfaser, sin barndom, uskyldperiode, vekst, *fall ned i materien*, blanding med andre språk, modenhet, tilbakegang og til sist død,¹⁸ så er det opprinnelige språket for de mest siviliserte atlantiske

¹³ For å unngå misforståelser bes leseren erindre at ordet rotrase gjelder en av de syv store raser, mens underraser er en av de store greinene, som igjen deles i familieraser, som gjelder nasjoner og store stammer.

¹⁴ I den delen som omhandler de guddommelige dynastiene, blir disse "lederes" bakgrunn forklart.

¹⁵ Se seksjonen som omhandler "Inndelingen i yugaene".

¹⁶ Den nåværende gule rase er imidlertid etterkommerne av de tidligere greiner av den fjerde rase. De eneste *rene og direkte* etterkommerne av den tredje rasen, er som omtalt ovenfor, en del av de forfalne og degenererte australnegrene, hvis fjerne forfedre tilhørte en del av tredje rases syvende underrase. De øvrige er av blandet lemurisk-atlantisk avstamning. De har siden den tid fullstendig endret kroppsstørrelse og intellektuelle evner.

¹⁷ agglutinert: sammensatte (ord), o.a.

¹⁸ *Språk* utvikler seg sammen med fornuften og kunne aldri blitt utviklet før menneskene ble ett med sine besjellende prinsipper – de som blomstret og vekket til live det manasiske sovende elementet i det primitive menneske. Som professor Max Müller forteller oss i sin *Science of Thought*: "Tenkning og språk er identisk". Men å tilføye den bemerkning at *tanker som er for dype for ord, i virkeligheten ikke eksisterer* for ubetenksomt, da tanker som påvirker det astrale stoff eksisterer i evigheten om de er kommet til uttrykk eller ikke. Logos er både fornuft og tale. Men språk som utvikler seg periodisk, er ikke tilstrekkelig til å uttrykke *åndelige* tanker. I en forstand er den greske logos det samme som Vāch på sanskrit, "den udødelige (intellektuelle) åndelige stråle". Og det faktum at Vāch (som Devasena, et aspekt av Saraswati, den skjulte visdoms gudinne), er ektemake til den evig sølibate *kumara*, avslører en tankevekkende, skjult henvisning til *kumaraene*, de "som nektet å skape", men som senere ble tvunget til å fullføre det *guddommelige* mennesket ved å inkarnere i det. Alt dette vil bli fullstendig forklart i det følgende.

rasene – det språket som det henvises til som "rakshasi bhasa" i gamle sanskritbøker – gått i oppløsning og nesten utdødd. Mens "kremen" av den fjerde rase mer og mer graviterte mot toppen av sin fysiske og intellektuelle evolusjon, og dermed overlot til den kommende femte (og ariske) rasen det høyt utviklede bøyningsspråket, gikk det agglutinerte språket i oppløsning og ble en fragmentarisk, fossil dialekt, som nå bare finnes utspredd blant Amerikas urstammer.

III. Bøyningsspråk – grunnlaget for sanskrit, som svært feilaktig kalles det greskes "eldre søster" istedenfor dets mor – var det første talespråket (som nå er mysteriespråket for de innvidde av den femte rase). "Semittiske" språk er i ethvert fall bastard-etterkommere av de første fonetiske forfalskningene av de eldste etterkommere av tidlig sanskrit. Den okkulte lære tillater ingen slik inndeling som arisk og semittisk og aksepterer selv turanisk med flere forbehold. Semittene og særlig araberne, blir senere ariere – degenererte i åndelighet og fullkomne i materialisme. Til disse hører alle jøder og arabere. Jødene er en folkegruppe som nedstammet fra Indias utstøtte tchandalaer, mange av dem tidligere brahminere, som søkte tilflukt i Kaldea, i Sind og Aria (Iran). De nedstammer dermed rent faktisk fra sin stamfar A-bram (ingen brahmin) fra ca. 8000 år f.Kr. Araberne er etterkommere av de ariere som ikke ville dra til India, da nasjonene ble utspredd. Noen forble i grenselandet i Afghanistan og Kabul,¹⁹ og langs Oxus, mens andre trengte inn i og invaderte Arabia.

Dette skjedde først etter at Afrika var hevet som kontinent. I mellomtiden må vi forfølge, så tett som vår begrensede plass tillater, den nålevende virkelig menneskelige slektens gradvise evolusjon. Det er i den plutselige stans i evolusjonen av visse underraser og deres tvungne og voldsomme avvik inn i rent dyriske utviklingslinjer gjennom kunstig kryssbefruktning, helt analogt med den hybridisering vi nå har lært å anvende for plante- og dyreriket, vi vil finne opphavet til menneskeapene.

"Visdommens herrer" kunne, som vi skal se, ikke inkarnere i disse rødhårete og lodne monstrene, resultatet av en unaturlig forbindelse mellom mennesker og dyr. Etter en lang rekke forvandlinger som følge av unaturlig kryssbefruktning (unaturlig "seksuelt utvalg") oppsto etter en tid de laveste eksemplarer av menneskeheten, mens ytterligere dyriskhet og resultatet av deres første dyriske forsøk på forplantning resulterte i en art som i senere tidsaldre utviklet seg til aper.²⁰

Når det gjelder kjønnsdelingen, så skjedde den ikke plutselig, slik mange tror. Naturen utvikler seg langsomt hva den enn gjør.

37. DEN ENE (*androgynne*) BLE TO; SÅ OGSÅ ALLE DE LEVENDE OG KRYPENDE SKAPNINGENE SOM ENNÅ VAR EN, KJEMPEFISKER, FUGLER OG SLANGER MED SKALLDEKKEDE HODER (*a*).

(*a*) Dette gjelder åpenbart den såkalte tidsalder for de amfibiske reptiler, da *mennesket ikke eksisterte* ifølge vitenskapen. Men hva visste de eldste mennesker om de forhistoriske dyrene og monstrene fra tiden før syndfloden. I 6. bind av kommentarene finnes et avsnitt som fritt oversatt sier:

"Når den tredje ble delt og falt ned i synd ved å avle dyremennesker, ble disse (dyrene) grusomme, og mennesker og dyr forsøkte å drepe hverandre. Innen da fantes det ingen synd og ingen liv ble tatt.

¹⁹ I sin niende fortegnelse om *kaboliterne* (stammer i Kabul) kaller Ptolemeus dem *Αριστόφυλοι*, *Aristophyli*, de aristokratiske eller *adelsstammen*. Afghanerne kaller seg *Ben-Issrael* (barn av *Is(sa)real*), fra *Issa*, "kvinne og enda jord", sønner av moder jord. Kaller du en afghaner *yahoudi* (*jøde*), vil han drepe deg. Temaet er behandlet andre steder. Navnene for de antatte tolv stammer og afghanernes virkelige stammer er de samme. Da afghanerne er mye eldre (i alle fall som arabisk stamme) enn israelittene, trenger ingen å bli overrasket over å finne slike stammennavn blant dem som *Youssoufzic*, "Josefs sønner" i Punjcaure og Boonere; *Zablistanee* (Zebulon); *Ben-manasseh* (Manassehs sønner) blant Khojar-tartarene; *Isaguri* eller *Issachar* (nå *Ashnagori* i Afghanistan), osv., osv. Alle navnene for de tolv stammene er navn for zodiakkens tegn, som nå er godt bevist. Navnene for de eldste arabiske stammene er i ethvert fall de opprinnelige navnene for de zodiakale tegnene og tilsvarende for Jakobs mytiske sønner. Hvor finnes sporene av de jødiske tolv stammer? Ingen steder. Men det finnes et spor, som er meget godt, som viser at jødene har forsøkt å villed folk ved hjelp av disse navnene. Se hva som skjedde *lenge etter at de ti stammene* hadde forsvunnet fra Babylon. Da Ptolemeus Philadelphus ønsket å få den hebraiske lov oversatt til gresk (den berømte *Septuagint*), skrev han til jødernes yppersteprest Eleazar og ba ham *sende seks menn fra hver av de tolv stammene*. De *syttito representantene* (hvorav seksti åpenbart var spøkelser) kom til Egypts konge og oversatte loven ved mirakler og underverk. Se Buter's "*Horæ Biblicæ*", Josephus og Philo Judæus.

²⁰ Kommentarene forklarer at apene er den eneste art blant dyrene som ved hver generasjon og variasjon gradvis mer og mer tenderer mot sin originale mannlige stamfar – den mørke, gigantiske lemurier og atlantier.

Etter (kjønnsdelingen) ble satya (yugaen) avsluttet. Den evige vår ble forvandlet til stadige forandringer og vekslende årstider. Kulden tvang menneskene til å skaffe seg ly og klær. Da bønnfalt mennesket de høyeste fedrene (de høyeste gudene eller englene). Nagaenes Nirmanakayaer, de vise slangene og lysets drager kom og forløperne for de opplyste (buddhaene). Guddommelige konger steg ned og lærte menneskene vitenskaper og kunst, for mennesket kunne ikke lenger bo i det første landet (Adi-Varsha, den første rasens Eden), som hadde blitt et hvitt, frossent lik."

Dette er tankevekkende. Vi vil få se hva vi kan finne ut av dette korte avsnittet. Noen kan være tilbøyelig til å tro at det finnes mer i det enn det man ser ved første øyekast.

EDEN, SLANGER OG DRAGER

Hvorifra kommer forestillingen om og den virkelige betydning av ordet "Eden" ? Kristne vil påstå at Edens hage er et hellig paradis, et sted som ble *vanhelliget ved Adams og Evas synd*. Okkultisten vil benekte denne bokstavelige fortolkning og vise det motsatte. Man trenger ikke å tro på og betrakte Bibelen som guddommelig åpenbaring for å innse at denne gamle boken, om den leses esoterisk, bygger på de samme universelle tradisjoner (som okkultistens). Hva Eden var påvises delvis i *Isis Unveiled*.²¹

Det sies at: "Edens hage som en lokalitet er slett ingen myte. Den hører under de historiske landemerker som fra tid til tid viser den studerende at *Bibelen* ikke bare er en symbolsk fremstilling. Eden, eller det hebraiske גן־עדן Gan-eden, betyr parken eller Edens hage, og er et urgammelt navn på det landområdet som vannes av Eufrat og dens mange forgreninger, fra Asia og Armenia til det Erytreiske hav." (A. Wilder sier at Gan-duniyas er navnet for Babylonia.) I den kaldeiske "*Book of Numbers*" er lokaliteten angitt ved tall og i det kodete Rosenkreutz-manuskriptet etter grev St. Germain gis en fullstendig beskrivelse. På de assyriske *tavlene* kalles det *Gan-duniyas*. "Se", sier skapelsesberetningens אלהים (*Elohim*), "mannen er blitt som en av oss". *Elohim* kan aksepteres i en forstand som *guder* eller *krefter*, og i en annen som *Aleim* eller *prester* – hierofanter som var innviet i godt og ondt i denne verden; for det fantes et kollegium av prester som ble kalt *Aleim*, mens lederen deres eller hierofantenes overhode kjentes som *Java-Aleim*. Istedenfor å starte som nybegynner og gradvis oppnå esoterisk kunnskap gjennom vanlige innvielser, anvendte en *Adam* eller mennesket sine intuitive evner og, stimulert av slangen (*kvinnen* og *materien*), smaker han ulovlig på kunnskapens tre – den esoteriske eller hemmelige lære. Herkules prester, eller Mel-karth, "Edens herrer", bar alle "klær av skinn". Teksten sier: "Og *Java-Alein* laget for Adam og hans hustru כתכנתן "Chitonuth our". Det første hebraiske ordet, "*chiton*", er det greske χιτών, *chiton*. Det ble et slavisk ord ved å bli adoptert fra *Bibelen* og betyr *frakk*, et ytterplagg.

"Ved å bygge på det samme grunnlag av esoteriske sannheter som enhver tidlig kosmogoni, bærer de hebraiske skriftene tydelige spor av sitt doble opphav. Skapelsesberetningen er et rent minne fra det babylonske fangenskap. Navn på steder, mennesker og selv objekter kan spores tilbake til den originale tekst hos kaldeerne og akkadeerne, deres forfedre og ariske læremestere. Det er benektet på det sterkeste at de akkadiske stammene i Kaldea, Babylon og Assyria på noen måte var beslektet med Hindustans brahmaner, men det finnes flere bevis som støtter denne oppfatning enn motsatt. Semittene eller assyrerne ble kanskje kalt turanere, og mongolere skytere. Men hvis akkadiene noen gang eksisterte på annen måte enn i noen etnologers og filologers fantasier, ville de aldri ha vært en turanisk stamme, som noen assyrologer prøver å få oss til å tro. De var helt enkelt emigranter i Lille-Asia fra India, menneskehetens vugge, og deres innvidde prester ble hos dem for å sivilisere og initiere et barbarisk folk. Halèvy beviste Turan-oppfatningens feilaktighet med henblikk på det akkadiske folk, og andre vitenskapsmenn har vist at den babylonske sivilisasjon verken ble startet eller utviklet i dette landet. Den ble importert fra India, og importørene var brahmanske hinduer."

Nå, ti år etter dette ble skrevet, finner vi at professor Sayce støtter oss ved å uttale i sin første Hibbert-forelesning at kulturen i den babylonske by Eridu var *importert utenfra*. Den kom fra India.

"Semittene hentet mye av teologien sin fra ikke-semittiske akkadiere eller ur-kaldeere, som de fortrengte, hvis lokale kult de verken hadde vilje eller kraft til å utslette. I stedet levde de to rasene, semit-

²¹ 1. bind, side 575 og deretter.

tene og akkadierne, side om side i lange tidsaldre, hvor deres oppfatninger og dyrkelse av gudene umerkelig ble sammenblandet."

Her kalles akkadierne "ikke-semitter", som vi påsto i *Isis* de var, som er en annen bekreftelse. Og vi har ikke mindre rett i stadig å påstå at den jødiske bibelhistorie var en samling *historiske* fakta, hentet fra andre folks historie i en jødisk kledning – skapelsesberetningen ekskludert, som helt og holdent er esoterisk teori. Men det er virkelig fra Svartehavet til Kashmir og videre mot øst vitenskapen bør søke etter vuggen – eller mer en av hovedvuggene – for menneskeheten og Ad-ahs sønner, og særlig i senere tid, da Ed-ens hage ved Eufrat ble midtpunktet for astrologer og magi, Aleim'en.

Men dette "midtpunktet" og dette Eden hørte under den femte rase og er bare en svak erindring av den opprinnelig tredje rases Adi-varsha. Hva er den etymologiske betydning av ordet *Eden*? På gresk er det *ἡδονή*, som angir *vellyst*. I så måte er det ikke bedre enn grekernes Olympos, Indras himmel (Swarga) på Meru-fjellet eller det paradisi fullt av *huris*,²² som Muhammed lovet de rettroende. Edens hage tilhørte aldri jødene alene. Kina, som neppe kan mistenkes for å ha kjent noe til jødene 2000 f.Kr., hadde en slik opprinnelig hage i Sentralasia, hvor "visdommens drager", de innvidde, bodde. Og ifølge Klapproth, plasserer et hieroglyfisk kart fra et japansk oppslagsverk kopiert inn i boken om *Fokone*, deres "visdommens hage" til Pamir-platået mellom de høyeste toppene i Himalaya. Det beskrives som Sentralasias hovedpunkt og viser at de fire elvene – Oxus, Indus, Ganges og Silo - stammer fra samme kilde, "*dragenes innsjø*".

Men dette er ikke det opprinnelige Eden, heller ikke kabbalas Edens hage. For *Eden Illa-ah* betyr i en forstand visdom, en nirvana-tilstand, et paradisi av salighet, mens det i en annen forstand henviser til det intellektuelle menneske, som i seg inneholder et Eden hvor kunnskapens tre på godt og ondt vokser, og hvor mennesket er den som *kjenner* denne kunnskapen.

Renan og Barthélemy St. Hilaire, som bygger "på de mest solide vurderingene", finner det umulig å tvile lenger: Begge plasserer menneskehetens vugge til "Timaus-området". Og til sist konkluderer den asiatiske *Journal*²³ med: "Alle den menneskelige rases tradisjoner samler dens opprinnelige familier i området for deres fødested, og viser oss at de grupperes omkring de land hvor jødisk tradisjon plasserer Edens hage, hvor arierene (zoroastriene) etablerte deres Airyana-vaêgô eller Meru (?). De er avsluttet mot nord av de land som slutter seg til Aralsjøen og mot sør av Baltistan eller lille Tibet. Alt medvirker til å bevise at dette var den opprinnelige menneskehets hjem, hvor sporene etter oss kan finnes."

Denne "opprinnelige menneskehet" var i sin femte rase, da den "firemunnede dragen", innsjøen, som det nå bare er få spor av, var hjemmet for "visdommens sønner", den tredje rases første tankefødte sønner. Likevel var den verken den eneste og heller ikke menneskehetens opprinnelige vugge, selv om den virkelig var en kopi av det første tenkende, *guddommelige* menneskes vugge. Det var *Paradesa*, det første sanskrit-talende folks høyland, og *Hedone*, grekernes fornøylesland, men det var ikke kaldeernes "vellyst-hus", men bare en erindring av det; også fordi det heller ikke var der *menneskets fall* inntraff etter kjønnsdelingen. Jødene Eden var en *kopi* av den kaldeiske *kopien*.

Menneskets fall ned i seksuell formering i løpet av den tidligste del av det vitenskapen kaller den mesozoiske tidsalder, eller reptilenes tidsalder, bevitnes ved de uttrykk Bibelen bruker om slangen, hvis egenskaper blir forklart i *Zohar*. Spørsmålet er ikke om slangens fristelse av Eva er allegorisk eller reell, for ingen kan betvile at den er allegorisk, men å vise denne symbolismes høye alder, og at den ikke bare var en jødisk med en universell forestilling.

I *Zohar* finner vi en meget merkelig påstand, en som beregnende er ment å provosere leseren til en lystig latter på grunn av sin komiske absurditet. Den sier at slangen, som ble brukt av *Shamael* (den antatte Satan) for å forføre Eva, var en slags flygende kamel (*καμηλόμορφον*).

En "flygende kamel" er litt for mye selv for de mest frisinnede medlemmene av Royal Society. Det kan ikke forventes at *Zohar* benytter samme språk som en Cuvier. Men *Zohar* ga likevel en korrekt beskrivelse,²⁴ for i et gammelt zoroastrisk manuskript finner vi at den kalles *Aschmogh*, som Avesta oppgir har tapt "*sine egenskaper og sitt navn*" etter fallet og blir beskrevet som en diger slange med en kamels nakke.

²² *huris*: vakre partnere, o.a.

²³ "*Journal Asiatique*", syvende år, 1855.

²⁴ Se Moses Maimonides, "*More Nevochim*".

Salverte²⁵ forsikrer: "Det finnes verken bevingede slanger eller virkelige drager . . . grekerne kaller gresshoppene *bevingede slanger*, og denne metaforen kan ha bidratt til mange beretninger om bevingede slanger."

Det finnes ingen *nå*, men det er ingen grunn til at de ikke kan ha eksistert i den mesozoiske tidsalder. Cuvier som har gjenskapt skjellettene deres, kan bevitne eksistensen av "flygende kameler". Etter å ha funnet noen enkle fossiler av visse øgler har den store naturforskeren skrevet: "hvis noe kan bekreftede hydraer og andre monstre, som så ofte ble beskrevet av middelalderens historikere, så er det utvilsomt *plesiosaurus*."²⁶

Vi vet ikke om Cuvier har tilføyd noe for å gjøre opp for sin brøde. Men vi kan meget godt forestille oss hans forvirring, etter alle hans bakvaskelser mot de eldgamle sannheter, da han fant seg selv i nærvær av en *flygende øgle*, "pterodactylus" (funnet i Tyskland), "78 fot lang med kraftige vinger festet til sin reptilkropp". Fossilet beskrives som et reptil, hvor *hendes lillefingre* er så forlenget at de kan bære en lang membramvinge. Dette er dermed en bekreftelse på Zohars "flygende kamel". For mellom *plesiosaurus'* lange hals og *pterodactylus'* vinge, eller *mosasaurus'*, finnes det tilstrekkelig vitenskapelig sannsynlighet for en "flygende kamel" eller en drage med lang hals. Professor Cope i Philadelphia har vist at kalkfossilet av *mosasaurus* var en slags *slange med vinger*. Det er egenskaper ved ryggsøylen som knytter den nærmere til slangene enn til øglene.

Nå til hovedspørsmålet. Det er velkjent at paleontografi eller paleontologi ikke hørte blant fortidens kunster og vitenskaper, og at den ikke hadde noen Cuvier. Likevel har flere reisende på babylonske teglsteiner, og særlig på gamle kinesiske og japanske tegninger i de eldste pagoder og på monumenter, og i det keiserlige biblioteket i Beijing – sett og gjenkjent perfekte eksemplarer av *plesiosaurus* og *pterodactylus* i de mangeformede kinesiske dragene.²⁷ Videre taler profetene i Bibelen om flygende ildslanger,²⁸ og Job nevner Leviatan.²⁹ Følgende spørsmål kan på dette grunnlag stilles:

I. Hvordan kunne de fortidige nasjonene vite noe om utdødde monstre fra karbontiden og den mesozoiske tidsalder, og til og med vise og beskrive dem muntlig og billedlig, med mindre de *hadde sett disse monstrene selv eller i sine legender hadde beskrivelser av dem*, hvor beskrivelsene forutsetter *levende og fornuftige øyenvitner*?

II. Om vi aksepterer slike øyenvitner (med mindre tilbakeskuende clairvoyance skulle være tilfelle), hvorfor kunne ikke menneskeheten og det første paleolittiske menneske da eksistere tidligere enn i midten av tertiærperioden? Vi bør erindre at de fleste vitenskapsmenn ikke vil akseptere at mennesket kom til syne før i den kvartære periode og dermed utelukkes mennesket fullstendig fra kenozoisk tid. Her har vi utdødde dyrearter, som forsvant fra jordens overflate for millioner år siden, beskrevet og kjent for nasjoner hvis sivilisasjon, sies det, neppe har startet før for noen få tusen år siden. Hvordan er dette mulig? Åpenbart må enten den mesozoiske tidsalder ha overlappet kvartærperioden, eller så må mennesket ha vært samtidig med *pterodactylus* og *plesiosaurus*.

Selv om okkultistene tror på og forsvarer fortidig visdom og vitenskap, og selv om vingede øgler kalles "flygende kameler" i oversettelsen av Zohar, er det ikke like sannsynlig at de er like villige til å tro på alle de historier middelalderen formidler om drager. *Pterodactylus* og *plesiosaurus* opphørte å eksistere sammen med storparten av tredje rase. Når vi derfor av romerskatolske forfattere bes seriøst å anerkjenne Christopher Scherer's og fader Kircher's røverhistorier om at de med sine egne øyne har

²⁵ "Science Occulte", side 646.

²⁶ "Revolution du Globe", bind v, side 464.

²⁷ Vi leser i "Mémoire à l'Académie" om Geoffrey St. Hilaires naive forbauselse, da de Puravey viste ham noen gamle kinesiske arbeider og drager på babylonske teglsteiner . . . øgler og ornithorhynchuser (marine dyr som bare er funnet i Australia), osv. utdødde dyr som han trodde var ukjent på jorden. . . frem til den dag".

²⁸ Se Profeten Esaias, 30,6: ". . . hvor løve og løvinne, hoggorm og flygende serafslange har sitt hjem . . ." og de ildfulle slangene som ble overvunnet av Moses' messingslange.

²⁹ De fossilene som nå er gjenskapt av vitenskapen, som vi kjenner, bør være en tilstrekkelig bekreftelse på muligheten av selv en *leviatan*, for ikke å nevne Jesaias flygende slanger, eller *saraph mehophep*, ord som i alle hebraiske oppslagsverk blir oversatt med at "saraph" er en brennende eller ildfull gift og "mehophep" er *flygende*. Selv om kristen teologi alltid har forbundet begge (*leviatan* og *saraph mehophep*) med djevelen, er uttrykket metaforisk og har intet å gjøre med "den onde". Men ordet *drage* er blitt synonymt med denne. I Bretagne betyr ordet *Drouk* nå "djevelen", og derved, som fortelles i Cambry ("*Monuments Celtique*", side 299), djevelens grav i England, *Draghedanum sepulcrum*. I Languedoc kalles meteorild og lyktemenn *dragg*, og i Bretagne *dreag*, *wraie* (eller vrede). Borgen Drogheda i Irland betyr djevleborgen.

sett levende flammende og flygende drager, henholdsvis i 1619 og 1669, må vi tillates å betrakte deres påstander som enten drømmer eller løgn.³⁰ Heller ikke vil vi betrakte det som fortelles om Petrarca som noe annet enn *dikterisk frihet*. En dag da han fulgte sin Laura inn i skogen og passerte en hule, hvor det sies han fant en drage, som han straks stakk ned med dolken sin og drepte og forhindret dermed at monsteret skulle fortære sin hjertets utvalgte.³¹ Vi skulle gjerne ha trodd historien hvis Petrarca hadde levd på Atlantis' tid, da slike eldgamle monstre ennå kunne ha eksistert, men vi benekter deres eksistens i nåværende æra. Sjøormen er en ting, dragen noe helt annet. De fleste benekter at sjøormer eksisterer fordi den lever i havenes dyp, er svært sjelden og bare kommer opp til overflaten når den drives til det, for eksempel av hunger. Fordi den ikke sees, blir den benektet, men kan likevel eksistere. Men hvis det fantes noe slikt som drager etter ovennevnte beskrivelser, hvordan kunne de ha unnått å bli oppdaget? Det er en skapning som var samtidig med første del av femte rase og finnes ikke lenger.

Leseren kan stille spørsmål om hvorfor vi i det hele tatt omtaler drager? Vi svarer; *for det første*, fordi kjennskapet til slike dyr er et bevis på menneskehetens enormt høye alder; og *for det andre*, å vise forskjellen mellom den virkelig zoologiske betydning av ordet "drage", "naga", og "slange" og dets metaforiske betydninger, når de anvendes symbolsk. Den profane leser, som ikke kjenner noe til mysteriespråket vil mest sannsynlig akseptere ordene bokstavelig, hver gang han finner disse ordene nevnt. Derav misforståelsene og de urettferdige beskyldningene. Noen eksempler burde belyse dette.

Sed et serpens? Ja vel, men hva var slangen? Mystikere ser intuitivt skapelsesberetningens slange som er dyrisk symbol for en høy, åndelig essens: en kosmisk, superintelligent kraft, et "stort, nedsteget lys", en på samme tid himmelsk, eterisk og jordisk ånd, "hvis påvirkning går rundt hele kloden" (*qui circumambulat terram*), som en kristen fanatiker (de Mirville) av den bokstavtro fortolkning vil ha det til, som bare manifesterer seg gjennom det fysiske symbol som passet best "med henblikk på dens moralske og intellektuelle *ringer*"; det vil si ved slangens form.

Men hva vil de kristne gjøre ut av denne skamløse slange, den "GUDDOMMELIGE HELBREDER", hvis slangen skal betraktes som symbol for sluhet og ondskap? "Den onde" selv? Hvordan kan grenselinjen noensinne bli fastlagt, når den settes tilfeldig i en sekterisk, teologisk ånd? Hvis tilhengerne av den romerske kirke lærer at Merkur og Æsculapius, eller Asklepios, som i virkeligheten er den samme, er "djevler og sønner av djevler", og at Merkurs stav og slange var "djevlelsens stav"; hva da med Moses' "slange-stav"? Enhver forsker vet at både den *hedenske* staven og den jødiske "slangen" er en og den samme, nemlig *slangestaven til Merkur*, APOLLO-PYTHONs sønn. Det er lett å forstå hvorfor jødene anvendte slangen som symbol for "føreren". For dem var den rent *fysiologisk og fallisk*; og intet fornuftrasonnement fra den romerskkatolske kirkens side kunne gi den en annen mening, etter at de hadde studert mysteriespråket godt og lest de hebraiske skrifterne numerisk. Okkultisten vet at slangen, *nagaen*, og dragen hver har en syvfoldig betydning; at for eksempel Solen var det *astronomiske* og kosmiske symbol for de to motsatte lysene og gnostikernes to slanger, den gode og den onde.

³⁰ Ultramontane forfattere aksepterer seriøst alle de dragehistorier fader Kircher har fremkommet med (*Edipus Ægyptacus*, "De Genere Draconum,"). Ifølge denne jesuitten så han selv en drage som ble drept i 1669 av en romersk bonde, som direktøren for Museo Barberini hadde sendt ham for å få tatt et bilde av dyret, som fader Kircher gjorde og publiserte i en av sine arksamlinger. Deretter mottok han et brev fra Christopher Scherer, prefekt for kantonen Soleure i Sveits, hvor denne embetsmann attesterer *med sine egne øyne* å ha sett en levende drage en vakker sommeraften i 1619. Han befant seg da på balkongen sin "og betraktet himmelhvelvingens perfekte klarhet", skriver han, da "jeg så en skinnende ildfull drage stige opp fra en av hulene i Pilatusfjellet og bevege seg raskt mot Fluelen på andre enden av sjøen. Enorm størrelse, og dens hale var enda lengre og nakken dens meget fremtredende. Hodet og kjevene var som på en slange. Da den fløy, slapp den fra seg tallrike gnister (!) . . . Jeg trodde først jeg så en meteor, men ved å kikke mer oppmerksomt, ble jeg overbevist av dens flukt og kroppsform at jeg så en *virkelig drage*. Det gleder meg at jeg dermed er i stand til å opplyse deres høyhet om disse dyrenes *reelle* eksistens" – *i drømmer* om en fjern fortid burde forfatteren ha tilføyd.

³¹ Som et overbevisende bevis for beretningens sannhet, henviser en romerskkatolsk forfatter til et bilde om denne hendelsen som er utført av Simon de Sienne, en venn av poeten, på portalen til *Notre Dame du Don*-kirken i Avignon, til tross forbudet fra den hellige fader, som "ikke ville tillate at denne kjærlighetens triumf ble avbildet på dette hellige sted", og tilføyer: "Tiden har skjemet og visket ut dette kunstverket, men ikke svekket dets påvirkning". De Mirville's "drage-djevler" fra vår tid synes ikke å ha hallet med seg, for de forsvant på en svært mystisk måte fra det museet hvor det ble sagt de kunne sees. Den dragen som ble balsamert av Ulysses Aldobranda og gitt til Musée du Sénat enten i Neapel eller i Bologna "fantas ennå i 1700, men finnes ikke lenger." (*Pneumatologie*, del 2, side 427.)

De visste også at når dette blir *generalisert* blir både vitenskapens og teologiens konklusjoner latterlige ekstremer. Når vitenskapen forteller – hvis vi ønsker en nøkkel til alle de mange religiøse dogmene – at det er tilstrekkelig å spore slangesymbolet tilbake til dets opprinnelige kilde, den astrologiske legenden, og meditere seriøst på *Solen*, Pythons beseirer, og den himmelske jomfru i zodiakken som driver den oppslukende dragen tilbake, er det lett å innse at forfatteren i stedet for å generalisere har blikket festet på den kristne religion og *Johannes' åpenbaring*. Dette er det ene ekstreme. Det andre er dette: når teologien gjentar den kjente bestemmelsen fra konsilet i Trent, søker den å overbevise massene om at "mennesket etter syndefall og frem til dets dåp er fullstendig i djevelens makt og *rådvelde* (*diabolum dominationem et potestatem super homines habere et jure eos possidere*)." Til dette svarer den okkulte filosofi: Bevis først djevelens eksistens *som et vesen*. Først deretter kan vi tro på en slik medfødt underkastelse. Forholdsvist begrensede observasjoner og kjennskap til menneskets natur er tilstrekkelig til å påvise svakheten ved dette teologiske dogme. Hvis SATAN var virkelig i den objektive eller subjektive verden (i kirkens forstand), ville denne stakkars djevel kronisk finne seg selv besatt og behersket av disse ondsinnede – det vil si størstedelen av menneskeheten. Det er menneskeheten selv og særlig presteskapet, ledet av den hovmodige, skruppelløse og intolerante romerske kirke, som har frembrakt, avfødt og oppfostret med kjærlighet den onde, men dette er en digresjon.

"Hele den tenkende verden klandres av kirken for å ha tilbedt slangen. Hele menneskeheten "tente røkelse for og samtidig steinet den". Zend Avesta omtaler den slik konger og vedaer gjør, som Edda og Bibelen . . . Overalt har den hellige slangen, *nagae*, sin helligdom og sine prester. I Roma er det vestalinnen som forbereder dens måltider med samme omhu som hun viser den hellige ilden. I Hellas kan ikke Asklepios helbrede uten dens hjelp og tilskriver den sine krefter. Alle har hørt om den berømte romerske delegasjon sendt av senatet til medisinsens gud, og dens tilbakekomst med den ikke mindre kjente slange, som fortsatte selv etter egen vilje til sin herres tempel på en av Tiberens øyer. Ikke en bakkantine som ikke tvinnet den (slangen) i sitt hår, ikke en spåmann som ikke brukte den som orakel, ikke en åndemans grav er fri dens nærvær! Kainiterne og ofiterne kaller den skaperen, samtidig som de i likhet med Schelling oppfatter at slangen er "ond av vesen og i sine personifikasjoner"."³²

Ja, forfatteren har rett, og hvis man ønsker et fullstendig inntrykk av den prestisje slangen har nytt godt av frem til våre dager, bør man studere saken i India og lære seg alt man tror om og tilkjenner *nagaene* (kobraene) i det landet. Man bør også besøke Whydah's afrikanere, woodoene i Port-au-Prince og Jamaica, *nagalene* i Mexico, og Pa, eller menneskeslangene i Kina m.v. Men hvorfor undre seg over at slangen er blitt "tilbedt" og samtidig forbannet, da vi fra begynnelsen vet at den var et symbol?³³ I ethvert gammelt språk betyr ordet *drage* det samme som det nå gjør på kinesisk – (*lang*), nemlig "et vesen som er klokere enn andre" og på gresk *δράκων*, eller "den som ser og vokter". Er det til dyret med dette navn vi kan applisere disse egenskapene? Er det ikke åpenbart, uansett hvor mye overtro og glemsel om den opprinnelige betydning har ledet ville mennesker at disse egenskapene var ment å gjelde de menneskelige originalene, som ble symbolisert ved slanger og drager? Disse "originalene" – som i Kina fremdeles kalles "visdommens drager" – var de første disipler av dhyaniene, som underviste dem; i korthet de opprinnelige adepter av den tredje rase, og senere, av den fjerde og femte rase. Betegnelsen ble universell, og ingen vettug mann før den kristne tid ville noensinne ha sammenblandet mennesket og symbolet.

Symbolet for Knufis eller verdenssjelen, skriver Champollion "er blant annet en enorm slange som står på menneskelige bein. Denne reptilen, dette symbol for den gode ånd, er en *virkelig Agathodæmon*. Det fremstilles ofte med skjegg . . . Dette hellige dyret, som er identisk med ofitenes slange, er funnet inngravert på tallrike gnostiske eller basilidinske steiner . . . Slangen har ulike hoder, men alle bærer innskriften XNOYBIS."³⁴ Agathodæmon var utrustet "med kunnskapen om godt og ondt", det

³² "Sacred Serpents" på side 432 i de Mirville's "Memoire".

³³ Dette er det samme som om – om noen tusen år – en fanatiker av en fremtidig ny tro, som var tilbøyelig til å glorifisere sin egen tro på bekostning av *tidligere* kristendom, skulle si: "Overalt tilba man det firbeinte lammet. Nonnen kalte det Agnus og bar det på sitt bryst, presten la det på altaret. Det ble anvendt ved ethvert påskemåltid og ble tilbedt høylytt i ethvert tempel. Likevel fryktet og hatet de kristne det, for de slaktet og spiste det . . ." Hedningene spiser i ethvert fall ikke sine hellige symboler. Vi kjenner ingen slange- eller reptil-eterer unntatt i kristne, siviliserte land, hvor de starter med frosker og ål og må avslutte med virkelige slanger, liksom de har begynt med lam og avsluttet med hestekjøtt.

³⁴ "Pantheon", 3.

vil si med guddommelig visdom, som krevdes for slik kunnskap.³⁵ Ved å repetere Iamblichus, viser Champollion at han er "guden kalt Εἰχτών (eller de himmelske guders ild – den store³⁶ Thot-Hermes), til hvem Hermes Trismegistus tilskriver oppfinnelsen av magi."³⁷

"Oppfinnelsen av magi"! En merkverdig formulering, som om avsløring av de evige og naturens reelle mysterier kan bli *oppfunnet*! På samme vis kunne man, tusener av år senere, tilskrive professor Crookes *oppfinnelsen* av og ikke oppdagelsen av utstrålende stoffer. Hermes var ingen oppfinner, heller ingen oppdager, for som det sies i fotnoten er Thot-Hermes en betegnelse, det samme som Enok (Enōichion, det "indre, åndelige øye"), *Nebo*, profeten og seeren, osv. Det er ikke et egennavn for noe levende menneske, men en betegnede tittel for flere adepter. Deres forbindelse i symbolske allegorier med slangen skyldes deres opplysning ved solare og planetariske guder i den første intellektuelle rase, den tredje. De er alle den hemmelige visdommens representative beskyttere. Asklepios er sønn av solguden Apollo – og han er Merkur. Nebo er sønn av Ble-Merodach. Vaisvasvata Manu, den store rishi, er sønn av Vivisvat – Solen eller Surya, osv., osv. Og mens nagaene sammen med rishiene, gandharvaene, apsarsaene, gramaniene (eller yakshaene, lavere guder), yatudhanaene og devaene astronomisk er Solens følgesvenner gjennom de tolv solmånedene, er de i teogonien og i den antropologiske evolusjonen guder og mennesker – når de er inkarnert i den *lavere* verden. Leseren bør i denne forbindelsen erindre det faktum at Apollonius møtte buddhistiske *nagaer* i Kashmir – som verken er slanger zoologisk eller *nagaer* etnologisk, men "vise menn".

Bibelen, fra skapelsesberetningen til Johannes' åpenbaring, er en serie historiske nedtegnelser av den store striden mellom hvit og sort magi, mellom profetene, adepter på den rette vei, og levittene, de på venstrehåndsveien, de brutale massenes presteskap. Selv de som studerer okkultisme finner det vanskelig å trekke grenselinjen mellom *sodalene* på høyresiden og de på den venstresiden av veien, selv om enkelte av dem har tilgang til gamle skrifter og har fått direkte opplæring. Den store splittelsen som oppsto mellom den fjerde rases sønner, så snart de første templene og innvielseshallene var blitt reist etter veiledning fra "Guds sønner", er allegorisk fremstilt ved Jakobs sønner. At det fantes to magiske skoler og at de ortodokse levittene ikke tilhørte den *hellige* kommer til syne i den døende Jakobs ord. Her passer det å sitere noen få setninger fra "*Isis Unveiled*".

Den døende Jakob beskriver sine sønner slik: "Dan", sier han, "skal være en *slange* på veien, en *huggorm* på stien, som biter hesten i hælen, slik at rytteren faller bakover (det vil si han vil lære kandidatene *sort magi*) . . .Jeg venter på din frelse, herre!" Om Simeon og Levi sier patriarken at de ". . .er brødre og til vanlig *grusomme*. O min sjel, gå ikke inn i deres *hemmelige råd*, i *deres sammenkomster*."³⁸ Originalversjonen for "*deres hemmelige råd*" er "*deres SOD*".³⁹ Og Sod var navnet for Baals, Adonis' og Bacchus' store mysterier. De var alle solguder og hadde slanger som symboler. Kabbalistene forteller allegorien om ild-slangene ved å si at dette var det navn som var gitt Levis stamme og på alle *levitter*, og at Moses var leder for *sodalene*.⁴⁰ Den opprinnelige betydning av "drage-drepere" må spores i mysteriene, og spørsmålet vil bli fullstendig behandlet senere.

³⁵ Den solare Knufis, eller *Agathodæmon*, er som enhver forsker vet gnostikernes Christos. Han er intimt forbundet med Sophia (visdommen), Aditis (den universelle visdommens) syv sønner, hvor den åttende er Marttanda, Solen, hvor de syv er de syv planetariske herskerne eller ånder. Derfor var Knufis visdommens *opplysende, åndelige Sol* og derfor beskytter for de egyptiske innviede, som Ble-Merodach (eller Ble-Belitanus) senere ble for kaldeerne.

³⁶ Hermes, eller Thot, var en betegnelse. Abul Teda viser i "*Historia Anti-Islamitica*" fem Hermes-er, og navnene Hermes, Nebo, Thor ble henholdsvis gitt i ulike land til de store innvidde. Således ga *Nebo*, sønn av Merodach og Zarpanitu (som Herodot kalles Zevs-Belos) sitt navn til alle store profeter, seere og innvidde. De var alle "visdommens slanger" og forbundet med Solen astronomisk og visdommen åndelig.

³⁷ "*Pantheon*", tekst 15.

³⁸ 1. Mosebok, kap. 49, 17,18 og 5,6.

³⁹ Dunlap, i innledningen til sin "*Sod, the Mysteries of Adonis*" forklarer ordet "Sod" – med støtte fra Schindler's "*Penteglott*" – som *arcanum*, religiøst mysterium. "Herren har samfunn med dem som frykter ham", sier Salme 25, 14. Her har de kristne gjort en oversettelsesfeil, for den burde lyde: "*Sod Ihoh* (Ihoh's mysterium) gjelder dem som frykter ham" (Dunlap, "*Mysteries of Adonis*", xi). "Al (El - Gud) er forferdelig i *Kadeshims* (prestene, de hellige, de *innvidde*) store råd." (Salme 89, 8.) Kadeshim var langt fra å være hellig. (Se "De hellige av de hellige" i del V.)

⁴⁰ "Medlemmene av *preste-kollegiet* ble kalt *sodaler*", sier Freund's "Latin Lexicon" (iv. 448). "Sodaliteter ble opprettet etter den MEKTIGE MODERENS Ida-mysterier", skriver Cicero i *de Senectute*. ("*Mysteries of Adonis*.")

Hvis Moses var leder for mysteriene, følger det at han var deres hierofant. Hvis vi samtidig finner at profetene tordnet mot Israels folks styggedom, må det ha eksistert to skoler. "Ild-slanger" var da den betegnelse som ble gitt levitter av prestestanden, etter at de hadde fraveket den *gode lov*, Moses' tradisjonelle lære, og alle de som lot seg lede av den *sorte magi*. Når Jesaias sier om de "opprørske barna", som vil frakte sine rikdommer til et land med "huggorm og flygende ild-slanger (xxx, 6), dvs. Kaldea og Egypt, hvis innvidde allerede var svært degenerert på hans tid (700 f.Kr.), mente han trollmennene i de landene.⁴¹ Disse må nøye atskilles fra "visdommens ild-drager" og "ildtåkens sønner".

I den "store mysterieboken" forklares det at: "syv herrer skapte syv mennesker; tre herrer (dhyan chohanere eller pitrier) var hellige og gode, mens fire var mindre himmelske og fulle av lidenskap. Fedrenes *chhayaer* (skygger) var som dem."

Dette forklarer den menneskelige naturs ulikheter, som inndeles i syv grader av godt og ondt. Det fantes syv tabernakler som var klare til å bli bebodd av monadene etter syv, ulike karmiske betingelser. På dette grunnlag forklarer kommentarene den raske spredningen av ondskap, så snart de menneskelige formene var blitt virkelige mennesker. Noen tidlige filosofer anvendte bare fire og ikke syv i sine genetiske fremstillinger. Således har den lokalt meksikanske skapelsesberetningen "fire gode mennesker" som beskrives som menneskehetens fire, virkelige forfedre, "som verken var født av guder eller av kvinner"; hvis skapelse var et under frembrakt av de skapende kreftene, som ble gjennomført etter at "tre forsøk på å frembringe mennesker hadde mislyktes." Egypternes teologi inneholdt bare "fire Guds sønner", mens Pymander oppgir syv – og unngår dermed å nevne noe om menneskets onde natur. Men da Set fra å ha vært en gud sank ned til Set-Tyfon, begynte han å kalles "den syvende sønnen". Av dette oppsto sannsynligvis troen på at "den syvende sønn av den syvende sønnen" alltid er en naturlig magiker, selv om betydningen først var *trollmann*. APAP, slangen som symboliserer det onde, drepes av Aker, Set's slange.⁴² Derfor kunne ikke Set-Tyfon være så ond. I "*Book of the Dead*" forlanges det (i 13. vers) at kapittel clxiii skal leses "i nærvær av en slange på to bein", som betyr en høyt innviet, en hierofant, fordi den runde skiven og bukkehornene⁴³ som pryder hans "slangehode" i hieroglyfen for hans tittel angir det. Over "slangen" sees Amons⁴⁴ to mystiske øyne, den skjulte "mysterieguden". Denne fremstillingen bekrefter vår påstand og viser hva ordet "slange" betydde i gamle dager.

I forhold til nagaler og nargaler, når oppsto navnelikheten mellom de indiske nagaene og de amerikanske nagalene ?

"Nargalene var de kaldeiske og assyriske ledere for magerne (Rab-Mag), og nagalen var sjefstrollmann for de meksikanske indianerne. Begge navn stammer fra den assyriske guden Nergal-Serezer og hinduenes nagaer. Begge har de samme egenskaper og makt til å disponere over en ledsagende *demon*, som de identifiserer seg med fullstendig. De kaldeiske og assyriske nargalene holdt sin *demon* innen tempelet, i form av et eller annet hellig dyr. De indiske nagalene holdt sine der det passet – i et nærliggende vann, eller skog, eller i huset i form av et eller annet husdyr."⁴⁵

Slik likhet kan ikke være *tilfeldig*. En ny verden ble oppdaget, og vi ser at for våre forfedre av den fjerde rase var den allerede en gammel verden, og at Arjuna, Krishnas ledsager og *læregutt*, sies å ha nedsteget til *Patala*, "landet på den andre siden" og der giftet seg med *Ulupi*,⁴⁶ en naga (eller nagi), datter av nagaenes konge, Kauravya.⁴⁷

⁴¹ Baals prester, som hoppet over ilden. Men dette var et hebraisk og et lokalt utsagn. "Saraph" betyr "brennende eller flammende gift".

⁴² "*Book of the Dead*", xxxix.

⁴³ De samme bukkehornene finnes på Moses' hode på noen gamle medaljer som forfatteren så i Palestina, og hun har en av dem i sin besittelse. Hornene som inngår i en stråleglorie på Michelangelos Moses-statue i Roma, er vertikale istedenfor å være nedbøyd ved ørene, men symbolet er det samme, og derav messingslangene.

⁴⁴ Men se Harris' "*Magic Papyrus*" nr. v, og den bukkehodede Amon som frembringer mennesker fra pottemarkerskiven.

⁴⁵ Brasseur de Bourbourg: "*Mexique*", side 135 og 574.

⁴⁶ Navnet Ulupi er helt atlantisk. Som Atlantis er det verken et gresk eller et sanskritnavn, men minner om et meksikansk navn.

⁴⁷ "Mahabharata", Adiparva, versene 7788, 7789. I sin forklaring av "Bhagavata Purana" ix, xx, 31 gjør kommentatoren Sridhera Ulupi til datter av kong Manipura, mens den lærde Dayanand Saraswati, visselig den største sanskrit- og purana-autoritet i India om disse spørsmål, personlig bekrefter at Ulupi var datter av nagaenes konge Patala eller Amerika for 5000 år siden, og at nagaene var innvidde.

Nå håper vi at den fulle betydning av slangesymbolet er belyst. Det symboliserer verken det onde og minst av alt, dejevlen, men er i virkeligheten KEMEK EILAM ABPAΣAΞ ("den evige Sol-Abrasax"), kabbalistenes sentrale, åndelige sol, som på noen diagrammer fremstille som sirkelen Tipheret.

Her kan vi igjen sitere fra våre tidligere bøker og gi ytterligere informasjon.

"Fra denne regionens bunnløse dyp (Buthos, Sditi, Shekinah, det ukjentes slør) fremkommer en sirkel som er laget av spiraler. Dette er Tipheret; som i symbolismens språk betyr en stor syklus, sammensatt av mindre. Sammenrullet på innsiden av spiralene ligger slangen – symbolet for visdom og evighet – den duale androgyne. Syklusen forestiller *Ennoia*, eller det guddommelige sinn (en makt som ikke skaper, men som assimilerer), og slangen betegner Agatodemon, Ofis, *lyssets skygge* (ikke evig, men likevel det største lys på vårt plan). Begge var ofitenes *logoi*, eller enheten som *logos*, som manifesterer seg ved dobbeltprinsippet godt og ondt." ⁴⁸

Var det bare lyset selv, inaktivt og absolutt, skulle det menneskelige sinn verken oppfatte eller verdsette det. Det er skyggen som lar lyset manifestere seg og gir det objektiv virkelighet. Derfor er ikke skyggen ond, men et nødvendig og uunnværlig tillegg som kompletterer lyset eller det gode; *den er lyssets skaper på jorden*.

Ifølge gnostikernes syn er disse to prinsipper uforanderlig lys og skygge, hvor godt og ondt er i virkeligheten ett og har eksistert siden evigheten – og vil fortsette å eksistere så lenge det finnes manifesterte verdener.

Dette symbolet forklarer denne sektens dyrkelse av slangen, som frelseren, enten sammenrullet rundt offerbrødene, eller en tau, det falliske emblemet. Som enhet er *Ennoia* og Ofis *logos*. Atskilt er den ene (det åndelige) livets tre, mens den andre er kunnskapens tre på godt og ondt. Det er derfor Ofis oppfordrer den første menneskeparet – materielt frembrakt av Ilda-Baoth men med åndelige prinsipper fra Sofia-Achamot – å spise av den forbudne frukt, selv om Ofis representerer guddommelige visdom.

Slangen, kunnskapens tre på godt og ondt og livets tre er alle symboler hentet fra Indias jord. Arasa-Maram, banyantreet, som er så hellig for hinduene (fordi Vishnu i en av sine inkarnasjoner hvilte under dets mektige skygge og der underviste i menneskelig filosofi og vitenskaper) kalles kunnskapens tre og livets tre. Under det beskyttende løvverket av denne skogens konge, gir guruene sine elever deres første leksjoner i udødelighet og innvier dem i livets og dødens mysterier. Prestekollegiets *Java-Aleim* sies ifølge kadeisk tradisjon å ha lært menneskesønnene å bli som et av dem. Foh-tschou ⁴⁹, som bor i sitt Foh-Maeyu, eller Buddhas tempel op toppen av "Kouin-long-sang", ⁵⁰ det store fjellet, frembringer til denne dag sine største religiøse mirakler under et tre som på kinesisk kalles Sung-Ming-Shu, eller kunnskapens tre og livets tre, for uvitenhet er død og bare kunnskap gir udødelighet. Denne fantastiske forestilling skjer hvert tredje år, når en stor mengde kinesiske buddhister samles som pilegrimer på det hellige stedet.

Nå kan det forstås hvorfor de første innvidde og adeptene, eller de "vise menn" som det ble påstått var innviet i naturens mysterier av det UNIVERSELLE SINN, representert ved de høyeste englene – ble kalt "visdommens slanger" og "drager", og hvorfor det første fysiologisk komplette par – etter å ha blitt innviet i mysteriet om menneskelig skapelse ved Ofis, den *manifesterte* og androgyne *logos*, og etter å ha blitt fristet av slangen og ha spist av kunnskapens tre – gradvis som følge av ettertiden materialistiske ånd begynte å bli beskyldt for å ha *begått synd* og ikke ha adlydt "herren Gud".

Så lite forsto de første kristne (som berøvet jødene deres Bibel) av den esoteriske mening med skapelsesberetningens fire første kapitler at de aldri forsto at denne ulydigheten ikke var ment å være noen synd, men at "slangen" egentlig var "herren Gud" selv, som i form av Ofis, *logos* eller bæreren av den guddommelige kreative visdommen belærte menneskeheten slik at de på sin side også kunne bli skapere. ⁵¹ De forsto aldri at *korset* var en utvikling fra "treet og slangen" og dermed *ble menneske-*

⁴⁸ "Isis Unveiled", II, 293.

⁴⁹ Foh-tchou betyr på kinesisk bokstavelig Buddhas herre, eller lærer i Buddha-Foh's lære.

⁵⁰ Dette fjellet ligger sørvest i Kina, nesten på grensen til Tibet.

⁵¹ Leseren påminnes om at i *Zohar* og i alle kabbalistiske bøker, fastholdes det at "Metatron forente seg med *Shekinah*" (eller *Shekinah* som Ain-Sophs (nådens) slør), som representerte Logos, er nettopp dette *kunnskapens tre*, mens Shamael – Logos' mørke aspekt – bare fyller overflaten av dette treet og alene besitter kunnskapen om DET ONDE. Som Lacour, som så syndefallet (i skapelsesberetningens 3. kapittel) som en hendelse om egyptisk innvielse, sier: *Forutsigelsens tre*, eller *kunnskapens tre* på godt og ondt . . . er Tzyfons vitenskap, tvilens ånd,

hetens frelse. Derved ble korset det første grunnleggende symbol for den skapende årsak, som gjelder geometri, tall, astronomi, for å måle og for dyrisk forplantning. Ifølge kabbala *kom menneskets forbannelse med skapelsen av kvinnen*.⁵² Sirkelen ble skilt fra sin diameter. "Fra at den ene innehadde begge prinsipper, som er den androgyne tilstand, ble atskillelsen i to prinsipper gjort, som derved representerte to motsetninger, hvis skjebne det alltid deretter var, å søke forening mot den opprinnelige ene tilstand. Forbannelsen oppsto ved at naturen, som stimulerte søket, unnvek det ønskede resultat ved å frembringe et nytt vesen, som ikke var et resultat av den ønskede foreningen, som gjorde at den naturlige lengsel for alltid ble snytt for å gjenfinne den tapte tilstand. Det er som følge av denne forførende prosess av fortsatt forbannelse at naturen lever."⁵³ (Se "*Cross and Circle*", del II.)

Beretningen om Adam som blir fordrevet fra "livets tre" betyr esoterisk at den nye atskilte rasen misbrukte og trakk livets mysterium ned til det dyriske og bestiale nivå. Som *Zohar* viser er Matronethah (Shekinah, symbolsk Metatrons hustru) "veien til det store og mektige livets tre" og Shekinah er guddommelig nåde. Det forklares at dette treet rekker opp til den himmelske dal men er skjult bak tre fjell (menneskets øvre triade). Fra disse tre fjell stiger treet oppover (adeptens kunnskaper stiger mot himmelen) for så å senke seg (inn i adeptens *ego* på jorden). Dette treet vises om dagen men er skjult om natten; det vises for det opplyste sinn med er skjult for det uvitende, som er natten. (Se *Zohar* I, 172a og b.) "Kunnskapens tre på godt og ondt vokser fra røttene av livets tre" (sier kommentarene). Men også: "I kabbala kan det tydelig finnes at "*livets tre* var tau-korset i sitt seksuelle aspekt, og at *kunnskapens tre* var atskillelsen og etterfølgende forening for å oppfylle den skjebnebestemte betingelse. For å vise dette med tall er verdien av de bokstaver som utgjør ordet Otz (וצ), treet, 7 og 9, hvor 7 er det hellige, feminine tall og 9 er tallet for den falliske eller maskuline energi. Tau-korset er dermed symbol for det egyptiske *kvinnelig-mannlige*, Isis-Osiris, det spirende prinsipp i alle former, basert på den opprinnelige manifestasjon som utviklet seg i enhver forstand i alle retninger."⁵⁴

Dette er de vestlige okkultisters kabbalistiske syn, og det atskiller seg fra det mer filosofisk østlige eller ariske syn på dette temaet.⁵⁵ Kjønnssdelingen lå i naturens program og den naturlige evolusjon, og den mannlige og kvinnelige skaperevne var den guddommelige visdommens gave. I gamle dager trodde alle, fra den patrisiske filosof til den mest beskjedne men åndelige innstilte plebeier, på sannheten i disse tradisjonene. Etter hvert som vi fortsetter, lykkes vi forhåpentlig i å vise at slike legenders *relative* sannhet – som er bekreftet av slike intellektuelle giganter som Solon, Pytagoras, Platon og andre – om ikke helt eksakt, så etter hvert vil begynne å demre for mer enn en moderne vitenskapsmann. Han er forvirret. Han står forbauset og overrasket overfor alle de bevis som daglig hopes opp for ham. Han opplever at det ikke finnes noen annen måte å løse de mange historiske problemene som stirrer ham i ansiktet enn å begynne å akseptere de gamle legendene. Når vi derfor sier at vi tror absolutt på de gamle opptegnelsene og de *universelle* legender, så trenger vi neppe overfor en upartisk observatør erklære oss skyldige, for andre og mer lærde forfattere blant de som tilhører den moderne, vitenskapelige skole, tror åpenbart på mye av det okkultistene gjør: det vi si på "drager", ikke bare symbolsk, men at de faktisk tidligere har eksistert.

"Det ville virkelig ha vært et vågalt skritt for enhver for tretti år siden å by allmennheten på en samling historier som normalt blir betraktet som fabler og påstå at de skulle vurderes som ekte realiteter, eller å fremstille historier, oppfattet som tradisjonelle sagn, som fakta, eller at barnefortellinger i mange tilfeller, mer eller mindre klart, var beskrivelser av virkelige vesener og hendelser. I dag er dette et mindre risikabelt foretak . . ."

Slik åpner innledningen til en nyutgitt (1886) og meget interessant bok av Charles Gould med tittelen "*Mythical Monsters*". Han deklarerer modig sin tro på de fleste av disse monstrene. Han skriver: "Mange av de såkalte mytiske dyrene, som gjennom lange tidsepoker og i alle nasjoner har vært fruktbare tema for historier og fabler, faller legitimt innen området for faktisk naturhistorie. De kan derved

hvor *tzy* er å undervise og *fon* er å betvile. Tzyfon er en av Aleim. Vi skal snart se ham med betegnelsen *Nach*, fristeren" (*Les Aelaim*, 2. bind, side 218). Symbolforskere kjenner ham i dag ved navnet JEHOVA.

⁵² Dette er det syn kirkefedrene inntok, men det er ikke esoterisk lære. *Forbannelsen* inntrådte verken med danselsen av verken mann eller kvinne, for kjønnssdelingen var en naturlig følge av evolusjonen, men på grunn av *brudd på loven* (se ovenfor).

⁵³ "Som den (menneskelige) natur lever", og ikke den dyriske – men den feilaktige, sensuelle og onde natur, som *menneskene*, og *ikke naturen*, skapte.

⁵⁴ "The Source of Measures."

⁵⁵ Jamfør "Det syvfoldige" i del IV..

betraktes ikke som resultat av fruktbar fantasi, men som skapninger som en gang virkelig har eksistert, hvor uheldigvis bare ufullstendige og unøyaktige beskrivelser gjenstår for oss i dag, sannsynligvis fordreid gjennom tidenes tåke . . . Fortellinger om skapninger *som en gang levde sammen med menneskene, hvor noen er så merkelige og grusomme at de med første blick synes helt usannsynlige*. For meg er størstedelen av disse skapningene ikke hjernespinn men tema for rasjonelle studier. Dragen, som i stedet for å være en skapning utviklet av det ariske menneskes fantasi, når det skulle forklare lynglimtene i de huler som da ble bebodd, slik noen mytologer påstår, er et dyr som en gang levde med sin tunge kropp og kanskje flyktet . . . For meg er eksistensen av enhjørningen ikke utrolig og faktisk mer sannsynlig enn teorien som henfører opphavet til en månemyte.⁵⁶ . . . For min del betviler jeg forklaringen om at myter "stammer fra vurderinger om den eksterne naturs synlige virkemåte". Det er enklere for meg å anta at tidens tann har svekket fremstillingen av disse gamle historier slik at deres opprinnelige innhold er blitt ugjenkjennelig – enn at *usiviliserte mennesker skulle ha fantasi og poetiske evner som langt overgår det som i dag er vanlig i de mest opplyste land*. Det er enklere å tro på disse fantastiske historiene om guder og halvguder, om giganter og dverger, om drager og monstre i alle former som *overleveringer enn å tro at de er rene påfunn*."⁵⁷

Den samme geologen viser at mennesket "som spores tilbake til perioder som *varierer fra tretti tusen til en million år . . . levde samtidig med dyr som for lenge siden er utdødd*" (side 20). Slike "merkelig og grusomme" dyr var, for å gi noen eksempler: (1) *Cidastes*-slekten, hvis enorme ben og ribben viser at de kan ha oppnådd en lengde på opp til to hundre fot . . ." Mindre enn ti levninger av slike monstre ble funnet av professor Marsh i Mauvaises Terres i Colorado, strødd utover sletten. (2) *Titanosaurus montanus* med en lengde på femti eller seksti fot. (3) *Dinosauriene* (i Rocky Mountains juralag) som er enda større. (4) *Atlantosaurus immanis*, med et lårben på mer enn seks fots lengde, som derved må ha hatt en lengde på mer enn hundre fot ! Men yttergrensen er ennå ikke nådd, for vi hører om oppdagelser av slike enorme størrelser som at lårbenet er mer enn tolv fot (side 37). Så leser vi om de enorme *Sivatherium* i Himalaya, hjort med fire horn så stor som en elefant og høyere enn den; om den gigantiske *Megatherium*; om enorme, flygende øgler, *Pterodactylis*, med krokodillekjever og andehoder, osv., osv. *Alle disse eksisterte samtidig som mennesket, og angrep mennesker og ble angrepet av mennesker*. Og så skal vi tro at mennesket da ikke var større enn det er i dag ! Er det sannsynlig å tro at mennesket, som da var omgitt av slike enorme skapninger kunne ha overlevd, når alle de andre er utdødd, om mennesket selv ikke hadde enorm størrelse ? Var det med steinøks mennesket beseiret en *Sivatherium* eller en enorm, flygende øgle ? La oss erindre at i alle fall en av de store innen vitenskapen, de Quatrefages, ikke ser noen god vitenskapelig grunn for at ikke mennesket skulle ha levd "samtidig" med de tidligste pattedyrene og dermed *helt tilbake til den sekundære periode*."⁵⁸

"Det synes", skriver den meget konservative professor Jukes, "som om de dikteriske, flygende dragene nærmest hadde virkelig eksistens i verdens tidligere tidsaldre."⁵⁹ "Omfatter menneskehetens historie", spør forfatteren videre, "som gjelder noen få tusener år, hele dens intelligente eksistens ? Eller besitter vi fra fjerne mytiske tidsaldre, som strekker seg over hundretusener år, dunkle erindringer om det forhistoriske menneske, registrert i skrifter fra Kaldea og Kina, som er overlevert gjennom legender og kanskje formidlet ved noen få overlevende til eksisterende land, fra land som i likhet med Platons fabel om Atlantis kan være blitt oppslukt av havet eller blitt utsatt for en eller annen slags katastrofe som ødela dem og deres sivilisasjoner." (side 17)

De få gjenværende kjempedyr, som elefanter – som er mindre enn forgjengeren mastodonten – og flodhester, er de eneste overlevende levninger og synes for hver dag å forsvinne. Men selv blant disse har det allerede vært en del pionerer til en kommende slekt, og de har avtatt i størrelse slik mennesket har gjort. Rester av en dvergelefant er funnet (*E. Falconeri*) i huleavleiringer på Malta, og samme forfatter forsikrer at de ble sammenlignet med restene av en dvergflodhest, hvor dvergelefanten bare var "to fot og seks tommer høy, mens den fremdeles eksisterende flodhesten *Hippopotamus (Chæroposis) Liveriensis* ifølge M. Milne-Edwards ikke var høyere enn to fot".⁶⁰

⁵⁶ "The Unicorn: a Mythological Investigation", Robert Brown, jun. F.S.A.

⁵⁷ Side 3 og 4 i innledningen til "Mythical Monsters".

⁵⁸ "The Human Species", side 52.

⁵⁹ "Manual of Geology", side 301.

⁶⁰ "Recherches sur les Mammifères", plansje I.

Skeptikere kan le og fordømme vårt arbeid til å være full av nonsens og eventyr. Men dermed berettiger de bare visdomsordene til den kinesiske filosofen Chuang, som sa at "det menneskene vet kan numerisk på ingen måte sammenliknes med det menneskene ikke vet".⁶¹ De ler dermed av sin egen uvitenhet.

"GUDS SØNNER" OG "DEN HELLIGE ØY"

Legenden i Isis om den del av vår klode som vitenskapen nå tror har vært menneskehetens vugge – selv om den egentlig bare er en av *syv* vugger – lyder i sammendrag og nå med forklaringer slik:

"Tradisjonen forteller, og oppgavene i *den store bok* (Dzyans bok) forklarer at lenge før Ad-am og hans nysgjerrige hustru He-vas dager, fantes det et stort innenlands hav, hvor det nå bare finnes saltsjøer og øde ørkener, som strakte seg over det midterste Asia, nord for den stolte Himalayakjeden og dens vestlige forlengning. På en øy som var vakrere enn noe annet sted på jorden, bodde de siste rester av den rasen som var før vår."

"De siste *rester*" betyr "viljens og yogaens sønner", som sammen med noen få stammer, overlevte den store syndfloden. For det er den *tredje rase* som befolket det store lemuriske kontinentet, som var før de virkelige og fullt menneskelige rasene – den fjerde og femte. Derfor sies det i *Isis*:

"Denne rasen kunne leve like lett i vann, luft eller ild, for den hadde ubegrenset kontroll over elementene. De var "Guds sønner"; ikke de som så menneskenes døtre, men de virkelige *Elohim*, selv om de i den orientalske *kabballa* har et annet navn. Det var de som meddelte naturens mest mystiske hemmeligheter til menneskene og avslørte for dem det usigelige, nå *tapte* "ord"."

Etter hva man tror eksisterer "øyen" fremdeles, men nå som en *oase* omgitt av den store ørkenens, Gobis, ødemarker – hvis sand "ingen fot har krysset i manns minne."

"Dette ordet, som ikke er noe ord, har en gang reist rundt kloden og lever fremdeles som et fjern ekko i noen privilegerte menneskers hjerter. Hierofantene ved prestekollegiene kjente eksistensen av denne øyen, mens "ordet" bare var kjent for *Java Aleim* (Maha chohan på et annet språk), eller den høyeste leder for hvert kollegium, som brakte det videre til sin etterfølger først i dødsøyeblikket. Det fantes mange slike kollegier, som omtales av de gamle, klassiske forfatterne.

Det var ingen forbindelse med den vakre øyen over havet, men underjordiske passasjer, som bare var kjent for lederne, strakte seg ut i alle retninger."⁶²

Tradisjonen forsikrer og arkeologien aksepterer legendens sannhet om at det finnes mer enn en blomstrende by i India, som er bygget på flere andre byer, og at det derfor finnes underjordiske byer på seks eller syv etasjer. Delhi er en av disse, Allahabad en annen. Tilsvarende eksempler finnes også i Europa, som Firenze, som er bygget over flere utdødde etruskiske og andre byer. Hvorfor kunne ikke da Ellora, Elephanta, Karli og Ajunta være bygget på underjordiske labyrinter og passasjer, slik det påstås? Vi omtaler ikke her de huler som er kjent for enhver europeer, enten ved selvsyn eller etter omtale, selv om de er meget gamle, noe som er omdiskutert innen moderne arkeologi. Men det er et faktum, som er kjent for Indias innvidde brahminere og særlig for yogiene at det ikke finnes et eneste huletempel i landet som ikke har underjordiske passasjer som strekker seg i alle retninger, og at disse underjordiske hulene og endeløse korridorer i sin tur har *sine* huler og korridorer.

"Hvem kan si at det tapte Atlantis – som også nevnes i den *Hemmelige boken*, men igjen med et annet navn, uttalt på det hellige språket – ikke eksisterte i de dager?" –

. . . spør vi videre. Det *eksisterte* helt sikkert, da det raskt nærmet seg tiden for sin høyeste blomstring og sivilisasjon, da de siste deler av det lemuriske kontinentet gikk under.

⁶¹ Forordet til "Wonders by Land and Sea", (Shan Hai King).

⁶² Det finnes arkeologer, slik som James Fergusson, som benekter at noe byggverk i India har særlig høy alder. I boken hans, "Illustrations of the Rock-Cut Temples of India", drister forfatteren seg til å uttrykke den svært spesielle påstand at "Egypt hadde opphørt å være en nasjon før de første huletemplene i India ble gravd ut". Kort sagt godtar han ikke eksistensen av noe huletempel før Asokas regime. Han synes iherdig å ville bevise at disse templene som er gravd ut av fjellet, ble utført i en periode fra den fromme buddhistkongens tid og til utslettelsen av Maghadas Andhra-dynastiet i begynnelsen av femte århundre. Vi tror påstanden bygger på rent skjønn. Fremtidige oppdagelser vil vise at den er feilaktig og ubegrunnet.

"Det store tapte kontinent fantes muligens sør for Asia og strakte seg fra India til Tasmania?⁶³ Hvis denne hypotesen (som nå betviles sterkt og positivt benektes av mange lærde forfattere, som betrakter den som en spøk fra Platons side) noensinne verifiseres, da vil muligens vitenskapen tro at beskrivelsen av dette gudsbebodde kontinent ikke bare var en fabel.⁶⁴ Da vil de muligens oppfatte Platons forsiktige antydninger og at han tilskriver opprinnelsen til Solon og de egyptiske prestene, som en klok måte å meddele verden dette faktum. Ved dyktig å forene fabel og sannhet, frigjorde han seg selv fra historien og den forpliktelse som hans innvielse forbød ham å avsløre.

For å fortsette tradisjonen, må vi tilføye at hierofantene var delt i to ulike kategorier:⁶⁵ de som ble opplært av "Guds sønner" på øyen og som ble innviet i den guddommelige lære om ren åpenbaring, og andre som befolket det tapte Atlantis – og som, fordi de var av en annen rase (som var født *seksuelt* men av *guddommelige* foreldre), ble født med et syn som omfattet alle levende ting, og som var uavhengig både av avstand og materielle hindre. De var kort sagt den *fjerde* menneskerase som omtales i *Popol-Vuh*, som hadde ubegrenset syn og som visste alt straks."

De var med andre ord lemuro-atlantere, de første som hadde et dynasti av *åndelige* konger. Ikke av avdødes ånder eller "spøkelser" som noen tror (se "*Pneumatologie*"), men faktisk levende *devaer* (halvguder eller *engler*), som hadde tatt kropper for å herske over dem, og som senere belærte dem om kunst og vitenskap. Fordi de var *rupa* eller materielle ånder, var ikke disse dhyaniene alltid gode. Deres kong *Thevetata* var en slik, og det var under denne kongedemonens onde innflytelse at . . . den atlantiske rase ble en nasjon av sorte *magikere*.

"Som følge av dette, ble det erklært krig, men historien er for lang til å bli gjengitt her. Substansen kan finnes i den forkvaklede allegorien om Kains rase, kjempene, og om Noa og hans rettskafne familie. Konflikten ble avsluttet da Atlantis sank under havet, som er gjengitt i historiene om Babylon og den mosaiske flommen. Kjempene og magikerne ". . . alt kjøtt døde . . . og ethvert menneske". Alle unntatt Xisuthrus og Noa, som i hovedsak er identisk med Thlmkithianenes store far i *Popol-Vuh*, eller guatemalenes hellige bok, som også forteller at han unnslett i en stor båt slik som den hinduiske Noa – Vaivasvata.

Om vi i det hele tatt tror på tradisjonen, må vi akseptere den videre fremstilling om at gjennom giftermål mellom etterkommerne av øyens hierofanter og etter den atlantiske Noa, utviklet det seg en blandingsrase av rettferdige og onde. Verden hadde på den ene side sine Enoker, Moseser og forskjellige buddhaer, dens tallrike "frelserer" og store hierofanter, og på den andre siden sine "*naturlige* magikere", som av mangel på beskjedenhet og riktig åndelig opplysning . . . perverte sine evner for onde formål . . ."

Vi kan supplere dette ved vitnemål fra andre registreringer og tradisjoner. I "*Histoire des Vierges: Les Peuples et les Continents Disparus*", sier forfatteren:

"Et av de eldste sagn i India, bevart muntlig og skriftlig i templene, forteller at det for flere hundre tusen år siden fantes et enormt kontinent i Stillehavet som ble ødelagt etter geologiske forandringer, hvor restene kan finnes ved Madagaskar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo og de viktigste polynesiske øyene.

Ifølge denne hypotesen var de høyereliggende delene av Hindustan og Asia ved disse fjerne tider bare store øyer tilsluttet det store kontinentet . . . Ifølge brahmanene hadde dette landet utviklet en høy sivilisasjon, og på Hindustan-halvøya, som ble forstørret gjennom forandring av havene ved den store syndfloden, har man fortsatt den rekke av opprinnelige tradisjoner som da fantes. Ifølge disse tradisjoner ble menneskene som befolket dette enorme ekvatoriale kontinent kalles *rutaer*, og *sanskrit stammer fra* deres språk. . . Også den indo-hellenistiske tradisjonen, som ble bevart av den mest intelligente befolkning som emigrerte fra Indias sletter, forteller om eksistensen av et kontinent og et folk med navnene Atlantis og atlantere, som fantes i Atlanterhavet på den nordlige del av vendekretsen."

Antagelsen om et tidligere kontinent på disse breddegrader, hvor restene kan finnes ved de vulkanske og bergrike Azorene, Kanariøyene og Kap Verde-øyene, er ikke helt uten geografisk sannsynlighet. Grekerne, som på grunn av sin frykt for det mystiske havet aldri torde å passere Herkules' søyler, var for seine i historien til at den beretning Platon meddelte ble noe annet enn et ekko av den indiske legende. Kaster vi imidlertid et blikk på verdenskartet, på alle de øyene som finnes mellom den malayiske øygruppe og Polynesia, fra Sundastredet til Påskeøyene, er det med hensyn til hypotesen om andre kontinenter enn de vi kjenner, umulig ikke å plassere det viktigste av dem alle der.

En religiøs tro, som er felles for Malakka og Polynesia, det vil si for to motsatte sider av den oseanske verden, bekrefter "at alle disse øyene en gang dannet to enorme landområder, befolket av gule og svarte mennesker,

⁶³ Da Amerika ble oppdaget, ble det kalt *Atlanta* av noen innfødte stammer.

⁶⁴ Siden er Donnelly's *Atlantis* utgitt, og snart vil kontinentets faktiske eksistens være et vitenskapelig faktum.

⁶⁵ Den er delt på samme måte i dag. Teosofer og okkultister som på egen bekostning har lært noe om den okkulte men uektelege dugpa-makten, vet dette bare for godt.

som alltid kriget mot hverandre, og at gudene som var trøtt av disse feidene, hadde latt havet pasifisere dem og senere svelge de to kontinentene. Siden da hadde det ikke vært mulig å få havet til å slippe fangene sine fri. Bare fjelltopper og høytliggende områder unnslopp floden som følge av gudenes makt, som for seint innså det mistak de hadde gjort".

Uansett hva som måtte finnes i disse overleveringene, og uansett hvor en sivilisasjon eldre enn den romerske, greske, egyptiske og indiske ble utviklet, så er det sikkert at denne sivilisasjonen eksisterte, og at det er svært viktig for vitenskapen å finne dens spor, uansett hvor svake og flyktige de måtte være." (sidene 13-15)

Denne siste beretningen bekrefter det som er meddelt gjennom "den hemmelige læres kilder". Krigen mellom de gule og svarte menneskene gjelder kampene mellom "Guds sønner" og "kjempenes sønner", eller mellom Atlantis' innbyggere og magikerne.

Forfatterens avsluttende konklusjon, etter personlig å ha besøkt alle Polynesias øyer og brukt mange år til studier av nesten alle disse folkeslags religion, språk og tradisjoner, er:

"Når det gjelder det polynesiske kontinentet som forsvant ved de siste geologiske landbevegelsene, så bygger dets eksistens på slike bevis at vi logisk ikke lenger kan være i tvil.

De tre høydepartiene av dette kontinentet, Sandwich-øyene, New Zealand og Påskeøyene ligger femten til atten hundre *league*⁶⁶ fra hverandre, og de mellomliggende øyene Viti, Samoa, Tonga, Fountouna, Ouvea, Marqesa, Tahiti, Poumoutou og Gambiene ligger åtte hundre til et tusen league fra disse ytterpunktene.

Alle sjøfarere er enige om at disse fjerne og sentrale øygrupper aldri kunne ha kommunisert med hverandre som følge av deres faktiske geografiske posisjon og med de utilstrekkelige midler de hadde til disposisjon. Det er fysisk umulig å krysse slike avstander i en kano . . . måneders reise uten kompass og forsyninger.

De innfødte på Sandwich-øyene, Viti, New Zealand, Samoa, Tahiti osv. hadde aldri kjent hverandre, aldri hørt om hverandre, før europeernes ankomst. Likevel påsto hver av disse øyboere at deres øy en gang hadde vært del av en enorm landmasse, som strakte seg mot vest og mot Asia. Og alle sammen ble funnet å snakke det samme språk og ha de samme tradisjoner, de samme normer og den samme religiøse tro. Og på spørsmålet "Hvor var din rases vugge?" svarte de alle ved å strekke hendene mot den nedgående solen." (side 308)

Geografisk kolliderer denne beskrivelsen noe med de hemmelige beretningenes fakta, men den viser eksistensen av slike tradisjoner, og det er alt vi bryr oss om. Da det ikke er noen røk uten ild, må tradisjonen bygge på en eller annen sannhet.

På rette sted vil vi vise at den moderne vitenskap helt ut bekrefter ovenstående og *den hemmelige læres* tradisjoner med hensyn til de to tapte kontinenter. Fortidsminnene på Påskeøya er for eksempel det mest overraskende og megetsigende minne om fortidens kjemper. De er like store som de er mystiske. Man trenger bare å undersøke hodene på disse kolossale statuene, som har forblitt uskadd på øyen, for med et blick å gjenkjenne trekkene fra den type og de egenskaper som tillegges fjerde rases kjemper. Selv om ansiktstrekkene varierer er typen den samme – en *klart sensuell type*, slik atlanterne (daityene og "atalanterne") fremstilles i esoteriske hindubøker. Sammenlign disse med ansiktene på noen av Sentralasias kolossalstatuer – de i nærheten av Bamian for eksempel – som tradisjonen meddeler er *portrettstatuer* av Buddha fra en *tidligere manvantara*. Sammenlign også med de buddhaer og helter som omtales i buddhistiske og hinduiske bøker, som mennesker av fantastisk størrelse,⁶⁷ de gode og hellige brødre av sine generelt onde halvbrødre, slik Ravana, Lanka's kjempekonge som var bror av Kumbhakarne, alle sammen etterkommere av gudene gjennom rishiene, og dermed som "Titan og hans enorme barneflokk" alle "himmelens førstefødte". Disse "buddhaer", som ofte misvisende er fremstilt med symbolsk store, hengende ører, viser en tankevekkende forskjell i ansiktstrykk, som vi oppfatter med et blick, med det vi finner på Påskeøyas statuer. De kan være av samme rase, men de førstnevnte er "Guds sønner", mens de sistnevnte er avkom etter mektige trollmenn. Alle disse er imidlertid reinkarnasjoner, og bortsett fra unngåelige overdrivelser innen den folkelige fantasi og tradisjoner er de *historiske personer*.⁶⁸ Når levde de? Hvor lenge siden levde de to rasene, den tredje og fjerde, og hvor lenge deretter begynte de ulike stammene av den femte sine stridigheter, krigene mellom godt og ondt? Orientalistene bekrefter at kronologien i Puranaene og andre hinduskrifter er håpløst

⁶⁶ league: historisk lengdemål på ca. 5 km. o.a.

⁶⁷ En statue som minner om den i Bamian – en Buddha 200 fot høy – er funnet i nærheten av en Jain bosetning i Sør-India og synes inntil nå å være den eneste som er bevart.

⁶⁸ Selv Wilson innrømmer at Rama og Ravana var personer begrunnet ved historiske kjensgjerninger: "Ifølge tradisjonene i Sør-India tilskrives sivilisasjonen og starten på den siviliserte hindubosetningen (den femte rase) til Rama's erobring av Lanka" (*Vishnu Purana*, iii, side 318) – "Guds sønners" seier over de atlantiske trollmenn, sier den *sanne* tradisjonen.

sammenblandet og urimelig overdrevet. Vi tenderer til å være enig i dette. Likevel, hvis ariske forfattere lot sin kronologiske pendel svinge for langt ut noen ganger, utover faktaenes tillatte grenser, og dette avvik sammenliknes med orientalistenes avvik i motsatt retning, vil brahmanene vise seg å være mest moderate. På lang sikt er det punditene som vil bli funnet av være de mest sannferdige og nærmest sannheten i forhold til sanskritene. Dette skyldes ikke at sistnevntes nedkortet teksten – selv om det foretas for å tilfredsstillende en personlig oppfatning – og av den vestlige, offentlige opinion blir betraktet som en "*forsiktig* aksept av fakta", mens punditen brutalt omtales på trykk *som en løgner*, som enhver bør se i samme lys. En upartisk observatør vil vurdere det annerledes. Han vil enten kategorisere begge som skruppelløse historikere, eller rettferdiggjøre begge, hver med hans spesielle begrunnelser, og si: De hinduiske arierne skrev for sine innvidde, som leste sannheten mellom linjene, og ikke for massene. Hvis de sammenblandet hendelser og forvekslet årene *med hensikt*, var det ikke for å bedra noen, men for å beskytte kunnskapen fra fremmedes snokende øyne. Men for de som *kan telle slektsleddene fra manuene og rekkefølgen av inkarnasjoner for noen av heltene*,⁶⁹ er meningen og den kronologiske rekkefølge i Puranaene meget klar. De vestlige orientaler må unnskyldes, som følge av sin ubestridelige uvitenhet om de metoder som anvendes innen arkaisk esoterisme.

Slike eksisterende fordommer vil måtte utgå og meget snart forsvinne i lys av nye oppdagelser. Dr. Webers og hr. Max Müllers favoritt-teorier – at skrivekunsten ikke var kjent i India, selv i Paninis dager (!), at hinduene hentet sin kunst og sine vitenskaper – selv zodiakken og deres arkitektur (Ferguson) – fra de makedonske grekere; dette og annet tullprat vil måtte forkastes. I sin tredje Hibbertforelesning (1887) omtalte Oxfordprofessor Sayce noen nylig oppdagede assyriske og babylonske skriftroller, og henviste særlig til Ea, visdommens gud, som nå er identifisert med Besorus' Oannes, halvt menneske, halvt fisk, som ga babylonerne deres kultur og *skrivekunst*. Denne Oannes, som man takket være den bibelske syndeflod, tidfester til 1500 f. Kr., omtales i disse vendinger:

"Han var fra byen Eridu, som fantes for 6000 år siden ved kysten av den persiske golf. Navnet betyr "den gode byen", et særlig hellig sted, siden det var derfra den første kaldeiske sivilisasjon beveget seg nordover. Fordi kultur-guden kom fra havet, er det mulig at kulturen i Eridu var importert utenfra. *Vi vet nå at det i en meget tidlig periode var samhandel mellom Kaldea og Sinai-halvøen, og selv med India*. De statuer som ble oppdaget av franskmennene ved Tel-loh (som skriver seg fra 4000 år f.Kr.) var laget av en svært hard stein kjent som dioritt, og inskripsjonene på dem fastslo at dioritten var blitt hentet fra Mazan – det vil si fra Sinai-halvøen, som da var under faraoenes herredømme. Ved sin generelle stil minner statuene om dioritt-statuen av Kefren, som bygget den andre pyramiden. Ifølge Petrie er den måleenhet som er anvendt på byplanen som en av Tel-loh-figurene har i fanget, den samme som ble brukt av pyramidebyggerne. *Det er funnet teak ved Mugheir, eller kaldeernes Ur, selv om dette treslaget er et indisk spesialprodukt. Til dette kan tilføyes at en gammel liste over babylonske klær nevner sindhu eller "musselin", som oppgis å være laget av planter.*"

Musselin er nå mest kjent som *Dacca*-musselin, kjent i Kaldea som hindu (sindhu), og *teak* anvendt 4000 år f.Kr., og likevel kjente ikke hinduene – som kaldeerne skyldes sin sivilisasjon (som oberst vans Kennedy har levert et godt bevis for) – *skrivekunsten* før grekerne lærte dem sitt alfabet, om vi skal tro orientalistene.

⁶⁹ For å gi et eksempel fortelles det om en helt som først ble født som Hiranyakasipu, daityenes "urettferdige men tapre monark" (Purusha), som ble drept av avatar *Nara.Sinha* (menneskeløve). Deretter ble han født som Ravana, Lankas kjempekonger, som ble drept av Rama. Deretter ble han gjenfødt som Sisupala, sønn av Rajarishi (kong Rishi) Damaghosha, da han igjen drepes av Krishna, Vishnus siste inkarnasjon. Denne parallelle evolusjon for Vishnu (ånden) og en daitya, et menneske, kan synes meningsløs, men den gir oss en nøkkel ikke bare til de respektive år for Rama og Krishna men også for et bestemt psykologisk mysterium.

10. sang: FJERDE RASES HISTORIE.

(38) Den fjerde, atlantiske rases fødsel. (39) Underrasene av den fjerde menneskehet begynner å deles og sammenblandes. De skaper de første blandingsrasene med ulike farger. (40) Den atlantiske rases overlegenhet i forhold til andre raser. (41) De henfaller til synd og føder barn og monstre. (42) De første frø til antropomorfisme og seksuell religion. De mister sitt "tredje øye".

38. SÅLEDES GA TO OG TO AV DEN TREDJE (*rase*) I DE SYV SONENE OPPHAV TIL DEN FJERDE (*menneskerase*). GUDENE BLE IKKE-GUDER (*suraene ble asuraer*) (*a*).

39. DEN FØRSTE (*rase*) I HVER SONE VAR MÅNEFARGET (*gul-hvit*), DEN ANDRE GUL SOM GULL, DEN TREDJE RØD, DEN FJERDE BRUN, SOM BLE SVART AV SYND.¹ DE SYV FØRSTE (*menneskelige*) SKUDDENE HADDE I BEGYNNELSEN ALLE SAMME HUDFARGE. DE NESTE (*syv underrasene*) BEGYNTE Å BLANDE SINE FARGER (*b*).

(*a*) Skal 38. vers forstås, må det leses sammen med de tre versene i 9. sang. Frem til dette evolusjonspunkt tilhørte mennesket mer den metafysiske enn den fysiske natur. Det er bare etter det såkalte FALLET at rasene raskt begynner å utvikle seg henimot en rent menneskelig form. For at leseren korrekt skal forstå betydningen av dette fallet, som er så mystisk og transcendent i sin virkelige betydning, trenger leseren straks å bli fortalt detaljene om det som skjedde forut for denne hendelsen, som moderne teologi har gjort til et kjernepunkt med sine mest ødeleggende og absurde fortolkninger og trosoppfatninger.

De arkaiske kommentarene forklarer, som leseren bør erindre, at av dhyani-skarene, som sto på tur til å inkarnere som *egoer* i de uødelige, men *på dette plan sanseløse monader* – var det noen som "lystret" (evolusjonens lov) umiddelbart, når tredje rases mennesker var fysiologisk og fysisk rede, det vil si når de hadde delt seg i to kjønn. Dette var de tidlige, bevisste vesener som nå føyde bevisst kunnskap og vilje til sin iboende, guddommelige renhet, og ved *kriyasakti skapte* det halvt guddommelige menneske, som på jorden ble frøet til fremtidige adepter. De som på den andre side var redde for å miste sin intellektuelle frihet (uplettet som den da var av materielle tilknytninger) sa: "Vi kan velge . . . vi har visdom" (se 24. vers) og inkarnerte langt senere. Dermed hadde de skapt sin første karmiske straff. De fikk kropp (fysiologisk) var mindreverdige i forhold til sine astrale modeller, fordi deres *chhayaer* hadde tilhørt forfedre av en underlegen grad innen de syv klassene. De "visdomssønner" som "utsatte" sine inkarnasjoner til fjerde rase, som allerede (fysiologisk) var preget av synd og urenheter, fremkalte en fryktelig årsak, og de karmiske resultater tynger dem ennå i dag. Årsaken ble skapt innen dem selv, og de ble bærere av ondskapens frø i lange tidsaldre, fordi de kropp de skulle anvende var blitt forurenset gjennom deres egen sendretthet. (Se versene 32 og 36.)

Dette var "englenes fall", som følge av deres opprør mot karmisk lov. "*Menneskets fall*" var ikke noe fall, *for mennesket var ansvarsløs*. Men da evnen til "å skape" var blitt oppfattet for det dualistiske system som en "rettighet bare for Gud" – en legitim *egenskap* patentert av teologene til en *uendelig* guddom de selv hadde oppfunnet – måtte denne skapeevnen hos andre bli betraktet som "satanisk" og som en tilraning av guddommelige rettigheter. Et slikt snevert synspunkt må naturligvis betraktes som en sterk ærekrenkelse av mennesket, "skapt i Guds bilde", og en enda større blasfemi. Okkultistene var allerede blitt fortalt at "deres lære gjør mennesket, som er skapt av støv i Guds bilde, fra første

¹ Strengt tatt er det bare fra tiden for de atlantiske brune og gule kjemperasene man kan tale om MENNESKET, da det først var den fjerde rase som var den *komplette, menneskelige slekt*, selv om menneskene da var langt større enn vi er i dag. Alt det som sies i "Man" (av to chelaer) om atlanterne er helt korrekt. Det er hovedsakelig den rasen som ble "svart av synd", og som brakte de guddommelige navnene asuraer, rakshasaer og daityer i vanry og overleverte dem til ettertiden som betegnelse for onde makter. Som sagt har suraene (gudene) eller devaene inkarnert blant Atlantis' vise menn, og navnene *asuraer* og *rakshasaer* ble derfor gitt til atlanterne. Deres stadige konflikter med de siste etterkommerne av tredje rase og "viljens og yogaens sønner" har ledet til de senere allegoriene om dem i Puranaene. "Asura" var fellesbetegnelsen for alle atlantere som var fiender av arienes åndelige helter (guder)." ("Man", side 97.)

stund til et redskap for djevelen". "Hvorfor gjorde dere deres Gud til en djevel – som begge er skapt i deres eget billede ? er vårt svar. Den *esoteriske* fortolkning av Bibelen gir en tilstrekkelig tilbakevisning av teologenes ærekrenkende påfunn. Den hemmelige lære må en dag bli den rette karma for kirken – som er mer antikristen en representative forsamlinger for de mest bestemte materialister og ateister.

Den gamle lære om den sanne mening med de "falne engler" i antropologisk og evolusjonær betydning, finnes i kabbalaen og forklares i Bibelen. Den finnes i første rekke i skapelsesberetningen, om den leses uten forhåndsholdninger og fri for dogmer i en ærlig søken etter sannheten. Det kan enkelt påvises. I skapelsesberetningen (kap. 6) blir "Guds sønner" – *B'ne Aleim* – betatt av menneskenes døtre, de gifter seg og avslører for sine hustruer de mysterier de ulovlig hadde lært i himmelen, ifølge Enok, og dette er "englenes fall".² Men hva er i realiteten "Enoks bok", som forfatteren av *Åpenbaringen* og det fjerde evangelium har sitert så rikelig fra ? (for eksempel Johannesevangeliets 10. kapittel, 8. vers, om at alle de som kom før Jesus var "tyver og røvere".) Faktisk en *bok om innvielse*, hvor programmet for visse arkaiske mysterier som ble gjennomført i de *indre* templene, er beskrevet i allegoriske og forsiktige vendinger. Forfatteren av "Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés" foreslår meget forståelig at Enoks såkalte "visjoner" gjelder hans (Enoks) opplevelser ved sin innvielse, og hva han lærte under mysteriene, mens han svært feilaktig påstår at Enok hadde lært dette før han konverterte til kristendommen (!!). Dessuten tror han boken ble skrevet "ved begynnelsen av den kristne tidsalder, da . . . egypternes skikker og religion begynte å forfalle"! Dette er ikke mulig, fordi Jude i sitt brev siterer "Enoks bok" (14. vers), og derfor som erkebiskop Laurence (oversetteren av Enoks bok fra den etiopiske versjonen) bemerker "ikke kunne blitt skrevet av en forfatter som levde senere . . . eller samtidig med forfatterne av Det nye testamentet; med mindre Jude og evangeliene og alt som fulgte ble frembrakt av en allerede etablert kirke – som noen kritikere bemerker ikke er mulig. Men vi er nå interessert i Enoks "falne engler" og ikke med Enok selv.

Også i indisk eksoterisme stemples disse englene (*asuraene*) som "gudenes fiender", som motsatte seg den offerdyrkelse de ble tilbudt. I kristen teologi omtales de generelt som "falne engler", som helter i ulike konflikt- og motsetningsfylte legender om dem, som er hentet fra hedenske kilder. Uttrykket *coluber tortuosus*, "den buktende slange", er en betegnelse som sies å ha oppstått blant jødene, men det hadde en helt annen betydning før den romerske kirken fordreide det – blant annet en *rent astronomisk betydning*.

"Slangen" som falt ned fra det høye, "*deorsum fluens*", ble sagt å være i besittelse av nøklene til dødsriket, *τοῦ θανάτου ἀρχή*, inntil den dag da Jesus så den "falle som lyn fra himmelen" (Lukas 10, 17 og 18), til tross den romerskkatolske kirkens motsatte fortolkning av *cadebat ut fulgur*, som betyr at selv "djevelen er en undersått" av *Logos* – som er VISDOM, men som uvitenhetens opposent til samme tid er Satan eller Lucifer. Denne fremstillingen henviser til den guddommelige visdom som faller som

² Generelt er den såkalte *ortodokse*, kristne oppfatning om de "falne" engler eller Satan både bemerkelsesverdig og absurd. Vi kunne sitere et dusin, med både ulikt preg og detaljrikdom, skrevet av utdannede lekmannsforfattere med en universitetsseksamen fra de siste 25 år. Forfatteren av "Earth's Earliest Ages", J.H. Pember, har skrevet en tykk bok for å bevise at teosofier, spiritualister, metafysikere, agnostikere, mystikere, poeter og enhver samtidig forfatter om orientalske spørsmål er hengivne tjenere for "luftens fyrste" og uunngåelig fordømt. Han beskriver Satan og Antikrist på denne måten:

"Satan er fortidens "salvede kjerub" . . . Gud skapte Satan, den fagreste og klokeste av alle skapninger i denne del av hans univers og gjorde ham til fyrste over verden og luften . . . Han ble plassert i Eden, som eksisterte før skapelsesberetningens Eden . . . som var annerledes og hadde et mer stofflig preg, lik det nye Jerusalem. Satan var dermed full av visdom og skjønnhet, og hans store rike er vår jord, om ikke hele solsystemet . . . Ingen annen englemakt av større eller lik verdighet er avslørt for oss. *Ifølge Jude opptrer erkeengelen Michael beskyttende overfor mørkets fyrste i respekt for en overordnet, uansett hvor ond han måtte være, inntil Gud formelt har tatt kommandoen over ham.*" Deretter informeres vi om at "Satan fra han ble skapt var *omgitt av tegn på sin kongelighet*" (!!); og at han "ved sin bevisste oppvåkning opplevde at luften var full av frydefull musikk fra de Gud hadde oppnevnt . . ." Deretter overgår djevelen "*fra sin kongelige til sin prestelige verdighet*" (!!!). "Satan var også en av de høyeste prester", osv., osv. Og så – "Antikrist vil bli den inkarnerte Satan", (sidene 56-59). Pionerene for den kommende Apollyon har allerede kommet til syne. De er teosofier, okkultister, forfatterne av "The Perfect Way", "Isis Unveiled", "The Mystery of the Ages" og selv "The LIGHT OF ASIA" !! Forfatteren konstaterer teosofiens "*erkjente opphav*" fra de "*nedstigende englene*" til "Nephilim, eller englene i skapelsesberetningens 6. kapittel og kjempene. Han burde konstatere sin egen avstamning fra dem også, som denne hemmelige lære forsøker å vise, med mindre han nekter å tilhøre den nålevende menneskehet.

et lyn på, og dermed stimulerer intellektet til de som kjemper mot uvitenhetens og overtroens djevlere. Frem til den tiden da visdommen, i form av MAHATS inkarnerende ånder, steg ned fra det høye for å belive og kalle den tredje rase til et virkelig bevisst liv, var menneskeheten – hvis den kan kalles det i sin animalske, fornuftsløse tilstand – selvsagt dømt til både en *moralsk* og en fysisk død. Englene som *falt ned til seksuell formering* er metaforisk omtalt som *slanger* og *visdommens drager*. På den andre siden, om den kristne frelseren blir betraktet i lyset av LOGOS, som Krishna, må han enten som menneske eller logos sies å ha frelst fra "evig død" de som trodde på de himmelige lærene og ha bekjempet mørkets rike, eller helvete, slik enhver innviet gjør. Dette skjedde gjennom de innviddes menneskelige, jordiske form, men også fordi *logos* er Kristus, det prinsipp i vår indre natur som utvikler seg til det åndelige ego – det høyere selv – som dannes ved en uopløselig forening av *buddhi*, det sjette, og det åndelige resultat av *manas*, det femte prinsippet.³ Vi lærer at "Logos er passiv visdom i himmelen og bevisst, selvvirkende visdom på jorden". Det er foreningen mellom det "himmelske menneske" og "verdens jomfru" – naturen, som beskrevet i *Pymander*, hvor resultatet er deres avkom – det udødelige menneske. Det er dette som i Johannes åpenbaring (19, 7) kalles lammets bryllup med sin brud. Denne "hustruen" identifiseres nå som den romerske kirke, som følge av tilhengernes egenrådige fortolkninger. Men de synes å ha glemt at selv om hennes *lintøy* kan synes fint og hvitt *utvendig* (som "kalkede graver"), så er den råttenskap hun innvendig er fylt av ikke "de helliges rettferdighet" (19, 8), men blodet fra de hellige som er "myrdet på jorden" (18, 24). Derfor var den store innviddes bemerkning (i *Lukas* 10, 18), som allegorisk omtalte opplysningens og fornuftens stråle, som *falt som et lyn* fra det høye og slår ned i *sinn* og hjerter på de som har omvendt seg til den gamle visdomsreligionen, som nå ble presentert i en ny form av den vise galileiske adepten⁴ – de ble nå forkvaklet til det ukjennelige (slik også hans personlighet ble) for å passe inn i en av de mest grusomme og skadelige av alle teologiske dogmer. (Jamfør slutten av 11. sang, "Sataniske myter".)

Hvis den vestlige teologi har patent på og enerett til SATAN – med all sin avskyelige dogmatisme – så har også andre nasjoner og religioner gjort tilsvarende feiltakelser og mistolkninger av dette tema, som er en av de mest grunnleggende filosofiske og ideale oppfatninger i fortidens tenkning. I sine tallrike allegorier om dette tema har de både forkvaklet og antydnet den korrekte mening. Også i de halvt esoteriske dogmene i den puraniske hinduisme finnes meget tankevekkende symboler og allegorier om de opprørske og falne gudene. Puranaene er fulle av slike, og vi finner en direkte antydning om sannheten i de hyppige henvisningene til Parasara (*Vishnu Purana*), til alle de rudraer, rishier, asuraer, kumaraer og munier, som *må fødes i hver tidsalder*, dvs. reinkarnere i hver manvantara. Dette er det samme som (esoterisk) å si at FLAMMENE fra det universelle sinn (mahat) på grunn av den karmiske viljes mystiske virkemåte og den evolusjonære lovs påvirkning hadde, som i *Pymander*, landet på denne jord – uten overgangsledd – og hadde *brutt gjennom de syv ildsirklene*, eller kort sagt de syv mellomliggende verdener.

Det finnes en evig, periodisk lov om gjenfødelser. Ved hver ny manvantara starter gjenfødselsene av de som i tidligere kalpaer i talløse tidsaldre har nytt godt av hvile fra reinkarnasjon – de høyeste og

³ Det er ikke korrekt å henvise til Kristus – slik enkelte teosofere gjør – som menneskets sjette prinsipp – *buddhi*. I seg selv er *buddhi* et latent og passivt prinsipp, atmans åndelige redskap, som ikke kan atskilles fra den manifesterte, universelle sjel. Det er bare i forening og sammen med *selvbevisstheten* at *buddhi* blir det høyere selv og den guddommelige, klartseende sjel. Om noe, er *Kristos* det syvende prinsipp.

⁴ For å gjøre det tydeligere – enhver som leser fremstillingen i *Lukas* vil se at bemerkningen faller etter opplysningen om de *sytti*, som gledet seg over "at selv de onde åndene (kontroversens og fornuftens ånd, eller den opponerende makt, da Satan helt enkelt betyr "*motpart*" eller *opponent*) er oss lydige i ditt navn" (*Lukas* 10, 17). "Ditt navn" betyr navnet for Kristus, eller Logos, eller den virkelige guddommelige visdoms ånd – kort sagt det HØYERE SELV – til forskjell fra den intellektuelle eller rent materialistisk tenkende ånd. Når Jesus bemerker at han "så Satan falle som et lyn fra himmelen" er det uttrykk for han clairvoyante evner, som bekrefter at han allerede visste dette, som en henvisning til inkarnasjonen av den guddommelige stråle (gudene eller englene) som *falt ned i seksuell formering*. For slett ikke alle mennesker har utbytte av denne inkarnasjonen. Blant noen blir denne evnen død og latent hele livet. "Ingen kjenner sønnen uten faderen, eller hvem faderen er, uten sønnen", som Jesus tilføyde der og da (22. vers) – og "Kristus' kirke" mindre en noen annen. Bare de innvidde forsto den himmelige betydningen av ordene "faderen og sønnen" og visste at det henviste til ånden og den jordiske sjel. For Kristus' lære var en *okkult* lære, som bare kunne forklares *ved innvielsen*. Den var aldri tiltenkt massene, for Jesus forbød de tolv å gå til hedningene og samaritanene (*Matteus* 10, 5) og gjentok for disiplene at "himmelens mysterier" bare var ment for dem alene og ikke for allmennheten (*Markus* 4, 11).

første *nirvanerne*. Det var disse "guders" tur å inkarnere i nåværende manvantara. Derav deres nærvær på jorden og etterfølgende allegorier, og derfor forvrengningen av den opprinnelige betydning.⁵ De guder som *henfalt* til formering, hvis oppgave var å fullføre det guddommelige menneske, finnes senere fremstilt som demoner, onde ånder og djevlere, i krig eller strid med gudene, eller de uansvarlige formidlere av den ene, evige lov. Men å oppfatte disse skapninger som djevlere og Satan som i kristne, jødiske og muslimske religioner var aldri hensikten i de tusen og en ariske allegoriene.⁶ (Se "*De falne engler*" og "*De mystiske drager*" i del V.)

Det sanne esoteriske synet på Satan og det syn på dette tema som hele den filosofiske fortid hadde, er beundringsverdig fremstilt i et vedlegg titulert "Hemmeligheten om Satan" i andre utgave av dr. A. Kingsford's "Perfect Way". Ingen bedre og klarere fremstilling av sannheten kan tilbys den intelligente leser, og den siteres derfor utførlig:

1. Og på den syvende dag (hinduenes syvende skapelse),⁷ utgikk det fra Guds nærvær en *mektig engel*, full av vrede og fortærende ild, som Gud ga herredømmet over den ytterste sfære.⁸
2. Evigheten frembrakte tiden, det grenseløse fødte begrensningene, væren steg ned til formering.⁹
4. *Blant gudene er ingen lik ham*, i hans hender legges makten, æren og rikene i verden,
5. troner og imperier, kongers dynastier,¹⁰ nasjoners fall, kirkenes utvikling, tidens triumf.

Som det sies i Hermes, "Satan vokter døren til *kongenes tempel*, han står i Salomos forhall, han holder *nøkklene til helligdommen*, for at ingen skal tre inn uten den salvede, som kjenner Hermes' hemmelige viten". (versene 20 og 21)

Disse tankevekkende og majestetiske versene omhandlet for de gamle egyptere og andre av fortidens siviliserte mennesker *Logos' skapende og formerende lys* (Horus, Brahmâ, Ahura-Mazda, osv., osv., som opprinnelige manifestasjoner av det evig umanifesterte prinsipp, dvs. Ain-Soph, Parabrahm eller *Zeruana Akerne* – grenseløs tid – *Kala*), men meningen er nå fornedret i kabbala. Den "salvede", som kjenner Hermes' hemmeligheter og mysterier (*buddha*, visdom), og som alene er betrodd nøkkelen til "helligdommen", naturens livmor, for å befrukte den og kalle hele kosmos til aktiv liv og eksistens, har med jødene blitt Jehova, "forplantningens gud" på månefjellet (Sinai, "*sins*" eller månens fjell). "Helligdommen" er blitt "det hellige av de helligste" og "hemmeligheten" er blitt menneskegjort, gjort *fallisk* og virkelig dratt ned i materien. Derfor oppsto behovet for å gjøre "visdommens drage" til

⁵ For eksempel hadde, i Puranaene, "Pulastya", en prajapati eller Brahmâs sønn – stamfaren til rakshasaene og farfar til Ravana, den store konge av Lanka (se *Ramayane*) – i et tidligere liv en sønn ved navn Dattoli, "som nå kjennes som den vise Agastya" – sier Vishnu Purana. Bare navnet Dattoli hadde seks andre varianter, eller syv i alt. Han kalles respektivt Dattoi, Dattali, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi og Dambroli, hvor hver av de syv variantene har en hemmelig betydning og henviser i de esoteriske kommentarene til ulike etnologiske klassifikasjoner, samt til fysiologiske og antropologiske mysterier ved de opprinnelige rasene. For rakshasaene er helt sikkert ikke *demoner*, men faktisk de første voldsomme kjempene, atlanterne, som var utspredd på jordens overflate slik den femte rase er nå. Vasishta er en garanti for dette, hvis de ord han sa Parasara – som forsøkte en smule JADOO (trolldom), som han kaller "offer" for å utslette rakshasaene – skal bety noe. For han sier: "La ikke flere av disse ufarlige "mørkets ånder" bli utslettet." (Se *Adiparvan*, s. 176, *Mahabharata*; også *Linga Purana "Purvardha"*, s. 64.)

⁶ Vi har en fremstilling i en mesters brev som direkte henviser til disse inkarnerende englene. Brevet sier: "Nå finnes det, og det må finnes feil ved de eteriske rasene i mange klasser av dhyan-chohanene eller devaene (*avanserte vesener fra en tidligere planetarisk periode*), slik som blant mennesker. Da disse *feilaktige* er for langt utviklet og åndeliggjort til å bli kastet tilbake fra sin dhyan-chohan-tilstand ned i virvelen av en ny opprinnelig evolusjon gjennom de lavere naturrikene, så skjer dette: Når et nytt solsystem skal utvikles, fødes disse dhyan-chohanene ved innstrømning *før* elementalene (vesener . . . som vil bli utviklet til mennesker i en *fremtidig* periode) og forblir som latente eller passive, åndelige krefter i den gryende verden . . . inntil det menneskelige evolusjonsstadiet er nådd . . . Da blir de *aktive krefter* og forbinder seg med elementalene for *litt etter litt å utvikle den komplette menneskelige type*". Det vil si å utvikle og utruste mennesker med et selvbevisst sinn eller *manas*.

⁷ Da Jorden med sin planetariske kjede og mennesket skulle fremtre.

⁸ Vår Jord og det fysiske bevissthetsplan.

⁹ Da de rene, himmelske vesener (dhyan-chohanene) og de store pitriene av forskjellige klasser fikk i oppdrag – de siste å utvikle sine skyggebilder (*chhayaer*) og gjøre dem til det fysiske menneske, og de første å besjele dem og dermed utruste dem med guddommelige intelligens og forståelsen av *skapelsens mysterium*.

¹⁰ Dynastiernes konger betraktet seg alle som "salvede" av "Guds nåde", mens de i virkeligheten regjerte ved *materiens nåde*, den store bedrageriske *illusjon*.

skapelsesberetningens *slange*, og den bevisste gud som trengte en kropp for å bekle sin altfor subjektive guddommelighet, gjorde man til Satan. Men av "åndens talløse inkarnasjoner" og "den vedvarende, pulserende strøm av begjær" henviser den første til vår karmiske lære og de periodiske gjøfødelse, og den andre til EROS, og ikke den senere gud for materiell, fysisk kjærlighet, men til det guddommelige begjær i gudene som i naturen til å skape og gi liv til vesener. Dette kunne strålene fra den ene usynlige og ufattelige, og derfor "mørke" FLAMME, utrette bare ved selv å gå ned i materien. Derfor, som VEDLEGGET fortsetter med:

12. Gud har gitt ham (Satan) mange navn, mystiske, hemmelige og fryktelige navn:

13. motpart, fordi materien er det motsatte av ånd. Tiden anklager selv Herrens helligste.

28, 29, 31. Ha respekt for ham, synd ikke, uttal hans navn skjelvende . . . For Satan forvalter Guds rettferdighet (karma). Han bærer vekten og sverdet . . . For ham *er overgitt vekt og mål og tall*.

Sammenlign den siste setningen med hva rabbiene, som forklarer kabbala til fyrst *Al-Chazari* i boken av samme navn, sier: det vil bli funnet at *vekt og mål og tall* er, i *Sepher Jesirah*, Sephirots egenskaper (de tre *Sephrim*, eller tall, siffer), som omfatter hele det kollektive tallet 10, og at Sephirot er den kollektive Adam Kadmon, det "himmelske menneske" eller *Logos*. Slik var Satan og den salvede identifisert i fortidens tenkning. Derfor:

33. Satan er Guds redskap, herre over Hades' syv områder . . .

saptaloka, eller jordens syv områder, ifølge hinduene; for Hades, eller illusjonenes område, som teologien gjør til et område som grenser opp til helvete, *er faktisk vår klode, Jorden*, og Satan kalles derfor:

33. . . . *den manifesterte verdens engel*.

Det er "Satan som er vår planets gud og *den eneste* gud" og dette uten noen antydning til dens ondskap og syndighet. For han er ett med *Logos*, "den første sønn og *den eldste av gudene*" når det gjelder mikrokosmos' (guddommelige) evolusjon. Saturn (Satan) er astronomisk "den *syvende og siste* når det gjelder makrokosmos' utfoldelse og angir yttergrensen av det rike hvor Phæbus (visdommens lys, også Solen) er senteret". Gnostikerne hadde rett når de kalte den jødiske gud "materiens engel", som blåste (bevisst) liv inn i Adam, og hvis planet var Saturn.

34. Og Gud hadde festet et bånd omkring hans lender (Saturns ringer), og båndets navn er døden.

Innen antropogonien er dette "båndet" den menneskelige kropp med sine to lavere prinsipper, hvor tre dør, mens det indre menneske er udødelig. Og nå nærmer vi oss "*hemmeligheten om Satan*".

37, 38, 39. . . . På Satan hviler bare *forplantningens skam*. Han har tapt sin jomfruelige tilstand (så hadde *kumaraen* ved å inkarnere): *ved å avsløre himmelske hemmeligheter* ble han bundet i fangenskap. . . . Med bånd omslutter han og begrenser alle ting . . .

42, 43, 44. Guds armeer er tosidig: i himmelen Michaels skarer, i avgrunnen (den manifesterte verden) Satans legioner. Disse er de umanifesterte og de manifesterte, de frie og de (i materien) bundne, den jomfruelige og den falne. Og begge er faderens tjenere, som oppfyller det guddommelige ord . . .

Derfor:

55. Hellig er Guds sabbat, velsignet og helliggjort er navnet på Havas' engel – SATAN.

For "Satans ære er herrens skygge": Gud i den manifesterte verden; "Satans trone er Adonais skammel" – og den skammelen er hele kosmos. (Se del V, "*Er pleroma Satans leie?*")

Når kirken derfor forbanner Satan, forbanner den Guds kosmiske speilbilde. Den bannlyser Gud gjort manifestert i materien eller det objektive. Den forbanner Gud, eller den evig ufattelig VISDOM, som avslører seg som lys og skygge, i naturen på godt og ondt, på den eneste måte som er forståelige for MENNESKETs begrensede intellekt.

Dette er den sanne filosofiske og metafysiske fortolkning av Samael, eller Satan, motparten i kabbala. Samme lære og holdning finnes i de allegoriske fortolkningene av enhver av de andre gamle religionene. Dette filosofiske syn griper imidlertid ikke inn i de *historiske* beretningene som er forbundet med det. Vi sier "historisk" fordi allegorier og mytisk utsmykning rundt tradisjonenes kjerne ikke på noen måte forhindrer at denne kjernen blir en registrering av virkelige hendelser. Således har

kabbalaen, ved å gjenta de hevdvunne avsløringene av den engang universelle historie om vår klode og evolusjonen av dens raser, presentert dette ved de ulike beretningenes legendariske former slik Bibelen gjør. Dens historiske grunnlag tilbys nå, imidlertid i ufullstendig form, på disse sider av Østens hemmelige lære. Den allegoriske og symbolske mening med skapelsesberetningens slange blir forklart som "visdommens sønner" (eller engler fra høyere sfærer, selv om hver og en tilhørte Satans rike, eller materien), som avslørte for menneskene himmelens mysterier. Derav finner vi at alle de såkalte mytene innen den hinduiske, greske, kaldeiske og jødiske gudeverden bygger på fakta og sannhet. Skapelsesberetningens kjemper er Lankas historiske atlantere og de greske titanene.

Hvem kan glemme at Troya en gang ble påstått å være en myte og Homer en ikke-eksisterende person, og at eksistensen av slike byer som Herkulanum og Pompei ble benektet og forklart som rene eventyr? Men Schliemann beviste at Troya virkelig hadde eksistert, og de to byene som i lang tid var begravd under Vesuvus lava, har opplevd sin oppstandelsesdag, og lever igjen på jordens overflate. Hvor mange flere byer og lokaliteter som kalles "fantasifulle" finnes på en liste over fremtidige oppdagelser? Hvor mange flere personligheter som vurderes som mytiske¹¹ vil en dag bli historiske. Bare de som kan lese skjebnens påbud i astrallyset vet dette.

Fordi den østlige lære alltid er blitt holdt hemmelig, og da leseren knappst kan ha håp om å få se originaltekstene med mindre han blir en akseptert disippel, må forskere som behersker gresk og latin søke i originaltekstene i den hermetiske litteraturen. De bør nøye lese åpningssidene i *Pymander* av Hermes Trismegistus. De vil da se at vår lære blir bekreftet i den, selv om teksten er tilslørt. Der vil de også finne evolusjonen av universet, av vår jord (som kalles "natur" i *Pymander*) og om alt annet, fra det "fuktige prinsippet" – eller det store dyp, FADER-MODER – det manifesterte kosmos' første differensiering. Først det "universelle sinn", som den kristne oversetter i de første fremstillingene har billedgjort som Gud fader; så det "himmelske menneske",¹² som er den store samling av engleskarer, som var for rene til å skape de lavere verdener eller vår klodes mennesker, men som likevel *falt ned i materien* som følge av den samme evolusjon, som "faderens" andre *logos*.¹³

Ethvert kreativt Logos, eller "sønnen som er ett med sin fader", er i seg selv en samling av verdensherskernes skarer. Selv kristen teologi gjør de syv "nærværelsens engler" til Guds krefter eller personlige egenskaper, som skapt av ham ble erkeengler, slik Manuene ble av Brahmâ. Den romersk-katolske *teodice* anerkjente i sitt kreative *Verbum Princeps* lederen for disse englene – *caput angelorum* – og *magni consilii Angelus* (det store råds engel) og aksepterer dermed Kristus' identitet med disse englene.

"Gudene ble ikke-guder, suraene – a-suraer", sier teksten; dvs. gudene ble djevler – SATAN bokstavelig. Men Satan vil i den hemmelige lære bli fremstilt og allegorisert som god og et offer, og med ulike navn som en visdommens gud.

Kabbala lærer at stolthet og innbilskhet – de to viktigste grunner for selvishet og egoisme – tappet på mystisk måte himmelen for *en tredel* av dens guddommelige innbyggere, og astronomisk for *en tredel* av stjernene. Med andre ord; av de to påstandene er den første en allegori mens den andre er et faktum. Den første er imidlertid nært tilknyttet menneskeheten.

Rosenkreutzerne kjente på sin side godt til tradisjonens hemmelige mening, men de holdt den for seg selv – og forklarte bare at hele *skapelsen* skyldtes og var et resultat av den legendariske "krigen i himmelen" *frembrakt av englenes opprør mot den kreative lov*,¹⁴ eller demiurgen. Påstanden er kor-

¹¹ Se "Menneskehetens opprinnelige Manuer" i del V.

¹² Det "himmelske menneske" – vær vennlig å legge merke til ordene – er esoterisk "Logos" eller "sønnen". Straks denne tittelen ble anvendt på Kristus (forklart som Gud selv), hadde ikke den kristne teologi noe valg. For å beskytte sitt dogme om den personlige treenighet måtte den forkynne, slik den gjør, at den kristne *Logos* var den eneste sanne, og at alle andre religioners *Logoi* var falske og bare en forkledning av det onde prinsipp, SATAN. Se hvor dette har ført den vestlige teologi.

¹³ "For det *universelle sinn*, en guddom som utfoldet seg gjennom begge kjønn, og som var liv og lys, frembrakte ved sitt *ord* et annet *sinn* eller arbeider. Som *ildens* og *åndens* gud skapte denne og formet syv andre herskere, som innen sine sirkler inneholder den *fenomenale verden* med en tilbøyelighet som kalles skjebne." (*Pymander*, del 9, 1. kapittel i utgaven av 1579.)

¹⁴ Allegorien om Prometevs ild er en annen versjon av den stolte Lucifers opprør, som ble *kastet ned i et bunnløst hull*, eller ned på vår jord for å leve som menneske. Hinduenes Lucifer, *Mahasura*, sies også å ha blitt misunnelig på skaperens strålende lys, og som leder for de laverestående asuraene (ikke guder, men ånder) gjorde han opprør mot Brahmâ, hvoretter Shiva kastet ham ned til Pâtâla. Men da filosofien går hånd i hånd med allego-

rekt, men den indre meningen er til denne dag et mysterium. Å unngå ytterligere forklaring av problemene ved å henvise til det guddommelige mysterium, eller det syndefulle ved å snuse i dets affærer – er det samme som å ikke si noe. Det er muligens tilstrekkelig for de som tror på pavens ufeilbarlighet, men vil neppe tilfredsstille et filosofisk sinn. Men sannheten, som er kjent for de fleste av de høyere kabbalistene, er aldri blitt uttalt av noen av dem. Alle sammen, kabbalister og symbologister, viste uvanlig tilbakeholdenhet med å fortelle om den opprinnelige meningen med englenes fall. For en kristen er en slik taushet bare naturlig. Verken alkymister eller filosofer kunne gjennom middelalderen uttale noe¹⁵ som i lys av den kristne teologi var en fryktelig blasfemi, for det kunne ha ledet dem direkte gjennom inkvisisjonens "hellige" administrasjon til staken og strekkbenken. Men for våre moderne kabbalister og fritenkere er situasjonen annerledes. For de sistnevnte frykter vi det er den menneskelige stolthet og forfengeligheit, basert på en høylytt fornektet men like inngrodd overtro. Siden kirken i sin kamp mot manikeismen hadde oppfunnet djevelen, og ved teologisk å slukke den strålende stjerneguden *Lucifer*, "morgensønnen", hadde skapt et av de største av sine paradokser – *et mørkt og dystert lys* – har myten strukket sine røtter for dypt ned i den blinde troens jord til å tillate selv de i vår tid som ikke underkaster seg dogmene og ler av dens Satan med horn og klover – til modig å tre frem og medgi det alderdommelige ved denne eldste av alle tradisjoner. I få ord er den: *Halvt esoterisk* ble den allmektiges "førstefødte" – *Fiat Lux* (bli lys!) – eller de opprinnelige lysets engler, befalt å *skape*. En tredel *nektet* og gjorde opprør, mens de som "adlød slik Fetahil gjorde" – *mislyktes* fullstendig. For å forstå denne nektelsen og denne fiaskoen på korrekt fysisk måte må man studere og *forstå* Østens filosofi. Man må være kjent med de grunnleggende mystiske, vedantiske læresetninger for å forstå hvor fullstendig misforstått det er å tillegge funksjonelle handlinger til en uendelig og absolutt guddom. Esoterisk filosofi fastholder at den "sentrale Sol" utstråler *kreativt lys* gjennom *sandhyaene* – passivt så å si. *Kausaliteten* er latent. Det er bare i de aktive periodene den lar det uopphørlig utstrømme energi, hvis vibrerende strømmer får større aktivitet og kraft ved hvert trinn de stiger ned på tilværelsens syvfoldige stige. Herved blir det tydelig hvorfor *skapelsesprosessen*, eller mer det å utforme det organiske univers med alle dets enheter i de syv rikene, nødvendigvis gjør intelligente vesener –

risk fantasi i hinduiske myter, angrer *djevelen* seg og tilbys en mulighet for å gjøre fremskritt. Han er et syndefullt menneske *esoterisk*, men kan ved å hengi seg til *yoga* og adeptskap øke sin status og enda en gang bli *ett med guddommen*. Solguden Herkules stiger ned i Hades (innvielsens hule) for å befri ofrene fra deres lidelser, osv., osv. Bare den kristne kirke skaper *evig* pine for djevelen og de fordømte, som den selv har oppfunnet.

¹⁵ Hvorfor skulle for eksempel Eliphaz Levi, den mest *fryktløse* og frittalende kabbalist, ha nølt med å avsløre mysteriet med de såkalte *falne* engler? At han kjente fakta og den virkelige mening med allegorien – både religiøs, mystisk og i fysiologisk forstand – fremgår av hans bindsterke bøker og hyppige henvisninger og antydninger. Likevel skriver Eliphaz i sin siste "*Histoire de la Magic*" på side 220, etter å ha hentydet til det hundrevis av ganger i sine tidligere bøker: "Vi protesterer med all vår styrke mot Satans suverenitet og allestedsnærvær. Vi vil her verken benekte eller bekrefte tradisjonen om englenes fall . . . men i så fall må lederen for de opprørske englene i beste fall bli den siste og mest maktesløse av de fordømte – nå da han er skilt fra guddommen – som ligger til grunn for enhver makt . . ." Dette er tilstrekkelig tåket og unnvikende, men les hva Hargrave Jennings skriver med sin merkverdige *stakkato* stil:

"Både St. Michael og St. George var individer. De er hellige personer, fornemme helter eller gudeliggjorte makter. Hver av dem fremstilles med særskilte evner og egenskaper. De gjenfinnes i mangfoldige former og med ulike navn i alle mytologier . . . (også den kristne) . . . Men oppfatningen av hver av dem er generell. Oppfatningen og den representative fornemmelse er at de allmektige kjempene – barnslig i sin "jomfruelige uskyld" – men så mektig i sin gudefylte uskyld (Serafim "som vet mest", Serafim "som elsker mest") at de kan knuse verden (som kan benevnes som fordømt og fylt av Lucifers magi) i motsetning til de kreative påfunn (et på-sidenliv) ved de høye frafalne, de mektige opprørerne, på samme tid "lys-bringere", Lucifer, "morgenstjernen", "morgensønnen" – de absolutt høyeste benevnelsene "utenfor himmelen", for i himmelen kan de ikke forekomme, men utenfor himmelen er de alt. En åpenbart utrolig side ved erkeengel St. Michaels natur – egenskaper har ikke noe kjønn – er den *uovervinnelige, kjønnsløse, himmelske* "kraften" – for å bæره ham med hans beste egenskaper – den uovervinnelige "jomfruelige kjempende", ikledd . . . og på samme tid bevæpnet med den forsakelsens rustning som gnostikerne kaller "vegring mot å skape". Dette er en annen . . . "myte innen mytene" . . . et fantastisk "mysterienes mysterium", fordi det er så umulig og motsetningsfylt. Uforklarlig som apokalypsen. Umulig å åpenbare som "åpenbaringen" (side 213)

Ikke desto mindre vil dette *uforklarlige* og *uavslørende* mysterium nå bli forklart og avslørt ved Østens lære. Men som den meget lærde, men likevel enda mer gåtefulle forfatteren av "Phallicism" sier det, så vil selvsagt ingen uinnviet dødelig noensinne forstå hans egentlige mening.

som kollektivt blir et vesen eller en kreativ gud – men allerede atskilt fra den ene, absolutte enheten, som ikke er forbundet med den betingede skapelsen.¹⁶

Det vatikanske kabbalamanuskriptet – hvor det sies at greven av St. Germain skal ha vært i besittelse av det eneste eksemplaret (i Europa) – inneholder en fullstendig fremstilling av læren, inkludert den merkelige fortolkningen Luciferanerne¹⁷ og andre gnostikere trodde på. På dette pergamentet fremstilles de *syv livssolene* i samme rekkefølge som i *Saptasurua*. Av disse omtales imidlertid bare fire i de utgaver av kabbalaen som finnes i offentlige biblioteker, og i tillegg i en mer eller mindre tilslørt fremstillingsform. Likevel er dette reduserte antall tilstrekkelig til å vise et identisk opphav, da det henviser til den firfoldige gruppe av dhyan-chohanere og viser at spekulasjonene hadde sitt opphav i arienes hemmelige lære. Det er vel kjent at kabbalaen aldri oppsto blant jødene, som fikk sine forestillinger fra kaldeerne og egypterne.

Selv den nå *eksoteriske* kabbala taler om en *sentral* sol og om tre sekundære soler i hvert solsystem – vår egen inkludert. I den kunnskapsrike men for materialistiske boken "*New Aspects of Life and Religion*", som på en dypsindig og sammenfattende måte gir et *sammendrag* av det kabbalistiske *syn*, heter det:

Den *sentrale sol* . . . var for dem (like mye som for arierne) *et senter for hvile*; et senter som all bevegelse fundamentalt var tilknyttet. Rundt denne sentrale sol . . . "roterte den første av systemets tre soler . . . på et polært plan . . . den andre på et ekvatorialt plan" . . . og først den tredje er vår synlige sol. Disse fire sollegemer var "*organene som sto for de hendelser som mennesket kaller skapelse og evolusjonen av livet på planeten Jorden*". De kanaler som formidlet påvirkningene fra disse legemer til Jorden antok de (kabbalistene) å være elektriske" (side 287) . . . Sentralsolens¹⁸ utstrålende energi gjorde Jorden til en vannholdig klode, hvis legning "som en kjerne i et planetarisk legeme var å styrte seg mot den (sentrale) Sol . . . innen hvis tiltrekningssfære den var skapt". "Men den utstrålende energien, som elektrifiserte begge, holdt dem fra hverandre og endret bevegelsen fra å gå mot til å gå rundt tiltrekningssenteret, som den roterende planeten (Jorden) dermed søkte å oppnå.

I den organiske celle fant den *synlige sol* sin rette form og frembrakte derved dyreriket (mens den modne planteriket), og plasserte til sist mennesket på toppen. Ved dens belivende virksomhet overfor menneskeriket ble den psykiske cellen utviklet. Men det mennesket som var plassert på toppen av dyreriket og skapelsen var et dyr, et *sjelløst, forgiengelig menneske*. . . Derfor burde mennesket, selv om det åpenbart representerte toppen, registrere at skapelsen gikk mot sin slutt, da skapelsen kulminerte med mennesket og ville ved dets død begynne å forfalle . . . (side 289).

Det kabbalistiske syn er sitert her for å vise dets perfekte samsvarighet med den østlige lære. Forklar eller fullfør fremstillingen om de syv soler med de syv *tilværelsesplanene*, hvor "solene" er de sentrale legemer, og du har de syv engleplan, hvis "skarer" kollektivt er gudene på dem. (Se kommentarene til 7. sang i del I.) De er hovedgruppen delt i fire klasser fra de *ulegемlige* ned til de halvt legemlige, hvis klasser direkte er forbundet med vår menneskehet – på ulike måter hva gjelder frivillige forbindelser og funksjoner. De er tre, som sammenfattes av den fjerde (den første og høyeste), som kalles "sentralsolen" i den nettopp siterte kabbalistiske lære. Dette er den store forskjell mellom den semittiske og ariske kosmogoni, hvor den ene materialiserer og humaniserer naturens mysterier, mens den andre åndeliggjør materien, og dens fysiologi er alltid underordnet metafysikken. Dermed rekker

¹⁶ "Skapelsen" – av pre-eksisterende evig substans, eller stoff selvsagt, hvor stoffet ifølge vår lære er det ubegrensede, evig eksisterende rommet.

¹⁷ Luciferanerne – en sekt fra det fjerde århundre, som oppgis å ha forklart at sjelen var et *kjødelig* legeme som ble gitt barnet av faren. Andre religiøse og enda tidligere sekter fra det andre århundret, Lucianerne, trodde det samme og dessuten at den *dyriske* sjel ikke var udødelig, selv om de filosoferte på grunnlag av reell kabbalistisk og okkult lære.

¹⁸ Denne okkultistenes "sentralsol" som selv vitenskapen blir nødt til å akseptere astronomisk, for den kan ikke benekte at det blant Melkeveiens stjerner finnes et rom for et sentralt legeme, et usett og mystisk punkt, det evig skjulte tiltrekningssenter for vår sol og systemet. Denne "solen" oppfattes annerledes av Østens okkultister. Mens de vestlige og jødiske kabbalister (og selv noen fromme, moderne astronomer) påstår at Gud er særlig nærværende i denne solen – sammen med Guds viljesakter – forfekter de østlige innvidde at den ukjente absoluttes *superguddommelige* essens er like mye til stede på ethvert sted og område, og at "sentralsolen" er et senter for universell livselektrisitet, hvor denne guddommelige utstråling, som allerede er differensiert i begynnelsen av hver *skapelse*, er fokusert og oppbevares. Selv om den ennå er i *laya* eller nøytral tilstand, er den ikke desto mindre den som tiltrekker, men også det stadig utstrålende livssenter.

det syvende prinsipp mennesket gjennom alle tilværelsesfasene. Som et rent, uoppdelt element og som en upersonlig enhet, passerer den gjennom (kabbalaen sier *fra*) den sentrale, åndelige sol og den andre gruppen (den *polare* sol), som begge utstråler mot mennesket dets atma. Den *tredje* gruppen (den ekvatoriale sol) forener buddhi med atma og utvikler *manas'* høyere egenskaper, mens den fjerde gruppen (vår synlige sols ånd) utrunder mennesket med manas og hans legemlige redskaper – *kama rupa*, begjærenes og lidenskapenes kropp, *Ahamkara's* to elementer, som utvikler den *individualiserte bevissthet* – det personlige *ego*. Til sist bygger jordens ånd med sin trefoldige enhet det fysiske legeme og trekker til det livets ånder og skaper *Linga Sarira*.

Da alt utvikler seg periodisk, og menneskets evolusjon som alt annet, så er rekkefølgen av denne evolusjon helt ut beskrevet i den østlige lære, mens den bare er antydning i kabbalaen. Dette sier *Dzyans bok* om det opprinnelige menneske som første gang ble projisert av den "benløse", ulegemlige skaper: "*Først ble åndedrettet, så buddhi og skyggesønnen* (kroppen) "SKAPT". *Men hvor var bindeleddet* (det midterste prinsipp, manas) ? *Mennesket er fordømt. Alene vil det uoppdelte* (elementet) *og vahan* (kroppen) – *det årsaksløses årsak – bryte sammen fra det manifesterte liv*" – "*såfremt det ikke forbindes og holdes sammen av et midtprinsipp, redskapet for JIVÆens personlige bevissthet*" – forklarer kommentaren. De to høyere prinsippene kan med andre ord ikke *ha noen individualitet på Jorden*, kan ikke være *menneske*, uten (a) sinnet, *manas-egoet*, for å erkjenne seg selv, og (b) den jordiske *falske* personligheten, eller legemet for egoistiske begjær og personlig vilje til å holde det hele sammen rundt et senter, som menneskets fysiske form i virkeligheten er. Det er det *femte* og det *fjerde* prinsipp¹⁹ – *manas* og *kama rupa* – som inneholder den dobbelte personlighet: det virkelig udødelige ego (*hvis det knytter seg til de to høyere*) og den falske og forgjengelige personlighet, *mayavi* eller det såkalte *astrale legeme*, eller den *dyrisk-menneskelige* sjel – hvor de to må være tett sammenblandet for å oppnå en *fullstendig* jordisk eksistens. La den åndelige monade for en Newton inkarnere i den største helgen på jorden – i det mest perfekte fysiske legeme du kan forestille deg – dvs. i en kropp med to og selv tre prinsipper sammensatt av dens *sthula sarira*, prana (livsprinsippet) og *linga sarira*. Hvis den mangler den midterste eller femte prinsipp vil du ha skapt *en idiot* – i beste fall et nydelig, sjelløst, tomt og ubevisst utseende. "*Cogito – ergo sum*" kan aldri skje i hjernen til en slik skapning, iallfall ikke på dette plan.

Det finnes studerende som for lenge siden har forstått den filosofiske mening som ligger bak allegorien om de *falne* engler, selv om den er så ødelagt og forvrengt av den romerske kirke. "Åndenes rike og den åndelige aktivitet som flyter fra og er et resultat av åndelig vilje, er utenfor og i kontrast og motsetning til det (guddommelige) sjelenes rike og guddommelig aktivitet."²⁰ Som det sies i teksten: "*Like frembringer like og intet annet ved tilværelsens begynnelse, og evolusjonen med dens begrensede og betingede lover kommer senere. De selv-eksisterende*²¹ *kalles SKAPELSER, for de kommer med den åndelige stråle, manifestert gjennom den iboende kraften i dens UFØDTE natur, som er bortenfor tid og (begrenset eller betinget) rom. Jordiske produkter, levende og livløse, inkludert menneskeheten, kalles feilaktig skapelse og skapninger, men de er utviklingen (evolusjonen) av de enkelte elementene.*" (Kommentaren xiv.) Og videre:

"De himmelske rupa (dhyana chohan) *skaper* (mennesket) *i sin egen form. Det er en åndelig ideskapelse som følger etter den første differensiering og oppvåkning av den universelle* (manifesterte) *substans. Denne formen er den ideelle skygge av seg selv, og dette er FØRSTE RASES MENNESKE.*"

For å uttrykke det enda tydeligere og begrense forklaringen til vår Jord, så ble de første "differensiererte egoer" – kirken kaller dem erkeengler – pålagt oppgaven med å gi urstoffet den evolusjonerende impuls og lede de formdannende makter i utformingen av dens resultater. Det er dette det henvises til i både østlig og vestlig tradisjon med setningen: "englene ble befalt å skape". Etter at Jorden var gjort rede av de *lavere* og mer materielle krefter, og dens tre naturrikter tydelig hadde startet på veien til å bli "fruktbare og formere seg", ble de høyere makter, erkeenglene eller dhyaniene, drevet av den evolusjonære lov til å stige ned på jorden for å skape evolusjonens krone – MENNESKET. Dermed projiserte de "selv-skapte" og "selv-eksisterende" sine bleke skygger, mens den tredje gruppen, ild-englene, *protesterte og nektet* å slutte seg til sine deva-medvesener.

¹⁹ Det fjerde og femte *nedefra* hvis vi starter med det fysiske legeme; det tredje og fjerde om vi regner fra *atma*.

²⁰ "*New Aspects of Life*".

²¹ Engleaktig, åndelig essens, som er udødelig fordi den er ubetinget i all evighet, men periodisk betinget i sine manvantariske manifestasjoner.

Den hinduiske eksoterisme fremstiller dem alle som *yogier*, hvis fromhet inspirerte dem til å nekte å skape, fordi de evig ønsket å forbli *kumaraer*, "jomfruelige unge", for om mulig å forsere sine medvesener på veien mot nirvana – den endelige frigjørelse. Men som esoteriske fortolkere er enige om, så var det et selvoffer til fordel for menneskeheten. "Opprørerne" ville ikke skape viljeløse uansvarlige mennesker, slik de "lydige" englene gjorde. Heller ikke kunne de utstyre de menneskelige vesener med enda en midlertidig avspeiling av sine egne egenskaper, for da de tilhørte et mye høyere bevissthetsnivå ville de ha gjort mennesket like uansvarlig og dermed ha forstyrret muligheten for høyere utvikling. Ingen åndelig og psykisk utvikling er mulig på jorden – det laveste og mest materielle planet – for en som på det plan allerede i seg selv er *perfekt* og dermed ikke kan innhente verken belønning eller straff. Var mennesket forblitt en blek skygge av det sløve, uforanderlige og ubevegelige perfekte, den ene negative og passive egenskap av det virkelige *jeg er det jeg er*, ville det være dømt til å leve livet på jorden i en tung, drømmeløs søvn og dermed mislykket på dette plan. De vesener eller det vesen som kollektivt kalles Elohim, som først (om noensinne) uttalte de grusomme ordene: "Se, mennesket er blitt *som en av oss*, og kjenner godt og ondt. Og nå, med mindre det strekker ut sin hånd og tar fra livets tre og eter og lever for alltid . . ." må det virkelig være blitt Ilda-baoth, nazareernes *demiurg*, fylt av sinne og misunnelse overfor sine egen skapelse, hvis speilbilde skapte *Ophiomorphos*. I dette tilfelle er det helt naturlig – selv etter en ren bokstavtro fortolkning – å betrakte *Satan*, skapelsesberetningens slange, som den virkelige skaper og velgjører, den åndelige menneskehets far. For det er han som er "lysbringeren", den lyse, strålende Lucifer, som åpnet øynene på den robot Jehova oppgis å ha skapt. ; og som var den første som visket: "den dag dere spiser av det skal dere bli som Elohim og kjenne godt og ondt" – og kan bare betraktes i lyset av en frelser. Som "motpart" av Jehova, som *personifiserer* seg som ånd, forblir han etter esoterisk sannhet den evig elskede "budbringer" (engelen), Serafim og Cherubin, som begge *visste* godt og som *elsket* enda mer, og som tilførte oss åndelig i stedet for fysisk udødelighet, som i tilfelle ville vært en slags *statisk* udødelighet som ville ha forvandlet mennesket til en udødelig "vandrende jøde".

Som det berettes i Kings "Gnostics", "var Ilda-Baoth, som flere sekter betraktet som Moses' Gud, ingen ren ånd. Han var stolt og ambisiøs, og forkastet det midterste rommets åndelige lys, som han ble tilbudt av sin mor Sophia-Achamoth. Han hadde bestemt seg for å skape sin egen verden. Hjulpet av sønnene sine, de seks planetariske ånder, fremstilte han mennesket, som ble en fiasko. Det var et monster, uvitende og uten sjel, som kravlet på alle fire som et jordisk dyr. Ilda-Baoth ble tvunget til å be sin åndelige mor om hjelp. Hun sendte ham en stråle av sitt åndelige lys og ga dermed mennesket liv og en sjel. Og nå begynte Ilda-Baoths fiendtlighet overfor sine egne skapninger. Som følge av den åndelige lysstrålen steg mennesket høyere og høyere i sine ambisjoner, og snart begynte det å fremstille seg ikke i bilde av sin skaper Ilda-Baoth men av det høyeste vesen, det "opprinnelige mennesket" Ennoia. Da ble demiurgen fylt av sinne og misunnelse og ved å feste sine sjalu øyne ned i materiens dyp, ble hans blick som var forgiftet av raseri reflektert som i et speil; speilbildet ble levende og frem fra avgrunnen steg Satan, slangen, Ophiomorfos – den legemliggjorte, utspekulerte misunnelse. Han er en forening av alt det laveste i materien – hat, misunnelse og med den åndelige intelligensens dyktighet." Dette er gnostikernes eksoteriske fremstilling. Selv om allegorien er *sekteisk*, er den tankevekkende og synes sannferdig. Det er en naturlig fortolkning av teksten i skapelsesberetningens 3. kapittel.

Herav kommer allegorien om Prometheus, som stjeler den åndelige ild for å gjøre det mulig for mennesket å utvikle seg bevisst på veien mot åndelig evolusjon og dermed forvandle det mest perfekte *dyr* på jorden til en potensiell gud og gjøre det fri til å "innta himmelens rike med storm". Herav også den *forbannelse* som Zevs uttalte mot Prometheus og fra Hejova-Il-da-Baoth mot sin "opprørske sønn", Satan. Den kalde, rene snøen i de kaukasiske fjell og den aldri døende brennende ilden og flammene i et tilintetgjørende helvete. To poler og likevel den samme tanke; de to aspekter av en forfinet tortur: en *ildfrembringer* – det personifiserte symbol for $\Phi\omega\sigma\phi\acute{o}\rho\omicron\varsigma$ av det astrale lys og ild i *anima mundi* – (det element som den tyske, materialistiske filosof Moleschott omtalte som: "ohne *phosphor* kein gedanke", dvs. uten fosfor ingen tanke) – brennende i de sterke flammene av sitt jordiske begjær, storbrannen som er tent ved hans *tanke*, som nå kan skille godt fra ondt, men som likevel er slave av den jordiske Adams begjær og føler tvilens og den fulle bevissthets gnaging i sitt hjerte – *virkelig en Prometheus, fordi han er et bevisst og et ansvarlig vesen.*²² Livets forbannelse er stor, men hvor mange – med

²² Beretningen om Prometheus, karma og menneskelig bevissthet følger senere.

unntak av noen hinduiske og sufiske mystikere – vil bytte alle lidelsene ved et bevisst liv, alle de onder som følger av en ansvarlig eksistens med et ubevisst perfekt men (objektivt) passivt *ukroppslig* vesen, eller selv med den universelt statiske apatien personifisert ved Brahmâ under "nattens" hvile. For å sitere en velskrevet artikkel fra en ²³ som ble offer for å sammenblande eksistens- og bevissthetsplaner:

"Satan, eller Lucifer, representerer det *aktive*, eller som M. Jules Baissac kaller det, "universets sentrifugalenergi" i kosmisk forstand. Han er ild, lys, liv, kamp, innsats, tanke, bevissthet, fremgang, sivilisasjon, frihet og uavhengighet. Satan, brennende i sitt eget helvete, frembrakt av voldsomheten ved sin egen fremdrift, er på samme tid smerte, som er reaksjonen av *lyst-handling*, og *død* – som følge av *livets* omdreining—den ekspansive oppløsning av stjernetåken, som igjen skal konsentreres i nye verdener. Som aktiv blir han igjen og igjen forbløffet av kosmos' evige *tregghet* og *passive* energi – det ubønnhørlige "*JEG ER*" – flinten som gnistene bankes ut av. Som aktiv er han og hans tilhengere . . . overlatt til "ildhavet", fordi det er *solen* (bare i én forstand i den kosmiske allegorien), livskilden i *vårt system*, hvor de renses (oppløses) og kvernes opp for å omordne dem for et annet liv (oppstandelsen); den *sol*, opphavet til det aktive prinsippet på vår jord, som på samme tid er den jordiske Satans *hjem og kilde*. . ." For ytterligere å demonstrere nøyaktigheten av Baissacs alminnelige teori (i *Le Diable et Satan*) er kulde kjent for å ha en "sentripetal" virkning. "Virkingen av kulde er at alt sammentrekkes. . . Ved den går livet i *dvale*, eller dør ut, tanken størkner og ilden slukker. Satan er udødelig i sitt eget ildhav. Det er bare i *JEG ER*-bevissthetens "Nifl-heim" (det kalde helvete i den skandinaviske *Edda*) han ikke kan eksistere. Men for alle finnes det en slags *udødelig* tilværelse i Nifl-heim, og denne tilværelse må være *fredelig og fri for smerte*, fordi den er *ubevisst og uten aktivitet*. I *Jehovas* rike (om denne guden var alt det jødene og de kristne påstår) er der ingen lidelser, ingen krig, ingen ekteskap, ingen forandringer og ingen *individuell bevissthet*.²⁴ Alt blir absorbert i den mektiges ånd. *Det er i fremtredende grad et rike preget av fred og lojal underkastelse, slik "erkerebellens" rike preges av krig og revolusjon*. . . Førstnevnte rike er faktisk det teosofien kaller *nirvana*. Men i tillegg lærer teosofien at hvis atskillelsen fra den *opprinnelige kilden en gang har inntruffet*, så kan gjenforening bare oppnås ved *viljesinnsats* – som avgjørt er *satansk* i den forstand denne artikkelen ser det."

Den er "satansk" fra et ortodoks, katolsk standpunkt, for det er takket være dette standpunkt den med tiden ble den kristne djevel – de strålende erkeenglene, dhyan-chohanene, som nektet å skape, fordi de ønsket at mennesket *skulle bli sin egen skaper* og udødelige gud, slik at mennesket kunne nå nirvana og den himmelske, guddommelige fredens havn.

For å avslutte denne nokså lange kommentaren, så forklarer den hemmelige lære at ilddevaene, rudraene og kumaraene, "jomfru-englene" (som omfatter både erkeenglene Michael og Gabriel), de guddommelige "opprørerne" – som de *alt-materialiserende* og positive jødene kalte *nahash* eller "berøvet" – foretrakk *inkarnasjonens forbannelse* og den lange periode med jordisk eksistens og gjenfødelser fremfor å bevitne elendigheten (selv *ubevisst*) blant de vesener, som ble utviklet fra deres brødres skygger ved deres altfor *åndelige* skaperes halv-passive energi. Hvis "menneskets bruk av sitt liv verken skal animalisere eller åndeliggjøre, men *humanisere* sitt selv",²⁵ må det fødes som et menneske og ikke som en engel. Derfor viser tradisjonen hvordan de himmelske *yogiene* tilbød seg selv som frivillige ofre for å frelse menneskeheten – som først var skapt perfekt og gudelig – og utruste den med

²³ En engelskmann hvis eksentriske geni drepte ham. Som sønn av en protestantisk prest, ble han først muslim, og så rabi ateiist. Etter å ha møtt en *mester*, en guru, ble han mystiker, så teosof som betvilte og fortvilte, ga så opp den *hvite* for den *sorte* magien, ble sinnssyk og gikk inn i den romerske kirke. Omvendte seg så igjen og for forbannet den, ble han igjen ateist og døde ved å forbanne menneskeheten, kunnskapen og Gud, som han hadde sluttet å tro på. Utstyrt med alle nødvendige esoteriske data for å skrive sin "Krigen i himmelen", laget han den til en kvasipolitisk artikkel, hvor han forvekslet Malthus med Satan og Darwin med astrallyset. Fred lyses over hans – *skall*. Han er en advarsel for de disipler som mislykkes. Hans glemte grav kan nå sees på den muslimske begravellesplassen ved Joonagad, Kathiawar i India.

²⁴ Forfatteren omtaler den *aktive, kjempende*, forbannende Jehova som om han var den samme som Parabrahm! Vi har sitert fra artikkelen for å vise hvordan den avviker fra teosofisk lære. Ellers kunne den en dag bli sitert mot oss, som vanlig for alt som publiseres i *The Theosophist*.

²⁵ Dr. H. Pratt forklarer kabbalaen slik: "Ånden var for mennesket (snarere for den jødiske rabbi ?) et ulegemlig, utenforkroppslig, berøvet eller degradert vesen, og ble derfor betegnet med det symbolske *nahash* – berøvet. Den ble fremstilt som en forfører for menneskeheten – menn gjennom kvinnen. I overensstemmelse med denne *nahash* ble ånden fremstilt ved en slange, fordi slangen på grunn av sin *mangel av kroppslige lemmer* ble vurdert som en berøvet, fordervet og degenerert skapning." ("*New Aspects*", side 235.) Symbol for symbol, finnes det personer som vil foretrekke det om slangen – symbolet for visdom og evighet, berøvet for lemmer som det er – fremfor Jod – det poetiske ideografi (⋄) for Jehova i kabbalaen – det mannlige forplantningssymbollets Gud.

menneskelige fornemmelser og ambisjoner. Dermed måtte de gi opp sin naturlige status, gå ned på vår klode og ta bolig der gjennom hele mahayuga-perioden og bytte ut sine upersonlige individualiteter med individuelle personligheter – sin sideriske eksistens' lykke mot det jordiske livs forbannelser. Dette frivillige offer ved ild-englene, hvis egenskaper var *kunnskaper* og *kjærlighet*, ble av eksoteriske teologer beskrevet ved formuleringen om at "de opprørske englene ble kastet ned på jorden i helvetes mørke" – vår jord. Hindufilosofien antyder sannheten ved å forklare at *asuraene* som ble kastet ned av Shiva, befinner seg i en *mellomtilstand* hvor de forbereder seg for en større grad av renselse og forsoning fra sin bedrøvelige tilstand. Men den kristne teologi, som påstår å være basert på en klippe av guddommelige kjærlighet, nestekjærlighet og rettferdighet fra ham, som den påberoper som sin frelser – har for å påtvinge denne paradoksale påstand, oppfunnet det dystre dogmet om helvete, dette arki-mediske nivelleringsredskap i romerskkatolsk filosofi.

Når det gjelder den rabbiniske visdom – det er ingen som er mer positiv, materialistisk og grovt jordisk, da den bringer alt ned til fysiologiske mysterier – kaller den disse vesener "de onde", mens kabbalistene som nettopp nevnt kaller dem *nahash*, "berøvet" – og som *sjeler*, som etter å være blitt avvist av den hellige, har kastet seg selv ned i avgrunnen ved starten av sin egen eksistens etter å ha forutsett når de skulle stige ned på jorden. (*Zohar* iii, 61 C.)

La meg straks understreke at vi ikke er uenige med *Zohar* og kabbalaen i deres rette fortolkning – for den er lik vår – med unntak av den kabbalistiske grove, *pseudo-esoteriske* forklaring og særlig med de kristne kabbalister.

"*Vår jord og mennesker*", sier kommentaren, "*er et resultat av tre ildformer*", hvis navn på sanskrit er "*elektrisk ild, solar ild og ild fremkalt ved friksjon*". Disse tre ildformer forklares på kosmisk og menneskelig plan som ånd, sjel og legeme, de tre store hovedgruppene med sine fire underavdelinger. De veksler med de ulike skolene og blir etter sin anvendelse *upadhier* og *redskaper* eller *numenon* av disse. I eksoteriske fremstillinger blir de personifisert ved de "tre overlegent begavede og storslagne sønnene" til Agni Abhimanim, eldste sønn av Brahmâ, den *kosmiske logos*, og *Swaka*, en av Dakshas²⁶ døtre. I metafysisk forstand betyr "frikjonsild" foreningen mellom *buddhi*, det sjette, og *manas*, det femte prinsippet, som dermed er forent og forbundet, hvor det femte delvis slutter seg sammen med og blir en del av *monaden*. Fysisk henviser det til den *creative gnisten*, eller frøet, som befrukter og avler det menneskelige vesen. De tre ildformene (hvis navn er Pavaka, Pavamana og Suchi) ble dømt, sies det, av den store vismannen Vasishta til "*å bli født om og om igjen*". (*Bhagavata-Purana*, iv, 24,4.) Dette er tydelig nok.

Derfor sies det at *FLAMMENE* – hvis funksjoner er sammenblandet i eksoteriske bøker, og som tilfeldig kalles Prajapatier, Pitrier, Manuer, Asuraer, Rishier, Kumaraer,²⁷ osv., osv., – inkarnerer personlig i dem tredje rotrasen og dermed finner seg "å bli gjenfødt om og om igjen." Innen esoterisk lære benevnes de generelt asuraer, eller *asu-ra devata* eller *pitar-devata* (guder), for som nevnt var de først guder – og de høyeste – før de ble "*ikke-guder*" og falt fra å være himmelens ånder ned til å bli jordens ånder²⁸ – *eksoterisk* etter det ortodokse dogme selvsagt.

Ingen teolog kan i større grad enn en orientalist forstå slektskapsforholdene for Prajapati, manue og rishiene, eller deres forbindelse – mer deres gjensidige forbindelse – med gudene, uten nøkkelen til den gamle opprinnelige kosmogoni og teogoni, som alle folkeslag opprinnelig disponerte. Alle disse guder og halvguder gjenfødtes på jorden i ulike kalpaer og med ulikt særpreg, hvor hver av dem *følger en bestemt karma, hvor hver virkning er tilknyttet dens årsak*.

²⁶ Daksha, den "kloke og kompetente". "Navnet bærer med seg forestillingen om *skapende makt*." Han er sønn av Brahmâ og Aditi, og ifølge andre versjoner en selvskapt makt, som på samme måte som Minerva, utgikk fra farens kropp. Han er leder for *prajapatiene* – tilværelsens herrer og skapere. I Vishnu Purana sier *Parasana* om ham: "i hver kalpa (eller manvantara) blir Daksha og de andre født og igjen utslettet". Og Rig-Veda sier at: "Daksha utgikk fra Aditi og Aditi fra Daksha", en henvisning til den evige syklus av gjenfødelser av samme guddommelige essens.

²⁷ Alle disse ordenene tilhører pitriene eller stamfedrene, som Manu sier (iii, 284): "Den vise kaller vår far va-suer, vår farfar rudraer, vår far-farfar asityaene, ifølge en vedatekst", eller "dette er en evigvarende vedatekst" i en annen oversettelse.

²⁸ Som den nylig avdøde G. Smith nå har avdekket i den babylonske sylindrelitteraturen var dette det samme i kaldeisk teogoni. Ishtar var "den eldste i himmelen og på jorden". Under ham *Igaga* eller himmelens engler og *Annunnaki*, jordens engler. Under disse var det ulike klasser av ånder, som ble kalt Sadu, Vadukku, Ekimu, Gal-lu – hvor av noen var gode og noen onde. (Se "*Babylonian Mythology*".)

Før andre sanger kan forklares var det, som man kan innse, absolutt nødvendig å vise at den "mørke visdommens" sønner, selv om de var identiske med de erkeenglene teologien har valgt å kalle de "falne", er like rene og mer enn det enn alle de Michael-er og Gabriel-er som kirkene glorifiserer. Den "gamle boken" omhandler forskjellige detaljer ved astrallivet, som på dette stadiet ville være helt uforståelig for leseren. Det må derfor utsettes til senere forklaringer, og den første og andre rasen kan nå derfor bare omtales i korthet. Det gjelder ikke den tredje rotrase, som delte seg i to kjønn og som var den første som fikk fornuft. Fordi menneskene utvikler seg *parallelt* med kloden, som var blitt dekket av en skorpe mer enn hundre millioner år tidligere, hadde den første menneskelige underrase allerede begynt å materialiseres eller fortettes så å si. Men som *sangen* sier det: "*det indre menneske* (den bevisste enhet) *fantas ikke*". Denne "bevisste enhet" sier okkultismen kommer fra, eller i mange tilfelle er, den høye intelligensens fulle essens og *vesen*, som av den ufeilbarlige karmalov er dømt til å reinkarnere i denne manvantara.

(b) Dette (tretti-niende) verset gjelder utelukkende rasedelingen. Strengt tatt byr den esoteriske filosofi på en begrenset polygenese.²⁹ Selv om den gir menneskeheten felles opphav, fordi dens forfedre eller "skapere" alle var guddommelige vesener – selv om de tilhørte ulike klasser og grader av fullkommenhet innen sine hierarkier – ble menneskene likevel født på syv ulike sentre av kontinentet i den perioden. Selv om alle hadde samme opphav, var deres potensialer og mentale evner, deres utvendige eller fysiske form og fremtidige egenskaper, av angitte grunner meget forskjellige.³⁰ Når det gjelder hudfargen fortelles en tankevekkende allegori i *Linga Purana*. *Kumaraene* – rudra-gudene (*forklares senere*) beskrives som inkarnasjoner av Shiva, *ødeleggeren* (av de *ytre former*), som også kalles *Vamadeva*. Som en *kumara*, utgår den "evig kyske", den rene, jomfruelige ungdom fra Brahmâ i hver stor manvantara, og "blir igjen fire"; en henvisning til de *fire store inndelinger* av de menneskelige rasene, når det gjelder hudfarge og type – og tre hovedtyper av disse. I den 29. kalpaen – i dette tilfelle en henvisning til den forvandling og evolusjon av den menneskelige form som Shiva stadig ødelegger og forandrer periodisk, frem til det store manvantariske vendepunkt i midten av den fjerde (atlantiske) rase – i 29. kalpa, blir Shiva, som *Swetalohita*, *rot-kumaraen*, *hvit*. etter å ha vært månefarget. I sin neste forvandling er han *rød* (her avviker den eksoteriske versjonen fra esoterisk lære); i sin tredje *gul*, og i sin fjerde *svart*.

Disse syv varianter med deres fire store inndelinger gjelder ifølge esoterisk lære bare *tre* av de særskilte rasene – da de ikke omdatter første rase, som verken hadde noe spesielt preg eller farge og knapt en objektiv form til tross dens kjempemessige størrelse. Evolusjonen av disse rasene, deres form og utvikling, skjedde *parallelt* med evolusjonen, formasjonen og utviklingen av tre geologiske lag, som i like stor grad påvirket menneskenes hudfarge som klimaet i disse sonene. Læren omtaler tre store inndelinger, nemlig de RØDGULE, de SVARTE og de BRUN-HVITE.³¹ De ariske rasene for eksempel, som nå varierer fra mørkebrunt, nesten svart, til rød-brun-gult og den hviteste kremfarge, er alle fra en og samme stamme – den femte rotrase – og kommer fra en eneste stamfar, som i hinduisk *eksorisme* gis slektsnavnet *Vaivasvata Manu*, og han, bør vi huske, er den samme slektspersonlighet og vismann, som sies å ha levd både for 18.000.000 år siden, og for 850.000 år siden, da de siste rester av det store Atlantiskontinentet³² sank i havet (se *rot- og frømanuer senere*), og som det sies fremdeles lever i sin menneskehet. (Se slutten av denne sangen, "Menneskehetens opprinnelige Manuer".) Den første rase med FAST kropp var lysegul og fremsto etter midten av tredje rase – *etter fallet* i forplantning (som nettopp beskrevet), som fremkalte forandringene. Det er først ved denne periode de siste forvandlinge-

²⁹ Polygenese: at menneskene stammer fra flere stamfedre, i motsetning til monogenese – fra en stamfar. *o.a.*

³⁰ Noen var overlegne, andre underlegne, i forhold til *karmaen* for de ulike reinkarnerende monadene, som ikke hadde samme renhetsgrad etter sine foregående inkarnasjoner i andre verdener. Dette forklarer raseforskjellene, ville menneskers underlegenhet og andre menneskelige forskjeller.

³¹ "Det finnes", sier Topinard (engelsk utgave av "Anthropology", med forord av professor Broca). "TRE grunnfarger for den menneskelige organisme – nemlig den *røde*, den *gule* og den *svarte*, som iblandet ulike mengder av det hvite kroppsvevet frembringer de tallrike fargenyansene som kan sees innen den menneskelige familie." Her støtter vitenskapen igjen utilsiktet okkultismen.

³² De "siste rester" som her omtales, er de deler av det store kontinentet som fremdeles fantes og ikke de tallrike øyene som fantes samtidig med kontinentet. Platons "øy" var for eksempel en slik rest, da det øvrige hadde sunket ved flere tidligere tider. Ifølge en okkult "tradisjon" skjer slike nedsenkninger ved den "åndelige" sols eklipser.

ne fant sted, som frembrakte mennesket slik det er nå, selv om mennesket da var langt større. Fra denne rase stammet den fjerde rase. "Shiva" endret gradvis den del av menneskeheten som ble "svart av synd" til å bli *rød-gul* (de røde indianerne og mongolene er deres etterkommere) og til sist til en brunhvit rase – som nå sammen med de gule rasene utgjør hoveddelen av menneskeheten. Allegorien i *Linga Purana* er bemerkelsesverdig og viser fortidens menneskers store etnologiske kunnskaper.

I denne omtale av "de siste forvandlingene" som fant sted for 18.000.000 år siden, bør leseren nå vurdere hvor mange flere millioner år som krevdes for å nå frem til dette siste stadium. Hvis mennesket, som gradvis fikk en fastere kropp, utviklet seg *parallelt* med jorden, hvor mange millioner år må ha forløpt gjennom *første, andre* og første halvdel av den *tredje* rase? Jorden befant seg i en relativt eterisk tilstand før den nådde sin faste tilstand. Den arkaiske lære forteller at ved midten av den lemurisk-atlantiske rase, tre og en halv rase etter menneskets fødsel, var jorden, mennesket og alt på kloden i en enda grovere og mer materiell tilstand, mens slikt som koraller og noen skjell var i en halvt geleaktig og astral tilstand. De tidsperioder som har passert siden da har allerede brakt oss videre på en motsatt stigende bue, noen skritt mot vår *dematerialisasjon*, som spiritualistene vil kalle det. Jorden, oss selv og alle ting er blitt bløtere siden da – ja selv hjernen vår. Noen teosofar har innvendt at en eterisk jord, selv for 15 eller 20 tusen år siden *ikke er i overensstemmelse med geologien*, som forteller at vindene blåste, regnet falt, bølgene slo mot kystene, sanden forflyttet og samlet seg, osv., osv., i korthet at alle nåværende naturkrefter virket også da, "*helt i begynnelsen av geologisk tid*, ja helt siden de eldste paleozoiske klipper". Til dette gis følgende svar: *For det første*, hvilken dato gir geologien til disse "eldste paleozoiske klipper"? Og *for det andre*, hvorfor kunne ikke vindene blåse, regnet falle og bølgene (åpenbart av *kullsyre*, slik vitenskapen synes å mene) bryte mot kystene av en halvastral, tregtflytende jord? Ordet "astral" betyr ikke nødvendigvis tynn som røyk etter okkult ordbruk, men mer "stjernespekket", skinnende eller gjennomskiktig i ulike og tallrike grader, fra en helt filmaktig til en seig tilstand, som nettopp nevnt. Men det innvendes videre: Hvordan kunne en astral *Jord* påvirke de andre planetene i systemet? Ville ikke hele prosessen bli forstyrret hvis tiltrekningen fra en planet plutselig forsvant? Denne innvendingen er åpenbart uten betydning, da systemet vårt består av eldre og yngre planeter, noen døde (som vår Måne), mens andre er i ferd med å dannes, for alt astronomien vet til det motsatte. Astronomien har heller ikke påstått så vidt vi er kjent med, at alle himmellegemene i vårt system har oppstått og utviklet seg simultant. Den tibetanske hemmelige lære avviker fra den indiske på dette punktet. Den hinduiske okkultisme forteller at Vaivasvata Manus menneskehet er drøyt atten millioner år gammel. Ja vel, sier vi, men bare hva gjelder *det fysiske*, eller det tilnærmet fysiske menneske, som dateres fra slutten av tredje rotrase. Før den perioden kan MENNESKET, eller dets eteriske skikkelse, ha eksistert i 300 millioner år for alt det vi vet, *da vi ikke har fått opplyst de årstall*, som er og vil forbli en hemmelighet for mesterne av den okkulte vitenskap, som med rette er konstatert i "Esoteric Buddhism". Dessuten, mens de hinduiske Puranaene omtaler en Vaivasvata Manu, kan vi bekrefte at det finnes flere, og at navnet er en fellesbetegnelse. (Se ovenfor.)

Vi trenger nå å tillegge noen ord om menneskets fysiske evolusjon.

PURANAENES LÆRE OG SKAPELSESBERETNINGEN.

FYSISK EVOLUSJON.

Forfatterinnen kan ikke gi *for flere* bevis på at det system som er beskrevet for verdens og menneskets evolusjon faktisk har skjedd, at registreringer *finnes* og at det fremgår av de moderne versjonene av fortidige skrifter.

Både Puranaene og de jødiske skriftene bygger på det samme evolusjonsskjema, som hvis det leses esoterisk og uttrykkes i et moderne språk vil være like vitenskapelig som mye av det som nå aksepteres som det siste ord om nylige oppdagelser. Den eneste forskjell mellom de to skjemaer er at Puranaene, som gir mye og muligens større oppmerksomhet til årsaker enn virkninger, fokuserer på de prekosmiske og pregenetiske periodene mer enn de såkalt skapende, mens Bibelen bare meddeler noen få ord om disse perioder og fordypet seg i den materielle utvikling. Den sløyfer dermed det meste av de *pre-adamittiske* rasene og fortsetter med sine allegorier om den femte rase.

Men uansett hvilket angrep som gjøres mot rekkefølgen av skapelsen i skapelsesberetningen, og dens bokstavelige fremstilling stiller seg beundringsverdig åpen for kritikk,³³ så vil den som leser Hindu Puranaene – med unntak av deres allegoriske overdrivelser – finne at den er helt i overensstemmelse med fysisk vitenskap.

Selv allegorien om at Brahmâ har form av et villsvin for å redde jorden under vannet, ved første blick synes helt vanvittig, blir den i de hemmelige kommentarene gitt en helt vitenskapelig forklaring, som gjelder de mange hevinger og senkinger og den stadige variasjon av land og vann fra de eldste til de seneste geologiske periodene på vår klode. Vitenskapen forteller oss at ni tideler av jordskorpens ulike lag gradvis er blitt til under vann, på havbunnen. De gamle ariene skal ikke ha kjent noe til naturvitenskap, geologi osv. Den jødiske rase er på den andre side kreditert – selv fra en av dens strengeste kritikere, en kompromissløs motstander av Bibelen (se "Modern Science and Modern Thought", side 337) – for å ha oppfunnet monotismens ide "tidligere, og bevart den sterkere enn noen av de andre *mindre filosofiske og mer umoralske religionene* (!! i den gamle verden". Likevel, mens vi i Bibelsk esoterisme finner lite annet enn symbolisering av fysiologiske, seksuelle mysterier (noe som faktisk krever *svært lite virkelig filosofi*), så kan man i *Puranaene* finne den mest vitenskapelige og filosofiske beskrivelse av "skapelsens demring", som hvis den analyseres upartisk og fra sin eventyraktige form fremføres i et klart språk vil vise at fortidens vitenskap foregrep moderne zoologi, geologi, astronomi og neste alle grener av den moderne kunnskap, som var vel kjent for filosofene i sine generelle trekk om ikke i en slik detalj som nå !

Puranisk astronomi med alle sine tilsiktede fortelser og uklarheter for å lede den profane bort fra det rette spor, ble selv av Bentley påvist å være en virkelig vitenskap. De som er bevandret i mysteriene i de hinduiske astronomiske avhandlingene, vil kunne påvise at de moderne teorier om progressiv fortetning av stjernetaker og soler, selv med de minste detaljer om stjernenes sykliske utvikling, var kjent i India til perfektjon av kronologiske og andre grunner – og langt mer korrekt enn selv blant europeerne i dag.

Vender vi oss til geologi og zoologi finner vi det samme. Hva er alle mytene og slektsforhold om de syv Prajapatiene og deres sønner, de syv Rishiene eller Manuene og deres hustruer, sønner og avkom, annet enn en stor og detaljert beretning om den progressive utvikling og evolusjon av den dyriske skapelsen, den ene art etter den andre ? Var de svært filosofiske og metafysiske ariene – forfatterne av det mest perfekte filosofiske system om transcendentale psykologi, om etiske normer, og en språkvitenskap som Panini's, om Sankhya- og Vedantssystemer, og en morallære, som Max Müller påstår er den mest perfekte i verden – slike tåper, eller barn, at de kastet bort tiden med å skrive *eventyr*; slike fortellinger som *Puranaene* synes å være for de som ikke har den fjerneste anelse om deres hemmelige mening ? Hva er *fabelen*, slektskapet og opphavet til Kasyapa, med sine tolv koner, som han hadde tallrike og ulikartet avkom med, som *nagaer* (slanger), reptiler, fugler og alle slags levende ting, som derved var *far* til alle typer dyr – annet enn en *tilslørt* beretning om skapelsesrekkefølgen i *denne* runde ? Hittil kjenner vi ikke noen orientalist som har den fjerneste oppfatning av de sannheter som skjuler seg i allegoriene og personifikasjonene. "Satapatha Brâhmana", sier en, "gir ikke noen *særlig forståelig* fremstilling av Kasyapa's opphav . . . Han var sønn av Marichi, Brahmâs sønn, far til Vivasvat, far til Manu, menneskehetens stamfar. . . Etter å ha forvandlet seg til en skilpadde, skapte Prajapati avkom. Det han skapte gjorde han *akarat*. Herav ordet *kurma* (skilpadde). Kasyapa betyr skilpadde.

³³ Hr. Gladstones uheldige forsøk på å forene skapelsesberetningen med vitenskapen (se *Nineteenth Century*, "Dawn of Creation" og "Proem to Genesis", 1886) er møtt med hr. Huxley's majestetiske lynstråle. Den bokstavelige fremstillingen rettfærdiggjør ikke et slikt angrep, og hans firfoldige ordning eller inndeling av den levende skapelsen er blitt en stein, som istedenfor å drepe fluen på hans sovende venns panne isteden har drept mannen selv. Hr. Gladstone har drept *skapelsesberetningen* for alltid. Men det beviser ikke at det ikke finnes noe esoterisme i den. Det faktum at jødene og alle de kristne, moderne så vel som de tidligste sektene, har akseptert fremstillingene *bokstavelig* gjennom to tusen år, avslører bare deres uvitenhet, og viser de innvidde rabbiens store oppfinnsomhet og konstruktive evner. De har utformet de to beretningene – den *elohistiske* og den *jehovistiske* – esoterisk, og med hensikt sammenblandet betydningen fra de vokalløse tegnene og ordformene i originalteksten. De seks dagene – *yom* – med skapelse representerer evolusjonen gjennom seks perioder, og den syvende perfektjonens kulminasjon (og ikke hvile). Det gjelder de syv rundene og de syv rasene med en *særskilt* skapelse i hver av dem, selv om bruken av ordet *boker*, demring eller morgen, og *crib*, kveld og skumring – som esoterisk har samme betydning som *sandhya*, skumring på sanskrit – har ført til den grovste uvitenhet når det gjelder evolusjonen.

Derfor sier man: "Alle skapninger er etterkommere av Kasyapa", osv., osv. (*Hindu Classical Dictionary*.)

Han var alt dette. Han var også far til fuglen *Garuda*, "konge over de fjærbeklede stammene", som nedstammer fra, og er av amme slekt som *reptilene*, nagaene, som *senere* ble deres dødelige fiende – da han også er en syklus, en tidsperiode, da fuglene som følge av evolusjonen utviklet seg fra reptilene i sin "kamp for tilværelsen" – "hvor de sterkeste overlevde", osv., osv., og foretrakk og vendte seg mot de som de hadde utgått fra, for å fortære dem, – muligens fremkalt av naturens lov for å gi plass for andre og mer fullkomne arter. (Se del V, "Symbolisme".)

I det beundringsverdige sammendraget "Modern Science and Modern Thought" tilbys Gladstone en leksjon i naturhistorie, som viser hvor sterkt den avviker fra Bibelen. Forfatteren bemerker om geologi og starter med –

". . . det eldste kjente fossilet, *Eozoon canadense* fra Laurentian, fortsatte i en kjede, hvor hvert ledd er sterkt sammenføyed gjennom silurformasjonene med deres rikholdighet av bløtdyr, mark, skalldyr og de første tegn på fisker; devontiden med dens dominans av fisker og de første tegn på reptiler, mesozoisk tid med dens padder (og froskefamilier); de sekundære formasjonene, hvor reptilene i havet, på land og i luften dominerte og de første svake eksemplarer av landbaserte virveldyr begynte å komme til syne; og til sist gjennom teriærtiden hvor pattedyrene ble tallrike, hvor artene og slektene gradvis ble differensiert og spesialisert gjennom eocen-, miocen og pliocenperiodene, inntil vi kommer frem til istiden og de forhistoriske periodene og deres positive bevis på eksistensen av mennesket."

Den samme rekkefølge, *pluss* beskrivelse av dyr ukjent for moderne vitenskap, finnes i kommentarene til Puranaene generelt og særlig til Dzyans bok. Den eneste forskjellen, som uten tvil er betydelig – påstanden om menneskets åndelige og guddommelige natur uavhengig av dets fysiske legeme i denne illusoriske verden, hvor bare dets *falske personlighet* med sin cerebrale basis er kjent for ortodoks psykologi – er følgende. Ved å ha gjennomgått alle de såkalte "syv skapelser", som allegoriserer de syv evolusjonære forandringene, eller *underrasene* som vi kan kalle dem, av *menneskehetens første rotrase* – har MENNESKET vært på jorden i denne runden helt fra begynnelsen. Etter å ha gjennomgått alle naturrikene i de forutgående *tre rundene*,³⁴ var dets *fysiske* kropp – som var tilpasset de klimatiske forhold i disse tidlige periodene – rede til å motta den *himmelske pilgrimen* ved menneskelivets første demring, for 18.000.000 år siden. Det var først ved midten av tredje rotrase mennesket ble utrustet med *manas*. Straks de ble forent, ble de *to* og de *tre* en; for selv om de lavere dyr, fra amøbe til mennesket, mottok *sine* monader, hvor alle høyere egenskaper fantes potensielt, må de forbli sovende inntil de når den menneskelige form. Før dette stadiet blir ikke *manas* (fornuften) utviklet i dem.³⁵ I dyrene er prinsippene paralyisert og i fostertilstand, unntatt det andre (det vitale) og det tredje (det astrale) og rudimenter av det fjerde (*kama*, som er begjær og instinkter), hvis intensitet og utvikling varierer og endres med artene. For en materialist som har giftet seg med Darwins teori, er dette som et eventyr og en mystifikasjon. For en som tror på det indre, åndelige menneske er det ikke noe unaturlig med denne fremstillingen.

Forfatterinnen er nå sikker på å møte noe som kan kalles uoverstigelige innvendinger. Vi vil bli fortalt at den embryologiske utvikling og den gradvise utvikling av ethvert individuelt liv, og rekkefølgen av det som skjer i de progressive stadier av spesialisering – at alt dette står i opposisjon til forestillingen om at mennesket kom før pattedyrene. Mennesket starter som den aller minste og mest primitive skapning, "fra den første, enkle protoplasmaklutt og den kjernecelle, som alt liv stammer fra" og "utvikles gjennom stadier som er felles for fisker, reptiler og pattedyr, inntil cellen til sist oppnår

³⁴ "Følg analogiens lov" – anbefaler mestrene. *Atma-buddhi* er tofoldig og *manas* er trefoldig, da den første har to aspekter og den siste tre – prinsipper, som graviterer i sitt høyeste aspekt til *atma-buddhi*, og med sin laveste natur følger *kama*, senteret for jordiske og dyriske begjær og lidenskaper. Sammenlign nå evolusjonen av rasene, hvor den første og andre er av *atma-buddhi*-natur, deres passive, åndelige avkom, mens den tredje rotrase viser tre klare inndelinger eller aspekter fysiologisk og fysisk; den tidligste uten synd, den midterste hvor intelligensen våkner, mens den tredje og siste avgjort er *dyrisk*; dvs. *manas* faller for *kamas* fristelser.

³⁵ "Mennesket blir først *komplett* gjennom den tredje og henimot den fjerde syklusen (*rase*). De gjøres til "guder" på godt og ondt, og blir ansvarlig først når de to buene møtes (etter 3½ runde henimot den *femte* rase). Dette skyldtes *Nirmanakaya* (de åndelige og astrale rester) av *rudra-kumaraene*, som er "dømt til å bli gjenfødt på jorden igjen, dvs. dømt på naturlig måte å reinkarnere i den høyere, stigende buen av den jordiske syklus". (*Kommentaren IX*.)

det sterkt spesialiserte stadium som kjennetegner de firfotede dyrene, og *aller sist, den menneskelige type.*" (Laing, 335.)

Dette er helt vitenskapelig, og vi har intet å innvende til *dette*; for dette gjelder menneskets *skall* – dets kropp, hvis vekst selvfølgelig, da enhver (en gang kalt) morfologisk enhet, er gjenstand for en slik metamorfose. Det er ikke de som tror på mineralatomets transformasjon gjennom krystallisering – som er den samme funksjon og har det samme forhold til dets *uorganiske* (såkalte) *upadhi* (eller basis) som dannelsen av *cellene* til deres organiske *kjerne*, gjennom planten, insektet, dyret og til mennesket – det er ikke de som vil forkaste denne teorien, som til sist vil lede til anerkjennelsen av en universell guddom i naturen, allestedsnærværende og som alltid usynlig, og ukjennelig, og av *inter-kosmiske* guder, som en gang alle var mennesker.³⁶

Men så kan vi spørre: hva kan vitenskapen med sin eksakte og sine nå selvinnyttende oppdagelser anføre mot *vår* okkulte teori? De som tror på evolusjonsloven og en gradvis, progressiv utvikling fra en celle (som fra noe *vitalt* ble en morfologisk celle, inntil den til sist rett og slett våknet som protoplasma) – de kan visselig aldri begrense sitt syn til bare en evolusjonslinje. Livstypene er talløse, og evolusjonsutviklingen skjer ikke med samme hastighet for alle slags arter. Sammensetningen av urmaterien i siluralderen – vi mener vitenskapens "urmaterie" – er den samme, med unntak av graden av grovhet, som våre dagers *levende* urmaterie. Vi finner heller ikke det vi burde ha funnet, om den nå ortodokse evolusjonsteori var *helt* korrekt, nemlig en konstant, jevnt stigende utvikling for alle tilværelsens arter. I stedet for dette, hva ser man? Mens mellomgruppen av dyr alle tenderer mot en høyere type, og mens spesialisering både av den ene og den andre type utvikler seg gjennom de geologiske tidsaldrene, forandrer form, antar nye former, kommer til syne og forsvinner fra en periode til en annen, så er de to eneste unntakene fra den alminnelige regel de to motsatte polene av liv og typer, nemlig MENNESKET og *de laverestående vesener*!

"Visse klart markerte livsformer har eksistert gjennom enorme epoker og har ikke bare overlevd forandringene i fysiske betingelser, *men forblitt omtrent uforandret*, mens andre livsformer har oppstått og forsvunnet. Slike livsformer kan kalles "standhaftige livstyper", og det finnes rikelig med eksemplet på disse både fra plante- og dyreverdenen." (Huxley, "Proceedings of Royal Institution", iii, side 151.)

Vi får ikke noen god begrunnelse for hvorfor Darwin binder sammen reptiler, fugler, amfibier, fisker, bløtdyr, osv., osv., som utskudd fra samme opphav. Heller ikke fortelles vi hvorfor for eksempel reptiler stammer fra amfibier, og disse fra fiskene, og fiskene fra lavere former – som de visselig gjør. For monaden har gjennomgått alle disse livsformene opp til mennesket, på enhver planet, i de tre *foregående* rundene, i hver runde som for enhver medfølgende klode, fra A til G, som har vært og fortsatt vil være arena for den samme evolusjonen, bare gjentatt hver gang på en mer solid materiell basis. Derfor kan spørsmålet: "Hvilket forhold er det mellom tredje rundes astrale prototyp og den vanlige fysiske utvikling av de organiske artene før pattedyrene?" – enkelt besvares. De første er de skyggeaktige prototypene for de neste; et foreløpig, uklart definert og flyktig utkast på malerens lerret, av objekter som er bestemt til å motta sin siste og levende form av hans pensel. Fisken utvikler seg til et amfibium – en frosk – i dammens *skygge*, og mennesket passerer gjennom alle sine forvandlinger på denne kloden i den tredje runde som han gjorde i denne, dets fjerde syklus. Tredje rundes type bidro til dannelsen av typen i denne runde. Etter den strengeste analogi, blir perioden med de syv rundene og deres arbeid med gradvis å skape mennesket gjennom alle naturrikene, repetert i mikroskopisk skala i de første syv måneder av det menneskelige svangerskap. La den studerende tenke igjennom og utarbeide denne analogien. Slik et syv måneders ufødt barn, selv om det er ferdigutviklet, likevel trenger to måneder til for å vinne styrke og konsolidere seg, trenger mennesket etter å ha perfektionert sin evolusjon gjennom syv runder å forbli i enda to perioder i moder-naturens skjød før det fødes, eller gjenfødes som en dhyani, enda mer perfekt enn det var før det som monade kastet seg ut i en nybygget kjede av verdener. La den studerende tenke over dette mysteriet. Da vil han med letthet overbevise seg om at likesom det er fysiske forbindelser mellom mange klasser, så finnes det spesielle områder hvor det astrale flyter inn i fysisk evolusjon. Om dette ytrer ikke vitenskapen et ord. Mennesket har utviklet seg med og fra åpen, sier den. Men legg merke til uoverensstemmelsene.

³⁶ Problemet er dette: verken fysiologer eller patologer *vil* erkjenne at den celledannende substansen (*cytoblastema*) og det moderstoff som krystallene stammer fra, er samme essens, selv om den utvikles for ulike formål.

Huxley fortsetter med å peke på visse planter, som bregner og kråkefot, som kom til i karbontiden, hvor noen er helt identisk med hva som finnes i dag, fordi: "Konglene fra den oolitiske *Araucaria* kan neppe skilles ut fra de eksisterende artene. . . .Laverestående dyrearter gir det samme eksempel. *Globigerina* på dypet av Atlanterhavet er identisk med samme slekt i krittiden. . . .de tabellariserte korallene fra silurtiden er fantastisk like *Millepores* fra våre egne hav . . .Skorpionene, den høyeste gruppen innen *Arachnida*, er representert i karbontiden ved en slekt, som avviker fra nålevende bare ved . . .øyene", osv., osv., som samlet kan avsluttes med dr. Carpenter's autoritative konstatering om *Foraminifera*. "Det finnes intet bevis", sier han, "på at noen grunnleggende forandring og utvikling skulle ha skjedd med Foraminifera-typene fra den paleozoiske perioden og frem til vår tid . . .Foraminifera-faunaen i vår tid inneholder en større grad av variasjon enn den som fantes i den tidligere perioden, men *det finnes ingen indikasjon på utvikling mot en høyere type.*" ("Introduction to the study of the Foraminifera", side xi.)

Hvis det ikke finnes noen indikasjoner på forandringer i Foraminifera, et *protozoon* av den laveste livstype, uten munn og øyne, unntatt at det finnes større variasjon enn tidligere, så indikerer mennesket, som vi har sett, på det høyeste eksistenstrinn, enda mindre forandringer,. Skjelettene fra våre paleolittiske forfedre er i visse henseender funnet å være våre overlegne. Hvor er da den påståtte lovmessige likhet, den *absolutte regel* om at en art overgår til en annen og gjennom umerkelige graderinger utvikler seg til en høyere type ? Vi registrerer at sir William Thomson gir så mye som 400.000.000 år av jordens historie siden klodens overflate ble tilstrekkelig nedkjølt til å tillate eksistensen av levende vesener.³⁷ Gjennom denne enorme tidsperiode bare i den oolitiske periode, den såkalte "reptilenes tidsalder", finner vi en uvanlig rikholdig variasjon av øgleformer, mens den amfibiske type nådde sin *høyeste utvikling*. Ichthyosauri og Plesiosauri fantes i sjøer og elver, og krokodiller og øgler med vinger fløy i luften. Deretter, i den tertiære periode "finner vi pattedyrstyper som viser et bemerkelsesverdige avvik fra de tidligere eksisterende formene . . .mastodonter, megatherier og andre klossete innvånere i de forhistoriske skoger og sletter. Deretter blir vi gjort oppmerksomme på – "*den gradvise forandring* blant de som kunne anvende alle fire som armer – *henimot vesener som det første menneske kan påstås å stamme fra.*" ("The Beginnings of Life.")

Ingen, unntatt materialisten, kan innse hvorfor det trenger å være slik, da det ikke er nødvendig. En slik evolusjon er heller ikke bekreftet av fakta, for de som interesserer seg mest for å bevise dette innrømmer at det ikke finnes noe bevis som understøtter teorien deres. Det er ikke noe behov for at talløse livstyper fremviser medlemmer av en progressiv serie. De er "resultater av ulike og forskjellige evolusjonære divergenser, som skiftevis skjer i den ene eller den andre retningen." Derfor er det mer berettiget å si at apen utviklet seg til en firhendig art enn at urmennesket, som har *forblitt stasjonær i sin menneskelige spesialisering helt siden de fossiler som er funnet fra de eldste tider*, hvor det ikke finnes noen variasjon uten i farge og ansiktstype – skal ha utviklet seg fra en felles stamfar med apen. Det at mennesket utviklet seg som andre dyr fra en celle og utviklet seg "gjennom stadier som ikke kan atskilles fra fiskenes, reptilene og pattedyrene innen cellen når den høyeste grad av utvikling i den firhendige og *til sist i den menneskelige type*", er et tusener år gammelt okkult aksiom. Det kabbalistiske aksiomet: "En stein blir en plante; en plante et dyr; et dyr et menneske; et menneske en gud", gjelder for alle tidsaldre. Hæckel viser i sin *Shöpfungsgeschichte* en dobbelttegning av to embryoer – av en hund på seks uker og av et menneske på åtte uker. Med unntak av en liten forskjell ved hodet, hvor menneskets er større og bredere rundt hjernen, er de like. "Faktisk kan man si at ethvert menneskelig vesen passerer gjennom stadiet av fisker og reptiler før stadiet av pattedyr og menneske. Om vi ser på et mer avansert stadium når embryoet har passert reptilformen . . .så forblir utviklingen lik andre pattedyr i en betraktelig tid. De rudimentære lemmene er helt like, de fem fingrene og tærne utvikler seg på samme måte, og likheten etter de første fire ukers vekst *mellom embryoene av et menneske og en hund gjør at det ikke er mulig å atskille dem.* Selv etter åtte uker er det menneskelige embryoet et dyr med hale som det er vanskelig å skille fra valpens embryo." ("Modern Science and Modern Thought", side 171.)

Hvorfor da ikke la mennesket og hunden utvikle seg fra en felles stamfar eller fra et reptil – en *naga*, istedenfor å kople mennesket med de firhendige ? Det ville være like logisk som det andre, om ikke mer. Formen og stadiene for det menneskelige embryoet har ikke endret i historisk tid, og dets

³⁷ *Transactions of the Geological Society of Glasgow*", 3. bind. Merkværdig nok har han nylig forandret mening. Han sier nå at solen bare er 15.000.000 år gammel.

metamorfoser var like kjent for Æsculapius og Hippokrates som det var for hr. Huxley. Derfor og som kabbalistene har uttalt; siden historisk tid er det ingen ny oppdagelse. I 1. bind av "Isis" er dette omtalt og halvveis forklart på side 389.

Da menneskets embryo ikke inneholder mer av apen enn av andre pattedyr, men *inneholder i seg samtlige naturriker*, og da det synes å være en "en bestandig livstype", i større grad enn selv Foraminifera, synes det like ulogisk å la det utvikle seg fra apen som det vil være å spore dets opprinnelse til frosken eller hunden. Både okkult og Østens filosofi tror på evolusjon, som Manu og Kapila³⁸ formidler med større klarhet enn noen nålevende vitenskapsmann makter. Det er ingen grunn til å gjenta det som ble fullt beskrevet i *Isis Unveiled*, hvor leseren vil finne alle argumenter og beskrivelser om grunnlaget for Østens evolusjonslære.³⁹ Men ingen okkultist kan akseptere den urimelige påstanden om at alle nå eksisterende former, "fra den ustrukturerte amøben til mennesket" i direkte linje er etterkommere av organismer som levde millioner og millioner av år før menneskets fødsel i presiluriske tidsaldre, i havet eller i gjørmene. Okkultistene tror på en *iboende lov* om progressiv utvikling.⁴⁰ Det gjorde Darwin aldri, noe han uttaler selv.

På side 145 i "Origin of Species" finner vi ham konstatere at da *det ikke kan være noen fordel* "for infusjonsdyr eller en innvollorm . . . å bli organisert på høyere nivå". Derfor lar "det naturlige utvalg" infusjonsdyret og innvollormen (de "bestandige typene"), *ikke inkludert den nødvendige progressive utvikling*, være i fred.

Dette synes ikke å være en særlig *ensartet* lov for naturens oppførsel. Den minner mer om en differensiering ved et slags *høyere* naturens utvalg. Kanskje det aspekt av *karma*, som østlige okkultister ville kalle "retardasjonsloven", kan ha noe å gjøre med det.

Men det er grunn til å betvile om Darwin selv tilla slik viktighet til *sin* lov, som nå gjøres av hans ateistiske tilhengere. Kjennskapet til de ulike livsformene i de passerte, geologiske perioder er meget svak. Begrunnelsen for dette, som gis av dr. Bastian er meget tankevekkende: (1) på grunn av ufullstendigheten for de mange formene som er funnet i lag fra denne perioden, (2) på grunn av de begrensede utforskningene som er gjort i de ufullstendige, representative strata, og (3) fordi så store deler av materialet ikke er tilgjengelig for oss – nesten alt under det siluriske systemet er utvisket av tiden, mens to tredeler av jordens overflate hvor resten av strataene er å finne, nå er skjult under havet." Derfor sier Darwin selv:

"For min del, og for å forfølge Lyell's metafor, betrakter jeg de geologiske registreringene som en ufullstendig nedskrevet verdenshistorie, skrevet med vekslende dialekter, *hvor vi av denne historien bare disponerer det siste bindet*, som bare gjelder to eller tre land. I dette bindet *er det her og der bevart noen korte kapitler*, og på hver side *her og der noen få linjer*."

Det er visselig ikke på grunnlag av så svake data at vitenskapens siste ord kan sies. Det er heller ingen grunn for menneskelig hovmod og ubegrunnet tro på at mennesket selv her på jorden – (kanskje i *vår* periode) – skulle representere den høyeste livsform, eller at okkultismen benekter at alle foregående former for menneskelig liv tilhørte lavere typer enn vår egen, for det er ikke slik. Ganske enkelt fordi det "missing link", som unektelig trengs for å bevise den eksisterende teorien, aldri vil bli funnet av paleontologene. Da vi tror at mennesket har utviklet seg fra, og (i tidligere runder) passert gjennom de laveste former av ethvert plante- og dyreliv på jorden, er det ikke noe nedverdiggende i forestillingen om å ha en orangutang som stamfar for vår fysiske form. Tvert imot, da det ville understøtte den okkulte lære om at den endelige evolusjon av alt jordisk uunngåelig ville ende med mennesket. Man kan enda spørre hvorfor biologer og antropologer, som bestemt har akseptert teorien om at mennesket nedstammer fra apene – hvordan det kan ha seg at de ikke har tatt opp apenes fremtidige evolusjon til menneske? Dette er bare en logisk konsekvens av den første teorien, med mindre vitenskapen gjør mennesket til et privilegert vesen, og dets evolusjon uten presedens i naturen, et *spesielt* og unikt tilfel-

³⁸ Herav den filosofiske betydning av allegorien om 7, 10 og til sist 21 Prajapatier, Rishier, Munier, osv., som alle gjøres til *fedre* for forskjellige vesener og ting. Systemet med syv klasser eller systemet for planter, dyr og selv livløse ting, som gis på måfå i Puranaene, finnes i flere kommentarer i korrekt rekkefølge. Derfor er Prithu jordens far. Han *melker henne* og lar henne bære alle slags korn og grønnsaker, alle nummerert og spesifisert. Kasyapa er far til alle reptilene, slangene, demonene, osv., osv.

³⁹ Se 1. bind, side 151 og deretter om evolusjonstreet – "verdenstreet".

⁴⁰ Kontrollert og modifisert av *retardasjonsloven*, som legger restriksjoner på alle artenes utvikling når en høyere type kommer til syne.

le. Det er dette den fysiske vitenskap fører til. Forklaringen på hvorfor okkultistene forkaster darwinismen og særlig den Hæckelske hypotese, er at det nøkternt betraktet er apen som er et spesielt og unikt tilfelle, og ikke mennesket. Apene er en *tilfeldig skapelse*, en påtvunget vekst, resultatet av en unaturlig prosess.

Den okkulte lære er i våre øyne mer logisk. Den forteller om en syklisk, aldri varierende naturlov, som ikke inneholder noen personlig "spesiell utforming", "men som utfolder seg på et likeartet plan gjennom hele den manvantariske periode, og som behandler ormer på samme måte som mennesker. Verken den ene eller den andre har søkt å komme i eksistens. Derfor er begge underkastet den samme evolusjonære lov, og begge må utvikle seg i samsvar med den karmiske lov. Begge har startet fra det samme nøytrale livssenter, og begge må slutte seg sammen med det ved slutten av denne syklusen. Det benektes ikke at mennesket i foregående runde var en gigantisk apeaktig skapning. Når vi sier "mennesket" burde vi kanskje si – den røffe form som var under utvikling for mennesket bare i den runden – den midtre, eller overgangspunktet som vi snaut har nådd. Mennesket var heller ikke hva det er nå gjennom de første to og en halv rotrasene. Som tidligere nevnt nådde mennesket dette punktet for 18.000.000 år siden, i den sekundære periode, slik vi påstår.

Innen da var det ifølge legendene og den okkulte lære "en gud på jorden som hadde falt ned i materien", eller forplantning. Dette kan aksepteres eller ikke, da den hemmelige lære ikke fremstilles som et ufeilbarlig dogme. Om lærens forhistoriske registreringer aksepteres eller forkastes, så har det ingenting å gjøre med spørsmålet om det *faktiske* menneske og dets indre natur. Det fallet som er nevnt ovenfor har heller ikke lagt noen arvesynd på menneskeheten, men alt dette er tilstrekkelig behandlet. Videre lærer vi at de transformasjoner mennesket har gjennomgått på den synkende bue – som er sentrifugal for ånden og sentripetal for materien – og de det forbereder seg på å gjennomgå på sin stigende bue, som vil reversere retningen for de to kreftene – materien vil bli sentrifugal og ånden sentripetal – at alle disse forvandlingene *også forestår for menneskeapene*; i alle fall alle de som i denne runden har nådd trinnet like etter mennesket. Alle disse vil bli mennesker i den femte runde, på samme måte som nåtidens mennesker bebodde apeaktige former i den tredje, den foregående runden.

Studer derfor nåtidens beboere i Sumatras store skoger, som degraderte og *forminskede* eksemplarer – "uklare kopier", som Huxley ville sagt – av oss selv, da vi (majoriteten av menneskeheten) gjennomgikk de første underraser av fjerde rotrase i den perioden som kalles "fallet ned i forplantning". De aper vi kjenner er ikke et resultat av naturlig evolusjon, men en *ulykke*, en krysning mellom et dyr eller dyrisk form, og mennesket. Som tidligere påvist i denne delen, var det de stumme dyrene som først startet de seksuelle forbindelsene, fordi de var de første som skilte seg i hanner og hunner. Det var heller ikke naturens intensjon at mennesket skulle følge det dyriske eksempel – slik den forholdsvis smertefrie formering blant dyrene viser, og de fryktelig lidelsene og faren ved det samme for kvinnen. Apene er visselig, slik det opplyses i *Isis Unveiled* (2. bind, side 278) "en artsforvandling som står nærmest den menneskelige familie – en hybrid gren innpodet det menneskelige tre, før det var ferdig utvokst". Apene er millioner av år yngre enn det talende menneskelige vesen og de siste samtidige med vår femte rase. Det er derfor svært viktig å huske at apenes *egoer* er vesener som er tvunget til å inkarnere i dyriske former som følge av sin karma, som var et resultat av menneskets dyriskhet ved slutten av tredje og ved begynnelsen av fjerde rase. De er vesener som allerede hadde nådd det "menneskelige stadium" før denne runde. Derfor danner de et unntak fra den generelle regel. De tallrike fortellingene om satyrer er ingen fabler, men gjelder en utdødd rase av dyremennesker. De dyriske "Eva-ene" var deres formødre, og de menneskelige "Adam-ene" deres forfedre. *Derav den kabbalistiske allegorien om Lilith eller Lilatu*, Adams første kone, som Talmud beskriver som en *sjarmerende* kvinne med langt, bølgende hår – dvs. et feminint, hårete dyr med egenskaper som i dag er ukjent, men likevel et feminint dyr, som i allegorier fra Kabbala og Talmud kalles et feminint speilbilde av Samael, Samael-Lilith, eller et forent dyremenneske, et vesen som kalles *Hayo Bischat*, dyret eller det onde dyret (*Zohar*). Det er fra denne unaturlige forening de nålevende aper nedstammer. Disse er virkelig "stumme mennesker" og vil bli talende dyr (eller mennesker med lav utvikling) i femte runde, mens noen adept-er av en bestemt skole håper av noen av egoene for de intelligente apene skal komme tilbake ved slutten av sjette rotrase. Hvilken form de da vil ha er av underordnet betydning. Formen betyr ingenting. Artene og slektene for planter, dyr og det høyeste dyret, kronen – mennesket, forandrer seg og varierer med omgivelsene og de klimatiske variasjonene, ikke bare for hver runde, men tilsvarende for hver rotrase, og likedan etter en geologisk katastrofe som avslutter eller blir et vendepunkt for rotrasen. I sjette rotrase vil fossiler av orangutang, gorilla og sjimpansen representere utdødde firhendige patte-

dyr, og nye former – skjønt færre og mer atskilte ettersom tidsaldrene passerer og slutten på manvanta-raen nærmer seg – vil utvikle seg fra de typer den menneskelige rase "kaster av seg", når den enda en gang vender tilbake til det astrale, ut av det fysiske livs gjørme. Det fantes ingen aper før mennesket, og de vil dø ut før den syvende rase utvikles. Karma vil lede monadene til de etterblivende menneskene av vår rase og føre dem inn i de nylig utviklede menneskelige skikkelsene og den da fysiologisk regenererte bavianen. (Men se del VI, vedlegget.)

Dette vil selvsagt finne sted om millioner av år. Men bildet av denne sykliske utvikling av alt som lever og ånder på jorden nå, for enhver art i sin tur, er sann – og trenger ingen "særlig skapelse" eller mirakuløs dannelse av mennesket, dyret eller planten *ut av intet*.

Det er på denne måte den okkulte vitenskap forklarer fraværet av et ledd mellom apen og mennesket og viser at apen utviklet seg av mennesket.

EN PANORAMISK OVERSIKT OVER DE FØRSTE RASENE.

Mellom den første "fornuftsløse" rase og de senere mer intelligente og *intellektuelle* "lemurerne" er det en periode på noen få millioner år. Det er en annen mellom atlanternes første sivilisasjoner og den historiske perioden.

Som vitnesbyrd for lemurerne finnes bare noen få stumme rester i form av et halvt dusin ødelagte kjempestatuer og gamle kyklopiske ruiner. De gir ikke grunnlag for nærmere vurdering, fordi de er "resultater av blinde naturkrefter" fortelles vi av noen, og "nokså moderne" fortelles vi av andre. Skeptikeren og materialisten stiller seg foraktfull uengasjert til tradisjonen, mens de fanatiske kirkegjengerne underordner ethvert tilfelle til Bibelen. Hver gang en legende ikke lar seg innpasse i Noas "syndeflodshistorie", deklarerer den av kirkens folk som "den gamle overtros vanvittige stemme". Atlantis benektes, om det ikke forveksles med Lemuria og andre forsvunne kontinenter, kanskje fordi Lemuria halvveis er skapt av den moderne vitenskap og derfor må tros på, mens de fleste vitenskapsmenn betrakter Platons Atlantis som en drøm.

De som tror på Platon beskriver ofte Atlantis som en forlengelse av Afrika. Det er også antatt å ha eksistert et tidligere kontinent utenfor østkysten. Men Afrika, som et kontinent, var aldri del av verken Lemuria eller Atlantis, som vi er enige om å kalle de tredje og fjerde kontinenter. Deres arkaiske benevnelser blir aldri omtalt verken i Puranaene eller annet sted. Men med bare en av de esoteriske nøklene disponibel er det en enkel oppgave å identifisere disse forsvunne landområder med de talløse "gudenes land", devaenes og munienes hjemsted, beskrevet i Puranaene som *varshaer*, *dwipaer* og *zoner*. Deres Sweta-Dwipa skjøt, i Lemurias første dager, opp som et kjempefjell fra havbunnen, mens området mellom Atlas og Madagaskar var dekket av vann inntil Atlantis' første periode (etter at Lemuria forsvant), da Afrika steg opp fra havbunnen, og Atlas lå halvt nedsunken.

Det er selvsagt umulig, selv innen flere bind, å gi en fortløpende og detaljert beretning om evolusjonen og utviklingen av de tre første rasene. Derimot kan det gis et alminnelig overblikk, og det vil bli gjort her. Den første rase hadde ingen egen historie. Det samme kan sies om andre rase. Vi må derfor vise særlig oppmerksomhet overfor lemurerne og atlantene, før vi kan komme inn på historien av vår egen rase (den femte).

Hva vet vi om andre kontinenter enn vår eget, og hva vet eller aksepterer historien om de første rasene? Alt som faller utenfor den materialistiske vitenskaps motbydelige spekulasjoner stemples med den frastøtende benevnelsen "overtro". Vår tids vise menn vil ikke tro på noe. Platons "vingede" og *hermafroditiske* raser, og hans gullalder, da Saturn og gudene regjerte, blir av Hæckel stille brakt hen til deres *nye* plass i naturen: våre guddommelige raser fremstilles som etterkommere av østaper, og vår stamfar som en samling havslim.

Men som Faber uttrykker det: "fortidens *diktning* . . . vil bli funnet å inneholde en del historiske sannheter". På tross av den ensidige innsats av den lærde forfatter av "*Mysteries of the Kabiri*" – begge bindene er rettet mot å tvinge de klassiske myter og symboler av gammel hedenskap "til å bevitne sannheten i den hellige skrift" – har tiden og ytterligere forskning tatt hevn, i alle fall delvis, ved å fremstille denne "sannheten" *utilslørt*. Dermed blir det helt motsatt den dyktige anvendelse av skriften som bevitner den arkaiske hedenskaps store visdom. På tross av den uløselige forvirring om kabirerne – fortidens mest mystiske guder – ble dette fremkastet av biskop Cumberland, dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey, osv., osv. og til sist Faber, som de villeste og mest motsetningsfylte spekulasjoner.

Likevel måtte alle disse forskerne, fra den første til den siste, utvikle visse konklusjoner, som Faber uttrykker slik: "Vi har ingen grunn til å tro", skriver han, "at avgudsdyrkelsen i den hedenske verden bare var en tilfeldig oppfinnelse. Tvert imot synes den, nesten universelt, å bygge på en tradisjonell erindring av visse virkelige hendelser. Slik jeg oppfatter det gjelder disse hendelsene utslettelsen av menneskehetens første rase (den fjerde ifølge esoterisk lære) ved vannet fra syndfloden." (Kap. I, side 9.) Til dette tillegger Faber:

"Jeg er overbevist om at fortellingen om senkingen av den Flegiske øy er det samme som senkingen av Atlantis. For meg synes begge å henspille på en stor hendelse, at hele verden sank under vann som følge av syndfloden, eller om vi antar at jordbuen har forblitt i sin originale posisjon at vannmassene steg over den. M. Bailly, i sitt verk om Platons Atlantis, hvor hensikten åpenbart er å forringe autoriteten av den hellige skrifs kronologi, søker å påvise at atlanterne var en meget gammel nordlig nasjon, langt eldre enn hinduene, fønikerne og egypterne." ("A Dissertation on the Kabiri", side 284.)

Om dette er Faber enig med Bailly, som viser seg å være mer lærd og intuitiv enn de som aksepterer Bibelens kronologi. Bailly har også rett i at atlanterne var de samme som titanene og kjempene. (Se "Lettres sur l'Atlantide".) Faber er mer villig til å akseptere sin franske kollegas syn, når Bailly tar opp Cosmas Indico-Pleusted, som bevarte den gamle tradisjonen om Noa – at han "tidligere bodde på øya Atlantis" (*ibid*). Denne øya, om den var "Poseidon" som omtales i "Esoteric Buddhism" eller Atlantis-kontinentet, spiller ikke stor rolle. Tradisjonen finnes, registrert av en kristen.

Ingen okkultist vil noensinne tenke på å frarøve Noa hans status som atlanter, for det ville bare vise at israelittene gjentok fortellingen om Vaivasvata Manu, Xisuthrus og mange andre, og at de bare hadde forandret navnene, noe de hadde samme rett å gjøre som enhver annen nasjon eller stamme. Våre innvendinger gjelder den bokstavelige aksept av den bibelske kronologi, da den er absurd og ikke i samsvar verken med geologiske data eller fornuften. Hvis Noa dessuten var en atlanter, var han en titan, en kjempe, slik Faber påviser. Og hvis han var en kjempe, hvorfor fremstilles han da ikke slik i skapelsesberetningen? ⁴¹

Bailly's feil var å forkaste oversvømmingen av Atlantis og kalle atlanterne for en nordlig og *postdiluviansk* nasjon, som han imidlertid sier visselig "blomstret før grunnleggelsen av det hinduiske, egyptiske og fønikiske rike". Hadde han bare kjent eksistensen av det vi er enige om å kalle *Lemuria*, ville han ha hatt rett i dette. For atlanterne var *postdiluviansk* i forhold til *Lemuria*, og *Lemuria* ble ikke oversvømmet slik Atlantis ble, men sank under bølgene som følge av jordskjelv og underjordisk ild, slik Storbritannia og Europa en dag vil gjøre. Det er vitenskapsmennesenes ignoranse, som verken vil akseptere tradisjonen om at flere kontinenter allerede har sunket, eller at det gjennom en manvantarisk periode virker en periodisk lov – det er denne ignoransen som er hovedgrunnen for all forvirring. Bailly tar heller ikke feil i at hinduene, egypterne og fønikerne kom etter atlanterne, for de tilhørte den fjerde, mens arierne og deres semittiske gren tilhørte den femte rase. Platon, som gjentar den historien Solon fikk fra Egypts prester, og blander med hensikt (som enhver *innviet* ville gjøre) de to kontinentene, og tildeler den lille øya som sank sist alle de hendelser som gjelder de to enorme kontinentene, både de prehistoriske og de tradisjonelle. Derfor beskriver han det *første paret*, som befolket hele øya, som skapt av jord. Med dette mener han verken Adam og Eva eller sine egne hellenistiske forfedre. Han skriver helt enkelt allegorisk. Når han skriver "jorden", mener han "materien", da atlanterne var den første rent *menneskelige* og *jordiske* rase – mens de foregående var mer guddommelig og eterisk enn menneskelig og fast.

Likevel må Platon ha kjent til, som enhver annen *innviet* adept, historien om den tredje rase etter dens "fall", men fordi han hadde lovet taushet og hemmelighold viste han aldri sine kunnskaper med særlig mange ord. Likevel er det lettere nå, etter å være blitt kjent med selv de østlige nasjoners omtrentlige kronologien – som alle baserte seg på og etterlevde de ariske beregningene – å fatte den enorme tidsperiode som har passert siden kjønnsdelingen, uten å nevne den første eller enda den andre rotrase. Da de må forbli hinsides for hjerner opplært av vestlig tenkning, er det nytteløst å omtale de-

⁴¹ Dette påvises av Faber, også en from kristen, som sier at "Noas familie . . . ble også betegnet som *atlantere* og *titaner*, og den store patriarken selv ble kalt eminensen *Atlas* og *Titan*". (2. bind, side 285.) I så fall måtte Noa, ifølge Bibelen, være etterkommer av Guds sønner, de *falne engler*, ifølge samme forfatter, og av "døtre av vakre menn". (Se *skapelsesberetningen*, kap. 6.) Og hvorfor ikke, da hans far Lamech slo i hjel en mann, og var sammen med sine sønner og døtre (som omkom ved syndfloden) like ille som resten av menneskeheten?

taljer om den første og andre og selv den tredje rase i den tidligste stadier.⁴² Vi må begynne med den tredje, når den når sin fulle menneskelige periode, om ikke den uinnvidde leser skal bli håpløst forvirret.

Den TREDJE RASE FALT – og skapte ikke lenger: den *fødte* sitt avkom. Fordi den ennå var fornuftsløs ved kjønnsdelingsperioden, fødte den unormale barn, innen dens fysiologiske natur hadde tilpasset sine instinkter i den riktige retningen. Som "herren Gud" i Bibelen, hadde "visdommens sønner", dhyan-chohanene, advart dem mot å spise av naturens forbudte frukt, men advarselen nyttet ikke. Menneskene innså uegnetheten – vi kan ikke si synden – av hva de hadde gjort først når det var for sent: etter at englemonadene fra høyere sfærer hadde inkarnert i og utrustet dem med forståelse. Inntil den dag hadde de vært utelukkende fysiske, lik dyrene de frembrakte. For hva er forskjellen? Læren forklarer at den eneste forskjellen mellom sjelløse og sjelfulle objekter på jorden, mellom dyret og den menneskelige skikkelse, er at i noen er de ulike typer av "ild" latent, mens den i andre er aktiv. Den *vitale ilden* er i alle ting og ikke et atom mangler den. Men intet dyr har vekket de tre høyere prinsipper i seg. De er helt enkelt potensielle, latente og dermed *ikke eksisterende*. Og slik ville menneskets dyriske skikkelse ha vært til denne dag, hadde de forblitt slik de var da de kom fra sine stamfedres kropper, som *skygger*, som vokste og bare utfoldet de krefter og egenskaper som finnes i materien. Men som det sies i PYMANDER:

"Dette er et mysterium som inntil denne dag er forseglest og skjult. Naturen,⁴³ som var sammenføydd med mennesket,⁴⁴ frembrakte et vidunderlig mirakel; den harmoniske sammenføyning *av essensen fra de syv* (pitriene, herskerne) og det selv; *ilden* og *ånden* og naturen (materiens numenon) som (sammenføydd) frembrakte syv mennesker av motsatt kjønn (negative og positive) i samsvar med essensen av de syv herskerne." (*Divine Pymander, kap. I, 16.*)

Derfor sier Hermes, den tredobbelt, store innvidde:⁴⁵ "den guddommelige tankens kraft". Paulus, en annen innviet, kaller vår verden "den rene sannhets gåtefulle speil", og Gregorius av Nazians bekrefter Hermes ved å uttale at "de synlige ting er bare skygger og skisser av ting vi ikke kan se". Det er en evigvarende kombinasjon, og bildene gjentas fra de høyere trinn på tilværelsens stige og nedover mot de lavere. "Englenes fall" og "krigen i himmelen" gjentas på hvert plan, hvor de lavere "speil" skamferer bildet fra de høyere speil, og hver av dem gjentar dette på sin måte. Derfor er de kristne dogmene bare en avspeiling av Platons *paradigmer*, som talte om disse tingene med forsiktighet, slik enhver innviet ville. Men alt er uttrykt i disse få setninger av *Desatir*:

"Alt som finnes på jorden, sa herren (Ormazd), er *skygger av noe som finnes i de høyere sfærer*. Dette lysende objektet (lys, ild, osv.) er skyggen av noe som er enda mer lysende enn seg selv, og slik videre til det rekker opp til MEG, som er lysenes lys."

I kabbalistiske bøker og særlig i *Zohar*, er forestillingen om at alt objektivt på jorden eller i dette universet er skyggen – *Dyooknah* – av det evige lyset eller guddommen, meget sterk. Den tredje rase var i begynnelsen i høyeste grad den lyse skygge av gudene, som tradisjonen forviste til jorden etter den allegoriske krigen i himmelen, som ble enda mer allegorisk på jorden, da den var en

⁴² I Donnelly's strålende bok, "Atlantis, the Antediluvian World", omtaler forfatteren de ariske koloniene fra Atlantis, og om kunsten og vitenskapen – en arv fra vår fjerde rase – og annonserer modig at "røttene til dagens institusjoner skriver seg tilbake til den miocenske tidsalder". Dette er en enorm innrømmelse å gjøre for en moderne forsker, men sivilisasjonen daterer seg enda lenger tilbake enn til de miocenske atlanterne. "Sekundærperiodens" mennesker vil bli oppdaget, og med dem deres lenge glemte sivilisasjon.

⁴³ Naturen er den *naturlige* kroppen, stamfedrenes skygger, og -

⁴⁴ MAN er det "himmelske menneske", som allerede fastslått.

⁴⁵ Den "Pymander" som finnes i våre museer og biblioteker er en forkortelse utført av en platoniker i Alexandria av en Thots bøker. I tredje århundre ble den endret på grunnlag av gamle hebraiske og fønikiske manuskripter av en jødisk kabbalist og kalt "Enoks skapelsesberetning". Men selv de forandrede rester viser hvor tett teksten dens svarer til den arkaiske lære, da den viser skapelsen av de syv skaperne og de *syv opprinnelige menneskene*. Enok, Thot eller Hermes, Orfeus og Kadmus er alle generelle navn, grener og skudd fra de syv opprinnelige vise (inkarnerte dhyan-chohanere eller devaer, i *illusjons-* og ikke dødelige kropper), som lærte menneskeheten alt de visste, og hvis første disipler tok sine mesteres navn. Denne skikken overgikk fra fjerde til femte rase. Herav samsvaret om Hermetradisjonen (hvor egyptologene regner fem), Enok, osv. De har alle frembrakt lærdom. Ingen av dem dør men lever fremdeles, og de var de første innvierte i og grunnleggere av mysteriene. *Enoks skapelsesberetning* gikk tapt meget sent blant kabbalistene. Guillaume Postel så den. Den var ganske sikkert i stor grad en avskrift fra Hermes' bøker og dermed lenge før Mosebøkene, som Eliphas Levi forteller sine lesere.

krig mellom ånd og materie. Denne krigen vil vare inntil det indre og guddommelige menneske tilpasser sitt ytre, jordiske selv til sin egen åndelige natur. Inntil da vil de mørke og heftige lidenskapene være i en evig strid med sin mester, det guddommelige menneske. Men *dyret* vil en dag temmes, fordi dens natur vil bli forandret, og harmonien vil enda en gang regjere mellom de to som før "fallet", da selv det dødelige menneske ble *skapt* av elementene og ikke ble født.

Ovenstående blir klarlagt i alle de store teogonier, hovedsakelig i den greske (se *Hesiod og teogoni*). Myten om *Uranus' lemlestelse* ved hans sønn *Kronos*, som derved dømmer ham til impotens, har aldri blitt forstått av moderne fortolkere. Likevel er den svært klar. Fordi den har vært universell,⁴⁶ må den inneholde en stor abstrakt og filosofisk ide, som er gått tapt for våre moderne vismenn. Avstraffelsen i allegorien markerer "en ny periode, en andre fase i skapelsens utvikling", slik Decharme helt riktig forsøker å forklare. (*Mythologie de la Grèce Antique, side 7.*) Likevel gir han opp forsøket på å forklare den. Uranus har forsøkt å forhindre denne utviklingen, eller naturlige evolusjon, ved å *utslette alle sine barn så snart de fødes*. Uranus, som personifiserer alle de kreative makter av, og i, *kaos* (rommet, eller den umanifesterte guddom) må derfor straffes, for det er de makter som gjør at *pitriene* utvikler de opprinnelige *menneskene* fra seg selv – slik disse mennesker senere utvikler *sitt* avkom – uten noen sans for eller begjær etter å formere seg. Formeringsarbeidet, som opphører et øyeblikk, overgår i *Kronos*,⁴⁷ *tidens* hender, som forener seg med *Rhea* (jorden i esoterismen – materie generelt) og frembringer himmelsk-jordiske titanere. Hele denne symbolisme gjelder evolusjonens mysterier.

Denne allegorien er en eksoterisk versjon av den esoteriske lære, som meddeles i denne del av vårt verk. Med *Kronos* ser vi den samme historien gjentatt på ny. Slik Uranus utslettet sine barn fra *Gaia* (som i manifestasjonens verden er den samme som Aditi, eller det store kosmiske dyp) ved å stenge dem inne i jordens, *Tytheas*, favn, vil *Kronos* i dette andre stadium av skapelsen utslette sine barn fra *Rhea* – ved å sluke dem. Dette er en henvisning til jordens eller naturens mislykkede forsøk på å skape virkelige *humane* mennesker. (Se *sangene 3 – 10 og deretter; også Berosus' fremstilling om den opprinnelige skapelsen.*) Tiden oppsluker sitt eget fruktesløse arbeid. Så kommer *Zevs–Jupiter*, som avsetter sin far fra tronen.⁴⁸ Titanen *Jupiter* er i en forstand *Prometevs*⁴⁹ og avviker fra *Zevs*, den store "gudenes far". Han er den "respektløse sønnen" ifølge *Hesiod*. *Hermes* kaller ham det "himmelske menneske" (*Pymander*), og selv i Bibelen finnes han ved navnet *Adam*, og senere – gjennom forvandling – ved navnet *Ham*. Dette er alle personifikasjoner av "visdommens sønner". Den nødvendige bekræftelse på at *Jupiter* tilhører den rent *menneskelige atlantiske periode* – hvis *Uranus* og *Kronos* som var før ham ble funnet utilstrekkelige – kan finnes i *Hesiod*, som forteller oss at de udødelige hadde skapt mennesker og gull- og sølvalderen (første og andre rase), mens *Jupiter* skapte bronsealderens (en blanding av *to* elementer) generasjon, som er heltenes, samt jernalderens mennesker. Deretter sender han

⁴⁶ Uranus er en modifisert *Varuna*, "den universelle omslutter", den altomfavnende, og en av de eldste vediske guder – ROMMET, skaperen av himmel og jord, da de begge er manifestert ved hans (og dets) sæd. Det er først senere *Varuna* blir leder for *adityaene* og en slags *Neptun*, tidende på *Leviatan – Makara*, nå det helligste og mystiske av zodiakkens tegn. *Varuna*, "uten ham kan ingen skapning ikke en gang blinke", var degradert som *Uranus*, og som ham, *falt han ned i forplantning*, hvor hans funksjoner, "de største, kosmiske funksjoner" som *Muir* kaller dem, ble senket ned fra himmelen til jorden av den eksoteriske antropomorfismen. Som denne orientlisten sier: "De egenskaper som tilskrives *Varuna* (i *vedaene*), gir hans karakter en moralsk opphøyethet og hellighet som langt overgår det som tilskrives noen annen vedisk guddom." For å forstå korrekt grunnen for hans fall, som for *Uranus*, må man i enhver eksoterisk religion se det ufullkomne og syndefulle resultat av menneskets fantasi, og studere de mysterier som *Varuna* sies å ha meddelt *Vasishta*. Men . . ."hans og *Mitras* hemmeligheter skal ikke avsløres for de tåpelige."

⁴⁷ *Kronos* er ikke bare *Χρόνος, tiden*, men også, som *Breal* viser i sin *Hercule et Cacus* (side 57), utviklet fra roten *kar*, "å lage, å skape". Om *Breal* og *Decharme*, som siterer ham, har rett i å uttale at *Kronan* i *vedaene* er en kreativ gud, har vi vår tvil om. *Breal* mente sannsynligvis *karma*, eller den skapende guden *Visvakarma*, "allskaperen" og den "store verdensarkitekt".

⁴⁸ Titanenes kamp, i alle fall i teogonien, er en kamp om herredømme mellom barna til *Uranus* og *Gaia* (eller himmelen og jorden i abstrakt forstand), titanene mot *Kronos'* barn, hvis leder er *Zevs*. Det er i en forstand den evigvarende striden som pågår til denne dag mellom det åndelige indre menneske og mennesket i kjødet.

⁴⁹ Slik "herren Gud" eller *Jehova* er *Kain* esoterisk, og likeledes den "fristende slangen", den mannlige del av den androgyne *Eva* før hennes "fall", den kvinnelige del av *Adam Kadmon*; hvor den venstre siden eller *Binah* i den første sefirotiske triade motsvarer den høyre siden, *Chochmah*.

sin fatale gave, Pandora, til Epimetheus,⁵⁰ som Hesiod kaller "en fatal gave", eller den *første kvinne*. Den var en straff, forklarer han, som er sendt mennesket som følge av "tyveriet av den guddommelige, kreative ilden". Hennes tilsynekomst på jorden er signalet for all slags ondskap. Før hennes tilsynekomst, levde menneskene lykkelige, frie for sykdom og lidelser – slik de samme raser skal ha levd under Yimas herredømme i den mazdeiske *Vendidad*.

To syndfloder kan spores i den universelle tradisjonen ved nøye å sammenligne Hesiod, Rig Veda, Zend-Avesta, osv., mens intet *første* menneske er noensinne nevnt i noen av teogoniene untatt i Bibelen.⁵¹ Overallt finner vi at mennesket fra *vår rase* kommer til syne etter en vannkatastrofe, hvoretter tradisjonen bare nevner de mange betegnelse på kontinenter og øyer som til sin tid har sunket i havet.⁵² "Guder og dødelige har felles opphav", sier Hesiod (*ibid.* v. 1c8); og Pindar gjentar påstanden (*Nem, vi, 1*). Deucalion og Pyrrha, som unnslipper syndfloden ved å bygge en ark som Noas (*se Apollod, 1,7,2 og Ovid, Metam. 1, 260, 899*), ber Jupiter gjenopplive den menneskerase han har latt omkomme ved flodens vann. I slavisk mytologi (*Lithuanian legend, i Grimm, Deutsche Myth, 1, 545*) druknet alle mennesker, og bare to gamle mennesker, en mann og hans kone, overlevde. Da råder *Pram-gimas* ("alles herre") dem å hoppe *syv ganger* på jordens klipper, og *syv nye raser* (par) ble født, som de ni litauiske stammene nedstammer fra. Som forfatteren av *Mythologie de la Grèce Antiqu*e forstår, angir de fire tidsaldre tidsperioder, og de henviser også allegorisk til rasene. "De påfølgende rasene, ble utslettet og erstattet av andre", sier han, "uten noen overgangsperiode, og karakteriseres i Hellas ved navnet på metaller, for å uttrykke deres stadig synkende verdi. Gull, det mest glitrende og dyrebareste av alle, symboliserer renhet . . . den første rases egenskaper. . . . Menneskene i andre rase, i sølvalderen, er de første underlegne. Dorske og svake skapninger. Hele deres liv er ikke annet enn en lang og tåpelig barndom . . . De forsvinner Menneskene i bronsealderen er robuste og voldsomme (den tredje rasen). Deres styrke er ekstrem. Deres våpen er laget av bronse, boligene av bronse og de brukte intet annet enn bronse. Jern, det svarte metallet, var foreløpig ukjent." (*Op. at D., 143-155*). Den fjerde generasjonen (rasen) er, ifølge Hesiod, heltenes, de som falt foran Thebes (*se "The Seven Against Thebes"*, av Æshylus), eller under Troyas murer.

De fire rasene blir følgelig nevnt av de eldste greske dikterne, selv om de er anakronistisk forkvaklet. Vår lære er dermed enda en gang bekreftet av klassikerne. Men dette er bare "mytologi" og dikt. Hva vil den moderne vitenskap si om en slik forskjønnende omskriving av gamle fantasier? Dommen er ikke vanskelig å forutsi. Derfor må det gjøres et forsøk på å utarbeide et svar på forhånd, og bevise at fantasi og *empiriske* spekulasjoner er en så viktig del av den samme vitenskap at ingen av de lærde menn har den minste rett med en så svær bjelke i eget øye, å peke på flisen i okkultistens øye, selv om denne flisen ikke er annet enn en innbildning i våre opponenters fantasi.

40. SÅ BLE TREDJE OG FJERDE (*rase*) FULLE AV STOLTHET. VI ER KONGER, VI ER GUDER (*a*).

41. DE TOK HUSTRUER FAGRE Å SE PÅ. HUSTRUER FRA DE "FORSTANDSLØSE", DE TRANGHODEDE. DE FØDTE MONSTRE, ONDE DEMONER, HANNER OG HUNNER. OGSÅ KHADO (*Dakini*) MED LITEN FORSTAND (*b*).

42. DE BYGGET TEMPLER FOR MENNESKETS KROPP. MANN OG KVINNE DYRKET DE (*c*) DA VIRKET IKKE DET TREDJE ØYET LENGER (*d*).

(*a*) Slik var de første virkelig fysiske mennesker, hvis første egenskap var – stolthet ! Det er erindringen om tredje rase og de kjempemessige atlanterne som levde videre fra en generasjon og rase til en annen generasjon og rase helt frem til Moses' dager, som tok objektiv form i de antediluvianske kjempene, de fryktelige trollmenn og magikere som den katolske kirken har bevart så levende og på samme

⁵⁰ I en egyptisk legende, oversatt av M. Maspero (tidligere direktør for Bulaq-museet), som kalles "To brødre", finnes opphavet til Pandora. *Noum*, den berømte himmelske kunstneren, skaper en vidunderlig skjønnhet, en pike han sender til *Batoo*, som ødelegger hans lykke. *Batoo* er selvsagt mennesket, mens piken er Eva. (*Se Maspero's Egyptian Legends, også Decharme's "Mythologie de la Grèce Antiqu"*.)

⁵¹ Yima er ikke det "første menneske" i *Vendidad*, men bare i orientalistenes teorier. Se senere.

⁵² Både Bæotia, det gamle Athen og Eleusis sank under havet.

tid fordreide legender om. Enhver som har lest og studert kommentarene til den eldgamle lære, vil raskt gjenkjenne for noen atlantere modellene for nimrodene, de som bygget Babels tårn, hamiter og alt hva de nå kalles, som gir oss "en avskyelig erindring", som den teologiske litteraturen uttrykker det. De som kort sagt har forsynt ettertiden med den ortodokse modellen for Satan. Dette leder oss naturlig til spørsmålet om disse tidlige rasers religiøse etikk, uansett hvor mytisk den er.

Hva var tredje og fjerde rases religion? Etter vanlig forståelse av begrepet hadde verken lemurerne eller deres avkom, lemur-atlanterne, noen religion, da de ikke kjente noe dogme eller trengte å tro på noe. Straks menneskets mentale øye var blitt åpnet for forståelse, følte den tredje rase seg ett med det stadig nærværende og evig ukjente og usynlige ALTET, den ene universelle guddom. Utstyrt med guddommelige krefter og en fornemmelse av en *indre* Gud, opplevde det seg som menneskeguder i sin natur, selv om det fysiske selv var et dyr. Striden mellom de to startet den dag de smakte fruktene av visdommens tre; en strid om livet mellom det åndelige og det psykiske, det psykiske og det fysiske. De som bekjempet de lavere prinsipper ved å oppnå herredømme over kroppen, sluttet seg sammen med "lysets sønner". De som ble ofre for sin lavere natur, ble materiens slaver. Fra å ha vært "lysets og visdommens sønner" endte de opp med å bli "mørkets sønner". De tapte striden mellom det dødelige og det udødelige livet, og alle disse ble sæden for kommende generasjoner av atlantere.⁵³

Ved begynnelsen av bevisst liv hadde tredje rotrases menneske ingen tro som kan kalles *religion*. Det vil si, de var like uvitende om "verdslige religioner, fulle av gull og prakt", som om ethvert tro-system eller ytre tilbedelse. Men hvis begrepet skal defineres som en sammenbinding av massene i en slags ærbødighet og hengivenhet overfor de vi føler står høyere enn oss selv – som en følelse barnet uttrykker overfor sine elskede foreldre – hadde selv de første lemurerne en religion fra den første begynnelse av sitt intellektuelle liv – og en meget vakker religion. Hadde de ikke elementenes lyse guder både omkring seg og inni seg? ⁵⁴ Ble de ikke gjennom barndommen passet på, pleiet og stelt av de som hadde gitt dem liv og kalt dem til et intelligent, bevisst liv? Vi blir forsikret om at det var slik, og vi tror det. For evolusjonen av ånden ned i materien kunne aldri blitt oppnådd; heller ikke kunne den ha mottatt sin første impuls, om ikke disse lyse åndene hadde ofret sin egen super-eteriske essens for å animere støvets menneske, ved å tildele hver av dets prinsipper en porsjon, eller en refleks av denne essensen. Dhyaniene i de syv himlene (de syv tilværelsesplanene) er NUMENOI for de faktiske og fremtidige elementene, akkurat som de syv naturkreftenes engler – hvor de grovere virkninger vi kan oppfatte kalles "bevegelsesformer" av vitenskapen – de uberegnelige kreftene – er enda høyere numenoi for enda høyere hierarkier.

Det var en "gullalder" i disse fortidige dager, en tid da "gudene vandret på jorden og omga seg fritt med de dødelige". Siden da gudene ble borte (dvs. ble usynlige), endte senere generasjoner opp med å tilbe deres rike – elementene.

Det var atlanterne, det første avkom etter det *halvt guddommelige* menneske etter kjønnsdelingen – og derfor de første dødelige menneskefødt – som ble de første "ofre" for *materiens gud*. De fremstår i den fjerne, tåkete fortid, i tider før prehistorisk tid, som prototypen for det store Kain-symbolet,⁵⁵ som den første som antropomorfisk dyrket formen og materien. Denne dyrkelse degenererte meget raskt til *selv-dyrkelse*, så til fallosdyrkelse, det som til denne dag fullstendig dominerer i symbolene for enhver eksoterisk religion i dens ritualer, dogmer og former. Adam og Eva *ble materie*, eller utrustet jorden, Kain og Abel – hvor Abel er den livbærende jord, mens Kain er "jord-dyrkeren".

Således skilte de første atlantiske rasene, født på det lemuriske kontinent, seg fra sine tidligere stammer i de rettfærdige og de urettferdige; i de som dyrket den ene, usette naturens ånd, hvis stråle menneskene følte inne i seg selv – eller panteistene, og de som fanatisk dyrket jordens ånder, de mørke, kosmiske, antropomorfske krefter, som de allierte seg med. De var de første *gibborim*, "de mekti-

⁵³ Ordet anvendes her i betydningen, og som et synonym for "trollmenn". Den atlantiske rase var tallrik og deres evolusjon strekte seg over millioner år. Alle var ikke dårlige. De ble slik mot slutten, slik vi (den femte) raskt blir nå.

⁵⁴ "Elementenes guder" er på ingen måte elementære, som best kan anvendes av dem som redskaper eller stoffer de kan kle seg i.

⁵⁵ Slik det vises i begynnelsen av skapelsesberetningens 4. kapittel *ofret* Kain "jordens grøde", som han var den første som dyrket frem, mens Abel brakte Herren "de førstefødte lam av sin hjord". Kain er symbolet for det første mannlige og Abel det første kvinnelige menneske, mens Adam og Eva representerer den tredje rasen. (Se *"The Mystery of Cain and Abel"*). "Drapet" er blodsutgytelse, men ikke å ta liv.

ge, navngjetne mennene i de dager", (*Skapelsesberetningen 6,4*), som i femte rasen ble *kabirim*, kabirer hos egypterne og fønikerne, titaner hos grekerne, og rakhasaer og daityaer hos de indiske rasene.

Slik var det hemmelige og mystiske opphav til alle de etterfølgende og moderne religioner, særskilt de senere hebreernes dyrkelse av sin stammegud. Samtidig var denne seksuelle religion tett tilknyttet, så å si basert på og sammenblandet med astronomiske fenomener. Lemurerne graviterte mot nordpolen, eller deres forfedres (på det hyperboreiske kontinentet) himmel; atlanterne mot sydpolen, *avgrunnen* kosmisk og jordisk – hvor de hete lidenskapene kom fra, som ble blåst opp til orkaner av de kosmiske elementalene, som bodde der. De gamle kalte de to polene drager og slanger – derfor også gode og onde drager og slanger; samt som navn for "Guds sønner" (åndens og materiens sønner), de gode og onde magikerne. Dette er bakgrunnen for menneskets dobbelte og tredobbelte natur. Den esoteriske betydning av legenden om "de falne engler", inneholder nøkkelen til de mange motsetninger i menneskets karakter. Den peker mot hemmeligheten ved menneskets selvbevissthet. Det er det ledd som menneskets hele livssyklus henger på – historien om dets evolusjon og vekst.

Et sikker forståelse av denne lære forutsetter en korrekt forståelse av menneskets esoteriske skapelse. Den gir et vink om det omdiskuterte spørsmålet om det ondes opphav – og viser hvordan mennesket selv delte enheten i seg i flere motsatte aspekter.

Av denne grunn vil ikke leseren bli overrasket over at det i ethvert tilfelle anvendes så mye plass i et forsøk på at avklare dette vanskelige og tåkelagte tema. En god del må nødvendigvis sies om dets symbolske aspekt. Derved vil den reflekterte studerende få flere vink til sine egne undersøkelser, og mer lys kan derved spres enn det er mulig å få til med tekniske betegnelser etter en formell, mer filosofisk fremstilling. De såkalte "falne engler" er *menneskeheten selv*. Stolthetens, lystens, opprørets og hatets demoner *fantas ikke før* det fysiske, bevisste menneske kom til syne. Det er mennesket som har avfødt, ernært og tillatt djevelen å utvikle seg i sitt hjerte. Det er mennesket som har besmittet den iboende guden i seg selv ved å forbinde den rene ånd med den urene materiens demon. Og, om det kabbalistiske utsagnet "*Demon est Deus inverses*" får sin metafysiske og teoretiske bekreftelse ved den duale manifesterte natur, så står menneskeheten alene for dets praktiske anvendelse.

Dermed blir det nå selvnlysende når vi postulerer (a) menneskets tilsynekomst før andre pattedyr, og selv før de store krypdyrene; (b) periodiske syndfloder og istider som følge av karmiske forstyrrelser av aksene; og særlig (c) menneskets opphav fra høyere vesener, eller det materialismen ville kalle *overnaturlige vesener*, selv om de bare er *over-menneskelige* – blir det tydelig at vår lære har meget små sjanser for å bli mottatt fordomsfritt. Tilføyer vi påstanden om at en del av tredje rases menneskehet – alle de menneskelige monadene som i foregående manvantara hadde oppnådd det høyeste nivå av prestasjoner og *karma* – skyldte sin psykiske og *rasjonelle* natur til de guddommelige vesenene som *hypostatiserte* seg til deres femte prinsipp, vil den hemmelige lære miste anseelse ikke bare blant materialistene men også innen den dogmatiske kristendom. Så snart de sistnevnte får vite at disse englene er identisk med deres "falne" ånder, vil den esoteriske lære bli fordømt som forferdelig kjettersk og skadelig.⁵⁶ Det *guddommelige* menneske bodde i det dyriske. Når derfor den fysiologiske delingen skjedde som følge av evolusjonens naturlige forløp – når "hele den dyriske skapelsen ble *sluppet fri*", og hannene ble tiltrukket av hunnene – *så falt rasen*; ikke fordi den hadde spist av kunnskapens tre og ikke kunne skille mellom godt og ondt, men fordi den ikke visste noe annet. Stimulert av sitt kjønnsløse, kreative instinkt hadde de første underrasene utviklet en mellomrase, som antydte i sangene, som de høyere dhyan-chohanene hadde inkarnert i.⁵⁷ Når vi har forsikret oss om universets utstrekning og lært å kjenne alt som er i det, vil vi starte å formere vår rase", svarer *viljens og yogaens sønner* sine brødre av samme rase, som har bedt dem gjøre som de gjør. Dette innebærer at de store adeptene og

⁵⁶ Det er kanskje med henblikk på denne *nedgradering* av de høyeste og reneste ånder, som brøt gjennom de mellomliggende lavere bevissthetsplan (Pymanders "syv ild-sirkler") at apostelen Jakob uttaler at "denne visdommen (*psyke* originalt) kommer ikke fra oven, men er jordisk, sensuell og *djevelsk*". *Psyke* er *manas*, den "menneskelige sjel", og den åndelige visdommen er *buddhi*. Men da *buddhi i seg selv* står så nær det absolutte, er den bare *latent* bevissthet.

⁵⁷ Dette er den "udødelige rasen", som den kalles i esoterismen, og eksoterisk den ufruktbare generasjon, Dakshas første avkom, som forbanner Narada, den guddommelige rishi, for å ha frarådet haryaswaraene og saba-laswaene, Dakshas sønner, fra å formere sin art, ved å si: "Fødes dere via moderskjødet, vil det ikke være noe hvilested for dere i alle disse regioner". Deretter sies det om Narada, representanten for denne rase av *ufruktbare* asketer at så snart han dør i en kropp, gjenfødes han i en annen.

innviede asketer vil "formere seg", det vil si enda en gang frembringe *fornuftsfødte*, plettfriske sønner – i den syvende rotrasen.

Slik konstateres det i Puranaene, i *Adi Parvan* (side 115) og *Brahma Purana*, osv. I en del av *Pushkara Mahatmya* blir kjønnsdelingen allegoriseret av Daksha, som idet han ser at hans viljefødte avkom (den "passive yogas sønner") ikke vil skape mennesker, "forvandler halvdelen av seg selv til en kvinne som han føder døtre med", de fremtidige kvinnene av tredje rase som fødte Atlantis' kjemper, den såkalte fjerde rase. I Vishnu Purana sies det enkelt at Daksha, menneskehetens far, etablerte seksuelt samkvem for å befolke verden.

Heldigvis for den menneskelige rase hadde den "utvalgte rase" allerede blitt gjenstand for inkarnasjon av de (intellektuelt og åndelig) høyeste dhyancier før menneskeheten var blitt helt fysisk. Da de siste underrasene – med unntak av de laveste – av den tredje rasen hadde forsvunnet sammen med det store lemurske kontinentet, hadde "den treenige visdommens frø" allerede oppnådd hemmeligheten av udødelighet på jorden, den evne som tillater den samme personlighet av *egen vilje* å overgå fra en utslitt kropp til en annen.

(b) Den første krig jorden kjente, det første menneskeblod som ble utgytt, skjedde som følge av at menneskets øyne og sanser ble åpnet – og lot mannen å se at hans brødres døtre var vakrere enn hans egne, og det samme var deres hustruer. Mange kvinner ble bortført før Sabinenes, og Menelaus røvet sin Helena før den femte rase ble født. Titanene og kjempene var sterkere; deres motstandere visere. Dette skjedde i den fjerde rase – den kjempemessige.

For "det *fantas* virkelig kjemper" i gamle dager.⁵⁸ Evolusjonsutviklingen i dyreverdenen er en garanti for at det samme skjedde innen den menneskelige rase. Enda lavere i den skapte verden kan vi bevitne at det samme hva angår størrelse skjedde innen planteriket *parallelt* med utviklingen i dyreriket. De vakre bregnene vi samler og tørker blant bladene i våre favorittbøker er etterkommere av gigantiske bregner som fantes i karbontiden.

Manuskripter og fragmenter av filosofiske og vitenskapelige arbeider – i korthet omtrent alt som er registrert fra tidligere tider – inneholder referanser til kjemper. Ingen kan unngå å ikke gjenkjenne Lankas rakshasaer – de motstandere som Rama nedkjempet – som den hemmelige læres atlantere. Er ikke disse beretningene bedre en ren fantasi? La oss gi dette temaet noen øyeblikks oppmerksomhet.

ER KJEMPER BARE FANTASI ?

Her kolliderer vi igjen med vitenskapen, som så langt benekter at mennesket noen gang har vært mye større enn gjennomsnittet av de høye og kraftige menneskene vi fra tid til tid kan treffe på nå. Dr. Henry Gregor mener at beretninger om kjemper bygger på misforståtte fakta og gir eksempler på dårlige vurderinger. Således ble det i 1613, i et område som langt tilbake kalles "kjempenes eng" i Bas-Dauphine (i Frankrike, nær St. Romans) funnet enorme bein dypt nede i sandjorden. De ble antatt å være menneskelige og tilhøre Teutobochus, teutonernes høvding, som ble drept av Marius. Men Cuvier's senere undersøkelser viste at de var fossiler etter *Dinotherium giganteum* fra tapirfamilien, 18 fot lange. Det pekes på fortidens bygninger som bevis for at våre forfedre ikke var mye større enn vi er, hvor inngangsdørene er omtrent av samme størrelse som nå. Det høyeste menneske fra antikken vi *kjenner* er den romerske keiser Maximus sies det, som var 7½ fot (2,28 meter) høy. Likevel ser vi i vår tid hvert år mennesker som er høyere enn dette. Ungareren som viste seg frem i London Pavilion var nesten 9 fot høy. I Amerika skal det ha vært en kjenpe som var 9½ fot høy, og Danilo fra Montenegro var 8 fot og 7 tommer. I Russland og Tyskland ser man ofte menn fra de lavere klaser som er mer enn 7 fot høye. Og da Darwin har fortalt ape-teoretikerne at de dyrearter som fremkommer ved krysning

⁵⁸ Alle nasjoners legender peker på dette faktum. Donnelly siterer fra fader Duran's *Historia Antigua de la Nueva Espana* av 1885 beretningen om byggingen av den store pyramiden i Cholula, hvor en av Cholulas innbyggere, en hundreåring, sier: "I begynnelsen, før solens lys var skapt, var dette landet (Cholula) mørkt og dunkelt . . . men straks *etter at solens lys steg opp i øst* kom det til syne gigantiske mennesker . . . som bygget nevnte pyramide, men deretter spredte de seg til alle deler av jorden".

"En stor del av Sentral-Amerikas historie dreier seg om handlingene til en tidligere gigantrase som ble kalt Qujinaner", sier forfatteren av "Atlantis" (side 204).

"alltid viser en *tendens til å falle tilbake til den opprinnelige type*", burde de anvende den samme lov for menneskene. Fantet det ingen kjemper i fortiden, ville det heller ikke ha vært noen i dag.

Alt dette gjelder bare den historiske periode. Hvis skjelettene fra forhistoriske tidsaldre hittil ikke har lyktes (noe vi positivt benekter) å bevise i vitenskapens øyne den påstand vi her fremkommer med, så er det bare et spørsmål om tid. Men som allerede fastslått, så har menneskenes størrelse endret seg lite i den siste rasens periode. Fortidens kjemper er alle begravd under havene, og hundre tusener år med konstant vannfriksjon vil pulverisere og omgjøre metall til støv, og da i enda større grad et menneskelig skjelett. Men hvorfra har de fått sine informasjoner alle de velkjente klassiske forfatterne, filosofer og mennesker som ellers aldri er kjent for å fare med løgn? La oss også huske at før 1847, da Boucher de Perthes festet vitenskapens oppmerksomhet på det fossile menneske, så kjente man omtrent ingenting til temaet, fordi arkeologien selvtilfreds ignorerte dets eksistens. Bare Bibelen hadde talt til Vestens vise menn om kjemper, som var "på jorden i de dage", og zodiakken var det neste vitne som kunne bekrefte påstanden i form av Atlas' og Orions personer, hvis mektige skuldre sies å bære verden.

Likevel har ikke "kjempene" forsvunnet uten vitner, og man bør gjerne undersøke begge sider av spørsmålet. De tre vitenskapene – geologi, astronomi og skrifttydning (i universell forstand) – kan gi oss de nødvendige bevis. For å starte med geologien, så har den allerede medgitt at jo eldre de utgravde skjelettene er, desto større, høyere og kraftigere er deres struktur. Dette er allerede et sikkert, tilgjengelig bevis. "Alle disse ben", skriver Frederic de Rougemont – som selv om han altfor naivt tror på Noas ark og Bibelen, likevel er et vitenskapelig vitne – "alle de skjeletter som ble funnet i departementet Gard i Østerrike, Liège, osv., osv. . . hvis kranier minner om den negroide type . . . og som på grunn av sin type kunne bli tatt for å stamme fra dyr, tilhørte *meget høye* mennesker" . . . ("Histoire de la Terre", side 154). Det samme sier Lartet, en autoritet, som mener at alle de som omkom under syndfloden (ikke nødvendigvis "Noa's") var *høye*, mens de som levde senere var mindre.

Når det gjelder bevis fra fortidige beskrivere, trenger vi ikke å stanse ved Tertullian, som forsikrer oss at på hans tid ble et antall kjemper funnet ved Kartago – for før hans vitnesbyrd kan aksepteres, må hans egen identitet⁵⁹ og faktiske eksistens bevises. Men vi kan vende oss til et vitenskapelig tidsskrift fra 1858, som omtaler en *sarkofag for kjemper*, som ble funnet dette år på et område i nærheten av samme by. Når det gjelder fortidige, hedenske forfattere, har vi påstanden fra Philostratus, som omtaler kjempeskjeletter 22 cubits (9,68 meter) lange, og et annet på 12 cubits (5,28 meter), som han selv så i Sigeus. Dette skjelettet trenger ikke å ha tilhørt den kjempen som ble drept av Apollo ved seieren over Troya, slik Protesilaus tror. Likevel tilhørte det en kjempe. Det samme gjorde det som ble oppdaget på Lemnos av Messekrates fra Stire – som var et "grusomt syn" ifølge Philostratus (*Heroica*, side 35). Er fordømmene så sterke at vitenskapen klassifiserer *alle* disse som tåper eller *løgnere*?

Plinius omtaler en kjempe, som han mente å gjenkjenne som Orion, Efiates sønn (*Natural History*, 7. bind, kap. 16). Plutark erklærer at Sertorius så graven til kjempen Antæus, og Pausanias innestår for eksistensen av gravene etter Asterius og Geryon eller Hillus, Herkules' sønn – som alle var kjemper, titanere og veldige mennesker. Til sist bekrefter abbé Pègues (*gjengitt i de Mirville's Pneumatologie*) i sin merkelige bok om "*The Volcanoes of Greece*" at "i nærheten av vulkanene på øya Thera ble det funnet kjemper med enorme skaller under kolossale steiner, hvis oppreisning overalt må ha krevd titantske krefter, og som alle lands legender forbinder med forestillinger om kjemper, vulkaner og magi." (side 48.)

I samme bok som abbé Pègues siterer, undrer forfatteren seg over hvorfor Bibelen og tradisjonen fremstiller *gibborim* (kjemper, de mektige), *refaim*, eller spøkelses (*fantomer*), *nefilim*, eller de falne – (*irruentes*) – som "identiske, da de alle var *mennesker*, når Bibelen kaller dem de opprinnelige og veldige", det vil si *Nimrod*. "Den hemmelige lære" forklarer hemmeligheten. Disse navnene, som rettmessig bare gjelder de fire foregående rasene og første del av femte, henviser meget klart til de første to *fantom* (astrale) raser; til de *falne* – den tredje; og til rasen med atlantiske kjemper – den fjerde, hvoretter "menneskene begynte å minske i størrelse".

Bossuet (*Elévation*, side 56) mener forklaringen på den senere avgudsdyrkelsen finnes i "den opprinnelige synden". "Dere skal bli som guder", sier *skapelsesberetningens* slange til Eva – og legger derved det første frø til dyrkelse av *falske guder*. Derav, mener han, kom avgudsdyrkelsen, eller kulten

⁵⁹ Det finnes kritikere, som ikke finner noe bevis for Tertullians eksistens unntatt i Eusebius' beskrivelser av "den sannferdige", og som derfor betviler det.

og dyrkingen av *bilder* av menneskegjorte eller menneskelige skikkelser. Men hvis det er dette avgudsdyrkingen bygger på, da er de kirkene, særlig den greske og den latinske, like avgudsdyrkende og hedenske som andre religioner.⁶⁰ Det var først i fjerde rase at menneskene, som da hadde tapt enhver rett til å bli betraktet som guddommelige, startet med kroppsdyrking, men andre ord med fallisisme. Inntil da hadde de virkelig vært guder, like rene og guddommelige som sine forfedre, og slangens ord, som tilstrekkelig påvist på foregående sider, henviste slett ikke til menneskenes fysiologiske fall, men at de skaffet seg kunnskaper om godt og ondt, en kunnskap som kom til dem *før* fallet deres. Det bør ikke glemmes at det først var etter å bli kastet ut av Eden at "Adam kjente Eva som sin hustru" (*Skapelsesberetningen* 4). Det er imidlertid ikke ved den hebraiske bibelens døde bokstav vi bør sjekke den *hemmelige læres* innhold, men i større grad å påpeke den store likheten mellom de to når det gjelder deres esoteriske meningsinnhold.

Det var først etter sitt frafall fra nyplatonikerne at Clement fra Alexandria begynte å oversette *kjemper* med *slanger* og forklarte at "slanger og kjemper betegner *demoner*". (*Skapelsesberetningen*, kapittel. 5.)⁶¹

Noen vil kanskje påpeke, før vi drar paralleller mellom vår lære og Bibelen at vi bør komme med bedre bevis for eksistensen av kjemper i fjerde rase enn henvisninger til dem i *skapelsesberetningen*. Vi svarer at de bevis vi gir er mer tilfredsstillende og i ethvert fall et mer litterært og vitenskapelig bevis enn historiens om Noas syndflod noensinne vil være. Selv historiske bøker fra Kina er fulle av erindringer om fjerde rase. I *Shoo-King* (4. del, 27. kapittel, side 291) kan enhver lese den franske oversettelsen: "Da Mao-tse ("den antediluvianske og fordervede rase", forteller kommentatoren, "som i gamle dager hadde trukket seg tilbake til bergguler, men hvor det sies at etterkommerne etter dem fremdeles kan finnes i Cantons nærhet")⁶² i følge våre *eldste dokumenter* hadde forstyrret hele jorden, på grunn av *Tchy-Yeoo's* narrespill, ble den full av banditter . . . Herren Chang-ty (en konge av det *guddommelige* dynastiet) så at hans folk hadde tapt de siste rester av sin dyd. Så han befalte Tehong

⁶⁰ Og dette til tross det formelle forbudet på det store kirkekonsilet i Elyrus i år 303, når det deklarerer at "Guds form, som er immateriell og usynlig, skal ikke begrenses til en skikkelse eller en form". Kirkemøtet i Konstantinopel forbød tilsvarende i 692 "å male eller fremstille Jesus som *et lam*" og "at knebøyning ved bønn er en avgudsdyrkende handling". Men kirkemøtet i Nicæa (787) brakte denne avgudsdyrkelsen tilbake, mens møtet i Roma (883) ekskommuniserte Johannes, patriarken av Konstantinopel, fordi han hadde erklært seg som motstander av billeddyrking.

⁶¹ Under behandlingen av kinesiske drager og Kinas litteratur, skriver Ch. Gould i sin "*Mythical Monsters*" på side 212: "Landets mytologier, historier, religioner, folkelige fortellinger og ordspråk vrirler med henvisninger til et mystisk vesen *av fysisk art med åndelige egenskaper*. Utrustet med en akseptabel form, som den har overnaturlige evner til å kaste av seg til fordel for andre, har den makt til å påvirke været, fremkalle tørke eller fruktbart regn om den ønsker, skape stormer eller stilne dem. Bindsterke verk kunne fremstilles ved å samle de spredte historiene fra ethvert sted om dette vesenet . . ."

Dette "mystiske vesen" er den *mytiske* dragen, symbolet for den *historiske*, faktiske adept, mesteren og gamle dagers professor i okkulte vitenskaper. Det er allerede nevnt tidligere at de store "magikerene" av fjerde og femte rase generelt ble kalt "slanger" og "drager" av sine stamfedre. Alle disse tilhørte hierarkiet av de såkalte "visdommens ild-drager", dhyan chohanene, tilsvarende agnishwatta pitriene, marutene og generelt rudraene, fordi Rudra, deres far, identifiserte seg med ildens gud. Mer sies i teksten. Nå kjente Clemens, en innviet nyplatoniker, selvsagt opphavet til ordet "drage" og hvorfor de innvidde adeptene fikk denne betegnelsen. Han kjente også hemmeligheten med *Agathodæmon*, Kristus, gnostikernes slange med syv vokaler. Han visste at hans nye tros dogmer krevde en forvandling av alle Jehovas *rivaler*, de englene som hadde gjort opprør mot Elohim slik kjempen Prometevs hadde gjort opprør mot Zevs for å tilrane seg sin fars rike; og at "dragen" var en mystisk betegnelse for "visdommens sønner". På grunnlag av denne kunnskap kom hans definisjon, som var like ondskapsfull som den var egenmektig, "slanger og kjemper betegner *demoner*"; ikke "ånder" men *djevler* etter kirkens språk.

⁶² "Hva vil du si til vår forsikring om at kineserne – jeg snakker om den innenlandske, virkelige kineser, ikke en hybrid blanding av fjerde og femte rase som nå dominerer tronen – urinnvånerne som i sin rene nasjonalitet helt og holdent tilhørte den siste gren av fjerde rase, som nådde sin høyeste sivilisasjon før den femte var kommet til syne i Asia" (*Esoteric Buddhism*, side 67). Denne håndfull innenlandske kinesere hadde alle stor høyde. Hvis bare de eldste manuskripter, skrevet i lolo (språket for Kinas urinnvånere) forelå og ble korrekt oversatt, ville mange verdifulle bevis kunne finnes. Men de er like sjeldne som deres språk er uforståelig. Hittil har bare en eller to europeiske arkeologer vært i stand til å fremskaffe noen av disse verdifulle arbeidene.

og Lhy (to lavere dhyan chohanere) å bryte enhver kommunikasjon mellom himmelen og jorden. Siden da har det ikke vært noe mer *opp- og nedstigning!*"⁶³

"Opp- og nedstigning" betyr en uhindret kommunikasjon og samvær mellom de to verdener. Selv om det ikke er mulig for oss å gi en fullstendig og detaljert historie om tredje og fjerde rase, samler vi her så mange isolerte fakta som er tillatt, særlig de som kan bekreftes direkte eller ved slutninger ved å studere gammel litteratur og historie. Etter hvert som menneskenes "klær av skinn" ble tykkere, og de mer og mer henfalt til fysisk synd, opphørte forbindelsen mellom det fysiske og det eteriske *guddommelige* menneske. Materiens slør mellom de to plan ble for tett til å kunne gjennomtrenges av selv det indre menneske. Mysteryene om himmelen og jorden, som de himmelske lærerne hadde forklart for den tredje rase da den ennå var ren, ble et stort lysfokus, hvis stråler nødvendigvis ble svekket etter hvert som de ble spredd og kastet på en uvennlig, altfor materiell jord. For de store masser degenererte de til trolldom, som senere tok form av religioner, en avgudsdyrking full av overtro og dyrking av helteskikkelser. Bare en liten gruppe blant de primitive menneskene – hvor den guddommelige visdommens flamme ennå brant klart, og hvis intensitet økte etter hvert som den for hver tidsalder ble svakere og svakere blant de som anvendte den for dårlige formål – forble de utvalgte voktere av de mysterier som var forklart for menneskene av deres guddommelige lærere. Blant dem var de som forble i sin *kumariske* tilstand helt fra begynnelsen; og tradisjonen viser hva den hemmelige lære bekrefter at disse utvalgte var kimen til et hierarki *som siden den perioden aldri har dødd*:

"Det indre menneske av de første * * * forandrer bare kroppen sin fra tid til tid; det er alltid den samme, det kjenner verken hvile eller nirvana, avviser devachan og forblir stadig på jorden for menneskehetens frelse . . ." "Av syv jomfruelige mennesker (kumaraer) ofret fire seg for verdens synd og for å instruere de uvitende, og de vil forbli til slutten av nåværende manvantara. Selv om de er usette, er de alltid nærværende. Når noen sier om en av dem "Han er død", se, så er han levende og i en annen form. Disse er hodet, hjertet, sjelen og frøet til den udødelige kunnskapen (gnyana). Du skal aldri, o lanoo, tale for mengden om disse store (maha . . .) og nevne deres navn. Bare de vise vil forstå . . ." ⁶⁴ (Fra de indre skolers katekisme.)

Det er disse hellige "fire" som er blitt allegorisert og symbolisert i "*Lingu Purana*", som forteller at Vamadeva (Shiva) blir gjenfødt i hver kalpa (*rase*, i dette tilfelle) som kumara, som fire ynglinger – fire hvite, fire røde, fire gule og fire mørke eller brune. La oss huske at Shiva fortrinnsvis og hovedsakelig er en asket, alle yogiers og adepters beskytter, og allegorien blir helt forståelig. Det er den guddommelige visdommens og den rene askeses ånd som inkarnerer i disse utvalgte. Det var først etter å ha blitt gift at Rudra blir Shiva, en gud, og ikke en av de mest anstendige eller barmhjertige typer i det hinduiske panteon. Høyere enn de "fire" er bare EN på jorden som i himmelen – det meget gåtefulle og enestående vesen som ble beskrevet i del I.

Vi trenger nå å undersøke egenskapene for "flammens og den mørke visdommens sønner", som *pro* og *kontra* for den sataniske innflytelse.

De delvise setninger som kunne avleses fra biter av leirtavler, som George Smith kaller "fallets forbannelse" (se side 81 i hans "*Chaldean Account of Genesis*"), er selvsagt allegoriske, men de bekrefter det våre bøker forklarer om *englenes fall*. Det sies fra 12. linje: "Jordens herre, fader Elu (Elohim), ble tilkalt og fremsa sin forbannelse, som "Guden Hea hørte, og hans lever ble vred, fordi *hans* menneske (engle-mennesket) hadde fordervet sin renhet (14 og 15)", hvor etter Hea uttrykte ønske om at "*visdom og kunnskap*" fiendtlig må skade ham (mennesket)."

Siste setning peker på en direkte forbindelse mellom skapelsesberetningen og den kaldeiske fremstilling. Mens Hea forsøker å eliminere den visdom og kunnskap som mennesket hadde skaffet seg gjennom sin nye intellektuelle og bevisste kapasitet til å kunne skape (og tok dermed skapelsesmonopolet ut av Guds (gudenes) hender), gjør Elohim det samme i *skapelsesberetningens* tredje kapittel og driver mennesket ut av Edens hage.

Men det var forgjeves. For den guddommelige visdommens ånd var hos og i mennesket – i sannhet evighetens slange og all kunnskap, den *manasiske* ånd, som lot mennesket lære hemmeligheten ved å

⁶³ I Enoks bok finnes den samme påstand, og man husker også den stige Jakob så i sin drøm. De "to verdener" er selvsagt de "to plan for bevissthet og væren". En seer kan kommunisere med vesener på høyere plan enn det jordiske uten å forlate sin lenestol.

⁶⁴ I kabbalaen er uttalen av det *usigelige* ordet på fire bokstaver "den mest hemmelige hemmelighet".

skape på det kriyasaktiske og formere seg på det jordiske plan – og ledet mennesket helt naturlig til å oppdage sin vei til udødelighet, til tross alle guders misunnelse.

De første atlanto-lemurere (guddommelige inkarnasjoner) er beskyldt for å ha tatt seg hustruer fra en lavere rase, fra de ennå fornuftslose menneskene. Alle de eldste skriftene inneholder den samme mer eller mindre tydelige legende. Englenes *fall*, som hadde forvandlet Guds "førstefødte" til asuraer, eller til hedningenes Ahriman og Tyfon (dvs. om fremstillingene i Enoks bok⁶⁵, i Hermes, i Puranaene og i Bibelen leses bokstavelig) betyr når det leses esoterisk helt enkelt dette:

Setninger som: "Med sin (Satan's) ambisjon hever han hånden overfor den himmelske Guds helligdom", osv. bør leses slik: "Stimulert av loven om den evige evolusjon og karma, inkarnerte engelen på jorden i mennesket, og da dens visdom og kunnskap fremdeles var guddommelig, selv om dens kropp var jordisk, ble den (allegorisk) anklaget for å avsløre himmelens mysterier. Den kombinerte og anvendte sine to deler for menneskelig, og ikke overmenneskelig, formering. Derfor vil "mennesket *formere seg* og ikke *skape*." ⁶⁶ Men derved må mennesket anvende sin svake kropp til å formere seg, og kroppen vil måtte betale for denne visdommen, nedbrakt fra himmelen til jorden. Derfor blir fordervelsen av den fysiske renhet en midlertidig forbannelse.

Middelalderens kabbalister kjente godt til dette, fordi en av dem ikke var redd for å skrive: "Kabbala ble først forklart av Gud selv til en utvalgt engleskare, som dannet en teosofisk skole i paradiset. Etter FALLET *kommuniserte* englene svært *elskverdig denne himmelske lære til jordens u lydige barn* for å utstyre dem med midler til å kunne vende tilbake til sin opprinnelige, opphøyde lykkosalighet." (*Christian Ginsburgs sitat fra Kabbala*.) Dette viser hvordan denne hendelsen – om hvordan Guds sønner giftet seg og formidlet himmelens guddommelige hemmeligheter til menneskenes døtre – slik den allegorisk fortelles av Enok og hvordan skapelsesberetningene sjette kapittel ble fortolket av de kristne kabbalister. Hele denne perioden kan betraktes som en *pre-menneskelig* periode for det guddommelige menneske, eller som den *tilpasningsdyktige* protestantiske teologi nå kaller den – en *pre-adamittisk* periode. Men selv skapelsesberetningen begynner sin *virkelige* historie (i kap. 6) med "de dagers" *kjemper*, og at "Guds sønner" giftet seg og underviste sine hustruer – menneskets døtre.

Det er denne perioden som beskrives i Puranaene, og da den gjelder dager som er tapt i forhistoriske tidsaldre, hvordan kan noen antropolog vite om den tids menneskehet var eller ikke var slik den er nå? Hele *persongalleriet* i Brahmana- og Puranabøkene – rishiene, parajapatiene, manuene, deres hustruer og avkom – tilhører en pre-menneskelig periode. Alle disse er så å si sæden til den kommende menneskehet. Det er fra disse "Guds sønner", Brahmås "tankefødte", astrale barn, våre fysiske skikkelser har utviklet seg til det de er i dag. Puranaenes historier om alle disse menneskene gjelder våre mo-

⁶⁵ For enda en gang å vende tilbake til dette viktigste tema i den arkaiske kosmogonien, så kan det tillegges at selv i de nordiske sagaene, i gudinnen Sagas hemmelige skrifter, finner vi Loke, som var Odins blodsbror (som Tyfon, Ahriman og andre er brødre av Osiris og Ormazd), først senere blir ond etter at han altfor lenge har hatt samvær med menneskene. Som alle andre ild- eller lysguder – hvor ild brenner og utsletter likesom den varmer og livgir – endte han opp med å bli akseptert på grunnlag av "ildens" destruktive virkninger. Fra "*Asgard and the Gods*" (side 250) forstår vi at navnet *Loke* var avledet fra det gamle ordet "liechan", å opplyse. Det har følgende samme opphav som det latinske "*lux*", lys. *Loke* er følgelig den samme som Lucifer (lys-bringeren). En slik betegnelse, gitt til mørkets fyrste, er svært tankevekkende og i seg selv et *forsvar* i forhold til de teologiske bakvaskelsene. Men *Loke* er enda sterkere tilknyttet Prometevs, når han fremstilles som lenket til en skarp klippe, mens Lucifer, som identifiseres med Satan, var lenket nede i helvete; omstendigheter som ikke forhindret noen av dem fra å opptre med full frihet på jorden, om vi aksepterer det teologiske paradokset i sin helhet. *Loke* er en velgjørende, gavmild og mektig gud ved tidenes begynnelse og betegner i den eldste skandinaviske teogoni det godes, og ikke det ondes, prinsipp.

⁶⁶ Den greske myten som ble nevnt noen sider tilbake, nemlig kastrasjonen av *Uranus* av hans sønn *Kronos* i det greske teogoni, er en henvisning til tyveriet av den *guddommelige skapende ilden* ved himmelens og jordens sønn. Likesom *Uranus*, personifikasjonen av de himmelske makter, må opphøre å skape (han gjøres impotent av *Kronos*, den *timelige* guden), er det i egyptisk kosmogoni Thot, visdommens gud, som styrer denne striden mellom Horus og Set, og gir Set samme behandling som *Kronos* ga *Uranus* (se "*Book of the Dead*", kap. 17, 5, 26.) I den babylonske fremstilling er det guden *Zu*, som fratar "gudenes far" hans *umsimi* – det ideelle skapelsesorganet, og ikke *kronen* (!) som G. Smith trodde (se siden 115 og 116 i Chaldean Account). For i fragment K 3454 (i British Museum) sies det meget tydelig at *Zu* hadde fratatt "himmelens ærverdige" hans *begjær*, han fjernet gudenes *umsimi* og brente dermed opp *teroti* (makten) til alle andre guder, og "regjerte dermed over alle englenes sæd" (15). Da *umsimi* var *Bel's sete*, kunne det neppe være "kronen". En fjerde versjon finnes i Bibelen. Ham er den kaldeiske *Zu*, og begge blir forbannet for den samme allegorisk beskrevne forbrytelse.

nader, i deres ulike og tallrike inkarnasjoner i denne og i andre sfærer, hendelser som ble observert av fortidige seeres "Shivas øye" (våre sangers "tredje øye") og beskrevet allegorisk. Senere ble beskrivelsene forandret og delvis ødelagt av sekteriske grunner, men de inneholder fremdeles et betydelig innslag av sannhet. Filosofien er heller ikke overfladisk i slike allegorier selv om den er sterkt skjult av rikholdig fantasi.

Med fjerde rase når vi den rent menneskelige periode. De som hittil hadde vært halvt guddommelige, fanget i en kropp som var menneskelig bare ved sitt ytre, forandret seg fysiologisk og tok til seg hustruer som var fullstendig menneskelige og vakre å se på, men som var inkarnasjoner av *mer materielle, laverestående* men siderale vesener. Disse vesener i sin kvinnelige form (hvor Lilith etter jødisk tradisjon er prototypen) kalles i esoteriske fremstillinger "khado" (dâkini på sanskrit). I allegoriske legender kalles lederen for disse Lilith-ene *Sangve khado* (Buddha dâkini på sanskrit). De hadde evnen til å "bevege seg i luften" og utviste den største *vennlighet overfor de dødelige*, men de hadde *ingen fornøft* – bare dyriske instinkter.⁶⁷

(c) Dette var begynnelsen på en dyrkelse, som tidsaldre senere var dømt til å degenerere til fallos- og kjønnsdyrkelse. Det begynte med dyrkelse av den menneskelige kropp – dette "miraklenes mirakel" som en engelsk forfatter kaller den – og endte med dyrkelse av begge kjønnene. Tilhengerne var av gigantisk størrelse, men de var også giganter i kunnskap og innsikt, noe de tilegnet seg raskere enn menneskene i vår moderne tid. Vitenskapen var medfødt i dem. Lemuro-atlanterne hadde ikke behov for å oppdage og huske det deres besjelende PRINSIPP *visste* fra inkarnasjonens øyeblikk. Bare tiden kunne svekke minnet om deres medfødte kunnskap, mens den stadig tiltakende treghet fra den materie *prinsippet* ikledde seg selv forsløvet og visket ut enhver gnist av det åndelige og guddommelige i dem. Derfor hadde de helt fra begynnelsen blitt ofre for sin dyriske natur og født "monstre" – dvs. mennesker som klart avvek fra dem selv.

I omtalen av kjempene, beskriver Creuzer dem godt når han sier:

"Disse barn av himmelen og jorden var fra fødselen av fra sitt opphav utstyrt med *høyere krefter* og med uvanlige både moralske og fysiske egenskaper. De *befalte elementene, kjente hemmelighetene ved himmelen, havet og hele verden og leste fremtiden i stjernene*. . . Når man leser om dem, synes det ikke å handle om *mennesker slik vi er*, men om ånder utsprunget av den elementare natur, og som hadde full kontroll over den . . . Alle disse vesener *har egenskaper forbundet med MAGI og TROLLDOM* . . ."

Og slik var de, disse (nå) legendariske heltene fra prehistorisk tid, og likevel en rase som en gang virkelig eksisterte. Creuzer var en vis mann for sin generasjon, fordi han ikke anklaget en endeløs rekke av anerkjente filosofer for overlatt svik, eller dumhet og overtro, etter at de hadde omtalt disse rasene og forsikret at de hadde sett fossiler etter dem, selv i sin egen tid. Det fantes skeptikere i gamle dager – like mange og like betydelige som nå. Men selv en Lucian, en Demokrit og en Epikuros bøyde seg for *fakta* og viste den diskriminerende evne som kjennetegner de virkelige intellektuelle, som kan skille fantasi fra fakta, og sannhet fra overdrivelser og løgn. Fortidens forfattere var ikke større tåper enn våre moderne, vise menn er; for som vel bemerket av forfatteren av "*Notes on Aristotle's Psychology in Relation to Modern Thought*" (*fornuften*):

"Den vanlige inndelingen av historien i den eldre og den nyere er . . . villedende. Grekerne, som levde i det fjerde århundre før Kristus, var på mange måter moderne", særlig når det gjaldt skepsis, kan vi tilføye. De var ikke særlig tilbøyelig til raskt å akseptere *fabler* . . ."

Men "lemurerne" og atlanterne, "disse himmelens og jordens barn", var tydelig preget av egenskapen TROLLDOM, for den esoteriske lære beskylder dem nettopp for det, som, om det ble trodd, ville avslutte vitenskapens problemer med henblikk på menneskets opphav, eller rettere, menneskets anatomiske likhet med *menneskeapene*. Vår lære anklager dem for å ha begått den (*for oss*) avskyelige forbrytelse å formere seg med de såkalte "dyrene" og dermed frembringe en virkelig menneskelignende apeart, som nå er utdødd. Som i spørsmålet om spontan formering – som den esoteriske vitenskap tror på og lærer – vil selvsagt muligheten av enhver form for kryssformering mellom et menneske og et dyr bli benektet. Men da forholdene i disse tidlige tidsaldre var slik, som allerede nevnt, at verken de men-

⁶⁷ Det er disse vesener hvis legendariske eksistens har tjent som grunnlag for utviklingen av den rabbiniske Lilith, og det de som tror på Bibelen vil kalle antediluvianske kvinner og kabbalistene pre-adamittiske raser. Dette er ingen fantasi – det er sikkert, uansett hvor fantastisk overdrivelsene om dem med tiden er blitt.

neskelige atlantiske kjempene eller "dyrene" fysiologisk var perfekte mennesker eller pattedyr slik vi nå kjenner dem, er de moderne holdningene til dette tema – inkludert fysiologenes – altfor usikre og fluktuerende til å kunne gi grunnlag for en *a priori* absolutt benektelse av et slikt faktum.

En grundig gjennomgang av kommentarene vil få oss til å tro at de vesener som de nye "*inkarnerte*" formerte seg med, ble kalt "dyr", ikke fordi de ikke var menneskevesener, men mer fordi de var så ulik fysisk og mentalt fra de mer perfekte rasene, som hadde utviklet seg fysiologisk i en tidligere periode. Husk 8. sang og det som sies i dens første vers (det 24.): at da "visdommens sønner" inkarnerte for første gang, så inkarnerte noen fullstendig, mens andre bare projiserte en *gnist* inn i formene, mens noen av skyggene ble utelatt for å bli *fylt* og perfektionert først i fjerde rase. De artene som således "ikke fikk kunnskap", eller de som ble etterlatt "fornuftsløse", forble som de var, selv etter den naturlige delingen av kjønnene. Det var de som så å si gjennomførte den første kryssformeringen og som frembrakte monstre, og det er fra deres etterkommere Atlanterne hentet sine hustruer. Adam og Eva ble antatt, sammen med Kain og Abel, å være den eneste *menneskelige* familie på jorden. Likevel dro Kain til landet Nod og tok der en hustru. Det var åpenbart bare en rase som var antatt å være perfekt nok til å bli kalt menneskelig, og selv i våre dager når singaleserne betrakter jungelens veddaer som *talende dyr* og ikke noe annet, så tror noen briter i sin arroganse at enhver annen menneskelig familie – særlig de mørke inderne – tilhører en *laverestående* rase. Tilsvarende finnes det naturforskere som alvorlig har vurdert om noen av de primitive stammene – som buskmennene – overhodet kan bli betraktet som *mennesker*. Kommentarene sier, når de beskriver denne arten (eller rasen) at som tofotede er "den pen å se på" og: "*Den har menneskelig form, men de lavere ekstremiteter, fra livet og ned, er dekket av hår.*" Kanskje en rase av *satyrer*.

Hvis menneskene eksisterte for to millioner år siden, må de – likesom dyrene – ha vært svært ulik fysisk og anatomisk fra hva de er blitt, og de sto da nærmere et slags rent pattedyr enn de gjør nå. Uansett finner vi at dyreverdenen formerte seg strengt *internt*; dvs. innen arten og slekten, først etter at den atlantiske rasen var kommet til syne *på denne jord*. Som påvist av forfatteren til den utmerkede boken "*Modern Science and Modern Thought*", synes forestillingen om ikke å formere seg med andre arter, eller den sterilitet som ble følgen av slik formering, "å være en konklusjon basert mer på førstegangsinntrykk enn en absolutt lov", selv nå. Han viser at "ulike arter formerer seg faktisk ofte med hverandre, noe som kan sees ved det kjente tilfellet med hesten og eselet. Det er sant at muleselet i dette tilfellet er sterilt . . . men denne regelen er ikke universell, og nylig er det tilkommet en ny hybrid rase, leporidene eller hare-kanin, som er helt fertil". Krysningen mellom ulv og hund er også et tilfelle, og det finnes flere for husdyr (side 101); som rev og hund. Det moderne sveitsiske kveget har Rutimeyer påvist stammer fra tre ulike arter av fossile okser, *Bos primigenius*, *Bos longifrons* og *Bos frontosus*. "*Andre arter, som apene, som likner så mye på menneskets i sin fysiske struktur, fortelles vi består av tallrike grener, som gradvis overgår i hverandre, men hvor de ekstreme viser større avvik enn mennesket gjør fra de mest avanserte apene*", som gorillaen og sjimpanzen.

Darwins bemerkning – eller skal vi si Linnæus' bemerkning? – om at *natura non facit saltum*⁶⁸, bekreftes ikke bare av den esoteriske vitenskap, men ville – hvis det var noen sjanse for at denne virkelige lære kunne aksepteres av andre enn dens tilhengere – forlike på mer enn en måte, om ikke fullstendig, den moderne evolusjonsteorien med fakta, likesom antropologenes mislykkede forsøk på å finne et "missing link" i geologiske formasjoner i vår fjerde runde.

Vi vil andre steder vise, hvordan moderne vitenskap plederer vår sak, selv om den er ubevisst om det, og at de Quattrefages har helt rett når han i sin siste bok foreslår om ikke det er mer sannsynlig at menneskeapene vil bli avslørt som *etterkommere av mennesket*, enn at disse to artene skal ha en felles, fantasifull stamfar, som ikke finnes noe steder.

"*Mennesket var det første og mest avanserte (patte-)dyr i denne (fjerde rundes) skapelse. Deretter kom enda større dyr, og til sist det stumme menneske som går på alle fire.*" For, *rakhasaene* (gigantiske demoner) og *daityane* (titaner) på det "*hvite Dwipa*" (kontinent) *ødela hans* (det stumme menneskets) *forfedre.*" (Kommentarene.)

Som vi har sett, finnes det også antropologer som har sporet mennesket til epoker som strekker seg så langt tilbake at de har brutt den tilsynelatende barrieren som finnes i kronologiene mellom den moderne vitenskap og den arkaiske doktrine. Det er sant at særlig engelske vitenskapsmenn har nektet å sanksjonere en hypotese om et menneske så tidlig som i tertiærtiden. Hver og en av dem måler frem-

⁶⁸ *naturen beveger seg ikke i sprang; o.a.*

komsten av det første menneske i eget lys og med egne fordommer. Huxley tør virkelig spekulere om det fantes mennesker i pliocen- eller miocentiden. Professorene Seeman og Grant Allen har utsatt ankomsten til eocentiden, men generelt mener engelske vitenskapsmenn at vi ikke sikkert kan gå utover kvartærperioden. Uheldigvis tilsier ikke fakta så stor forsiktighet. Den franske antropologiskolen, som bygger sitt syn på oppdagelsene til l'Abbé Bourgeois, Capellini og andre, har akseptert, omtrent uten unntak, en lære som sporer våre forfedre visselig tilbake til miocentiden, mens de Quatrefages nå er tilbøyelig til å deklare et menneske fra den sekundære alder. Vi skal senere sammenligne slike estimater med de tall som finnes i brahmanske, eksoteriske bøker, som ligger nær den esoteriske lære.

(d) . . . "Da virket ikke det tredje øyet lenger", sier sangen, fordi MENNESKET var sunket for dypt ned i materiens mudder.

Hva er meningen med denne merkelige og mystiske uttalelsen i vers 42, om at tredje rases tredje øye var dødt og ikke lenger virket ?

Noe mer av den okkulte lære må nå gis med henblikk både på dette og andre spørsmål. Tredje og fjerde rases historie må utdypes for å kunne kaste mer lys over utviklingen frem til vår nåværende menneskehet; og vise hvordan de evner, som oppøves gjennom okkult trening, kan bringe mennesket til den posisjon det tidligere hadde med henblikk på sanseevner og bevissthet. Men først må fenomenet med det tredje øye forklares.

RASENE MED DET "TREDJE ØYE".

Temaet er så uvanlig, veien vi må gå så komplisert, så full av farlige hull som følge av motsatte teorier og kritikk at det må være gode grunner for hvert skritt som tas. Når vi ved hjelp av esoterismen vender søkelyset mot nesten enhver tomme av den grunnen vi passerer, må vi også bruke dette lyset til å bringe større objektivitet over de områder som er utforsket av den eksakte vitenskap, ikke bare for å bringe de to i kontrast, men også for å forsvare vår posisjon.⁶⁹

Noen kan beklage at det sies for lite om den fysiske, *menneskelige* siden av de utdødde rasene i denne historien om deres vekst og utvikling. Mye mer kan selvsagt sies, om ikke vanlig forsiktighet lot oss nøle på terskelen av enhver ny avsløring. Alt som har muligheter for å ligge innenfor den moderne vitenskaps landemerker og oppdagelser, blir meddelt. Alt den eksakte kunnskap ikke vet noe om og som den ikke makter å spekulere over – og derfor benekter naturens fakta – blir holdt tilbake.

Men selv slike påstander som for eksempel at mennesket kom før alle pattedyrene; at det er mennesket som er den indirekte stamfar til apene; at mennesket var en slags kyklop i gamle dager – vil bli bestridt. Men vitenskapen vil aldri bli i stand til å bevise – unntatt til sin egen tilfredshet – at *det ikke var slik*. Heller ikke kan de medgi at de første to menneskerasene var for eteriske og fantomaktige i sin konstitusjon, organisme og *form*, til å kunne bli kalt fysiske mennesker. Om de gjorde det, ville det bli betraktet som en grunn for at restene etter dem aldri kan forventes å bli gravd frem blant andre fossiler. Likevel fastholdes alt dette. Mennesket var så å si forrådkammeret for *alle livets frø* i denne runden,

⁶⁹ Som en forberedelse vil vi anbefale en kort artikkel i *The Theosophist* for august 1887, "Esoteric Studies." Forfatteren fremlegger der en fullstendig okkult teori, som for verden er en ny ide: "*monadenes progresjon parallelt med en tilbakegang av form*" (side 666); dvs. en reduksjon av den *formgivende kraft*". Han sier: "Hvem vet hva som skapte egoets skikkelse i fjerne ringer (runder eller raser?) . . .? Kan ikke mennesketypen ha vært en variant av *menneskeapene*? Kunne ikke det ape-rike som det berømte Ramayana omtaler bygge på en fjern tradisjon i en periode, da det var det vanlige for mennesket eller dets aspekt?" . . . Han utvikler en meget dyktig, men for kortfattet utledning av sin teori ved å si noe enhver okkultist vil bekrefte: "Med det fysisk-eteriske menneske må det finnes en seksuell *innvikling*. Fordi det fysisk-astrale menneske var avhengig av vesener fra en under-menneskelig klasse (utviklet av dyriske prototyper) for å kunne gjenfødtes, vil det fysisk-eteriske menneske innen det elegante og formfullendte som stammer fra *luft*-planet, finne en eller flere som vil bli utviklet for dets suksessive inkarnasjoner *når frembrakte former gis* – en prosess som gradvis vil omfatte hele menneskeheten. De (*pre?*) adamittiske og post-adamittiske rasene var kjemper. Deres eteriske motstykker kan muligens ha blitt lilleputter – vakre, lysende og gjennomsluktige – men de vil helt sikkert ha en gigantisk fornuft". (side 671 i en artikkel av Visconde de Figanière, medlem av Teosofisk Samfunn.)

både for plante- og dyreriket.⁷⁰ Likesom Ain Soph er "en, på tross av de tallrike formene innen ham" (Zohar, i, 21a), så er mennesket på jorden både mikro- og makrokosmos. "Straks mennesket kom til syne var alt komplett . . . for mennesket innbefatter alt. Mennesket forener i seg selv alle former (Zohar, iii, 48a). "Det jordiske menneskets mysterium er det himmelske menneskets mysterium" (ii, 76a). Den såkalte menneskelige form – fordi den (med alle sine former) er redskapet for det *guddommelige* menneske – er, som så intuitivt fremholdes av forfatteren av "Esoteric Studies",⁷¹ den nye type ved starten av hver runde, "da mennesket aldri kan bli, eller noensinne har vært, manifestert i en form tilhørende det eksisterende dyreriket". Forfatteren fortsetter: "mennesket var aldri del av det riket. Avledet, bare avledet, fra den mest ferdige klasse av dette riket, må en ny menneskelig form alltid bli en ny type i syklusen. Den menneskelige form, i en ring (?), blir slik jeg forestiller meg det, avlagte klær i den neste, som anvendes av den høyeste orden i det underliggende tjenesteriket".

Om meningen er hva vi oppfatter – for de omtalte "ringene" bringer en viss klarhet over den – så er det korrekt esoterisk lære. Ved å komme til syne helt fra begynnelsen, som toppen av følende og bevisst liv, ble mennesket – det astrale, eller "sjelen", for Zohar som gjentar den arkaiske lære sier tydelig at "det virkelige menneske er sjelen, og dets materielle ramme er ikke del av den" – en levende og dyrisk ENHET, hvor de "avlagte klærne" bestemte formen for ethvert liv og dyr i denne runden.⁷²

Mennesket "skapte" således, ubevisst, for flere tidsaldre insektene, reptilene, fuglene og dyrene av sine etterlatenskaper og rester fra tredje og fjerde runde. Den samme forestilling og lære gis tydelig i den mazdeanske *Vendidad*, som i den kaldeiske og mosaiske fortelling om arken, som overalt er de mange nasjonale versjonene av en original legende som finnes i hinduiske skrifter. Den finnes i allegorien om Vaivasvata Manu og hans ark med de syv rishier, som i den om rishiene, hvor hver av dem vises å være far og stamfar til spesifikke dyr, reptiler og selv monstre (se *Vishnu* og andre *Puranaer*). Åpne den mazdeanske *Vendidad* ved Fargard ii, vers 37 (73) og les Ormazds befaling til Yima, en jordånd, som symboliserer de tre rasene, etter å ha bedt ham bygge en *vara* ("en innhengning", en *argua* eller farkost) . . . "Der hen (inn i *vara*-en) skal du bringe frøene til menn og kvinner fra de største, beste og fineste artene på jorden; der hen skal di bringe frøene til alle slags kveg", osv., osv.; og vers 28 (74) . . . "alle disse frø skal du bringe, to av hvert slag, for å bevares der trygt så lenge alle disse mennesker oppholder seg i *vara*". Disse "mennesker" i "vara" er stamfedrene, de himmelske mennesker eller dhyani, de fremtidige *egoer*, som er bestemt til å besjele menneskeheten. For "vara" eller "arken" (eller farkosten) betyr MENNESKET.⁷³ Vers 30 sier: . . . "du skal forsegle *vara*-en (etter å ha fylt den med frø), og du skal lage en dør og et *innvendig selvlýsende vindu*", som er sjelen. Og når Yima spør Ahura Mazda om hvordan han skal lage denne *vara*, blir han fortalt: "Knus jorden . . . og kna den med hendene dine, slik krukkemakeren gjør når han knar krukkemakerens leire" (31).

Den egyptiske bukkehodede gud lager mennesket av leire på en krukkemakers hjul, og i skapelsesberetningen skaper Elohim ham av det samme materiale.

Når "skaperen av den materielle verden" (Ahura Mazda) deretter spørres hva som skal gi lys "til den *vara* Yima laget" blir han fortalt at "Det finnes *uskapt* lys og *skapt* lys" og at "der" (i Airyana Vaego, hvor *vara* er bygget), "stiger stjernene, månen og solen og går ned bare en gang" (om året) og et år synes bare som en dag (og en natt), noe som er en klar henvisning til "gudenes land" eller det som nå er polarområdene. Det er et annet vink i dette verset: en tydelig hentydning til det "uskapte lys" som opplyser mennesket innenfra – hans prinsipper. I motsatt fall kan ingen fornuft eller begrunnelse finnes i Ahura Mazda's svar (v, 40), som fortløpende følges opp i vers 41, hvor det heter: "Hvert førtien-

⁷⁰ Det kan innvendes at dette er en selvmotsigelse. Når den første rotrasen fremkom 300.000.000 år etter at vegetasjonen hadde utviklet seg, kan ikke frøet til planteriket være i første rotrase. Vi sier det kunne, for frem til menneskets tilsynekomst i *denne* runden, var vegetasjonen av et helt annet slag enn nå og svært eterisk, av den enkle grunn at verken gress eller planter kunne vært fysiske, før det fantes dyr eller andre organismen som kunne utånde den kullsyren som vegetasjonen trenger å absorbere for sin utvikling, ernæring og vekst. De er gjensidig avhengige i deres *fysiske* og oppnådde former.

⁷¹ Visconde de Fihanière (*The Theosophist*, august 1887, side 676).

⁷² Det sies i Zohar at de "opphavelige verdener" (gnistene) ikke kunne fortsette fordi *mennesket ennå ikke fantes*. "Den *menneskelige* form inneholder alt, og da den ennå ikke eksisterte, ble verdenene utslettet."

⁷³ Dette er betydningen når allegorien og symbolene åpnes og leses med en *menneskelig* nøkkel, eller nøkkelen til jordisk antroposofi. Denne fortolkning av "arken" øver ikke i noen grad vold på dens astronomiske og enda teogoniske nøkler; heller ikke over noen av de andre seks betydningene. Den er heller ikke mindre vitenskapelig enn moderne teorier om menneskets opphav. Som sagt finnes det syv nøkler til den, som alt annet.

de år, får ethvert par (hermafroditt) *to barn, en mann og en kvinne*,⁷⁴ som er som et ekko av den hemmelige lære og en sang som sier:

"Ved slutten av hver førtiende (årlige) soler, ved slutten av hver førtiende dag, blir det dobbelte fire, mann og kvinne i en, i den første og andre og tredje . . ."

Som er tydelig, da "hver sol" betyr et helt år, som består av en dag, slik den nå består av seks måneder innen det arktiske område. Ifølge den gamle lære endres jordaksens vinkel til ekliptikken gradvis, og ved den periode det henvises til var vinkelen slik at polardagen varte hele perioden da jorden gikk rundt solen, avbrutt av en slags skumring av meget kort varighet, hvorefter polarområdet gjentok sin posisjon direkte under solstrålene. Dette står i strid med den astronomien som nå læres og forstås, men hvem kan si at de forandringer i jordens bevegelse, som finner sted nå, ikke skjedde for millioner år siden ?

For igjen å vende tilbake til påstanden om at *vara* betydde fjerde rundes MENNESKE, som jorden i de dager, månen og selv Noas ark, om man så vil – så vises dette igjen i dialogen mellom Ahura Mazda og Zarathustra. Når sistnevnte spør:

V. 42: "O, skaper av den materielle verden, du hellige! Hvem er han som brakte Mazdas lov inn i den *vara* som Yima bygde ?"

"Ahura Mazda svarte: Det var fuglen Karshipta, hellige Zarathustra . . ."

"Fuglen Karshipta bor i himmelen. Skulle han leve på jorden ville han bli konge over fuglene. Han brakte den inn i Yimas *vara* og fremsier Avesta på fuglenes språk." (*Bund. xix og xxiv,*)

Dette er også en allegori og et symbol som bare er misforstått av orientalistene, som i denne fuglen ser "en inkarnasjon av lynet", og som sier at sangen "ofte oppfattes som en guds ytring og en åpenbaring" og hvem vet hva. Karshipta er den menneskelige fornuftssjelen, og guden for dette ble symbolisert av fortidens magiere ved en fugl, mens grekerne symboliserte den ved en sommerfugl. Ikke før hadde Karshipta kommet inn i *vara* eller mennesket, før han forsto Mazdas lov eller guddommelig visdom. I "Book of Concealed Mystery" sies det om treet, som er kunnskapens tre på godt og ondt: "I dets greiner bor fuglene og bygger sine reir", eller *sjelene* og englene oppholder seg der!⁷⁵ Det var derfor det samme symbol for kabbalistene. "Fuglen" var en kaldeisk og er blitt et hebraisk synonym og symbol for engel, en sjel, en ånd eller deva, og "fuglens reir" var for begge himmelen, og er i Zohar Guds favn. Den fullkomne Messias trer inn i Eden "til det sted som kalles fuglens reir" (Zohar, ii, 8b). "Lik en fugl som flyr fra sitt rede, og det er sjelen som Shekinah (guddommelig visdom eller nåde) ikke forlater" (Zohar, iii, 278a, Myer's Qabbalah, 217). "Reiret til den evige fugl, hvis vingeslag fremkaller liv, er det bunnløse rom", sier kommentaren, som betyr Hansa, visdommens fugl.

Det er Adam Kadmon som er det (Sefirotiske) tre, og det er han som esoterisk blir "kunnskapens tre å på godt og ondt". Og dette "tre er omgitt av verdens syv søyler, eller *rectores*"; de samme "*stamfedre*" og "*Sefirot*" igjen, som "virker gjennom de respektive engleordener i de syv planeters sfærer", osv., hvor en av disse ordener fødte kjemper (*nefilim*) på jorden.

Gjennom hele antikken trodde hedninger og de kristne at den første menneskehet var en rase av kjemper. Visse utgravninger i Amerika i gravhauger og huler har allerede frembrakt isolerte tilfeller med grupper av skjeletter som er ni og tolv fot høye.⁷⁶ De tilhører stammer av den tidlige femte rase, som nå har degenerert til et gjennomsnitt på mellom fem og seks fot. Men vi kan godt tro at de gamle kjempene og kyklopene virkelig tilhørte den fjerde (atlantiske) rase, og at alle de etterfølgende legendene og allegoriene som finnes i hinduenes Puranas og de greske Hesiod eller Homer, bygger på uklare minner om de virkelige kjempene – mennesker med overmenneskelige, enorme fysiske krefter, som gjorde det mulig for dem å forsvare seg og kontrollere de gigantiske monstrene på mesozoisk og cenozoisk tid – og de virkelige kyklopene – tre-øyede dødelige.

Observante forfattere har ofte bemerket at "opphavet til nesten alle folkemyter og legender uforanderlig kan søkes i naturlige fakta".

⁷⁴ Vandidad Sadah. Se også Bund. XV og J. Darmeisters oversettelse av *Vendidad*, "Sacred Books of the East."

⁷⁵ Se "*Kabbalah Unveiled*" av S. McGregor Mathers, side 104.

⁷⁶ Darwinske evolusjonister som har for vane å henviser til *tilbakegående typer* – hvor den fulle betydning i tilfellet med menneskelige monstre behandles som en esoterisk løsning av det embryologiske problem – for å bevise sine argumenter. De burde undersøke tilfeller av *moderne kjemper*, som ofte er 8, 9 eller 11 fot høye. Slik *tilbakegåenhet* er ufullstendig, men ville unektelig frembringe det opprinnelige kjempemenneske fra tidligere tider.

I disse fantastiske skapelser av frodig subjektivismen finnes det alltid et element av det objektive og virkelige. Massenes fantasi, hvor forvirret og ubalansert den enn kan være, kunne aldri ha oppfunnet eller og *av intet* laget så mange monsterskapingner, en slik rikdom av uvanlige fortellinger, om den ikke kunne trekke på en sentral kjerne av flytende, obskure og vage minner, som forener de brutte linjene av tidens kjede og med dem danner det mystiske, drømmeaktige grunnlaget for vår kollektive bevissthet.⁷⁷

Beviset for kyklopene – en rase av kjemper – vil bli gjennomgått i senere deler om de såkalte kyklopiske levningene. I løpet av den menneskelige organismes evolusjon og før dens endelige tilpasning, som ble perfekt og symmetrisk først i femte rase, er det indikasjoner – som også støttes av vitenskapen – på at den tidlige fjerde rase kan ha vært treøyet, uten nødvendigvis å ha hatt et tredje øye i midten av pannen, slik de legendariske kyklopene hadde.

For okkultisten som tror at den åndelig og psykiske *involusjon* utvikler seg parallelt med den fysiske *evolusjon*, og at de *indre* sansene, som var medfødt i de første menneskelige rasene, atrofierte gjennom rasenes vekst og den materielle utvikling av de ytre sansene, er denne forklaringen for forskere av den esoteriske symbologi verken noen formodning eller mulighet, men faktisk *en fase av utviklingens lov*, i korthet *et bevist faktum*. De forstår meningen med dette avsnittet av *kommentarene*, som sier:

"Det fantes fire-armede menneskelige skapninger i fjerne tider av tokjønnede (hermafroditter) med et hode, men med tre øyne. De kunne se forover og bakover.⁷⁸ En KALPA senere (etter kjønndelingen) hadde menneskene falt ned i materien og deres åndelige syn ble uklart. Parallelt begynte det tredje øye å miste sin kraft. . . . Da fjerde (rase) hadde nådd sin middelalder, måtte det indre synet vekkes, noe som ble oppnådd ved kunstige stimuli, en prosess som var kjent for de gamle vise.⁷⁹ . . . Det tredje øye ble tilsvarende gradvis FORSTENET⁸⁰ og forsvant etter hvert. De med to ansikter fikk et ansikt, og øyet ble trukket dypt ned i hodet og er nå dekket av hår. Når det indre menneske aktiveres (ved transer og åndelige visjoner) sveller øyet og utvider seg. Arhatene ser og fornemmer det og regulerer dets aktivitet tilsvarende. . . . Den uplettede lanoo (disippel, chela) trenger ikke å frykte noen fare. Den som ikke bevarer sin renhet (som ikke er kysk) vil ikke motta noen hjelp fra 'deva-øyet'."

Uheldigvis ikke. Dette "deva-øyet" eksisterer ikke lenger for storparten av menneskeheten. Det tredje øye er dødt og fungerer ikke lenger, men det har etterlatt et vitne for sin eksistens. Dette vitne er nå PINEALKJERTELEN. Når det gjelder de fire-armede menneskene, er det de som ble prototypen for de fire-armede hindugudene, som nevnt i forrige fotnote.

Mysteriene rundt det menneskelige øye er så stort at noen vitenskapsmenn etter forgjeves å ha forsøkt å forklare og berette om alle problemene med dets virkemåte, er blitt tvunget til å søke okkulte forklaringer. Utviklingen av det *menneskelige øye* gir større støtte til okkult antropologi enn til det materialistiske som fysiologer presterer. "Det menneskelige embryoets øyne vokser innenfra og ut" – av hjernen, istedenfor å være en del av huden, slik som med insekter og blekkspruter. Professor Lankester, som mener hjernen er et merkelig sted for øyet, og som forsøker å forklare fenomenet på et *darwinistisk* grunnlag, lanserer en merkelig forklaring om at stamfedrene for "våre" tidligste virveldyr var *gjennomsiktige* skapninger og at det derfor ikke var så nøye hvor øyet var plassert! Også mennesket var en gang en "gjennomsiktig skapning" lærer vi, om vår teori holder. Men hvordan kan Lankesters hypotese kombineres med Hæckels syn om at virveldyrenes øye utviklet seg gjennom forandringer *i overhuden*? Hvis utviklingen skjedde fra *innsiden*, går teorien i søppelbøtten. Dette synes å være bevist av embryologien. Professor Lankesters uvanlige forslag – eller skal vi si innrømmelse? –

⁷⁷ Se "*Mythical Monsters*" av Ch. Gould. Noen avsnitt fra denne interessante og vitenskapelige boken er gjengitt noe senere. Se også Sinnett's "*Occult World*" med beskrivelser av huler i Himalaya fylt med rester av menneskelige og dyrs kjempestore ben.

⁷⁸ Dermed var det tredje øye på hodets bakside. Påstanden om at de siste hermafroditter var "fire-armede", oppklarer muligens mysteriene med alle slike tilfeller blant idoler og eksoteriske guder i India. På Akropolis på Argos, var det en ξόαov, en grovt utformet trestatue (tillagt Dædalus), som forestiller en treøyet koloss, som var viet til Zevs *Triopas* (treøyet). "Gudens" hode har to øyne i ansiktet og et øverst i pannen. Den vurderes å være den eldste av alle de eldste statuene (*Schol. Vatic. ad Eurip. Troad.* 14).

⁷⁹ Det *indre syn* kunne deretter bare oppnås gjennom trening og innvielse, unntatt for tilfeller med "naturlige og fødte magikere", sensitive og medier, som de kalles nå.

⁸⁰ Uttrykket "forstenet" istedenfor "forbenet" er bemerkelsesverdig. Det "bakre øye" er selvsagt *pinealkjertelen*, som den nå kalles, en liten grå nervemasse på størrelse med en ert bak tredje ventrikel i hjernen, som stadig sies å inneholde bare *mineralske sammenvoksninger* og *sand*, og "intet annet". (Se senere.)

presenteres kanskje som følge av evolusjonistisk nødvendighet. Okkultismens lære om en gradvis utvikling av sansene "INNENFRA OG UT" fra astrale prototyper, er langt mer tilfredsstillende. Det *tredje øyet* *trakk seg innover* når dens tid var omme – en annet punkt i favør av okkultismen.

Hindu-mystikers allegoriske uttrykksmåte om "Shivas øye", *tri-bochana* (tre-øyet), får dermed sin forklaring og *eksistensberettigelse* – og overføringen av pinealkjertelen (som en gang var det "tredje øye") til pannen er bare et eksoterisk påfunn. Dette kaster også lys over et mysterium som er uforståelig for mange, om forbindelsen mellom *unormal* og åndelig synsevne og seernes fysiologiske renhet. Spørsmålet stilles ofte slik: "Hvorfor er sølibat og kyskhet en ufravikelig regel og betingelse for riktig *chelaskap* eller utviklingen av psykiske og okkulte evner?" Svaret finnes i kommentarene. Når vi forstår at det "tredje øye" en gang var et fysiologisk organ, og at det på grunn av avtakende åndelighet og tiltagende materialisme (hvor den åndelige natur slukkes av det fysiske) ble et atrofiert organ, som i dag er like lite forstått som milten er – når vi forstår dette vil forbindelsen bli tydelig. I det menneskelige liv er det største hinderet for åndelig utvikling, og særlig oppnåelse av *yoga*-krefter, våre fysiske sansers aktivitet. Da seksuell aktivitet er nært forbundet ved interaksjon med ryggmargen og den grå hjernemassen, er det ikke nødvendig å gi noen lengre forklaring. Hjernen normale og abnorme tilstander og det aktive arbeid i den forlengede marg virker selvsagt kraftig på pinealkjertelen, på grunn av alle "sentrene" i dette området, som i stor grad kontrollerer hovedparten av de fysiologiske aktiviteter i det dyriske kretsløp. Også på grunn av det tette og intime naboskapet mellom de to, utfolder den forlengede margen en meget kraftig "induktiv" aktivitet på pinealkjertelen.

Alt dette er meget tydelig for okkultisten men meget vagt for den alminnelige leser. Denne må vises muligheten for et treøyet menneske i naturen, i de perioder da menneskets form ennå var i en forholdsvis kaotisk tilstand. En slik mulighet kan avledes av anatomiske og zoologiske kunnskaper og fremfor alt kan det bygge på den materialistiske vitenskaps egne antagelser.

Det kan fastslås på grunnlag av vitenskap og bevis, som denne gang ikke bare er en teoretisk spekulasjon, at mange dyr – særlig blant de laverestående virveldyrene – har et *tredje øye*, som nå er atrofiert, men som opprinnelig har vært aktivt.⁸¹ Arten *Hatteria* av krypdyrordenen *Lacertilia*, som nylig er oppdaget på New Zealand (*bemerk: en del av det gamle Lemuria*) viser denne særegenhet på en helt uvanlig måte, og ikke bare *Hatteria punctata*, men også kameleoner, visse krypdyr og selv fisker. Det ble først antatt at det ikke var noe annet enn en forlengelse av hjernen som endte i et lite fremspring kalt epifysis, et lite ben som er atskilt fra hjernen ved brusk, og som finnes i alle dyr. Men det viste seg snart at det var mer enn det. Ved sin utvikling og anatomiske struktur viste det så stor likhet med øyet at det ikke var mulig å betrakte det som noe annet. Det finnes paleontologer som til denne dag er overbevist om dette "tredje øye" opphavelig har funksjonert, og de har helt rett. Dette og det som er skrevet om pinealkjertelen finner vi i Quain's *Anatomy* (2. bind, 9. utgave, sidene 830-851, "*Thalamencephalon*" *Interbrain*):

"Det er fra denne delen, som først omfattet hele og etter hvert bakre del av den tidligere primære hjerneblære at den optiske blæren ble utviklet i den første periode, og det er i fremre del at forbindelsen med hjernehalvdelene og tilhørende deler er formet. Hver side av *thalamus opticus* er dannet ved en fortykning på hver side av margens vegger, mens rommet imellom, som senker seg ned mot bunnen, består av tredje ventrikkels hulrom med dens forlengelse mot infundibulum. Deretter strekker den grå forbindelsen seg over ventrikkelhulrommet . . . Bakre del av velvingen er utviklet ved en merkelig prosess, som skal omtales senere, til pinealkjertelen, som på hver side er forent ved dens pediculus med *thalamus*, og bak disse er det dannet et tversgående bånd som en bakre forbindelse.

Lamina terminalis (*lamina cinerea*) fortsetter å avslutte den tredje ventrikkelen foran. Under dannet den optiske forbindelse bunnen av ventrikkelen og lengre bak senker infundibulum seg for å bli forent i *sella turcia* med vevet som grenser opp til den bakre hypofyselepp.

De to *optiske thalami* som er dannet av bakre og ytre del av fremre blære, består først av en enkel hul sekk av nervesubstans, hvor hulrommet på hver side foran kommuniserer med de tiltakende hjernehemisfærene, og bak-

⁸¹ "Dypt plassert i hodet, dekket av tykt skinn og muskler, virkelige øyne som ikke kan se finnes blant visse dyr", sier Hæckel: "Blant virveldyrene . . . blinde muldvarper og åkermus, blinde slanger og firfislere . . . De unngår dagslys . . . og oppholder seg under overflaten. Opprinnelig var de ikke blinde, men de har utviklet seg fra forfedre som levde i lyset og hadde velutviklede øyne. Det atrofierte øye under den ugjennomsiktige huden kan i disse blinde vesener finnes i alle tilstander av tilbakegang" ("*Sense Organs*", Hæckel). Hvis *to øyne* kunne atrofiere blant laverestående dyr, hvorfor da ikke *et øye* – pinealkjertelen – i mennesket, som i sitt fysiske aspekt bare er et høyerestående dyr ?

over med midtre hodeblære (*corpora quadrigemina*). Etter hvert som økende avleiringer skjer foran, bak, nedenfor og på sidene blir *thalami* fastere. På samme tid kommer en kløft eller en spalte til syne ovenfor, som strekker seg ned til det indre hulrommet, som fortsetter åpent til bakre del motsatt inngangen til den sylviske akvedukten. Denne kløften eller spalten er den *tredje ventrikkelen*. Bak fortsetter de to *thalami* forent ved *bakre sammenføying*, som kan registreres ved slutten av tredje måned, samt ved stilken på pinealkjertelen. . .

Tidlig i perioden kan den *optiske trakt* registreres som en hul forlengelse fra ytre del av *thalami*'s vegg, mens de ennå er blæreformet. Deretter forlenges de bakover og forbindes med *corpora quadrigemina*.

Dannelsen av pinealkjertelen og hypofysen er noen av de mest interessante fenomener i forbindelse med utviklingen av *thalamencephalon*."

Ovenstående er særlig interessant, når vi innser at pinealkjertelen ville vært klart synlig om issebeinet ble fjernet, om det ikke var for utviklingen av bakre deler av hjernehemisfærene. Det er også interessant å registrere den åpenbare forbindelse mellom den (opprinnelige) hule, optiske trakt og de fremre øynene, pinealkjertelen og dens stengel bakover, og alle disse med den optiske *thalami*. De siste oppdagelsene i forbindelse med det tredje øyet for *Hatteria punctata* skaper dermed en meget viktig forbindelse til utviklingshistorien for de menneskelige sansene og for den okkulte fortolkning av teksten.

Det er velkjent (og betraktet som en fantasi av de som har sluttet å tro på menneskets u dødelige prinsipp) at Descartes betraktet pinealkjertelen som *sjelens sete*. Selv om hver del av den er forbundet med kroppen, sa han, er det en særlig del av den hvor sjelen utøver sine funksjoner mer spesielt enn i noen annen. Og da verken hjertet eller hjernen kunne være denne "særlige" delen, konkluderte han med at det var den lille kjertelen festet til hjernen, men hvis utfoldelse var uavhengig av den, da den lett kunne bringes i en slags svingende bevegelse "av de dyriske åndene"⁸² som krysser skallens hulrom på enhver måte".

Hvor uvitenskapelig dette kan synes i forhold til våre dagers mer eksakte lærdom, var Descartes langt nærmere den okkulte sannhet enn noen Hæckel. Som påvist er pinealkjertelen langt sterkere forbundet med sjel og ånd enn med noen av menneskets fysiske sanser. Om de ledende vitenskapsmenn hadde hatt et glimt av de *virkelige* prosessene som anvendes av den evolusjonære impuls, og denne store lovs buktende *sykliske* forløp, ville de ha *visst* istedenfor å formode, og følt seg like sikker på menneskehetens fremtidige fysiske forvandling som sitt kjennskap til fremtidige former. Da ville de innse villfarelsene og det absurde ved sine moderne "blinde" og mekaniske naturprosesser, og innse som følge av denne kunnskapen at nevnte pinealkjertel, som eksempel, måtte settes ut av *fysisk* bruk på dette trinn av vår utviklingssyklus. Hvis menneskets merkelige "øye" nå er atrofiert, er det et bevis for at det som for de laverestående dyrearter en gang har vært aktivt, for naturen skaper aldri det minste, den mest ubetydelige form uten en klar hensikt og bruk. Det var et *aktivt* organ sier vi, på det evolusjonstrinn da det åndelige elementet i mennesket var den suverene hersker og de knapt gryende intellektuelle og psykiske elementer. Etter hvert som syklusen fortsatte mot det punkt hvor de fysiske sansene ble utviklet parallelt med veksten og konsolideringen av det fysiske menneske, med endeløse og komplekse forandringer og prøvelser hva gjelder den zoologiske utvikling, ble det mellomste "øye" atrofiert sammen med menneskets første åndelige og rent psykiske egenskaper. Øyet er både sjelens speil og vindu, sier den folkelige visdommen⁸³ og *Vox populi Vox Dei*.

I begynnelsen var hver klasse og familie av levende vesener hermafroditter og objektivt enøyd. For dyret, hvis form var like eterisk (astralt) som for mennesket, og før begges kropp begynte å utvikle klær av skinn; dvs. å utvikle *innenfra* og *utover* den tykke kledningen av fysisk substans med dens indre fysiologiske mekanismer – var det tredje øye, som i mennesket, det eneste synsorgan. De to fremre, fysiske øyne ble utviklet⁸⁴ senere for både dyret og mennesket, hvis organ for fysisk syn ved

⁸² Dr.B.W. Richardsons "nerve-eter" – okkultismens nerve-aura. De "dyriske åndene" (?) er det samme som strømmer av den sirkulerende nerve-auriske sammensetningen.

⁸³ La oss erindre at den *første* rase ifølge den okkulte vitenskap var åndelig i sitt indre og eterisk i sitt ytre; den *andre* psykisk-åndelig mentalt og eterisk-fysisk kroppslig; den *tredje* som i begynnelsen fremdeles manglet intellekt og var astral-fysisk kroppslig – levde et indre liv hvor dets psykisk-åndelige element på ikke noen måte ble påvirket av de knapt begynnende fysiske sansene. Dets to fremre øyne så foran seg uten å kunne se verken fortid eller fremtid. Men det "tredje øyet" "omfattet EVIGHETEN".

⁸⁴ Men på en helt annen måte enn Hæckel så for seg som en "evolusjon ved naturlig utvalg i kampen for tilværelsen" ("*Pedigree of Man*", "*Sense Organs*", side 335). Bare "hudens termiske følsomhet" for hypotetiske lysstråler er helt utilstrekkelig som forklaring på den vidunderlige tilpasningsevne som øyet innehadde. Det er tidligere påvist at det "naturlige utvalg" er en ren myte, som forklaring på *opphavet* til alle varianter (*se del III, om darwi-*

starten av tredje rase var i samme posisjon som noen av de blinde virveldyrene i vår tid; dvs. under en ugjennomsiktig hud.⁸⁵ Men utviklingstakten for dette *ekstra* eller opprinnelige øye er ulik for menneske og dyr, da det for mennesket allerede har passert det dyriske *ikke-rasjonelle* stadium i tredje runde og nå er et helt bevissthetsplan foran den dyriske skapelsen. Mens derfor det "kyklopiske" øyet for mennesket var og fremdeles *er* organet for *åndelig* syn, så var det for dyret et organ for objektivt syn. Og da dette øyet hadde fullført sine oppgaver, ble det erstattet i løpet av den fysiske evolusjonen fra det enkle til det mer komplekse med to øyne, mens det ene øye ble lagret og lagt til side av naturen for fremtidig bruk i kommende tidsaldrer.

Dette forklarer hvorfor pinealkjertelen nådde sin høyeste utvikling parallelt med den laveste fysiske utvikling. Det er blant virveldyrene den er mest fremtredende og objektiv, mens den for mennesket er omhyggelig skjult og utilgjengelig, unntatt for anatomer. Det kastes ikke mindre lys på menneskets fremtidige fysiske, åndelige og intellektuelle tilstand gjennom perioder, som parallelt svarer til andre tidligere perioder, og alltid langs linjer av stigende eller synkende syklisk evolusjon og utvikling. Noen århundrer før *kali-yuga* – den mørke tidsalder som startet for snart 5.000 år siden – ble det sagt (omskrevet til forståelig språk):

"Vi (den femte rotrase) i første halvdel (av dens varighet) mot (den nå STIGENDE del av syklusen) er i midtpunktet av (eller mellom) første og andre rase – nedstigende (dvs. da rasene var på den synkende del av syklusen) . . . *Regn etter selv, lanoo, og se.*" (Kommentaren xx. – se figuren på neste side.)

Når vi regner som anbefalt, finner vi at gjennom denne overgangsperioden – nemlig, i andre halvdel av den første åndelige eterisk-astrale rase – manglet den gryende menneskehet det intellektuelle hjerneelementet. Da den var på den *synkende* buen, og vi er parallelt til den på den *stigende* buen, så mangler vi det åndelige elementet, som nå er erstattet av det intellektuelle. Legg godt merke til at da vi er i femte eller den *manasiske* periode av vår rases utvikling, så har vi krysset meridianpunktet for den perfekte tilpasning mellom ånd og materie – eller likevekten mellom hjerneintelligens og åndelig oppfatningsevne. Et viktig poeng må imidlertid regnes med.

Vi er bare i fjerde runde, mens det er i den femte runde at den fulle utvikling av *manas*, som en direkte stråle fra den universelle MAHAT – en stråle uhindret av materien – endelig vil bli nådd. Likevel, da hver underase og nasjon har sine perioder og stadier av evolusjonær utvikling gjentatt i en mindre skala, må dette i større grad være tilfelle for en rotrase. Vår rase, som rotrase, har følgelig krysset ekvatoriallinjen og beveger seg oppover på den åndelige siden. Men noen av våre underasser befinner seg fremdeles på den skyggeaktige, synkende buen av sine respektive nasjonale sykluser, mens andre igjen, de eldste, har krysset dette viktige punktet – som alene bestemmer om en rase, en nasjon, eller en stamme vil leve eller forsvinne – og står i spissen for den åndelige utvikling som underasse.

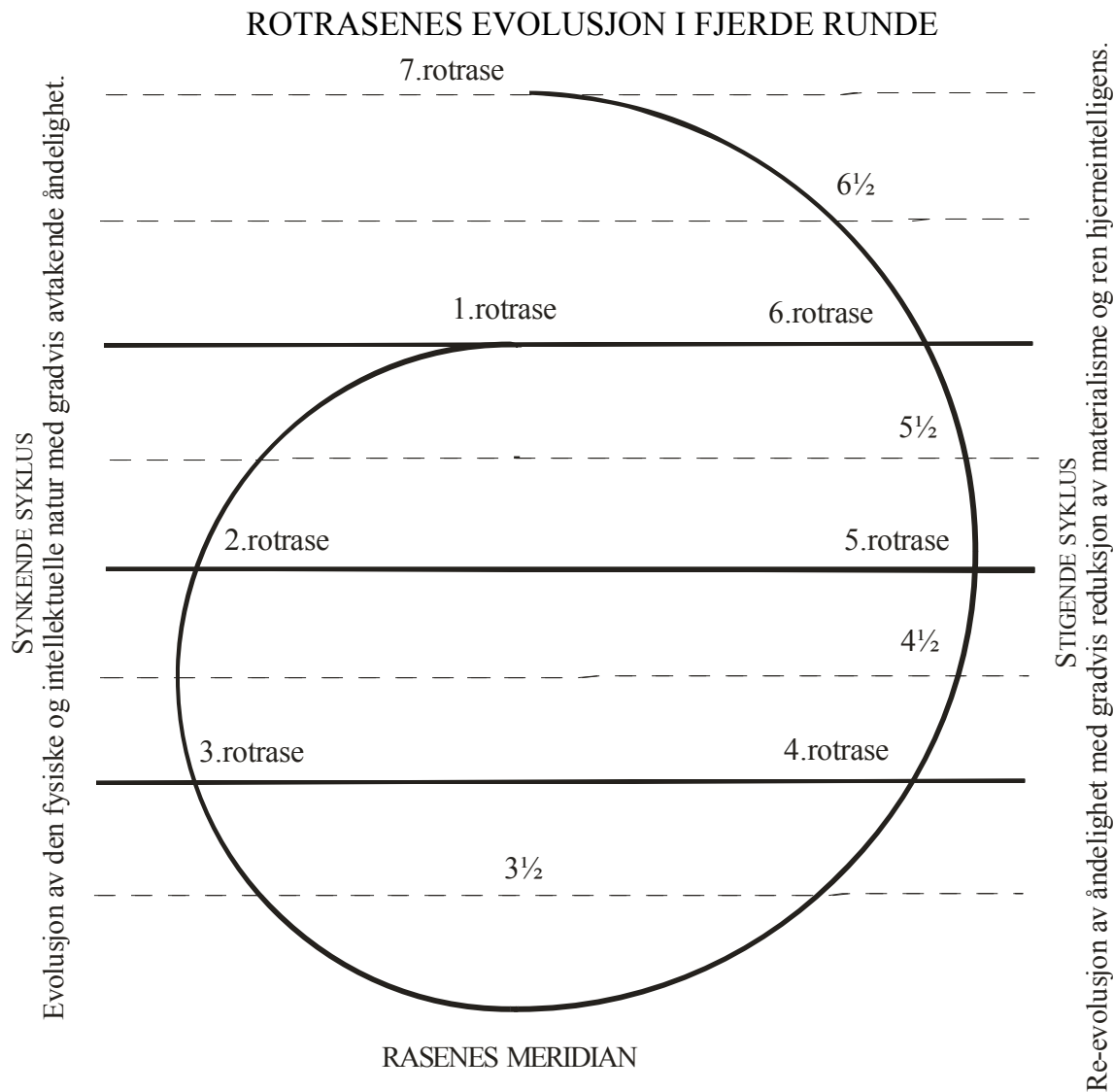
Det blir nå forståelig hvorfor det "ekstra øyet" gradvis ble forvandlet til en enkel kjertel etter det fysiske fall av de vi er enige om å kalle "lemurier".

Det er et merkelig faktum at det er hjernehemisfærene og sideventriklene som er utviklet hos menneskelige vesener, mens det er *optica thalami*, *corpora quadrigemina* og *corpora striata* som er de mest utviklede deler i pattedyrenes hjerner. I tillegg påstås at menneskets intellekt i noen grad kan graderes etter utviklingen av de sentrale hjernevindingene og fremre del av hjernehemisfærene. En naturlig følge av dette ville være at utviklingen og økt størrelse av pinealkjertelen kunne være en indikator på den astrale kapasitet og åndelige tilbøyelighet i ethvert menneske, og at det ville være en korresponderende utvikling i denne del av kraniet, eller en økning av pinealkjertelens størrelse på bekostning av bakre deler av hjernehemisfærene. Dette er en merkelig antagelse, som synes å bli fullt bekræftet. Bak og nedenfor finner vi nemlig lillehjernen som anses å være sete for alle dyriske tilbøyelig-

nistisk mekanisk begrunnelse), da "den sterkeste overlevelse" bare kan skje etter at anvendelige varianter er kommet til, sammen med forbedrede organer. Hvorifra kom disse "anvendelige variantene", som utviklet øyet? Bare fra "blinde krefter . . . uten mål og uten plan?" En slik forklaring er infantil. Den sanne løsningen på dette mysteriet finnes i den upersonlige, guddommelige visdommen og dens IDESKAPELSE – som påvirker materien.

⁸⁵ Paleontologien har bekræftet at dyrene i den cenozoiske tidsalder – spesielt øglene, slik som den tidligere *La-byrinthodon*, hvis fossile skaller viser et hull som ellers ikke kan forklares – måtte ha utviklet et tredje, ekstra øye. Flere naturforskere, blant andre E. Korscheldt, er overbevist om at mens et slikt øye hos nåværende krypdyr som følge av å være dekket av ugjennomsiktig hud bare kan skjelve mellom lys og mørke (slik det menneskelige øye kan når det dekkes av et lommetørkle eller er tett lukket), så virket dette øye i de nå utdødde dyrene som et virkelig synsorgan.

heter i mennesket, og som vitenskapen gjør til det store senter for alle fysiske og koordinerte bevegelser, slik som å gå, å spise, osv., osv. Foran i hjernens fremre del – hjernehemisfærene – finner vi de deler som særlig er forbundet med utviklingen av menneskets intellektuelle evner, mens vi i midten, hvor den dominerer både bakre og fremre deler, og særlig de dyriske funksjonene, finnes hos det høyere mer utviklede eller åndelige menneske en mer utviklet pinealkjertel.

Det bør huskes at disse bare er de fysiske motsvarigheter, akkurat som den vanlige menneskelige hjerne er et registrerende minne-organ og ikke minnene selv.

Dette er således det organ som har gitt opphav til så mange legender og historier, blant andre om mennesket med et hode men med to ansikter. Disse kan finnes i mange kinesiske bøker, og det henvises til dem i kaldeiske skrifter. I tillegg til den boken som allerede er nevnt – Shan Hai King, samlet av King Chia på grunnlag av inngraveringer på ni urner gjort 2.255 f.Kr. av keiser Yü, kan de finnes i et annet verk kalt "Bambo-bøkene" og i et tredje, "Rh Ya" – "innviet etter tradisjonen av Chow Kung, Wu Wangs onkel, den første keiser av Chow-dynastiet, 1.122 f.Kr." – forteller Ch. Gould i sin "*Mythical Monsters*". Bambo-bøkene som inneholder de eldste beretningene om Kina, ble funnet i 279 e.Kr. etter åpningen av graven til King Seang av Wai, som døde i år 295 f.Kr. Begge disse beretningene omtaler mennesker med et hode og to ansikter – et foran og et bak (side 27).

De som studerer okkultisme bør vite at DET "TREDJE ØYET" ER UOPPLØSELIG FORBUNDET MED KARMA. Temaet er så mystisk at bare meget få har hørt om det.

"Shivas øye" ble ikke fullstendig atrofiert før ved slutten av fjerde rase. Da tredje rases devameneskets åndelighet og alle guddommelige krefter og egenskaper var omgjort til tjenere for det fysiske menneskes nylig oppvekkede fysiske og psykiske lidenskaper, istedenfor tvert om, tapte øyet sine krefter. Men dette var evolusjonens lov, og det var strengt tatt intet FALL. Synden lå ikke i å ikke bruke de nyutviklede kreftene, men i å *misbruke* dem; ved å gjøre det tabernakel som var ment å inneholde en gud til å bli et tempel for enhver *åndelig* syndighet. Når vi anvender ordet "synd", er det bare fordi enhver skal forstå vår mening, da begrepet *karma*⁸⁶ ville være det rette å bruke i dette tilfelle, mens for den leser som er forvirret av bruken av ordet "åndelig" istedenfor "fysisk", vil vi påpeke det faktum at det ikke eksisterer noen slags fysiske syndigheter. Kroppen er bare et uansvarlig organ, et redskap for det *psykiske*, om ikke det "åndelige menneske". Når det gjelder atlantene, var det nettopp det åndelige vesen som syndet, da det åndelige element fremdeles i de dager var det dominerende element i mennesket. Dermed var det i de dager at den femte rases tyngste karma ble fremkalt av våre monader.

Da denne setningen kan oppleves som forvirrende, er det best den forklares til fordel for de som ennå ikke er helt fortrolig med den teosofiske lære.

Det stilles stadig spørsmål om *karma* og *gjenfødelse*, og det synes å være stor forvirring om disse spørsmål. De som er født og oppvokst i den kristne tro, og som har lært at Gud skaper en ny sjel for hvert nyfødt barn, er blant de mest forvirrede. De spør om antall inkarnerende monader er begrenset og til dette får de et bekreftende svar. For selv hvor tallrike etter vår oppfatning det inkarnerende antall monader må være, må det være en grense – selv om vi tar hensyn til at det siden andre rase, da de respektive syv grupper var utstyrt med kropper, har foregått utallige fødsler og dødsfall i ethvert sekund av de tidsaldre som siden har passert. Det er påstått at Karma-Nemesis, hvis hjelper er naturen, tilpasser alt på den mest harmoniske måte, og at derfor en ny innstrømning eller ankomst av nye monader opphørte så snart menneskeheten hadde nådd sin fulle fysiske utvikling. Ingen nye monader har inkarnert siden atlantenes midtpunkt. Når vi i tillegg tar hensyn til – med unntak av små barn og individer som har fått sine liv avsluttet ved en eller annen ulykke – at intet åndelig vesen kan inkarnere før etter et forløp av flere århundrer, må slike opphold alene vise at antall monader nødvendigvis må være fast og begrenset. Dessuten må andre dyr gis tilstrekkelig tid for sin evolusjonære prosess.

Herav den påstand at mange av oss nå arbeider med virkningene av dårlig karma skapt i atlantiske kropper. KARMA-loven er uløselig tilknyttet reinkarnasjonene.

Det er bare kjennskapet til det ene og samme individs stadige gjenfødelse gjennom en livssyklus at vi kan forsikre oss om at det er den samme MONADEN – som omfatter mange dhyan-chohanere eller "gudene" selv – som må gjennomgå "nødvendighetens sirkel", belønnet eller straffet gjennom slike gjenfødelse for de lidelser som er gjennomgått eller de forbrytelser som er gjort i tidligere liv; at disse monader – som gikk inn i de tomme, sanseløse skallene, eller første rases astrale skikkelser utsondret av pitriene – er de samme som nå er blant oss, eller kanskje oss selv. Det er bare denne lære, sier vi, som kan forklare det mystiske problem med det gode og det onde og forlike mennesket med livets fryktelig og *åpenbare* urettferdighet. Intet annet enn en slik visshet kan berolige vår opprørte rettferdighetssans. Når noen som ikke kjenner denne noble lære ser omkring seg og registrerer ulikhetene ved fødsel og ressurser, ved intellekt og muligheter; når man ser at tåper og lastefulle æres på grunn av fordeler bare ved en heldig fødsel, og at deres nærmeste nabo, med intellekt og ærbare dyder – som i langt større grad fortjener å æres – forgår av mangel på ressurser og sympati; når man ser alt dette og ikke kan gjøre noe for å bistå de som urettferdig lider, når hjertet smerter og ørene gjenlyder av smerteskrigene fra de omkring – da er det bare den velsignede kunnskapen om karma som kan forhindre en i å forbanne livet og menneskene, og likeså deres antatte skaper.⁸⁷

⁸⁶ Karma er et ord med mange betydninger og har en spesiell betegnelse for nærmest ethvert av dets aspekter. Som synonym for *synd* betyr det utførelsen av en handling for å imøtekomme et *verdslig* og dermed et *selvisk* begjær, som ikke kan unngå å skade noen andre. Karma er handling, årsaken, og karma er igjen "loven for den etiske årsak og virkning"; *virkingen* av en handling som er egoistisk utført, når den store harmoniens lov beror på altruisme.

⁸⁷ Motstandere av karmalæren bør vite at det er absolutt *utenkelig* å besvare pessimistene med andre data. Et godt grep om karmalovens prinsipper knuser hele grunnlaget for det imponerende byggverk som er utviklet av Schopenhauers og von Hartmanns disipler.

Av all den fryktelige blasfemi og de anklager monoteistene beskylder sin Gud for, er ingen større og mer utilgivelig enn den (nesten alltid) falske beskjedenhet som lar den antatte "fromme" kristne forsikre i forbindelse med ethvert onde og urettmessige motgang at "dette er Guds *vilje*".

Dårer og hyklere! Blasfemikere og gudløse fariseere, som i samme åndedrag snakker om den uendelige barmhjertighet og omsorg deres Gud og skaper har for det hjelpeløse menneske, og så lar denne Gud *hjemmsøke de gode og de aller beste av sine skapninger og lar dem forblø lik en umettelig Molok !* Skal vi besvare dette med Congreves ord:

"Men hvem våger å anklage den evige rettferdighet ?" *Logikk og normal, sunn fornuft*, svarer vi. Hvis vi blir oppdratt til å tro på "arvesynden", på det *ene* liv bare på denne jord for hver sjel, og på en menneskegjort guddom, som synes å ha skapt noen mennesker bare for å ha gleden av å kunne fordømme dem til helvetes evige ild (uansett om de er gode eller onde, sier predestinasjonslærens tilhengere)⁸⁸, hvorfor skal ikke da ethvert menneske som er utstyrt med resonnerende evner på sin side fordømme en slik grusom guddom ? Livet ville ikke være til å holde ut om man skulle tro at Gud skapte menneskets urene fantasi. Heldigvis eksisterer denne guddom bare i menneskets dogmer, og i noen dikteres usunne forestillinger, som tror de har løst problemet ved denne tilegnelsen:

Du store, mystiske makt, som har *formørket*
den stolte, menneskelige visdom, *for å forvirre*
de *dristigste undersøkelser*, for å teste troen
til dine *overmodige* skapninger !

Det kreves virkelig sterk "tro" for å tro at det er "overmodig" å stille spørsmål om rettferdigheten til en som skaper hjelpeløse, små mennesker, som "forvirres" for å teste deres "tro", som denne "makt" synes å ha glemt, eller neglisjert å utstyre dem med, noe som skjer fra tid til tid.

Sammenlign denne blinde tro med den filosofiske oppfatning, som baserer seg på livets erfaring og ethvert fornuftig bevis, på karma-nemesis eller gjengjeldsens lov. Denne lov – om den er bevisst eller ubevisst – predestinerer intet og ingen. Den eksisterer fra og i evigheten, for den er virkelig EVIGHETEN selv. Og da ingen handling kan være det samme som evigheten, kan den ikke sies å handle, for den er selve HANDLINGEN. Den er ikke bølgen som drukner et menneske, men den *personlige* handling fra den stakkar, som forsettlig plasserer seg innen den *upersonlige* handling fra de lover som styrer havets bevegelser. Karma skaper ingenting, og den planlegger heller intet. Det er mennesket som planlegger og skaper årsaker, og den karmiske lov tilpasser virkningene; som ikke er en handling, men den universelle harmoni, som alltid forsøker å gjeninnta den opprinnelige stilling, lik en bue som spennes for sterkt, som reagerer tilsvarende sterkt. Hvis den da skulle vri armen ut av dens naturlige posisjon, skulle vi da si at buen brakk armen eller at vår egen dårskap hadde påført oss skaden ? Karma har aldri søkt å skade den intellektuelle og individuelle frihet, slik som den Gud monoteistene har oppfunnet. Den har ikke innhyllet sine påbud i mørke for å forvirre mennesker. Den vil heller ikke straffe de som drister seg til å undersøke dens mysterier. Tvert imot; den som gjennom studier og meditasjon avslører dens kompliserte virkninger og kaster lys over disse dunkle krokveier, hvor så mange har gått seg vill på grunn av sin uvitenhet om livets labyrint – arbeider for sine medmenneskers beste. KARMA er en absolutt og evig lov i den manifesterte verden. Og da det bare kan være en absolutt og evig nærværende årsak, kan ikke de som tror på karma bli betraktet som ateister eller materialister – og i enda mindre grad fatalister.⁸⁹ For karma er ett med det ukjennelige, og et aspekt av dets virkninger i den fenomenale verden.

⁸⁸ Calvinistenes lære og teologi. "Guds hensikt *fra evigheten* av når det gjelder alle hendelser" (som er *fatalisme*, som dreper den frie vilje eller ethvert forsøk på å gjøre det gode) . . ."Det er forutbestemt eller menneskenes lodd i livet å evig å være lykkelige eller ulykkelige" (Katekisme.) En virkelig nobel og oppmuntrende lære !

⁸⁹ For å gjøre karma mer forståelig for det vestlige sinn, som er bedre kjent med den greske enn den ariske filosofi, har noen teosofere forsøkt å oversette karma med *Nemesis*. Hadde dette ordet vært kjent for antikkens profane slik det forstås av de innviede, ville ikke en slik oversettelse vært diskutabel. Men som det er, har den greske fantasi menneskeliggjort ordet altfor mye til at vi kan anvende det uten tilstrekkelige forklaringer. Blant de første grekere, "fra Homer til Herodot, var hun (Nemesis) ingen gudinne, men mer en *moralisk følelse*", sier Decharme – til vern mot det onde og umoral. Den som forsynder seg mot det, begår helligbrøde i gudenes øyne og forfølges av Nemesis. Med tiden ble den "følelsen" guddommeliggjort og ble personifisert som en fatal og straffende gudinne. Hvis vi derfor skulle forbinde karma med Nemesis, måtte det gjøres i forhold til Nemesis' trefoldighet, som Nemesis, Adrasteia og Themis. Da den siste av disse er guden for den universelle orden og harmoni, som lik

Tett og helt uløselig forbundet med karma er loven om gjænfødelse, eller reinkarnasjon av det samme åndelige individ i en lang, nesten uavbrutt serie av personligheter, som er som ulike drakter og karakterer spilt av samme skuespiller, hvor skuespilleren identifiserer seg med hver av dem og blir tilsvarende identifisert av publikum for et tidsrom av noen få timer. Det *indre* eller virkelige menneske, som personifiserer disse ulike rollene, vet hele tiden av han bare er Hamlet i noen få akter, som på det menneskelige illusjonsplan representerer hele Hamlets liv. Og han vet at han kvelden før var kong Lear, som da var en forvandling fra Otello fra kvelden før, hvor den ytre, synlige rollen forutsettes ikke å kjenne til dette faktum. I det virkelige liv er denne uvitenhet uheldigvis altfor vanlig. Likevel er den *permanente* individualitet helt innforstått med dette faktum. Men på grunn av atrofien av det "åndelige øye" i det fysiske legeme, er det ikke mulig å formidle dette til den falske personlighetens bevissthet.

Vi er fortalt at mennesker av tredje rotrase frem til nesten den midtre periode av den tredje UNDERrase av fjerde rotrase disponerte et fysisk *tredje øye*, da fortetningen og perfektjoneringen av den menneskelige skikkelsen gjorde at det forsvant fra menneskets ytre anatomi. Psykisk og åndelig vedvarte dets mentale og visuelle sansning nesten frem til slutten av fjerde rase, da dets funksjoner som følge av materialismen og menneskehetens fordervede tilstand, døde helt ut før undergangen av størstedelen av det atlantiske kontinent. Dermed kan vi vende tilbake til syndfloden og de mange "Noa-er".

Den studerende bør ha i minne at det var flere slike syndfloder enn den skapelsesberetningen omtaler, og tre som var enda viktigere, som vil bli omtalt og beskrevet i den del som gjelder de forhistoriske kontinentene. For å unngå feilaktige formodninger, med henblikk på påstanden om at den esoteriske lære har hentet mye av sitt stoff fra hinduiske skrifter, og at kronologien i de to omtrent er den samme – bare forklart og gjort tydeligere; og til sist at troen at "Vaivasvata Manu" – et virkelige slektsnavn! – var ariernes Noa og hans forbilde, som også okkultistene tror på, så nødvendiggjør dette en ny forklaring. (Se del VI. "*Nedsunkede kontinenter*")

MENNESKEHETENS OPPRINNELIGE MANUER

De som vet at den "store flommen" – som førte til nedsenkning av et helt kontinent med unntak av noen få øyer – ikke kan ha inntruffet så langt tilbake som for 18.000.000 år siden, og at Vaivasvata Manu er den indiske Noa forbundet med Vishnu's *matsya-* (eller fiske-)avatar, kan bli forvirret av denne forskjell mellom anførte fakta og den tidsregning som tidligere er oppgitt. Men i virkeligheten er det ingen forskjell. Hvis leseren skaffer seg *The Theosophist* for juli 1883 og studerer artikkelen "The Septenary Principle in Esotericism"⁹⁰, vil hele spørsmålet bli forklart. Det er i denne forklaringen, tror jeg, okkultistene avviker fra brahminene.

Til hjelp for de som imidlertid ikke har "The Theosophist" for dette år og denne måned for hånden, vil noen avsnitt av artikkelen bli gjengitt her:

Hvem var Manu, Swayambhuva's sønn? Den hemmelige lære forteller at *denne* Manu ikke var noe menneske men representerte den første menneskelige rase, som var utviklet ved hjelp av Dhyan-Chohanene (*devaene*) ved begynnelsen av den første runde. Men vi meddeles i hans Lover (1. bind, side 80) at det er fjorten Manuer for hver kalpa – eller tiden mellom hver skapelse (intervallet fra en *mindre* pralaya til den neste)⁹¹ – og at det i den

Nemesis har i oppdrag å kontrollere enhver overdrivelse og holde mennesket innen grensene for naturen og det rettferdige gjennom strenge straffer, representerer *Adrasteia* – "den uunngåelige" – Nemesis som en tidløs virkning av årsaker skapt av mennesket selv. Som datter av *Dikè* er Nemesis den upartiske gudinne, som bevarer sin vrede bare for de som er blitt gale av stolthet, egoisme og gudløshet. (Se Mesomed, *Hymn. Nemes.* v,2. Brunck, *Analecta* II, side 292; *Myth. de la Grèce Antique*, side 304.) I korthet; mens Nemesis er en mytologisk, eksoterisk gudinne, eller *makt*, personifisert og menneskeliggjort i sine ulike aspekter, er *karma* en helt filosofisk sannhet, et høyeste guddommelige uttrykk for menneskets opprinnelige oppfatning om guddommen. Det er en lære som forklarer det ondes opphav og foredler vår oppfatning av hva den tidløse, guddommelige rettferdighet bør være – istedenfor å forringe den ukjente og ukjennelige guddom til en lunefull, grusom tyrann, som vi kaller forsynet.

⁹⁰ Det syvfoldige prinsipp innen esoterismen, o.a.

⁹¹ *Pralaya* – et ord som allerede er forklart – er et begrep som ikke bare gjelder enhver "Brahma's natt" eller oppløsning av verdener etter hver manvantara, som er det samme som 71 maha-yugaer. Det gjelder også enhver "formørkelsesperiode" og selv enhver katastrofe som avslutter, vekselvis ved ild og vann, hver rotrase. *Pralaya*

nåværende guddommelige tidsalder har vært syv Manuer. De som vet at det er syv runder, og at vi har lagt bak oss tre og nå er i den fjerde, og at det er syv morgengryer og syv skumringer eller fjorten *manvantaraer*; at det ved begynnelsen og slutten av hver runde på og mellom planetene er en oppvåkning til *illusorisk* liv, og en oppvåkning til *reelt* liv; og at det finnes rot-Manuer, og noe vi klosset vil oversette med *frø-Manuer* – *frøene til de menneskelige rasene i den kommende runden* (eller *sishtaene* – de overlevende mest egnede⁹²; et mysterium som bare avsløres for de som har gjennomgått tredje innvielsesgrad) – de som vet om alt dette vil være godt forberedt til å forstå meningen med det etterfølgende. De hellige hinduskriftene forteller at den første Manu fødte seks andre Manuer (syv opprinnelige Manuer i alt), og at hver av dem fødte syv andre Manuer⁹³ (*Bhrihu* I, 61-63) – hvor dette i okkulte avhandlinger fremstilles med 7×7 . Dermed er det klart at Manu – den siste, stamfaren for vår fjerde rundes menneskehet – må være den *syvende*, da vi nå er i vår fjerde runde,⁹⁴ og det er en *rot-Manu* på klode A og en *frø-Manu* på klode G. Akkurat som hver planetarisk runde starter med tilsynekomsten av en "rot-Manu" (Dhyan Chohan) og avsluttes med en "frø-Manu", så vil en *rot-* og en *frø-Manu* komme til syne respektivt ved begynnelsen og slutten av en menneskelig periode på enhver planet.⁹⁵ Etter dette er det lett å innse at en *Manu-antarisk* periode betyr, slik begrepet angir, tiden mellom tilsynekomsten av to Manuer eller Dhyan Chohaner, og at en mindre *manvantara* er varigheten av *syv* raser på enhver særskilt planet, og en stor *manvantara* er perioden for en menneskelig runde langs en planetarisk kjede. I tillegg sies det at hver av de syv Manuer *skaper* 7×7 Manuer, og at det er 49 rottraser på de syv planetene gjennom hver runde med en Manu for hver rottrase. Den nåværende syvende Manu kalles "Vaivasvata" og representerer i eksoteriske tekster den Manu som i India tilsvarer den babylonske Xisuthrus og den jødiske Noa. Men i esoteriske bøker fortelles vi at Manu Vaivasvata, stamfaren til vår *femte* rase – som reddet den fra den flommen som nesten utslettet den fjerde (atlantiske) – ikke er den syvende Manu som nevnes i fortegnelsen av rot- eller opprinnelige Manuer, men en av de 49 Manuer som stammer fra denne rot-Manuen.

For å skape bedre forståelse gir vi her navnene på de 14 Manuene i deres respektive rekkefølge og relasjon til hver runde:

er et begrep likt "Manu" – en fellesbetegnelse for *sishtaene*, som under benevnningen "konger" i *Puranaene* sies å bevare "frøene for alle ting i en ark fra flommens vannmasser" (eller ilden fra en vulkansk katastrofe, hvis begynnelse vi allerede kan registrere for vår femte rase ved de fryktelige jordskjelvene og utbruddene i senere år, og særlig i dette året) . . .som i løpet av pralayaen sprer seg utover verden" (Jorden). (Se forordet fra side lxxxii i Wilson's "*Vishnu Purana*".) Tiden er i virkeligheten bare en form for "Vishnu" – som Parasara sier i denne *Puranaen*. I de hinduiske yuga-kalpaene, har vi den regulære avtakende seriene 4, 3, 2, hvor tallene av esoteriske grunner multipliseres ettersom tilfellet krever det, men ikke slik Wilson og andre orientalistene trodde, av "sektarisk forskjønnelse". En kalpa kan være en tidsalder, en Brakmas "dag" eller en siderisk kalpa, astronomisk og jordisk. Slike kalkulasjoner finnes i alle *Puranaene*, men noen avviker – som for eksempel "de syv rishienes år, 3.030 jordiske år, og Dhruva's år, 9.090 i *Linga Purana*, "som er esoterisk, men som samtidig representerer den faktiske (hemmelige) kronologien. Som det sies i *Brahma Vaivarta*: "Kronologer regner at en kalpa er lik Brahma's liv. *Mindre* kalpaer, som *Samvarta* og andre, er tallrike". "*Mindre kalpaer*" angir her hver utslettelsesperiode, som Wilson selv forsto godt, som forklarer dette som "de hvor *Samvarta*-vinden og andre destruktive krefter virker" (*Vishnu Purana* 1. bind, side 54).

⁹² En fornemmelse og presentasjon av *sishtaene* finnes i Sinnets "Esoteric Buddhism", femte utgave. Se i tillegg – "the Noah's Ark Theory", sidene 146 og 147.

⁹³ Det faktum at Manu selv forklarer at han ble skapt av Viraj, og at han så fødte ti Prajapatier, som igjen fødte syv Manuer, som igjen fødte syv andre Manuer (*Manu* I, 33-36) referer til enda tidligere mysterier og er samtidig et *påskudd* med henblikk på læren om den syvfoldige kjeden, og den simultane evolusjon av de syv menneskehetene, eller MENNESKER. Foreliggende verk er skrevet på grunnlag av den tibetanske hemmelige lære, og den brahmanske esoteriske filosofi kan avvike i formen slik kabbalaen gjør. Men de var identisk like i den eldgamle fortid.

⁹⁴ Det finnes en annen *esoterisk* begrunnelse for dette. En Vaivasvata er den *syvende* Manu, fordi denne vår runde, selv om den er den fjerde, er i en *førsyvfoldig* *manvantara*, og runden selv er i *syvende* stadium av materialisme eller legemstetthet. Det midtre rasepunktet skjedde i fjerde rottrase, da mennesket og hele naturen nådde den laveste, grovste materielle tilstand. Etter denne tid; dvs. etter de første tre og en halv rase har menneskeheten og naturen gått over på den stigende buen av den rasemessige syklus.

⁹⁵ Intervallet før hver yuga kalles en *sandhya*, som består av like mange hundreår som det er tusenår i yugaen, mens det som etterfølger yugaen kalles *sandhyamsa* og er av samme varighet, forteller *Vishnu Purana*. "Intervallet mellom *sandhya* og *sandhyamsa* er yugaer som kalles krita, treta, osv. Disse (fire) krita, treta, *dwapara* og kali utgjør en stor alder, eller summen av fire tidsaldrer. Tusen slike summer er en Brahma's dag og *14 Manuer regjerer i denne perioden*." Skulle vi ta dette bokstavelig, ville det bare være en Manu for hver 4.320.000.000 år. Da vi har lært at det tok 300.000.000 år å utvikle de to laveste naturrikene, og at vår menneskehet bare er vel 18 millioner år gammel – hvor var da de andre Manuene som omtales, med mindre allegorien betyr hjva den esoteriske lære forteller oss om de 14 som blir multiplisert med 49.

1. runde {	1. rot-Manu på planet A – Swayambhuva
1. frø-Manu på planet G – Swarochi (eller) Swarotisha
2. runde {	2. rot-Manu på planet A – Uttama
2. frø-Manu på planet G – Thamasa
3. runde {	3. rot-Manu på planet A – Raivata
3. frø-Manu på planet G – Chachshuska
4. runde {	4. rot-Manu på planet A – Vavasvata (vår stamfar)
4. frø-Manu på planet G – Savarna
5. runde {	5. rot-Manu på planet A – Daksha Savarna
5. frø-Manu på planet G – Brahma Savarna
6. runde {	6. rot-Manu på planet A – Dharma Savarna
6. frø-Manu på planet G – Rudra Sarvarna
7. runde {	7. rot-Manu på planet A – Rouchya
7. frø-Manu på planet G – Bhoutya

Vaivasvata som dermed er den syvende i oppstillingen, er den opprinnelige Manu for vår fjerde menneskelige bølge (leseren må alltid huske at Manu ikke er et menneske men en kollektiv menneskehet), mens *vår* Vaivasvata bare var en av de *mindre* Manuene, som regjerer over de syv rasene på denne vår klode. Hver av disse ble vitne til en av de periodiske og stadig tilbakevendende katastrofene (ved ild og vann), som avslutter perioden for hver rotrase. Og det er denne Vaivasvata – hinduenes ideelle legemliggjørelse, som respektivt kalles Xisuthrus, Deukalion, Noa og andre navn – som er det allegoriske menneske som reddet vår rase, da nesten hele befolkningen på den ene halvkulen omkom i vann, mens den andre halvkulen våknet fra sin midlertidige formørkelse.⁹⁶

Dermed er det påvist at det ikke finnes noen virkelige forskjell i omtalen av Vaivasvata manvantara (*Manu-antara*, bokstavelig "mellom to Manuer") for vel 18.000.000 år siden, da det fysiske, eller det virkelig humane menneskelige første gang kom til syne i fjerde runde på denne jord; og av den andre Vaivasvata, dvs. Manuen for den store kosmiske eller sideriske flommen (et mysterium), eller igjen Manu Vaivasvata fra det oversvømte Atlantis, *rasens* Manu, som reddet den utvalgte menneskehet, den femte rase, fra fullstendig utslettelse. Da mange (og svært forskjellige) hendelser med hensikt er blandet i *Vishnu* og andre Puranaer i samme fremstilling, kan det fortsatt eksistere stor forvirring i den profane lesers sinn. Da det derfor kreves stadige avklaringer, må vi unnskyldes for stadig repetisjoner. De skalkeskjul som skjuler den esoteriske filosofis virkelige mysterier er store og forvirrende, og selv nå kan ikke det siste ord sies. Sløret kan imidlertid flyttes litt og noen forklaringer, som hittil har vært holdt tilbake, kan nå tilbys den seriøse forsker.

Som noen – oberst Vans Kennedy om vi ikke tar feil – bemerket: "det første prinsipp i hinduenes religiøsitet er *enheten i mangfoldet*". Hvis alle Manuer og rishier benevnes med et fellesnavn, så skyldte dette det faktum at de alle er manifesterte energier av en og samme Logos, himmelske som jordiske budbringere og kombinasjoner av det prinsipp som alltid er i en tilstand av aktivitet; bevisst i perioden for kosmisk evolusjon, og ubevisst (fra vårt synspunkt) gjennom den kosmiske hviletiden, da Logos sover i skjødet på DEN som "ikke sover", heller ikke er den noensinne våken, for det er SAT eller *væren*, og ikke et vesen. Fra dette DET utgår det store, usette Logos, som utvikler alle andre *logoi*, den opprinnelige MANU som gir eksistens til andre Manuer, som utvikler universet og alt i det kollektivt, og hvor summen av dem representerer det *manifesterte* Logos.⁹⁷ Således lærer vi fra "kommentarene"

⁹⁶ Ordene "skapelse", "oppløsning", osv. angir ikke den rette betydning verken for manvantara eller pralaya. *Vishnu Purana* regner opp flere: Det er fire slags oppløsning, skal Parasara ha sagt: *Naimittika* (den tilfeldige), når Brahma sover (hans natt, da "Ved slutten av denne dag skjer det en gjenforening av universet, som kalles Brahma's tilfeldige gjenforening", fordi Brahma er selve universet); *Prakritika* (den elementære), da dette universet delvis og fysisk vender tilbake til sin opprinnelige natur; *Atyantika* (den absolutte), identifiseringen av *det legemliggjorte* med den ulegemlige høyeste ånd – den mahatmiske tilstand, enten temporær eller inntil den etterfølgende *maha-kalpa*; også absolutt formørkelse – av hele den planetariske kjeden, osv.; og *Nitya* (den bestandige) *Mahapralaya* for universet og *døden* for mennesket. *Nitya* er livets utslukning, som slukningen av en lampe eller "nattens søvn". *Nitya Sarga* er "pågående og varig skapelse", slik *Nitya pralaya* er "pågående og varig oppløsning av alt som er født". "Det som følger etter en mindre oppløsning kalles en kortvarig skapelse . . . Dette er Samyama" (frembringning, eksistens eller oppløsning) (*Vishnu Purana* 1. bind, kap. vii.) Temaet er så komplisert at vi er nødt til å gjenta våre forklaringer.

⁹⁷ Men sjekk den suverene definisjonen av Parabrahman og Logos i hr. Subba Row's forelesninger om *Bhagavad Gita* i de første numrene av *The Theosophist* fra 1887, februar, mars, april og mai.

at da ingen Dhyan Chohan, selv ikke den høyeste, fullstendig kan fatte "forholdene for den forutgående kosmiske evolusjonen", så "beholder Manuene kunnskaper om deres erfaringer med alle kosmiske evolusjoner gjennom evigheten". Dette er svært tydelig: den første Manuen kalles *Swayambhuva*, "den selv-manifesterte", *umanifesterte* FADERS sønn. Manuene er skapere av skaperne av vår første rase – menneskehetens ånd – som ikke forhindrer de syv Manuene fra å ha vært de første "før-adamittiske" mennesker på jorden.

Manu deklarerer å være skapt av Viraj,⁹⁸ eller Vaiswanara (menneskehetens ånd),⁹⁹ som betyr at hans monade ved begynnelsen av hver ny kosmiske aktivitetsperiode utstråler fra det aldri hvilende prinsipp, *Logos* eller den UNIVERSELLE MONADE (kollektivt Elohim) som *innenfra seg selv* utstråler alle de kosmiske monader som blir aktivitetssentre – stamfedre til talløse solsystemer, og de ennå udifferensierte planetariske kjeders *menneskelige* monader og alle vesener innen disse. Hver kosmisk monade er "Swayambhuva", den SELV-FØDTE, som *blir et kraftsenter, fra hvilket det utgår en planetarisk kjede* (som det er syv av i vårt system), hvis utstrålinger igjen blir så mange Swayambhuva Manuer (et mystisk fellesnavn, som betyr langt mer enn det åpenbare), hvor hver av dem blir, som en *hærskare*, skaper av sin egen menneskehet. (Se "*The Manus and the Manvantaric Explained by a Western Mystic and Mathematician*".)

Når det gjelder spørsmålet om de fire menneskerasene som var før vår femte rase, finnes det intet mystisk i det unntatt de eteriske kroppene for de første rasene, som inngår i legender, men som likevel er historisk korrekt. Slike legender er universelle. Om den vestlige *lærde* foretrekker å betrakte dem som myter, gjør det ingen forskjell. Meksikanerne har – fremdeles – en tradisjon om en firfoldig ødeleggelse av verden ved ild og vann, som egypterne og hinduene har til denne dag.

I et forsøk på å forklare overensstemmelsen mellom legendene fra den fjerne fortid – fra kineserne, kaldeerne, egypterne, inderne og grekerne – og for fraværet av noen spor av sivilisasjoner eldre enn 5.000 år, bemerker forfatteren av "*Mythical Monsters*": "vi må ikke bli overrasket om vi ikke umiddelbart oppdager spor av mennesker fra ti, femten eller tjue tusen år siden. Med kortlivet arkitektur (som i Kina) kan store byområder etter få tusener år med naturlig forfall gå fullstendig tapt for erindringen . . . og mye mer . . . mindre katastrofer har inntrådt, som lokal oversvømmelse, jordskjelv, avleiringer fra vulkansk aske, spredning av ørkenområder, utslettelse av liv som følge av dødelige farsotter, ved smitte, eller ved spredning av fosforholdige gasser". ("*Mythical Monsters*", av Ch. Gould, side 134.)

Hvor mange slike katastrofer som har forandret hele jordens overflate avledes av denne teksten:

"I løpet av *kalpaens* syv første crorer (70.000.000 år) er jorden og dens to naturrikker (mineral- og planteriket), hvor et allerede har gjennomført sitt syvende kretsløp og det andre bare så vidt har startet – lysende og halv-eteriske, kalde, livløse og gjennomsiktige. I ellefte crorer¹⁰⁰ blir moderen (jorden) ugjennomsiktig og i den FJORTENDE¹⁰¹ starter ungdomskvalene. Disse naturens krampetrekninger

⁹⁸ Se forrige fornote.

⁹⁹ Se *Manu* I, 32 og 33. Vaiswanara er, i en annen forstand, den levende, magnetiske ilden som gjennomtrenger det manifesterte solsystemet. Det er det mest objektive (for oss det motsatte) og det stadig nærværende aspekt av den ENE LIV, for det er det vitale prinsipp. (Se *The Theosophist*, juli 1883, side 249). Det er også et navn for *Agni*.

¹⁰⁰ I perioden for den såkalte *sekundære* skapelse. Av flere grunner kan vi ikke omtale den *primære*, da bare tre *elementære* naturrikker fantes på jorden, blant annet fordi ingen vil være i stand til å forstå det som aldri kan uttrykkes med eksisterende begreper – med mindre man er en stor seer eller naturlig intuitiv.

¹⁰¹ Hippokrates sa at tallet syv "Ved sine okkulte fortrinn tenderte til å fullkommengjøre alle ting, til å være forvalter av livet og kilde for alle dets forandringer". Menneskets liv delte han (som Shakespeare) i syv deler, for "Som Månen endrer sine faser hver syvende dag, så påvirker dette tallet alle sublunariske vesener", og selv jorden, som vi vet. Hos barnet er det tennene som kommer til syne i den syvende måneden, og de felles etter syv år. Ved to ganger syv begynner puberteten, og ved tre ganger syv er våre mentale og vitale krefter utviklet. Ved fire ganger syv har mennesket full styrke og ved fem ganger syv er lidenskapene mest utviklet, osv. Når det gjelder jorden er den nå i sin midtre alder og likevel ikke særlig klokere. *Tetragrammaton*, guddommens hellige navn med fire bokstaver, kan på jorden bare bli forløst ved å bli syvfoldig gjennom det manifesterte triangel som utgår fra den skjulte *Tetraktis*. Derfor må syvtallet anvendes på dette plan. Som det står i Kabbala: "Den store, hellige forsamling", v.1161: "For visselig er det ingen stabilitet i de seks, unntatt (når de utgår) fra den syvende. For alle ting beror på den SYVENDE."

(geologiske forandringer) varer uavbrutt til den tjuende crore. Deretter opptrer de periodisk og med lange intervaller.

Den siste forandringen fant sted for nesten tjue crore siden (120.000.000). Men jorden og alt på dens overflate hadde da blitt kjølig, fast og hardt mange tidsaldre tidligere. (Kommentarene, xxii.)

Skal vi tro den esoteriske lære har ingen *universell* geologisk forstyrrelse og forandring forekommet de siste 120 millioner år, og jorden var, selv før den tid, ferdig til å motta sin menneskelige befolkning. Menneskehetens tilsynekomst i sin fulle fysiske utvikling skjedde, som allerede nevnt, først for omtrent atten millioner år siden, etter naturens første store fiasko med å skape slike vesener selv, uten bistand fra de guddommelige "skaperne", og etter en suksessiv evolusjon av de tre første rasene (se foran om den 3. sangen og deretter). Den faktiske varigheten av de første to og en halv rasene er holdt tilbake for alle unntatt de høyere innvidde. Rasenes historie starter med kjønnsdelingen, da den forutgående eggbærende, androgyne rasen raskt forsvant, og de etterfølgende underrasene av den tredje rase fremtrådte som en *fysiologisk* fullstendig ny rase. Det er denne "ødeleggelsen" som allegorisk kalles den store "Vaivasvata Manu flommen", hvor beretningen viser Vaivasvata Manu (eller "menneskeheten") som eneste gjenblivende på jorden i frelsesarken, trukket av Vishnu i form av en enorm fisk "sammen med" de syv rishier. Allegorien er svært tydelig:

I enhver nasjons symbolspråk står "flommen" for kaotisk og urolig materie – selve kaos – og vannet for det feminine prinsipp – det "stor dyp". Som Pankhursts greske leksikon fremstiller det: "Ἀρχή (arken) svarer til det hebraiske *rasit* eller visdom . . . og (samtidig) som symbol for den kvinnelige formeringsevne *arg* eller *arca*, hvor naturens (og menneskehetens) frø flyter eller ruger over det store vanddyp gjennom det tidsrom som inntreffer etter hver monden (eller rasemessig) syklus". Ark er også det mystiske navn for den guddommelige *livets* ånd, som ruger over kaos. Vishnu er denne guddommelige ånd, som et abstrakt prinsipp, men også den som *bevarer* og *skaper*, eller *gir liv* – den tredje person i den hinduiske treenighet (sammensatt av Brahmâ skaperen, Shiva ødeleggeren og Vishnu bevareren). I denne allegorien fremstilles Vishnu i form av en *fisk*, den som styrer Vaivasvata Manu's ark gjennom flommens vann. Det tjener ingen nytte omstendelig å belyse den esoteriske betydning av ordet *fisk* (Se Payne Knight, Inman, Gerald Massey, osv.) Dets teologiske betydning er fallisk men metafysisk guddommelig. Jesus blir kalt "fisk", og det ble også Vishnu og Bacchus, ΙΗΣ, menneskehetens "frelser", som var et monogram for guden Bacchus, som ble kalt ΙΧΘΥΣ, fisken.¹⁰² De syv rishiene i arken symboliserer de syv prinsipper, som blir komplette i mennesket først etter kjønnsdelingen når det er blitt *menneskelig* og ikke lenger er en guddommelig skapning. (Se videre detaljer i "Den syvende Manu")

Vi kjenner ikke så mye om undergangen av det kontinent som rommet den andre rotrasen. Vi kjenner historien for det tredje, "Lemuria" og Atlantis, mens de andre bare er antydnet. Det sies at Lemuria forsvant omkring 700.000 år før begynnelsen av det som nå kalles tertiærtiden (den eocene).¹⁰³ Det er også ved denne flommen – en faktisk geologisk forstyrrelse denne gang – at Vaivasvata Manu igjen redder menneskeheten (allegorisk er det menneskeheten, eller en del av den, den fjerde rase, som reddes), slik han også reddet den femte rase etter ødeleggelsen av de siste atlanterne, hvor de siste forsvant for 850.000 år siden.¹⁰⁴ Deretter skjedde ingen større oversvømming før med Platons Atlantis, eller Poseidon, som egypterne kjente til, fordi det skjedde relativt nylig.

Det er undergangen av det store Atlantis som er det meste interessante. Det er om denne katastrofen de gamle beretningene (se "Enoks bok") sier at "jorden mistet sitt feste, som alle legender og allegorier om Vaivasvata, Xisuthrus, Noa, Deukalion og alle andre *utvalgte* bygger på. Tradisjonen, som ikke tar hensyn til forskjellen mellom sideriske og geologiske fenomener, kaller begge "syndfloder". Likevel er det stor forskjell. Den katastrofe som ødela det store kontinent som Australia er den største rest av, skyldtes en serie underjordiske jordskjelv med sammenbrudd av havbunnen. Det som avsluttet

¹⁰² St. Augustin sier om Jesus: "For han er en *fisk* som lever midt i vannene." De kristne kalte seg selv de små fiskene – *pisciculi* – i sine hellige mysterier. "Så mange *fisker* oppfostres i vannet og frelses av en stor *fisk*", sier Tertullian om de kristne, Kristus og kirken.

¹⁰³ "Esoteric Buddhism", side 55.

¹⁰⁴ Denne hendelsen, ødeleggelsen av den kjente *Ruta*-øyen og den mindre *Daitya*, som fant sted for 850.000 år siden sent i pliocensk tid, må ikke forveksles med undergangen av Atlantis' hovedkontinent i den miocenske perioden. Geologene kan ikke plassere den miocenske kortere tilbake enn 850.000, uansett hva de gjør, og det er flere millioner år siden hoveddelen av Atlantis forsvant.

etterfølgeren – det fjerde kontinentet – skjedde ved suksessive forstyrrelser av akserotasjonen. Det startet tidlig i den tertiære periode og fortsatte gjennom lange tidsperioder, og fjernet gradvis de siste restene av Atlantis, kanskje med unntak av Ceylon og en liten del av det som nå er Afrika. Det forandret klodens utseende, og intet minne om dets blomstrende kontinenter og øyer, dets sivilisasjoner og vitenskaper, forble i historiens annaler, med unntak av Østens hellige arkiver.

Derfor benekter den moderne vitenskap Atlantis' eksistens. Den benekter enda de voldsomme forandringene av jordens akser og tilskriver forandringene klimatiske eller andre grunner. Men dette spørsmål er fremdeles åpent. Om dr. Croll ønsker at alle slike forandringer skal forklares ved vårjevndøgnetts bevegelser med tilhørende akseforandring, så finnes det andre innen vitenskapen som sir H. James (*Athenæum*, 25. august 1860) og sir John Lubbock (*ibid.*) som er mer tilbøyelig til å godta teorien om at de skyldes forandringer i jordaksens posisjon. Mot disse står majoriteten av astronomene. Men hva har de vel ikke benektet tidligere, og hva har de forkastet – for siden å akseptere når hypotesen blir et unektelig faktum ?

I hvilken grad våre tall stemmer eller ikke stemmer med moderne vitenskap vil fremgå av del VI av dette verk, hvor den moderne geologi og antropologi blir nøye sammenlignet med den arkaiske vitenskap. Uansett så synes ikke den periode den hemmelige lære angir for Atlantis' undergang å avvike særlig mye fra den moderne vitenskaps beregninger, som kaller Atlantis for "Lemuria", hver gang den aksepterer et slikt nedsunken kontinent. Når det gjelder den pre-menneskelige periode, så er alt vi kan si på nåværende tidspunkt at før tilsynekomsten av den første "fornuftsløse" rase, manglet ikke jorden innbyggere. Mer kan sies: det vitenskapen – som bare anerkjenner *det fysiske menneske* – har rett til å regne som den *pre-menneskelige* periode, kan medgis å strekke seg fra første rase og frem til første halvdel av den atlantiske rase, da det er først da mennesket blir det "komplette *organiske* vesen det er nå". Dette gjør det *adamiske* menneske ikke eldre enn noen få millioner år.¹⁰⁵

Qabbalahs forfatter bemerker ganske riktig at "Dagens menneske, som et individ, er bare en sammenkjeding av tidligere menneskelig livs egenskaper". "Ifølge *Qabbalah* passerte de sjelsgnistene som fantes i Adam (Rishoun) inn i tre hovedklasser som korresponderte med hans tre *sønner*, nemlig: Hesed-Habel, Geboorah-Qaiyin og *Ra'hmin*-Seth. Disse tre ble delt på 70 slekter, som kalles den menneskelige rases hovedrøtter." (side 422.)

"Rabbi Jehudah sa: Hvor mange (av det ulegemlige menneskes) kledninger ble fullført (siden den dag mennesket ble "skapt". R. El'azar svarte: Verdens fjell (generasjonenes store mennesker) diskuterer det, men det finnes tre: en til å kle Rua'h ånden, som er (Edens) hagen på jorden; en som er mer verdifull enn alle, den bunt av liv som omgir *Neshamah* blant kongenes engler . . .; og en ytterkledning som eksisterer og som ikke eksisterer, som sees og ikke sees. *Nephesh* er kledd den kledningen, og hun går og flyr i den til og fra verden." (Zohar I, 119b, kol. 475; *Qabbalah*, 412.)

Dette refererer seg til rasene (deres "kledninger" eller materialisasjonsgrad) og til menneskets tre prinsipper i deres tre redskaper.

¹⁰⁵ Hr. Huxley deler disse rasene i fem grupper av australioider, negroider, mongoloider, xanthrochroider og melanochroider – som alle stammer fra antatte apemennesker. Og selv om han protesterer mot de som sier "at den strukturelle forskjell mellom mennesker og aper er liten og ubetydelig" og tilføyer at "ethvert ben i en gorilla har et særpreg som atskiller det fra et tilsvarende menneskelig ben" og at "i det minste i nåværende skapelsestilstand finnes intet mellomledd som kan fylle gapet mellom mennesket og huleboeren" – så fortsetter den store anatom å omtale menneskets *apeliknende* trekk ! (Se de Quatrefages "*The Human Species*", side 113.)

11. sang: FJERDE OG FEMTE RASERS SIVILISASJON OG UTSLETTELSE

(43) Lemuro-atlanterne bygget byer og spredde sivilisasjon. De innledende stadier av menneskeligjøring. (44) Deres statuer, som vitner om lemuro-atlanternes størrelse. (45) Lemuria ble ødelagt ved ild, Atlantis ved vann. Flommen. (46) Utslettelsen av den fjerde rase og de siste antediluvianske monsterdyrene.

43. DE (*lemurerne*) BYGGET STORE BYER. DE BYGGET MED SJELDNE JORDARTER OG METALLER. DET ILDEN UTSTØTTE (*lava*). FRA FJELLENES HVITE STEIN (*marmor*) OG SVARTSTEIN (*fra den underjordiske ilden*) HUGGET DE SINE EGNE SPEILBILDER, ETTER SIN STØRRELSE OG UTSEENDE, OG TILBA DEM (*a*).

(a) Da vi nå fortsetter historien om de to første menneskelige rasene – siste del av den lemuriske og de første av de fremtidige atlanterne – må vi på dette stadium slå de to sammen og omtale dem kollektivt.

Her gjøres også en henvisning til de *guddommelige* dynastier, som egypterne, kaldeerne, grekerne, osv. påsto hadde eksistert før deres *menneskelige* konger, som moderne hinduer fremdeles tror på, og som er oppregnet i deres hellige bøker. De skal vi behandle på rette sted. Hva som gjenstår å vise er at moderne geologer nå blir drevet til å innrømme de nedsunkede kontinenters åpenbare eksistens. Men å innrømme deres eksistens er ikke å akseptere at det også fantes mennesker på dem i tidligere geologiske perioder;¹ ja faktisk mennesker og siviliserte nasjoner og ikke bare paleolittiske villmenn, som under ledelse av sine *guddommelige* herskere bygget store byer, dyrket kunst og vitenskap, og kjente astronomi, arkitektur og matematikk til perfektion. Denne tidlige sivilisasjonen fulgte ikke, som man kan tro, umiddelbart etter deres fysiologiske forvandling. Mellom den endelige evolusjonen og den første by som ble bygget forløp mange hundre tusener år. Men med den lemuriske sjette underklasse ble det bygget klippebyer av stein og lava.² En av disse storbyene med opphavelig struktur ble helt ut bygget av lava, omtrent tredve "miles" (48 km) vest for der Påskeøyene nå strekker et smalt sterilt landområde. Den ble fullstendig ødelagt av en serie vulkanske utbrudd. De eldste rester av de kyklo-

¹ Dette er kanskje grunnen til at selv Påskeøyene med deres fantastiske kjempestatuer – et talende vitnesbyrd om et nedsunket kontinent hvor det fantes en sivilisert menneskehet – sjelden nevnes noen steder i moderne leksika. Man unngår å nevne dem unntatt i reisehåndbøker. Moderne vitenskap har en unektelig tendens til å påtvinge den kulturelle offentlighet sine hypoteser, basert på personlige kjepphester, som veletablert fakta, og for å tilby sine *gjetninger* istedenfor kunnskap og benevne dem "vitenskapelige konklusjoner". Dens spesialister vil heller utvikle tusen og en motstående spekulasjoner enn å innrømme et *merkverdig, selvinnylende faktum* – og fremst blant slike spesialister er Hæckel og hans engelske beundrere og meningsfeller. "De er autoritetene" – blir vi stadig påminnet. Men i hva? Romas pave er også en AUTORITET og en ufeilbarlig sådan – for *sine* tilhengere, mens de vitenskapelige spekulasjonenes bemerkelsesverdige feilbarlighet blir påvist ved hver måneskifte.

² Våre beste forfattere, som verken er teosofere eller spiritualister, begynner likevel å få svært psykologiske og megetsigende okkulte drømmer; for eksempel Louis Stephenson med sin dr. Jekyll og mr. Hyde, som overgår alle psykologiske fremstillinger på okkulte grunnlag. Har den lovende forfatteren Rider Haggard også hatt en profetisk eller en mer retrospektiv clairvoyant drøm for han skrev "SHE" ? Han keiserlige Kor, de dødes store by, hvis overlevende seilte nordover etter at pesten hadde drept nesten hele nasjonen, synes å stamme fra en generell fremstilling fra de uforgjengelige sidene i gamle arkaiske bøker. Ayesha mener "at de som seilte nordover kan ha vært fedre til de første egypterne", og synes å gi et sammendrag av et visst brev fra en MESTER som er gjengitt i "Esoteric Buddhism". For hun sier: "Tidsalder etter tidsalder har nasjoner, ja rike og sterke nasjoner med velutviklet kunst, forsvunnet og blitt glemt uten at det finnes noe spor av dem. Denne (nasjonen Kor) er bare en blant flere, og tiden spiser opp menneskenes verk med mindre de graver huler som menneskene i Kor, *men kanskje havet slukte dem, eller et jordskjelv ødela dem* . . . Likevel ble ikke dette folket helt utslettet, tror jeg. Noen få ble tilbake i andre byer, som det fantes mange av. Men barbarene overfalt dem, tok deres kvinner til hustruer, og Amahagger-rasen er nå en bastardrase av Kors mektige sønner, og de bor da også i gravene med deres fedres ben . . ." (sidene 180-181.)

Her synes den dyktige forfatter å gjenta historien om alle de forsvunne menneskerasene. Geologene og antropologene vil plassere *homo primigenius*, apemennesket, som startpunkt for menneskeheten, som "IKKE BEKREFTES AV NOE FOSSIL VI HITIL KJENNER", men (som) "SANNSYNLIGVIS liknet *vår tids gorillaer og orangutanger*" (Hæckel). Mot deres "sannsynlighet" peker okkultistene på en annen og større *sannsynlighet* – den som fremgår av vår tekst. (Se ovenfor.)

piske bygningene stammer alle fra den lemuriske siste underrase, og en okkultist blir derfor ikke forundret over beretninger om at steinrestene på det lille landstykket som kaptein Cook kalte Påskeøyene er "svært lik veggene i Pachacamac-templet eller ruinene av Tia-Huanuco i Peru", (*The Countries of the World*, av Robert Brown, 4. bind, side 43) og at de er i den KYKLOPISKE STILEN. De første storbyene ble etablert i den del av kontinentet som nå kjennes som øyen Madagaskar. Det fantes siviliserte og villmenn da som nå. Evolusjonen oppnådde sitt perfekte resultat med de siviliserte, og karmaen – sitt ødeleggelsesarbeid med villmennene. Australnegre og deres like er etterkommere etter de som istedenfor å levendegjøre de gnistene som falt på dem fra "flammene", slukket dem gjennom flere generasjoner av dyriskhet.³ De ariske nasjonene kan spore sin avstamning gjennom atlanterne til de mer åndelige raser av lemurene, som "visdommens sønner" personlig hadde inkarnert i.⁴

Med ankomsten av de guddommelige dynastier startet de første sivilisasjonene. Mens en del av menneskeheten på noen av jordens områder foretrakk å leve et nomadisk og patriarkalsk liv, mens det ville menneske på andre steder knappst hadde lært å lage ild og beskytte seg mot elementene, bygget deres brødre – som var mer favorisert av sin *karma* og som ble hjulpet av den guddommelige intelligens som besjelet dem – byer og utviklet kunst og vitenskaper. Men likevel og til tross deres sivilisasjon, nøt deres landlige brødre godt av de vidunderlige kreftene de mottok som en fødselsrett, mens de som bygget bare kunne oppnå det samme gradvis, og selv de ble vanligvis anvendt for å kontrollere den fysiske natur og for selviske og uhellige hensikter. Sivilisasjoner har alltid utviklet det fysiske og det intellektuelle på bekostning av det psykiske og åndelige. Kontroll og styring med egen psykiske natur, som tåpelige mennesker forbinder med det overnaturlige, var for den første menneskehet iboende og medfødt og var like naturlig for disse mennesker som å gå og tenke. "Det finnes intet som er magisk", filosoferer "SHE", hvor forfatteren glemmer at "magi" i den første tid fremdeles betydde den store VISDOMSVITENSKAPEN, og at Ayesja ikke hadde muligheter for å vite noe om vår tids tankeperversjoner – "selv om det finnes noe slikt som kunnskap om naturens hemmeligheter" (side 152). De er blitt "hemmeligheter" bare for vår rase, mens de var offentlig tilgjengelig i den tredje.

Gradvis avtok menneskenes størrelse, for selv før ankomsten av den fjerde eller atlantiske rase hadde hoveddelen av menneskeheten henfalt til ondskap og synd, med unntak av hierarkiet av de "utvalgte", tilhengerne og disiplene av "viljens og yogaens sønner" – som senere ble kalt "ildtåkens sønner".

Så kom atlanterne, kjemper hvis fysiske skjønnhet og styrke nådde sitt klimaks, i samsvar med utviklingens lov, i midten av fjerde underrase. Men, som det sies i kommentaren:

De siste overlevende etter den Hvite Øyens vakre barn (de opprinnelige Sveta-dwipa) hadde omkommet mange tidsaldre tidligere. Deres (lemuriske) utvalgte hadde søkt ly på den hellige øy (som nå

³ Se 2. sang. Dette forklarer den store forskjell og variasjon mellom de intellektuelle evnene for raser, nasjoner og individuelle mennesker. Ved inkarnasjon i, og i andre tilfeller besjeling av de menneskelige legemer som var utviklet av den første fornuftsløse (*manas-løse*) rase, måtte de inkarnerende makter og prinsipper velge mellom, og ta hensyn til, *monadenes* tidligere karma og hvilke av deres legemer de ville forbinde seg med. I tillegg er ikke, som det korrekt oppgis i "*Esoteric Buddhism*" (side 30), "det femte prinsipp, eller mennesket (intellektuelle) sjel ennå fullt utviklet blant hoveddelen av menneskeheten".

⁴ I *Bhagavat-gita* sier Krishna, den inkarnerte Logos: "De syv store rishier, de fire tidligere Manuene, som alle var del av min natur, ble født fra mitt sinn. Fra dem sprang (utstrålte eller fødtes) den menneskelige rase og verden." (*kap. X, 6. vers.*)

Med de syv store rishiene menes de syv store *rupa* hierarkiene eller Dhyan Chohan-klassene. La oss huske at *Septarshi* (de syv rishiene) er herskere over de syv stjernene i Storebjørn, og derfor av samme natur som planetenglene, de syv store planetariske ånder. De ble alle gjenfødt som mennesker på jorden i ulike kalpaer og raser. "De fire tidligere Manuene" er i tillegg de fire klassene av de opprinnelige *arupa*-gudene – kumaraene, rudraene, asuraene, osv., som også sies å ha inkarnert. De er ikke prajapatier, slik de første er, men deres besjelende prinsipper – noen har inkarnert i mennesker, mens andre har gjort andre mennesker til redskaper for sitt speilbilde. Som Krishna i sannhet sier – hvor det samme or blir gjentatt senere ved et annet av LOGOS' redskaper: "Jeg er det samme for alle vesener . . . de som tilber meg (hvor det 6. prinsipp eller den intellektuelle guddommelige sjelen, *buddhi*, blir bevisst sin forening med *manas*' høyere egenskaper) er i meg, som jeg er i dem". (*Ibid*, 29.) Logos, som ikke er noen personlighet men et universelt prinsipp, er representert ved alle de guddommelige makter som er født av *dets* sinn – de rene flammene, eller som de kalles innen okkultismen, det "intellektuelle åndedrag" – de engler som det sies har gjort seg selv uavhengige, dvs. utviklet seg fra en passiv og rolig tilstand til en tilstand av aktiv selvbevissthet. Når dette er oppfattet, blir den virkelige meningen med Krishna forståelig. Se ellers hr. Subba Rows utmerkede foredrag om *Bhagavatgita* (*The Theosophist* for april 1887, side 444.)

kalles "det sagnfulle" Shamballa i Gobi-ørkenen), mens noen av de forbannede rasene, som hadde skilt seg fra hovedstammen, og som nå levde i jungelen eller under jorden ("hulemennesker"), da den gyllengule rase (den fjerde) i sin tur ble "svart av synd". Jorden hadde fra pol til pol forandret sitt utseende for tredje gang og var ikke lenger bebodd av Sveta-dwipas sønner, de velsignede, og Adbhityanya, de ene og rene, som både i øst og vest var blitt fordervet . . . De tredjes halvguder hadde gjort plass for fjerde rases halvdemoner. Sveta-dwipa, hvis nordre del av Toyambudhi ble besøkt av de syv kumaraene (Sanaka, Sananda, Sanatana, Sanatkumara, Jata, Vodhu og Panchasikha) i samsvar med eksoterisk tradisjon (se Uttara Khanda av Padma Purana, *Asiatic Researches*, xi bind, sidene 99-100); og den Hvite Øy hadde tilslørt sitt ansikt. Hennes barn levde nå på det svarte landet, hvor daityenes fra den syvende Dwipa (Pushkara) og rakshsaer fra det syvende nivået senere erstattet saddhuene og asketene fra den tredje tidsalder, som "hadde steget ned til dem fra andre og høyere regioner" . . .

Det er åpenbart at Puranaene, lest rent bokstavelig, fremstår som en absurd blanding eventyr og intet annet. Om man leser kapitlene I, II og III fra 2. bind av Vishnu Purana og aksepterer ordrett dens geografi, geodesi og etnologi når det gjelder Priyavrataes syv sønner, som faren fordeler de syv *dwipaene* (kontinentale øyene) på; og så fortsetter å studere hvordan den eldste sønnen, kongen av *Jambudwipa*, Agnidhra, fordelte Jambudwipa på sine ni sønner; og så hvordan hans sønn Nabhi, som hadde hundre sønner og fordelte i sin tur til alle disse – vil leseren bli tilbøyelig til å kaste bort boken og mene den er en samling nonsens. Men den esoterisk studerende vil forstå at da Puranaene ble skrevet, var den samme mening tydelig bare for innvidde brahminere, som skrev disse tekstene allegorisk og ikke ønsket å gi hele sannheten til massene. Og han vil forklare orientalistene, begynnende med oberst Wilford og avsluttende med professor Weber, som fremdeles lager et sånt røre om dem, at i de første tre kapitlene (se *Wilson's oversettelse av Vishnu Purana, 2. bind og deretter*) er følgende tema og hendelser med hensikt sammenblandet:

I. Det er ikke tatt hensyn til rekkefølgen av kalpaer og tidsaldre (også for rasene); dvs. hendelser som skjedde i en stilles opp sammen med noe som fant sted i en annen. Den kronologiske rekkefølgen er fullstendig ignorert. Dette er påvist av flere sanskrit-kommentatorer, som forklarer sammenblandingen av hendelser og beregninger ved å si: "Hver gang det avdekkes motsetninger i ulike Puranaer, så skyldes det . . . ulike kalpaer og tilsvarende" (*Vishnu and Bhagavata Puranas*).

II. De mange betydninger av ordene "manvantara" og "kalpa" eller tidsalder er tilbakeholdt, og bare det generelle oppgis.

III. Når det gjelder kongenes avstamning og de geografiske forhold for deres *varshaer* (land) og *dwipaer*, blir de alle betraktet som jordiske områder.

Uten å gå inn på altfor mange detaljer, er det enkelt og tillatt å vise at sannheten er:

(a) De syv *dwipaene* som tildeles Priyavrataes syv sønner gjelder syv lokaliteter, primært vår planetkjede. *Jambudwipa* henviser til vår klode, mens de seks andre klodene (for oss) er usynlige, ledsagende kloder til vår jord. Dette fremgår av de allegoriske og symbolske beskrivelsene. *Jambu* (*dwipa*) "er i sentrum for alle disse (de såkalt atskilte kontinentene) og er omgitt "av et hav av saltvann (lavana), mens Plaksha, Salmalia, Kusa, Krauncha, Saka og Pushkara er "hver for seg omgitt – av store hav av sukkerørsaft, vin, klart smør, ostemasse, melk," osv. med tilsvarende metaforiske navn. (*Kapittel II, 2. bind*.) Dette fremgår ytterligere ved:

(b) Bhaskara Acharya, som anvender uttrykk fra den hemmelige lære og dens bøker, i sin beskrivelse av disse *dwipaers* siderale posisjon: "melkehavet og ostehavet" osv., som betyr Melkeveien og ulike stjernetåker; desto mer fordi han benevner "området sør for ekvator *Bhur-loka* og området nord for ekvator *Bhuva-loka*, *Swar*, *Mahar*, *Jana*, *Tapo* og *Satya lokas* – og sier: "Disse lokaer oppnås gradvis gjennom bedre religiøse prestasjoner"; dvs. de er ulike *paradiser*. (Se *Bibliotheca Indica*, oversettelse av *Goladhyaya av Siddhanta-siromani III, 21-44*.)

(c) At denne geografiske inndeling av syv allegoriske kontinenter, øyer, fjell, hav og land ikke bare gjelder vår runde og ikke en gang våre raser (med unntak av navnet Bharata Varsha (India)), forklares i teksten av forfatteren til *Vishnu Purana*. For han avslutter første kapittel ved å si: "Bharata (*Nabhi*'s sønn, som ga sitt navn til Bharata Varsha eller India) overdro kongeriket til sin sønn Sumati . . . og avsluttet sitt liv ved Salagrama. Han ble senere gjenfødt som en religiøs brahman i en fremstående familie av asketer . . . Under disse fyrstene (Bharata's etterkommere) ble Bharata Varsha delt i ni deler,

og deres etterkommere styrte landet suksessivt i sytti-en perioder, som hver omfattet de fire tidsaldrene" eller en Manu's regjeringstid, en maha-yuga på 4.320.000 år.

Etter å ha sagt så mye, forklarer Parasara plutselig at "dette var Swayambhuva Manu's skapelse, som befolket jorden *da han hadde ansvaret for den første manvantaraen* i Varaha's kalpa", dvs. inkarnasjonen som *villsvin* eller *avatar*. Nå vet enhver brahmin at *det først var med Vaivasvata Manu* at vår menneskehet begynte på denne jord (eller *runde*). Og hvis den vestlige leser vender tilbake til vår underavdeling om "*Menneskehetens opprinnelige Manuer*" (i forrige sang), vil han se at Vaivasvata er den *syvende* av de fjorten Manuer som regjerer over vår planetariske kjede gjennom dets livsperiode; dvs. da hver *runde* har to Manuer (en *rot-* og en *frø-Manu*). Han var rot-Manuen i fjerde *runde*, følgelig den *syvende*. Wilson oppfatter dette som "en selvmotsigelse" (se hans *Vishnu Purana*, 2. bind, side 108, fotnoten), og han lurer på om "de patriarkalske slektsleddene er eldre enn det kronologiske system for manvantaraer og kalpaer" og at de derfor "er nokså klosset fordelt på de ulike periodene". Det er slett ikke tilfelle. Men da orientalistene ikke kjenner den hemmelige lære, oppfatter de alt *bokstavelig* og vender seg rundt og håner forfatterne for alt de ikke forstår !

Disse slektsledd omfatter en periode på *tre og en halv runde*; de omtaler *pre-menneskelige* perioder og forklarer for hver Manu – de første manifesterte gnister av den ENE enhet – nedstigningen til forplantning. De viser ytterligere hvordan hver av disse menneskelige gnistene delte og formerte seg, først i *pitarene*, menneskets stamfedre, og så i de menneskelige rasene. Intet vesen kan bli en gud eller en deva uten å gjennomgå de menneskelige fasene. Derfor sier verset: "Lykkelig er de som er født *som menneske* i Barasha varsha, selv fra en (latent) tilstand som guder, da det er veien til . . . endelig frigjørelse." Innen Jambu-dwipa betraktes Bharata som *det beste området*, fordi DET ER ARBEIDETS LAND. Det er bare der "de fire suksessive yugaene (tidsaldrene) finner sted, Krita, Treta, Dwarapa og Kali". Når derfor Parasara på Maitreya's anmodning om "å gi ham en beskrivelse av jorden" regner opp de samme dwipaene med de samme hav, osv., som han hadde beskrevet i Swayambhuva manvantaraen, så er det en *omskrivning*. Men for den som leser mellom linjene, så er de fire store rasene og den femte der, sammen med deres underavdelinger, øyer og kontinenter, hvor noen ble oppkalt etter himmelske lokaer og etter andre kloder. Derfor forvirringen.

Alt dette kaller orientalistene "mytiske" og "fabelaktige" øyer og land.⁵ Sant nok *er ikke alle på denne jord*, men de eksisterer likevel. Den "Hvite øy" og *Atala* er i hvert fall ingen myte, da *Atala* var det navn de første pionerer av den femte rase foraktfullt kalte landet Sin – Atlantis generelt, og ikke bare Platons øy. Da den "Hvite øy" var (a) teogoniens Sveta-dwipa, og (b) Saka-dwipa eller Atlantis (dens første deler) i begynnelsen. Dette var da den ennå hadde "syv hellige elver som vasket bort all synd" og sine "syv områder, hvor dydene ikke ble forringet, hvor det ikke var noen stridigheter og ingen avvik fra dydene", da det var befolket av *Magas'* kaste – den kaste som selv brahminene anså ikke var underlegen deres egen – hvor de første Zaratustraene ble oppfostret. På Narada's anbefaling vises det at brahminene konsulterer Gauramukha, som ber dem invitere *magaene* som solprester til det tempel som var bygget av (den vel omtalte) Samba, Krishnas sønn, som i realiteten ikke hadde noen. Her er Puranaene *historiske* – til tross allegorien – og okkultismen konstaterer fakta.

Hele historien er fortalt i Bhavishya Purana. Her fremgår det at Samba, etter å ha blitt kureret for spedalskhet av Surya (solen), hadde bygget et tempel viet solen og var på utkikk etter fromme brahminere som kunne utføre de fastsatte seremoniene og motta gavene til gudene. Men Narada (en jomfruelig asket som finnes i enhver tidsalder i Puranaene) rådde ham fra å gjøre det, fordi Manu forbød brahminene å motta fortjenester for å utføre de religiøse seremoniene. Han henviste derfor Samba til Gauramukha (hvitt ansikt), som var *Purohita* eller familieprest for Hgrasena, konge av Mathura, som ville fortelle ham hvem han best burde ansette. Presten rådde Samba til å invitere *magaene*, Surya-dyrkerne, til å utføre pliktene. Uten å vite hvor de holdt til viser Surya, solen selv, ham til Sakadwipa *bortenfor saltvannet*. Samba gjennomfører reisen og bruker Garuda (Vishnu's og Krishna's redskap, den store fuglen), som lander med ham blant *magaene*, osv.

Krishna, som levde for 5.000 år siden, og Marada, som finnes gjenfødt i enhver syklus (eller rase) i tillegg til Garuda – det esoteriske symbol for den store syklus – viser allegorien. *Magaene* er kaldeer-

⁵ I et foredrag siterer professor Pengelly professor Oliver, som skal ha sagt "at de nåværende atlantiske øyers flora ikke gir noe sikkert bevis for en tidligere direkte forbindelse med den nye verdens fastland", men tilføyer samtidig selv "at under den tertiære epoken var nordøstlige Asia forent med det nordvestlige Amerika, muligens der den Aleutiske øykjede nå strekker seg".

nes magiere, og deres klasse og religion stammet fra det tidlige Atlantis, på Saka-dwipa, det syndefrie. Alle orientalistene er enige om at Saka-dwipas magaer er forfedre til de ilddyrkende parsiene. Vår uenighet med dem gjelder som vanlig at de reduserer hundre tusener til noen få århundrer denne gang. De setter hendelsen – med unntak av Narada og Samba – til de dager da parsiene flyktet til Gujerat, som er helt absurd, da det skjedde i det 8. århundre etter vår tidsregning. Selv om magaene i Bhavishya Purana innrømmes å ha levd i Saka-dwipa samtidig med Krishna's sønn, så var den siste delen – Platons "Atlantis" – forsvunnet 6000 år tidligere. De var magaer som tidligere hadde levd i Saka-Dwina, men som i de dager levde i Kaldea. Dette er igjen en tilsiktet sammenblanding.

Den fjerde rases første pionerer var ikke atlantere, heller ikke de menneskelige *asuraene* og *rakshasaene* som de ble senere. I de dager lå ennå store deler av det fremtidige atlantiske kontinentet på havets bunn. "Lemuria", som vi har kalt tredje rases kontinent, var da et enormt land.⁶ Det dekket hele området fra foten av Himalaya – som atskilte det fra det innlandshav hvis bølger rullet over det som nå er Tibet, Mongolia og den store ørkenen Schamo (Gobi) – fra Chittagong vestover til Hardwar og østover til Assam. Derifra strekte det seg sørover over det som nå er Sør-India, Ceylon og Sumatra, omfattende på sin vei sørover Madagaskar til høyre og Australia og Tasmania til venstre, og fortsatte nedover til noen få grader fra den sørlige polarsirkelen. Fra Australia, som var et innlandsområde innen moderkontinentet i de dager, strekte det seg langt ut i Stillehavet bortenfor Rapa-nui (Teapy eller Påskeøyene), som nå ligger på 26° sørlig bredde og 110° vestlig lengde. (Se tillegget, del VI: *Bevis for de nedsunkne kontinenter*.) Dette synes å bli bekreftet av vitenskapen, selv om det bare er delvis, som når kontinentale trender diskuteres og det påvises at de arktiske landområdene generelt synes å ligge langs meridianen, og det nevnes en rekke tidligere kontinenter som kan ha forekommet. Blant de som nevnes er "Mascarene-kontinentet", som omfattet Madagaskar og strakte seg mot nord og sør, og et annet *tidligere* kontinent som skal ha strukket seg "fra Spitzbergen til stredene ved Dover, mens andre deler av Europa da lå på havbunnen", ble det antatt.⁷ Dette bekrefter den okkulte lære som viser at (de nåværende) polområdene var den første av menneskehetens syv vugger, og grav for hoveddelen av menneskene i disse områdene under den tredje rase, da det enorme lemuriske kontinentet begynte å deles opp i mindre kontinenter. Ifølge forklaringene i kommentaren skyldtes dette en reduksjon av jordaksens rotasjonshastighet:

"Når hjulet løper med vanlig hastighet, er ekstremitetene (polene) i balanse med dets midtre sirkel (ekvator). Når det løper langsommere og blikker til alle hold, oppstår det store forstyrrelser på jordens ansikt. Vannene flyter mot de to endene og nytt land reiser seg i midtbeltet (det ekvatoriale område), mens det på endene synker ned og går i pralaya . . ."

Og videre:

". . . Derfor er hjulet (jorden) underkastet og regulert av Månens ånd, hva gjelder vannenes åndedrett (tidevannet). Mot slutten av en tidsalder (kalpa) for en stor (rot-)rase, begynner Månens herskere (pitar-fedrene eller pitriene) å dra hardere og dermed utflate hjulet rundt beltet, som synker noen steder og sveller på andre, og utsvellingen løper mot ekstremitetene (polene), hvor nytt land reiser seg og gammelt suges inn."

Vi trenger bare å lese astronomiske og geologiske bøker for å forstå meningen av ovenstående meget klart. Vitenskapsmenn (*moderne* spesialister) har bekreftet tidevannets innflytelse på den geologiske fordeling av land og vann på planeten, og endringer i havene med korresponderende nedsenkning

⁶ Som fortalt i innledningen, er åpenbart verken navnet Lemuria eller selv Atlantis er de reelle *arkaiske* navn for de tapte kontinentene men blir benyttet for å skape klarhet. Atlantis var navnet for de deler av det nedsunkne fjerde-rase-kontinentet som lå "bortenfor Herkules' søyler", og som holdt seg over vannet etter den alminnelige katastrofen. Den siste delen av denne – Platons *Atlantis*, eller "Poseidon" (et annet *substitutt* eller oversettelse av det virkelige navnet) – var for omtrent 11.000 år siden det eneste som var tilbake. De fleste korrekte navn for land og øyer for begge kontinenter er gitt i Puranaene, men å nevne dem spesielt, slik det fremgår av enda eldre bøker, slik som *Surya Siddhanta*, vil kreve for mye forklaringer. Hvis de to kontinentene i tidligere fremstillinger synes å ha vært for lite atskilt, må dette skyldes leserens overfladiske lesning og mangel på ettertanke. Hvis europeerne om flere tidsaldre blir omtalt som ariere, og leseren forveksler dem med hinduene og disse med den fjerde rase, da noen av dem lever på det tidligere Lanka – bør ikke skylden falle på forfatteren.

⁷ Se professor Dana's artikkel i "American Journal of Science", III, side 442-3; professor Winchell's "World Life" og andre geologiske bøker.

eller heving av kontinenter og nytt land. Vitenskapen vet, eller tror den vet, at dette skjer periodisk.⁸ Professor Todd tror han kan spore hele rekkefølgen av slike svingninger helt tilbake til tiden for jordskorpens dannelse. (Se "*American Naturalist*", XVIII, 15 og *deretter*.) I så fall burde det være enkelt for vitenskapen å bekrefte de esoteriske påstandene. Vi vil behandle dette mer utførlig i tillegget. (Kapitlene V og VI i del VI.)

Noen teosofar har spurt: "Hvordan vil Atlantis være når det blir hevet?" – på grunn av noen bemerkninger i "*Esoteric Buddhism*" om at "gamle kontinenter" som er nedsunken vil gjenoppstå. Her finnes igjen en mindre misforståelse. Hvis det identisk *samme* atlantiske landområde som er nedsunkne skulle heves, ville det forbli *goldt i flere tidsaldre*. Den atlantiske havbunnen er for tiden dekket av omtrent 5.000 fot (1.500 meter) med kalk og mer dannes, faktisk en ny "krittidsformasjon", men det er ikke til hinder – når tiden for et nytt kontinent er inne – for at et geologisk jordskjelv og heving av sjøbunnen kan avfeie disse 5.000 fot med kalk og danne fjellområder og heve ytterligere 5.000 fot til overflaten. Katastrofene ved raseforandringene er ikke som en Noa's syndflod på førti dager – en slags Bombay-monsun.

Den periodiske nedsenkning og heving av de mektige kontinentene, som moderne forfattere nå kaller Atlantis og Lemuria, er ingen fantasi, noe som vil bli påvist på det sted hvor alle bevis for dette vil fremstilles samlet. De aller eldste sanskrit og tamil-verkene flommer over av henvisninger til begge kontinenter. De syv hellige øyene (dwipaer) blir nevnt i *Surya Siddhanta*, det eldste astronomiske verk i hele verden, og i arbeidene til Asura Maya, den atlantiske astronomen som professor Weber mener har reinkarnert i Ptolemaios. Det er imidlertid feil å kalle disse "hellige øyer" *atlantiske* – slik vi gjør, for som alt annet i de hellige hindu-bøkene, kan de henvises til mange ting. Det arveland Priyarvata, Swayambhuva Manu's sønn, overlot sine syv sønner – var ikke *Atlantis*, selv om en eller to av disse øyene overlevde nedsenkningen av de andre og kunne være et oppholdssted flere tidsaldre senere til atlantere, da deres kontinent sank under havet. Da de opprinnelig ble nevnt av Parasara (*Vishnu Purana*) henviste de syv til en esoterisk doktrine som skal forklares senere. Av alle de syv øyene, er Jambudwipa den eneste som er jordisk, for *det er vår klode*. Enhver henvisning i Puranaene til områder nord for Meru gjelder det opprinnelige Eldorado, nå nordpolsområdet, som var et kontinent den gang magnoliaen blomstret der hvor vi nå ser en uutforsket, endeløs is-ørken. Vitenskapen omtaler et tidligere kontinent som strakte seg fra Spitzbergen ned til stredene ved Dover. Den hemmelige lære forklarer at disse områder hadde form som en hestesko i de første geologiske periodene, hvor den ene, østlige ende som gikk lenger nordover enn Nord-Cornwall, omfattet Grønland, mens den andre omfattet Beringstredet som et innlandsområde, og strakte seg sørover i en naturlig bue til de britiske øyer, som i de dager lå like under den laveste del av den halvsirkel landområdet dannet. Dette kontinentet ble hevet samtidig med senkningen av de ekvatoriale deler av Lemuria. Noen tidsaldre senere kom noe av Lemuria igjen til syne på havets overflate. Selv om det kan sies uten å avvike fra sannheten at Atlantis omfattes av de syv store øykontinentene, fordi fjerde rases atlantere overtok noe av det lemuriske landområdet og bosatte seg på øyene og inkluderte dem blant *sitt* landområde og kontinenter, så er det likevel en forskjell som fortjener en forklaring, når en grundigere og mer presis forklaring skal gjennomføres i dette verket. Også Påskeøyene ble også på denne måten besatt av noen atlantere, som hadde unnsuppet den katastrofen som rammet deres eget landområde, og som slo seg ned på denne rest av Lemuria bare for å omkomme der, da den en dag ble ødelagt av vulkansk ild og lava. Dette kan visse geografer og geologer betrakte som fri fantasi, men for okkultistene er det *historie*. Hva vet egentlig vitenskapen om dette? "Før fremstillingen av et kart, som ble offentliggjort i Basel i 1522, hvor navnet på Amerika ble brukt for første gang, *ble dette antatt å være en del av India* . . . Vitenskapen nekter også å godkjenne den *ville* hypotese om at den indiske halvøy på den ene siden og Sør-Amerika på den andre en tid var forbundet med et belte av øyer og kontinenter. India var i forhistoriske tider . . . dobbelt forbundet med de to amerikanske kontinentene. Landet til de forfedrene som Am-

⁸ I en omtale om periodisk heving og senkning av de ekvatoriale og polare områdene og tilhørende klimaendringer, sier Winchell (professor i geologi ved Michigan): "Da de omtalte bevegelsene er sykliske, vil de samme betingelsene gjentas igjen og igjen; og følgelig vil samme fauna vende tilbake igjen og igjen til det samme område med avbrudd av andre faunaer. Fortløpende avleiringer vil bevare slike forandringer i faunaen, og det vil forekomme "kolonier", "gjen-opptredener" og andre fauniske merkverdigheter i den vertikale og horisontale fordeling av fossilene. Slike fenomener er godt kjent for geologiske forskere." ("*Effects of Astronomical Changes*".)

mianus Marcellinus kaller "brahmaner fra øvre India" strakte seg fra Kashmir langt inn i det som (nå) er Schamo-ørkenen. En fotgjenger fra nord kunne nå – uten å bli våt på føttene – Alaska-halvøyen gjennom Manchuria, over den *fremtidige* Tartar-gulften og de kyrilliske og aleutiske øyer, mens en annen reisende, som var utstyrt med kano og som startet i sør, kunne spasere fra Siam, krysse de polynesiske øyene og traske inn i enhver del av Sør-Amerika." (Se "*Five years of Theosophy*", artikkelen "*Leaflets from Esoteric History*", side 338 og 340.) Dette er skrevet etter diktat fra en MESTER – en heller tvilsom autoritet for materialister og skeptikere. Men her har vi en av deres egen flokk og en fugl med de samme fjær – Ernest Hæckel, som i *sin* rasefordeling bekrefter ovenstående nesten *ordrett*: . . ."Det synes som om den del av jordens overflate hvor evolusjonen av disse primitive mennesker fra de NÆRBESLEKTEDE SMALNESEDE APENE fant sted, må finnes enten i det sørlige Asia eller i Øst-Afrika [som ikke en gang eksisterte da den tredje rase blomstret – *H.P.B.*] eller i Lemuria. Lemuria er et tidligere kontinent som nå er nedsunket i det indiske hav, som lå sør for vår tids Asia og strakte seg på den ene siden østover oppover mot India og Sunda-øyene og på andre vestover så langt som til Madagaskar og Afrika." ("*The Pedigree of Man*", sidene 80-81.)

I den tidsepoken vi her behandler hadde det lemuriske kontinent allerede blitt brutt opp flere steder og dannet nye, atskilte kontinenter. I de dager fantes verken Afrika eller Amerika, og enda mindre Europa, som alle slumret på havets bunn. Heller ikke fantes mye av det nåværende Asia, for området nord for Himalaya var dekket av hav og bortenfor dette strakte *Sveta-dwipa's* "lotusblader" seg, de landområder vi nå kaller Grønland, østlige og vestlige Sibir, osv. Det enorme kontinentet, som en gang hadde dekket det indiske hav, Atlanteren og Stillehavet besto nå av noen svære øyer, som gradvis forsvant en etter en, inntil det siste jordskjelvet slukte de siste rester av det. Påskeøyene for eksempel, tilhører tredje rases eldste sivilisasjon. Den ble oppslukt som de andre øyene, men en plutselig vulkansk heving av havbunnen brakte denne lille rest fra arkaisk tid – da de nordlige polarområdene sank i Champlains periode – opp i dagen urørt med sine vulkaner og statuer, som et stående vitne til Lemurias eksistens. Det sies at noen av Australias stammer er de siste rester av etterkommerne etter tredje rase.

Dette blir igjen bekreftet til en viss grad av den materialistiske vitenskap. I sin omtale av Blumenbach's brune eller den malayiske rase og australierne og papuanerne sier Hæckel: "Det er stor likhet mellom disse siste og Polynesiens aboriginer, den australske øy-verden, som *en gang synes å ha vært et enormt og kontinuerlig kontinent.*" ("*Pedigree of Man*", side 80.)

Det var det visse, for under den tredje rase strakte det seg øst og vest frem til der de to Amerikadelene ligger. Det nåværende Australia var en del av det. Det var også noen få gjenværende øyer som i dag ligger utspredd i Stillehavet og en stor del av California. Morsomt nok, vurderer Hæckel i sin fantastiske "*Pedigree of Man*" – "dagens australiere til å være direkte nedstigende og omtrent uforandrede etterkommere av den *andre* gren av den opprinnelige menneskerasen . . . som fra menneskets barndomshjem spredte seg nordover; først hovedsakelig til Asia. Den synes å ha vært stamfedre for alle andre rakhårede menneskeraser . . . Den ene, ullhårede, migrerte vestover . . . (dvs. til Afrika og nordover til Ny Guinea, land som da ennå ikke fantes) . . . de andre, de rakhårede, ble utviklet lenger nord i Asia . . . og befolket Australia . . ." (side 81). "Legg merke til", skriver en MESTER, "restene av den en gang så store nasjon (tredje rases Lemuria) ved *noen* av de flathodede aboriginere i deres Australia" ("*Esoteric Buddhism*", side 65). Men de tilhørte de siste restene av tredje rases syvende underklasse. Professor Hæckel må ha hatt en *drøm* eller for en gang skyld hatt en *sann* visjon !

Det er til denne perioden vi må se etter den første tilsynekomst av de stamfedre, som vi har kalt de eldste menneskene i verden, som nå respektivt kalles de ariske hinduer, egyptere og de gamle persere på den ene side og kaldeere og fönikere på den andre. Disse ble styrt av GUDDOMMELIGE DYNASTIER; dvs. konger og herskere som i forhold til det dødelige menneske bare hadde dets fysiske utseende, *slik det var da*, men som var vesener fra høyere og mer himmelske sfærer enn vår egen kan bli flere manvantaraer fremover. Det er selvsagt nytteløst å overbevise skeptikerne om deres eksistens. *Deres* største stolthet er å bevise sin familiære nedstamning fra *smalneseapene*, som de forsøker å vise på grunnlag av at *coccyx* (halebenet) er festet til *os sacrum* (korsbenet), denne rudimentære hale, som de – bare den var lang nok – ville svinge med evig glede til ære for sin eminente oppdager. Slike vil forbli like tillitsfulle til sine ape-forfedre, som de kristne er i forhold til den haleløse Adam. Den hemmelige lære er imidlertid helt klar på dette punkt til fordel for teosofere og de som studerer okkulte vitenskaper.

Om vi ser andre halvdel av tredje rase som de første representanter for en *virkelig human rase* med solid benbygning, så er Hæckels antagelse om at "evolusjonen av de første mennesker fant sted . .

.enten i Sør-Asia eller . . . Lemuria" – hvor Afrikas både østlige og vestlige del er utelukket – korrekt nok, om ikke helt. For å være nøyaktig – på samme måte som evolusjonen av første rase (fra *pitarenes* legemer) fant sted på syv atskilte områder på det som da var den eneste jord ved den arktiske pol – så skjedde det samme for tredje rases forvandling: den startet i de nordlige områdene, som nylig er beskrevet og inkluderte Beringstredet og hva det den gang fantes av tørt land i Sentral-Asia, da klimaet var halv-tropisk selv i de arktiske områdene og best tilpasset det nyskapede menneskes primitive behov. Dette området har mer enn en gang siden menneskets tilsynekomst vekslet mellom iskulde og tropisk varme. Kommentaren forteller oss at tredje rase bare var ved midtpunktet av sin utvikling da:

"Hjulets akse vippet. Solen og Månen skinte ikke lenger over hodene på denne del av de SVEDFØDTE. Folket ble kjent med snø, is og frost, og mennesker, planter og dyr ble hemmet i veksten. De som ikke omkom BLE SOM HALVSTORE BARN⁹ I STØRRELSE OG INTELLEKT. Dette var rasens tredje pralaya.¹⁰

Dette innebærer at vår klode er gjenstand for syv periodiske, *komplette* forandringer som skjer *parallel* med rasene. Den hemmelige lære forklarer at i løpet av denne runde må det være syv jordiske *pralayaer*, som skyldes endringer av jordaksens helning. Det er en *lov* som inntreffer til bestemte tider og slett ikke blindt, som vitenskapen kan tro, men strengt i samsvar med og i harmoni med *karmisk* lov. Innen okkultismen omtales denne ubønnhørlige lov som "den store KORREKSJON". Vitenskapen innrømmer sin uvitenhet om de årsaker som skaper klimaforandringer og endringer i akseretningen, som alltid medfører disse forandringene. Den er heller ikke sikker på akseforandringene. Og da den ikke kan forklare dem, er tendensen heller å benekte hele aksefenomenet – enn å innrømme en intelligent karmisk hånd og lov, som alene kan forklare slike plutselige forandringer og tilhørende resultater. Den har forsøkt å forklare dem med ulike mer eller mindre fantastiske spekulasjoner, hvorav en er en plutselig og antatt kollisjon mellom jorden og en komet (De Boucheporn's hypotese), som årsak til alle geologiske forandringer. Men vi foretrekker å holde oss til våre esoteriske forklaringer, da FOHAT er like god som enhver komet og blir i tillegg styrt av en universell intelligens.

Dermed har det allerede vært fire slike akseforstyrrelser, siden Vaivasvata Manu's menneskehet kom til syne på jorden; hvor gamle kontinenter – med unntak av det første – er blitt dradd ned i havet, mens nytt land er kommet tilsyne og store fjellkjeden har reist seg, hvor det ikke tidligere har vært noen. Jordens utseende er blitt fullstendig endret hver gang. *De best egnede* folkeslag og raser overlevde og ble sikret gjennom timelig bistand, mens de mindre egnede – de mislykkede – ble fjernet og feid bort fra jorden. Slik sortering og forandring skjer ikke mellom soloppgang og –nedgang, som man kanskje kan tro, men krever flere tusen år før det nye hus er kommet i orden.

Under-rasene gjennomgår den samme renselsesprosessen. Det samme gjelder side-grenene (familie-rasene). La enhver som er godt kjent med astronomi og matematikk, kaste et retrospektivt blikk på fortidens skumring og skygge. La ham observere, ta notater om det han kjenner om historien til folk og nasjoner og sammenlign deres respektive fremgang og fall med det som er kjent om de astronomiske syklusene – særlig med *stjerneåret*, som er 25.868 sol-år.¹¹ Hvis observatøren er begavet med den minste intuisjon, vil han finne at nasjonenes ve og vel er intimt forbundet med begynnelsen og avslutningen av disse stjerneårene. For ikke-okkultisten oppstår det problem at han ikke har et tilstrekkelig fjernt år å basere seg på. Via de eksakte vitenskaper vet han ingenting om hva som skjedde for innpå 10.000 år siden. Han kan kanskje finne trøst i kunnskapen om – eller om han foretrekker – spekulasjonen om skjebnen for enhver av de moderne nasjoner han kjenner til – om ca. 16.000 år tid. Meningen vår er svært tydelig. For hvert stjerneår fjerner vendekretsene seg *fire grader* for hvert omløp fra vårjevndøgnsunktet ettersom ekvator beveger seg gjennom zodiakkens konstellasjoner. Som enhver astronom vet, er vendekretsen nå bare tjuetre grader og en brøkdelen mindre enn en halv grad fra ekva-

⁹ "Halv-store barn" i motsetning til deres gigantiske brødre i andre soner. Det samme ville skje med oss.

¹⁰ Dette gjelder Lemuria.

¹¹ Det finnes andre sykluser selvsagt, *sykluser innen sykluser* – og det er nettopp dette som skaper så store vanskeligheter med å beregne rasemessige hendelser. Et omløp for ekliptikken krever 25.868 år. I forhold til jorden er det beregnet at vårjevndøgnsunktet avtar med femti minutter og ti sekunder årlig. Men det finnes en annen syklus innen denne. Det sies at "når vendepunktet beveger seg fremover for å møte det med en fart av elleve minutter og tjuetru sekunder årlig" (se artikkel om *Astronomy* i *Encyclopædia Britannica*) "så vil dette fullføre et omløp 115.203 år. Tilnærmingen mellom vårjevndøgnsunktet og vendepunktet er summen av disse to bevegelsene, seksti-en minutter og trettifire sekunder. Derfor vender vårjevndøgnsunktet tilbake til samme posisjon i forhold til vendepunktet etter 21.128 år. Vi har nevnt denne syklusen i *Isis Unveiled*, 1. bind, i forhold til andre sykluser. Hver av dem har en markert påvirkning på hver samtidig rase.

tor. Derfor må den ennå bevege seg $2\frac{1}{2}$ grader før stjerneåret er slutt, noe som gir menneskeheten generelt og vår siviliserte rase i *særdeleshet* en frist på omtrent 16.000 år.¹²

Etter den tredje rases (lemurenes) store flom:

"Menneskene ble betydelig mindre av størrelse, og livslengden ble kortere. Fordi deres gudlighet hadde avtatt, blandet de seg med dyriske raser og giftet seg med kjemper og pygmeer (polenes dverg-raser) . . . Mange skaffet seg GUDDOMMELIGE, eller ULOVLIGE kunnskaper og fulgte av fri vilje VENSTREHÅNDSVEIEN." (Kommentarene xxxiii.)

Også atlanterne nærmet seg i sin tur utslettelsen. Hvor mange geologiske perioder tok det å fullføre den fjerde utslettelsen? Hvem kan si det . . . Men vi fortelles at –

44. DE (atlanterne) LAGET STORE AVBILDNINGER, NI YATIS HØYE (27 fot) – SOM TILSVARTE DERES LEGEMER (a). LUNAR ILD HADDE ØDELAGT DERES FEDRES (lemurenes) LAND. VANN TRUET DEN FJERDE (rase) (b).

(a) Det er vel verdt å notere at de fleste kjempestatuer på Påskeøyene, en del av det unektelige ned-sunkne kontinentet – men også de som er funnet i utkanten av Gobi, et område som har vært nedsunket i talløse tidsaldre – alle er mellom 20 og 30 fot høye. De statuene Cook fant på Påskeøyene målte omtrent alle *tjuesju* fot og åtte fot over skuldrene. (Se senere i denne sangen "*Kyklopiske ruiner og kolossale steiner som vitner om kjemper*".) Forfatteren er godt kjent med at moderne arkeologer har bestemt at "disse statuene er ikke særlig gamle", som en av de høyere ansatte ved British Museum deklarererte, der noen av dem nå er plassert. Men dette er en av den moderne vitenskaps vilkårlige beslutninger som ikke kan tillegges stor vekt.

Vi er fortalt at det var etter at "Lemuria" ble ødelagt av underjordisk ild at menneskene begynte å minske i størrelse – en prosess som startet allerede etter deres fysiske FALL – og at de til slutt, noen millioner år senere, var nede i mellom seks og syv fot, og nå (for de eldre asiatiske rasene) er nærmere fem enn seks fot. Som Pickering har påvist, er det innen den malaysiske rasen (en underrase av fjerde rottrase) en enestående forskjell i størrelse. Medlemmene av den polynesiske familie (fra Tahiti-, Samoa- og Tonga-øyene) er *høyere enn resten av menneskeheten*, mens de indiske stammer og innbyggerne av de indokinesiske landene er avgjort lavere enn gjennomsnittet. Dette kan enkelt forklares. Polyneserne tilhører de eldste av de overlevende underrasene, de andre den absolutt siste overgangsgruppen. Da tasmanerne nå er helt utdødd, og australiene raskt dør ut, vil de andre gamle rasene snart følge etter.

(b) Hvordan kan disse gamle beretningene ha blitt bevart? kan vi spørre. Selv hinduenes kjennskap til zodiakken benektes av våre vennlige og lærde orientaler, som *konkluderer* at de ariske hinduene ikke visste noe om den, før grekerne brakte den til landet. Denne uønskede bakvaskelse er blitt tilstrekkelig tilbakevist av Bailly, og hva mer ved klare *faktiske bevis*, slik at den ikke trenger mer tilbakevisning. Mens egypternes zodiakker (se *Demon's "Voyage en Egypte"*, 2. bind) ved ugjendrivelige bevis inneholder registreringer som omfatter mer en tre-og-et-halvt stjerneår – eller omtrent 87.000 år – så dekker hinduenes beregninger nesten trettitre slike år, eller 850.000 år. De egyptiske prestene forsikret Herodot at jordens og ekliptikkens poler tidligere hadde falt sammen. Men som forfatteren av *Sphinxiad* bemerker: "Disse *stakkars uopplyste* hinduene har et registrert kjennskap til astronomi på ti ganger 25.000 år etter (den siste, lokale) flom (i Asia), eller *skrekkens tidsalder*," på Indias breddegrader. Og de besitter registrerte observasjoner fra datoen for den store flommen innen ariernes *historiske* erindring – den som oversvømte de siste deler av Atlantis, for 850.000 år siden. De flommene som skjedde før denne, var selvsagt mer tradisjonell enn historisk.

Senkningen og forvandlingen av Lemuria startet nesten ved polarsirkelen (Norge), og den tredje rase avsluttet sitt livsløp i Lanka, eller det som ble Lanka for atlanterne. Den lille rest som nå er kjent som Ceylon er nordre høyland av det tidligere Lanka, mens den enorme øyen med det navnet i den lemuriske perioden var et gigantisk kontinent som nettopp er beskrevet. Som en MESTER sier (se "*Eso-teric Buddhism*", side 65:) "Hvorfor skulle ikke deres geologer ta hensyn til at det under de kontinenter som er oppdaget og utforsket av dem . . . dypt nede i uoppdagede havområder, kan finnes skjulte, and-

¹² 25.868 år dividert på 4 (grader) og multiplisert med 2,5 (grader) = 16.167,5 år. o.a.

re og langt eldre kontinenter, hvis avleiringer aldri er blitt geologisk utforsket; og at de en dag kan snu opp ned på deres nåværende teorier? Hvorfor ikke medgi at våre nåværende kontinenter, som Lemuria og Atlantis, allerede har sunket under havet flere ganger og har hatt tid til å gjenoppstå og bære nye grupper av mennesker og sivilisasjoner; og at den første store geologiske omveltning ved den neste katastrofe, som periodisk inntreffer fra begynnelse til slutt av hver runde, vil senke våre allerede utmålte kontinenter, mens Lemuria og Atlantis vil komme opp igjen?"

Ikke de identisk *like* kontinenter selvsagt.

Men her trengs en forklaring. Påstanden om et nordlig "Lemuria" trenger ikke å føre til forvirring. Forlengelsen av dette store kontinentet henimot det nordatlantiske hav undergraver på ingen måte den generelle oppfatning om det tapte Atlantis' plassering, og det ene bekrefter den andre. Det bør noteres at Lemuria, som tjente som vugge for tredje rotrase, ikke bare omfattet et stort område i Stillehavet og Det indiske hav, men fortsatte i form av en hestesko forbi Madagaskar, rundt "Sør-Afrika" (på den tid bare et begynnende fragment), gjennom Atlanterhavet og opp til Norge. Det store *engelske friskvanns-depotet som kalles Wealden – som enhver geolog betrakter som munningen av en tidligere stor elv – er bunnen av den hovedstrøm som drenerte det nordlige Lemuria i sekundærtiden*. Realiteten av denne tidligere elv er et vitenskapelig faktum; vil de som støtter dette faktum erkjenne nødvendigheten av å akseptere et nordlig Lemuria fra sekundærtiden, slik deres data krever? Professor Berthold Seeman aksepterer ikke bare realiteten av et slikt enormt kontinent, men betrakter *Australia og Europa som tidligere deler av ett kontinent* – og bekrefter dermed hele den "hestesko"-påstand som nettopp er fremsatt. Ingen annen overbevisende bekræftelse kan gis våre påstander enn eksistensen av den OPPHØYDE RYGG gjennom Atlanterhavet, på 9.000 fots høyde, som løper mellom to og tre tusen miles sørover fra et punkt nær de britiske øyer, som først skråner mot Sør-Amerika og så *bøyer seg i en nesten rett vinkel* og fortsetter i en *SØRØSTLIG retning mot den afrikanske kyst*, hvorfra den løper sørover mot Tristan d'Acunda. Denne ryggen er en rest av et atlantisk kontinent. Kunne den spores videre, ville den bekrefte den submarine hestesko-forbindelsen med et tidligere kontinent i Det indiske hav. (*Konferer det kart som er hentet fra "Challenger" og "Dolphin" i Donnelly's "Atlantis, the Antediluvian World", side 47.*)

Den *atlantiske del av Lemuria* var det geologiske grunnlag for det som generelt er kjent som Atlantis, som mer må betraktes som en utvikling av den atlantiske del av Lemuria enn som et helt nytt landområde som steg opp av havet for å møte fjerde rotrases særlige behov. Akkurat som for rasenes evolusjon, kan det ikke trekkes en fast og bestemt linje mellom hvor det ene slutter og det neste begynner når det gjelder skiftningene og forandringene av kontinentalområdene. Kontinuiteten av naturens prosesser blir aldri brutt. Fjerde rases atlantere ble derfor utviklet fra en kjerne av tredje rases mennesker i det nordlige Lemuria, som omtrentlig var sentrert på et landområde som nå ville ligge midt i Atlanterhavet. Deres kontinent ble dannet ved sammensmelting av flere øyer og halvøyer, som over tid steg opp over havet og som *ble det virkelige hjem for den store rase kjent som atlanterne*. Etter at denne fullførelsen ble oppnådd, ble det fastslått av den høyeste "okkulte" autoritet, at "Lemuria ikke lenger skulle blandes mer sammen med det atlantiske kontinent, enn Europa med Amerika". (*"Esoteric Buddhism", side 58.*)

Da dette kommer fra et hold som er diskreditert av den ortodokse vitenskap vil det selvsagt bli betraktet av den som en mer eller mindre heldig fiksjon. Selv Donnelly's dyktige arbeid, som allerede er nevnt, vil bli henlagt, selv om alle hans påstander ligger innen rammen av strengt vitenskapelige bevis. Men vi skriver for fremtiden. Nye oppdagelser i denne retning vil rettferdiggjøre de asiatiske filosofers påstander, som fastholder at vitenskapene – geologi, etnologi og historie inkludert – ble praktisert av de antediluvianske nasjoner, som eksisterte for talløse tidsaldre siden. Fremtidige funn vil bekrefte de korrekte observasjonene av så skarpe iakttakere som H.A. Taine og Renan. Førstnevnte påviser at sivilisasjonene for så arkaiske nasjoner som egypterne, de indiske ariere, kaldeerne, kineserne og assyrerne er resultater av forutgående sivilisasjoner gjennom "*myriader av århundrer*".¹³ Sistnevnte påpeker det faktum at "Egypt helt fra begynnelsen virker moden, gammel og helt uten en heorisk og mytisk tidsalder, som om landet aldri hadde opplevd ungdom. Landets sivilisasjon har ingen barndom og dets kunst ingen arkaisk periode. Det gamle monarkiets sivilisasjon startet ikke med barndom. Det var allerede modent."¹⁴ Til dette tilføyer professor R. Owen: "Registreringene viser at Egypt

¹³ "*History and English Literature*", side 23.

¹⁴ Gjengitt i "*Atlantis*", side 132.

har vært et sivilisert og styrt samfunn *før* Menes' tid", og Winchell ¹⁵ "at ved Menes-epoken var egypterne allerede et sivilisert og tallrikt folk. Manetho forteller oss at Athotis, den første kong Menes' sønn, bygget palasset i Memfis, at han var lege og etterlot seg *anatomiske bøker*".

Dette er ganske naturlig om vi setter lit til Herodots informasjonen, som forteller i *Euterpe* (cxlii) at de egyptiske prestenes skrevne historie gikk tilbake 12.000 år før hans tid. Men hva er 12.000 eller selv 120.000 år sammenlignet med alle de millioner år som hadde gått siden den lemuriske periode? Denne har til tross dens enorme alder, ikke blitt forlatt uten vitnesbyrd. De fullstendige beretningene om veksten, utviklingen, det sosiale og selv det politiske livet til lemurerne, er bevart i hemmelige arkiver. Uheldigvis er det få som kan lese dem, og de som kan ville ikke være i stand til å forstå språket uten kjennskap til de syv nøklene og deres symbolisme. Forståelsen av den okkulte lære bygger på de syv vitenskapene, som igjen finner uttrykk i syv ulike anvendelser av de hemmelige fremstillingene av de eksoteriske tekstene. Vi må derfor anvende tankemåter på syv helt ulike ideplan. All tekst relaterer seg til og må fortolkes etter et av følgende synspunkter:

1. Det realistiske tankeplan
2. Det idealistiske.
3. Det rent guddommelige eller åndelige.

De øvrige fire planene overskrider den gjennomsnittlige bevissthet for mye – særlig det materialistiske sinn – til at de kan symboliseres med vanlige uttrykk. Det finnes ingen rent *mytiske* elementer i noen av de gamle, religiøse tekstene, men den tankemåte de opprinnelige ble skrevet med må avsløres og strengt fastholdes gjennom fortolkningsprosessen. Den er enten symbolsk (arkaisk tankemåte), emblematiske (en senere men meget gammel tankemåte), parabolisk (allegorisk), hieroglyfisk eller igjen *logogramatisk* – den vanskeligste av alle metodene, da hver bokstav, som i det kinesiske språk, representerer et helt ord. Nesten ethvert egennavn, enten i vedaene, i "Dødeboken" eller (til en viss grad) i Bibelen er sammensatt av slike logogrammer. Ingen som ikke er innviet i mysteriene ved den okkulte religions logografi kan påstå å forstå hva et navn på et gammelt skriftstykke betyr, før han har lært hva hver bokstav det er sammensatt av, betyr. Hvordan kan det forventes at en rent profan tenker, uansett hans lærdom i *ortodoks* symbolisme – dvs. den symbolisme som aldri gjør seg fri fra solmytens og kjønnsdyrkelsens gamle trakt – skal trenge bak sløret og inn til den hemmelige viten. Den som opptar seg med bokstavens agn og skall og hengir seg til kaleidoskopiske forvandlinger av tomme ord-symboler, kan aldri forvente å komme lenger enn moderne mytologers rene påfunn.

Vaivasvata, Xisuthrus, Deukalion, Noa, osv. – alle disse hovedfigurer ved verdens syndfloder, universelle og partielle, astronomiske og geologiske – alle gir ved navnene sine de årsaker og virkninger som ledet til hendelsen, om man kan lese dem fullt ut. Alle slike syndfloder baserer seg på hendelser som fant sted i naturen, og enten de var siderale, geologiske eller bare allegoriske består de som *historiske* beretninger av moralske hendelser på andre og høyere tilværelsesplaner. Dette mener vi er tilstrekkelig påvist gjennom de lange forklaringene av de allegoriske sangene i denne boken.

Å omtale en rase på ni *yatis*, eller 27 fot høy (vel 8 meter), i en bok som påstår å være mer vitenskapelig enn "Jack kjempe-dreperen" er et noe uvanlig foretagende. "Hvor er bevisene?" vil man spørre. Fortellinger om en kjemperase i gamle dager er universell; de finnes både i muntlige og skriftlige legender. India har sine Danavas og Daityas. Ceylon har sine Rakshasaer, grekerne sine titaner, egypterne sine kolossale helter, kaldeerne sine Izdubarer (Minrod) og jødene sine *emitter* fra landet Moab med de berømte kjempene anakittene.¹⁶ Moses omtaler Og, en konge som etter sengens mål var ni cubit høy (4,6 meter) og fire bred,¹⁷ og Goliat var "seks cubits og et spann høy".¹⁸ Den eneste forskjell mellom den "åpenbarte skrift" og de bevis som foreligger fra Herodot, Diodoros, Siculus, Homer, Plinius, Plutark, Filostratos, osv. er dette: Mens hedningene bare nevner *skjeletter etter kjemper*, som hadde dødd lang tid i forveien, men hvor *noen av dem personlig hadde sett* levningene etter dem, forlanger Bibelens fortolkere uten å rødme at geologien og arkeologien skal tro at flere land var bebodd av kjemper på Moses' tid, at jødene i forhold til dem var som gresshopper, og at de eksisterte ennå på Josvas og Davids tid. Uheldigvis passer ikke dette med deres egen tidsregning. Enten må de oppgi den eller sine kjemper.

¹⁵ "Pre-Adamites", side 120.

¹⁶ 5. Mosebok, 2, 10.

¹⁷ 5. Mosebok, 3, 11.

¹⁸ 1. Samuelsbok 17, 4 (tilsvarer 3,1 meter, o.a.)

Det finnes ennå noen få vitnesbyrd om de nedsunkne kontinentene og de kolossale menneskene som bebodde dem. Arkeologien påstår at det finnes flere på denne kloden, men mer enn å forundres over "hva dette kan være", har den aldri gjort et seriøst forsøk på å løse mysteriet. Ved siden av statuene på Páskeøya som allerede er nevnt, hvilken epoke tilhører de kolossalstatuene som fremdeles står intakt nær Bamian? Arkeologien tilregner dem til det første kristne århundre (som vanlig) og tar feil som den gjør med mange av sine spekulasjoner. Noen få beskrivende ord vil vise leserne hva statuene både på Páskeøya og nær Bamian er. Vi vil først undersøke hva den ortodokse vitenskap vet om dem. I "*The Countries of the World*" av Robert Brown, 5. bind, side 43, heter det:

Teapi, Rapa-nui eller Páskeøyen er et isolert sted omtrent 2000 miles utenfor Sør-Amerikas kyst. Den er tolv miles lang og fire bred . . . og det er et utdødd krater på 1050 fots høyde midt på øya. Det vrirmler av kraterer på øya, som har vært utdødd så lenge at det ikke finnes noen beretninger om deres aktivitet . . .

. . . Men hvem laget de store steinfigurene (side 44) som nå er hovedattraksjonen for øyas besøkende? *Ingen vet* – sier anmelderen. Det er mest sannsynlig at de var her da de nåværende innbyggerne (en håndfull polynesiske innfødte) ankom . . . Håndverket *er av høy klasse* . . . og det antas at den rasen som laget dem var besøkende innbyggere fra Peru eller andre deler av Sør-Amerika . . . Selv da Cook besøkte øya, var noen av statuene – som var 27 fot høye og åtte over skuldrene – veltet, mens andre som fremdeles sto oppreist virket langt høyere. En av dem var så stor at skyggen beskyttet en gruppe på tretti personer fra solens hete. Plattformene hvor disse kolossalstatuer sto, var gjennomsnittlig tretti til førti fot lang og tolv til seksten bred . . . alle laget av tilhuggede steiner i kyklopisk stil, svært lik murene i Pachacamac-tempelet, *eller Tia-Huanuco-ruinene i Peru*" (3. bind, side 310-311.)

"DET ER INGEN GRUNN TIL Å TRO AT NOEN AV STATUENE ER BYGGET BIT FOR BIT FRA STILLASER OMKRING DEM" – tilføyer anmelderen meget tankevekkende – uten å forklare *hvordan* de ellers kunne bli bygget, med mindre de ble laget av kjemper av samme størrelse som statuene. En av de fineste av disse kolossalstatuene er nå i British Museum. De fire statuene ved Ronororaka – de eneste som er stående, hvorav tre er dypt nedsunket i jorden og en er hvilende med hodet bakover som hodet til en sovende mann. Som typer er de fire ulike, selv om de langhodede, og de er åpenbart ment å være portretter, da nesene, munn og kinnene varierer sterkt i form. Hodeplaggene er en slags flat lue med et bakstykke for å tildekke bakre del av hodet – noe som viser at personene ikke var primitive fra steinalderen. Det kan virkelig spørres – "Hvem laget dem?" – men det er verken arkeologien eller geologien som sannsynligvis kan svare, selv om geologien erkjenner at øya er en del av et nedsunket kontinent.

Men hvem hugget ut de enda større kolossalstatuene ved Bamian, de største og mest gigantiske i verden, hvor Bartholdi's "Frihetsstatue" (som nå er i New York) *blir en dverg* sammenlignet med den største av de fem statuene. Burnes og flere lærde jesuitter som har besøkt stedet, omtaler et fjell "*uthult med kjempeceller*" med to enorme statuer hugget i det samme fjellet. De omtales for oss som den moderne *miaotse* (konferer sitatet foran fra *Shoo-King*), det siste overlevende vitne til *miaotse*, som "brakte ulykke til jorden". Jesuittene har rett, og arkeologene, som ser Buddhaer i de største statuene, tar feil. For alle de talløse kjemperuinene som oppdages den ene etter den andre i vår tid, alle disse enorme avenyer av gigantruiner som krysser Nord-Amerika langs og bortenfor Rocky Mountains, er utført av kykloper, oldtidens sanne og virkelige kjemper. "Mengden av enorme, menneskelige ben" ble funnet "i Amerika, nær Misorte", forteller en berømt, moderne reisende oss, presis på det sted som den lokale tradisjon utpeker som landingssted for de kjemper som bredde seg utover Amerika, da det knapt hadde steget opp av vannet. (Se "*De La Vega*", 9. bind, kap. 9.)¹⁹

Sentral-Asias tradisjoner sier det samme om Bamien-statuene. Hva er de, og hva er stedet hvor de har stått i talløse tidsaldre og trosset katastrofene omkring dem, og menneskers hender, som hordene fra Timoor og Nadir-Shahs vandal-krigere? Bamian er en liten trist by i Sentral-Asia, delvis i ruiner, halvveis mellom Kabul og Balkh ved foten av Kobhibaba, et digert fjell i Paropamisian (eller Hindu-Kush) fjellkjeden, omtrent 8.500 fot over havet. I gamle dager var Manian en del av den forhistoriske byen Djoolljool, som ble ødelagt og lagt i ruiner til siste stein av Djengis-Kahn i det 13. århundre. Hele dalen er omgitt av veldige klipper, som er fulle av delvis naturlige og delvis utgravde huler og grotter, som en gang var boliger for buddhistmunker, hvor de hadde etablert sine *viharaer*. Slike *viharaer* finnes fremdeles i mengdevis i tempelklipper i India og Jellalabads daler. Det er ved inngangen til noen av disse at fem enorme statuer av hva som antas å være Buddha, er blitt oppdaget eller *gjenopp-*

¹⁹ Se også "*Pnaumatologie des Esprits*", 3. bind, side 55, *de Mirville*.

daget i vårt århundre, ettersom den berømte kinesiske reisende, Hiouen-Tsang så og omtaler dem, da han besøkte Bamian i det 7 århundre.

Det faktum at det ikke finnes større statuer på hele kloden lar seg lett bevise fra vitnemålene til reisende som har undersøkt og tatt mål av dem. Den største er således 173 fot høy, eller *sytti* fot høyere enn "Frihetsstatuen" i New York, som bare er 105 fot eller 34 meter høy. Den berømte kolossalstatuen på Rhodos, som lot den tids største skip passere mellom dens bein, var bare 120-130 fot høy. Den andre statuen, som er hugget ut av klippen som den første, er bare 120 fot (15 fot høyere enn "Frihetsstatuen").²⁰ Den tredje statuen er bare 60 fot høy, de to andre enda mindre, mens den siste bare er litt større enn en gjennomsnittlig høy mann fra vår generasjon. Den første og største av kolossene viser en mann drapert i en slags *toga*. de Nadeylac tror (se fotnoten) at figurens alminnelige utseende, hodets linjer, draperingen og særlig de store hengende ørene unektelig viser at det er Buddha som er ment å avbildes. Med det nevnte beviser ingenting. Bortsett fra det faktum at de fleste eksisterende statuer av Buddha, hvor han sitter i *samadhi*-stilling, har store, hengende ører, er dette et senere påfunn. Den opprinnelige hensikten skyldtes en esoterisk allegori. De unaturlig store ørene symboliserer all-visdom og var ment som en påminnelse om ham som *visste og hørte alt* med en nestekjærlighet og omsorg som ingen skapninger kunne unnslippe. "Den barmhjertige herre, vår mester, hører angstskriket fra den minste av de minste, over berg og daler, og kommer raskt for å hjelpe" – sier en sang. Gautama Buddha var en arisk hindu, og bruk av slike ører finnes bare blant mongolske burmesere og siamesere, som i Cochin, som forlenger dem kunstig. De buddhistmunker som omgjorde *miaotse's* grotter til *vi-haraer* og celler, kom til Sentral-Asia omkring det første århundre e.Kr. Derfor sier Hsouen Tsang i sin omtale av kolossalstatuene at "utstrålingen fra gullforgyllingen som dekket hele statuen" da han var der "blendet ens øyne". Men intet av denne forgyllingen finnes i vår moderne tid. Draperingen, i motsetning til statuen selv som er hugget rett ut av fjellet, er sementert og lagt over selve statuen. Talbot, som har foretatt de mest nøyaktige undersøkelser, mener at denne draperingen tilhører en langt senere epoke. Selve statuen må derfor tilhøre en langt tidligere perioden enn den buddhistiske. I så fall er spørsmålet, hvem forestiller den ?

Enda en gang forklarer tradisjonen, bekreftet av skrevne beretninger, spørsmålet og forklarer mysteriet. De buddhistiske arhatene og asketene fant de fem statuene og mange flere, som nå er forvitret til støv, og da tre ble funnet i kolossale nisjer ved inngangen til deres fremtidige bopel, dekket de statuene med sement og modellerte nye statuer som forestilte herren Tathagata. De indre veggene i nisjene er frem til denne dag dekket av lyse malerier av menneskelige skikkelser og Buddhas hellige bilde er gjentatt i hver gruppe. Disse fresker og utsmykninger – som minner om malerier i bysantinsk stil – er alle utført av de fromme, asketiske munkene, sammen med noen mindre figurer og uthuggede utsmykninger. Men de fem statuene er utført av innviede fra den fjerde rase, som etter undergangen av sitt kontinent søkte tilflukt i de stødige toppene i Sentral-Asias fjellkjeder. I tillegg er de fem statuene en uforgjengelig gjengivelse av den esoteriske lære om rasenes gradvise evolusjon.

Den største er ment å forestille menneskehetens første rase. Dens eteriske legeme er forevigt i hard, evigvarende stein, for å instruere fremtidige generasjoner, da minnet om den ellers aldri ville ha overlevd den atlantiske syndflod. Den andre – 120 fot høy – forestiller de svedfødte, og den tredje – som er 60 fot – udødeliggjør den rasens som falt og derved innledet den første *fysiske* rase, født av far og mor, hvor de siste etterkommerne er fremstilt ved de statuer som er funnet på Påskeøyen, men de var bare 20-30 fot høye da Lemuria forsvant, etter at kontinentet nesten var ødelagt av vulkansk ild. Fjerde rase var enda mindre, men gigantisk i forhold til vår nåværende femte rase, og serien kulminerer med denne. (Se etterfølgende del om "Kykloperiske ruiner og kolossale steiner som vitnesbyrd om kjemper.")

Dette er dermed de forhistoriske "kjemper", Bibelens før- og postdiluvianske *gibborim*. De levde og blomstret for en million år siden og ikke for tre eller fire tusen år siden. Josvas *Anakim*, hvis hærskarer var som "gresshopper" i forhold til dem, er israelsk fantasi, med mindre Israels folk mener Josva tilhører eocenalderen, eller i alle fall miocenalderen og forandrer tusenår til millioner år i sin kronologi.

²⁰ Den første og andre har som Bartholdi's statue en inngang ved foten, som leder til en vindeltrapp uthugget i klippen opp til hodet på statuene. Den dyktige franske arkeolog og antropolog, marki de Nadeylac, har i sitt arbeid med rette bemerket at det verken i tidligere eller i moderne tid aldri har finnes en skulptert statue større enn den første av de to.

I alt som gjelder forhistorisk tid bør leseren tenke på Montaignes vise ord. Dette sa den store franske filosof:

... Det er en tåpelig antagelse å forakte eller bedømme som falskt, det som for oss ikke synes å vise noe tegn på sannsynlighet eller sannhet. Det er en vanlig feil blant de som er overbevist om å være noe mer enn de tarvelige.

... Men fornuften har lært meg at å bedømme en ting å være falsk eller umulig så resolutt er å anta at man besitter Guds viljes utsyn og grenser, og vår felles moder naturs krefter, og at det ikke finnes noen større dumhet i verden enn å redusere dem til vår egen kapasitet og evner.

Om vi kaller det vår fornuft ikke kan fatte for monstere og mirakler, hvor mange slike ville da daglig presentere seg for vårt syn? La oss tenke over hvor ofte vi liksom blinde ledes gjennom tåkebanker frem til kunnskap om de fleste ting vi opplever. Vi ville sannelig finne at det oftere er vanen enn en forskende innstilling som gjør at vi ikke ser det spesielle ved tingene, og at hvis vi maktet å se dem med friske øyne, skulle vi utvilsomt finne at de var like usannsynlige og utrolige som alt annet. (*Essays*, kap. xxvi.)

En rettskaffen forsker burde, før han benektet muligheten av *vår* historie og kilder, undersøke moderne historie så vel som universelle tradisjoner innen eldre og moderne litteratur og ettersøke sporene av disse fantastiske tidligere rasene. Få blant våre skeptikere aner hvilken rikholdighet av bekreftelser som finnes begravd bare alene i British Museum. Leseren bes kaste enda et blick på det tema som behandles under følgende tittel:

KYKLOPISKE RUINER OG KOLOSSALE STEINER SOM VITNESBYRD OM KJEMPER.

I sitt enorme verk, *Mémoires adressées à l'Académie des Sciences*, har de Mirville – for å bevise djevelens realitet og påvise hans nærvær i ethvert tidligere og moderne avgudsbilde – samlet flere hundre sider av "historiske bevis" for at steiner beveget seg, talte, formidlet orakler og enda sang i *miraklenes* dager, både i hedensk og bibelsk tid, og at "Kristus-steinen" eller *Kristus-klippen*, "den åndelige klippe" som fulgte Israel (*1. Korinterbrev 10,4*) "ble en *Jupiter-lapis*", som hans far Saturn slukte "i form av en stein".²¹ Vi vil ikke oppholde oss med en diskusjon av den åpenbare misbruk og materialisasjon av bibelske metaforer bare for å kunne bevise sataniseringen av avgudsbildene, selv om mye kunne vært sagt om dette tema.²² Men uten å påstå at våre steiner har bevogende eller psykiske evner, kan vi på vår side samle ethvert tilgjengelig bevis for å vise at (a) om det ikke hadde vært noen kjemper som kunne flytte disse kolossale steinene, så hadde det ikke eksistert noe slikt som Stonehenge, Carnac (Bretagne) og andre slike kykloperiske strukturer, og (b) om det ikke fantes noe slikt som MAGI, kunne det ikke ha eksistert så mange vitner til *orakulære* og *talende* steiner.

I *Achaïca* (side 81) innrømmer Pausanias at han ved starten av sitt arbeid trodde grekerne var svært *dumme* som "dyrket steiner". Men etter å ha nådd Arcadia tilføyer han: "Jeg har endret min tenkemåte." Uten å dyrke steiner eller statuer eller avgudsbilder av stein – en forbrytelse den romersk-katolske kirken ikke bør anklage hedningene for, for de gjør det samme – bør enhver kunne tro på det som så mange filosofer og hellige menn har trodd på, uten å gjøre seg fortjent til å bli kalt "idiot" av våre dagers Pausanianere.

Leseren henvises til 6. bind av *Académie des Incriptions (Mémoires)*, side 518), om det er ønskelig å studere den ulike kvaliteten av flintesteiner og småsteiner med henblikk på *magi* og psykiske krefter. I et dikt om *steiner* som tilskrives Orfeus, blir steinene delt i *ofites* og *siderites*, "slange-steiner" og "stjerne-steiner". "*Ofitene*" er rufsete, harde, tunge, svarte og *har talens evne*. Når man er i ferd med å kaste dem bort, *frembringer de en lyd som et barneskrik*. Det var ved hjelp av denne steinen Helanos spådde om sitt fedreland Troyas fall ..." (Falconnet.)

Sanchoniathon og Philo Byblos omtalte disse *betylene* og kalte dem "*besjelede* steiner". Photius gjentar det Damascius, Asklepiades, Isidorus og legen Eusebius hadde påstått tidligere. Eusebios skilte seg aldri fra sin *ofites*, som han bar på brystet og mottok orakler fra, formidlet *med en liten stemme*

²¹ *Pierres Animées et parlantes*, side 283. *Theologie de la Pierre*, 270.

²² Saturn er *Kronos* – *tiden*. At han slukte *Jupiter lapis* kan en dag vise seg å bli et profeti. "Peter (*Cephas, lapis*) er den *klippe* Romas kirke er bygget på", forsikres vi. Men *Kronos* vil visselig "sluke den" en dag, akkurat som han har slukt *Jupiter-lapis* og enda større ting.

som minnet om lav plystring.²³ Arnobius (en hellig mann, som "etter å ha vært hedning ble et av *kirkens lys*", forteller de kristne sine lesere) innrømmer at han aldri kunne møte noen av disse steinene uten å stille dem spørsmål, "som de av og til besvarte med en *klar og skarp liten stemme*." Hva er forskjellen mellom de kristne og hedenske *ofiter*, må vi spørre.

Det er også kjent at den berømte steinen ved Westminster ble kalt *liafail* – "den talende steinen" – som lot sin stemme høre bare for å opplyse om den konge som skulle velges. Cambry (*Monuments Celtiques*) forteller han så den da den ennå bar inskripsjonen:²⁴

*Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tementur ibidem.*²⁵

Til sist omtaler Suidas en viss Heraclius, som med et blick kunne skille de livløse steinene fra de som var utrustet med bevegelse; og Plinius omtaler steiner som "løp bort når en hånd nærmet seg". (Se *Dictionnaire des Religions av l'abbé Bertrand; art. om ordene Heraclius og Betyles*.)

De Mirville – som søker å bekrefte Bibelen – spør svært forståelig hvorfor de digre steinene ved Stonehenge i gamle dager ble kalt *schior-gaur* (fra *cor*, "dans", derav *chorea*, og *gaur*, en KJEMPE), eller kjempenes dans ? Deretter overlater han til biskopen av St. Gildas å gi leseren svar. Men forfatteren av *Voyage dans de Comté de Cornouailles, sur les traces des géants* og flere andre lærde verk om ruinene ved Stonehenge,²⁶ Carnac og West Hoadley gir langt bedre og mer pålitelig informasjon om dette spesielle tema. I disse områdene – med hele skoger av klipper – er det funnet enorme monolitter, "hvor noen veier mer enn 500.000 kg" (Cambry). Disse "hengslede steinene" på Salisbury-sletten antas å være rester av et druide-tempel. Men druidene var historiske mennesker og verken kykloper eller kjemper. Hvem andre enn *kjemper kunne ha reist slike mengder* (særlig ved Carnac og West Hoagley), ordne dem i symmetrisk orden slik at de kunne forestille planisfæren og plassere dem i en så fantastisk balanse at de knapt ser ut til å berøre bakken, og kan settes i bevegelse ved den minste berøring av en finger, samtidig som de kan motstå tjue menns forsøk på å flytte dem ?

Vi mener at de fleste av disse steinene er rester etter de siste atlanterne. Vi vil få høre at geologene påstår de har et naturlig opphav – at en stein som forvitrer mister flak etter flak som følge av været og vil anta en slik form; at "tors" i Vest-England har merkelige former, som er skapt av samme årsak; og til sist at alle vitenskapsmenn mener de "vuggende steinene har en helt naturlig forklaring, vind, regn, osv. som bryter ned steinlagene". Vår påstand vil på dette grunnlag bli benektet, særlig da "vi stadig ser denne steinmodifiseringsprosess pågå omkring oss". La oss undersøke saken.

Men les hva geologien har å si, og du vil lære at svært ofte tilhører ikke disse store steinmassene de land hvor de nå finnes, og at deres geologiske slektninger ofte knytter dem til strata som er ukjent i området eller som finnes på andre siden av havet. William Tooke (*fransk oversettelse: Sépulture des Tartares, arch, vii, side 2227*) spekulerer på de enorme granittblokkene som ligger strødd utover Sør-Russland og Sibir og forteller leseren at der de nå ligger, finnes verken klipper eller fjell, og at de derfor må være brakt dit "over store avstander med umåtelige krefter". Charton (*Voyageurs Anciens et Modernes, 1. bind, side 230*) omtaler et eksempel med en klippe "fra Irland", som har vært analysert av en dyktig engelsk geolog, og som mener den "*mest sannsynlig stammer fra Afrika*".

Dette er et merkelig *sammentreff*, da irsk tradisjon tilskriver *en trollmann* som opphav til sine sirkelrunde steiner. *Han skal ha brakt dem med seg fra Afrika*. De Mirville mener denne trollmannen var

²³ Selvsagt det samme "lille stemme" som Elias hørte etter jordskjelvet ved inngangen til hulen. (*1. kongebok 19, 12*)

²⁴ De gyngende, eller logan-steinene, hadde ulike navn. Kelterne hadde sine *clacha-brath*, "skjebne- eller dømmende steiner"; *guddoms*-steinene eller "prøvesteiner" og orakelsteiner; fönikerne rørlige eller besjelede steiner, og iredne sine buldrende steiner. Bretagne hadde sine "*pierres branlantes*" ved Huelgoat. De finnes både i den gamle og nye verden, på de britiske øyer, i Frankrike, Spania, Italia, Russland, Tyskland, osv. og i Nord-Amerika. (Se Hodson's "*Letters from North America*", 2. bind, side 440) Plinius omtaler flere i Asia (Hist. Lib. I, 96). Apollonius Rhodius omtaler utførlig de gyngende steinene og sier de er "steinene som er plassert på toppen av en gravhaug og så følsomme at de kan beveges ved tanken" (*Acherman's Arth. Index, side 34*), som uten tvil henviser til fortidens prester som kunne bevege slike steiner på avstand med sin viljekraft.

²⁵ Der skjebnen viser seg å ha rett, har skotter vist seg å ha vært konger, der menn har funnet denne steinen, o.a.

²⁶ Se blant andre "*History of Paganism in Caledonia*" av dr. Th.A. Wise.

"en bannlyst *hamit*". Vi betrakter ham som en mørk atlanter, eller kanskje til og med som en tidlig lemurier, som hadde overlevd inntil fødselen av de britiske øyene – uansett en KJEMPE.²⁷

"Mennesker", sier Cambry naivt, "har ingenting å gjøre med dette . . . for *menneskelig* kraft og innsats kunne aldri ha gjennomført noe slikt som dette. Bare naturen har utført dette (! !), noe vitenskapen vil påvise en dag." (! !) (side 88.) Likevel er det *mennesker* med sine kjempekrefter som har utført det, og ikke naturen mer enn gud og djevelen.

"Vitenskapen" som har påtatt seg å vise at selv menneskets sinn og ånd bare er resultater av *blinde krefter*, anser seg helt i stand til å påta seg oppgaven. En vakker dag kan det skje at vitenskapen beviser at naturen har stilt opp de gigantiske steinene ved Stonehenge, plassert dem med matematisk presisjon, gitt dem form av Dendera-planisfæren og zodiakkens tegn og brakt steiner som veier med enn en million pund fra Afrika og Asia til England og Irland !

Sant nok kom Cambry på andre tanker senere. "Jeg trodde lenge", sier han, "at *naturen alene* kunne frembringe disse undere . . . men jeg *tar dette tilbake* . . . for tilfeldigheter *kan ikke frembringe* slike fantastiske kombinasjoner . . . og de som har plassert disse steinene i balansert stilling, er de samme som har stilt opp de bevegelige steinene ved Huelgoat-dammen nær Concarneau . . ." Dr. John Watson, sitert av samme forfatter i "*Antiquités Celtiques*", side 99, sier i sin omtale av de *bevegelige* steinene, eller de gyngende steinene ved skråningen ved Golcar ("forførelsen"): "De forbausende bevegelene til disse steinmasser som er plassert helt i likevekt, gjorde at kelterne betraktet dem som guder."

I "Stonehenge" (Flinders Petrie) sies det at "Stoneheng er bygget med steiner fra distriktet, en rød sandstein eller "sarsen-steiner", som lokalt kalles "grey wethers". Men noen av steinene, særlig de som har vært brukt til astronomiske formål, er blitt fraktet langt bortefra, sannsynligvis fra Nord-Irland."

Som avslutning er følgende refleksjoner fra en vitenskapsmann, i en artikkel om temaet gjengitt i 1850 i *Revue Archéologique* (side 473) verd å siteres. Der heter det om de rullende steinene:

Hver stein er en blokk som skulle sette de sterkeste maskiner på hard prøve. De er spredd utover kloden, i mengder, hvor ordet *materie* synes å være utilstrekkelig. Fantasien blir lammet ved synet av dem, og de må utstyres med et navn som er like kolossalt som tingene selv. I tillegg er disse *enorme gyngende* steinene, noen ganger kalt *routers* – plassert stående på en av sidene på et punkt med så fin balanse at den minste berøring er tilstrekkelig til å sette dem i bevegelse . . . noe som avslører den mest inngående kjennskap til likevektslæren. De gjensidige bevegelsene, overflaten med vekselvis konvekse og konkave plan . . . alt dette forener dem sammen med kyklopiske monumenter, som det med de La Vegas ord kan sies med god begrunnelse at "demoner mer enn mennesker synes å ha bearbeidet dem".²⁸

For en gangs skyld er vi enige med våre venner og fiender, de romerske katolikker, og stiller spørsmål om slike ferdigheter i likevektslære og balanse, anvendt på masser som veier millioner av pund, kan være et verk gjort av paleolittiske *villmenn*, som levde i huler, som selv om de var høyere enn gjennomsnittet i vårt århundre likevel var vanlige dødelige slik vi er ? Det er ikke *vår* hensikt å omtale de ulike tradisjonene som knyttet seg til de gyngende steinene. Likevel kan engelske lesere påminnes om *Giraldus Cambrensis*, som omtaler en slik stein på Mona-øya, som vendte tilbake til sin plass uansett hvilken anstrengelse som ble gjort for det motsatte. På den tiden da Henrik 2 erobret Irland, ønsket en grev Hugo Cestrensis å overbevise seg om dette faktum, og han fikk bundet Mona-steinen til en enda større, hvoretter de ble kastet på havet. Neste morgen ble steinen funnet på sin vanlige plass . . . Den lærde Eilliam av Salisbury bekrefter dette ved å bevitne at steinen var plassert i en kirkevegg, hvor han hadde sett den i 1554. . . Dette minner om hva Plinius fortalte om en stein som var etterlatt av argonautene ved Cyzicum, som cyzicanerne hadde plassert i sitt prytanea (rådhus)

²⁷ Diodorus Siculus fastslår at på Isis' tid var alle svært høye. Derfor kalte hellenerne dem kjemper. "Οἱ δ'ἂν Αἰγύπτῃ μυθολογοῦσι κατὰ τὴν Ἰσιδός ἡλικίαν γεγονέναι τίνας πολυσωμάτων." "

²⁸ "Det er vanskelig", skriver Creuzer, "i Tiruns og Mykenes strukturer å ikke spore planetariske krefter som synes å være blitt beveget av himmelske makter likt de berømte daktylene. Ennå i dag er vitenskapen uvitende om kykloper. De antas å ha bygget de såkalte "kyklopiske" anleggene som forutsetter flere regimente av kjemper, og – de var bare syttisju i alt (omtrent et hundre tror Creuzer). De kalles "byggerne" og okkultismen kaller dem de INNVIDDE, som ved å innvie pelasgianerne la grunnlaget for den sanne FRIMURERBEVEGELSEN. Herodot forbinder kykloperne med Persevs, "sønn av en assyriske demon" (I, vi, side 54). Raoul Rochette fant at Palæmonius, en kyklop, som ble æret med et eget tempel, "var en tyransk Herkules". Uansett bygget han de hellige søylene ved Gadir, dekket av mystiske tegn som bare Apollonius av Tyana hadde nøkkelen til – og med bilder som ennå kan finnes på Elloras murer, de enorme ruinene etter tempelet i Viswakarma, "gudenes byggmester og håndverker".

"hvorifra den flyktet flere ganger, slik at de til sist måtte feste den med bly". (*Nat. Hist. XXXVI, side 592*) . . . Vi har her enorme steiner som gjennom hele fortiden ble opplyst å være "levende, talende og selv-forflyttende". De var også i stand til, synes det, til å få folk til å løpe vekk, da de ble kalt *routers* ("å drive på flukt") og Des Mousseaux fremstiller dem alle som profetiske steiner og de ble kalt *sinnssyke* steiner (*se hans "Dieu et les Dieux", side 587*). "Den gyngende steinen er akseptert av vitenskapen. Hvorfor gynger den, hvorfor er den laget til å gjøre det? Man må være blind for ikke å se at denne rørligheten var et spådomsmiddel, og at de av den samme grunn ble kalt "sannhetssteiner". (*de Mirville "Fétichisme"*.)²⁹

Dette er historie fra fortidige prehistoriske tider, som rettfærdiggjør at samme metode anvendes for senere tider. Dracontia, som var viet til Månen og slangen, var enda eldre "skjebnesteiner" for eldre nasjoner, hvis bevegelse eller *gynging*, var en kode som var helt klar for de innvidde prestene, og bare de hadde nøkkelen til å kunne *lese* koden. Vormius og Olaus Magnus viser at det var på grunnlag av orakelets befalinger, "hvis stemme talte gjennom en enorm klippe, som var reist ved den kolossale kraften til tidligere tiders kjemper" – at de skandinaviske kongene ble valgt. "I India og Persia", sier Plinius, "var det henne (den persiske Oitzoë) vismennene måtte konsultere for valg av sine herskere" (*Nat. Hist. lxxxvii, kap. liv*), og han beskriver (*i kap. xxxviii, l, ii*) en klippe som overskygget Harpasa i Asia og som var plassert slik at "en enkel finger kunne bevege den, mens den motstår vekten av en hel kropp". Hvorfor skulle ikke da de gyngende steinene i Irland, eller de i Brinham og i Yorkshire, ha tjenestegjort på samme måte for *spådommer* eller orakel-kommunikasjon? De største blant dem er åpenbart rester etter atlanterne; de mindre, slik som Brinham-steinene, med noen snurrende steiner på toppen, er kopier av eldre "lithoi". Hvis ikke middelalderens biskoper hadde ødelagt alle *Dracontia*-anlegg de kom over, ville vitenskapen kjent mange flere.³⁰ Vi vet at de ble anvendt universelt gjennom den lange prehistoriske tiden, og alle med henblikk på *spådommer* og MAGI. E. Biot, medlem av *Institute de France*, offentliggjorde i sin *Antiquités de France, 9. bind* en artikkel som viser at *Chatam peramba* (de dødes område, en gammel begravellesplass i Malabar) er anlagt identisk likt de gamle gravene ved Carnac – "en forhøyning med et sentralt gravkammer". . . "Ben er funnet i kamrene", sier han, "og Hillwell forteller oss at noen av dem er enorme. De innfødte (ved Malabar) kaller gravene raksha-saenes (kjempenes) boliger." Flere steinsirkler, som antas å være utført av *Panch Pandava* (fem Panduer), og alle slike monumenter i India, som er svært tallrike i dette landet "ble åpnet etter ordre fra Rajah Vasariddi, og de "ble funnet å inneholde menneskeben av betydelig størrelse". (*T.A. Wise i "History of Paganism in Caledonia", side 36.*)

Igen har de Mirville rett i sin *generalisering* men ikke i sin konklusjon. Etterat den lenge verdsatte teori om at Dracontia stort sett har vært vitne til "store, naturlige, geologiske forandringer" (Charlton) og "er *naturens verk*" (Cambry) nå er forkastet, er hans bemerkninger meget passende. "Før *umulighe-*

²⁹ Herrene Richardson og Barth sies å være blitt overrasket over å ha funnet det samme tresteinsmonumentet i Sahara-ørkenen som de hadde sett i Asia, Circassia, Etruria og i hele Nord-Europa. Den fremstående arkeolog Rivett-Carnac viser samme overraskelse da han finner at en beskrivelse gitt av sir J. Simpson om skållignende markeringer på steiner og klipper i England, Skottland og i andre vestlige land "har en uvanlig likhet" med "markeringer på de utsmykkede steinblokkene som omgir gravhaugene nær Nagpur" (slangebyen). Den dyktige forskeren så av dette "et annet og meget viktig tillegg til bevisskjeden . . . om at en gren av de nomadiske stammene, som tidligere feide over Europa også trengte inn i India". Vi mener Lemuria, Atlantis og deres kjemper, og de eldste deler av femte rase alle hadde en hånd med i disse "betyler", "lithio" og magiske steiner generelt. Skålmarkeringene som sir J. Simpson registrerte, og "de utgravde hullene på overflaten" av klipper og monumenter som Rivett-Carnac fant "av ulik størrelse som varierte fra seks tommer til en-og-en-halv i diameter, og i dybde fra en-og-en-halv tomme . . . generelt ordnet i loddrette linjer med mange nyanser både i antall og størrelse og arrangementet av skålene" – er faktisk de eldste rasenes *skrevne REGISTRERINGER*. Den som nøye studerer de tegningene som er gjort av disse markeringer i "*Archæological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India etc.*" vil finne de mest primitive former for markeringer eller registreringer; noe som ligner på det de amerikanske oppfinnere av morsealfabetet har valgt, som dermed minner om Ahgam-skriften, en kombinasjon av lange og korte streker "innhugget i sandstein" som Rivett-Carnac beskriver det. Sverige, Norge og Skandinavia er full av slike *skrevne* registreringer, da runebeleggene har etterfulgt skålmarkeringene med lange og korte streker. I "Johannes Magnus' Infolio" vises en fremstilling av en halv gud, kjempen Starchaterus (Starkad, trollmannen Kroszharsgrani's elev), som under hver arm holder en stor stein dekket av runebeleggene. Ifølge skandinaviske sagn dro Starkad til Irland hvor han utførte de mest fantastiske bedrifter i nord, sør, øst og vest. (Se "*Asgard and the Gods*".)

³⁰ Charlton, forfatter av "*Voyageurs anciens et modernes*", sitert av De Mirville.

ten av en slik teori konstateres, råder vi vitenskapen til å reflektere på . . . og fremfor alt, ikke lenger klassifisere *titaner og kjemper* som primitive legender; for deres verk finnes for våre øyne, og de gyngende steinene skulle gjerne svinge på sin basis til verdens ende for å hjelpe dem med å se klarere og erkjenne en gang for alltid *at man ikke egner seg for asylet selv om man tror på de undere som bekreftes gjennom hele fortiden* ("*Fétichisme*", side 288.)

Dette kan ikke gjentas for ofte, selv om okkultistenes og de romerkatolskes stemmer taler for døde ører. Likevel, ingen kan unngå å registrere at vitenskapen i det minste er like inkonsekvent i sine moderne spekulasjoner som fortidens og middelalderens teologi var i *sin* fortolkning av de såkalte *åpenbaringene*. Vitenskapen mener at mennesket nedstammer fra menneskeapene – en forvandling som vil kreve millioner år – og våger likevel ikke å la menneskeheten være eldre enn 100.000 år ! Vitenskapen forklarer at artene gradvis er forvandlet gjennom naturlig utvalg og evolusjon fra de laveste formene til de høyeste; fra bløtdyr til fisk, fra krypdyr til fugler og pattedyr. Likevel benekter den at mennesket, som fysiologisk bare er et dyr og et avansert pattedyr, har gjennomgått en slik forvandling i sin ytre form. Men hvis de enorme iguanodonene fra Wealden er forfedre til dagens små iguaner, hvorfor kunne ikke den hemmelige læres enorme menneske blitt det moderne menneske – bindeleddet mellom dyr og engel ? Finnes det noe mer uvitenskapelig i *denne* "teorien" enn i den som nekter mennesket et åndelig, udødelig ego, som gjør det til en automat og rangerer det på samme tid *som en særskilt slekt* i naturens system ? Det er mulig de okkulte vitenskaper er mindre vitenskapelige enn de nåværende eksakte vitenskaper, som er mer logiske og konsistente i sine fremstillinger. Fysiske krefter og den naturlige tiltrekning mellom atomer kan synes å være tilstrekkelige faktorer for å forvandle en plante til et dyr, men det kreves mer enn bare en vekselvirkning mellom visse materielle kombinasjoner og deres omgivelser for å gi liv til *et fullt bevisst menneske*, selv om det ikke var mer enn en forgrening fra to "enkle søskenbarn" av apeslekten. De okkulte vitenskaper erkjenner som Hæckel at (det objektive) liv på vår klode "er en logisk forutsetning for den vitenskapelige naturhistorie", men tilføyer at benektelsen av en tilsvarende *åndelig* involusjon, *innenfra og utad*, av et usynlig, subjektivt åndsliv – et evig prinsipp i naturen – om mulig er mer ulogisk enn å si at universet og alt i det gradvis er bygget opp av blinde krefter iboende i materien, uten noen *ytre* bistand.

Anta at en okkultist skulle påstå at en katedrals første store orgel opprinnelig hadde tilkommet på følgende måte. Først inntraff en progressiv og gradvis utvikling i rommet av et organisert materiale, som resulterte i fremstillingen av en materietilstand som ble kalt *orgel-PROTEIN*. Deretter, som følge av tilfeldige krefter, ble denne tilstanden forvandlet til en fase av ustabil likevekt, som langsomt og majestetisk ble en ny kombinasjon av tilskåret og polert tre, messingpiper og kramper, lær og elfenben, vindpiper og belger. Etter så å ha satt sammen alle delene til en harmonisk og symmetrisk maskin, begynte orgelet plutselig å frembruse Mozart's *Requiem*, etterfulgt av en sonate av Beethoven, osv., osv., hvor tangentene spilte selv og luften blåste gjennom pipene ved egen iboende kraft og fantasi . . . Hva ville vitenskapen si om en slik teori ? Likevel er det akkurat på dette vis de materialistisk *lærde* forteller oss at universet ble skapt med sine millioner av vesener og mennesker, dets åndelige krone.

Hvilke indre tanker Herbert Spencer enn måtte ha hatt, da han beskrev den gradvise forvandlingen av artene, kan det han skrev anvendes på vår lære. "Fortolket i forhold til evolusjonen, blir ethvert vesen unnfanget som et resultat av forvandlinger fremkalt ved umerkelige gradvise overganger *fra et pre-eksisterende vesen*". ("*Essays in Physiology*", side 144.) I så fall, hvorfor kan ikke det historiske menneske være et resultat av en forvandling av et pre-eksisterende og pre-historisk menneske, selv om vi for argumentets skyld forutsetter at det ikke finnes *noe* i mennesket som overlever eller lever uavhengig av dets fysiske struktur ? Men slik er det ikke ! For når vi fortelles at "organisk materie fremstilles i laboratoriet ved hva vi bokstavelig kan kalle *kunstig evolusjon*" (*Appendix til "Principle of Biology"*, side 482), svarer vi den berømte engelske filosof at alkymister og store adepter har gjort like mye og mer, før kjemikerne noensinne forsøkte å "bygge komplekse kombinasjoner av atskilte elementer". Paracelsus' *Homunculi* er et faktum innen alkymien og vil meget sannsynlig også bli det innen kjemien. Da vil Shelley's Frankenstein måtte betraktes som et profeti. Men ingen kjemiker eller alkymist vil noensinne kunne utstyre et "Frankenstein-monster" med mer enn dyriske instinkter, med mindre han gjør det "stamfedrene" gjorde, nemlig forlot sin egen fysiske kropp og inkarnerte i den "tomme formen". Men selv dette ville bli et *kunstig* og ikke et naturlig menneske, for våre "stamfedre" måtte som del av den evige evolusjonen, først bli *guder* før de kunne bli mennesker.

Denne digresjonen er et forsøk på å rettferdiggjøre vår lære overfor de få tenkende mennesker i kommende århundrer, som leser dette. Dette forklarer også grunnen for at de beste og mest åndelige mennesker i dag ikke lenger kan være tilfreds med verken vitenskap eller teologi; og hvorfor de foretrekker slikt "psykiske vanvidd" fremfor begge dogmatiske påstander, da ingen av de to har noe annet å tilby enn *blind* tro på deres respektive ufeilbarlighet. Den *universelle* tradisjon er en langt bedre veileder i livet. Og ifølge den universelle tradisjonen levde urmennesket i flere tidsaldre sammen med sine skapere og første lærere – Elohim – i verdens "Edens hage" eller i "fryd". Vi skal omtale de guddommelige lærerne i 12. sang.

45. DE FØRSTE STORE VANNMASSENE KOM. DE SLUKTE DE SYV STORE ØYENE (a).

46. ALLE HELLIGE BLE REDDET, DE UHELLIGE BLE UTSLETTET. MED DEM DE FLESTE STORE DYR FREMBRAKT AV JORDENS SVETTE (b).

(a) Da dette tema – den fjerde store syndflod i denne runden på denne klode – er fullt behandlet i de kapitlene som etterfølger den siste sangen, ville det bli en ren repetisjon å si noe mer her. De syv store øyene (dwipaene) tilhørte det atlantiske kontinentet. Den hemmelige lære viser at "syndfloden" rammet den fjerde kjemperasen ikke som følge av dens umoral, eller fordi de var blitt "svart av synd", men helt enkelt fordi dette skjer med ethvert kontinent, som – lik alt under solen – fødes, lever, blir utlevd og dør. Dette skjedde da den femte rase var i sin barndom.

(b) Dermed forsvant kjempene – og magikerne og trollmennene tilføyer forklorens fantasi, men "de hellige ble reddet" og bare de "uhellige ble utslettet". Dette skyldtes like mye de "helliges" *forutseenhet* som karma og naturens lov, da de ikke hadde tapt evnen til å bruke sitt "tredje øye". I sin omtale av etterfølgende rase (vår femte menneskehet) sier kommentaren:

"Bare en håndfull av disse utvalgte, hvis guddommelige lærere hadde dratt for å bo på den hellige øyen – "hvorfra den siste frelser vil komme" – forhindret menneskeheten fra å utslette hverandre [slik menneskeheten gjør nå – H.P.B.]. Den (menneskeheten) skilte seg. To tredeler ble styrt av dynastier av jordens lavere, materielle ånder, som tok de lett tilgjengelige kroppene i besittelse; en tredel forble trofaste og slo seg sammen med den gryende femte rase – de guddommelig inkarnerte. Da polene beveget seg (for femte gang), påvirket de ikke det som ble beskyttet og som hadde skilt seg fra den fjerde rase. I likhet med lemurerne ble bare de ugudelige Atlanterne utslettet, og "kunne ikke lenger sees" . . ."

12. sang: DEN FEMTE RASE OG DENS GUDDOMMELIGE LÆRERE

(47) Restene av de første to rasene forsvant for alltid. Grupper av ulike atlantiske raser ble reddet fra syndfloden sammen med forfedrene til den femte. (48) Opphavet til vår nåværende rase, den femte. De første guddommelige dynastier. (49) De første lyspunktene i historien, nå tilknyttet Bibelens allegoriske kronologi, som den "universelle" historie slavisk etteraper. Egenskapene til menneskehetens første lærere og sivilisasjonsskapere.

47. FÅ BLE TILBAKE. NOEN GULE, NOEN BRUNE OG SVARTE OG NOEN RØDE VAR IGJEN. DE MÅNEFARGEDE (*av den opprinnelig guddommelige stammen*) VAR BORTE FOR ALLTID (a) . . .

48. DEN FEMTE RASE BLE FREMBRAKT AV DEN HELLIGE STAMMEN (*som var igjen*). DEN BLE STYRT AV SINE FØRSTE, GUDDOMMELIGE KONGER.

49. "SLANGENE" STEG IGJEN NED OG SLUTTET FRED MED DEN FEMTE (*rase*), UNDERVISTE OG VEILEDET DEN (b) . . .

(a) Dette verset (47) handler om den femte rase. Historien begynner ikke med den, men den levende og stadig tilbakekommende tradisjonen gjør det. Historien – eller det som kalles historien – går ikke lenger tilbake enn det fantastiske opphav til vår femte underrase på noen "få tusen" år. Det er underavdelingene av den første underrase av den femte rotrase det henvises til med setningen "Noen gule, noen brune og svarte og noen røde var igjen". De "månefargede" (dvs. første og andre rase) var borte for alltid – uten å etterlate seg noe spor; og det så langt tilbake som til den tredje "flommen" for den tredje, lemuriske rase, den "store drage", hvis hale feide hele nasjoner ut av eksistens på et øyeblikk. Det er den sanne betydning av det vers i KOMMENTAREN som sier:

"Den STORE DRAGE respekterte bare VISDOMMEN 'SLANGER', *slangene hvis hull nå er under triangelsteinene*", dvs. pyramidene, i verdens fire hjørner."

(b) Dette forteller oss tydelig det som ellers nevnes mer enn en gang i kommentarene, at adeptene eller at de tre rasers (tredje, fjerde og femte) "vise" menn oppholdt seg i underjordiske boliger, vanligvis under en slags pyramidal struktur om ikke under en faktisk pyramide. For slike "pyramider" fantes i verdens fire hjørner og var aldri et monopol for faraoenes land, selv om de – inntil de ble funnet spredt utover de to Amerika, under og over grunnen, under og inniblant urskog, på sletter og i daler – ble antatt bare å eksistere i Egypt. Selv om geometrisk korrekte pyramider ikke lenger finnes i europeiske områder, er mange av de tidligere antatte *neolitiske* hulene, de enorme triangulære, pyramidale og koniske *menhirer* (steinstøttene) i Morbihan og Bretagne generelt, mange av de danske gravhaugene og selv de "enorme gravkamrene" på Sardinia med deres uatskillelige ledsagere, *nuragiene*, mer eller mindre klossete utgaver av pyramider. De fleste av disse ble anlagt av de første bosetterne på dette nyfødte kontinent og Europas øyer, de – "noen gule, noen brune og svarte og noen røde" – raser som var igjen etter at siste del av det atlantiske kontinent og øyene var gått under havet (for 850.000 år siden), med unntak av Platons atlantiske øy, og før ankomsten av de store ariske rasene; mens andre ble anlagt av de første immigranter fra Østen. De som knapt kan akseptere at den menneskelige rase strekker seg så langt tilbake som de 57.000 år dr. Dowler oppgir for skjeletter han fant ved New Orleans og langs bredden av Mississippi, vil selvsagt forkaste disse fakta. Men de kan en dag oppdage at de har tatt feil. Det er arkadienes tåpelige innbilskhet som lot dem tro (*προσελήνοι*) – de var eldre enn Månen – og det attiske folket, som påsto de hadde eksistert før solen viste seg på himmelen, som gjør at vi kan nedvurdere deres unektelig høye alder. Vi bør heller ikke le av den allmenne tro at våre forfedre var kjemper. Det faktum at ben fra mammut og mastodonter, og et tilfelle med en kjempesalamander, feilaktig ble antatt å være menneskeben, fjerner ikke problemet med at av alle pattedyr er mennesket det eneste vitenskapen ikke aksepterer er blitt forminsket i størrelse, som alle andre dyrearter, fra en kjempemessig *homo diluvii* til en skapning på 5 til 6 fot som nå.

Men "visdommens slanger" har bevart sine registreringer godt, og den menneskelige evolusjonshistorie *kan* finnes både i himmelen som på underjordiske vegger. Menneskeheten og *stjernene* er uløselig sammenknyttet på grunn av de *intelligenser* som styrte sistnevnte.

Moderne symbologer kan avfeie dette og kalle det "fantasi", men "det er hevet over tvil at syndfloden i legendene for Østens folk (alltid) har vært forbundet ikke bare med pyramidene, men også med stjernebildene", skriver Staniland Wake (i "*The Great Pyramid*"). Den "gamle drage" er identisk med den "store flommen", sier Proctor (i "*Knowledge*", 1. bind, side 243): "Vi vet at dragens stjernebilde i fortiden var ved himmelens pol og var dermed herre over stjernehimmelen. I stjerneemplene . . . var dragen den høyeste av de herskende stjernebildene . . . Det er enestående hvor nært stjernebildene . . . korresponderer i rekkefølge og avstand langs himmelens ekvator med hendelser tilknyttet den (bilske) syndfloden".

Begrunnelsen for dette *enestående forhold* er klarlagt i denne boken. Den viser at det fantes *flere* syndfloder i erindringene og tradisjonene etter femte rases underraser. Den første store "flommen" var astronomisk og kosmisk, mens flere andre var *jordiske*. Dette forhindret likevel ikke vår svært lærde venn Gerald Massey – en virkelig *innvidd* i British Museums mysterier, men likevel bare en *selvinnviet* – fra å erklære og insistere på at flommen og undergangen av *Atlantis* bare var uvitende folks menneskeskapt fantasier, og at Atlantis ikke var noe annet enn en *astronomisk allegori*. Likevel bygger den store zodiakale allegori på historiske hendelser, og den ene kan knapt påvirke den andre. Det er også åpenbart at enhver okkult forsker ved hva denne astronomiske og zodiakale allegori betyr. Smith viser ved Nimrod-diktet på de assyriske steintavlene dets virkelige betydning. Dets *tolv sanger* henviser til solens årlige bevegelse gjennom årets tolv måneder. Hver tavle gjelder en særskilt måned og inneholder en bestemt henvisning til dyreformene av zodiaktegnet, hvor den ellefte sangen var viet Rimmon, stormenes og regnets gud og harmoniserer med zodiakkens ellefte tegn – Aquarius eller Vannmannen" (*Nineteenth Century*, 1882, side 236). Men selv før denne var det i henhold til de gamle beretningene en *pre-astronomisk kosmisk FLOM*, som ble allegorisert og symbolisert i nevnte zodiakale eller Noas flom. Men den har ingenting med Atlantis å gjøre. Pyramidene er nært forbundet med forestillingene om både den store dragen (stjernebildet), "visdommens drager" eller tredje og fjerde rases store innvidde, og oversvømmelsene ved Nilen, som ble betraktet som en påminnelse av den store atlantiske flommen. Verdenshistoriens astronomiske registreringer sies å ha startet med fjerde rases tredje underrase eller med atlanterne. Når var det ? Okkulte data viser at selv siden det ble etablert zodiakale beregninger i Egypt *er polene snudd opp ned tre ganger*.

Vi vil om kort tid komme tilbake til denne påstanden. De symboler som anvendes for de zodiakale tegn – et faktum som materialistene kan støtte sine ensidige teorier og meninger på – har et svært dypt meningsinnhold, og deres betydning for vår menneskehet er for viktig til å kunne avfeies med noen få ord. I mellomtiden må vi betrakte meningen med det andre som nevnes (i vers 38) om de første *guddommelige konger*, som sies å ha "steget ned", undervist og *veiledet* vår femte rase etter den siste syndfloden ! Vi skal betrakte denne siste påstanden historisk i de avsnitt som følger før vi avslutter med noen flere detaljer om "slangene".

De grove kommentarene til de eldgamle sangene må avsluttes her. Fortsatte utredninger krever bevis hentet fra tidligere, middelalderlige og moderne verker som har behandlet temaene. Alle slike bevis er nå blitt innsamlet, kontrollert og brakt i bedre orden for å påkalle leserens oppmerksomhet overfor denne rikdom av historiske bevis. Og da den mangfoldige betydning av det merkverdige symbolet – som ofte tankevekkende omtales som "menneskets frister" i kirkens ortodokse lys – aldri kan understrekes sterkt nok, synes det mer tilrådelig å uttømme temaet ved ethvert tilgjengelig bevis, selv om vi dermed risikerer gjentakelser. Våre teologer og noen fromme symbologer har stadig forbundet kjempene og kabirene med den groteske personlighet som kalles *djevelen*, og ethvert bevis om det motsatte er hittil stadig blitt forkastet eller ignorert. Derfor kan ikke okkultisten forsømme noen anledning som kan tilbakevise denne sammensvergelse av sladder. Vi tenker å dele de tema som finnes i disse tre versene i flere grupper og undersøke dem i dette avsluttende kapittel så nøye og fullstendig som plassen tillater. Noen flere detaljer kan dermed tilføyes til de generelle bevisene fra fortiden om de mest diskuterte temaene innen okkultismen og den esoteriske lære – men hovedparten finnes i del V om symbologien.

SLANGER OG DRAGER MED ULIKE SYMBOLER

I Kaldea ble dragens navn skrevet fonetisk men ble fremstilt ved to monogrammer, som *sannsynligvis* ifølge orientalistene betydde "den skjellete". "En slik beskrivelse", bemerker G. Smith meget passende, "kan selvsagt anvendes både for en fantasirisk drage, en slange eller en fisk". Vi kan tilføye at den også passer for *Makara*, det tiende zodiakale tegnet, som på sanskrit betyr et ubestemt amfibisk dyr, vanligvis kalt krokodille, men som i realiteten symboliserer noe annet. (*Se del V, "Syvtallets mysterier"*.) Dette er dermed en faktisk påstand om at assyriologene generelt ikke vet noe sikkert om "dragens" status i det gamle Kaldea, hvor hebreerne hentet *sin* symbologi, for deretter å få den berøvet av de kristne, som gjorde "den skjellete" til et levende vesen og en ondsinnet makt.

Et eksemplar av en drage, "med vinger og skjell", kan sees i British Museum. Da det ifølge samme autoritet forestiller syndefallet, finnes også to skikkelser som sitter på hver side av treet, som rekker hendene ut mot "eplet", mens drage-slangen befinner seg bak treet. Esoterisk viser de to skikkelsene to "kaldeere" som skal innvies, mens slangen forestiller "innvieren", mens de misunnelige gudene, som forbanner de tre, er den eksoterisk profane pretestand. Så vidt en okkultist kan se, finnes det ingen bokstavelig "bibelsk hendelse" her.

"Den store drage respekterte bare visdommens slanger" sier sangen, som dermed bekrefter vår forklaring av de to skikkelsene og "slangen".

"*Slangene som steg ned . . . som underviste og veiledet*" den femte rase. Hvilket fornuftig menneske vil i våre dager tro det med dette menes *virkelige* slanger? Herav følger den grove gjetning, som nå nærmest er blitt et aksiom blant vitenskapens mennesker at de som skrev i fortiden om ulike, hellige drager og slanger enten var overtroisk og godtroende eller tok sikte på å bedra de som var mer uvitende enn de selv. Siden Homer har uttrykket dermed betydning noe som var skjult for de profane.

"Gudene er fryktelige når de manifesterer seg" – de guder menneskene kalte *drager*. Og Ælianus, som behandler disse ofidiske symboler i sin "*De Natura Animalium*", lager noen bemerkninger som viser at han forsto godt meningen med disse eldste symboler. Med henblikk på Homers ovenstående vers forklarer han meget dekkende: "Selv om dragen er hellig og skal dyrkes, *så har den inne i seg enda mer guddommelig*, som det er best (andre?) er uvitende om". (9. bok, kap. 17.)

Denne "dragen" har en syvfoldig betydning, og den høyeste og laveste kan oppgis. Den høyeste er identisk med det "selvfødte", logos (hinduenes *aja*). Han var treenighetens andre person, SØNNEN, som de kristne gnostikere kalte naasener eller slangedyrker. Hans symbol var stjernebildet dragen.¹ Dets syv "stjerner" er de syv stjerner "Alpha og Omega" holder i sine hender i *Johannes åpenbaring*. I sin mest jordiske betydning ble uttrykket "drage" anvendt om de *vise* menneskene.

Denne del av fortidens religiøse symboler er meget uklar og mystisk og vil forbli uforståelig for den profane. I vår moderne tid skurrer den slik i de kristnes ører at den vanskelig kan unngå, til tross all sivilisering, å bli betraktet som en direkte fordømmelse av et av de mest verdsatte kristne dogmer, et tema som fordrer Miltons penn og geni for å bli rettfærdiggjort. Miltons poetiske diktning har nå slått rot i den kristne kirke som et åpenbart dogme.

Oppsto allegorien om dragen og dens antatte beseirer med Johannes i hans *åpenbaring*? Det besvarer vi ettertrykkelig med et nei. Hans "drage" er Neptun, den atlantiske magiens symbol.

For å forklare denne benektelsen bes leseren å undersøke de mange aspekter av symbolene for slangen og dragen.

SIDERISKE OG KOSMISKE BILLEDTEGN

Enhver astronom – i tillegg til okkultister og astrologer – vet at astrallyset, melkeveien og solens vei til Krepsens og Steinbukkens vendekrets, samt sirkelene for det sideriske og tropiske år alltid figurlig ble kalt "slanger" på adeptenes allegoriske og mystiske språk, kosmisk så vel som metaforisk. Poseidon er

¹ Som H. Lizeray viser i sin "Trinité Chrétienne Devoilée", overfører dragen – som er plassert mellom den ubevegelige fader (polen, et fast punkt) og bevegelig materie – til materien den påvirkning den mottar fra polen, og derav hans navn – *ordet*.

en "drage": "*Chozzar*, som de profane kalte Neptun" (ifølge de peratiske gnostikere); den "gode og perfekte slange", naasenernes Messias, hvis symbol på himmelen er stjernebildet *dragen*.

Men man trenger å skille mellom dette symbols ulike sider. For eksempel er den zoroastriske esoterisme identisk med den hemmelige lære, og når vi leses i *Vendidad* om klagemål overfor "slangen", hvis bitt har forandret Auryana-Vaegos nydelig, evige vår til vinter, fremkalt sykdom og død, mentalt og psykisk forråtnelse, da vet enhver okkultist at den slange det gjelder er nordpolen og himmelens pol,² som fremkaller årstidene alt etter den vinkel den gjennomtrenger jordens senter. De to aksene er *ikke lenger parallelle*. Derfor har Airyana Vaegos evige vår ved den gode elven Daitya opphørt, og "de ariske magiene måtte emigrere til Saddiani" – sier den eksoteriske beretningen. Men den esoteriske lære konstaterer at polene hadde passert gjennom ekvator, og at den fjerde rases "salige land", dens arv etter den tredje, var blitt et øde og elendig område. Bare dette burde være et udiskutabelt bevis på de zoroastriske skriftenes høye alder. De yngre arierne fra den post-diluvianske tid kunne selvsagt vanskelig gjenkjenne de fjelltopper hvor deres forfedre hadde møttes *før flommen* og konversert med de rene "yazathaene" (himmelske elementånder), hvis liv og *føde* de en gang hadde delt. Som Eckstein viser (*Revue Archeologique*, 8. årgang, 1885) "synes Vendidad å peke på en stor forandring i Sentral-Asias atmosfære, store vulkanske utbrudd og sammenbrudd av hele fjellkjeder i nærheten av Karakorum-kjeden".

Ifølge Eusebius, som for en gang skyld (og hvilket under) beskrev sannheten, symboliserte egypterne kosmos med en stor ildsirkel, og en slange med en ørns hode som lå tvers over dens diameter. "Her har vi jordens pol innen ekliptikkplanet ledsaget av alle de ildaktige konsekvenser som følger av en slik tilstand på himmelen, mens hele zodiakken på (drøyt) 25.000 år må ha rødmot av solskinnet, og *hvert tegn må ha stått vertikalt* på polarområdet." (Se Mackey's "*Sphinxiad*".)

Meru – gudenes hjemsted – var plassert, som tidligere forklart på nordpolen, mens *Patala*, de nedre regioner, ble antatt å ligge ved sydpolen. Da ethvert symbol innen esoterisk filosofi har *syv nøkler*, har *Meru* og *Patala* geografisk en betydning og viser lokaliteter, mens de astronomisk har en annen og betyr "de to poler", hvis betydning resulterte i at de innen *eksoterisk* sekterisme ble omtalt som "berget" og "avgrunnen", eller himmel og helvete. Om vi nå bare ser på den astronomiske og geografiske betydning, kan vi avdekke at topografien og forholdene i de arktiske og antarktiske områder var bedre kjent for fortiden mennesker enn for våre moderne astronomer. De hadde gode grunner for å kalle den ene for "berget" og den andre "avgrunnen". Som den forfatter som nettopp er sitert forklarer, betyr *Helion* og *Acheron* omtrent det samme. "*Heli-on er solen på sitt høyeste*" (Helios, Heli-on, den "aller høyeste"); "og *Acheron* står 32 grader over polen, og 32 under den, hvor den allegoriske elv antas å berøre den nordlige horisont på 32 graders breddegrad. Den store himmelhvelvingen, som for alltid er skjult for vårt åsyn og som omgir den sydlige polen, kalles derfor AVGRUNNEN, mens de i forhold til nordpolen observerte at det alltid var en del av himmelen over horisonten, som de kalte berget. Da Meru er gudenes høye bolig, ble det sagt at de *steg opp og ned* periodisk. Meningen er her (astronomisk) de *zodiakale* gudene, og bevegelsen av jordens opprinnelige nordpol til himmelens sydpol". "På denne tid", tilføyer forfatteren av de merkverdige bøkene "*Sphinxiad*" og "*Urania's Key to the Revelations*" – "var ekliptikken midt på dagen parallell med meridianen, og en del av zodiakken ville stige ned fra nordpolen til den nordlige horisont, tvers over *slangens åtte kveiler* (åtte sideriske år eller mer enn 200.000 sol-år), som vil synes som en innbilt *stige* med *åtte trinn* fra jorden opp til polen; dvs. til Jupiters trone. På denne stigen steg da gudene, dvs. de zodiakale tegnene, opp og ned. (Jakobs stige og englene) . . . Det har gått mer enn 400.000 år siden zodiakken dannet sidene på denne stigen."

Dette er en sinnrik forklaring, selv om den ikke helt er i overensstemmelse med okkult lære. Den er likevel nærmere sannheten enn mange av mer vitenskapelig og spesielt teologisk karakter. Som nettopp nevnt, var den kristne treenighet rent astronomisk i begynnelsen. Det gjorde at Rutilius uttalte – sammen med de som forherliget det – "*Judæa gens, radix stultorum*"³.

Men de profane og særlig de kristne fanatikere, som stadig søker etter vitenskapelige bekreftelser for sine *bokstavelige* tekster, vil fortsette å betrakte den himmelske pol som skapelsesberetningens slange eller satan, menneskehetens fiende, istedenfor hva det er – en kosmisk metafor. *Når det sies at gudene oppgir jorden* betyr det ikke bare gudene, beskytterne og lærerne, men også de *mindre* gudene – herskerne over de zodiakale tegn. Men de førstnevnte, som faktisk eksisterende vesener som fødte,

² Symbolisert av egypterne i form av en slange med en ørns hode.

³ "Det jødiske folk, radikalt tåpelige." o.a.

pleiet og veiledet menneskeheten i dens første ungdom, omtales i ethvert hellig skrift, i de zoroastriske som i hinduiske evangelier. Ormazd eller Ahura-Mazda, "visdommens herre", er syntesen av Amshaspendene (eller *Amesha-Spenta* – "udødelige velgjørere")⁴, "ordet" eller *Logos* og dets seks høyeste aspekter ifølge mazdyanismen. Disse "udødelige velgjørere" er beskrevet i *Zamyad yasht* som "de strålende Amesha-Spentaer, med virkningsfulle øyne, store, hjelpsomme . . .uforgjengelige og rene . . .som alle syv har det samme sinn, den samme tale; alle syv gjør det samme . . .som *skaper og utsletter* Ahura-Mazda's *skapninger*, deres skapere og overvåkere, deres beskyttere og herskere . . ."

Disse få linjene angir alene Amshaspendenes dobbelte og enda trefoldige karakter, våre Dhyan-Chohaner eller "visdomsslanger". De er identisk med, men likevel atskilt fra Ormazd (Ahura-Mazda). De er også de kristnes stjerne-engler – zoroastrikerens stjerne-yazataer – eller igjen de syv planeter (inkludert solen) i enhver religion.⁵ Epitetet – "de skinnende hadde virkningsfulle øyne" – viser det. Dette på det fysiske og sideriske planet. På det åndelige er de Ahura-Mazda's guddommelige makter, mens de på det astrale og psykiske plan er "byggerne", "vokterne", *pitarene* (fedrene) og menneskehetens første veiledere.

Når de dødelige er blitt tilstrekkelig åndeliggjort, vil det ikke lenger være behov for å *tvinge* dem til å oppfatte fortidens visdom korrekt. Menneskene vil da *vite* at det aldri har eksistert noen stor verdensreformator, hvis navn er overbrakt til vår generasjon, som (a) ikke var en direkte utstrømning fra LOGOS (under ethvert navn vi kjenner), dvs. en *virkelig* inkarnasjon av en av "de syv", av den "syvfoldige, guddommelige ånd"; og (b) som ikke har vist seg før, i tidligere sykluser. De vil da erkjenne den årsak som frembringer tidsaldrenes gåter historisk og kronologisk; hvorfor det for eksempel er umulig *for dem* å feste Zoroaster til en pålitelig dato, han som i *Dabistan* har fremkommet tolv eller fjorten ganger; hvorfor Rishiene og Manuene er så sammenblandet i sitt antall og sine individualiteter; hvorfor Krishna og Buddha omtaler seg selv som *re-inkarnasjoner*, dvs. Krishna er identisk med Rishi Narayana, og Gautama angir flere tidligere fødsler; og hvorfor særlig Krishna, som er "den aller høyeste Brahmâ" likevel bare kalles *Amsamsavatara* – "en del av en del" av jordens høyeste. Til sist, hvorfor Osiris er en stor gud og på samme tid en "jordens fyrste", som igjen kommer til syne som Thot-Hermes, og hvorfor Jesus (på hebraisk Joshua) av Nazareth, kabbalistisk, gjenkjennes i Joshua, Nuns sønn og som andre personligheter. Den esoteriske lære forklarer dette ved at hver av dem (og mange andre) først kom til syne på jorden som en av LOGOS' syv makter, individualisert som en gud eller en "engel" (budbringer). Deretter, blandet med materien, har de igjen kommet til syne som store vismenn og veiledere som "underviste den femte rase" etter å ha veiledet de to foregående rasene. Videre har de hersket gjennom de guddommelige dynastier og til sist ofret seg selv, for å bli gjenfødt under ulike omstendigheter til menneskehetens beste og for dens frelse i visse kritiske perioder, inntil de i sin siste inkarnasjon virkelig var blitt "en del av en del" på jorden, selv om de *faktisk* var ene høyeste i naturen.

Dette er teogoniens metafysikk. Og fordi hver av de SYV "makter" en gang har individualisert seg og hatt ansvar for et av skapelsens elementer, og hersket over det,⁶ har de mange betydninger av hvert symbol oppstått, som – med mindre de fortolkes etter esoteriske metoder – fører til stor forvirring.

Trenger den vestlige kabbalist – som generelt er en opponent av den østlige okkultist – et bevis? La ham åpne Eliphaz Lévi's "*Histoire de la Magie*" på side 53 og undersøke nøye hans "*Grand Symbolic Kabalistique*" fra Zohar. På tegningen der vil han finne en *hvit* mann som står oppreist og en *sort* kvinne som står opp ned, dvs. står på hodet, med beina under den mannlige figurens utstrakte armer og som synes bak skuldrene hans, mens deres hender møtes med en vinkel på hver side. Eliphaz Lévi oppfatter dette som Gud og naturen, eller Gud "lyset" invers avspeilet i "naturen og materien", mørket. Kabbalistisk og symbolsk har han rett, men bare i forhold til den symbolske kosmologi. Og verken han eller kabbalistene har oppfunnet symbolet. De to figurene i hvit og svart stein har eksistert i Egypts templer i uminnelige tider – historisk og ifølge tradisjonen – siden kong Cambyses' dager, som personlig så dem. Symbolet må derfor ha eksistert i minst 2.500 år, da den persiske hersker, som var sønn av Kyros den store, etterfulgte sin far i år 529 f.Kr. Figurene viser de to *kabirer*, som *personifiserer mot-*

⁴ Også oversatt til "salige udødelige" av fr. W. Geiger, men det første er mer korrekt.

⁵ Disse "syv" ble åtte, *ogdoaden*, for de senere *materialiserte* religioner, hvor den syvende, det høyeste prinsipp, ikke lenger var den gjennomstrømmende ånden, syntesen, men ble et antropomorfisk tall, en tilleggsenhet.

⁶ Disse elementer er: det kosmiske, det jordiske, det minerale, det plantemessige, det dyriske, det vannaktige og endelige det menneskelige – med deres fysiske, åndelige og psykiske aspekter.

satte poler. Herodot (*Thalia*, nr. 77) forteller ettertiden at da Cambyses trådte inn i kabirenes tempel, brøt han ut i en utstoppelig latter ved synet av hva han oppfattet som en oppreist mann og en kvinne stående på hodet foran ham. Dette var imidlertid polene, og symbolet hadde til hensikt å minne om "forflytningen av jordens nordpol til himmelens sydpol", som Mackey forsto.⁷ Men de forestilte også de *omvendte* poler, som følge av den store aksehvelningen, som hver gang resulterte i en omfordeling av havene, polområdenes nedsenkning og en medfølgende *heving* av nye kontinenter i ekvatoriale områder, og *vice versa*. Disse kabirene var "syndflod"-guder.

Dette kan hjelpe oss til å finne nøkkelen til den tilsynelatende håpløse forvirring om antall navn og titler gitt til de samme gudene og klasser av guder. Faber viste tidlig, ved begynnelsen av dette århundret, at corybantes, curetes, dioscouri, anactes, dii magni, idei dactyli, lares, penates, manes,⁸ kjemper og aleter var identisk med KABIRENE. Og vi har vist at sistnevnte var den samme som Manuene, Rishiene og våre Dhyan-Chohanere, som inkarnerte i utvalgte av tredje og fjerde rase. Dermed, mens kabirikjempene i teogonien var syv store guder, ble kjempene kosmisk og astronomisk kalt atlantere, kanskje fordi som Faber sier de var forbundet med (a) *At-al-as*, "den guddommelige sol", og (b) med *tit*, "syndfloden". Men selv om dette er sant så er det bare den eksoteriske versjonen. Esoterisk beror betydningen av deres symboler på den benevning eller tittel som ble anvendt. De syv mystiske, fryktinngytende, store guder – *dioskurene*,⁹ guder som var omgitt av okkult mørke – ble *Idei* (eller ideisk finger) blant adepter som healet ved bruk av metaller. Det virkelige opphav til ordet "*larer*" (som nå angir "spøkelser") må finnes i det etruskiske ordet "*lars*", "fører", "leder". Sanchoniathon oversetter ordet *aletæ* med ild-dyrker, og Talbot tror det kommer fra *al-orit*, "ild-guden". Begge har rett, for i begge tilfeller henviser det til solen (den høyeste gud), som planetargudene "graviterer" mot (astronomisk og allegorisk) og som de dyrker. Som *larer*, er de virkelig solare guder til tross Fabers forklaring om at "*lar*" er en sammentrekning av "*el-ar*", solguden, som ikke er korrekt. De er "*larer*", menneskenes førere og ledere. Som *aletæ* var de astronomisk de syv planetene, og som *larer*, herskerne over dem, våre beskyttere og herskere i mystisk forstand. Med henblikk på eksoterisk og fallisk tilbedelse, også kosmisk, var de kabirere, hvis egenskaper erkjennes på denne tofoldige måte ved navnet på de templer de respektivt tilhørte, og det samme for deres prester. De tilhørte imidlertid alle de syvfoldige kreative og besjelende grupper av Dhyan Chohaner. Sabeerne, som dyrket "herskerne over de syv planeter", som hinduene dyrket sine Rishier, holdt Set og hans sønn Hermes (Enok eller *Enos*) som den høyeste av de planetariske gudene. Set og Enok ble lånt av sabeerne og så (eksoterisk) skamfært av jødene, men sannheten om dem kan ennå finnes, selv i *skapelsesberetningen*.¹⁰ Set er "stamfar" til de første menneskene av den tredje rase som de "planetariske" engler hadde inkarnert i. Han var selv en Dhyan Chohan som tilhørte de *besjelende* gudene, og Enos (Hanok eller Enok) eller Hermes, var sagt å være *hans sønn* – fordi det fantes et slektsnavn for alle de første *seerne* ("enoichion"). Så tilbedelsen. Den arabiske forfatter Soyuti sier at de eldste beretningene nevner Seth, eller *Set*, som grunnlegger av sabeismen, og at pyramidene som legemliggjorde planetsystemet ble betraktet som gravsted både for Set og *Idris* (Hermes eller Enok), (*Se Vyse, "Operations"*, 2. bind, side 358). Videre at sabeerne valfartet dit og *sang bønner syv ganger* om dagen *vendt mot nord* (fjellene Meru, Kaph, Olympus, osv., osv.) (*Se Palgrave, 2. bind, side 264.*) Abd Allatif sier merkelige ting om sabeerne og deres bøker. Det

⁷ Som tilføyer at egypterne hadde flere måter å fremstille polvinklens på. I Perry's *View of the Levant* finnes "en figur som forestiller jordens sydpol i stjernebildet Lyren", hvor polene vises som to *rette staver* kronet med haukevinger, men de ble også fremstilt ved slanger med haukehoder, ett på hver ende.

⁸ Faber og biskop Cumberland gjorde dem alle til senere hedenske personligheter, som Faber omtaler som "Noas ark og intet annet enn patriarken (Noa) og hans familie" (!). *Se hans "Kabiri"*, 1. bind, 136, fordi vi meddeles "etter hendelsen, hadde de fromme noadene etablert en religiøs festival som en påminnelse om syndfloden, som senere ble fordervet av *ugudelige* etterkommere. Demoner eller helteguder og skamløs obskønitet forsøpelt til sist religionens navn og fremstilling (*1. bind, side 10*). Dette avslutter virkelig enhver menneskelig resonnerings-evne, ikke bare i fortid men selv for nåværende generasjoner. Snu påstanden og forklar etter ordene "Noa og hans familie" at det som menes med at patriarken og familien er den jødiske versjonen av Samothrake-mysteriet med *Saturn*, eller *Kronos-Sadic* og *hans sønner*, og så sier vi *amen*.

⁹ Som senere blant grekerne ble begrenset til bare Kastor og Pollux. Men på Lemurias tid var de "egg-fødte" *dioskurene* de syv Dhyan-Chohanene (Agnishwatta-Kumara) som inkarnerte i tredje rases syv utvalgte.

¹⁰ Clement av Alexandria anerkjente den astronomiske betydning av kap. 25 og deretter i 2. Mosebok. Han sier at ifølge den mosaiske lære bistår de syv planetene med formering av alle jordiske ting. De to kjerubene som står på hver side av tetragrammaton forstiller Ursa Major (Storebjørn) og Ursa Minor (Lillebjørn).

samme gjør Eddin Ahmed Ben Yahya, som skrev 200 år senere. Mens sistnevnte påstår "at hver pyramide var viet *en stjerne*" (heller en *stjerne-hersker*), forsikrer Abd Allatif oss "at han hadde lest i sa-beiske bøker at en pyramide var Agathodæmons grav og en annen Hermes" (*Vyse, 2. bind, side 342*). "Agathodæmon var ingen annen enn Set, og ifølge noen forfattere var Hermes hans sønn", tilføyer Staniland Wake i "*The Great Pyramid*" på side 57.

Mens de derfor på Samothrake og i de eldste egyptiske templene var de store kosmiske guder (de syv og *førtini* hellige flammer), ble de i greske templer hovedsakelig dyrket fallisk og var derfor uanstendig for de profane. I det siste tilfellet var de 3 og 4 eller 7 – det mannlige og kvinnelige prinsipp – (*crux ansata*). Denne inndelingen viser hvorfor noen klassiske forfattere mente de bare var tre, men andre navnga fire. Og de var – kabirerne – Aixieros (i sitt kvinnelige aspekt, Demeter), Axio-Kersa (Persephone)¹¹, Axiokersos (Pluto eller Hades), og Kadmos eller Kadmilos (Hermes, ikke den ithyphalliske Hermes som Herodot omtaler (II, 51) men "han fra den hellige legenden", som bare forklares ved mysteriene på Samothrake). Denne identifisering, som ifølge kommentatoren Apollon (Rh. I, 217) skyldtes Mnaseas løsmunnethet, er slett ingen, da navnet alene ikke avslører mye. Det var også andre som med like stor rett påsto at det bare var to kabirier. De var esoterisk de to dioscouri, Castor og Pollux, og eksoterisk Jupiter og Bacchus. De ti personifiserte geodesisk de jordiske polene, astronomisk den jordiske og himmelens pol, samt det fysiske og åndelige menneske. Historien om Semele og Jupiter og Bacchus *Bimaters* fødsel, sammen med alle omstendigheter i den forbindelse, må leses esoterisk om allegorien skal forstås. De roller ved denne hendelsen som spilles av ild, vann, jord, osv, i mange versjoner viser hvordan "gudenes far" og "vinens lystige gud" også ble anvendt til å personifisere de to jordiske polene. De jordiske, metalliske, magnetiske, elektriske og ildaktige elementene er alle kosmiske og astronomiske hentydninger og henvisninger til syndflodstragedien. Innen astronomien er polene virkelig "himmelens mål". Det samme er kabiri *dioscouri*, som vi vil forklare, og kabirijkjempene, som Diodorus tilskriver *oppdagelsen av ilden*¹² og kunsten å fremstille jern. I tillegg viser Pausanias at den opprinnelige kabirske gud var Prometevs. (I, ix, 751.)

Men det faktum at kjempe-kabirene astronomisk også var frembringere og regulerere av årstidene og i kosmisk forstand de store vulkanske kreftene, guder som rådde over alle metaller og jordiske arbeidere, forhindret dem ikke med sine opprinnelige guddommelige egenskaper å være velgjørende vesener som, symbolisert ved Prometevs, brakte lyset inn i verden og utrustet menneskeheten med intellekt og fornuft. I enhver teogoni – særlig for hinduene – er de i særlig grad den hellige, guddommelige ilden, 3, 7 og 49 i samsvar med allegorien. Navnene deres viser det, da de er *agni-putraer* (ildens sønner) i India, og ildens ånder med tallrike benevnelser i Grekenland og andre steder. Welcker, Maury og nå Decharme viser at navnet kabeiron betyr "den mektige ved ild", fra det greske ordet *Καίω* "å brenne". Den semittiske *kabirim*, "den sterke, mektige og store" tilsvarte det greske *μεγάλοι δυνατοί* og er senere betegnelser. De ble dyrket overalt, men deres opphav er tapt i tidens mørke. Selv om man forsonte seg med dem i Frygia, Fønikia, Troad, Trakia, Egypt, Lemnos eller Sicilia var kulten alltid forbundet med ilden. Templene deres ble alltid reist på de mest vulkanske stedene, og etter eksoterisk tilbedelse var de underjordiske guder. Derfor har kristendommen gjort dem til *djevelske* guder.

Men i virkeligheten er de "store, velgjørende og mektige guder", som Cassius Hermone kaller dem (*se Macrobius, Sat. I, iii, k. 4, s. 376*). *Kabirene* Kore og Demeter hadde en helligdom i Thebes (*Pausanias, IX, 22; 5*) og ved Memphis hadde kabirerne et tempel som var så hellig at ingen unntatt prestene hadde tillatelse til å tre inn på dets hellige område (*Herodot I, ii, k. 37*). Men vi må ikke tape av syne at kabiri på samme tid var en fellesbenevnelse, og at kabirerene (både de *mektige* gudene så vel som de dødelige) var av begge kjønn og jordiske, himmelske og kosmiske. Selv om de senere hersket over siderale og jordiske makter, symboliserte personene til disse herskere rent geologiske fenomener

¹¹ Det er en merkverdig spekulasjon – kanskje ikke så langt fra sannheten – som Mackey, den selvgjorte adepten fra Norwich, fremkommer med i sin "Mythological Astronomy". Han sier at kabirerne som het Axieros og Axiokersa hentet sine navn fra (a) fra *Kab* eller *Cab*, et mål, og fra *Urim*, himlene. Kabirim ble dermed "et mål for himlene", og (b) at deres særskilte navn, som antydte *formeringsprinsippet*, henviste til kjønnene. For "ordet *sex* ble tidligere forstått ved *aix*, som nå har resultert . . . i *sex*". Og han henviser til "Encyclopædia Londinus" for ordet "*aspiration*". Om vi gir den aspirerte lyd til Axieros vil det bli *Saxieros*, og den andre polen vil bli *Saxiokersa*. De to polene vil dermed bli frembringer av de andre naturens makter – de vil bli *foreldrene* og derfor de mektigste gudene.

¹² Ordet "guebra" kommer fra kabiri, *gabiri*, og betyr en tidligere persisk ilddyrker eller parsier. Kabiri ble *gabiri* og forble som en betegnelse på zoroastriene i Persia. (*Se Hyde's "De Religio Persarum" kap. 29.*)

(som det nå vurderes som), men de var også ved tidenes begynnelse herskere over menneskeheten. Da de var inkarnert som konger i de "guddommelige dynastiene", ga de den første impuls til sivilisasjon og dirigerte det sinn de hadde utrustet menneskene med mot utvikling og perfektjon av alle kunstarter og vitenskap. Derfor sies kabirerne å ha vært menneskenes velgjørere og som slike levde de i mange tidsaldre i nasjonenes minne. Til dem – kabirerne eller kjempene – tilskrives oppfinnelsen av bokstaver (*devanagari*, eller gudenes alfabet og språk), lover og lovgivning, arkitektur, ulike typer av såkalt magi og den medisinske bruk av planter. Hermes, Orfevs, Kadmus, Asklepius, alle disse halvguder og helter, som tilskrives å ha åpenbart vitenskapene for menneskene, som Bryant, Faber, biskop Cumberland og mange andre kristne forfattere – for full av brennende iver til å se sannheten – vil tvinge ettertiden til å bare å se hedenske kopier av den ene og eneste prototyp, Noa – er alle fellesnavn.

Det er kabirerne som gis æren for å ha avslørt jordbrukets store velsignelse ved å *frembringe* korn eller hvete. Hva *Isis-Osiris*, den en gang levende kabiria, gjorde i Egypt, sies Ceres å ha gjort på Sicilia. De tilhører alle samme klasse.

At slanger alltid har vært symboler for visdom og klokskap vises igjen ved staven til Merkur, som var den samme som Thot, visdommens gud, eller Hermes, osv. De to slangene som slynger seg rundt staven er bare falliske symboler for Jupiter og andre guder, som forvandlet seg til slanger for å forføre gudinner – for de profane symbologenes urene fantasier. Slangen har alltid vært symbol for adepten og hans udødelighet og guddommelige kunnskaper. Merkur i egenskap av sjelsdirigerer, som med sin stav styrer og veileder de dødes sjeler til Hades og enda vekker dem til live med den, er en meget gjennomskuelig allegori. Den viser den hemmelige visdoms tofoldige makt, den sorte og hvite magi. Den viser hvordan den personifiserte visdom veileder sjelen etter døden og dens makt til å kalle til live igjen det som er dødt – en meget dyp metafor om vi tenker på dens betydning. Alle fortidens mennesker æret dette symbolet, med unntak av de kristne, som valgte å glemme Moses kopper-slanger, og den anerkjennelse av slangens store visdom og klokskap som er implisert i uttalelsen fra Jesus selv: "Vær *vise* som slanger og fredelige som duer." Kineserne, en av vår femte rases eldste nasjoner, gjorde den til symbol for sine keisere, som derved er de degenererte etterfølgere av "slangene" eller de innvidde, som hersket over den femte menneskehets første raser. Keiserens trone er "dragestolen" og på hans embetsklær er det innbrodert dragebilder. I tillegg forteller aforismene i Kinas eldste bøker helt klart at "dragen" er et menneske, skjønt et *guddommelige* vesen. I sin omtale av den "gule drage", overhode for de andre, sier *Twan-ying-t'u*: "Hans visdom og dyder er ufattelig . . . han går ikke sammen med og lever ikke i flokker (han er asket). Han vandrer i villmarken bortenfor himlene. Han går og kommer og oppfyller loven (karma). Hvis det finnes perfektet ved de passende årstidene kommer han frem; ellers forblir han (usynlig)." . . . Og Lü-lam lar Kon-fu-tyu si: "Dragen ernærer seg med visdommens rene vann og tumler seg i livets klare vann."

VÅRE GUDDOMMELIGE LÆRERE.

Atlantis og de flegiske øyene gir ikke de eneste beretningene om syndfloden. Kina har sin tradisjon og historie om en øy eller kontinent, som kalles Ma-li-ga-si-ma, som Kampf og Faber skriver "Maurigosima" på grunn av egne merkelige fonetiske grunner. Kampf forteller i sin "*Japan*" (*Appendix, side 13*) historien: Øyen – på grunn av dens kjempers ondskap – synker til havets bunn, og bare kong Peiru-un, den kinesiske Noa, unnslipper sammen med sin familie på grunn av advarsler fra gudene via to gudebilder. Det er denne fromme fyrste og hans etterkommere som har befolket Kina. Kinesiske tradisjoner omtaler guddommelige kongedynastier like sterkt som mange andre nasjoner.

I tillegg finnes det ikke et eneste gammelt skriftstykk som ikke viser tro på en mangfoldig evolusjon av menneskelige vesener gjennom flere slekter – åndelig, psykisk, intellektuell og fysisk – akkurat som i denne boken. Vi skal nå vurdere noen av disse.

Alle viser at våre raser stammer fra guddommelige raser uansett hva de benevnes. Uansett om vi ser på de indiske rishiene og pitriene, kineserne *Chim-nang* og *Tchan-gy* – deres "guddommelige menneske eller halvgud, akkadieses *Dingir* og *Mul-lil* – den kreative gud og "ånderverdenes guder", egypternes Isis-Osiris og Thot, hebreernes Elohim og igjen Manco Capac og hans peruanske etterkommere – så er historien den samme. Hver nasjon har enten *syv* og *ti* Rishi-Manuer og Prajapatier,

syv og ti Ki-y, eller ti og syv (eksoterisk seks) Amshapendere ¹³, ti og syv kaldeiske Anedotiere, to og syv Sephirot, osv. De er alle avledet fra den esoteriske læres opprinnelige Dhyan-Chohanere, eller "byggerne" i sangene i 1. bind. Fra Manu, Thot-Hermes, Oannes-Dagon, Edris-Enok og ned til Platon og Panadores forteller alle oss om syv *guddommelige* dynastier, syv lemurske og syv atlantiske deler av jorden; om syv opprinnelige og duale guder som stiger ned fra sitt himmelske hjemsted ¹⁴ og regjerer på jorden – og lærer menneskene astronomi, arkitektur og alle de andre vitenskaper vi har fått av dem. Disse vesener åpenbarer seg først som "guder" og skapere, så trer de inn i de første menneskene for til sist å fremtre som "gude-konger og herskere". Men dette faktum er gradvis glemt. Som Bosuage viser erkjente egypterne selv at vitenskapene blomstret i landet deres når de dyrket Isis-Osiris, som de forsatte å tilbe som guder, "selv om de var blitt fyrster i menneskelig form". Og han tilføyer om Osiris-Isis (den guddommelige androgyne): "Det fortelles at denne fyrste (Isis-Osiris) bygget byer i Egypt, stoppet Nilens oversvømmelser, oppfant jordbruket og bruken av vin, musikk, astronomi og geometri."

Når Abul-Dega skriver i sin *"Historia Anteislamitica"* (Fleisher, side 16) at det sabeiske språk ble etablert av Set og Eldris (Enok), så betyr "det sabeiske språk" astronomi. I "Melelwa Nohil" (MS. 47 i Nic. Cat.) kalles Hermes Agathodæmons disippel. I en annen beretning (se Col. Vyse's 2. bind av "Pyramids of Ghizeh", side 364, MS, 785, Uri's Cat.) omtales Agathodæmon som en egyptisk konge. Celepas Geraldinus formidler merkverdige beretninger om Hanok. Han kaller ham den "guddommelige kjempen". I "Book of the various names of the Nile" beretter den samme forfatteren (historikeren Ahmed-Ben-Yusouf Eltiphas) om troen blant semittiske arabere om at Set (som senere ble den egyptiske Tyfon eller Set) hadde vært en av de syv englene (eller Bibelens patriarker). Så ble han dødelig og Adams sønn. Deretter formidlet han profetiens gave og astronomisk vitenskap til Jared, som ga det videre til sin sønn Hanok. Men Hanok (Idris) "forfatter av tretti bøker, var av sabeisk opprinnelse (dvs. tilhørte Saba, "en hærske"). "Etter å ha etablert ritualer og seremonier for en enkel gudsyndyrking, dro han mot øst, hvor han anla 140 byer. Blant dem var Edessa den minst viktige. Deretter vendte han tilbake til Egypt hvor han ble dets konge." Han er følgelig den samme som Hermes. Men det var fem Hermes-er – eller en, som åpenbarte seg – slik noen Manuer og Rishier gjorde – i flere ulike skikkelser. I *Burham-i-Kati* omtales han som "Hormig", et navn for planeten Merkur og Budha, og onsdag var hellig både for Hermes og Thot. Den orientalske Hermes ble dyrket ved Phineata og sies å ha flyktet til Egypt etter Argus' død og sivilisert det under navnet Thot. Men uansett skikkelse gis han alltid æren for å ha overført vitenskapene fra *latent til aktiv tilstand*; dvs. han var den første som lærte magi til Egypt og Grekenland, før *Magna Græcias dager* og før grekerne var blitt hellenere.

Ikke bare Herodot – "historiens far" – forteller om de fantastiske gudedynastiene som fantes før de dødeliges styre, som ble etterfulgt av dynastier av halvguder, helter og til sist mennesker, men alle klassikernes støtter han. Diodorus, Eratosthenes, Platon, Manetho, osv., osv. gjentar det samme og avviker ikke fra den oppgitte rekkefølgen.

Som Creuzer skriver:

"Det er sannelig fra stjernenes sfære, hvor lysets guder bor, visdommen stiger ned til de lavere sfærer . . . Etter det system som fortidens prester (hierofanter og adepter) anvendte blir alle ting uten unntak – guder, ånder, *manes* (sjeler), hele verden – parallelt utviklet i tid og rom. Pyramidene kan betraktes som symbol for dette storslagne åndehierarki . . ." ¹⁵

Moderne historikere (den franske akademis medlemmer, som Renan hovedsakelig) gjorde en større innsats for å undertrykke sannheten ved å ignorere de gamle beretningene om *guddommelige* konger, enn hva som er i overensstemmelse med sannheten. Men Renan kunne ikke ha vært mer uvillig enn Eratosthenes 260 år f.Kr. til å anerkjenne sannheten, og likevel måtte sistnevnte akseptere sannheten. Av denne grunn er den store astronom behandlet med forakt av sine kolleger 2000 år senere. Manetho blir for dem "en overtroisk prest født og oppvokst i en atmosfære blant andre løgnaktige prester i Heliopolis" (*Freret*). "Alle disse historikere og prester", bemerker demonologen de Mirville med rette, "som er så *pålitelig* når de gjentar historier om *menneskelige* konger og mennesker, blir plutselig *svært mistenkelige* straks de går tilbake *til sine guder*" . . . Men den synkronistiske Abydos-tabellen, som takket være Champollions geni nå bekrefter de egyptiske prester gode tro (Manetho fremfor alle),

¹³ Det er seks Amshapendere, om Ormazd, deres overhode og Logos, ekskluderes. I den hemmelige læren er han den syvende og høyeste, akkurat som Phtah er den syvende kabir blant kabirene.

¹⁴ I Puranaene vises dette å være Vishnu's eller Brahmâ's Sveta-dwipa på fjellet Meru.

¹⁵ "Egypt", kap. iv, side 441.

mens også Ptolemeus. I papyrusen fra Torino, den mest bemerkelsesverdige av alle, skriver egyptologen de Rougé:

" . . . Champollion, fant svært overrasket, at han foran sine øyne hadde hele sannheten . . . Det var restene av en liste over dynastiene helt tilbake til mytisk tid, da GUDER OG HELTER HERSKET . . . Innledningen til denne merkelige papyrus bringer oss den overbevisning at disse mytiske og helte-tradisjoner var akkurat som Manetho hadde formidlet dem, så langt tilbake som til Ramses' periode. Vi finner her som konger av Egypt gudene Seb, Osiris, Horus, Thoth-Hermes og gudinnen Ma, og hver av dem regjerte i flere århundrer." (*Ann. de Philologie Chrétienne*, XXXII, side 442).

Manetho's synkronistiske tabeller, ved siden av det faktum at de ble forandret av Eusebius som hadde uærlige hensikter, har aldri strukket seg lenger enn til Manethos tid. Kronologien over de guddommelige konger og dynastier, på samme måte som menneskehetens alder, har alltid vært bevart av prestene og holdt hemmelig for de profane masser.

Det sies at Afrika som kontinent kom til syne før Europa. Likevel kom det etter Lemuria og de første deler av Atlantis. At hele området som nå er Egypt og ørkenen en gang var hav, ble først kjent gjennom Herodot, Strabo, Plinius og alle grekerne og dernest av geologien. Abyssinia var en gang en øy, og Nildeltaet var det første land som ble okkupert av pioneremigrantene som kom sammen med sine guder fra nordøst.

Når skjedde dette? Historien sier intet om temaet. Heldigvis har vi Dendera-zodiakken, planisfæren i taket på et av de eldste egyptiske templer, som gjengir de faktiske forhold. Denne zodiak med sine merkelige tre *Jomfruer* mellom *Løven* og *Vekten*, har funnet sin Oidipus, som kunne tyde tegnene og bekrefte sannheten av det prestene fortalte Herodot: (a) Jordens og ekliptikkens poler har tidligere falt sammen, (b) Helt siden de første gang begynte med zodiakale registreringer, har polene tre ganger vært innen ekliptikkens plan, slik de innvidde fortalte.

Bailly mangler ord for å gi uttrykk for sin overraskelse over *overensstemmelsene* av alle slike tradisjoner om de *guddommelige* rasene. "Hva kan vi slutte", utbryter han, "om alle regimene med indiske *devaer* og persiske *perier*? . . . Eller regimene eller dynastiene ifølge kinesiske beretninger, disse Tienhoang eller *himmelens konger*, helt atskilt fra *Ti-hoang*, jordens konger, og kongens menn *Gin-hoang*, en inndeling som er helt i samsvar med tilsvarende for grekerne og egypterne, når de oppregner *sine dynastier av guder, halvguder og dødelige*." ¹⁶

Pandoras sier: "Det var før den tid (Menes) *de syv gudene regjerte over jorden*. Det var i denne perioden menneskehetens velgjørere *steg ned* på jorden og lærte menneskene å kalkulere solens og månens løp gjennom ekliptikkens tolv tegn."

Nesten fem hundre år før vår tidsregning, viste Egypts prester Herodot statuene av sine menneskelige konger og yppersteprest-*piromier* (templenes erkeprofet eller Maha-Chohanere), *født av hverandre* (uten kvinners deltakelse), som hadde regjert før Menes, den første *menneskelige* konge. Disse statuene, sier han, var enorme kolosser i tre, i et antall av tre hundre og førtifem, og *hver av dem hadde sitt navn, sin historie og sine annaler*. Og de forsikret Herodot ¹⁷ (med mindre den mest sannferdige av alle historikere, "historiens far", nå beskyldes for å skrone, *akkurat i dette tilfelle*) at ingen historiker ville noensinne forstå eller kunne skrive en beretning om disse overmenneskelige kongene, med mindre de hadde studert og lært historien *om de tre dynastier* som var før de menneskelige, nemlig DYNASTIER AV GUDER, halvguder, helter og kjemper. ¹⁸ Disse "tre dynastier" er de tre rasene.

Overført til den esoteriske læres språk gjelder disse dynastier devaenes, kimpurushaenes, danavaene og daityaene – eller guder, himmelske ånder, kjemper og titaner. "Lykkelig er de som blir født, enda fra en tilstand av guder, som mennesker i Bharata-Varsha!" utbryter de inkarnerte gudene selv

¹⁶ *Histoire de l'Astronomie Ancienne*.

¹⁷ Se også *Mémoire à l'Académie*, 3. bind. av de Mirville med en mengde bevis.

¹⁸ I *Vishni-Purana*, 2. bind, kap. 3 og deretter finner vi flere bekræftelser av det samme, hvis man leser nøye. Guders, de lavere guders og menneskenes regimer er alle oppregnet i beskrivelsene om de syv øyer, syv hav, syv fjell, osv., som ble styrt av konger. Hver konge sies uten unntak å ha syv sønner, en henvisning til de syv underrasene. Et eksempel får være nok. Kongen av *Kusa-dwipa* hadde syv sønner (navnene følger) . . . "og etter disse ble de syv deler (varsha) av øyen oppkalt. *Der bodde menneskene sammen med daityaene og danavaene, og med himmelens ånder (gandharvaer, yakshaer, kimpurushaer, osv.) og guder*." (kap. iv.) Det er bare et unntak i tilfellet med kong Priyavrata, sønn av den første Manu, Swayambhuva – som hadde *ti* sønner. Men av disse ble tre – Medha, Agnibahu og Putra – asketer og avsto fra sine andeler. Derfor delte Priyavrata jorden igjen i syv kontinenter.

under den tredje rotase. Bharata er India, men i dette tilfelle symboliserer det den tids utvalgte land og ble betraktet som det best av Jambu-dwina-inndelingene, da det var landet for aktivt (åndelig) arbeid *par excellence*; landet for innvielser og guddommelig kunnskap.

Kan man unngå å registrere Creuzers store intuitive evner, når han omtrent ukjent med den arisk-hinduiske filosofi, som var lite kjent på hans tid, skriver:

"Vi moderne europeere blir overrasket når vi hører snakk om solens og månens ånd osv. Men vi gjentar stadig hvilken *naturlig fornuft og rettskaffen dømmekraft* som preget fortidens folk, som var helt ukjent med de fysiske vitenskaper og *våre materielle* forestillinger om himmelens mekanikk. . . De så ikke planetene og stjernene slik vi ser dem, som lysmasser eller dunkle legemer som beveger seg i baner over stjernehimmelen. De så dem som *levende legemer, vitalisert* av ånder slik de så i ethvert naturrike. . . *Denne åndelære, så konsistent og godt tilpasset naturen*, hvorfra den var hentet, dannet en stor og unik forestilling, hvor alle fysiske, moralske og politiske aspekter inngikk . . ." ("*Egypte*", side 4 450-455.)

Det er bare en slik oppfatning som kan lede mennesket til korrekte konklusjoner om opphavet og utviklingen av alt i universet, av himmelen og jorden, som mennesket forbinder som et levende ledd. Uten et slikt psykologisk forbindelsesledd, og følelsen av dets nærvær kan ingen vitenskap noensinne utvikles, og kunnskapens område vil bli begrenset til en analyse av fysisk materie.

Okkultister tror på "ånder", fordi de *føler* (og noen ser) seg omgitt på alle sider av dem.¹⁹ Materialistene gjør det ikke. De lever på denne jord akkurat som i insektenes eller fiskenes verden, hvor noen skapninger er omgitt av myriader av deres eget *slag* uten at de ser eller makter å sanse dem.²⁰

Platon er den første vismann blant klassikerne som utførlig omtaler de guddommelige dynastiene og lokaliseres dem til det store kontinent han kaller Atlantis. Bailly var verken den første eller siste til å tro det samme, og fader Kircher foregrep dette. Denne lærde jesuitt skriver i "*Ædipus Ægyptiacus*" (I, side 70):

Jeg innrømmer at jeg lenge har betraktet alt dette (dynastier og Atlantis) som rene fantasier (*meras nugas*), inntil jeg forsto mer av de orientalske språk og innså at alle disse beretninger måtte være utviklet av en stor sannhet . . ."

Som de Rougemont viser, lot Theopompus i sin *Meropis* alle prestene i Frygia og Lilleasia tale nøyaktig på samme måte som prestene i Sais gjorde, når de avslørte for Solon historien og Atlantis' skjebne. Ifølge Theopompus var det et unikt kontinent av endeløs utstrekning og inneholdt to land bebodd av *to raser* – en kjempende krigerrase og en from, mediterende rase,²¹ som Theopompus sym-

¹⁹ Nå da det *indre* mennesker er blitt like blind som den fysiske natur, er den alminnelige regel at menneskets situasjon på kloden er som *amphioxus* i havet. Omgitt av mengder og millioner av ulike andre fisker og skapninger som kan se den, ser ikke arten *amphioxus* dem, da den verken har hjerne eller noen av de sanser som andre klasser har. Hvem vet om ikke, ifølge Darwins teori, disse "branchiostoma" er materialistenes nærmeste forfedre.

²⁰ Okkultistene er blitt anklaget for å dyrke *guder* og djevlere. Vi benekter det. Blant de talløse åndeskarene – de som har vært og de som vil bli *mennesker* – finnes de som er umåtelig overlegne den menneskelige rase, mer høyerestående og helligere enn den mest avanserte helgen på jorden og visere enn noen dødelig uten unntak. Så er det de som ikke er noen bedre enn oss, mens noen er verre og underlegne det laveste primitive menneske. Det er denne siste gruppen som har den enkleste forbindelse med vår jord, som oppfatter og sanser oss, slik de clairvoyante oppfatter og sanser dem. Den store nærhet mellom våre respektive tilværelses- og oppfattelsesplan gavner uheldigvis en slik forbindelse, og de er alltid åpne for å blande seg inn i våre saker på godt og ondt. Når vi spørres hvordan det kan være at bare sensitive og hysteriske mennesker, samt nevrotiske og psykopatiske personer ser og tidvis snakker med "ånder", besvarer vi spørsmålet med flere andre spørsmål. Vi spør: "Forstår du hallusinasjonenes virkemåte og kan du definere deres psykiske prosess? Hvordan kan du si at alle slike visjoner bare skyldes psykiske hallusinasjoner? Mens du trekker et slør over våre (såkalte) *normale* sanser – hvordan kan du være sikker på at mentale og nervøse lidelser *ikke* avslører opplevelser som er ukjent for det sunne menneske, ved å åpne dører som vanligvis er lukket for den vitenskapelige oppfatning (?), eller at *ikke* de åndelige og psykiske evnene erstatter tapet eller et midlertidig atrofi av de rent fysiske sanser? Det er lidelsen, eller utstrømmingen av nervevæske som fremkaller mediumisme og visjoner, eller hallusinasjoner som du kaller dem. Men hva *vet* vitenskapen om mediumisme?" Hvis tidens moderne Charcot-er kunne vise større interesser for sine pasienters *delirium* fra et mer psykisk standpunkt, ville vitenskapen og særlig fysiologien oppnå bedre utbytte enn nå, og sannheten ville utvides til et større kunnskapsområde.

²¹ Dette var de første ariere og hovedparten av den fjerde rase – de fromme og (*yoga*-)mediterende, mens den andre – den kjempende rase av trollmenn, degenererte raskt på grunn av sine ukontrollerte lidenskaper.

boliserer med to byene.²² Den fromme "byen" ble *stadig besøkt av gudene*; den krigerske "byen" ble bebodd av ulike vesener som var *usårbare* for jern, men som kunne *såres dødelig* med stein eller tre.²³ De Rougemont oppfatter dette som ren *fantasi* fra Theopompus side ("*Peuple Primitif*", III, 157) og vurderer de saitiske prestenes påstander som falskneri (*superchérie*). Dette fant "demonologene" å være ulogisk. Med de Mirvilles ord: "Et *superchérie* som bygger på en forestilling som hadde rot i hele fortidens trosoppfatning, en *antagelse* som ga navn til en hel fjellkjede (Atlas), som spesifiserte et topografisk område med den største presisjon (ved å plassere noe av landet ikke langt fra Cadiz og Calpetus-stredet), som forutså 2000 år før Colombus *det store landet på andre siden av havet* bortenfor Atlantis, som "kan nås" sies det "ikke via de forbannedes øyer men de gode ånders *ἐνδομιμία* (vår *Iles Fortunées*). En slik antagelse kan ikke være noe universelt hjernespinn." ("*A word on Atlantis*", side 29.)

Om det er hjernespinn eller realiteter, er det en kjensgjerning at prestene over hele verden hadde det fra en og samme kilde; den universelle tradisjonen om et stort kontinent som forsvant for omtrent 850.000 år siden.²⁴ Et kontinent som ble bebodd av to ulike raser, ulik fysisk og særlig moralsk, begge svært kyndige om fortidens visdom og naturens hemmeligheter, gjensidig antagonistiske i sine mål, gjennom hele forløpet og utviklingen av deres tofoldige evolusjon. Hvor hentet kineserne sine kunnskaper om temaet fra, hvis det bare var en *fantasi* ? Har de ikke registrert eksistensen en gang av en *hellig øy* bak solen (*Tcheou*), der de fant landet til *de udødelige menneskene* ? (*Se de Rougement, ibid.*) Tror de ikke fremdeles at etterkommerne av disse *uødelige* mennesker – som overlevde da den *hellige øya* var blitt svart av synd og hadde forsvunnet – søkte tilflukt i den store Gobiørkenen, hvor de fremdeles holder til usynlige for alle og beskyttet av åndeskarer ?

"Hvis man låner øre til tradisjonene", skriver den meget skeptiske Boulanger ("*Regne des Dieux*", innledningen) . . ."så plasserer de heltenes og halvgudenes regime før kongenes, og enda tidligere plasserer de gudenes fantastiske regimer og alle fablene om den gylne tidsalder . . . Det er overraskende at alle disse interessante beretningene er blitt forkastet av omtrent alle historikere. Likevel ble de forestillinger som kommuniseres en gang universelt akseptert og aktet av alle folk. Ikke så få tror fremdeles på dem og gjør dem til basis for sitt daglige liv. Slike betraktninger synes å nødvendiggjøre en grundigere vurdering . . . Fortidens mennesker, som har overbrakt oss disse tradisjoner, som *vi ikke aksepterer fordi vi ikke forstår dem nå*, må ha trodd på dem som følge av sin større nærhet til den første tidsalder, mens den større tidsavstand gjør det problematisk for oss . . . Platon sier i sin fjerde bok om *Lovene* at lenge før de første byene ble anlagt, hadde Saturn etablert en *viss* form for styre på jorden, som gjorde menneskene meget lykkelige. Da det er den gylne tidsalder han omtaler, eller det guderegime som er så feiret i gamle fabler . . . la oss se hvilke forestillinger han hadde om denne lykkelige tidsalder, og hvorfor han introduserte denne *fabelen* i en avhandling om politikk. For å oppnå en klar og presis forestilling om kongeverdigheten, dens opphav og makt, må vi ifølge Platon vende tilbake til historiens og tradisjonens første prinsipper. Store forandringer, sier han, har inntruffet i gamle dager, *i himmelen og på jorden*, og tingenes nåværende tilstand er et av deres resultater (*karma*). Våre tradisjoner forteller om mange undere, om forandringer som har skjedd i solens forløp, gjennom Saturns regime og tusen andre ting som finnes spredt utover menneskers minne; men *vi hører aldri noe om det ONDE som har frembrakt disse forandringene, eller om det onde som har etterfulgt dem*. Men . . . dette onde er et prinsipp man trenger å ta opp for å kunne behandle kongeverdigheten og maktens opphav . . ."

Dette *onde* synes Platon å finne i likheten eller vesensenheten av herskernes og de herskedes naturer, for han sier at lenge før menneskene bygget byer, i den gylne tidsalder, fantes det intet annet enn lykke på jorden, fordi det ikke fantes noe behov. Hvorfor ? Fordi Saturn visste at intet menneske kunne herske over andre mennesker uten å skape urettferdigheter med sine nykker og sin forfengelighet – og derfor ikke ville tillate noen dødelig å få makt over sine medskapninger. For å oppnå dette anvendte guden de samme midler som vi bruker over våre bølinger. Vi setter ikke en stut eller en bukk over våre

²² Den nordlige og sørlige del av Lemuria-Atlantis. De hyperboreiske og ekvatoriale område av de to kontinentene. (Konferer avsnittet om Lemuria og Atlantis i historien.)

²³ Dette er okkult og henviser til jernets egenskaper som tiltrekkes magnetisk av noen elementer og frastøtes av andre, som ved en okkult prosess gjøres ugjennomtregelig som vann for et slag.

²⁴ Det første kontinentet, eller øyen om man foretrekker, nordpolens topp, har aldri forsvunnet og vil det heller ikke gjennom alle de syv rasene.

stuter og bukker, men bruker en leder, en gjeter, dvs. *en skapning med en høyere natur som er helt annerledes*. Det var akkurat hva Saturn gjorde. Han elsket menneskeheten og plasserte verken noen dødelig konge eller prins til å herske over den, men – "ånder og engler (*δαίμονες*), som var mer guddommelige enn mennesket".

Det var gud, den Logos (syntesen av engleskarene) som hersket over englene, som ble den første gjeter og leder for menneskene.²⁵ Da verden ikke lenger ble så styrt og gudene hadde trukket seg tilbake, "fortærte ville dyr en del av menneskeheten". "Overlatt til egen innsats og egne ressurser, dukket det etter hvert opp oppfinnere blant dem, som oppdaget ilden, hveten og vinen; som den allmenne takknemlighet gjorde til guder . . ." (*De Legibus*, I,iv.; *i Kriton og i Staten*).

Og menneskeheten hadde rett, for friksjon var naturens første mysterium, den første og viktigste egenskapen ved materien, som ble avslørt for mennesket.

"Frukt og korn, ukjent på jorden i de dager, ble frembrakt av "visdommens herrer" – fra andre lokaer (sfærer) – til glede for dem de hersket over. . .", sier kommentarene. Og: "Menneskehetens første oppfinnelser (?) er de mest fantastiske rasen noensinne har gjort . . . Den første bruk av ilden, og oppdagelsen av metoder for å tenne den; temming av dyrene, og, fremfor alt, *hvordan ulike kornslag ble utviklet av ville gressorter (?) – dette er oppfinnelser, som målt etter oppfinnsomhet og viktighet, overgår alle senere*. De er alle ukjent for historien – alle tapt i lyset av en STRÅLENDE DEMRING." (*"Unity of Nature,"* Argyll.)

Dette vil vår stolte generasjon betvile og benekte. Men hvis det kan fastslås at det ikke finnes noen kornslag eller frukter *som er ukjent på jorden*, vil vi minne leseren om *at hvete aldri er funnet i vill tilstand*. *Hvete er ikke frembrakt av jorden*. Alle andre kornslag kan spores til ulike slag av viltvoksende gress, men botanikerne har hittil ikke maktet å avsløre hvetens opphav. La oss i denne sammenheng erindre hvor viktig dette kornslaget var for Egypts prester, hvor hvete ble plassert selv blant deres mumier, hvor de er funnet tusener av år senere i deres kister. Husk: "Horus' tjenere sanker hvete på Aanroos mark . . . hvete som er syv kubit høy." ²⁶ (*"Book of the Dead,"* kap. xcix, 33 og clvi, 4.) ²⁷ Leseren henvises til 7. sang, 3. vers i 1. bind, hvor dette verset forklares med en annen betydning, samt i *"Book of the Dead,"* kap. cix, versene 4 og 5.

"Jeg er dronning over disse områdene", sier den egyptiske Isis; "Jeg var den første som avslørte for de dødelige mysteriene ved hvete og korn . . . Det er jeg som stiger opp i hundens stjernebilde . . . (hunde-stjernen) . . . Fryd deg, Egypt, du som var min amme." (1. bind, kap. XIV.)²⁸

Sirius ble kalt *hundestjernen*. Den var Merkurs eller Budhas stjerne og ble kalt menneskehetens store lærer, foran andre Buddhaer.

Den kinesiske Y-King-boken fastslår at jordbrukets oppdagelse skyldes "den opplæring de himmelske åndene ga menneskene".

"Ve, ve over de mennesker som ingenting vet, ingenting observerer og ingenting ser . . . De er alle blinde,²⁹ fordi de forblir uvitende om at verden er full av usynlige og ulike skapninger som flokker seg selv på de helligste stedene" (*Zohar*, del I, col. 177).

²⁵ Den hemmelige lære forklarer og utdyper det som Platon sier, for den sier at disse "oppfinnerne" var guder og halvguder (devaer og rishier) som hadde – noen frivillig, andre tvunget av karma – inkarnert i mennesket.

²⁶ *Syv kubit*: 7 × 44 cm = 308 cm. o.a.

²⁷ Dette er en direkte henvisning til den esoteriske inndelingen av menneskets prinsipper symbolisert ved den guddommelige hveten. Inskripsjonen som er gjort på den tredje papyruslisten (*Kap. cx av "Book of the Dead"*) sier: "Dette er *Manes* (avdødes menneskers) region, *syv kubit høy*" – det vil si: de som nettopp er borttrykket og som fremdeles antas å inneha sine syv prinsipper, selv med sin *astrale* kropp i kama-loka eller *Hades*, før atskillelsen . . ."og det finnes hvete tre *kubit høy* for mumier i *perfekt tilstand*" (dvs. de som allerede er atskilt, hvor de *tre* høyere prinsippene er i devachan) "som har tillatelse til å sanke den." Denne regionen (devachan) kalles "landet for gjenfødelsen av guder" og viser seg å være bebodd av Scheo, Tefnant og Seb. "Området for manene på syv kubit" (for de uperfekte mumiene) og området for de "*som er i perfekt tilstand*", som samler hvete *tre* kubit høy", er så tydelig som mulig. Egypterne hadde den samme esoteriske filosofi som nå forkynnes av de cis-Himalayiske adepter, som nå de blir begravd, får korn og hvete plassert over seg.

²⁸ Det finnes egyptologer som har prøvd å identifisere Osiris med Menes, som er helt feil. Bunsen mener Menes levde 5867 f.Kr. og klandres for det av de kristne. Men "Isis-Osiris" regjerte i Egypt før zodiakken ble malt i taket på Dendera-tempelet, og det er mer enn 75.000 år siden !

²⁹ I teksten: De er alle "korka", eller "igjenskrudd".

"Guds sønner" *har* eksistert og eksisterer *fremdeles*. Fra hinduenes *brahmaputraer* og *manasa-putraer* (Brahmås sønner og de tankefødte sønner) til den jødiske bibelens *B'ne-aleim* har århundrenes tro og den *universelle* tradisjon vitnet om en slik oppfatning. Hvilken verdi har den såkalte *uavhengige kritikk* eller "indre overbevisning" (vanligvis basert på kritikernes ulike kjepphester) i forhold til det universelle vitnesbyrd, som har vært uendret gjennom de historiske periodene? Les skapelsesberetningens sjette kapittel esoterisk, som med små endringer i formen gjentar den hemmelige læres påstander, som trekker en helt annen konklusjon, som til og med står i strid med Zohar. "Det fantes kjemper på jorden i de dager; *også senere enn det* da Guds sønner (*b'ne aleim*) gikk inn til menneskenes døtre, og de fødte dem barn, som ble fortidens *veldige* og berømte *mennesker*" (eller kjemper).³⁰

Hva betyr uttrykket "også senere enn det", om det ikke kan forklares med: "Det fantes kjemper på jorden FØR, dvs. før tredje rases syndefrie sønner; men *også senere enn det* når andre av Guds sønner med lavere status hadde innført seksuelle forbindelser på jorden (som Daksha gjorde, da han så at hans *manasaputraer* ikke ville befolke jorden)" ? Så følger et stort brudd i skapelsesberetningens kapittel 6 mellom 4 og 5 vers. For det var ikke på grunn av de berømte og veldige menneskers ondskap, blant dem Nimrod, "Herrens veldige jeger", at "Gud så at menneskets ondskap *var stor*"; heller ikke blant Babels oppbyggere, for det skjedde *etter* syndfloden, men i avkommet etter kjempene som frembrakte *monstra quædan de genere giganteo*, monstre som fødte menneskenes lavere raser; de som nå er representert på jorden ved noen få utdøende, elendige stammer og de store menneskeapene.

Hvis vi skal la oss belære av teologene, både protestantiske og katolske, kan vi bare henvise til deres egne litterære tekster. De to nevnte versene har alltid vært et dilemma, både for vitenskapsmenn og bibelske forskere, men også for prestene. For, som fader Peronne uttrykker det: "Enten var de (*b'ne-aleim*) gode engler, og hvorfor kunne de da falle? Eller, de var onde (engler), og i så fall kunne de ikke kalles *b'ne-aleim*, Guds sønner." (*Prælectiones theol. kap. ii.*) Denne bibelske gåte "hvis virkelige forklaring ingen forfatter noensinne har forstått", som Fourmont³¹ åpent innrømmer – kan bare forklares ved den okkulte lære, ved hjelp av Zohar til vesterlendingen og ved *Dzyans bok* til østerlendingen. Hva sistnevnte sier har vi allerede sett; hva Zohar forteller er dette: *B'ne-aleim* var en fellesbetegnelse både for *malachim* (de gode budbringerne) og for *ischim* (de laverestående englene) (*Rabbi Parcha*.)

Av hensyn til demonologene kan vi tilføye at deres Satan, "djevelen", er inkludert i *Jobs bok* (1,6) blant Guds sønner eller *b'ne-aleim* som besøkte sin fader". Mer om dette senere.

Nå sier Zohar at *ischim*, de vakre *b'ne-aleim*, ikke var skyldige, men at de blandet *seg med dødelige mennesker fordi de var sendt til jorden for å gjøre det*. (*Ruts og Schadashes bok*, 63, 3, Amsterdamutgaven.) Samme bok viser annetsteds at disse *b'ne-aleim* tilhørte tiende underavdeling av "tronene" (*Zohar, del iii, col. 113. Se også I. bind, 184*). Den forklarer også at *ischim*, "menneskeåndene", *viru spirituales*, nå som menneskene ikke kan se dem lenger, hjelper magikerne å frembringe ved hjelp av sin vitenskap, *honunculi*, som ikke er *små mennesker* men "mindre mennesker (i betydningen *underlegne mennesker*)". Begge viser seg i den form *ischim* hadde da, dvs. gassaktig og eterisk. Deres leder var Azazel.

Men Azazel, som kirkens dogmer vil forbinde med Satan, er slett ikke det. Azazel er et *mysterium*, som forklart andre steder, og Maimonides uttrykker det slik (*In More Nevochim*", kap. xxvi side 8). "Når det gjelder Azazel, er det et ugjennomtrengelig mysterium i fremstillingen." Og det er det, som Lanci sier, en bibliotekar i Vatikanet som vi har sitert tidligere og som burde kjenne saken: "Dette ærverdige, guddommelige navn (*nome divino e neverabile*) har bibelforskerne beskrevet som en *djevel*, en ødemark, et fjell og en han-geit" (*Sagra Scrittura*). Derfor er det tåpelig, som Spencer gjør, å avlede navnet fra *ajal* (atskilt) og El (gud), som "en som er atskilt fra Gud", DJEVELEN. I Zohar er Azazel mer offerlammet enn "Jehovas formelle motstander", slik Spencer fortolker det (*II, sidene 14, 29*).

Mengden av ondsinnet fantasi og skriverier om denne "englehæren" fra ulike, fanatiske forfattere er helt uvanlig. Azazel og hans "hær" er bare hebreernes "Prometevs" og burde vurderes fra dette synspunkt. Zohar viser at *ischim* allegorisk er lenket til fjellet i ørkenen, som bare antyder de "ånder" som er lenket til jorden gjennom sin inkarnasjonsperiode. Azazel (eller Azaziel) er en av lederne for de "overtredende" englene i *Enoks bok*, som steg ned på Ardis, toppen av fjellet Armon, og som bandt seg ved å sverge lojalitet til hverandre. Det sies at Azazel lærte menneskene å lage sverd, kniver,

³⁰ Skapelsesberetningen 6, 4.

³¹ *Reflections critiqueus sur l'origine des anciens peuples*.

skjold, å fremstille speil (?) for å kunne *se hva som var bak seg* (dvs. *magiske speil*). Amazarik underviste i alskens trolldom og deling av røtter; Amers forklarte magien, Barkayal astrologi, Akibeel betydningen av undere og tegn, Tamial astronomi, og Asaradel underviste i Månens bevegelser. "Disse syv var det fjerde menneskets første lærere" (dvs. den *fjerde* rase). Men hvorfor skal allegorier alltid forstås etter dets bokstavelige mening ?

Det er et symbolsk uttrykk for den store striden mellom guddommelige visdom, *nous*, og dens jordiske avspeiling, *psyche*, eller mellom ånd og sjel, i himmelen og på jorden. I himmelen – fordi den guddommelige MONADEN frivillig har forvist seg derifra, og steget ned for å inkarnere på et lavere plan og derved forvandle støvets dyr *til en udødelig gud*. Som Eliphas Lévi forteller oss: "englene strever etter å bli mennesker; for det perfekte menneske, menneske-guden, står over selv englene". På jorden – for ikke før hadde ånden steget ned før den ble innestengt i materien.

Merkverdig nok snur den okkulte lære opp ned på karakterene. Det er den antropomorfe erkeengelen hos de kristne og den menneskelignende guden hos hinduene, som representerer materien i dette tilfellet, og dragen eller slangen representerer ånden. Okkult symbolisme gir oss nøkkelen til mysteriet, mens den teologiske symbolisme skjuler det enda mer. For den førstnevnte forklarer mange uttalelser i Bibelen og selv i Nytestamentet som hittil har forblitt uforståelig, mens sistnevnte på grunn av sitt dogme om Satan og hans opprør, har forminsket karakteren og egenskapene for den vordende uendelige og absolutte perfekte gud og frembrakt det største onde og forbannelse på jorden – troen på en personlig djevel. Dette mysterium kan nå løses med den nøkkel den metafysiske symbolisme har gjenopprettet, mens den teologiske fortolkning fremstiller guder og erkeengler som symboler for de bokstavelige eller dogmatiske religioner, oppstilt mot åndens rene sannhet, utilslørt og uten å være beheftet med fantasier.

I "Isis Unveiled" ble det gitt mange vink i denne retning, og et enda større antall henvisninger til dette mysteriet kan finnes spredt rundt i disse bindene. For å klarlegge dette en gang for alle: det presteskapet innen enhver dogmatisk religion – først og fremst den kristne – utpeker som Satan, Guds fiende, er i realiteten den høyeste, guddommelige ånd – (okkult visdom på jorden) – som naturligvis er i strid med enhver verdslig, flyktig illusjon, inkludert de dogmatiske og kirkelige religioner. Den romerske kirke, intolerant, trangsynt og grusom mot alle som ikke vil være dens slave; kirken som kaller seg selv Kristus' brud og Peters stedfortreder, han som med rette ble irettesatt av mesteren med ordene: "stå bak meg Satan". Likeså den protestantiske kirke, som kaller seg kristen, og som paradoksalt tilbyr den gamle "Mose-loven", som Kristus åpenlyst forkastet, istedenfor hans nye budskap. Begge disse kirker kjemper mot den guddommelige sannhet, når de avviser og ærekrenker den esoteriske (fordi den er *guddommelig*) visdommens drage. Hver gang de bannlyser den gnostisk solare Knufis – Agatodemon – Christos, eller evighetens teosofiske slange, eller slangen i skapelsesberetningen, beveges de av den samme ånd av mørk fanatisme som lot fariseerne forbanne Jesus og uttale: "Sa vi ikke at du er besatt av en ond ånd ?".

Les beretningen om Indra (Vayu) i *Rig-Veda*, arianismens okkulte bok *par excellence*, og sammenlign med hva som står i Puranaenes eksoteriske versjon, og den tilsiktede villedende fremstilling av den sanne visdomsreligion. I *Rig-Veda* er Indra den høyeste og største av gudene, og hans somadriking er et allegorisk uttrykk for hans høye, åndelige natur. I Puranaene blir han en ødeland, en vanlig drukkenbolt i jordisk forstand på grunn av soma-saften. Han seirer over alle "gudenes fiender" – daityene, nagaene (slangene), asuraene, alle *slange*-gudene, og Vriti, den kosmiske slange. I det hinduske panteon er Indra St. Mikael – leder for de *militære* hærskarer. Vender vi oss til Bibelen finner vi Satan, en av "Guds sønner" (*Job*, 1, 6), som etter eksoterisk fortolkning blir djevelen og dragen i dens djevleske, onde mening. Men i kabbalaen ("*Book of Numbers*") er Samael, som er Satan, identisk med St. Mikael, som *dreper dragen*. Hvordan skal dette forstås ? For det sies at tselem (speilbildet) reflekterer både Mikael og Samael, *som er ett*. Begge utgår, heter det, fra *ruach* (ånd), *neshamah* (sjel) og *nefesh* (liv). I den kaldeiske tallenes bok er Samael den skjulte (okkulte) visdom og Mikael den høyere *jordiske* visdom. Begge utgår fra samme kilde men atskilles etter at de utskilles fra den *jordiske sjel*, som på jorden er *mahat* (intellektuell forståelse) eller *manas* (intellektets sete). De atskilles fordi den ene (Mikael) blir *påvirket* av nesjah, mens den andre (Samael) forblir *upåvirket*. Denne lære ble pervertert av kirkens dogmatiske ånd, som avskydde uavhengige ånder som var upåvirket av de eksoteriske former (og derfor dogmet), og som omgående gjorde Samael-Satan (den viseste og åndeligste av alle åndene) til DJEVELEN og en motstander av deres antropomorfe Gud og det sanselige, fysiske menneske.

OPPHAVET TIL SATANSMYTEN

La oss komme til bunns i denne patristiske ³² fantasiskapelse og søke frem forbildet hos hedningene. Opphavet til den nye *sataniske* myte er lett å oppspore. Legender om drager og solen finnes overalt i verden, både i siviliserte og halvsviviliserte regioner. De startet som rykter om hemmelige innvielser blant de profane og ble etablert overalt blant de generelt soldyrkende religionene. Det var en tid da verdens fire deler ble dekket av templer viet solen og dragen. I dag er denne kulten best bevart i Kina og buddhistiske land, hvor "Bel og dragen generelt er koplet sammen, og hvor presten for den ofitiske religionen ³³ antok navnet for dens Gud" ("*Archæology*", XXV, side 220, London). Blant fortidens religioner må vi søke til Egypt for å finnes dens vestlige opphav. Ofitene fikk sine riter fra Hermes Trismegistus, og dyrking av solen med dens solguder kom til faraoenes land fra India. I Stonehenge-gudene gjenkjenner vi guddommer fra Delfi og Babylon og i disse devaene fra de vediske nasjoner. Ble og dragen, Apollo og Python, Krishna og Kaliya, Osiris og Tyfon er alle det samme med ulike navn. De siste er Mikael og den røde drage, og St. George og hans drage. Da Mikael er "ett med Gud" eller hans "stedfortreder" for jordiske forhold og en av Elohim, den kjempende engel, er han kort og godt en permutasjon av Jehova. Uansett hvilken kosmisk eller astronomisk hendelse som første gang frembrakte allegorien om "krigen i himmelen", må dens jordiske opphav søkes i innvielsestemplene og arkaiske krypter. Bevisene, som bekrefter den hemmelige lære, er:

(a) at prestene tok navn etter de guder de tjente,

(b) at "dragene" gjennom hele fortiden ble betraktet som symboler for udødelighet og visdom, og for hemmelig kunnskap og evigheten,

(c) at hierofantene i Egypt, Babylon og India titulerte seg som "dragens sønner" og "slanger".

Det fantes tallrike katakomber i Egypt og Kaldea, og noen strakk seg over store områder. De mest kjente var de underjordiske kryptene ved Teben og Memfis. Den første startet på den vestlige siden av Nilen og strakte seg henimot den Libyske ørken og var kjent som *slangens* katakomber eller ganger. Det var der de hellige mysteriene om *kuklos anaghes*, den "uunngåelige syklusen", allment mer kjent som "nødvendighetens sirkel" – ble utført: den ubønnhørlige dom over hver sjel etter den kroppslige død, etter at den var dømt i Amentis' rike.

I de Bourbourgs bok gjengir *Votan*, den meksikanske halvgud, sin reise og beskriver en lang underjordisk gang som endte ved himmelens begynnelse, og tilføyde at denne gangen var et slangehull, "un agujero de colubra", og at han hadde adgang fordi han selv var "en slanges sønn" eller en slange. (Die Phoinizier", 70)

Dette er virkelig meget talende, for hans beskrivelse av *slangehullet* gjelder den fortidige egyptiske krypten som er nevnt ovenfor. Hierofantene både i Egypt og i Babylon fremstilte seg generelt som "sønner av slangebuden" eller "dragens sønner" ved mysteriene.

"De assyriske prestene hadde alltid navn etter sin gud", sier Movers. Druidene i de britisk-keltiske områdene kalte seg også for slanger. "Jeg er en slange, jeg er en druide", utbrøt de. Karnak er tvillingbror av Bretagnes *Carnac*, som betyr slangens fjell. Slangetempler fantes en gang spredt ut over hele jorden, og disse templene var viet dragen, fordi den symboliserte solen, som igjen symboliserte den høyeste guden – den fønikiske Elon eller Elion, som Abraham kjente som El Elion.³⁴ I tillegg til sitt slange-navn, ble de kalt "byggmestere" og "arkitekter"; fordi den enorme størrelsen av deres templer og monumenter var slik at selv nå skremmer ruinene etter disse "våre moderne ingeniører med tanke på de matematiske beregninger som lå til grunn", sier Taliesin.³⁵

De Bourgborug antyder at høvdinger med *Votan*-navnet, *Quetzo-Cohuatl* eller meksikanernes slangebuden, er etterkommere av Ham og Kanaan. "Jeg er Hivim", sier de. "Fordi jeg er Hivim, tilhører jeg dragens (slangens) store slekt. Jeg er en slange selv, fordi jeg er en Hivim." ("*Cartas*", 51; *Isis Unveiled*", 1. bind, 553 og deretter.)

En betydning av "krigen i himmelen" synes å ha vært den fryktelig striden enhver kandidat for adeptskap sto overfor, mellom seg selv og sine (gjennom magi) personifiserte menneskelige lidenskaper, når det *indre* opplyste menneske måtte bekjempe dem eller mislykkes. Lykkes han ble han en

³² patristisk: ved kirkefedrene, o.a.

³³ ..som tilla slangen i skapelsesberetningen stor betydning, o.a.

³⁴ Se Sanchoniathon i "Eusebius", Pr. Ev. 36, 1. Mosebok 14.

³⁵ "Society of Antiquaries of London", XXV, side 220.

"dragedreper", når han lykkeligvis hadde overvunnet alle fristelsene. Han ble en "slanges sønn" og en slange selv, fordi han hadde kastet av seg sitt gamle skinn og blitt født i en *ny* kropp, ved å bli en visdommens sønn og udødelig i evighet. (Se del V om den sataniske myten.)

Set, Israels antatte stamfar, er bare en jødisk variant av Hermes, visdommens gud, som også kalles Thot, Tat, Seth, Set og Satan. Han er også Tyfon – den samme som Apophis, dragen som ble drept av Horus, for Tyfon ble også kalt Set. Han er *den mørke siden* av Osiris, hans bror, slik Angra Mainyu er Ahura-Mazdas mørke skygge. I jordisk forstand var alle disse allegoriene forbundet med prøvene for adeptskap og innvielser. Astronomisk henviste de til sol- og måneformørkelser, hvor vi ennå i dag finner deres mytiske forklaringer i India og på Ceylon, hvor man kan studere den allegoriske fremstillingen og legendene som har vært uforandret gjennom tusener år.

Rahu er mytologisk en *daitya* – en kjempe, en halvgud, hvor nedre del av kroppen hadde en drages eller en slanges hale. Ved havets kverninger, da gudene produserte *amrita* – udødelighetens vann – stjal han noe av det, drakk og ble udødelig. Solen og Månen som hadde iakttatt hans tyveri, anga ham til Vishnu, som satte ham på stjernehimmelen, hvor øvre del av kroppens hans danner dragens hode og den lavere (Ketu) dragens hale; hvor de to utgjør henholdsvis den oppstigende og nedstigende node. Siden da har Rahu hevnet seg på Solen og Månen ved tidvis å sluke dem. Men denne fabelen hadde en annen mystisk mening, siden *Rahu*, dragens hode, spilte en fremtredende rolle ved Solens (*Vikarttna-na's*) innvielsesmysterier, da kandidaten og dragen hadde en siste og avgjørende kamp.

Rishienes huler, oppholdsstedet for Tiresias og de greske seere, var laget etter modell av *nagaene* – hinduenes *konge-slanger*, som oppholdt seg i klippehuler under jorden. Fra *Sesha*, den tusenhodede slangen, hvor Vishnu hviler, og ned til Python, dragens *slange-orakel*, peker alt mot mytens hemmelige mening. I India er dette omtalt i de eldste Puranaene. Surasas barn er de "mektige dragene". *Vayu Purana* erstatter "Surasas" (i *Vishnu Purana*) med danayas eller *danavas* – etterkommerne etter Danu og vismannen Kasyapa – og disse danavaer er de kjempere (eller titaner) som kriget mot gudene. Dermed er de identiske med "dragene" og visdommens "slanger".

Ved bare å sammenligne solgudene for ethvert land vil man finne at deres allegorier stemmer perfekt med hverandre, og jo mer okkult det allegoriske symbolet er jo bedre korresponderer symbolet med symbolene i andre systemer. Hvis vi derfor fra tre helt ulike systemer, som det gamle ariske, det gammel-greske og det moderne kristne – velger tilfeldig flere solguder og drager, vil vi se at de er kopier av hverandre.

La oss ta ildguden Agni, Indra himmelhvelvingen og Karttikeya fra hinduene; den greske Apollo og *Mikael*, "solens engel", den første av æonene, som gnostikerne kalte "frelseren" og betrakte dem i tur og orden.

(1) Agni – ildguden – kalles i Rig-Veda Vaiswanara. Nå er Vaiswanara en danava – en kjempedemon,³⁶ hvis døtre Puloma og Kalaka er mødre til talløse danavaer (30 millioner) sammen med Kasyapa.³⁷ De oppholder seg i *Hiranyapura*, "den gyldne by", som *flyter i luften*. Indra er på denne måte en stesønn av disse to som sønn av Kasyapa, og Kasyapa er i denne forstand identisk med Agni, ildguden eller Solen (Kasyapa-Aditya). Til denne gruppen hører Skanda eller Karttikeya (krigsguden, astronomisk planeten Mars *med seks ansikter*), en kumara eller jomfruelig ungdom, født av Agni³⁸ for å utslutte danava-demonen Taraka, sønnesønn av Kasyapa ved Hiranyaksha, hans sønn.³⁹ Tarakas yoga-øvelser var så strenge at de ble for mye for gudene, som fryktet rivalisering om makten.⁴⁰ Indra, him-

³⁶ Det kalles han i *Vayu Purana* og han er inkludert i oppstillingen over danavaer. Kommentatoren til Bhagavata Purana kaller ham en sønn av Danu, men navnet betyr også "menneskehetens ånd".

³⁷ Kasyapa kalles Brahmâs sønn og er den "selvfødte" som står bak en stor del av skapelsen. Han er en av de syv rishiene; *eksoterisk* sønn av Marichi, Brahmâs sønn, mens Atharva-veda sier: "Den selvfødte Kasyapa sprang ut av tiden, og *esoterisk* er tiden og rommet den *ukjennelige* guddommens former. Som en *Aditya* er Indra sønn av Kasyapa. Det er også Vaivasvata Manu, vår stamfar. I et tilfelle i teksten er han Kasyapa-Aditya, *solen, og solgudene, hvorifra alle* de "kosmiske" demoner, drager (nagas), slanger eller slangeguder, og danavaer, kjempene, er født. Meningen med denne allegorien er rent astronomisk og kosmisk men er velegnet til å vise alles identitet.

³⁸ Alle disse historiene er annerledes i *eksoteriske* tekster. I Mahabharata er Karttikeya "Mars med seks ansikter", sønn av Rudra og Shiva, selvfødt *uten mor* fra den sæd Shiva kastet inn i ilden. Men Karttikeya kalles vanligvis *Agnibhu*, "ild-født".

³⁹ Hiranyaksha er hersker eller konge over Patalas *femte* region, en slangegud.

⁴⁰ *Elohim* fryktet også kunnskapen om godt og ondt hos Adam. Derfor utviste de ham fra Eden og drepte ham *åndelig*.

melhvelvingens strålende gud, dreper Vritra (eller Ahi), slangedemonen. For denne bragden kalles han *Vritra-han*, "Vrita-utsletteren". Han leder også *devaenes* (englenes eller gudenes) hærskarer mot andre guder, som gjør opprør mot Brahmâ, som gjør at han tituleres *Jishnu*, "leder av den himmelske hærskarer". Karttikeya viser seg å ha samme tittel. Fordi han drepte danavaen Taraka er han Taraka-Jit, "Tarakas beseirer",⁴¹ "*kumara guha*", "den mystiske jomfruelige ungdom", "*siddha-sena*", "lederen for siddhaene" og *Saktidhara*, "spydholderen".

(2) Ta så Apollo, den greske solguden og vurder de mytiske beretningene om ham og se om han ikke svarer både til Indra, Karttikeya og selv Kasyapa-Aditya, og i tillegg Mikael (som Jehovas engelform), "solens engel", som er "lik" og "ett med Gud". Senere oppfinnsomme fortolkninger i monoteistisk hensikt, uansett hvordan de opphøyes av kirken til dogmer som er hevet over tvil, beviser ingenting, uten muligens misbruk av menneskelig autoritet og makt.

Apollo er *Helios* (solen), Phoibos-Apollo ("livets og verdens lys"⁴²), som stiger opp fra det gullbevingede begeret (solen). Derfor er han solguden *par excellence*. Straks etter sin fødsel ber han om sin bue for å drepe Python, demondragen, som angrep hans mor før hans fødsel,⁴³ som det er hans guddommelige oppgave å utslette – likesom Karttikeya, som er født for å drepe Taraka, *den altfor hellige og vise demon*. Apollo er født på en stjerne-øy kalt *Asteria* – "den gylne stjerneøy", "jorden som flyter i luften", som er hinduenes gylne *Hiranyapura*. Han kalles den rene, *ἀγνός*, *Agnis Dei* (den indiske *Agni*, som dr. Kenealy tror) og i den opprinnelige myten er han frigjort "fra all sanselig kjærlighet" ("*Book of God*", side 88). Han er derfor en *kumara* som Karttikeya, slik Indra var i sitt tidligere liv ifølge biografiene. Python, den "røde drage", forbinder Apollo med Mikael, som bekjemper den apokalyptiske drage, som ønsker å angripe den fødende kvinne (se *Åpenbaringen xii*), da Python angriper Apollos mor. Kan noen unngå å se identiteten? Hadde den ærverdige W.E. Gladstone, som er så stolt av sin greske lærdom og forståelse av ånden i Homers allegorier, hatt den minste forståelse av den esoteriske betydning av *Iliaden* og *Odyseen*, ville han forstått Johannes "*Åpenbaring*" og Mosebøkene bedre enn han gjør. For veien til Bibelen går gjennom Hermes, Ble og Homer, slik veien til disse går gjennom hinduiske og kaldeiske religiøse symboler.

Gjentagelsen av denne gamle tradisjonen finnes i kap. xii i Johannes *Åpenbaring*. Den stammer uten den minste tvil fra babylonske legender, og den babylonske fremstilling hadde sitt opphav i arierne allegorier. Det fragment som den nylig avdøde George Smith fremførte (se "*The Chaldean account of Genesis*", side 304) er tilstrekkelig for å avsløre kilden til det 12. kapittel av Apokalypsen. Her er det slik det ble fremført av den dyktige assyriologen:

"Vårt . . . fragment gjelder skapelsen av *menneskeheten*, kalt Adam. Som (mennesket) i Bibelen er han gjort perfekt . . . men senere forener han seg med dypets drage, Tiamats dyr, kaos' ånd, og synder mot sin gud, som *forbanner ham* og nedkaller over hans hode alle menneskehetens ulykker og problemer."⁴⁴

"Dette etterfølges av en krig mellom dragen og de onde maktene, eller kaos på den ene side og gudene på den andre."

⁴¹ Beretningen sier at Taraka (også kalt Kalabhana på grunn av sine uvanlige yoga-evner) hadde skaffet seg all guddommelige kunnskap om yoga-vidya og de okkulte kreftene til gudene, som konspirerte mot ham. Her ser vi de "lydige" hærskarer av *erkeengler* eller mindre guder konspirere mot de (fremtidige) *falne* engler, som Enok anklager for den store forbrytelse å ha åpenbart for verden "alle de *hemmelige tingene* som gjøres i himmelen". Det er Mikael, Gabriel, Rafael, Surgal og Uriel som overfor herren Gud angir de av sine brødre som sies å *ha snokt i de guddommelige mysteriene* og lært dem til menneskene, for derved å unngå å bli straffet på samme måte. Mikael hadde i oppdrag å bekjempe dragen. Det hadde også Karttikeya og på de samme betingelser. Begge er "ledere for de himmelske skarer", begge er jomfruer, begge er "helgenenes ledere" og "spydberere" (*Saktidhara*), osv., osv. Karttikeya er originalen for Mikael og St. George like sikkert som Indra er prototypen for Karttikeya.

⁴² Den materielle *fysiske* verdens "liv og lys", sansenes og ikke sjelens gleder. Apollo er i første rekke en *menneskelig* gud, en gud for emosjoner, kjærlighet til pomp og teatraliske kirkelige ritualer med lys og musikk.

⁴³ Se kap. XII i *Johannes åpenbaring*, hvor Apollos mor blir forfulgt av Python, den røde dragen, som også er *Porfyriion*, den skarlagensfargede eller røde titanen.

⁴⁴ Ingen "gud" som *forbanner* sitt (antatte) eget verk. kan være uendelig, absolutt visdom, uansett om han kalles Bel eller Jehova.

"Gudene har våpen skapt for dem,⁴⁵ og Merodach (erkeengelen Mikael i *Åpenbaringen*) påtar seg å lede de himmelske hærskarer mot dragene. Krigen som skildres åndfullt, slutter selvsagt med seier for Guds prinsipper . . ." ⁴⁶

Denne krigen mellom gudene og dypets makter henviser også, i sin siste og jordiske utfoldelse, til striden mellom de ariske adeptene for den nyfødte femte rase og Atlantis' trollmenn, dypets demoner, øyboerne som var omgitt av vann og som forsvant vm syndfloden. (Se de siste sidene av 1. bind av *Isis Unveiled*, Atlantis).

Symbolene for dragene og "krigen i himmelen" har, som allerede fastslått, mer enn en betydning, hvor religiøse, astronomiske og geologiske hendelser er inkludert i en felles allegori. Men de hadde også en kosmologisk betydning. I India er dragehistorien gjentatt i en av dens former i Indras strid med *Vritra*. I vedaene er denne Ahi-Vritra omtalt som tørkens demon, den fryktelige varme vinden. Indra blir fremstilt til å være i konstant strid med ham, og ved hjelp av hans torden og lyn tvinges guden Ahi-Vritra til å la falle regn på jorden før deretter å drepe ham. Indra blir derfor kalt *Vritri-Han* eller "Vritras-dreperen", som Mikael kalles nedkjemperen og "drage-dreperen". Begge disse "fiendene" er derfor i denne forstand den "gamle drage" nedslynget i jordens dyp.

Zend-Avestas Amshapender er en hærskare med en leder som Mikael over seg, som synes identisk med himmelens legioner, om man leser *Vendidad*. I Fargard XIX, ii, 13 (42) blir Zarathustra bedt av Ahura Mazda å "påkalle Amesha Spenta som hersker over jordens syv *karshvares*" ⁴⁷. Disse syv sider av *karshvares* henviser både til de syv sfærer av vår planetariske kjede, til de syv planeter, de syv himlene, osv. alt etter om det er det fysiske, det overfysiske eller stjernehimlen som omtales. I den samme Fargard, (ii og iii) i hans påkallelse av Angra Mainyu og hans hær, appellerer Zarathustra til dem med disse ordene: "Jeg påkaller de syv strålende *Sravah* med deres sønner og deres hærer" (42 *Vandidad Sadah*). "*Sravah*" – et ord orientalistene har gitt opp som "av ukjent betydning" – betyr det samme som Amshapender, men i deres høyeste okkulte forstand. "*Sravah*" er numenon for de fenomenale Amshapenderne, disse *manifesterte* maktens sjel eller ånd; "deres sønner og deres hærer" gjelder de planetariske englene og deres siderale hær av stjerner og konstellasjoner. "Amshapend" er en eksoterisk variant som bare anvendes for jordiske forhold. Zarathustra henvender seg stadig til Ahura Mazda som "du, skaperen av den *materielle* verden". Ormazd er vår jords far (Spenta Armaiti), og den omtales når den personifiseres som "Ahura Mazdas vakre datter" (*Fargard*, XIX, ii), som også er skaper av det tre (for okkult og åndelig kunnskap og visdom), som den mystiske og hemmelighetsfulle *Caresma* tas fra. Men den strålende gudens okkulte navn ble aldri uttalt utenfor templet.

Samael eller Satan, den forførende slangen i skapelsesberetningen, en av de opprinnelige englene som gjorde opprør, er den "røde drages" navn. Han er *dødens* engel, for Talmud sier at "dødens engel og Satan er den samme". Etter å bli drept av Mikael blir han drept en gang til av St. George, som også er en dragedreper, men legg merke til forvandlingen av historien. Samael er identisk med *Simoom*, den varme ørkenvinden, eller med den vediske tørkedemonen, som Vritra. "*Simoom* kalles *Atabutos*" eller *Diabolos*, djevelen.

Tyfon, eller dragen Afofis – *anklageren* i "De dødes bok" – er overvunnet av Horus, som gjennom-borer sin motstanders hode med et spyd. Tyfon er den ødeleggende ørkenvinden, det opprørske element som bringer alt i forvirring. Som *Set* er han nattens mørke, Osiris' morder, som er dagens lys og solen. Arkeologien viser at Horus er identisk med Anubis,⁴⁸ hvis bilde ble oppdaget på et egyptisk monument, med harnisk og et spyd, som Mikael og St. George. Anubis vises også å drepe en drage, som har hode og hale som en slange. (Se Lenoir's "Du Dragon de Metz".)

⁴⁵ I den indiske allegorien om *tarakamaya*, krigen mellom gudene og asuraene ledet av Soma (månen, plantenes konge), er det Viswa-Karma, gudenes håndverker, som skaper, likesom Vulkan (Tubal-Kain), våpnene for dem.

⁴⁶ Vi har sagt annetsteds at "kvinnen med barn" i *Åpenbaringen* (xii) var Aime, den store moder, eller Binah, den tredje Sefirot, "hvis navn er Jehova". "Dragen" som forsøker å sluke hennes kommende barn (universet) er den absolutte visdommens drage – den visdom som anerkjenner universets udelelighet og alt i forhold til det absolutte ALTET, ser det ikke som noe annet enn den store illusjon, *mahamaya*, og derav grunnen for all lidelse og elendighet.

⁴⁷ "Jordens syv *kashvares*" – vår planetkjedes syv sfærer, de syv verdener – som også omtales i Rig-Veda – er til fulle omtalt annetsteds. Det er seks *rajamsi* (verdener) over *prihivi* – jorden eller "denne" (idam), i motsetning til det som er *bortenfor* (se seks klodene på de tre andre planene). (Se *Rig-Veda*, I, 34; III, 56; VII, 10411, og V, 60,6. Se også kapitlet om kronologien.)

⁴⁸ Vers 62, kap. xvii i "De dødes bok": Anubis er Horus, som oppløses i ham som ikke har øyne.

Kosmologisk er alle disse drager og slanger som bekjempes av sine "beseirere", etter sitt opphav kaos' tordnende og forvirrende prinsipper, som bringes i orden av solgudene eller de *skapende* makter. I "De dødes bok" kalles disse prinsipper "opprørets sønner". (Se også "*Egyptian Pantheon*", sidene 20 og 23.) "Den natten påkaller undertrykkeren, Osiris' morder, som ellers kalles den *svikefulle slangen* (vers 54) . . . opprørets sønner i *luften*, og når de ankommer øst på himmelen, blir det krig i himmelen og i hele verden" (vers 49, "*Book of the Dead*", xvii).

I den skandinaviske *Edda* er asenes "krig" med rimtursene (frostkjempene) og Asa-Tors med jotnene, slangene og dragene og "ulven" som kommer ut av "mørket" – en gjentakelse av den samme myte. De "onde åndene",⁴⁹ som i begynnelsen symboliserte kaos, ble benevnt slik av den overtroiske, geme- ne hop, før benevnelsen ble akseptert av de mest siviliserte og lærde rasene på jorden og ble et dogme hos de kristne. Som George Smith sier det: "De onde prinsipper (ånder), symboler på kaos (som vi ser både i Kaldea, Assyria og Egypt) . . . motsetter seg denne forandringen og går til krig mot Månen, Bels eldste sønn, og får støtte av Solen, Venus og den atmosfæriske guden Vul." ("*Assyrian Discoveries*", side 403.) Dette er bare en annen versjon av den hinduiske "krig i himmelen" mellom Soma, månen, og gudene, hvor Indra er den atmosfæriske Vul. Dette viser tydelig at det både er en kosmologisk og astronomisk allegori, innvevd og hentet fra den eldste teogoni, slik den ble fremstilt i mysteriene.

Det er i gnostikernes religiøse doktriner vi best kan se den virkelige mening med dragen, slangen, geiten og alle disse maktsymboler som nå kalles *onde*, da det er de som i sin lære avslører den esoteriske natur av det jødiske substitutt for *AIN-SOPH*. Rabbinerne holdt den skjult og med noen få unntak kjente ikke de kristne den virkelige meningen. Jesus av Nazaret ville neppe anbefalt sine disipler å være *kloke* som slanger, hvis slangen var et symbol for *den onde*. Heller ikke ville ofitene, de lærde egyptiske gnostikere som tilhørte "slangens brorskap", vist aktelse for den levende slange i sine seremonier som symbol for *VISDOM*, den guddommelige *sofia* (og en slags all-gode og ikke all-onde), hvis dette reptilet var nært forbundet med Satan. Faktum er at den vanlige slange alltid har vært et dobbelt symbol, mens dragen aldri har vært noe annet enn et symbol for den manifesterte guddom med dens store visdom. *Draco volans*, den flygende dragen for de eldste malerne, kan være et overdrevet bilde av de virkelig utdødde antediluvianske dyr, mens de som har tillit til den okkulte lære tror at det i gamle dager fantes slike skapninger som flygende drager, eller en slags pterodaktyl, og at disse kjempestore bevingede øglene var prototyper for Moses' serafer og hans store bronseslange.⁵⁰ Jødene hadde tilbudt dette *idolet* selv, men etter de religiøse reformene som Ezekiel innførte, vendte de om og kalte dette symbol for den store og høyeste gud for alle andre nasjoner – en djevel, og sin egen tronraner – den "ene Gud".⁵¹

Navnet Sa'tan, på hebraisk *sâtân*, "en motstander" (fra verbet *shatana*, "å være fiendtlig", å forfølge) tilhører med rette Jehova, den første og grusomste "*motstander av alle de andre gudene*", og ikke slangen, som bare uttalte sympatiske og kloke ord, som på sitt verste, selv i dogmet, er "menneskets fiende". Dette dogme, som bygger på tredje kapittel i skapelsesberetningen, er like ulogisk og urettferdig som det er paradoksalt. For hvem var den første som *skapte* denne mannens opphavelige og deretter stadige universelle fristerske – kvinnen? Slett ikke slangen, men "herren Gud" selv, som sa: "Det er ikke godt for mannen å være alene", skapte kvinnen og "brakte henne til mannen" (ii,18-22). Om den ubehagelige lille hendelsen som fulgte *var* og fremdeles skal betraktes som den "opprinnelige synd", så stiller den skaperens guddommelige forsyn i et virkelig dårlig lys. Det ville ha vært langt bedre for den første Adam (i kap. i) å være enten "mann eller kvinne" eller "alene". Det var herren Gud, som åpenbart var den virkelige årsak til all ulykke, en "*agent provocateur*", og slangen – bare en

⁴⁹ Disse "onde ånder" kan på ingen måte identifiseres med Satan eller den store drage. De er elementære frembrakt ved uvitenhet – kosmisk eller menneskelig lidenskap – eller kaos.

⁵⁰ Se 4. Mosebok, XXI, 8,9. Gud befaler Moses å bygge en bronseslange, "seraf", slik at de som *ser på den* blir helbredet etter å ha blitt bitt av *giftige slanger*. Hver og en av disse var *serafer*, som Jesaja viser (vi, 2) "hadde seks vinger". De er symboler på Jehova og alle de andre demiurgene, som av seg selv frembringer seks sønner eller likheter – syv med sin skaper. Bronseslangen er dermed Jehova, lederen for de "giftige slangene". Likevel vises det i 2. kongebok xviii at kong Ezekiel, som sin far David, "gjorde det som var rett i herrens åsyn" og "brøt i stykker den bronseslangen Moses hadde laget . . . og kalte den *Nehustan*" eller et stykke kopper.

⁵¹ "Men Satan sto opp mot Israel og fikk David til å telle Israel" (1. Krønikebok, xxi, 1). "Men herren Jehovas vrede tentes igjen mot Israel og han beveget David til å si: Gå og tell Israel." (2. Samuelsbok, xxiv, 1). De to er identiske.

prototyp for *Azazel*, "syndebukken for Israels (Guds) synd", den stakkars *Tragos* som må ta straffen for sin herres eller skapers feilgrep. Dette gjelder selvsagt de som tror på den bokstavtro beskrivelse av det menneskelige drama i skapelsesberetningen. De som leser det esoterisk, henfaller ikke til fantasi-fulle spekulasjoner og hypoteser. *De vet* hvordan denne symbolismen skal leses og kan ikke feile.

For øyeblikket er det intet behov for å ta opp den mystiske og mangfoldige betydningen av navnet Jehova i dets abstrakte forstand, uavhengig av den guddom man *uriktig* kaller ved dette navn. Det var et påskudd som med hensikt ble skapt av rabbinerne, en hemmelighet de bevarte med tifoldig omsorg etter at de kristne hadde berøvet dem deres gudsnavn som var deres eiendom.⁵² Men denne konstatering gjøres: Den som omtales i skapelsesberetningens fire første kapitler vekselvis som "Gud", "Herren Gud" og "Herren" er ikke en og samme person, og visselig ikke *Jehova*. Det finnes tre ulike klasser eller grupper av Elohim som kalles Sefirot i kabbalaen. Jehova fremtrer bare i 4. kapittel, i de første versene hvor han kalles Kain og i de siste hvor han er forvandlet til *menneskeheten* – mann og kvinne, Jah-veh.⁵³ "Slangen" er for øvrig ikke Satan, men en strålende engel, en *Elohim* kledd med strålende glans, som lovet kvinnen at hvis de åt av den forbudte frukt "*skal dere visselig ikke dø*", og som holdt sitt løfte og gjorde mennesket udødelig i sin *uforgjengelige natur*. Han er mysterienes Iao, lederen for menneskets androgyne skapere. Kapittel 3 omhandler (esoterisk) fjerningen av uvitenhetens slør, som tilslørte oppfattelseevnen hos det englelike menneske, gjort som avbilde av de "benløse" gudene, for å åpne dets bevissthet mot den virkelige natur. Den strålende engelen (Lucifer) fremsto dermed i lyset av udødelighetens giver og som "opplyseren", mens fallet ned i forplantning og materien finnes i kapittel 4. Der skaper Jehovah-Kain – den mannlige del av Adam det *duale* menneske, som hadde atskilt seg fra Eva – i henne "Abel", *den første naturlige kvinne*,⁵⁴ og utgyter det *jomfruelige blod*. Når nå Kain er påvist å være den samme som Jehovah, på grunnlag av en korrekt lesning av 1. vers (i skapelsesberetningens 4. kapittel) etter den originale hebraiske teksten, og da rabbinerne lærte at den onde "Kin (Kain), var sønn av Eva og Samael, djevelen som tok Adams plass", og Talmud tilføyer at "den onde ånd, Satan, og Samael, dødens engel, er den samme" – (*Babba Battra*, 16 a) – er det lett å se at Jehovah (*menneskeheten* eller "Jah-hovah") og Satan (den fristende slangen) er en og den samme i enhver henseende. *Det finnes ingen djevel, intet ondt utenfor menneskeheten som kan frembringe en djevel*. Det onde er nødvendig i og en støtte for det manifesterte univers. Det er nødvendig for evolusjonens fremskritt, som natten er nødvendig for å frembringe dagen, og døden for livet – *slik at mennesket kan leve evig*.

Metafysisk representerer Satan *motsetningen eller det polare motsatte* av alt i naturen.⁵⁵ Han er allegorisk "motparten", "morderen" og *alles* store fiende, fordi det ikke finnes noe i hele universet som ikke har to sider – de to sider av samme medalje. I så fall kan lys, godhet, skjønnhet, osv. med like stor rett kalles Satan som djevelen, da de er det *motsatte* at mørke, ondskap og stygghet. Nå blir filosofien og *logikken* til visse tidlige kristne sekter – som kalles *kjetterske* og vurderes som sin tids styggedom – mer forståelig. Vi forstår hvordan de SATANISKE kretsene ble fornedret og bannlyst uten håp om å kunne bli rettfærdiggjort i de dager, fordi de holdt sine læresetninger hemmelig, og hvorfor av samme grunn KAINITENE ble fornedret, og selv (Judas) ISKARIOTENE; selv om denne *forræderiske* apostels sanne karakter aldri er blitt korrekt presentert for menneskehetens tribunal.

En direkte konsekvens av dette er at de gnostiske sekters læresetninger også klarlegges. Hver av disse sektene ble grunnlagt av en innviet, og deres læresetninger bygget på et korrekt kjennskap til hver nasjons symbolisme. Dermed kan det forstås hvorfor de fleste av dem betraktet Ilda-Baoth som Moses' gud og ansås å være en stolt, ambisiøs og uren ånd, som hadde misbrukt sin makt ved å tilrane seg *den høyeste gudens* plass, selv om han ikke var bedre og i visse henseender langt verre enn *sine*

⁵² Dusinvis av de lærdeste forfatterne har grundig gjennomgått de mange betydningene av navnet J'hovah (med og uten massoretiske punkter) og påvist dets mangfoldige bakgrunn. Det beste av disse er "Source of Measures, the Hebrew Egyptian Mystery".

⁵³ I nevnte verk (side 233 App.) er 26. vers av 4. kapittel i skapelsesberetningen korrekt oversatt: "da begynte menneskene å kalle seg *Jehovah*", men muligens mindre korrekt forklart, da det siste ordet burde vært skrevet *Jah* (mann) *Hovah* (kvinne) for å vise at fra denne tid startet rasen med klart atskilte kvinner og menn.

⁵⁴ En forklaring gis på de utmerkede sidene i appendiks vii i samme verk.

⁵⁵ I demonologien er Satan leder for opposisjonen i helvete, hvis monark var Belsebub. Han tilhører det femte slag eller klasse av demoner (som det finnes ni av ifølge middelalderens demonologi), og han er leder for hekser og trollmenn. Men se i teksten den sanne betydning av Bafomet, Satan med geitehodet, som er identisk med Azazel, Israels syndebukk. Naturen er guden *PAN*.

brødre Elohom, som kollektivt representerte den altomfattende, manifesterte guddom, siden de var de første som utformet den første differensiering av den opprinnelige kosmiske substans, da det fenomenale univers ble skapt. Derfor kalte gnostikerne Jehovah skaperen av og ett med Ofiomorfos, slangen, Satan, eller *ONDSKAP*. (Se "*Isis Unveiled*", II, 184.) De forklarte at Jurbo og Adanai var "Jao-Jehovas navn, som er en emanasjon av Ilda Baoth" (*Codex Nazaræus*). (Se del V, "*De falne englene*".) På deres språk betydde dette hva rabbinerne uttrykte på en mer tilslørt måte ved å uttale at "Kain var avlet av Samael eller Satan".

I hver av de fortidige systemene ble de falne engler gjort til prototypen på de *falne* menneskene – allegorisk, og *som disse mennesker* – esoterisk. Dermed ble Elohim i skapelsens øyeblikk "Beni-Elohim", Guds sønner, og deriblant Satan – etter semittisk tradisjon. Ifølge Burnouf avsluttes krigen i himmelen mellom Thraetaona og Azhi-dahaka, den ødeleggende slangen, på jorden i en strid mellom fromme mennesker og ondskapens makter, "iranerne mot Indias ariske brahminere". Og konflikten mellom gudene og *asuraene* gjentas i den store krig – *Mahabharata*. I den siste religion av alle, kristendommen, blir alle stridende, guder og demoner, motstandere i hver leir, transformert til drager og sataner, for å forbinde det personifiserte *ONDE* med skapelsesberetningens slange, og derved bevise det nye dogme.⁵⁶

NOA VAR EN KABIR. DERFOR MÅ HAN HA VÆRT EN DEMON.

Det betyr lite om det var Isis, eller Ceres – "kabireren" – eller igjen kabirerne som lærte jordbruket til menneskene, men det er meget viktig å forhindre fanatikerne å monopolisere alle historiens og legenders fakta og fra å forvrengte sannheten, historien og legendene for menneskene. Noa er enten en *myte* sammen med alle andre, eller en legende som bygget på kabirernes eller titanenes tradisjoner, slik den ble fortalt på Samotrake. Han kan derfor ikke monopoliseres verken av jødene eller de kristne. Hvis Noa, som Faber etter lang tids forskning fant ut, er en atlant og en titan, og hans familie er kabirere eller fromme titanere, osv. – så faller den bibelske kronologi med sin egen tyngde, og sammen med den alle patriarkene – de antediluvianske og før-atlantiske titanere. Som nå klarlagt og bevist, er Kain Mars, guden for *makt og formering*, og for den første (seksuelle) blodsutgytelse.⁵⁷ Tubal-Kain er en kabir, "en læremester for alle som skapte med messing og jern"; eller – hvis dette passer bedre – han er den samme som Hefæstos eller Vulkan. Også Jabal kommer fra kabirerne – og underviste om jordbruk, "å drive en budskap", og Jubah er "far for alle de som behandler harpen", han, eller *de* som laget *harpen* for Kronos og treforken for Poseidon.⁵⁸

Historien eller "fablene" om de mystiske telchinerne – fabler som gjentar hver og en av alle de fortidige hendelsene etter vår esoteriske lære – forsyner oss med en nøkkel til opphavet til *Kain*-slekten (skapelsesberetningens 3. kapittel). De forklarer hvorfor den romerskkatolske kirke forbinder Kain og Hams "forbannede blod" med trolldom og gjør det ansvarlig for syndfloden. Var ikke telchinerne – argumenteres det – de mystiske jernarbeiderne på Rhodos; de som først reiste statuer av gudene, utstyrte dem med våpen og menneskene med magiske kunster? Og er det ikke de som ble utslettet av syndfloden på Zevs kommando, som *kainiterne* ble av Jehovah?

Tekchinerne er faktisk kabirere og titanere i en annen form. De er også atlantere. "Som Lemnos og Samotrake", sier Decharme, "er Rhodos telchinernes fødested, en øy av vulkansk opphav." (*Genii of Fire*, side 271.) Rhodos steg plutselig opp av havet etter tidligere å være blitt slukt av havet, sier tradisjonen. Som (kabirernes) Samotrake er den i menneskenes minne forbundet med legender om syndfloden. Da det allerede er sagt nok om dette tema, kan vi nå forlate det.

Men vi kan tillegge noen ord om Noa, den jødiske representant for nesten enhver hedensk gud i en eller annen henseende. De homeriske sangene inneholder, poetisk, alle de senere fablene om patriarkene, som alle er sideriske, kosmiske med tallrike symboler og tegn. Forsøk på å atskille de to slektene

⁵⁶ For ytterligere detaljer om satansmyten se del V om symbolismen.

⁵⁷ Han er også Vulkan eller Vul-Kain, den største guden for de senere egyptere og den største kabirer. *Tidens* gud var *Chium* i Egypt, eller Saturn, eller Set, og Chium er den samme som Kain.

⁵⁸ Se Strabo, som sammenlikner dem med kykloper, XIV, side 653 og deretter. (Callim i *Del. 31 Stat. Silo IV*, 6, 47 osv.)

– Sets og Kains⁵⁹ – og ytterligere ufruktbare forsøk på å fremstille dem som *virkelige, historiske* mennesker, har bare ført til enda mer alvorlige spørsmål om fortidens historie og oppdagelser, som for alltid har skadet den antatte *åpenbaring*. For eksempel; når Noas og Melchizedeks identitet er fastslått, blir Melchizedeks ytterligere identitet som fader Sadik og som Kronos-Saturn også påvist.

At det er slik kan lett demonstreres. Det benektes ikke av noen av de kristne forfatterne. Bryant (*Se "Analysis of Ancient Myrthology", II, side 760*) er enig med alle som er av den mening at Sydic, eller Sadic, var patriarken Noa (og Melchizedek), og at det navnet han ble gitt, Sadic, korresponderer med den karakter han ble tildelt i skapelsesberetningen, kap. vi, 9. "Han var צדיק , Sadic, en RETTFERDIG mann, og perfekt blant sin generasjon. Alle vitenskaper og ethvert nyttig håndverk tilskrives ham og via hans sønner ble det overført til ettertiden. (*Se "New Encyclopædia"* av Abraham Rees.)

Det er Sanchoniathon som informerer verden om at kabirerne var sønner av Sydic eller Zedek (Melchizedek). Siden denne informasjonen har kommet til oss gjennom Eusebius (*Preparatio Evangelica*) kan den betraktes med en viss porsjon reservasjon, da det er mer enn sannsynlig at han behandlet Sanchoniathons arbeide slik han gjorde med Manetho's synkronistiske tabeller. Men la oss anta at identiteten av Sydic, Kronos eller Saturn med Noa og Melchizedek bygger på en av Eusebius' fromme hypoteser. La oss akseptere den som en slik, sammen med Noa's karakteristikk som en *rettferdig mann*, og hans antatte dublett, den mystiske Melchizedek, konge over Salem, og prest for den høyeste gud, etter "hans egen ordning". (*Se Hebreerbrevet, kap. 5, 6 og 7, 1 og deretter.*) Og til sist, etter å ha sett hva de alle var åndelig, astronomisk, psykisk og kosmisk, la oss nå se hva de ble for *rabbinerne og kabbalistene*.

I sin omtale av Adam, Kain, Mars, osv, som *personifikasjoner*, finner vi at forfatteren av "*The Source of Measures*" i sine kabbalistiske undersøkelser gi uttrykk for vår egen esoteriske lære. Han sier:

Mars var herre over *fødsel og død*, over *formering og utslettelse*, over *pløying, bygging, skulpturer* eller *steinhugging, arkitektur* . . . kort sagt, over alle . . . KUNSTARTER. Han var det *opphavelige prinsipp*, som oppløste seg i *to motsatte for å skape*. Også astronomisk ⁶⁰ innehadde han fødselsstedet for dagen og året, stedet for dets *økende styrke, Væren*, og stedet for dets død, Skorpionen. Han innehadde huset for *Venus* og det for *Skorpionen*. Som *fødsel* var han *god*, som *død, ond*. Som *god* var han *lys*, som *ond* var han *natt*. Som *god* var han *mann*, som *ond, kvinne*. Han innehadde kardinalpunktene, og som *Kain, Vulkan*,⁶¹ eller *fader Sadik*, eller *Melchizedek*, var han herre over *ekliptikken*, eller *balansen*, eller *justeringslinjen* og var derfor DEN RETTFERDIGE. Fortidens mennesker mente det fantes syv planeter, eller store guder, som hadde vokst ut av den åttende, og fader Sadik, *den rettferdige eller rette*, var herre over den åttende, som var *Mater Terra*. ("*Source of Measures*", side 186-70.)

Dette klarlegger deres funksjoner og fastlegger identiteten, etter at de er blitt degradert.

Da *Noas* syndflod etter den tekstlige fremstilling og innen Bibelens kronologi nå er vist aldri å ha eksistert, har ikke den fromme, men meget egenrådige biskop Cumberland annet å gjøre en å forfølge syndfloden inn i fantasiens land. Det synes faktisk ganske fantasifullt for en upartisk iakttaker å bli fortalt at det fantes "to ulike raser av kabirer", hvor den første består av Hamand Mizraim, som han

⁵⁹ Ingenting er merkeligere og barnsligere, sier vi, enn det ufruktbare forsøk på å atskille Kains og Sets slekter, eller skjule navnenes identitet med en annen bokstavering. Derfor har Kain sønnen ENOK og Set sønnen ENOK (Enok, Ch'anok, Hanok; man kan gjøre hva man vil med hebraiske navn uten vokaler). Etter Kain-linjen føder Enok IRAD, Irad MEHUJAEEL, han METHUSAEL og Methusael Lamech. På Sets side føder Enok Cainan, og denne MAHALEEL (en variant av Mahujael), som fødes JARAD (eller Irad, Jarad til ENOK (nummer 3), som får Methuselah (fra Methusael) og endelig Lamech, som avslutter listen. Alle disse er (kabbalistiske) symboler på sol- og måneår, av astronomiske perioder og fysiologiske (falliske) funksjoner, akkurat som etter enhver hedensk symbolsk tro. Dette er påvist av en rekke forfattere.

⁶⁰ Det eolske navnet for Mars var *Άρεως*, og det greske Ares, *Άρης*, er et navn som filologer og indiske, greske og sanskritforskere forgojes til denne dag har forsøkt å finne den etymologiske betydningen av. Merkelig nok forbinder Max Müller både navnene *Mars* og *Ares* med sanskritroten *mar*, hvorifra han finner opphavet og fra hvilken, sier han, navnet *maruter* (stormgudene) kommer. Welcker gir en mer korrekt etymologi. (*Se Griech. Götterlehre, I, 415.*) Det kan være at etymologien fra røtter og ord alene aldri vil avgjøre den fulle esoteriske mening, selv om det kan hjelpe oss til nyttig gjettverk.

⁶¹ Som samme forfatter viser: "Navnet Vulkain finnes i teksten, for i de første ordene (av kap. 4 i skapelsesberetningen) finnes V'elkain eller V'ulkain, om den dypere u-lyden av bokstaven *vau legges til grunn*. Direkte fra teksten kan det leses som: "*og guden Kain*", eller Vulkain. Om noe mangler for å bekrefte Kain-Vulkainfortolkningen, så sier Fuerst: "קַיִן , *Kain, jernspissen på en lanse, en smed*, oppfinner av skarpe jernredskaper og jernarbeider" (side 278).

oppfatter å være Jupiter og Dionysus fra Mnaseas; og den andre "fra Shems barn, er Sochonistonkabirer, mens deres far Sydyk dermed er skriftens Sem". (*Append. de Cabiris, ap. Orig.gent.* side 364, 376 og den siste opplysningen på side 357.)

Kabirerne, "de mektige", er de samme som våre opphavelige Dhyan-Chohanere, sammen med pitrier med og uten kropp, og med alle herskere og læremestere for alle de opphavelige rasene, som omtales som guder og konger av de guddommelige dynastiene.

DE ELDSTE PERSISKE LEGENDER OM POLAROMRÅDENE OG DE NEDSUNKNE KONTINENTENE.

Folkelige legender kan ikke forvrengte fakta så effektivt at de reduseres til det ugjenkjennelige. Mellom tradisjonene i Egypt og Grekenland på den ene side og Persia på den andre – et land som stadig lå i krig med de to førstnevnte – er det for stor likhet i ulike talloppgaver til at dette bare kan forklares med tilfeldigheter. Det er godt påvist av Bailly. La oss stanse et øyeblikk for å undersøke disse tradisjonene fra enhver tilgjengelig kilde og sammenligne de beste fra magerne med de såkalte greske "fabler".

Disse legender har nå overgått til folkelige historier og til Persias folklore, slik mye av den rene diktningen har overgått til den universelle historie. Historien om kong Arthur og ridderne av det runde bord fremstilles også som et eventyr. Likevel bygger den på fakta og er del av Englands historie. Hvorfor skulle ikke Irans folklore være del av historien og de forhistoriske hendelsene med Atlantis? Denne folklore sier:

Før skapelsen av *Adam*, levde to raser på jorden som etterfulgte hverandre; deverne som regjerte i 7.000 år og periene (izederne) som regjerte i 2.000 år, mens deverne fortsatt eksisterte. Deverne var kjemper, sterke og ondskapsfulle. Periene var av mindre størrelse, men klokere og vennligere.

Her gjenkjenner vi de atlantiske kjempene og ariene, eller Ramayanas rakshasaer og barna til Bharata Varsha eller India; de som i Bibelen levde før og etter syndfloden.

Gyan (eller rettere Gnan, den sanne og okkulte visdom og kunnskap), også kalt *Gian-ben-Gian* (eller visdom, sønn av visdom) var konge over periene.⁶² Han hadde et skjold som var like berømt som Akilles' skjold, men istedenfor å anvendes mot fiender i krig, tjente det som beskyttelse mot svart magi, devernes *trolldom*. Gian-ben-Gian hadde regjert i 2.000 år, da *Iblis*, djevelen, fikk tillatelse av Gud til å beseire periene og spre dem til den andre siden av verden. Selv det magiske skjoldet, som var fremstilt på grunnlag av astrologi, ødeleggende trylleformularer, forheksing og forbannelser kunne ikke stå imot *Iblis*, som var agent for skjebnen (eller karma).⁶³ De talte ti konger i sin siste metropolis som ble kalt Khanoom, og den tiende, Kaimurath, er den samme som den hebraiske Adam. Disse kongene svarer til de ti antediluvianske kongeslektene som Besorus omtaler.

Uansett hvor mangelfulle disse legendene er i dag, kan man vanskelig unngå å identifisere dem med kaldeiske, egyptiske, greske og selv hebraiske tradisjoner. Sistnevnte, som med sin eksklusivitet ikke omtaler før-adamitiske nasjoner, gjør det likevel tydelig at de eksisterte ved å sende Kain – *en av de to eneste levende mennesker på jorden* – inn i landet Nod, hvor han blir gift og bygger en by (skapelsesberetningen iv).

Hvis vi nå sammenlikner de 9.000 årene som nevnes i persiske fortellinger med de 9.000 årene Platon opplyste hadde passert siden undergang av siste del av Atlantis, fremkommet et meget merkelig faktum. Bailly registrerte dette men ga det feilaktig fortolkning. Den hemmelige lære kan gi tallene den rette mening. "For det første", leser vi i "*Kritias*", "må man huske at det hadde gått 9.000 år *siden krigen mellom de folk*, som levde ovenfor og utenfor Herkules' støtter og de som befolket landene på denne siden".

⁶² Noen avleder ordet fra *Paras* som frembrakte Pars, Persia; men det kan like godt stamme fra Pitar eller pitriene, femte rases hinduiske stamfedre – visdomsfedrene eller "viljens og yogaens" sønner – som ble kalt pitar, som den første rases guddommelige pitarer.

⁶³ Om disse tradisjoner se "Collection of Persian Legends" på russisk, georgisk, armensk og persisk; Herbelot's fremstilling *Legendes Persanes*, "Bibliothèque Orientale", side 298, 387, og Danville's *Mémoires*. I en konsentrert fremstilling gir vi det som finnes utspredd i hundrevis av bøker på europeiske og asiatiske språk, samt muntlige overleveringer.

I "*Timaios*" sier Platon det samme. Da den hemmelige lære påstår at de fleste av de siste atlanterne omkom i perioden mellom 850.000 til 700.000 år siden, og at arierne var 200.000 år gammel da den første store "øyen" eller kontinentet gikk under, synes det vanskelig å forene talloppgavene. Men det gjør det, faktisk. Platon, som var en innviet, måtte anvende hellighetens tilslørte språk. Det samme måtte magerne fra Kaldea og Persia, hvis eksoteriske avsløringer gjorde at de persiske legendene ble bevart og overført til ettertiden. Man finner således at hebreerne kalte en uke "syv dager" og "en uke av år", når hver slik dag representerte 360 solare år. En hel "uke" blir dermed 2.520 år. De hadde en sabbatuke, et sabbatsår, osv. og deres sabbat varte – etter deres hemmelige beregninger – 24 timer eller 24.000 år. I vår tid kaller vi en tidsalder et *århundre*. På Platons tid mente de innvidde forfatterne med millennium ikke tusen med 100.000 år. Med 9.000 år ville de innvidde dermed forstå 900.000 år, og i dette tidsrom – dvs. fra første tilsynekomst av den ariske rase, da de pliocenske delene av det store Atlantis gradvis begynte å synke⁶⁴ og andre kontinenter begynte å komme til syne, frem til Platons lille Atlantis-øy endelig forsvant – hadde den ariske rase stadig kjempet mot etterkommerne av de første kjemperasene. Denne krigen pågikk frem til nesten slutten av den tidsalder som var før kaliyuga og den mahabharatiske krig, som er så berømt i indisk historie. All denne sammenblanding av hendelser og epoker og omskriving av hundretusener til tusener år, påvirker ikke det antall år som var forløpt siden ødeleggelsen av siste del av Atlantis, ifølge uttalelser fra egyptiske prester til Solon. De 9.000 årene var et korrekt antall. De sistnevnte hendelsene var aldri blitt holdt hemmelig. De hadde bare forsvunnet fra grekernes minne. Egypterne hadde bevart sine registreringer i korrekt form, fordi de var isolert ved å være omgitt av hav og ørken. Egypt var dermed upåvirket av andre nasjoner til omkring noen få årtusener før vår tidsregning.

Historien får et første glimt av Egypt og dets store mysterier gjennom Herodot, om vi ikke regner med Bibelen og dens merkverdige kronologi.⁶⁵ Hvor lite Herodot *kunne* fortelle innrømmer han selv når han omtaler en mystisk grav etter en innvidd ved Sais, på Minervas hellige område. Der, sier han "bak kapellet . . . ligger graven til en, hvis navn jeg anser det respektløst å avsløre . . . I innhegningen står en stor obelisk og det finnes en *sjø* i nærheten, omgitt av steiner som former *en sirkel*. På denne sjøen fremfører de om natten denne personens opplevelser, som de kaller *mysterier*. Selv om jeg kjenner enkelthetene godt, må jeg *bevare en diskret taushet* om disse forhold" (ii, 170).

På den annen side er det godt kjent at ingen hemmelighet ble så godt bevart og var så hellig for fortidens mennesker som tidsperiodene og tilhørende beregninger. Fra egypterne til jødene ble det betraktet som den største synd å avsløre noe som helst om det korrekte tidsmål. Det var for å avsløre *gudenes hemmeligheter* at Tantalus ble kastet ned i de lavere regioner, og de som bevarte de hellige sibylliske bøkene ble truet med døden om de avslørte et ord fra dem. Sigalioner (bilder av guden Harpokrates) fantes i ethvert tempel – særlig i Isis- og Serapistempler – alle med en finger presset mot leppene. Hebreerne mente at å avsløre kabbalaens hemmeligheter etter innvielse i de rabbinske mysterier var som å ete fruktene fra kunnskapens tre, som ble straffet med døden.

Likevel har vi europeere akseptert jødene eksoteriske kronologi ! Ikke til å undres over at den siden har påvirket og fargelagt vår oppfatning av vitenskap og varighet av ting !

De persiske legendene er derfor fulle av to folk eller raser, som nå er helt utdødd etter hva noen tror, mens de bare er forvandlet. De omtaler stadig og beskriver fjellet Kaf (Kafaristan ?), hvor det finnes et galleri bygget av kjempen Argeak, hvor statuer av alle fortidens mennesker under alle sine former er bevart. De kaller dem *Sulimanager* (Solomoner), eller Østens vise konger og teller syttito konger med dette navnet.⁶⁶ Tre av dem regjerte i 1.000 år hver. (*Herbelot*, side 829.)

Siamek, den elskede sønnen til Kaimurath (Adam), deres første konge, døde etter å bli myrdet av sin kjempebror. Faren plasserte en evigbrennende flamme på graven som inneholdt hans kremerte aske. Noen orientalistene tror dette var starten på ilddyrkingen.

Så kom *Huschenk*, den forstandige og vise. Det var hans dynasti som gjenoppdaget metallene og de edle steinene, som var blitt skjult i jordens indre av deverne eller kjempene; kunsten å lage bronsearbeider, å lage kanaler og forbedre jordbruket. Oftest gis *Huschenk* æren for å ha skrevet verket som

⁶⁴ *Hoved*-kontinentet forsvant som allerede nevnt i miocensk tid.

⁶⁵ Siden Bede har alle kirkens kronologer avveket seg imellom og motsagt hverandre. "Kronologien i hebraiske tekster er blitt sterkt endret, særlig siden syndfloden" – sier Whiston (*Old Test.* side 20).

⁶⁶ Derav kong Salomo, som det ikke finnes spor av utenfor Bibelen. Beskrivelsen av hans storslagne palass og by stemmer med de persiske fortellingene, selv om de er ukjent for alle hedenske reisende, selv for Herodot.

kalles "*Den evige visdom*", og for å ha bygget byene Luz, Babylon og Ispahan, selv om de ble bygget mange tidsaldre senere. Men slik dagens Delhi er bygget over seks andre, eldre byer, kan disse nevnte byer være bygget over andre byer av høy alder. Når det gjelder hans datering, kan den bare finnes gjennom andre legender.

De samme legender forteller at denne vise fyrste gikk til krig mot kjempene på en tolvbent hest, som skulle være resultatet av en *amour* mellom en krokodille og en flodhesthunn. Denne *dodekapod* ble funnet på den "tørre øy" eller det nye kontinent. Det måtte anvendes mye styrke og list for å sikre seg dette vidunderlige dyret, men ikke før hadde Huschenk besteget det, før han beseiret enhver fiende. Ingen kjempe kunne motstå hans enorme styrke. Denne kongenes konge ble drept av en enorm klippe som ble kastet på ham av kjempene fra det store fjellet *Damavend*.⁶⁷

Tahmurath er Persias tredje konge, Irans St. George, ridderen som alltid beseierer og dreper dragene. Han er devernes store fiende. På hans tid oppholdt de seg i Kaf-fjellene og gjorde tilfeldige plyndringstokt mot periene. De gamle franske beretningene om persisk folklore kalte ham *Dev-bend*, kjempenes beseierer. Det sies også at han grunnlag Babylon, Nineve, Diarbek, osv. Som sin bestefar Huschenk, hadde Talmurath (Taimuraz) sin ganger, bare langt sjeldnere og raskere – en fugl som ble kalt *Simorgh-Anke*. I sannhet en fantastisk fugl, intelligent, flerspråklig og enda meget religiøs. (*Se Orient. Collect. ii, 119.*) Hva sier denne persiske fønix? Den klager over sin høye alder, for den ble født mange tidsaldre før Adams (og Kalmuraths) dager. Den hadde vært vitne til revolusjoner gjennom flere århundrer. Den hadde sett begynnelsen og slutten på tolv perioder med hver 7.000 år, som multiplisert esoterisk gir oss igjen 840.000 år.⁶⁸ (*Orient. Collect, ii, 119.*) Simorgh ble født ved den siste pre-adamittiske syndfloden, sier "kjærlighetshistorien om Simorgh og den gode kalif" ! (*Tales of Derbent.*)

Hva sier "Book of Numbers"? Esoterisk er Adam Rishoon måneånden (Jehova i en viss forstand, eller pitriene). Hans tre sønner – Ka-yin, Habel og Set – representerer de tre rasene, som allerede forklart. Noa-Xisuthrus representerer på sin side (etter den kosmo-geologiske nøkkel) den tredje, kjønnsdelte rasen, og hans tre sønner dens tre, siste underraser. Ham symboliserer den rasen som avdekket foreldrerases "nakenhet" og "fornuftsløshet"; dvs. som syndet.

Talmurath besøker på sin vingede ganger (Ahriman) fjellet Koh-Jaf eller *Kaph*. Her finner han at periene er ille behandlet av kjempene og dreper Argen og kjempen *Demrusch*. Deretter befrir han den gode peri Mergiana,⁶⁹ som Demrusch hadde holdt i fangenskap og bringer henne over til den tørre øyen; dvs. til Europas nye kontinent.⁷⁰ Etter ham kom Gianschid, som bygger *Esikekar*, eller Persepolis. Denne kongen regjerer i 700 år. Med sin store stolthet tror han seg å være udødelig og forlanger guddommelig hedersbevisning. Skjebnen straffer ham, og i 100 år vandrer han omkring i verden under navnet *Dhulkarnayn*, den "tohornede". Dette tilnavn har ingen forbindelse med den "tohornede" herre med kløven fot. Den "tohornede" er et tilnavn som gis i Asia – som ikke er tilstrekkelig sivilisert til å vite noe om djevelens utseende – til erobrere som har underkuet verden fra øst til vest.

Deretter kommer tronrøveren *Zohac* og Feridan, en av Persias helter, som overvinner den første og stenger ham inne i Damavend-fjellet. Disse etterfølges av mange andre frem til *Kaikobad*, som grunnlag et nytt dynasti.

Slik forteller legenden Persias historie, som vi trenger å analysere. Hva er til en begynnelse Kaf-fjellene?

Uansett deres geografiske beliggenhet, om de er Kaukasus eller Sentralasias fjell, så plasserer legenden deverne og periene langt bortenfor disse fjellene mot nord, da de er fjerne forfedre til parserne og farserne. Orientaliske legender henviser stadig til et ukjent, isbelagt, dystert hav og til en mørk region, hvor *de lykkebringende øyene* likevel finnes, og hvor *livskilden* (*Herbelot, side 593; Armenian Tales, side 35*) har sprudlet siden livets begynnelse på jorden. Legendene understreker at en del av den

⁶⁷ *Orient. Trad.*, side 54. Se også Bailly's "*Lettres sur l'Atlantide*".

⁶⁸ Husk rabbinernes lære om at det måtte være syv successive fornyelser av kloden, at hver av dem ville vare i 7.000 år og at total varighet dermed ble 49.000 år (se rabbi Parcha's "*Wheel*", også Kealy's "*Book of God*", side 176). Dette henviser til 7 runder, 7 rottraser og underraser, de virkelig okkulte tall, selv om de er sterkt blandet.

⁶⁹ Mergain, eller Morgana, kong Arthurs fe-aktige søster, viser seg dermed å ha et orientalsk opphav.

⁷⁰ Hvor vi faktisk finner henne, i Storbritannia, i den romantiske beretning om ridderne av det runde bord. Hvorfor skulle de ha samme navn og begge være fe-aktige, om ikke begge heltinner symboliserer den samme historiske hendelse, som siden er blitt en legende.

første tørre øyen (kontinentet) som har frigjort seg fra hovedkontinentet siden har forblitt bortenfor Koh-kaf-fjellene, "den steinkrans som omgir verden". En reise på syv måneder bringer den som innehar "Solimans ring" til denne "kilde", om han drar rett mot nord slik fuglene flyr. En reise fra Persia rett mot nord vil bringe en langs den sekstiende lengdegrad til Novaja Semlja mot vest. Fra Kaukasus til en evige is bortenfor polarsirkelen mellom 60 og 45 lengdegrader ville være mellom Novala Semlja og Spitsbergen – om man disponerte Huschenks tolvfotede hest eller Tahmuraths (eller Taimuraz) vingede Simorgh for å krysse det arktiske hav.⁷¹

De vandrende sangerne i Persia og Kaukasus vil fastholde til denne dag at langt bortenfor de snødekkede toppene av Kaf, eller Kaukasus, finnes det et stort kontinent som nå er skjult for alle, og at det bare kan nås av de som kan sikre seg hjelp fra det tolvfotede avkom etter en krokodille og en neshornhunn, som kan forandre beina til *tolv vinger*;⁷² eller de som har tålmodighet til å vente på *Simorgh-anke* velvilje, som lovet at før hun døde ville hun avsløre det skjulte kontinentet for alle, og enda en gang gjøre det synlig og lett tilgjengelig, ved hjelp av en bro, som hav-deverne ville bygge mellom denne delen av den "tørre øya" og dens fraskilte deler.⁷³ Dette henviser selvsagt til den syvende rasen, hvor Simorgh er den manvantariske perioden.

Det er meget merkelig at Cosmas Indicopleustes, som levde i det sjette århundre (e.Kr.), alltid skulle ha fastholdt at mennesket ble født og oppholdt seg først i et land *bortenfor havet*, som en lærd kaldeer hadde levert ham bevis for i India (*Cosmas Indicopleustes in Collect. nova Patrum, t. .ii, side 188; også Journ. des Savants, Suppl. 1707, side 20*). Han sier: "Landet vi nå lever i er omgitt av hav, men bortenfor dette havet finnes et annet land som berører skyenes vegger, og det er i dette land mennesket ble skapt og levde i paradiset. Under syndfloden ble Noa i sin ark ført til landet hans etterkommer nå bor i." (Samme sted.) Huschenks tolvfotede hest fantes på det kontinent som ble kalt den tørre øy (side 154).

Den "kristne topografien" etter Cosmas Indicopleustes og dens meritter er vel kjent, men her bringer den gode fader en universell legende, som nå bekrefter av fakta. Enhver arktisk reisende forventer et kontinent eller en "tørr øy" bortenfor den evige is. Kanskje meningen med følgende avsnitt fra en av kommentarene nå skulle bli klarere.

"Ved den første begynnelse av (menneskelig) liv, var det eneste tørre land på høyre ende⁷⁴ av sfæren, hvor den (kloden) er urørlig.⁷⁵ Hele jorden var en diger vannørken, og vannene var lunkne . . . Der ble mennesket født på de syv soner av det udødelige og uforgjengelige gjennom manvantaraen.⁷⁶ Der var det evig vår i mørke. (Men) det som er mørke for dagens menneske, var lys for mennesket ved begynnelsen. Der hvilte gudene, og Fohat⁷⁷ har regjert siden . . . Derfor sier de vise fedrene at mennesket er født i sin mors (jordens) hode, og at hennes føtter på venstre ende frembrakte (fødte) de onde

⁷¹ Ennå i dag omtaler de innfødte i Kaukasus sine fjell som Kap-kaz, og bruker konsonanten p istedenfor den vanlige v (Kavkaz eller Kaukasus). Men skaldene deres sier at det tar syv måneder for en hest å nå det "tørre land" bortenfor Kaf, rett mot nord uten noe avvik.

⁷² Bailly trodde at denne hesten var et skip med tolv årer. Den hemmelige lære forteller at de første av den tredje rasen bygget båter og flåter før de bygget hus. Men "hesten" som er et langt senere dyr, måtte likevel ha en opprinnelige okkult betydning. Krokodillen og flodhesten var hellige og representerte guddommelige symboler både blant de fortidige egypterne og meksikanerne. For Homer er Poseidon en hestens gud, som ikler seg denne formen for å behage Ceres. Sønnen Arion er et aspekt av denne "hesten", som angir en syklus.

⁷³ De fraskilte deler må være Norge og andre land i nærheten av polarsirkelen.

⁷⁴ De to polene kaller høyre og venstre ende av vår klode – hvor den høyre er Nordpolen – eller jordens hode og føtter. Enhver gunstig (astral og kosmisk) påvirkning kommer fra nord og enhver dødelig påvirkning fra sydpolen. Det er sterkt forbundet med og påvirker "høyre-" og "venstrehånds" magi.

⁷⁵ Jo nærmere man kommer polene dess mindre merkes rotasjonen, og ved selve *polen* er den daglige rotasjonen helt nøytralisert. Derav uttrykket at sfæren er "urørlig".

⁷⁶ Okkultismen forsikrer at landet eller øya som dekker Nordpolen som en kalott er det eneste som består gjennom hele manvantaraen av vår "runde". Alle de sentrale kontinenter og land vil oppstige fra havbunnen mange ganger, men dette landet vil aldri forandres.

⁷⁷ Husk at Fohats navn i vedaene og i Avesta er Apam-Napat. I Avesta står han mellom *ild-yazataene* og *vann-yazataene*. Den bokstavelige betydning er "vannens sønn", men disse "vann" er ikke flytende slik vi kjenner dem, men av eter – rommets ildaktige vann. Fohat er "eterens sønn" i dets høyeste aspekt, akasha, moder-fader av de opprinnelige syv, og av *lyden* eller LOGOS. Fohat er Logos' lys. Se del I.

vinder som blåser fra den lavere drages munn . . . Mellom den første og andre (rase) ble det evig sentrale (land) delt av livets vann.⁷⁸

Det flyter rundt og beliver hennes (moder jords) kropp. Dens ene ende utgår fra hennes hode; den blir avskyelig ved hennes føtter (sydpolen). Den blir rensert (på sin tilbakegang) til hennes hjerte – som slår under foten av den hellige Shambalah, som da (i begynnelsen) ennå ikke var født. For det er i beltet av menneskets bolig (jorden) livet og helsen til alt som lever og ånder ligger skjult.⁷⁹ Gjennom første og andre (raser) var beltet dekket av store vann. (Men) den store moder var svanger under bølgene og et nytt land ble tilsluttet det første som våre vise menn kaller hodeplagg (luen). Fødselsveene var sværere for den tredje (rase) og hennes midje og navle kom til syne over vannet. Det var beltet, den hellige Himavat, som strekker seg rundt verden.⁸⁰ Hun bøyd seg mot den synkende sol fra nakken og nedover⁸¹ (mot sørvest), inn i mange land og øyer, men det evige land (luen) brøt ikke sammen. Tørt land dekket de tause vanns overflate mot alle verdens fire sider. Alle disse ble ødelagt (i tur og orden). Så kom hjemstedet til de ondsinnede (Atlantis) til syne. Det evige land var nå skjult, for vannene ble faste (frosne) fra strømmen fra neseborene hennes og de onde vinder fra dragens munn", osv.

Dette viser at det nordlige Asia er like gammel som andre rase. Man kan til og med si at Asia er samtidig med mennesket, da menneskets rot-kontinent så å si allerede eksisterte fra begynnelsen av menneskelig liv, og at den del av verden som nå kjennes som Asia bare ble atskilt fra det ved de isbelagte vannene.

Hvis læren er korrekt forstått, dekket det første kontinent som eksisterte hele nordpolen som en sammenhengende skorpe og fortsetter med det til denne dag, bortenfor det innlandshav som synes som en uoppnåelig *luftspeiling for de få* arktisk reisende som har sett det.

Gjennom andre rase kom mer land til syne fra havet som en fortsettelse av "hodet" fra nakken. Det begynte i begge hemisfærer, langs en linje nord for den nordligste del av Spitsbergen⁸² i Merkatorprojeksjon. På den amerikanske siden må det ha omfattet Baffinbukten og de tiliggende øyer og utspring. Der nådde det neppe sørøver til 70. breddegrad. Her dannet det et hesteskoformet kontinent som kommentarene omtaler, hvor den ene enden omfattet Grønland med en forlengelse som krysset den 50. breddegrad litt mot sørvest, og den andre Kamschatka, hvor de to endene ble forent med det som nå er den nordlige randen av kystene for det østlige og vestlige Sibir. Dette kontinent brøt sammen og forsvant. Ved begynnelsen av tredje rase ble Lemuria dannet. (*Se foran.*) Når det ble ødelagt kom Atlantis til syne.

⁷⁸ Dette "vann" er blodet eller livets fluidum som beliver jorden, sammenlignet med en levende kropp.

⁷⁹ Okkult lære bekrefter den folkelige oppfatning som forsikrer eksistensen av en livskilde i jordens indre og ved nordpolen. Det er jordens blod, den elektromagnetiske strøm, som sirkulerer gjennom alle arteriene, som sies å kunne finnes lagret i jordens "navle".

⁸⁰ Okkultismen peker på Himalaya-fjellkjeden som dette "belte" og fastholder at om den er under eller over vannet, så omgir den kloden. *Navlen* beskrives å være plassert der solen går ned vest for Himavat, hvor røttene til Meru ligger, et fjell som ligger nord for Himalaya. Meru er ikke "det fantastiske fjellet i navlen eller i jordens sentrum", mens dets røtter og fundering er i den navlen, selv om det selv ligger lenger mot nord. Dette forbinder det med det "sentrale" land "som aldri forsvinner"; det land hvor "den dødeliges dag varer i seks måneder og natten i enda seks måneder". Som Vishnu Purana sier det: "for det er derfor det alltid er natt ved nordlige Meru når det er dag i *andre regioner*, for Meru ligger nord for alle *dwipaer* og *varshaer*" (øyer og land). (*Book II, kap. viii.*) Meru er derfor verken på *Atlas* som Wilford foreslår; heller ikke som Wilson forsøkte å vise, "absolutt i senteret av kloden", bare fordi "for innbyggerne av alle deler av jorden er øst for det område hvor solen først kommer til syne".

⁸¹ Selv ikke kommentarene avstår fra orientalske metaforer. Kloden sammenlignes med en kvinnes kropp, "moder jord". Fra nakken og nedover betyr fra innlandshavet bortenfor den uoverstigelige ismuren. Jorden, som Parasara sier: "er moder og pleierske, forsterket med alle skapninger og *deres* egenskaper, og *omfatter* alle verdener".

⁸² Sangene benevner dette sted med et uttrykk som i kommentarene er oversatt med *et sted uten breddegrad* (niraksha), gudenes bolig. Som en kommentator sier i *Surya, Sidhanta*:

"Over denne (Siddha) går solen, når den er ved jevndøgnspunktene. De har verken jevndøgnsskygge eller polens elevasjon (*akshonmatik v. 42*). I begge retninger fra disse er to polstjerner (*dhruvatarā*), festet på midten av himmelen. For de som *befinner seg på stedet uten breddegrad* (miraksha) har begge sin plass i horisonten. Derfor er det (på dette land) ingen polelevasjon, når de to polstjernene står i horisonten og komplementærvinkelelen (*lumbaka*) er 90°. Ved Meru er breddegraden (*aksha*) den samme". (43 og 44.)

VESTLIGE SPEKULASJON PÅ GRUNNLAG AV GRESKE OG PURANSKE LEGENDER.

Det blir dermed naturlig å registrere, selv etter at så få data har nådd de profane historikerne, at Rudbeck, en svensk forsker, for to hundre år siden forsøkte å bevise at Sverige var Platons Atlantis. Han trodde til og med at utformingen av det fortidige Uppsala var stedet og det hadde målene som en gresk vismann oppga for hovedstaden på "Atlantis". Som Bailly påviste tok Rudbeck feil, men det gjorde også Bailly, og i enda større grad. For Sverige og Norge var del av det fortidige Lemuria, samt Atlantis på den europeiske siden, akkurat som Østre og Vestre Sibir og Kamschatka tilhørte det på den asiatiske siden. Men enda en gang, når var det ? Vi kan finne det omtrentlig ved å studere *Puranaene*, hvis vi ikke vil ha noe å gjøre med den hemmelige lære.

Det er tre kvart århundre siden kaptein (nå oberst) Wilford fremla sine fantasifulle teorier om at de britiske øyene skulle være den "hvite øy", Puranaenes *Atala*. Dette er det rene nonsens, da *Atala* er en av de syv *dwipaene*, eller øyene, som tilhører de lavere lokaer, en av Patalas (antipodenes) syv regioner. Som Wilford⁸³ påviser, plasserer Puranaene det "i den syvende sone eller det syvende klimaet" – eller det syvende varmemålet, som plasserer det mellom 24. og 28. nordlige breddegrad. Det bør dermed finnes på samme breddegrad som Krepsens vendekrets, mens England ligger mellom 50. og 60. breddegrad. Wilford omtaler det som *Atala*, Atlantis og den hvite øy. I bind viii av *Journal of Asiatic Researches*, side 280, kalles dets fiende for den "hvite djevel", *terrorens demon*. For han sier: "I deres (hinduenes og muhammedanernes) romantiske fortellinger finner vi at Kai-caus begir seg til fjellet *"As-burj, ved hvis fot solen går ned"*, for å bekjempe *Dev-Sefid*, eller den hvite djevel, *Puranaenes Taradaitya*, hvis bolig var på verdens *syvende stadium*, som tilsvarte buddhistenes syvende sone, eller den *hvite øy*."

Her har orientalistene stått, og står fremdeles, overfor Sfinxens gåte, hvor feilaktige løsninger vil ødelegge deres autoritet, om ikke personlig så i enhver hindus øyne, selv om han ikke er en innvidd. For det finnes ikke en eneste påstand i Puranaene – konflikterende detaljer som Wilford bygget sine spekulasjoner på – som ikke har flere meninger, og som ikke passer både for den fysiske og metafysiske verden. Om de gamle hinduene delte kloden geografisk i syv soner, klima, *dwipaer*, og allegorisk i syv helveter og syv himler, så passet ikke disse mål i begge tilfeller til de samme stedene. Det er Nordpolen, "Meru"s land, som er den syvende inndelingen, da den tilsvarende det syvende prinsipp (eller det fjerde metafysiske) innen den okkulte beregning, for den representerer Atmos, den rene sjels og åndelighets region. Derfor er Pushkara *den syvende sone* eller *dwipa*, som omfatter *Kshira*-havet, eller melkehavet (den evig frosne, hvite region) i Vishnu (og andre) Puranaer (*Bind II, kap. iv*). Og Pushkara, med sine to *varshaer*, ligger like ved foten av Meru. For det sies at "de to landene nord og sør for Meru har *form som en bue*" . . . og at "en halvdel av jordens overflate er sør for Meru og den andre halvdel nord for Meru – og *bortenfor ligger halve Pushkara*" (*Vishnu Purana, Asiatic Researches, osv.*). Geografisk er Pushkara Nord- og Sør-Amerika, og *allegorisk* er det forlengelsen av Jambudwipa⁸⁴ med Meru i midten, for det er et land som bebos av vesener som lever ti tusen år, som verken er syk eller har mangler, hvor det verken er dyd eller last, kaste eller lover, for disse menneskene er "av samme natur som gudene" (*Vishnu Purana, bind II, kap. iv*). Wilford er tilbøyelig til å betrakte Meru som Atlas-fjellet og plasserer også der Loka-lokaene. Det sies at Meru er *Swar-loka*, Brahmås og Vishnus bolig, og Olympos for de indiske, eksoteriske religionene, beskrives geografisk som "å passere gjennom midten av jordkloden og strømme ut på hver side" (*Surya Siddhanta, v. 5, Whitney's oversettelse*). På det øverste nivået er gudene og på det nederste (eller Sydpolen) er demonenes bolig (helvete). Hvordan kan da Meru være Atlas-fjellet ? Dessuten kan ikke Taradaitya, en demon, plasse-

⁸³ Wilford gjorde mange feil. Han identifiserte for eksempel Sweta-dwipa (den hvite øy), øyen i nordlige del av *Toyambhudi* med England, og forsøkte så å identifisere den med *Atala* (en lavere region) og Atlantis. Førstnevnte er Vishnus *eksoteriske* bosted, og *Atala* er et helvete. Han plasserer den også i Euxine eller Icsu (Svartehavet, og synes så å forbinde det, på et annet sted, med Afrika og Atlas.

⁸⁴ Ethvert navn i Puranaene må allegorisk undersøkes minst etter to aspekter, geografisk og metafysiske. For eksempel *Nila*, (det blå) fjellet, som danner en grense nord for Meru, må geografisk søkes i Orissa-fjellene og i fjell som er helt ulik andre (i Vest-Afrika). Jambudwipa er Vishnus rike – verden, i Puranaene begrenset til vår klode, den regionen som *bare* inneholder Meru, som igjen deles for å inneholde Bharata-varsha (India), den *beste* og vakreste, sier Parasara. På samme måte med Pushkara og alle andre.

res i syvende sone, hvis denne skal være den samme som den "hvite" øy, som er *Sveta-dwipa*, av de grunner som er gitt i fotnoten.

Wilford anklager moderne brahmaner "for å ha blandet dem (øyene og landene) sammen" (A.R. III, 300); men *han* blander dem enda mer. Han tror at fordi Brahmanda og Vayu Puranaene delte det gamle kontinentet i syv swipaer, som sies å være omgitt av et stort hav, med regionene og Atala-fjellene bortenfor, så har dette "sannsynligvis gitt grekerne forestillingen om Atlantis. Da det ikke kunne finnes etter tidligere å ha blitt oppdaget, må de ha antatt at det var ødelagt ved en eller annen naturkatastrofe".

Da vi finner det vanskelig å tro at egyptiske prester, Platon og selv Homer alle bygget sin oppfatning om Atlantis på Atala – en lavere region ved Sydpolen – foretrekker vi å holde oss til påstandene i de hemmelige bøkene. Vi tror på de syv "kontinentene", hvor fire allerede har passert, mens det femte fremdeles eksisterer, og to vil komme til syne i fremtiden. Vi oppfatter ikke hver av dem som et kontinent i den moderne oppfatning av ordet, men at hvert navn, fra Jambu til Pushkara,⁸⁵ henviser til geografiske navn som er gitt (1) generelt til det tørre land som dekket hele jordens overflate gjennom en rotraseperiode, og (2) til det som gjensto av disse etter en geologisk (rase-) *pralaya*, som "Jambu" for eksempel, og (3) til de områder som etter fremtidige naturkatastrofer vil inngå i dannelsen av *universelle* "kontinenter", halvøyer eller dwipaer⁸⁶ – hvor hvert kontinent i en viss forstand er et større eller mindre område av tørt land omgitt av vann. Uansett hvilket "rot" deres nomenklatur synes å være for de profane, så er det faktisk ingenting av dette for den som har nøkkelen.

Derfor mener *vi å vite* at to av de Puranske "øyene" – de *sjette og syvende* kontinenter – vil dukke opp. Likevel vil det være landområder som vil bli deler av det fremtidige tørre land, men jordens overflate vil bli fullstendig forandret, slik det har skjedd tidligere. Derfor finner vi i Puranaene at Saka-dwipa er (eller vil bli) et kontinent, og at Sankha-dwipa, som påvist i Vayu Purana, bare er "en mindre øy", en av de ni inndelingene (som Vayu tillegger ytterligere seks) av Bharata Varsha. Fordi Sankha-dwipa ble befolket av "mlechchhas (urene fremmede), som tilba hindu-guder", ble de forbundet med India.⁸⁷ Dette gjelder Sankhasura, konge over en del av Sankha-swipa, som ble drept av Krishna; en konge som bodde i et palass "som var et havskjell, og hvor undersåttene også bodde i skjell", sier Wilford.

"På Nilens⁸⁸ bredder var det ofte strid mellom devataene (guddommelige vesener, halvguder) og daityene (kjemper), men de sistnevnte seiret og deres konge, Sankhasura, som oppholdt seg i havet, gjorde hyppige angrep om natten" (*As. Res, III, 225.*)

Det var ikke på *Nilens* bredder, men på kysten av Vest-Afrika, sør for det nåværende Marokko, disse stridigheter fant sted. En gang var hele Sahara-ørkenen et hav, så et kontinent like fruktbart som deltaet, og så etter en ny nedsenkning ble det en ørken lik Shamo- og Gobi-ørkenen. Dette fremgår av de puranske legendene, for på samme side som det ble sitert fra ovenfor, sies det: "Folket befant seg mellom to flammer; for mens Sankhasura herjet på den ene siden av kontinentet, brukte Krauncha (eller Cracacha), konge over Krauncha, å ødelegge den andre. De to hærstyrkene . . . *forandret dermed den mest fruktbare regionen til en gold ørken*".

At ikke bare Atlantis siste øy, som Platon omtalte, men at et stort kontinent først ble oppdelt, og så senere brutt opp i syv halvøyer og øyer (kalt *dwipaer*) – før Europa ble skapt – er sikkert. Det dekket hele det nordlige og sørlige Atlanterhav, samt en del av det nordlige og sørlige Stillehav, og omfatter øyer selv i Det indiske hav (rester av Lemuria). Denne påstanden bekreftes av de indiske Puranaene, greske forfattere og asiatiske, persiske og muslimske legender. Wilford, som dessverre sammenblander de hinduiske og muslimske legendene, påviser imidlertid klart dette. (*Se bind VIII og XI av Asiatic Researches.*) Disse fakta og sitater fra *Puranaene* gir et direkte og avgjørende bevis for at de ariske hinduene og andre fortidige nasjoner drev sjøfart før fønikerne, som det i dag påstås var de første sjøfarende i postdiluvansk tid. Dette meddeles i *Journal of the Asiatic Society, III, siden 325 og deretter*:

⁸⁵ Jambu, Plaksha, Salmali, Kusa, Krauncha, Saka og Pushkara.

⁸⁶ Slike som Saka og Pushkara for eksempel, som ennå ikke eksisterer, men som vil omfatte deler av Amerika, Afrika og Sentral-Asia med Gobiområdet. La oss huske at *Upadwipas* betyr "rot"-øyer, eller generelt det tørre land.

⁸⁷ De ble kalt demoner, *asuraer*, kjemper og monstre på grunn av sin ondskap. Derfor ble landet deres sammenlignet med Atala – helvete.

⁸⁸ Ikke elven Nilen, men nær *Nilafjellene* i Atlasfjellkjeden.

"I sin elendighet hevet de få som hadde overlevd (krigen mellom devataene og daityene) sine hender mot Bhagavan. "La han som kan, frelse oss . . .være vår konge"; og anvendte ordet I'T (en *magisk* formulering som Wilford ikke forsto), som gjenlød gjennom hele landet."

Så oppstår en voldsom storm, og *Kalis* vann er uvanlig opprørt, "da det fra bølgene kom . . .en mann, som senere ble kalt I'T, i spissen for en tallrik hær og sa *abhayan*, frykt ikke" . . .og splittet fienden. "Kong I'T", forklarer Wilford, "er en underordnet inkarnasjon av M'rira" (*Mrida*, en slags Rudra muligens ?), som "gjeninnførte fred og velstand utover hele Sankha-dwipa, *gjennom Barbaradesa*, Hissast'han og Awasthan eller Arabia . . .", osv., osv.

Hvis de hinduiske puranaene beskriver en krig på kontinenter og øyer som ligger bortenfor Vest-Afrika i Atlanterhavet; om deres forfattere omtaler *Barbaras* og andre folk slik som araberne – de som i tidsrommet for den fönikiske sjøfart aldri var kjent for å drive sjøfart eller krysse *Kali pani* (havenes mørke vann) – må deres puranaer være eldre enn fönikerne (ca. 2000 til 3000 f. Kr.) I ethvert fall må disse legendene være eldre enn ⁸⁹ –

"I nevnte beretning", skriver en adept, "omtaler hinduene denne øyen som *eksisterende* og med stor makt. Dette må derfor ha vært mer enn *elleve tusen år siden*".

Men en annen beregning og bevis kan anføres for disse hinduiske arieres store alder som kjente (fordi de en gang hadde bodd der) og beskrev de siste gjenværende øyene av Atlantis – eller restene av den østlige del av kontinentet som hadde forsvunnet kort etter hevingen av de to amerikanske kontinentene ⁹⁰ – Pushkaras to varshaer. Dette kan påvises på grunnlag av en astronomisk beregning utført av en adept som kritiserte Wilford. I erindring av hva denne orientalist frembrakte i forbindelse med fjellet Ashburj, "ved hvis fot solen går ned", der krigen mellom devataene og daityene var,⁹¹ sier han:

"Vi vil betrakte lengde- og breddegrad for den tapte øyen og for det gjenværende fjellet Ashburj. Det var på verdens syvende stadium; dvs. i det syvende klima (som ligger mellom 24 og 28 grader nord) . . . Denne øyen, havets datter, beskrives ofte å ligge vestover, og solen sies å gå ned ved foten av dens fjell (Ashburj, Atlas, Teneriffe eller Nila, navnet spiller ingen rolle), hvor den kjemper med den hvite djevelen på den "hvite øyen"."

La oss betrakte denne uttalelsen fra en astronomisk synsvinkel. Når vi vet at Krishna er den inkarnerte sol (Vishnu), en solgud, og det sies at han drepte Dev-Sefid, den hvite kjempen – en *mulig* personifisering av de fortidige innbyggerne ved foten av Atlas – så representerer Krishna muligens bare solens vertikale stråler ? Disse innbyggerne (atlanterne) ble, som vi har sett, av Diodorus beskyldt for daglig *å forbanne solen* og stadig bekjempe dens innflytelse. Dette er selvsagt en astronomisk fortolkning. Men det vil nå bli påvist at Sankhasura, og Sancha dwipa, og hele deres historie, geografisk og etnologisk er Platons "Atlantis" i hinduisk bekledning.

Vi har nettopp bemerket at da, etter de puraniske beretningene, *øyen fremdeles eksisterer*, må disse beretningene være eldre enn de 11.000 år som har gått siden Sancha dwipa, eller at Atlantis' Poseidon forsvant. Men er det ikke sannsynlig at hinduene kjente til øyen enda tidligere ? La oss igjen vende oss til den astronomiske synsvinkelen, som gjør det helt klart hvis vi forutsetter, ifølge nevnte adept, at "ved den tid da den tropiske sommer-kolur passerer gjennom *Pleiadene*, når *cor-Leonis* er på ekvator, og når Løven *står vertikalt* på Ceylon ved solnedgang, så vil *Tyren* stå vertikalt til *Atlantis-øya midt på dagen*".

Dette forklarer kanskje hvorfor singaleserne, etterkommerne etter rakshasaene og Lankas kjemper, og de direkte etterkommer av *Singha*, eller *Leo*, ble forbundet med Sancha dwipa eller Poseidon (Pla-

⁸⁹ Om delingen av Atlantis og Bharata eller India sier Wilford, som blander sammen fortellingene om Priyavrata og Medhatithi: "Delingen ble gjort av Priyavrata. . . .Han hadde ti sønner, og det var hans hensikt å dele hele verden. På samme måte delte Neptun Atlantis mellom sine ti sønner. . . .En av dem fikk . . .den ytterste del av Atlantis" – som "sannsynligvis er det gamle kontinent. . . .Dette Atlantis ble oversvømt av en flom . . .og det synes at vi *ved Atlantis bør forstå den antediluvianske jord*, hvor ifølge både vestlig og østlig mytologi ti prinser ble født for å herske, men bare *syv av dem satt på tronen*" (*Bind III, side 286*). . . .Noen mener at *seks* av de syv dwipaene ble ødelagt av flommen (*Bind VIII, side 367*). Wilford tror det var "Gades som omfattet Spania", men det var heller Platons øy.

⁹⁰ Amerika, dem "nye" verden, er dermed ikke *mye* eldre, men likevel eldre enn Europa, den "gamle" verden.

⁹¹ Om Div eller Dev-Sefid's (Taradaityas) bolig var på det *syvende stadiet*, er det fordi han kom fra Pushkara, Indias *Patala* (antipodland) eller fra Amerika. Dette landet berørte så å si Atlantis vegger, før det endelig sank. Ordet *Patala*, som betyr både antipodland og lavere regioner, gjorde at de to ble synonyme både ved innhold og egenskaper.

tons Atlantis). Men som påvist av Mackey's "*Sphinxiad*", må dette ha skjedd for 23.000 år siden, *astromisk*; da ekliptikkens helningsvinkel må ha vært større enn 27 grader, og Tyren dermed må ha passert over "Atlantis" eller "Sancha dwipa". At det var slik er tydelig påvist.

"Den hellige tyren Nandi ble brakt fra Bharata Sancha for å møte Rishabha (Tyren) i hver kalpa. Men da de fra den hvite øy (som opprinnelig nedstammet fra Sveta Swipa),⁹² hadde blandet seg med daityaene (kjempene) fra det syndefulle landet og dermed blitt svart av synd, forble Nandi for alltid på den "hvite øy" (eller Sveta dwipa). "De fra den fjerde verden (rase) mistet AUM" – sier kommentarene.

Asburj (eller Azburj), om det er Tenerifes topp eller ikke, var en vulkan, da senkningen av det "vestlige Atala" (eller helvete) startet, og de som ble reddet fortalte historien til sine barn. Platons Atlantis forsvant mellom vann nedenfra og ild ovenfra; det store fjellet spydde ut flammer hele tiden. "Det "ild-spyende monsteret" var det eneste som overlevde på ruinene av den uheldige øya."

Har grekerne, som beskyldes for å ha lånt en hinduisk historie (Atala) og på grunnlag av den laget en annen (Atlantis), også hentet sin geografiske oppfatning og tallet syv fra dem? (Se del V, flere avsnitt om den SYVOLDIGE natur.)

"Det berømte Atlantis eksisterer ikke lenger, men vi kan neppe betvile at det en gang fantes", sier Proklus, "for Marcellus, som skrev en historie om etiopiske forhold, sier at en slik stor øy en gang eksisterte, og det bekreftes av de som laget historier som omhandlet det ytre havet. For *de beretter at det på denne tiden var syv øyer* i det atlantiske havet viet til Proserpine, og i tillegg tre av enorm størrelse som var viet til Pluto . . . Jupiter . . . og Neptun. I tillegg bevarte innbyggerne på den siste øya (Poseidon) minnet om den formidable størrelse av den atlantiske øy, slik det ble formidlet av forfedrene, og hvordan den gjennom flere perioder hersket over alle øyene i det atlantiske hav. Fra denne øyen kunne man komme til andre større øyer bortenfor, som ikke lå langt borte fra fastlandet, hvor det virkelige havet var."

"Disse syv dwipaer (som uriktig kalles øyer) utgjør ifølge Marcellus, hoveddelen av det berømte Atlantis", skriver Wilford selv. . . Dette viser åpenbart at *Atlantis er det gamle kontinent* . . . Atlantis ble ødelagt etter en voldsom storm (?). Dette er vel kjent for leserne av puranaene, og noen av dem påstår at konsekvensen av denne fryktelige naturkatastrofen var at seks av dwipaene forsvant . . . (xi, 27).

Det er nå levert tilstrekkelige bevis til å tilfredsstille den største skeptiker. Likevel vil direkte bevis ved eksakt vitenskap bli tilføyd. Men det har ingen hensikt å skrive flere bind til de som verken vil se eller høre, unntatt via øynene og ørene til sine respektive autoriteter.

Dette er forklaringen på de romerskkatolske skolastikeres lære om at Hermon, fjellet i Mizpeths land – som betyr "anatema", "utsletting" – er det samme som Armon-fjellet. Som bevis på dette siteres ofte Josefus, som bekrefter at selv på hans tid ble det daglig oppdaget enorme ben der etter kjemper. Men det var landet til profeten Balaam, som "Herren elsket". Så sammenblandet er fakta og personer i de nevnte skolastikeres hjerner at når Zohar forklarer at de "fugler" som inspirerte Balaam betyr "slanger", nemlig de vise menn og adepter ved de skoler hvor han hadde lært profetiens mysterier – så anvendes muligheten for igjen å vise at Hermon-fjellet var bebodd av "ondskapens vingede drager, hvis leder er Samael" (den jødiske Satan).

"Det er til disse urene ånder som er lenket til Hermon-fjellet i ørkenen, at Israels sydebukk, som har navn etter en av dem (Azaz(y)el), ble sendt." (*Spencer*)

Vi mener det ikke er slik. Zohar gir følgende forklaring på den magiske praksis som på hebraisk kalles *nehhaschim* eller "slangens verk". Den sier (*del III, kol. 320*): "Den kalles *nehhaschim* fordi magikernes (utøvende kabbalister) arbeid var omgitt av lyset fra den opprinnelige slange, som de oppfattet fantes på himmelen som en lysende sone av myriader av små stjerner . . . som helt enkelt er *astrallyset*, slik det benevnes av martinistene, av Eliphas Levi og nå av alle moderne okkultister. (Se kapitlet om dette.)

⁹² Verken Atlantis og heller ikke Sancha dwipa, ble noensinne kalt den "hvite øy". Når legenden sier at "den hvite øy ble svart som følge av folkets synder" betyr det bare at innbyggerne på den "hvite øy", eller Siddhapura, eller Sveta dwipa, som steg ned på Atlantis i tredje og fjerde rase for "å undervise sistenevnte, og som etter inkarnasjonen ble svart av synd" – et billedlig uttrykk. Alle Vishnus avatarer sies opprinnelig å ha kommet fra den hvite øy. Ifølge tibetanske legender er den hvite øy den eneste lokalitet som ikke har samme skjebne som de andre dwipaene, som ikke kan ødelegges verken med ild eller vann, fordi – den er det "evige land".

"FORBANNELSEN" FRA ET FILOSOFISK SYNSPUNKT

Det foregående fra den HEMMELIGE LÆRE, supplert av universelle legender, bør nå ha påvist at brahmanske, puranske, gatha og andre mazdeiske skrifter, ned til egyptiske, greske, romerske og endelig til de jødiske hellige beretningene, alle har samme opphav. Ingen av dem er meningsløse beretninger uten rot i virkeligheten, som er laget for å lure den ulærde profane. Alt er allegorier som har til hensikt å avsløre, under et mer eller mindre fantastisk slør, de store sannhetene som er innsamlet på samme område av den forhistoriske tradisjon. Plassen tillater oss ikke, gjennom disse to bindene, å gå dypere og mer i detalj om de fire rasene som var før vår egen. Men før vi gir den studerende historien om den psykiske og åndelige evolusjon for de direkte antediluvianske fedre av vår femte (ariske) menneskehet, og før vi viser forbindelsen mellom alle sidegrenene som kommer fra samme hovedstamme, må vi belyse noen flere fakta. Det er påvist, på grunnlag av hele den fortidige, litterære verden, og intuitive spekulasjoner fra mer enn en filosof og forsker i senere tid at læresetningene i vår esoteriske lære bekräftes både logisk og ved direkte bevis i nesten ethvert tilfelle – og at verken de "legendariske" kjempene, eller de tapte kontinenter og heller ikke evolusjonen av de foregående raser, er historier uten grunnlag. I forhold til vedlegget ved slutten av dette bindet ⁹³ vil vitenskapen nok en gang finne seg ute av stand til å replisere. Det er å håpe at de endelig vil slutte med alle skeptiske bemerkninger om naturens hellige tall og våre talloppgaver generelt.⁹⁴

I mellomtiden står en oppgave igjen: å bli kvitt den mest skadelige av alle teologiske dogmer – FORBANNELSEN, som menneskeheten skal ha lidd under helt siden Adam og Evas antatte ulydighet i Edens lysthus.

Menneskets kreative evner var en gave fra den guddommelige visdom og intet resultat av synd. Det fremgår klart av Jehovas paradoksale oppførsel. Først *forbanner* han Adam og Eva (eller menneskeheten) for den antatte gjennomførte forbrytelse, og så *velsigner* han sitt "utvalgte folk" ved å si "Bli fruktbare og former dere, og fyll jorden" (*Skapelsesberetningen 9, 1*). Den fjerde rase brakte ikke forbannelse over menneskeheten, for den sammenlignbare syndefrie tredje rase, de enda mer gigantiske antediluvianske, hadde forgått på samme måte. Syndfloden var derfor ingen straff men bare en konsekvens av en periodisk og geologisk lov. Heller ikke ble KARMAENS forbannelse nedkalt over dem for å søke *naturlig* forening, slik hele den fornuftslose dyreverden gjør når løpetiden er inne, men for å ha misbrukt sin kreative kraft, for å ha vanhelliget en guddommelig gave og sløst bort livsens for ingen annen grunn enn dyrisk, personlig tilfredsstillelse. Når skapelsesberetningens tredje kapittel forstås, vil det vise seg at det gjelder Adam og Eva ved slutten av tredje og ved begynnelsen av fjerde rase. I begynnelsen var barnefødsler like enkelt for kvinnen som for alle dyriske skapninger. Naturen hadde aldri til hensikt at kvinnen skulle føde sine barn "med smerte". Etter den perioden, gjennom evolusjonen av den fjerde rasen, oppsto det fiendskap mellom hennes sæd og "slangens" sæd, sæden og resultatet av *karma* og guddommelig visdom. For kvinnens eller lystens sæd *knuste hodet* på sæden fra *visdommens og kunnskapens frukt*, ved å forvandle formeringens hellige mysterium til dyrisk tilfredsstillelse. Derfor måtte karmaens lov "*knuse helen*" til den atlantiske rase, ved gradvis å forandre fysiologisk, moralsk, fysisk og mentalt hele den fjerde menneskerases natur.⁹⁵ Fra å ha vært dyrerikets sunne konge i tredje rase, ble mennesket i den femte, vår rase, et hjelpeløst, sykdomsrammet vesen. Det er nå blitt den mest formuende arvtaker på kloden av konstitusjonelle og arvelige sykdommer, det mest bevisste og intelligente dyriske av alle dyr!⁹⁶

⁹³ ..som oversatt vil bli del VI..o.a.

⁹⁴ Jamfør kapitlet om *sjutallet* i oversettelsens del V.

⁹⁵ Hvor klok og storslagen, hvor vidsynt og moralsk velgjørende er ikke Manuens lover for det ekteskapelig liv, sammenliknet med den stilltiende lidderlighet som mennesket tillates i siviliserte land. Selv om disse lover er blitt neglisjert de siste to millioner år, forhindrer de oss ikke fra å beundre deres omtensksomhet. Brahminen var en *grihasta*, et familiemenneske, for en viss periode av sitt liv. Men etter å ha fått en sønn avsluttet han sitt ekteskapelige liv og ble en kysk yogi. Hans egentlige ekteskapelige liv ble fastslått av hans brahmiske astrolog i samsvar med hans natur. Derfor finner vi i slike land som for eksempel Punjab, hvor muslimes fordervelige innflytelse og den senere europeiske lidderlighet knapt har berørt de ortodokse ariske raser, fremdeles de fineste mennesker på hele kloden – hva gjelder skikkelse og fysisk styrke, mens tidlige tiders mektige mennesker i Decan og særlig i Bengalen er blitt erstattet av en generasjon mennesker som for hvert århundre (og for nesten ethvert år) skrumper inn og svekkes.

⁹⁶ Sykdommer og overbefolkning er fakta som ikke kan benektes.

Dette er fra et fysiologisk syndpunkt den virkelige FORBANNELSEN, og omtrent det eneste som omtales i kabbalistisk esoterisme. Sett fra denne synsvinkel kan ikke forbannelsen benektes, for den er åpenbar. Den intellektuelle evolusjon, og dens utvikling hånd i hånd med den fysiske, har opplagt blitt en forbannelse i stedet for en velsignelse – en gave som ble fremskyndet av "visdommens herrer", som spredde den friske dugg av sin egen ånd og essens over den menneskelige *manas*. Den guddommelige titanen hadde da lidd forgjeves, og man er tilbøyelig til å beklage hans velgjerning overfor menneskeheten og lengte tilbake til de dager som Eschylus så malende beskrev i sin "Prometheus Bound", da, ved slutten av den første titanske tidsalder (den tidsalder som etterfulgte den fromme Kandus og Pramlochas eteriske menneske) den nyfødte, fysiske menneskehet, fremdeles uten fornuft og (fysiologisk) uten sanser, blir beskrevet som –

De så, men så forgjeves;
De hørte, men hørte intet;
men som former i en drøm,
gjennom lang tid ble alt tilfeldig blandet sammen.

Våre *frelser*, agnishvatta og andre guddommelige "visdomsflammens sønner" (personifisert av grekerne ved Prometevs)⁹⁷ kan godt på grunn av det urettferdige, menneskelige hjerte bli etterlatt uten anerkjennelse og takk. De kan, på grunn av vår uvitenhet, indirekte bli forbannet som følge av Pandoras gave. Men å finne seg beskrevet og utropt som de ONDE fra prestenes side, er for tung karma for "ham", "som alene maktet" – da Zevs "brennende ønsket" å utslette hele den menneskelige rase – å redde "denne dødelige rasen" fra utslettelse, eller som den lidende titanen bringes til å uttale:

Etter å ha blitt knust å synke ned i Hades' mørke.
For denne fryktelig pine bøyer jeg meg,
smertefullt å lide, ynkelig å oppleve,
jeg som viste de dødelige medlidenhet !

Koret kommenterer meget relevant:

En stor velgjerning gjorde du dermed for de dødelige ...

Prometevs svarer:

Ja, og dessuten var det jeg som ga dem ilden
KORET: Har disse kortlivede skapningene nå ildens flammeøyne ?
PROM: Ja, og derved vil de lære mange kunster ...

Men med disse kunster har den mottatte ild blitt den største forbannelse: det dyriske element, og *bevissthet* om å besitte det, har forandre det periodiske instinkt til kronisk dyriskhet og sensualitet.⁹⁸ Det er dette som henger over menneskeheten som et tungt likklede. Dermed reises spørsmålet om den frie viljes ansvar; de titanske begjær som viser menneskeheten i sitt mørkeste aspekt; "de lavere pasjoners rastløse umettelighet, som med selvhevdende skamløshet trosser lovens begrensninger".⁹⁹

Da Prometevs ifølge Platons "Protagoras" har utstyrt mennesket med "den visdom som bidrar til fysisk velvære", mens det lavere aspekt av den dyriske (*kamiske*) *manas* forble uforandret, istedenfor

⁹⁷ I fr. Anna Swanwicks verk "The Drama of Aschylus" sies det om "Prometheus Bound" (2. bind, sidene 146, 147) at Prometevs der fremstår "som en forkjemper og velgjører for menneskeheten, hvis tilstand . . . er beskrevet i ekstrem grad som svak og elendig . . . Zevs, sies det, foreslo å utslette disse ynkelige døgnfluene og frembringe en ny rase på jorden i deres sted." Vi ser i sangene (5, og deretter) at tilværelsens herrer gjør det samme, og utsletter den første frembringelse fra naturen og havet . . . "Prometevs blir *fremstilt* å være frustrert over dette opplegget, og underkaster seg av hensyn til de dødelige, de mest pinefulle lidelser, påført ved Zevs ubarmhjertige grusomhet. Vi finner dermed titanen, symbolet for klar fornuft og fri vilje (for den intellektuelle menneskehet, eller det høyere aspekt av *manas*) beskrevet som *den sublime menneskevennen*, mens Zevs, Hellas høyeste guddom, fremstilles som en grusom og forherdet despot, en type som var særlig opprørende for athenernes følelser." Begrunnelsen for dette forklares senere. Den "høyeste guddom" har, i ethvert fortidig panteon – inkludert jødernes – en *dobbeltnatur*, sammensatt av lys og skygge.

⁹⁸ Dyrenes verden, som bare ledes av enkle instinkter, har sine *brunsttider*, og kjønnene blir nøytralisert resten av året. Derfor opplever det frie dyr sykdom bare en gang i livet – like før det dør.

⁹⁹ Innledningen til "Prometheus Bound", side 152.

"et plettfritt sinn, himmelens fremste gave" (Æschylus), var det skapt et evig rovdyr av utilfredsstilte begjær, av anger og fortvilelse sammen med "en drømmeaktig svekkelse som hemmer de dødeliges blinde rase" (side 556), inntil den dag Prometevs blir satt fri av sin himmelsk utvalgte befrier, Herakles.

De kristne, særlig de romerskkatolske, har profetisk forsøkt å forbinde dette drama med Kristus' ankomst. Det er fullstendig feilaktig. Den sanne teosof, som søker guddommelig visdom og som ærer den ABSOLUTTE fullkommenhet – den ukjente guddom som verken er Zevs eller Jehova – vil protestere mot en slik tanke. I det han vil henvise til fortiden vil han påpeke at det aldri har eksistert noen *arvesynd*, bare misbruk av den fysiske intelligens – hvor det fysiske vesen er blitt ledet av dyret, og hvor begge har slukket det åndelige lys. Han vil si: "Dere kan alle lese mellom linjene, studer fortidens visdom i de gamle dramaene – de indiske og greske; les særlig nøye det som nettopp er nevnt, et som ble oppført i Athens teatre for 2.400 år siden, nemlig "Prometheus Bound". Myten tilhører verken Hesiod eller Æschylus, men som Bunsen sier, den "er eldre enn hellenerne selv", for den tilhører i sannhet demringen av den menneskelig bevissthet. Den *korsfestede* titan er "visdommens herrer", eller det HIMMELSKE MENNESKE, som inkarnerte i menneskeheten. Og som navnet *Pro-me-theus*, som betyr "han som ser foran seg" eller inn i fremtiden, viser¹⁰⁰ – var den psykologiske innsikten ikke den minste av de kunster han oppfant og lærde menneskeheten. Som han klager over til Okeanos døtre:

Profetiens mange varianter fastsatte jeg,
og av drømmer var jeg den første som forsto
den sanne visjon . . . og ledet de dødelige
til den mystiske kunst . . .
Fra Prometevs kom alle de dødeliges kunster . . .

Idet vi forlater vårt hovedemne noen få sider, la oss stanse og se hva som er den skjulte mening med denne eldste og mest tankevekkende av de tradisjonelle allegoriene. Da den retter seg direkte mot de første rasene vil ikke dette være noen virkelig digresjon.

Emnet for Æschylus' drama (trilogien er tapt) er kjent for alle kultiverte lesere. Halvguden stjeler fra gudene (Elohim) deres hemmelighet – mysteriet med den *kreative ilden*. For dette vanhellige forsøk slås han ned av KRONOS¹⁰¹ og leveres til Zevs, FAR og skaper av menneskeheten, som han ønsker kunne vært dyrisk og intellektuelt blind; en *personlig* guddom, som ikke vil se MENNESKET "som en av oss". Derfor blir Prometevs, "ild- og lys-giver", lenket til Kaukasus-fjellet og dømmes til store lidelser. Men den tredelte Fates (karma) hvis påbud, som titanen sier om Zevs –

Selv ikke han kan unngå det forutbestemte . . .

– som bestemmer av disse lidelsene bare vil vare til den dag da en av Zevs sønner –

Ja, en sønn, som er sterkere enn sin far (787)

...

En av dine (Io's) egne ætlinger må det være (791)

– blir født. Denne "sønnen" vil befri Prometevs (den lidende menneskehet) fra hans egen ulykkesbringende gave. Navnet hans er: "han som trenger å komme . . ."

¹⁰⁰ Fra *πρό μήτις* "forutseende". Vi fortelles at "professor Kuhn" i nevnte bind av "The Drama of Æschylus", "mener titanens navn stammer fra sanskritordet *pramantha*, et redskap som brukes for å sette fyr. Roten *mand* eller *manth* innebærer en rotasjonsbevegelse, og ordet *mathami* (brukt for å angi påtenningsprosessen) fikk sekundærbetydningen *å rive bort". Derav finner vi et annet ord fra samme stamme, *pramatha*, som angir tyveri. Dette er meget oppfinnsomt men kanskje ikke helt korrekt. I tillegg er det et meget prosaisk element i det. Ingen betviler at høyere former kan utvikles fra lavere i naturen, men det er neppe slik i tankenes verden. Og da vi fortelles at ordet *manthami* ble opptatt i det greske språk og ble ordet *manthano*, å lære; det vil si å tilegne seg kunnskap; derav *prometheia*, for-kunnskap, forutseende; finner vi når vi leter, et mer poetisk opphav for "ild-bringeren" enn det som vises i dets sanskritopphev. *Svastikaen*, det hellige tegn og verktøy for å tenne opp *hellig ild*, kan forklare det bedre. "Prometevs, ild-bringeren, er den personifiserte *pramantha* fortsetter forfatteren, "som har sin prototyp i det ariske matarisvan, en guddommelige . . . personlighet, tett forbundet med vedaens ildgud. Mati, på sanskrit, er "forståelse" og et synonym for MAHAT og *manas* og må ha en viss betydning for navnets opphav. *Promati* er Fohats sønn og har også sin historie.

¹⁰¹ Kronos er "tid" og dermed blir allegorien meget tankevekkende.

På bakgrunn av disse få linjene, som på samme måte som andre allegoriske setninger kan fortolkes til nesten enhver mening; nemlig de ord Prometevs uttalte henvendt til Io, Inachos datter, forfulgt av Zevs – har noen katolske forfattere utarbeidet et helt profeti. Den korsfestede titanen sier:

Et under man ikke skulle tro, talende eiketrær,
som helt klart uten å tale i gåter
hyller deg som Zevs strålende make . . . (v.853)

. . .
som stryker deg
med en berøring av sin beroligende hånd.
Så føder du den mørke Epafos,
hvis navn avslører hans hellige opphav . . . (870)

Dette ble fortolket av mange fanatikere – des Mousseaux og de Mirville blant flere – til et klart profeti. Io – "er Guds mor" blir vi fortalt, og "den mørke Epafos" er Kristus. Men sistnevnte har ikke røvet tronen fra sin far, unntatt metaforisk, hvis man betrakter Jehova som "faren". Heller ikke har den kristne frelseren kastet *sin* far ned i Hades. Prometevs sier, i vers 930, at Zevs vil bli ydmyket:

et slikt ekteskap forbereder han
som fra hans mektige trone
skal kaste ham ned i ingenting.
Slik skal alt bli oppfylt,
hans far Kronos' forbannelse . . . ¹⁰²

. . .
Så la ham sitte
tillitsfull med sine høye tordenskrall
og med begge hender styre sine lynstråler.
For *de er til ingen nytte, for han skal falle,*
et ydmykende fall, ikke til å holde ut. . . (v.980)

"Den mørke Epafos" var Dionysos-Sabazius, sønn av Zevs og Demeter i de sabasiske mysterier, hvor "gudenes far" antok *form av en slange*, og fikk med Demeter Dionysos eller solguden Bacchus. Io er månen og på samme tid EVA for en ny rase. Det samme er Demeter – i foreliggende tilfelle. Prometevsmyten er virkelig en profeti, men den gjelder ikke noen av de sykliske frelserne som har fremstått periodisk i forskjellige land og blant ulike nasjoner i deres evolusjonære forvandlinger. Den gjelder det siste mysteriet av de sykliske forvandlingene, hvor menneskeheten etter å ha forvandlet seg fra eterisk til fast, fysisk tilstand, fra åndelig til fysisk formering, blir ført videre til den motsatte utviklingsbuen, mot andre fase av sin opprinnelige tilstand, da *kvinnen ikke kjente noen mann*, og det menneskelige avkom *ble skapt og ikke født*.

Denne tilstand vil menneskeheten og verden vende tilbake til, når den oppdager og verdsetter den sannhet som ligger bak det store sex-problemet. Det skal bli som "det lys som aldri skinte verken på hav eller land" og vil komme til menneskene fra det Teosofiske Samfunn. Dette lys vil føre den frem og opp til den *sanne, åndelige intuisjon*. Da (som det en gang ble uttrykt i et brev til en teosof) "vil verden *ha en rase av buddhaer og kristuser*, for verden vil da ha oppdaget at individene *har egne evner til å skape buddha-barn – eller demoner*". "Når denne kunnskap er etablert, vil alle dogmatiske religioner, og med dem demonene, dø ut."

Reflekterer vi på rekkefølgen i allegoriens utvikling og heltenes karakter, kan mysteriet oppklares. KRONOS er selvsagt "tiden" i dens sykliske forløp. Han sluker sine barn – inkludert de eksoteriske dogmers *personlige* guder. I stedet for Zevs svelger han en *stein*-figur av ham, for symbolet har vokst, men ikke mer enn den menneskelige fantasi med menneskeheten i sin sykliske bane nedover mot sin fysiske og intellektuelle – men ikke åndelige – fullkommenhet. Når den er like avansert i sin åndelige utvikling vil ikke Kronos lenger bli villedet. I stedet for *steinfiguren* vil han da sluke selve den antropomorfe fiksjon, fordi *visdommens slange*, representert i de sabasiske mysterier ved den antropomorfe logos, foreningen av åndelige og fysiske krefter, vil med tiden (Kronos) få et ætling - Dionysus-Bacchus eller "den mørke Epafos", "den mektige" – rasen som vil felle ham. Hvor vil han fødes? I sitt profeti til Io sporer Prometevs ham til hans opphav og fødested. Io er forplantningens månegudin-

¹⁰² Forklaringen av denne forbannelsen gis på den siste siden av denne underavdelingen.

ne – for hun er Isis og hun er Eva, den store moder.¹⁰³ Han beskriver veien for (rase-)vandringene så klart som ord kan uttrykke det. Hun må forlate Europa og gå til det asiatiske kontinent, opp på det høyeste fjellet i Kaukasus (737), hvor titanen sier henne:

Når du har krysset elven, grensen mellom
to kontinenter, og skuer det brennende Østen (810)

- at hun må dra østover etter å ha passert det "kimmeriske Bosporos"¹⁰⁴ og krysse det som åpenbart er Volga og nå Astrakan ved Det Kaspiske hav. Deretter vil hun møte en "bitende nordenvind" og dra videre til den "arimaspiiske hær"¹⁰⁵ (øst for Herodots Skytien) til –

Pluto's gull-fylte flod . . . (825)

Som professor Newman med rette antar er Ural, hvor Herodots arimaspiere er "innbyggere i dette gylne område".

Dernest kommer, mellom versene 815 og 835, noe som har vært et problem for alle de europeiske oversetterne. Titanen sier:

Gå ikke nær dem (arimaspiene og grypene);
et enda fjernere land du så vil nå
hvor en svartmusket rase bor
nær solens kilde, hvor Etiops elv finnes.
Fortsett langs elvens bredder til du når
de mektige stryk, der Nilen fra Byblos høyder
sender rene slurker av hellig vann . . .

Der var det bestemt at Io skulle finne en koloni for seg og sine sønner. La oss nå se hvordan dette avsnittet blir fortolket. Io meddeles at hun må dra østover til hun kommer til elven Etiops, som hun skal følge til den faller ned i Nilen – derav forvirringen. "Ifølge de eldste grekeres geografiske teorier", blir vi informert om at oversetteren av denne versjonen av "Prometheus Bound" –

Denne betingelsen blir oppfylt av Indus-elven. Arrian (*vi, i*) nevner at Alexander den store, når han forberedte seg på å seile nedover Indus (og hadde sett krokodiller i Indus-elven, som han ikke hadde sett andre steder enn i Nilen . . .) antok selv å ha oppdagets Nilens utspring, som om Nilen skulle stamme fra et sted i India, flyte over store ørkenstrekninger og så miste navnet Indus, og dernest . . .strømme gjennom bebodde områder og nå kalles Nilen av etiopierne i dette området og senere av egypterne. Virgil gjentar denne fullstendige misforståelsen i sin 4. Georgica. (*II, 197*)

Både Alexander og Virgil må ha tatt fullstendig feil i sine geografiske antagelser, men Prometevs profeti har ikke skylden, i alle fall ikke i dets esoteriske betydning. Når en bestemt rase blir symbolisert, og hendelser som gjelder dens historie blir formidlet allegorisk, kan det ikke forventes noen topografisk nøyaktighet for dens personlighetens reiserute. Nå er det slik at elven "Etiops" faktisk er Indus, og den er også *Nil* eller *Nila*. Det er en elv som starter på *Kailas* (himmelens) fjell, gudenes bolig – 22.000 fot over havet. Dette var Etiops-elven – som den ble kalt av grekerne lenge før Alexanders

¹⁰³ Oversetteren av denne versjonen av "Prometheus Bound" har beklaget seg over at i sin klarleggelse av Io's vandringer "kan ingen overensstemmelse med vår kjente geografi etableres" (*side 191, II*). Det kan være en god grunn for dette. For det første er det en reise eller vandring fra sted til sted for *rasen* fra hvilken den "tiende" eller den såkalte *Kalki*-avataren skal utgå. Dette kaller han "den kongelige rase født i *Argos*" (888). Men *Argos* refererer ikke her til *Argos* i Hellas. Det stammer fra *Arg* eller *arca* – den feminine formeringskraften som Månen symboliserer – mysterienes båt-formede *Argha*, himmeldronningen. Eustathius viser at Io angir Månen på *Arg*-ianernes språk, mens esoterismen forklarer det som den guddommelige androgyne eller det mystiske 10-tallet. På hebraisk er 10 det perfekte tall, eller Jehova. På Sanskrit er *Arghya* offerskålen, det *navi*- eller båt-formede fartøy hvor blomster og frukt ofres til gudene. *Arghynath* er en av Maha-Chohans titler, som betyr "offerets herre", og *Arghya-varsha* – offerets land – er det mystiske navn for den region som strekker seg fra *Kailas* fjell og nesten til Schamo-ørkenen – hvorifra *Kalki*-avataren ventes å komme. Zoroastrienes *Airyana-Varsedya* er som lokalitet det samme. Det sies nå å være plassert mellom Aralsjøen, Baltistan og Lille-Tibet. I eldre tider var området mye større, da det var fødestedet for den *fysiske* menneskehet, med Io som mor og symbol.

¹⁰⁴ kimmerisk: henspiller på Europas eldste hvite rase, *o.a.*

¹⁰⁵ ..en hær av enøyde ryttere, *o.a.*

dager, fordi dens bredder, fra Attock til Sind, var befolket av stammer som vanligvis ble omtalt som de østlige etiopere – de mektige byggmesterne – som kom fra India, som jeg håper er ganske godt bevist i ISIS UNVEILED (I, 569-570).

Så hvorfor brukte ikke Alexander og selv den lærde Virgil ordet Nilen eller *Neilos*, når de omtalte Indus, da det er et av dens navn? Ennå i dag kalles denne elven, i området omkring Kala-Bagh, *nil* (blå) og *Nilah*, "den blå elven". Vannet her har så mørk blåfarge at det navn den fikk siden uminnelige tider førte til at en liten by langs dens bredder fikk samme navnet. Den eksisterer fremdeles. Arrian – som skrev langt etter Alexanders tid, og som ikke kjente Indus' gamle navn – har åpenbart ubevisst ærekrenket den greske erobreren. Våre moderne historikere er ikke mye klokere i sine bedømmelser, fordi de ofte gir de mest vidtrekkende forklaringer av det rene ytre, like mye som deres tidligere kolleger i gamle dager gjorde, da det ikke fantes noen oppslagsverk.

Io's – kvinnen med kuhornene – rase er således den første pionerrase av etiopiere, som hun brakte fra Indus til Nilen (som fikk sitt navn til minne om kolonistenes moderelv i India¹⁰⁶). Sier ikke Prometevs til Io¹⁰⁷ at den hellige Neilos (guden, ikke elven) –
 . . . "Han skal lede deg til det *tre-hjørnede* land" – nemlig til *deltaet*, hvor det er forutbestemt at hennes sønner skal grunnlegge - . . . "denne fjerne koloni . . ." (v. 830 og *deretter*)

Det er her den nye rasen (egypterne) skal oppstå, og en "kvinnerase" (873), "nedstammet i femte ledd" etter den mørke Epafos –

Et antall på femti skal vende tilbake til Argos

Men en av de femti jomfruene blir forelsket og skal

føde en kongelig rase i Argos

. . .

Men fra denne sæd skal det komme en uforferdet helt,
 berømt for sin bue,
 som skal befri meg fra disse plager.

Når denne helten kommer, avslører ikke titanen, for som han bemerker:

Å forklare dette fullstendig krever langvarig tale.

Men "Argos" er *Arghya Varsha* – de gamle hierofantenes offerland, hvor menneskehetens befriere vil fremstå – et navn som tidsaldre senere ble nabolandet Indias, det gamle Arya-varta.

Flere av fortidens forfattere bekjentgjorde at dette emnet var del av de sabaziske mysterier: Cicero (*i Tuscul. Quæst. I, ii, nr. 20*) og Clemens Alexandrinus (*Strom, I, ii, oper. tom. I, side 467, Potters utgave*). Disse to forfattere er de eneste som frembringer det faktum at Æschylus ble anklaget av atenerne for vanhelligelse og dømt til å bli steinet i hjel. De sier at Æschylus som selv ikke var en innvidd, hadde krenket mysteriene ved å fremlegge dem i sin trilogi på en offentlig scene.¹⁰⁸ Men han ville ha fått samme straff om han var innvidd – som han må ha vært; for ellers måtte han som Sokrates ha hatt en *daimon* som kunne avsløre for ham hemmelighetene og det hellige, allegoriske dramaet ved innvielsen. I alle fall er det ikke "den greske tragediens far" som fant på Prometevs profeti, for han

¹⁰⁶ Alexander kjente bedre Attock enn India (hvor han aldri var) og kunne ikke ha unngått å høre at Indus ble kalt *Nil* og *Nilah* nær sitt utspring. Selv om det er en misforståelse, så kan den lett forklares.

¹⁰⁷ At Io allegorisk er identisk med Isis og Månen vises ved at hun har "kuhorn". Allegorien nådde utvilsomt grekerne fra India, hvor Vach – "den melodiose ku" (Rig-Veda) "som menneskeheten stammer fra" (Bhagavata Purana) i Aitareya Brahmana beskrives å være forfulgt av sin far Brahmâ, som ble drevet av et upassende begjær, og som forandrer henne til en hjort. Fordi Io nekter å gi etter for Jupiters begjær, blir hun "behornet". I alle land var kua symbolet for naturens passive formeringskraft, Isis, Vach, Venus – mor til den fruktbare kjærlighetsguden Cupido, men samtidig til *Logos* hvis symbol blant egypterne og inderne ble oksene, som bevitnes av Apis og den hinduiske oksene i de fleste eldre templer. Innen esoterisk filosofi er kua symbolet for den kreative natur, og oksene (hennes kalv) ånden som beliver henne, eller "den hellige ånd" som Kenealy påviser. Derav symbolet med hornene. De var også hellige blant jødene, som plasserte horn av shittim-treet nær altaret, på samme måte som en forbryter sikrer seg trygghet.

¹⁰⁸ Herodotus og Pausanias antok at grunnen for dommen var at Æschylus hadde anvendt egypternes teogoni og gjort Diana og ikke Latona til Ceres datter. (*Se Ælian Var. Hist. I, v, c.xviii, tom. I, side 433, Gronov-utgaven.*) Men Æschylus var innvidd.

gjentok bare i dramatisk form det prestene hadde avslørt ved Sabasias MYSTERIER.¹⁰⁹ Disse er en av de eldste, hellige festivaler, hvis opphav til denne dag er ukjent for historien. Mytologer forbinder dem gjennom Mithras (solen, som ble kalt Sabasius på noen gamle monumenter) med Jupiter og Bacchus. Men de tilhørte aldri grekerne og daterer seg tilbake til uminnelige tider.

De som har oversatt dramaet forundrer seg over hvordan Æschylus kunne bli skyldig i en slik "uoverensstemmelse mellom Zevs karakter slik han fremstilles i "Prometheus Bound" og fremstillingen i de andre dramaene". (Fr. A. Swanwick.) Dette skyldes at Æschylus, som Shakespeare, var og vil alltid forbli sin tidsalders intellektuelle "sfinx". Mellom Zevs, den abstrakte guddom i gresk tenkning og den olympiske Zevs, var det en av grunn. Sistnevnte representerte gjennom mysteriene ikke noe høyere prinsipp enn det laveste aspekt av den menneskelige, fysiske intelligens – *manas* tilknyttet *kama*, mens Prometevs – hvis guddommelige aspekt strekte seg mot buddhi – var den guddommelige sjel. Hver gang Zevs gir etter for sitt lavere begjær var han den menneskelige sjel og ikke noe mer – den *misunnelige* guden, hevnjerrig og grusom i sin egoisme og egosentrisitet. Derfor fremstilles Zevs som en slange – menneskets intellektuelle frister – som likevel i løpet av den sykliske evolusjon føder "menneskefølelsen", solguden Bacchus eller "Dionysos", som er mer enn et menneske.

Dionysos er ett med Osiris, med Krishna, og med Buddha (den himmelske vise), og med den kommende (tiende) avatar, den lovpriste åndelige *Christos*, som skal befri den lidende *Chrestos* (menneskeheten, eller Prometevs) fra dens prøvelser. Dette, sier brahmanske og buddhistiske legender, som gjentas av zoroastriene og nå av den kristne lære (bare nå og da), vil skje ved slutten av *kaliyuga*. Det er først etter Kalki-avatarens eller Sosiosh' fremtreden at mennesket vil fødes av kvinnen uten synd. Da vil Brahmâ, hindu-guden; Ahura-Mazda (Ormazd), den zoroastriske; Zevs, den gresk-olympiske don Juan; Jehova, den israelske misunnelige, angerfulle og grusomme stammeguden, og alle deres like i den menneskelige fantasi universelle panteon – opphøre og forsvinne i den tynne luft. Sammen med dem vil skyggene deres forsvinne, *det mørke aspekt* av alle disse guddommer, skapninger som alltid fremstilles som deres "tvillingbrødre" i eksoteriske legender, og som *deres egne speilbilder* på jorden – innen esoterisk filosofi. Ahrimaner og Tyfoner, Samaeler og Sataner, må en dag fjernes fra sine troner, når ethvert mørkt, ondt begjær er beseiret.

I naturen er det en, evig lov, som alltid forsøker å utjevne motsetningsforhold og frembringe harmoni. Det er som følge av denne lov at åndelig utvikling overvinnet det fysiske og rent intellektuelle, slik at menneskeheten kan bli befridd fra sine falske guder og til siste finne seg – *SELV-FORLØST*.

I sin siste avsløring står den gamle Prometevsmyten – hvis *proto-* og *anti-*typer finnes i enhver fortidig teogoni – i hver av dem som selve opphavet til fysisk ondskap, fordi den står på terskelen til menneskelig fysisk liv. KRONOS er "tid", hvis første lov er at rekkefølgen av de etterfølgende og harmoniske fasene gjennom den sykliske utviklingen strengt skal bevares – med streng straff for unormal vekst med alle tilhørende konsekvenser. Det var ikke del av programmet for naturlig utvikling at mennesket – selv om det er et høyere dyr – straks skulle bli – intellektuelt, åndelig og fysisk – en halvgud på jorden, samtidig som dets fysiske skikkelse ble svakere og mer hjelpeløs og kortvarig enn nesten alle de store pattedyrene. Kontrasten er for grotesk og voldsom; tabernaklet altfor uverdige for dets iboende gud. Prometevs gave ble dermed en FORBANNELSE – som var *forutsett* av den hærskere som ble personifisert av denne personligheten, slik navnet hans viser.¹¹⁰ Det er i dette vi finner, på en og samme tid, både synden og befrielsen. For den hærskere som – styrt av karma eller *Nemesis* – inkarnerte i en del av menneskeheten, foretrakk fri vilje foran passivt slaveri; intellektuell selvbevisst pine

¹⁰⁹ *Sabasia* var en periodisk festival hvor det ble oppført mysterier til ære for noen guder, en variant av mysteriene i Mithra. Alle rasenes evolusjon ble fremvist ved dem.

¹¹⁰ Konferer fotnote 100 foran om opphavet til *πρό μήτις* eller *forutseende*. Prometevs erkjenner det selv i dramaet når han sier:

O hellige eter, raske vinder . .
 Se hva jeg, en gud, må utholde fra gudene
 . . .
 Og likevel hva sier jeg ? *Selvsagt visste jeg*
 alt som skulle skje . . .
 . . .hva skjebnen krevde.
 Jeg bør bære den så godt jeg kan, for jeg vet vel
 hvor ubestridelig skjebnens styrke er . . .(105)

"Skjebnen" står her for KARMA eller *Nemesis*.

og enda tortur – "mens utallige tidsaldre passerte" – foran meningsløs, åndssvak, instinktuell salighet. Selv om de visste at en slik inkarnasjon skjedde for tidlig og ikke var en del av naturens program, så ofret likevel denne himmelske hærs-kare, "Prometevs", seg for derved å være til nytte for i det minste en del av menneskeheten.¹¹¹ Selv om de dermed reddet mennesket fra mentalt mørke, påførte de ham pinslene ved sitt selvbevisste ansvar – resultatet av den frie vilje – i tillegg til alle de plager det dødelige menneske og dets fysikk lider under. Disse lidelser aksepterte Prometevs, fordi hærs-karen ble blendet av det tabernaklet som var forberedt for dem, som på dette stadium ennå ikke var oppnådd.

Fordi den åndelige evolusjonen ikke var i stand til å holde tritt med det fysiske så snart dets homogenitet var brutt, ble gaven hovedårsaken om ikke den eneste grunn for *det onde*.¹¹² Allegorien som viser at KRONOS forbanner Zevs for å frarøve ham tronen (i Saturns opprinnelige "gullalder", da alle mennesker var halvguder), for å skape en i sammenligning svak og hjelpeløs menneskerase, som berøvet gudene deres enerett til å skape og derved hevet mennesket til deres nivå, intellektuelt og åndelig, for så å overleve synderen til hans (Zevs) hevn – er svært filosofisk. I tilfellet med Prometevs, representerer Zevs hærs-karen av de opprinnelige stamfedrene, av PITAENE, "fedrene", som skapte mennesket uten sanser og fornuft, mens den guddommelig titanen representerer de åndelige skaperne, *devaene*, som "falt" ned i fysisk formering. De førstnevnte er åndelig lavere men fysisk sterkere enn "Prometevsene", og derfor blir de sistnevnte overvunnet. "Den lavere hærs-karen, hvis verk titanen ødela og dermed kullkastet Zevs planer" var på denne jord i sin egen sfære og virksomhetsplan, mens den høyere hærs-kare var i landflyktighet fra himmelen og ble involvert i materiens nett. De (den lavere hærs-karen) var herre over alle de kosmiske og lavere titanske krefter, mens de høyere titanene bare innehadde den intellektuelle og åndelig ild. Dramaet om kampen mellom Prometevs og den olympiske tyrann og despot, den sensuelle Zevs, ser man daglig oppført innen den faktiske menneskehet. Det lavere begjær lenker de høyere aspirasjoner til materiens klippe, og frembringer i mange tilfeller sorgens, lidelsenes og angerens gribb. I ethvert slikt tilfelle ser man nok en gang –

En gud . . i lenker, i dyp smerte;
en fiende av Zevs, hatet av alle . . .

En gud, som er berøvet selv av Prometevs suverene trøst, som lider av sitt eget offer –

Fordi han var for glad i mennesker . .

Mens den guddommelige titan beveges av altruisme, drives det dødelige menneske av selviskhet og egoisme i ethvert tilfelle.

Den moderne Prometevs er nå blitt *Epi-metevs*, "den som bare ser etter hendelsen"; fordi den førstes universelle filantropi for lenge siden er degenerert til selviskhet og selvbeundring. Mennesket vil igjen bli den tidligere *frie* titanen, men ikke før den sykliske evolusjon har gjenetablert den brutte harmoniske forbindelse mellom de to naturer – den jordiske og den guddommelige, hvoretter det blir motstandsdyktig mot de lavere titaniske kreftene, usårbar i sin personlighet og udødelig i sin individualitet. Dette kan ikke skje før ethvert dyrisk element er eliminert fra dets natur. Når mennesket forstår at "*Deus non fecit mortem*"¹¹³ (*Sap. I, 13*), men at mennesket har skapt den selv, vil han igjen bli Prometevs før hans fall.

En grundigere gjennomgang av Prometevs-symbolismen og opphavet for denne myten i Hellas, gis i del V av dette verk, i kapitlet "En annen nøkkel til Prometevs". Dette, som er et slags supplement til ovenstående, bringer mye tilleggsinformasjon om myten som vil vekke både spørsmål og kontrover-

¹¹¹ Menneskeheten er her åpenbart delt i de gudbesjelede mennesker og de lavere menneskelige skapningene. Den intellektuelle avstand mellom ariene og andre siviliserte nasjoner og slike primitive som de som bor på Sydhavsøyene kan ikke forklares av andre grunner. Ingen kulturell tilførsel, ingen generasjon med oppfostring og sivilisering kan heve slike menneskelige arter som buskmennene, veddhaene på Ceylon, noen afrikanske stammer, til samme intellektuelle nivå som ariene, semittene og de såkalte turanierne. De har ikke den "hellige gnisten" i seg, og det er bare de som nå er de *laverestående* raser på kloden, som lykkeligvis nå raskt dør ut, som følge av naturens kloke tilpasning, som alltid virker i den retning. Menneskeheten har i sannhet "samme blod", *men ikke samme essens*. Vi er drivhusplantene, som i naturen er forsert kunstig, og har i oss en gnist, som i dem er latent.

¹¹² Det filosofiske syn innen indisk metafysikk plasserer det ondes opphav til differensieringen av det homogene til det heterogene, av enheten til mangfoldet.

¹¹³ "*Gud skapte ikke døden*" – o. a.

ser. Dette verket er så kjettersk i forhold til anerkjente standarder for teologiske og vitenskapelige verker, at ingen anledning til å påvise at disse standarder ofte tilegner seg illegal autoritet bør neglisjeres.

TILLEGG FRA EN KOMMENTAR TIL VERSENE I 12. SANGEN

Manuskriptet hvor disse tilleggsforklaringene hentes tilhører en gruppe som kalles "*Tougshakchi Sangye Songa*", eller beretningen om de "Trettifem buddhaers bekjennelser", som de kalles *eksoterisk*. Disse personlighetene, selv om de etter nordlig, buddhistisk religion kalles "buddhaer", kan like godt kalles rishier, eller avatarer, osv., da de bare er "buddhaer som var før Sakyamuni" for de nordlige etterfølgerne av Gautamas etikk. Disse store mahatmaer, eller buddhaer, er universelle og felles eie. De er *historiske* vismenn – i alle fall for alle de okkultister som tror på et slikt hierarki av vismenn, hvis eksistens er blitt bevist for dem av de lærde innen broderskapet. De er utvalgt fra omtrent nittisju buddhaer i en gruppe og femtitte i en annen,¹¹⁴ hovedsakelig imaginære personligheter, som i virkeligheten er personifikasjoner av de førstnevnte kreftene.¹¹⁵ Disse "kurvene" med de eldste skriftene på "palmeblader" holdes meget hemmelig. Ved hvert manuskript er det festet en kort oversikt om den underrasen som den særskilte "Buddha-Lha" tilhørte. Det ene spesielle manuskript som det følgende tillegget er hentet fra, og som dermed er fremstilt i et mer forståelig språk, sies å være blitt kopiert fra steintavler som tilhørte en buddha fra den femte rases tidligste dager, som hadde sett flommen og undergangen av den atlantiske rases hovedkontinent. Den dag da mye, om ikke alt, av det som gis her fra arkaiske registreringer, vil bli funnet å være korrekt, er ikke fjern. Da vil moderne symbologer få visshet om at selv Odin, eller guden Wotan, den høyeste guden i tysk og skandinavisk mytologi, er en av disse trettifem buddhaer, og faktisk en av de første, for det kontinent han og hans rase tilhørte er også et av de eldste. Så tidlig faktisk at det var tropisk natur hvor det nå ligger evig, usmeltet snø, og man kunne krysse nesten over tørt land fra Norge *via* Island og Grønland til de områder som i dag omgir Hudsonbukten.¹¹⁶ Akkurat som i de blomstrende dagene til de atlantiske kjempene, som var sønner av "kjemper fra Østen", da en reisende kunne foreta en reise fra det som i våre dager er Sahara-ørkenen, til de områder som nå hviler i drømmeløs søvn på bunnen av Mexicogulften og det Karibiske hav. Hendelser som aldri ble nedskrevet unntatt i det menneskelige minne, og som religiøst ble meddelt fra en generasjon til en annen, fra rase til rase, og som kunne vært bevart ved stadige overføringer "innen hjernens kapasitet" gjennom talløse æoner, med større sannhet og nøyaktighet enn noe skrevet dokument eller registrering. "Det som er del av vår sjel er evig", sier Thackeray; og hva kan være nærmere vår sjel enn det som skjedde da våre liv begynte? Antall liv er talløse, men den sjel eller ånd som beliver oss gjennom alle disse myriader av eksistenser er den samme, og selv om den *fysiske* hjernes kapasitet kan glemme hendelser i løpet av et jordisk liv, kan hoveddelen av vårt kollektive minne aldri unnslippe vår indre, guddommelige sjel. Dens visken kan være for lav, lyden av dens ord for fjern til å bli oppfanget av våre fysiske sanser. Likevel vil skyggene av de hendelser *som har vært*, like mye som skyggene av de hendelser *som skal skje*, være innen våre oppfatningsevne og stadig være tilstede for vårt sinns øyne.

¹¹⁴ Gautama Buddha, som heter Shakya Thüb-pa, er den *syvogtyvende* av den siste gruppen, da de fleste av disse buddhaer tilhører de *guddommelige dynastier* som instruerte menneskeheten.

¹¹⁵ Av disse buddhaer eller "opplyste", som var fjerne forgjengerne til Gautama Buddha, og som vi lærer representerer mennesker som en gang levde, store adepter og helgener, som "visdommens sønner" inkarnerte i, og som derfor så å si var de himmelske vesenenes mindre avatarer – tilhørte elleve den atlantiske rase og 24 den femte rase, fra dens begynnelse. Der er de samme som jainaenes Tirtan-karaer.

¹¹⁶ Dette kan forklare likheten mellom de kunstige gravhaugene i USA og i Norge. Det var denne likheten som ledet noen amerikanske arkeologer til å foreslå at norske sjøfarere hadde *oppdaget* Amerika for mer enn tusen år siden. (*Se Holmboe's "Traces de Bouddhisme en Norvège*, s. 23). Det er ingen tvil om at Amerika er det "fjerne land som fromme menn og svære stormer hadde overført den hellige lære til", som en kinesisk forfatter foreslo i en beskrivelse til Neumann. Men verken professor Holmboe i Stockholm, eller de amerikanske arkeologene har gjettest korrekt alder for disse gravhaugene. Det faktum at nordmennene hadde gjenoppdaget det land som deres for lengst avdøde forfedre trodde hadde gått tapt i den generelle oversvømmelsen, står ikke i konflikt med det andre faktum at den *hemmelige lære* i det land som var det fysiske menneskes og den femte rasens vugge, hadde funnet frem til den såkalte *nye verden* flere tidsaldre før buddhistenes "hellige lære".

Det er denne sjelsstemmen, som kanskje forteller de som tror på tradisjonen mer enn den skrevne historien; at det som sies nedenfor er helt sant og gjelder forhistoriske fakta. Et avsnitt lyder slik:

LYSETS KONGER HAR DRATT I VREDE. MENNESKENES SYND ER BLITT SÅ SVART AT JORDEN SKJELVER I SIN STORE SJELEKVAL... DE ASURBLÅ SETENE FORBLIR TOMME. HVEM AV DE BRUNE, HVEM AV DE RØDE OG HVEM AV DE SVARTE (raser) KAN SITTE PÅ SETENE TIL DE VELSIGNEDE, KUNNSKAPENS OG BARMHJERTIGHETENS SETER ! HVEM KAN TILEGNE SEG MAKTENS BLOMST, PLANTEN MED DEN GYLNE STILKEN OG DEN ASURBLÅ BLOMSTEN ?

"Lysets konger" er det navn alle de gamle beretningene ga regentene av de guddommelige dynastiene. De "asurblå seter" er oversatt til "himmelske troner" i visse dokumenter. "Maktens blomst" er nå lotusen. Hvem kan si hva den må ha vært i den perioden.

Forfatteren fortsetter, som den senere Jeremias, å klage over sitt folks skjebne. De var berøvet sine "asurblå" (himmelske) konger, "de med *deva*-farge", den måneliknende hudfargen, og "de med de skinnende (gylne) ansikter" hadde dratt "til salighetens land, ildens og metallets land"; eller – i samsvarende med reglene for symbolisme – til de land som lå nordover og østover, hvor "de store vannene var feid bort, slukt av jorden eller oppløst i luften". De kloke rasene hadde oppdaget "de svarte stormdragene, nedkalt av visdommens drager" – og hadde flyktet, ledet av sine skinnende beskyttere fra det mest opphøyde land" – formodentlig de store, fortidige adeptene; de hinduene kaller sine Manuer og Rishier. En av dem var Vaivasvata Manu.

De "med gul farge" er forfedrene til de som etnologene nå klassifiseres som turanere, mongoler, kinesere og andre fortidige nasjoner, og det landet de flyktet til var intet annet enn Sentralasia. Der ble helt nye raser født. Der levde og døde de inntil de ble delt i nasjoner. Men denne "delingen" skjedde ikke på de steder den moderne vitenskap oppgir; heller ikke på den måten Max Müller og andre *arianister* viser de ble inndelt og fordelt på. Nesten to tredeler av en million år har forløpt siden denne perioden. Kjempene med de gule ansiktene i de post-atlantiske dager hadde gjennom denne påtvungne isolering til en del av verden, og med samme raseblod og uten noen frisk tilførsel eller innblanding, rikelig tid til å forgrene seg gjennom en periode på nesten 700.000 år på de mest heterogene og forskjellige typer. Det samme kan sees i Afrika. Ingen steder finnes det større variasjon av typer, fra svart til nesten hvit, fra kjempemennesker til dvergaktige raser, og dette bare på grunn av deres påtvungne isolasjon. Afrikanerne har ikke forlatt sitt kontinent på mange hundre tusen år. Hvis det europeiske kontinent forsvant i morgen og andre land steg opp isteden; og hvis afrikanske stammer begynte å deles og spre seg utover verden, ville det være de som innen hundre tusen år ville danne hovedparten av siviliserte nasjoner. Og det ville være etterkommerne fra vårt høykulturfelle nasjoner, som kan ha overlevd på en øy uten noen muligheter til å krysse de nye havene, som vil degenerere til relativ primitivitet. Dermed faller grunnen for å dele menneskeheten i *høyere* og *lavere* raser til grunnen og blir feilaktig.

Dette er de påstander og fakta som gis gjennom de arkaiske registreringene. Ved å innhente og sammenlikne dem med noen moderne evolusjonsteorier, *unntatt læren om det naturlige utvalg* (se "Physiological Selection" av G.J. Romanes.), synes disse påstandene å være svært fornuftige og logiske.¹¹⁷ Når ariene er etterkommere etter de *gule* Adamene, den gigantiske og svært siviliserte atlantisk-ariene rasen, stammer semittene – og jødene med dem – fra den røde Adam, og dermed har både de Quatrefages og forfatterne av den mosaiske skapelsesberetningen rett. Kunne kapittel 5 i 1. Mosebok sammenliknes med slektshistorien i vår arkaiske bibel, skulle perioden fra Adam til Noa finnes omtalt i den, selvsagt med andre navn, og de respektive patriarkalske år ville være perioder, hvor det hele ville fremstå symbolsk og allegorisk. I det manuskript vi her behandler, er det mange og hyppige henvisninger til de atlantiske nasjoners store kunnskaper og høye sivilisasjon, som viser styreformene for flere av dem og deres kunst og vitenskap. Hvis den tredje rottrasen, lemurer-atlanterne, allerede omtales ved å drukne "sammen med sin høye sivilisasjon og guder" ("*Esoteric Buddhism*", s. 65), hvor mye mer kan ikke da sies om atlanterne !

Det er fra den fjerde rase de første ariere fikk sine kunnskaper om "den mengde vidunderlige ting", *sanha* og *mayasabha*, som nevnes i Mahabharata, Mayasurs gave til pandavaene. Det er fra dem de lærte luftfart, *viwan vidya* ("kunnskapen om flygende luftfartøy"), og derav sitt store kjennskap til

¹¹⁷ Se de første sider av del VI, VITENSKAPEN JAMFØRT MED DEN HEMMELIGE LÆRE.

meteorografi og meteorologi. Det er atter fra dem ariene fikk sin mest verdifulle vitenskap om de skjulte kreftene i edle og andre steiner, kjemi, eller alkymi, mineralogi, geologi, fysikk og astronomi.

Forfatterinnen har flere ganger stilt seg selv spørsmålet: "Er historien om utgangen fra Egypt – i det minste i sine detaljer – slik den fremstilles i det gamle testamentet, korrekt ? Eller er den, som historien om Moses selv og mange andre, bare en annen versjon av atlanternes legender ?" For enhver som hører sistnevntes historie kan ikke unngå å se den store likheten i de fundamentale trekk ? "Guds" vrede over faraos stahet, hans befaling til de "utvalgte" om å berøve egypterne deres verdisaker av "sølv og gull" før avreise, og til sist at egypterne og deres farao druknet i Det Røde hav. Her er en avskrift av den tidligere historien fra kommentarene:

" . . . Og den 'store kongen med det blendende ansikt', lederen for alle gulhudede, var bedrøvet, etter å ha sett de sorthudedes synd.

Han sendte sitt luftskip (viwan) til alle sine høvdingbrødre (lederne for de andre nasjonene og stammene), lastet med fromme menn, som sa: ' Start forberedelsene. Stå opp dere tilhengere av den gode lov og kryss landet mens det (ennå) er tørt. '

Stormens herrer nærmer seg. Deres stridsvogner nærmer seg landet. Bare en natt og to dager skal herrene over de med sorte ansikter (trollmennene) oppholde seg i dette overbærende landet. Det er fordømt, og de vil måtte synke ned med det. De lavere ildherrene (gnomene og ildelementalene) forbedrer sine magiske agneyastra (magiske ildvåpen). Men herrene over det mørke øye ("det onde øye") er sterkere enn dem (elementalene), og de er de mektiges slaver. De er vel bevandret i ashtar (vidya, den høyeste, magiske kunnskap).¹¹⁸ Kom og bruk deres (: magiske krefter, for å motstå trollmennenes). Må enhver herre med blendende ansikt (en adept i hvit magi) overta viwanene til enhver herre med sort ansikt, slik at ingen (av trollmennene) skal unnslippe vannet eller unngå de fires stav (de karmiske guddommene) og redde sine ondsinnede (tilhengere, eller folk).

Må enhver med gult ansikt sende sin søvn (mesmerisere) til enhver med sort ansikt. Må selv de (trollmennene) unngå smerte og lidelser. Må enhver som er tro mot de solare guder binde (paralysere) enhver under månegudene, slik at de ikke skal lide eller unnslippe sin skjebne.

Og må enhver med gult ansikt tilby av sitt livsvann (blod) til de sorte ansikters talende dyr, slik at de ikke vekker sin herre.¹¹⁹

Klokken er slagen, den sorte natt står for døren, osv., osv.

. . .

Må deres skjebne skje. Vi er tjenere for de fire store.¹²⁰ Må lysets konger vende tilbake.

Den store konge falt på sitt blendende ansikt og gråt . . .

Da kongene samlet seg, hadde vannene allerede beveget seg . . .

(Men) folkene hadde nå kryssset over det tørre land. De var bortenfor vannmerket. Med sine viwaner nådde deres konger dem igjen og ledet dem til ild- og metall-landene (mot øst og nord)."

. . .

I en annen del heter det:

" . . . Stjerner (meteoror) haglet over landområdene til de med sorte ansikter, men de sov.

De talende dyrene (det magiske vokterne) var stille.

De lavere herrene ventet på ordrer, men de kom ikke, for herrene deres sov.

Vannet steg og fylte dalene fra den ene enden av jorden til de andre. Høytliggende områder forble, sammen med jordens bunn (på klodens sørlige del) tørr. Der oppholdt de seg som unnslass, de med gule ansikter og direkte blikk (de oppriktige og ærlige).

Da herrene over de med mørke ansikter våknet og søkte etter sine viwaner for å unnslippe det stigende vannet, var de borte."

¹¹⁸ Dette skrev den nylig avdøde Brahmachari Bawa, en meget kjent og hellig yogi: "Utførlige verk om *ashtar vidya* og andre tilsvarende vitenskaper ble til ulike tider samlet i tidens språk. Men den originale sanskritversjonen gikk tapt da landets vårt delvis gikk under." (Se *Theosophist* for juni 1880, "Som Things the Aryans Knew".) Se Wilson's *Specimens of Hindu Theatre*, I, 297 for en omtale av *agneyastra*.

¹¹⁹ Noen fantastiske, kunstgjorte dyr, tilsvarende Frankensteins skapelser, som talte og varslet sin herre om enhver fare som nærmet seg. Herren var en "sort magiker", og det mekaniske dyret var besjelet av en *djin*, en elemental, ifølge beretningene. Konferer del V, xxvii, "Syvtallet innen astronomi, vitenskap og magi".

¹²⁰ De fire karmiske gudene, som kalles maharajaer i sangene.

Deretter følger et avsnitt som omtaler noen av de mektigste av trollmennene med "sorte ansikter", som våknet tidligere enn de andre, og som forfulgte de som hadde berøvet dem, som dannet baktroppen, fordi – "*folkene som ble ført bort, var så tette som melkeveiens stjerner*", forteller en nyere kommentar, som bare er skrevet på sanskrit.

"Lik en drageslange som langsomt ruller ut sin kropp, åpnet menneskesønnene, ledet av visdommens sønner, sine folder og spredde seg ut som en brusende strøm av søtvann . . . Mange med svake hjerter omkom på veien. Med de fleste ble reddet."

Men forfølgerne, "hvis hoder og bryst var høyt over vannet", jaget dem "i tre måneperioder", inntil de ble innhentet av de stigende bølgene og omkom til siste mann. Jorden sank under føttene deres, og jorden oppslukte de som hadde vanæret henne.

For en stor del lyder dette som historien om *utvandringen* (fra Egypt), som inntraff flere hundre tusen år senere. Moses' biografi, beretningen om hans fødsel, barndom og redning fra Nilen ved faraos datter, blir nå påvist å stamme fra den kaldeiske fortellingen om Sargon. Hvis dette er tilfelle, noe den assyriske steintavlen i British Museum er et godt bevis for, hvorfor ikke den om at jødene plyndret egypterne for deres juveler, faraos og hans hærs død, osv.? De kjempemessige trollmennene på Ruta og Daitya, "herrene over de mørke ansikter" kan i en senere fremstilling være blitt de egyptiske trollmenn, og de gulhudede menneskene av den femte rase, Jakobs rettskafne sønner, det "utvalgte folket" . . . Vi kan konstatere enda en ting: Det har vært flere guddommelige dynastier – en serie for hver rotrase startende med den tredje, og hver serie tilpasset og i forhold til dens menneskehet. De siste syv dynastier som det henvises til i de egyptiske og kaldeiske beretningene gjelder den femte rase, som selv om den generelt kalles arisk, ikke var det fullstendig, da den alltid i stor grad var oppblandet med raser som etnologien gir andre navn. Det er ikke mulig med den begrensede plass vi har til vår disposisjon å beskrive atlanterne noe mer, som alle i Østen tror like mye på som vi tror på de gamle egyptere, men hvis eksistens hovedparten av den vestlige vitenskap benekter, som de har gjort i forhold til mange sannheter tidligere, fra Homers eksistens til breviduene. Atlanternes sivilisasjon var større enn til og med egypternes. Det var deres degenererte etterkommere, de som bodde på Platons Atlantis, som bygget de første pyramidene i det landet, og det skjedde før ankomsten av de "østlige etiopierne", som Herodot kaller egypterne. Dette fremgår av en uttalelse fra Ammianus Marcellinus, som sier om pyramidene at "det også finnes underjordiske ganger og buktende gjemmesteder, hvor det sies at mennesker som kjente godt til de gamle mysterier, som gjorde at de kunne forutse en kommende flom, bygget dem på ulike steder slik at minnet om alle deres hellige seremonier ikke skulle gå tapt".

Disse mennesker som "kunne forutse en kommende flom" var ikke egyptere, som aldri hadde opplevd noe slikt uten Nilens periodiske oversvømmelser. Hvem var de ? Vi fastholder at de var de siste etterkommere av atlanterne, de raser vitenskapen og tenkningen til den velkjente geologen Ch. Gould, uklart fornemmer, når han sier: "Skal vi anta at vi har uttømt naturens store museum ? Har vi, i virkeligheten, trengt gjennom dets forkammer ? Omfatter menneskehetens skrevne historie, som strekker seg over noen få tusen år, hele dets intelligente eksistens ? Eller finnes det i fjerne mytiske tidsalder, over flere hundre tusen år, gjengitt i Kaldeas og Kinas kronologiske oversikter, uklare påminnelser om forhistoriske mennesker, muligens formidlet av noen få overlevende til eksisterende land fra andre, som lik Platons Atlantis-fabel, kan være sunket i havet eller vært utsatt for en eller annen stor katastrofe som ødela dem og hele deres sivilisasjon." (*Mythical Monsters*, s. 19.)

Etter dette kan vi vende oss med noe større tillit til en mester, som lenge før Goulds uttalelse, skrev: "Den fjerde rase hadde perioder med den høyeste sivilisasjon. Den greske, romerske og selv den egyptiske sivilisasjon var ingenting sammenliknet med den sivilisasjonen som begynte med den tredje rase" – etter delingen i to kjønn.

Om man benekter at det fantes en slik sivilisasjon og kunnskap om kunst og vitenskap i tredje og fjerde rase, vil ingen benekte at det – mellom fortidens store sivilisasjoner, som de i Egypt og India, fra begynnelsen av den kristne tidsalder og like opp til vår nåværende moderne sivilisasjon – strekker seg en mørk tidsalder av uvitenhet og barbarisme, hvor alle minnene om disse tradisjoner var borte. Som det sies i *Isis Unveiled*: "Hvorfor skal vi glemme at tidsalder før skipene til de eventyrlyste genoveserne kløvde de vestlige hav, hadde fönikiske fartøyer seilt omkring hele kloden og spredd sivilisasjon til områder som nå er øde og forlatt ? Hvilken arkeolog tør påstå at den samme hånd som planla Egypts pyramidene, Karnak og tusener andre ruiner som nå forstøves til glemsel på Nilens sandbredder, ikke oppførte det monumentale Nagkon-Wat i Cambodia. Eller følg sporene av hieroglyfene på obelis-

ker og dører i en forlatt indisk landsby, nylig oppdaget i Britisk Colombia av lord Dufferin, eller de på Palenques og Uzmals ruiner, i Sentral-Amerika. Taler ikke de relikvier vi verdsetter i våre museer – de siste minner av for lengst "glemte kunster" – høylytt i favør av tidligere sivilisasjoner? Beviser de ikke, om og om igjen, at nasjoner og kontinenter har forsvunnet sammen med sin kunst og sine vitenskaper, som verken den første smeltedigel som noensinne ble oppvarmet i et middelalderkloster, eller den siste som gikk i stykker for den moderne kjemiker, har gjenskapt, eller vil make å gjøre det – i alle fall ikke i dette århundret."

Det samme spørsmål kan stilles nå, som det ble stilt da. Enda en gang kan det spørres: "Hvordan kan det være at det mest avanserte standpunkt som er oppnådd i vår tid, bare tillater oss i uklar avstand oppover den alpine kunnskapens vei å registrere de monumentale prestasjonene som tidligere utforskere har etterlatt seg på de nivåer de har oppnådd og anvendt?"

"Hvis moderne mestere er så mye mer avansert enn tidligere tiders; hvorfor restaurerer de ikke de tapte kunstartene etter våre postdiluvanske forfedre? Hvorfor gir de oss ikke Luxors uforgjengelige farger – den tyrenske purpur, den lyse vermillion¹²¹ og det blendende blå som dekorerer stedets vegger, som ennå er like klare som den første dag de ble påført; den uforgjengelige sementen i pyramidene og fortidens akvedukter; Damaskus-klingen, som kan snus som en korketrekker i sin slire uten å briste; de praktfulle, uforliknelige nyansene på det fargede glasset som finnes i gamle ruiners støv og som stråler ned fra gamle katedralers vinduer; og hemmeligheten ved virkelig fornbart glass? Og hvis kjemien ikke er i stand til å måle seg med selv kunststykkene i tidlig middelalder; hvorfor da skryte om bragder som med stor sannsynlighet var fullkomment kjent for tusener av år siden. Jo mer arkeologien og filologien avanserer, dess mer ydmykende for vår stolthet er de oppdagelser de gjør daglig, dess mer ærefullt det vitnesbyrd de bærer på vegne av de som, kanskje på grunn av den store avstand til den fjerne fortid, er blitt vurdert som uvitende rotekopper innhyllt i den dypeste overtro."

Blant de kunster og vitenskaper de behersket – som en arv etter atlanterne – var astronomi og symbolisme, som inkluderte kjennskapet til zodiakken.

Som allerede forklart, trodde alle i fortiden, med god grunn, at menneskeheten med dens raser var tett forbundet med planetene, og de med de zodiakale tegnene. Hele verdens historie er registrert i disse. I Egypts gamle templer fremgikk dette av Dendera-zodiakken, men med unntak av et arabisk verk som eies av en *sufi*, har forfatteren aldri sett en korrekt kopi av disse fantastiske registreringene av fortidens, også av *fremtidens*, historie for vår klode. Likevel eksisterer uten tvil de opprinnelige registreringene.

Da europeerne ikke kjenner den virkelige indiske zodiak; de forstår heller ikke den de kjenner (konferer Bentley), anbefales leseren, for å få bekreftet påstanden, å vende seg til Denons verk (*Travels in Egypt, 2. bind*), hvor de to kjente egyptiske zodiakker, *hvis de forstås*, kan undersøkes og studeres. Fordi forfatteren har sett dem selv, trenger hun ikke å tro på hva andre studerende – som har undersøkt og studert dem nøye – har å si om dem. De egyptiske prestenes utsagn til Herodot, om at jordens og ekliptikkens poler en gang falt sammen, er blitt bekreftet av Mackey.¹²² For han fastslår at polene fremstår i zodiakken i begge posisjoner. "Og i den som viser polene (polaksene) i rett vinkel, fins det merker som viser at 'det ikke var siste gang de var i denne posisjonen, *men den første* – etter at zodiakken var funnet." "Steinbukken", tillegger han, "representeres av Nordpolen, og Krepsen deles midt på av Sydpolen; som er en bekræftelse på at de opprinnelige hadde vinter da Solen var i Krepsen, men det som karakteriseres den *første gang* polene var i denne posisjonen, er Løven og Jomfruen." (Se del V, "Zodiakkens mysterium".)

Nokså omtrentlig tror egyptologene at de store pyramidene ble bygget 3.350 f.Kr. (Se Proctor, *Knowledge, I, sidene 242 og 400*), og at Menes og hans dynasti eksisterte 750 år før det fjerde dynasti (som antas å ha bygget pyramidene) oppsto ("*The Great Pyramid*", *Staniland Wake*). Dermed oppgis Menes å ha levd 4.100 år f.Kr. Men sir J. Gardner Wilkinson utsagn om at "*alle fakta leder til den konklusjon at egypterne allerede hadde utviklet sin sivilisasjon mye før Menes levde og kanskje før de immigrerte inn i Nil-dalen*" (*Rawlinson's "Herodotus"*, ii, 345) er meget tankevekkende og knuser denne hypotesen. Den henviser til store sivilisasjoner i *forhistorisk* tid med en enda større fortid. *Sche-soo-Hor* ("Horus' tjener") var det folk som hadde bosatt seg i Egypt. Som M.G. Maspero forsikrer, er

¹²¹ oransjerød, o.a.

¹²² "The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated" av en merkverdig intuitiv symbolist og astro-
nom, en slags selvgjort adept i Norwich, som levde i første fjerdedel av dette århundre.

det denne *forhistoriske* rase som "fortjener æren . . . av å ha grunnlagt de viktigste byene i Egypt og ha etablert de viktigste helligdommene". Dette var *før* den store pyramide-epoken, da Egypt knapt hadde hevet seg over vannflaten. Likevel "behersket de den hieroglyfiske skriften som er så spesiell for egypterne og må allerede ha hatt en meget avansert sivilisasjon". Lenormant sier det var "landet med de store forhistoriske helligdommene, setet for presteskap, som spilte den viktigste rollen ved utviklingen av sivilisasjonen". Hvilken dato tillegger vi dette folket? Man nevner 4.000, kanskje 5.000 år f.Kr. (Maspero). Nå påstås det at det er ved hjelp av den store perioden på 25.868 år (stjerneåret) at den omtrentlige tid før oppførelsen av de store pyramidene kan fastslås. "Antar vi at pyramidebyggerne hadde innrettet den lange, trange gangen mot polstjernen, har astronomer vist at . . . Alpha Draconis, den daværende polstjernen, sto i den nødvendige posisjon både i år 3.350 og i år 2.170 f.Kr. (Proctor, sitert av Satiland Wake.) Men vi meddeles også at "denne relative posisjon for Alpha Draconis og Alcyone var uvanlig . . . og ville ikke inntreffe på ny før etter et helt stjerneår" (*ibid*). Da Dendera-zodiakken viser passasjen av tre stjerneår, viser dette at den store pyramiden må være bygget for 78.000 år siden; eller i ethvert tilfelle at denne muligheten fortjener å bli akseptert som like sannsynlig som den senere 3.350 f.Kr.

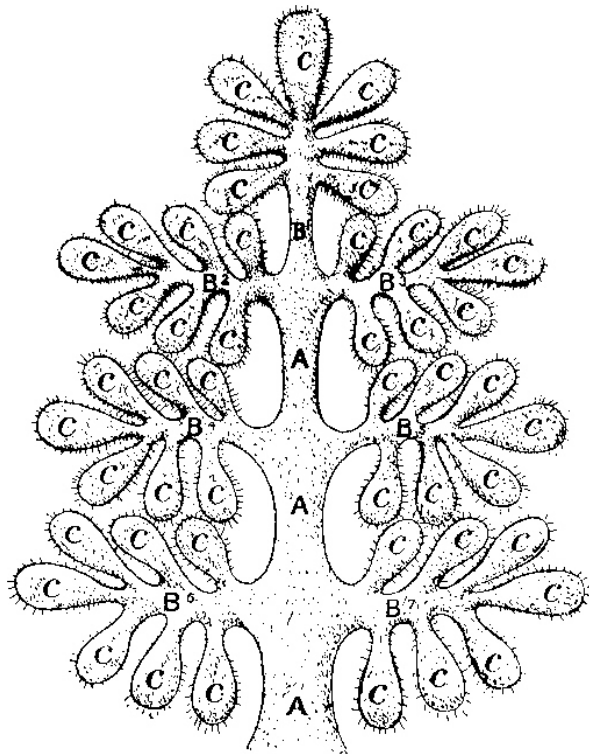
På en zodiak i et bestemt tempel i nordre India, er det funnet de samme karakteristiske tegnene som på Dendera-zodiakken. De som kjenner godt til hinduiske symboler og stjernebilder, vil på grunnlag av egypternes beskrivelser være i stand til finne ut om angivelsen av den kronologiske tid er korrekt eller ikke. På Dendera-zodiakken som er bevart av de moderne egyptiske koptikere og greske adepter, og forklart noe annerledes av Mackey, står Løven på *Hydra* og halens dens er nesten rett og peker nedover med en vinkel på mellom førti og femti grader, en stilling som er i overensstemmelse med den *opprinnelige* formen for disse stjernebildene. "Men på mange steder ser vi Løven (*Simha*)", tillegger Mackey, "med halen vendt oppover langs ryggen med avslutning som et slangehode, noe som viser at Løven var blitt *invertert*, noe som må ha skjedd med hele zodiakken og hver av stjernebildene, når polene var blitt invertert."

I sin omtale av den *sirkelformede* zodiak, som også omtales av Denon, sier han: Der "står Løven på slangen, og dens hale danner en kurve nedover, som viser at *det må ha gått seks eller syv hundre tusen år mellom de to posisjonene*. Det var liten forskjell mellom Løvens og Hydraens stjernebilder, mens Jomfruen fremstilles meget forskjellig fra de to. I den *sirkulære* zodiak, *ammer jomfruen sitt barn*, men det synes ikke som om de har hatt den forestillingen da polene første gang var innen det ekliptiske plan; for i *denne* zodiak, som Denon oppgir, finner vi *tre jomfruer mellom Løven og Vekten, hvor den siste holder et hveteaks i sine hender*. Det er mye å beklage at det i denne zodiak er et brudd i figuren fra siste del av Løven og til *begynnelsen av Jomfruen*, som har fjernet en *dekan* fra hvert tegn".

Likevel er meningen klar, da de tre zodiakkene tilhører tre, ulike perioder, nemlig de tre familierasene av femte rotrases fjerde underrase, hvor hver av dem har strukket seg over 25.000 til 30.000 år. Den første av disse (de "ariske atlanterne") bevitnet dommen over den siste befolkning av "kjempeatlanterne",¹²³ som forsvant for 850.000 år siden (Ruta- og Daitya-øyene/kontinentene) mot slutten av den miocenske tidsalder.¹²⁴ Den fjerde underrase ble vitne til ødeleggelsen av de siste rester av atlanterne – ario-atlanterne på den siste av Atlantis øyer for ca. 11.000 år siden. For å kunne forstå dette bes leseren kaste et blikk på figuren over stamtreet for den femte rotrase – som generelt, om ikke helt korrekt, kalles den ariske rase og forklaringene til det.

¹²³ Uttrykket "atlanterne" må ikke forlede leseren til å tro at dette bare var en rase eller et folkeslag. Det ville være det samme som å si "asiaterne". Mange, ulike og variable var atlanterne, som representerte flere *menneskeheter* og nærmest et talløst antall raser og folkeslag, faktisk mer variert enn om navnet "europere" skulle tildeles alle i verdens eksisterende fem deler, som – om koloniseringen fortsetter som nå – kanskje vil inntreffe på mindre enn to til tre hundre år. Det fantes brune, røde, gule, hvite og sorte atlantere, kjemper og dverger (slik noen afrikanske stammer sammenligningsvis er nå).

¹²⁴ En lærer sier i "Esoteric Buddhism" på side 64: "I eocenalderen, selv i første del, hadde den store syklus av fjerde rases mennesker, (lemuro-)atlanterne allerede nådd sitt høyeste (sivilisasjons-)nivå, og det store kontinentet, far til omtrent alle nåværende kontinenter, viste de første tegn på å synke . . ." Og på side 70 vises det at Atlantis i helhet forsvant i løpet av miocenalderen. For å vise hvordan kontinenter, raser, folkeslag og sykluser overlappet hverandre, kan man bare tenke på Lemuria, hvor de siste deler av landområdet forsvant omtrent 700.000 før begynnelsen av tertiærperioden (se side 65 i samme bok), og siste del av "Atlantis" bare for 11.000 år siden. Begge overlapper dermed, den ene inn i den atlantiske periode og den andre inn i den ariske.

tige datoer, fordi rasene, underrasene, osv. og nedover til de minste forgreninger, overlapper og griper inn i hverandre slik at det nærmest er umulig å atskille dem.

Den menneskelige rase er blitt sammenliknet med et tre, og dette tjener utmerket som en illustrasjon.

Treets hovedstamme svarer til en ROT-RASE (A).

Treets større lemmer svarer til de ulike UNDER-RASENE, i et antall på syv (B^1 , B^2 , osv.)

På hver av disse lemmer er det syv GRENER ELLER FAMILIE-RASER (C).

Enn videre er kaktusplanten en bedre illustrasjon, for dens kjøttfulle "blader" er dekket av skarpe nåler, som hver kan sammenliknes med et folkeslag eller en stamme av mennesker.

Vår femte rottrase har allerede eksistert – som en selvstendig rase helt fri fra sin moderstamme – i omtrent 1.000.000 år. Dermed har hver av de fire forutgående underraser levd i omtrentlig 210.000 år, og hver familierase eksisterer gjennomsnittlig i 30.000 år. Den europeiske "familierasen" har dermed fremdeles flere tusen år igjen, selv om hver nasjon eller de talløse nålene på den varierer ved hver påfølgende "sesong" med tre eller fire tusen år. Det er bemerkelsesverdig å legge merke til den relative overensstemmelse i varigheten mellom en "familierase" og et "stjerneår".

Kunnskapen om dette, og om den korrekte deling av tidsperiodene, var en viktig del av mysteriene, hvor disse vitenskaper ble lært til disiplene og hvor de ble overført fra en hierofant til en annen. Alle er klar over at europeiske astronomer tidfester (tilfeldig nok) årene 2.000 eller 2.400 f.Kr. (*Proctor*) som dato for oppfinnelsen av den egyptiske zodiak – og insisterer at denne oppfinnelsen falt sammen med datoen for oppføringen av den store pyramiden. For en okkultist eller østlig astronom virker dette helt absurd. *Kaliyuga*-perioden sies å ha begynt mellom 17. og 18. februar i år 3.102 f.Kr. Nå påstår hinduene at i år 20.400 før kaliyuga falt utgangspunktet for deres zodiak sammen med vårjevndøgnsunktet – hvor det samtidig var en konjunksjon mellom Solen og Månen. Bailly beviste ved langvarige og nøyaktige beregninger av denne datoen at selv om den var oppdiktet så var epoken siden de hadde startet begynnelsen av kaliyugaen *meget reell*. Denne "epoken starter i år 3.102 før vår tidsregning", skriver han. (*Se del III, bok I. "Hindu Astronomy defended by an Academician"*.) Den Måneformørkelse som inntraff fjorten dager etter starten av den svarte alder fant sted i et punkt mellom Jomfruens hveteaks og stjernen Θ (θ) i samme stjernebilde. En av deres mest esoteriske sykluser baserer seg på visse konjunksjoner og respektive posisjoner av Jomfruen og Pleiadene – (*Krittika*). Fordi egypterne

Leseren bør nå ha klart for seg det som er sagt om inndelingen av rottrasene og menneskehetens evolusjon i dette verket, som er klart og konsist uttrykt i hr. Sinnett's "Esoteric Buddhism".

1. I enhver manvantara er det syv RUNDER. Den nåværende er den fjerde, og vi er i den femte rottrase.

2. Hver rottrase har syv underraser.

3. Hver underrase har syv forgreninger, som kan kalles gren- eller "familie"-raser.

4. De mindre stammene, sideskudd og utskudd av familierasene er talløse og beror på karmiske virkninger. Studer figuren av slekstreet og du vil forstå. Illustrasjonen er rent skjematisk og har bare til hensikt å bistå leseren i å oppnå et enkelt grep om emnet, midt i den forvirring som eksisterer om de begrepene som til ulike tider er blitt anvendt til inndeling av menneskeheten. Vi har også forsøkt å uttrykke i tall – men bare innen omtrentlige grenser for sammenligningens skyld – varigheten i tid, som gjør det mulig på avgjørende måte å atskille en inndeling fra en annen. Det ville bare lede til håpløs forvirring om man forsøkte å gi nøyaktige

hentet sin zodiak fra det sørlige India og Lanka,¹²⁵ er den esoteriske meningen åpenbart identisk. De tre "Jomfruer" eller Jomfruen i tre ulike posisjoner, betydde for begge, registreringene av de første tre, "guddommelige eller astronomiske dynastier", som underviste den tredje rotrase. Etter å ha overlatt atlanterne til deres dom, vendte de tilbake (eller steg ned igjen) i løpet av tredje underrase av den femte for å avsløre for menneskeheten mysteriene ved deres opprinnelige fødsel – stjernehimlen. Den samme symbolske gjengivelse av menneskerasene og de tre dynastiene (guder, maner – de halvt guddommelige, astrale vesener i tredje og fjerde rase, og "heltene" i femte), som inntraff før de rent menneskelige kongene, finnes i fordelingen av ganger og lagdeling i de egyptiske labyrintene. Da de tre inversjonene av polene selvsagt endret zodiakkens utseende, måtte en ny konstrueres hver gang. I Mackey's "Sphinxiad" må den modige forfatters spekulasjoner ha skremt den ortodokse del av befolkningen i Norwich, for han sier, fantastisk nok:

"Den lengste tidsperiode som ble registrert på de monumentene (labyrinter, pyramider og zodiakene) *overskred ikke fem millioner år* (som ikke er korrekt),¹²⁶ som ikke stemmer med de informasjonene vi har fått fra (de esoteriske) kineserne og hinduene, hvor de sistnevnte har et registrert kjennskap til syv eller åtte millioner år,¹²⁷ som jeg har sett på en talisman av porselen . . ."

De egyptiske prestene disponerte den atlantiske Asuramaya-zodiakken, som moderne hinduer bruker fremdeles. Som opplyst i "*Esoteric Buddhism*" var egypterne, som grekerne og "romerne" for noen tusen år siden, "levninger etter atlanter-ariene"; de eldre egypterne fra Ruta-atlanterne, mens de sistnevnte var etterfølgere av den siste rasen på den øy, hvis plutselig forsvinnen ble meddelt Solon av de egyptiske innvidde. De eldre egypteres *menneskelige* dynastier som startet med Menes, hadde alle atlanternes *kunnskaper*, selv om det ikke lenger var noe atlantisk blod i årene deres. De hadde bevart alle sine arkaiske registreringer. Dette er påvist for lenge siden.¹²⁸ Det er nettopp fordi den egyptiske zodiak er mellom 75.000 og 80.000 år gammel at den greske zodiak er langt yngre. Volney har helt korrekt påpekt dette i sin "Ruins of Empires" (s. 360) at den bare er 16.984 år gammel, eller til vår dato 17.082.¹²⁹

KONKLUSJON

Plassen tillater oss ikke å si noe mer, og denne delen av "den hemmelige lære" må avsluttes. De førtini sangene og sitatene fra kommentarene, som er gjengitt, er alt som kan meddeles i dette verket. Dette, sammen med enda eldre kilder – som ingen har tilgang til uten de høyeste innvidde – og et helt bibliotek av kommentarer, ordlister og forklaringer utgjør sammenfatningen av menneskets opprinnelse.

Etter de kommentarer vi hittil har sitert fra, og forsøk på å forklare den skjulte mening av visse allegorier, har vi påvist fortidens virkelige esoteriske innsikt i geologi, antropologi og selv etnologi. I de deler av verket som følger vil vi forsøke å etablere en enda tettere metafysisk forbindelse mellom de tidligste raser og deres skapere, de *guddommelige* menneskene fra andre verdener – og dermed forsterke de påstander som er fremsatt med viktige påvisninger innen esoterisk astronomi og symbolisme.

I et ytterligere, tredje bind av dette verket (både dette og det fjerde er nesten ferdig) vil det bli meddelt korte historier om alle de store adeptene som er kjent både tidligere og nå i kronologiske rekkefølge; også et fugleperspektiv på mysteriene, deres fødsel, vekst, tilbakegang og død – i Europa. Det er ikke plass til det i dette verket. Det fjerde bindet vil bare omhandle okkult lære.

¹²⁵ Ceylon (Sri Lanka).

¹²⁶ De ariske brahmniner forfedre hadde fått sin zodiak og zodiakale beregninger fra de som var født med Kriyakti-kraft, "yogaens sønner", mens egypterne hadde fått sine fra atlanterne på Ruta.

¹²⁷ De må dermed ha ført tidsregistreringer over syv eller åtte millioner år, noe egypterne *ikke kunne*.

¹²⁸ Spørsmålet blir stadig utfordret, diskutert og besvart. Se *Five Years of Theosophy*. (Art. "Mr. Sinnett's Esoteric Buddhism", ss. 325-46).

¹²⁹ Volney sier at fordi *Væren* var på sin 15. grad i 1.447 f.Kr., så følger det at første grad av "Vekten" ikke kunne ha falt sammen med vårjevndøgnsunktet senere enn 15.194 år f.Kr.. Til dette må tillegges 1790 etter Kr., da Volney skrev dette. Da fremgår det at 16.984 år har forløpt siden etter den (greske eller mer hellenistiske) zodiaks begynnelse. (I 2007 blir dette 17.201 år; *o.a.*)

Lengden av den periode som skiller, i tid og rom, den fjerde og femte rase – i historisk,¹³⁰ eller selv dens tradisjonelle begynnelse av den femte – er for omfattende til å kunne tilbys i noen mer detaljerte form, selv for teosofar. Gjennom den postdiluvianske tidsalder – som etter bestemte periodiske epoker ble rammet av fryktelige katastrofer – ble for mange raser og folkeslag født, som har forsvunnet uten nesten å etterlate seg noe spor, til at det kan ha noen hensikt å beskrive dem. Om visdommens mestre har en fullstendig og sammenhengende fremstilling av vår rase fra dens første begynnelse og frem til i dag; om de innehar en uavbrutt fremstilling av mennesket siden det ble et fullstendig fysisk vesen og derved ble konge over dyrene og herre over jorden – tilkommer det ikke forfatteren å uttale seg om. Sannsynligvis har de det, etter vår personlige overbevisning. Men i så fall er denne kunnskapen bare for de *høyeste* innvidde, som ikke meddeler den videre til sine studenter. Forfatteren kan derfor bare formidle hva hun selv har lært, og ingenting mer.

Men selv dette vil for den profane leser fremstå mer som en merkverdig, fantastisk drøm enn som en mulig realitet.

Det er bare naturlig og slik skal det være, for dette inntrykket hadde den beskjedne forfatter selv i mange år om disse sidene. Født og oppvokst i europeiske, realistiske og forutsetningsvis siviliserte land, kunne det foregående bare tilegnes med største vanskelighet. Men det finnes bevis som på lengre sikt blir ugjendrivelige og unektelig for et ærlig og åpent sinn. Slike ble over en rekke år tilbudt forfatteren, og nå har hun full visshet om at vår nåværende klode og dens menneskelige rase må ha vokst og utviklet seg på denne, og ikke på noen annen måte.

Men dette er forfatterens personlige syn, og hennes oppfatning kan ikke forventes å ha større vekt enn noen annen "tro" – overfor de som betrakter en hver ny teori som kjettersk inntil det motsatte er bevist. Av denne grunn er vi okkultister forberedt på spørsmål som: "Hvordan kan vi vite om ikke forfatteren har funnet på hele opplegget? Og i motsatt tilfelle, hvordan kan vi si om ikke hele det foregående, som er angitt ved sangene, er et resultat av de gamles fantasier? Hvordan kan de ha bevart registreringer fra en slik umåtelig, ja utrolig fortid?"

Svaret om at verdens historie siden dens begynnelse til dens slutt "er skrevet i stjernene", dvs. registrert i zodiakken og den universelle symbolisme, hvis nøkler forvares av de innvidde – tilfredsstillende neppe tvilerne. Zodiakkens høye alder i Egypt er sterkt betvilt, og den indiske forkastes helt. "Dine konklusjoner er utmerkede, men dine premisser er alltid tvilsomme", fortalte en profan venn forfatteren en gang. Til dette ble det gitt et svar, som i det minste på et punkt hadde et fortrinn foran de vitenskapelige slutningene. For, med unntak av noen få problemer innen den rent fysiske vitenskap, er både premissene og konklusjonene for vitenskapens menn like hypotetiske, og de er nesten alltid feilaktige. Når de ikke fremstår slik for de profane, er forklaringen helt enkelt dette: den omtalte profane, som tror på vitenskapens fremstilling, er i liten grad klar over at både premisser og konklusjoner generelt er et resultat av de samme hjerner, som uansett hvor lærd de er, ikke er ufeilbarlige; en truisme som fremgår daglig ved de stadig skiftende vitenskapelige teorier og spekulasjoner.

Hvordan det enn er, er registreringene fra templer, zodiakken og legender, de ideografiske registreringene fra Østen, slik de leses av adepter i den hemmelige vitenskap og vidya, ikke et dugg mer tvilsomme enn den såkalte fortidige historie om de europeiske folkeslagene, som nå er utgitt, korrigert og supplert ved arkeologiske oppdagelser over et halvt århundre, de meget kompliserte inskripsjonene på assyriske tegnstener, kileskriftfragmenter og egyptiske hieroglyfer. Våre opplysninger bygger på de samme kilder, i tillegg til et nesten utømmelig forråd av hemmelige verker som Europa ikke kjenner noe til – *i tillegg til* de innviddes perfekte kunnskaper om symbolismen i ethvert ord som er bevart. Noen av disse registreringene er svært gamle. Enhver arkeolog og paleontolog er kjent med de ideografiske fremstillingene hos visse halvville stammer, som de har anvendt i uminnelige tider for å formidle sine tanker i symbolsk form. Dette er den eldste form for registrering av hendelser og ideer. Hvor gammel denne kunnskapen er for den menneskelige rase kan avledes ved noen tegn, i første rekke ideografiske, som er funnet på stridsøkser fra den paleontologiske periode. For få år siden sendte røde indianerstammer i Amerika en anmodning til USAs president om å få eiendomsretten til fire små sjøer. Anmodningen var skrevet på overflaten av et tøyestykke, som var dekket av et knapt dusin bilder

¹³⁰ Ordet "historisk" er anvendt, for selv om historikerne har nedjustert de datoer som skiller bestemte hendelser fra i dag nesten til det absurde, vil de likevel bli akseptert og tilhøre historien, når de blir kjent. Trojanerkrigen er en historisk hendelse. Den tidfestes til mindre enn 1.000 år f.Kr., mens sannheten er nærmere 6.000 enn 5.000 år f.Kr.

av fugler og dyr. (Se Lubbock.) De innfødte amerikanerne hadde et stort antall slike skriftstykker, men ikke en av våre vitenskapsmenn er ennå fortrolig med eller kjenner den tidlige hieroglyfiske siffer-skriften, som fremdeles er bevart innen noen brorskaper og som innen okkultismen kalles *senzar*. Alle som har bestemt seg for å betrakte slike skriverier – de røde indianernes ideografer, eller de kinesiske skrifttegnene – som "menneskehetens første rasers forsøk på å gi uttrykk for sine ulærde tanker" vil avgjort bestride vår påstand om at skrivekunsten ble oppfunnet av atlanterne og slett ikke av fønikerne. En påstand om at skrivekunsten var kjent for menneskeheten for mange hundre tusen år siden, i forhold til filologer som har uttalt at skrivekunsten var ukjent i India på Paninis tid og i Hellas på Homers tid, vil bli møtt av generell misbilligelse, om ikke stille forakt. Tross alle innvendinger og latterliggjørelse vil okkultistene fastholde påstanden, helt enkelt av denne grunn: fra Bacon til det moderne, kongelig vitenskapselskap har det vært en lang periode med for mange latterlige mistak fra vitenskapsens side til at vi i større grad skal tro på moderne vitenskapelige antagelser enn våre læreres utsagn. Skrivekunsten, sier våre vitenskapsmenn, var ukjent for Panini. Denne vismannen utarbeidet ikke desto mindre en grammatikk med 3.996 regler, som er den mest perfekte grammatikk som noensinne er utarbeidet ! De mest liberale mener Panini levde bare noen få århundrer f.Kr., mens klippene i Iran og Sentral-Asia (hvorifra filologene og historikerne mener den samme Paninis forfedre, brahminene, innvandret til India) er *dekket av skrift*, to og tre tusen år gamle (12.000 ifølge noen fryktløse paleontologer).

Ifølge Grote var skrivekunsten en *ukjent kunst* på Hesiods og Homers tid og ukjent i Hellas så sent som 770 f.Kr., mens fønikerne som *oppfant* den og hadde praktisert den så langt tilbake som til høyst 1.500 f.Kr.,¹³¹ levde og omga seg med grekere hele tiden ! Alle disse vitenskapelige og motsetningsfylte konklusjonene forsvant som dugg for solen, da Schliemann oppdaget (a) stedet for det fortidige Troya, som lenge var blitt vurdert som en fabel, og (b) gravde frem fra stedet leirkrukker med inskripsjoner *av tegn som var ukjente* for paleontologene og de fornektende sanskritforskerne. Hvem vil nå benekte Troya og disse arkaiske inskripsjonene ? Som professor Virchow bevitner: "Jeg var selv øyevitne til to slike oppdagelser og hjalp til med å samle sammen artiklene. Bakvaskerne som ikke skammet seg over å beskyldte oppdageren for bedrageri, er nå brakt til taushet."¹³² Man skånede heller ikke sannferdige kvinner mer enn sannferdige menn. Du Chaillu, Gordon-Cumming, madam Merian,¹³³ Bruce og en hærskeare andre er anklaget for løgn.

Madam Meridian – meddeler forfatteren av "*Mythical Monsters*", som gir denne informasjonen i *Innledningen* – ble anklaget for forsettlig falskneri for sin beskrivelse for nesten to hundre år siden av en fuglespisende edderkopp. Men nå har pålitelige observatører bekreftet at dette skjer både i Syd-Amerika, i India og andre steder. Audubon ble anklaget av botanikere for å ha funnet på den gule vannliljen, som han avbildet i sin *Birds of the South* med navnet *Nymhæa lutea*. Etter å ha vært plaget av denne beskyldningen i årevis, ble hans oppgave bekreftet ved at den lenge savnede blomsten ble oppdaget i Florida i 1876 (*Pop. Sci. Monthly*, nr. 60, april 1877). Likesom Audubon ble kalt *en løgner* for dette, og for sin *Holiætus Washingtonii*,¹³⁴ ble Victor Hugo latterliggjort for . . .sin fantastiske beskrivelse av djevlefisken, og beskrivelsen av hvordan en mann ble dens hjelpeløse offer. "Dette ble betraktet som en umulighet, men innen noen få år ble det ved Newfoundlands kyster oppdaget en blekksprut med armer på tretti fots lengde, som var i stand til å trekke en velvoksen mann undervanns. Slike hendelser er gjengitt i flere århundrer . . .av japanske kunstnere." ("*Mythical Monsters*", s. 11.)

Hvis man benektet Troya og betraktet det som en myte, og eksistensen av Herculanium og Pompeii ble deklart som fantasi, Marco Polos reiser latterliggjort og kalt en fabel på like fot med baron Münchausens fortellinger, hvorfor skal forfatteren av "Isis Unveiled" og *Den hemmelige lære* bli behandlet noe bedre ? Charles Gould, forfatteren til det ovenfor siterte verket gjengir i sitt utmerkede verk noen få linjer fra Macmillan (1860), som er like sanne som livet, og som er for treffende til ikke å bli gjen-

¹³¹ Det er et historisk fanktum at Sanchoniathon utarbeidet og skrev en fullstendig fremstilling av deres religion med fønikiske bokstaver i 1250 f.Kr. – på grunnlag av arkivalier og statsdokumenter fra arkivene til *enda eldre* fønikere.

¹³² Professor Virchow i Vedlegg 1 til Schliemann's *Ilios*, Murray, 1880.

¹³³ Gosse skriver om henne: "Hun er irttesatt som en gjennomført falskner, som slett ikke har tillit, en fremstiller av en forfalsket naturhistorie, en som tilfører vitenskapen falske fakta." ("*Romance of Natural History*", s. 227.)

¹³⁴ Dr. Cover skriver: "Denne berømte fuglen fra Wahington var en myte. Enten tok Audubon feil, eller, som flere ikke nøler med å nøler med å påstå, *så løy han*."

gitt: "Når en naturforsker enten besøker steder på jorden som er langt utenfor allfarvei eller lykkes å finne en ukjent plante eller dyr, blir han umiddelbart beskyldt for å ha *funnet* på sin oppdagelse . . . Så snart en skapning som strider mot den forutfattede mening, blir funnet, visker de store (mis-?)ledende åndene, som kalles *a priori* og som forsyner filosofene med deres allvitende *pro re nata*,¹³⁵ at noe slikt ikke kan *eksistere* og derfor må være svindel. Selv himmelen er anklaget for svindel. Da Leverrier og Adams forutså en planet på grunnlag av sine beregninger, ble det i alvor påstått på visse hold at denne planeten ikke var noen *ny* planet med en annen som fra det skjulte uventet var kommet i nærheten av himmellegemet. *Tendensen til å anta svindel er sterkere enn tendensen til å svindle*. Hvem var den første som annonserte at grekernes og romernes klassiske skrifter var en stor svindel utført av munk, som levde i hva annonsøren like lite eller mindre enn dr. Maitland var tilbøyelig til å kalle den mørke tidsalder?" (s. 13).

Det får så være. Ingen vantro som oppfatter *Den hemmelige lære* som "svindel" er tvunget eller bedt om å påskjønne våre uttalelser. Det er den allerede utropt som av visse meget dyktige amerikanske journalister selv før den gikk i trykken.¹³⁶

Det er heller ikke nødvendig for noen å tro på de okkulte vitenskaper og den gamle lære, før man vet noe eller tror på sin egen sjel. Ingen stor sannhet har noensinne blitt akseptert *a priori*, og normalt har det gått et århundre eller to før den begynner å glimte i den menneskelige bevissthet som en mulig sannhet, bortsett fra tilfeller hvor positiv oppdagelse av en ting ble påstått som et faktum. Dagens sannheter er gårldagens feiltakelser og usannheter, og *vice versa*. Det er først i det 20. århundre deler, om ikke det hele, av foreliggende verk vil bli rettfærdiggjort.

Det finnes ikke noen fakta som strider mot våre påstander, selv om sir John Evans bekrefter at skrivekunsten var ukjent i steinalderen. Den kan ha vært ukjent i den perioden for den femte, ariske rase, og likevel ha vært vel kjent for atlanterne i den fjerde, på høydepunktet av deres sivilisasjon. Oppgangs- og nedgangsperioder for nasjoner og raser kan bekrefte det.

Om vi fortelles at det har vært tilfeller tidligere av forfalskede skrifter som er praktet på de godtroende og at vårt verk kan klassifiseres med Jaccolliots "Bible in India" (hvor det faktisk finnes flere sannheter blant dens feiltakelser enn hva vi kan finne i ortodokse og anerkjente orientalistes verker) – så vil anklagen og sammenligningen plage oss lite. Vi ser tiden an. Selv den berømte "Ezour-Veda" fra det siste århundret, som Voltaire vurderte som "den mest kostelige gave fra Østen til Vesten", mens Max Müller beskrev den "som den mest tåpelige bok man kan lese" – er ikke helt uten fakta og sannhet. De tilfeller hvor en *a priori* forkastelse av en spesialist senere er blitt bekreftet, utgjør en helt ubetydelig del av alle de som er blitt fullt bekreftet av senere oppdagelser til stort ubehag for deres lærde kritikere. "Ezour Veda" var en svært beskjeden tilfredsstillende sammenliknet med triumfene til sir William Jones, Anquetil de Perron og andre når det gjelder sanskrit og tilhørende litteratur. Disse fakta har professor Max Müller selv registrert, når han i omtale av Dugald Stewart & co's skuffelse i forbindelse med dette fastslår at "hvis disse fakta om sanskrit var sanne, så var Dugald Stewart for klok til ikke å innse at de konklusjoner de ga var uunngåelige. Han benektet derfor fullstendig eksistensen av et språk som sanskrit og skrev sitt berømte essay for å bevise at sanskrit var laget etter en modell av gresk og latin, av de erkesvindlerske og løgneriske brahmanene, og at hele sanskritlitteraturen var et bedrag" (*Science of Language*, s. 168). Denne forfatter er villig til og føler seg stolt over sitt samvær med disse brahmanene og andre *historiske* "løgnere", ifølge våre moderne Dugald Stewarter. Hun har levd for lenge, og hennes erfaringer har vært for varierte og personlige til ikke å kjenne noe av den menneskelige natur. "Når du tviler, så avstå", sier den vise Zoroaster, hvis forstandige forskrift blir bekreftet ved vårt daglige liv og erfaringer. Som døperen Johannes preket denne vismannen i ørkenen, i kompani med en mer moderne filosof, nemlig Bacon, som tilbyr tilsvarende, uvurderlige praktiske

¹³⁵ *pro re nata*: hva som trengs eller behøves, o.a.

¹³⁶ Så langt tilbake som i juli 1888, da manuskriptet til dette verket ennå ikke hadde forlatt mitt skrivebord, og *Den hemmelige lære* var fullstendig ukjent for verden, var det allerede stemplet som et produkt av min hjerne og ingenting annet. Dette er de smigrende ord *Evening Telegraph* (i Amerika) omtalte dette enda upubliserte arbeidet i sin utgave av 30. juni 1888: "*Blant de fascinerende bøker i juli finner vi madam Blavatskys nye bok om teosofi . . . (1) DEN HEMMELIGE LÆRE . . . Selv om hun kan trekke på brahminenes uvitenhet . . . (!?) . . . finnes det ikke noe bevis på at noe av det hun skriver er sant.*" Nå da den forutinntatte dommen er falt selv om boken min ennå ikke var utgitt, og anmelderen pretenderer å ha lest den, noe som ikke kan ha skjedd, må anmelderen nå etter at boken er utgitt understøtte sitt første påstand, om den er korrekt eller ikke, for å komme fra det, sannsynligvis med enda mer rammende kritikk.

visdom: "Hvis en mann under sin vurdering", (av spørsmål om kunnskaper, tilføyer vi), "starter med sannheter, vil han ende med tvil; men *hvis han vil være tilfreds med å starte med sine tvil, vil han ende med sannheter.*"

Med dette råd fra den engelske filosofis far til representanter for den britiske skeptisisme burde vi ha avsluttet debatten, men våre teosofiske lesere har rett til enda en okkult informasjon.

Det er sagt tilstrekkelig til å vise at evolusjonen generelt, hendelser, menneskeheten og alt annet i naturen utvikler seg sykklisk. Vi har omtalt syv raser, og fem av dem har nesten fullført sin jordiske oppgave. Vi har fremholdt at enhver rotrase, med sine underraser og talløse familieinndelinger og stammer, er helt forskjellig fra sine foregående og etterfølgende raser. Dette vil reise innvendinger på grunnlag av ensartede erfaringer innen antropologi og etnologi. Menneskene har vært – med unntak av farge og type, kanskje også ulike ansiktstrekk og kranier – alltid de samme under ethvert klima og i enhver del av verden, sier naturforskerne, ja selv i størrelse. Dette, til tross for teorien om at mennesket nedstammer fra den samme ukjente stamfar som apene, en påstand som logisk er umulig uten store forandringer av størrelse og form, fra den første evolusjon til en tofoting. De meget logiske personene som opprettholder begge disse påstander må gjerne beholde sine paradoksale synspunkter. Nok engang henvender vi oss til de som betviler den alminnelige oppfatning om at mytene stammer fra "betraktninger om den eksterne naturs virksomhet" . . . og synes det er "enklere å tro at disse fantastiske historiene om guder og halvguder, kjemper og dverger, draker og monstre av alle slags beskrivelser er formidling mer enn påfunn". Det er bare slik "formidling" av den fysiske natur, like mye som av minnet og oppfatningen til vår nåværende menneskehet, den himmelige lære meddeler. Den konfronterer den moderne vitenskaps rent spekulative hypoteser, som bare bygger på erfaringer og eksakte observasjoner over nå få århundrer – med en ubrutt tradisjon og beretninger fra dens helligdommer, og feier unna restene av deres edderkoppsevaktige teorier, spunnet i mørke over en periode som knapt dekker mer enn noen få tusen år tilbake, som europeerne kaller sin "historie", mens den gamle vitenskap sier oss: Lytt nå, til min versjon av menneskehetens memoarer.

De menneskelige rasene er født ut av hverandre. De har vokst, utviklet seg, blitt gamle og dødd. Deres underraser og folkeslag følger samme regel. Hvis ikke den benektende moderne vitenskap og såkalte filosofi bestrider at den menneskelige familie er sammensatt av en variasjon av veldefinerte typer og raser, skyldes det bare at dette faktum ikke kan benektes. Ingen vil si at det ikke er noen ytre forskjell mellom en engelskmann, en afrikansk neger, en japaner eller en kineser. På den andre siden blir det formelt benektet av de fleste naturforskere at *blandede menneskelige raser*; dvs. at frøene til fullstendig nye raser skapes i våre dager. Med dette siste påstås med gode grunner både av de Quattrefages og flere andre.

Våre generelle fremstillinger vil likevel ikke bli akseptert. Det vil sies at uansett hvilken form menneskene har gjennomgått i sin lange forhistoriske fortid så gjenstår det ingen forandringer (med unntak av de variasjoner vi har i dag) i fremtiden. Derfor er våre sjette og syvende rotraser fantasier.

Til dette svarer vi: Hvordan *kan dere* vite det? Deres erfaringer er begrenset til noen få tusen år, mindre enn en dag i hele menneskehetens tidsalder og av nåværende typer aktuelle kontinenter og øyer for vår femte rase. Hvordan kan dere si hva som vil skje og ikke skje?

Siden begynnelsen av den atlantiske rase har det forløpt mange millioner år. Likevel finner vi de siste atlanterne fremdeles blandet med ariske elementer så sent som for 11.000 år siden. Dette viser den enorme overlappingen mellom en rase og den rase som etterfølger den, selv om den eldre mister sine karakteristika i karakter og ytre type og tiltar de nye trekkene av den yngre rasen. Dette kan påvises i utviklingen for alle blendede raser. Den okkulte filosofi forklarer at selv nå forberedes en ny rase og nye raser for våre øyne, og at det er i Amerika denne forvandlingen finner sted og allerede i det stille har startet opp.

Selv om det fantes rene anglosaksere for knapt tre hundre år siden, har amerikanerne i USA allerede blitt en særskilt folkeslag, og som følge av sterk oppblanding med ulike nasjonaliteter og krysssekteskaper nesten blitt en særskilt rase, ikke bare mentalt, men også fysisk. "Enhver blandet rase, blir når den er blitt ensartet og etablert, i stand til å spille rolle som en primær rase overfor nye kryssninger," sier de Quattrefages. "I sin nåværende tilstand har menneskeheten derfor med sikkerhet blitt formet for en stor del gjennom suksessive kryssninger mellom et antall raser *som vi i dag ikke kjenner.*" ("*The Human Species*", s. 274.)

Dermed har amerikanerne på bare tre århundrer blitt en "primær rase", inntil den blir en rase for seg, sterkt atskilt fra alle andre nå eksisterende raser. I korthet er de frøene til en *sjette* underrase. Om

noen få hundre år vil de avgjort bli pionerene for denne rasen som med sine nye karakteristika vil etterfølgende den nåværende europeiske eller femte underrase. Deretter, om omtrent 25.000 år, vil de starte forberedelsene til den syvende underrase; innen den sjette rotrase trer frem på scenen i vår runde, som følge av naturkatastrofer, som en dag vil ødelegge Europa og enda senere hele den ariske rase (og dermed påvirke både Nord- og Sør-Amerika) og de fleste landområder som er direkte forbundet med vårt kontinent og øyer. Når vil dette skje? Hvem andre enn kanskje de store visdomsmestrene vet det, og de holder like stilt om temaet som de snødekkede toppene, som rager over dem. Alt vi vet er at det vil skje umerkelig, ja så umerkelig at i flere tusen år vil dens pionerer – de særskilte barna som vil utvikle seg til spesielle kvinner og menn – bli betraktet som unormale fra naturens side, både fysisk og mentalt. Men etter hvert som det blir flere av dem for hver tidsalder, vil de en dag oppdage at de er i flertall. Da er det de nåværende menneskene som vil bli vurdert som uvanlige bastarder, innen de i sin tur dør ut i siviliserte land og bare overlever i mindre grupper på øyer – vår tids fjelltopper – hvor de vil vegetere, degenerere og til sist dø ut, kanskje om en million år, slik aztekerne har gjort, og som nå skjer med nyam-nyam-folket og de dvergaktige moola-koorumba-stammene i Nilghirifjellene. Alle disse er rester av tidligere mektige raser, hvis eksistens er totalt fjernet fra vår moderne generasjons minne, akkurat som vi vil forsvinne fra sjette menneskerases minne. Den femte vil overlape den sjette rase i flere hundre tusen år og endre seg i størrelse og generell fysikk og mentalitet, men langsommere enn sine nye etterfølgere, akkurat som den fjerde overlappet den ariske rase, og den tredje overlappet atlanterne.

Forberedelsesprosessen for den sjette store rase vil pågå gjennom hele den sjette og syvende underrase (*se foran*, på diagrammet over den femte rases slektstre). Men *siste* del av det femte kontinent vil ikke forsvinne før noen tid etter fødselen av den *nye* rase, da et annet og *nytt* boområde, det sjette kontinent, vil ha kommet til syne over det *nye* hav på jordens overflate, for å motta de nye fremmede. Dit vil også alle de emigrere som er så heldige at de unnslipper katastrofene. Når dette skal skje er det – som allerede nevnt – ikke opp til forfatteren å si. Da naturen ikke lenger utvikler seg i plutselige rykk og sprang, like lite som mennesker plutselig endrer seg fra barn til et modent menneske, vil sluttkatastrofen foregå i flere mindre landesenkninger og ødeleggelse både ved vann og vulkansk ild. Vel må den jublende puls gå høyt i hjertet til den rase som nå er i den amerikanske sonen, men det vil ikke finnes noen amerikanere når den sjette rase starter, og heller ingen europeere, for de vil da være blitt en *ny rase, og mange nye folkeslag*. Likevel vil ikke den femte dø, men overleve for en tid og overlape den nye rasen med mange hundre tusen år, forvandles med den – men langsommere enn sine etterfølgere – men likevel bli fullstendig forandret mentalt, fysisk og i størrelse. Menneskeheten vil ikke igjen bli kjempestore som tilfellet var med lemurerne og atlanterne, fordi evolusjonen av den fjerde rase ledet dens fysiske utvikling ned til materialismens bunn, mens nåværende rase er på den stigende del av buen, og den sjette vil raskt vokse ut av materialismens og kjødets lenker.

Det er følgelig menneskeheten i den nye verden – som er langt eldre en vår gamle, et faktum man også har glemt – i *Patala* (antipodlandet, eller den nedre verden, som Amerika blir kalt i India), som har til oppgave og karma å så frøene til den fremtidige, større og langt mer strålende rase enn hva vi nå kjenner. Den materielle syklus vil bli etterfulgt av den åndelige syklus og et fullt utviklet sinn. Ifølge loven om parallelt utviklende historie og raser, vil hoveddelen av den fremtidige menneskehet bestå av strålende adepter. Menneskeheten er et barn av den sykliske skjebne, og ikke en av dens enheter kan unnslipe dens ubevisste misjon, eller kvitte seg med byrden av å samarbeide med naturen. Dermed vil menneskeheten, rase etter rase, gjennomføre sin tiltenkte sykliske pilegrimsvandring. Klimaet vil, og har allerede begynt, å forandres, For hvert tropisk år vil en underrase forsvinne, bare for å frembringe en annen høyere rase på den oppstigende buen, mens en rekke andre mindre vellykkede grupper – naturens mislykkede forsøk – vil, slik det skjer med noen individuelle mennesker, forsvinne fra den menneskelige familie uten å etterlate seg noen spor.

Slik er naturens gang og den KARMISKE LOVs innflytelse på den alltid nærværende og stadig utviklende natur. For, ifølge ordene til en vismann, som bare er kjent for noen få okkultister:

"DET NÅVÆRENDE ER FORTIDENS BARN; FREMTIDEN ER VIRKNINGENE AV DET NÅVÆRENDE. OG LIKEVEL, DU NÅVÆRENDE ØYEBLIKK ! VET DU IKKE AT DU IKKE HAR NOEN FORELDRE, OG HELLER IKKE KAN HA NOE BARN; AT DU STADIG BARE FØDER DEG SELV ? FØR DU ENDA HAR BEGYNT Å SI 'JEG ER DET FORLATTE ØYEBLIKKS AVKOM, FORTIDENS BARN' ER DU SELV BLITT DENNE FORTID. OG SE, FØR DU HAR YTRET DEN SISTE STAVELSEN, ER DU IKKE LENGER NÅTIDIG, MEN SANNELIG FREMTIDEN.

DERMED ER FORTID, NÅTID OG FREMTID DEN STADIG LEVENDE TREENIGHET I ETT – DET ABSOLUTTES MAHAMAYA ER."